
DEN HEMMELIGE LÆRE

(Den originale første udgave på dansk for første gang.)

BIND 2

af
H. P. Blavatsky

Den Hemmelige Lære (Bind 2)

Originaltitel: "The Secret Doctrine", Volume 2 by H. P. Blavatsky, © year 1888,
1. edition.

© Dansk udgave fra engelsk af Morten Nymann

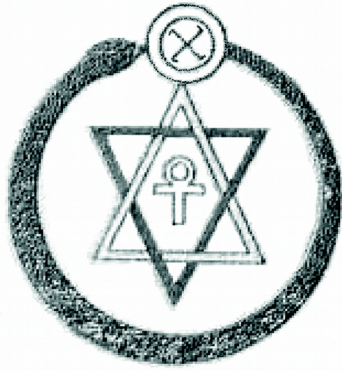
1. udgave, 1. oplag år 2016.

Omslag og redigering: Morten Nymann

Foto: H. P. Blavatsky år 1877 i New York, af N. Sarony.

Trykt hos: Gratis Internet-version

ISBN: 978-87-999189-1-1

På selve forsiden eller front-siden af den oprindelige første udgave af bogen Den Hemmelige Lære (The Secret Doctrine) fra år 1888 skrevet af H. P. Blavatsky var der to sammensatte symboler eller sindbilleder indlagt i guldfarve. Se foregående side. Det formodes at hun havde et formål med at vælge disse symboler på værkets allerførreste side. Det første symbol var det tidlige logo for The Theosophical Society uden Aum symbolet, og var placeret øverst til venstre på front siden. Det andet symbol var det såkaldte tau-kors og slange symbol, og var placeret nederst til højre diagonalt for det tidlige logo. Det sidste symbol siges at være ældgammelt og at være blevet brugt i lignende versioner i mange kulturer rundt på kloden i fortidige århundreder. Dette symbol angives også som en variant at svare til lægesymbolet Herold-staven eller Hermes-staven, eller den græske læge Asklepios's stav, og flere andre udgaver. [Note fra den danske oversætter.]

DEN HEMMELIGE LÆRE

Den danske oversætters forord findes i Bind 1. [Note fra oversætteren, Morten Nymann.]

DEN HEMMELIGE LÆRE:

SYNTESEN
AF
VIDENSKAB, RELIGION, OG FILOSOFI.

AF

H. P. BLAVATSKY,
FORFATTER TIL "ISIS UNVEILED."

सत्यात् नास्ति परो धर्मः।

"Der er ingen Religion højere end Sandheden."

BIND. II. — ANTROPOGENESIS.

**Dette Værk
Dedikerer jeg til alle Sande Teosoffer,
I ethvert Land,
Og af enhver Mennesketype,
For de fremkaldte det, og for dem blev det optegnet.**

INDHOLDSFORTEGNELSE.

ANDET BIND.

INDLEDENDE NOTER.	SIDE
Om de Arkaiske Stanzaer, og de Fire Forhistoriske Kontinenter	... 1
Det Uforgængelige Hellige Land	... 6
Hyperboreanen	... 7
Lemurien	... 7
Atlantis	... 8
Troperne ved Polen	... 11

BOG II. — DEL II.

ANTROPOGENESIS.

STANZAER FRA DZYAN BOGEN	... 15
STANZA I. — BEGYNDELSER PÅ BEVIDST LIV	... 22
Mennesket, den Tredie Logos	... 25
Menneskehedens Himmelske Regenter	... 29
Forælder Stjerner og Søster Planeter	... 33
Tre Slags af Lys	... 35
Skabelsens Tal	... 39
Den Første Krig i Himlen	... 45
TO FØR-SYNDFLODS ASTRONOMER	... 47
STANZA II. — UHJULPET FEJLER NATUREN	... 52
Monstrene fra Kaos	... 53
Den "Dobbelte Drage"	... 57
Hvem er Flammerne?	... 63

	SIDE
BRAHMINERNES KRONOLOGI	... 66
Racen som aldrig dør	... 67
Kosmogoni, en intelligent plan	... 73
—————	
STANZA III. — FØRSØG PÅ AT SKABE MENNESKET	... 75
De forskellige klasser af Skabere	... 77
Mennesket, en gud i dyreform	... 81
"Ilde," "Gnister," og "Flammer"	... 83
—————	
STANZA IV. — DE FØRSTE RACERS SKABELSE	... 86
Gudernes og Dæmonernes Pitrier	... 89
Hvad Prometheus symboliserede	... 95
Thor's Hammer	... 99
De Guddommelige Oprørere	... 103
Menneskets Fader, Solen	... 105
—————	
STANZA V. — DEN ANDEN RACES EVOLUTION	... 109
Chiram's Hemmelige Værk	... 113
Racernes fremvækst	... 117
Leda, Castor, og Pollux	... 121
Jah-Hovah Androgyn	... 125
Det Jødiske Guds-navn	... 127
—————	
STANZA VI. — DE SVED-FØDTES EVOLUTION	... 131
Tve-kønnet reproduktion	... 133
Den Jomfruelige Tredie Race	... 135
Nogle Få Ord om Syndfloder og Noaer	... 138
Forskellige Syndfloder	... 141
Arkite Symbolerne	... 143
Kunne Mennesket Eksistere for 18.000.000 År siden?	... 148
Spontan Formering	... 151
Det Solare System i Purânaerne	... 155
Kulsyre Oceaner?	... 159
—————	
STANZA VII. — FRA DE HALV-GUDDOMMELIGE NED TIL DE FØRSTE MENNESKELIGE RACER	... 161
Monader og Runder	... 167
En Tankevækkende Forklaring	... 171

	SIDE
En Hypnotiseret — Helgen	... 175
Sved-fødte og Androgyne	... 177
—————	
STANZA VIII. — DYRE PATTEDYRENES EVOLUTION — DET FØRSTE FALD	... 180
Arkaisk Zoologi	... 183
De Sindløse Menneskers Synd	... 185
—————	
HVAD INDVENDINGERNE KAN VÆRE MOD DET FOREGÅENDE	... 185
—————	
STANZA IX. — MENNESKETS ENDELIGE EVOLUTION	... 191
Kinas Behårede Mennesker	... 195
Kønnenes Adskillelse	... 197
Ur Sprog	... 199
—————	
EDENER, SLANGER OG DRAGER	... 202
Edens Have en Lærestalt	... 203
Flyende Kameler	... 205
To Magi Skoler	... 211
De Flyvende Drager	... 219
—————	
GUD'S SØNNER OG DEN HELLIGE Ø	... 220
Magikerne fra Atlantis	... 223
—————	
STANZA X. — DEN FJERDE RACES HISTORIE	... 227
Mysterierne blandt Mayaerne	... 229
Sataniske Myter	... 233
Mahasura og Satan	... 237
Mennesket, Gud's blege skygge	... 243
Vasishta's forbandelse	... 247
—————	
ARKAISK LÆRE I PURÂNAERNE OG FØRSTE MOSEBOG	... 251
Fra orm til menneske	... 255
Menneske og Dyre embryoers Identitet	... 259
—————	
ET PANORAMISK OVERBLIK OVER DE TIDLIGE RACER	... 263
Det Naturlige "Fald"	... 267
Symbollæren fra Kronos	... 269

	SIDE
STANZA X. — <i>Fortsat</i>	... 271
Den Gyldne Tidsalder	... 273
Djævlene udenfor Menneskeheden	... 275
—————	
ER GIGANTER EN FIKTION?	... 277
De Syv Jomfruelige Ynglinge	... 281
Den Tibetanske Lillith	... 285
Menneskers Racer ikke alle Menneskelige	... 287
—————	
RACERNE MED DET "TREDIE ØJE"	... 289
Okkult Fysiologi	... 295
Øjets Evolution	... 299
Det tredje Øje er nu en Kirtel	... 301
—————	
DE OPRINDELIGE MANUER FOR MENNESKEHEDEN	... 307
De Fire Tidligere Racer	... 311
Den Esoteriske Mening med "Fisk"	... 313
—————	
STANZA XI. — DEN FJERDE OG FEMTE RACES CIVILISATION OG ØDELÆGGELSE	... 316
Menneskehedens Degenerering	... 319
Atlantis nu Oceanets Bund	... 325
Klimaændringer	... 329
Hvordan Symboler Læses	... 335
Før-Syndflods Buddhaerne	... 339
—————	
KYKLOPISKE RUINER OG KÆMPE STEN SOM VIDNER PÅ GIGANTER	... 341
Levende, Talende, og Bevægende Stene	... 345
Det kræver sin Gud at blive et Menneske	... 349
—————	
STANZA XII. — DEN FEMTE RACE OG DENS GUDDOMMELIGE LÆRERE	... 351
Den Astronomiske Drage	... 353
Slang og Drager under forskellig Symbolikker	... 355
De Sideriske og Cosmiske Ideogrammer	... 357
Vores Guddommelige Lærere	... 365
Oprindelsen til den Sataniske Myte	... 378
Noa var en Kabir, derfor må han have været en Dæmon	... 390

	SIDE
De ældste Persiske Traditioner om de Polare, og de Nedsunkne Kontinenter	... 393
Vestlige Spekulationer baseret på de Græske og Purâniske Traditioner	... 401
"Forbandelsen" set fra et Filosofisk synspunkt	... 409
—————	
EKSTRA FRAGMENTER FRA EN KOMMENTAR TIL VERSENE I STANZA XII.	... 423
De Ældste Optegnelser om Atlantis	... 425
Dommen over Atlantis	... 427
Racerne, Under-Racerne, og Familie Racerne	... 434
—————	
KONKLUSION	... 437

BOG II. — DEL II. DEN ARKAISKE SYMBOLLÆRE I VERDENS-RELIGIONERNE.

ESOTERISKE LÆRESÆTNINGER BEKRÆFTET I ETHVERT SKRIFT	... 449
—————	
§ XVI. ADAM-ADAMI	... 452
De Fire Kabalistiske Adamer	... 457
—————	
XVII. DET "HELLIGSTE AF DET HELLIGE": DETS DEGENERERING	... 459
Kristen Symbolære	... 463
Den "Fire-ansigtede" Brahmâ	... 465
Den Gamle og den Nye Jehovah	... 469
—————	
XVIII. OM DEN "FALDNE ENGEL'S" MYTE, I DENS FORSKELLIGE ASPEKTER	... 475
Den Onde Ånd: Hvem og Hvad?	... 475
Lysets Guder udgår fra Mørkets Guder	... 483
De mange betydninger af "Krigen i Himlen"	... 492
—————	
XIX. ER PLEROMA SATAN'S TILFLUGSSTED ?	... 506
Jehovah's Rollespillende Ånd	... 509
Det Store Mysterium	... 512
Logos og Satan er Ét	... 515

	SIDE
XX. TITANEREN PROMETHEUS	... 519
Hans Oprindelse i Gamle Indien	... 519
Gaven han Giver	... 523
—————	
XXI. ENOÏCHION-HENOCH	... 529
—————	
XXII. SYMBOLLÆREN FOR MYSTERIE NAVNENE IAO, OG JEHOVAH	... 536
Kors og Cirkel	... 545
Korsets Fald ned i Stoffet	... 553
—————	
XXIII. UPANISHADERNE I GNOSTISK LITTERATUR	... 563
Når Tiden ikke er mere	... 565
Det Guddommelige Selv's Visdom	... 566
—————	
XXIV. KORSET OG DEN PYTHAGORAISKE DEKADE	... 573
Poseidon's Fem Præster	... 577
Mysteriet om Tallet Seks	... 583
Korset og Kristen Efter-tanke	... 587
—————	
XXV. SYVOLDIGHEDENS MYSTERIER	... 590
Saptaparna	... 590
Tetraktisen i relation til Heptagonen	... 598
Det Syvfoldige Element i Vedaerne	... 605
Syvfoldigheden i de Eksoteriske Værker	... 611
Syv indenfor Astronomi, Videnskab og Magi	... 618
Egyptologernes Syv Sjæle	... 630

BOG II. — DEL III.

TILLÆG.

VIDENSKAB OG DEN HEMMELIGE LÆRE I KONTRAST.

§§	
I. ARKAISK, ELLER MODERNE ANTROPOLOGI	... 645
De Okkulte og de Moderne Doktriner	... 649
Videnskaben er Stille med hensyn til ethvert Problem	... 653

	SIDE
II. MENNESKEHEDENS FORFÆDRE IFØLGE VIDENSKABEN	... 656
Forskellige Formeringstilstande	... 659
Et Pithecoid Menneske Søges	... 669
Plastidulare Sjæle og Bevidste Nerve-Celler	... 670
Vores "Fader-Bathybius" atomer	... 674
—————	
III. DE FOSSILE LEVN AF MENNESKET OG ANTROPOID ABEN	... 675
Uoverstigelige vanskeligheder for Darwinisterne	... 677
Striden om "Rudimentære Organer"	... 683
"Essentiel Historie" i Fostret	... 684
Beviset på Kranier	... 687
—————	
IV. LÆNGDEN AF DE GEOLOGISKE PERIODER, RACE CYKLUSSE, OG MENNESKETS ÆLDE	... 690
Sayce's Skitse af Kronologi	... 691
—————	
(a) Spekulationer over Klodens Alder	... 694
Adept-Astronomen	... 698
(b) Om Planeters Kæder og deres Mangfoldighed	... 699
Bevidsthedstilstande	... 701
Verdener nævnt i Biblen	... 703
(c) Esoterisk Geologisk Kronologi	... 709
Livets Parallelitet	... 711
De To Videnskaber sat i kontrast	... 713
Den Palæolitiske Landkender	... 721
Astrale Mennesket — Løsningen	... 728
Kabalisterne og Videnskaben	... 730
—————	
V. ORGANISK EVOLUTION OG SKABENDE CENTRE	... 731
Dhyan Chohaner og disse centre	... 732
—————	
(a) Pattedyrenes Oprindelse og Evolution	... 734
(b) De Europæiske Palæolitiske Racer—distribueret hvor fra og hvordan	... 738

	SIDE
VI. GIGANTER, CIVILISATIONER, OG NEDSUNKNE KONTINENTER SPORET I	
HISTORIEN	... 742
En Mysteriøs Nation	... 743
De Syv Sabbatter	... 747
"Åbenbaring" og den "Hemmelige Lære"	... 748
Druide Stenene	... 752
Giganters Racer	... 755
"Syv Jordkloder" Mazdeanske	... 759
(a) Udtalelser om de Hellige Øer	... 760
Arvestykket fra Atlantis	... 763
Det Guds-fødende Land	... 765
Navnes Kraft	... 767
Coelus's og Terra's Sønner	... 769
Sydlig og Nordlig Atlantis	... 770
Niobe og hendes Børn	... 771
Tidens Cyklusser	... 773
Titanterne i Fængsel	... 776
—————	
VII. VIDENSKABELIGE OG GEOLOGISKE BEVISER PÅ EKSISTENSEN AF	
FLERE NEDSUNKNE KONTINENTER	... 778
Bekræftelser på Okkultisme ved Geologien	... 779
Bevis fra Floraen	... 781
Atlantis nødvendig for Etnologien	... 783
Astraea falder på sit Hovede	... 785
Kommunikation mellem Syd-Havs Øerne	... 788
Bevis på Sprog	... 790
Ragon forklarer Murer Symboler	... 795
Afslutningen en passende indledning til Sandhed	... 798

Ἡ ἐμὴ διδαχὴ οὐκ ἔστιν ἐμή, ἀλλὰ τοῦ πέμφαντός με.
"Min Lære er ikke min, men hans, som sendte mig."

— Johannes vii. 16.

MODERNE videnskab insisterer på læren om evolution; menneskelig fornuft gør det også og den "Hemmelige Lære," og ideen bekræftes af de gamle legender og myter, og endda af Biblen selv når den læses mellem linjerne. Vi ser en blomst langsomt udvikle sig fra en knop, og knoppen fra dens frø. Men hvor fra kommer den sidstnævnte med hele sit forudbestemte program for fysisk transformation, og dens usynlige, derfor *åndelige* kræfter som gradvist udvikler dens form, farve, og odour? Ordet *evolution* taler for sig selv. Kimen til den nuværende menneskelige race må have før-eksisteret i denne races ophav, lige som frøet, hvor i blomsten for den næste sommer ligger skjult, blev udviklet i dens forælder blomsts frøkapsel; ophavet kan *i mindre grad* være forskellig, men den er stadigvæk forskellig fra dets fremtidige afkom. Før-Syndfloden forfædrene til den nuværende elefant og firben var, måske, mammutten og plesiosaurusen; hvorfor skulle vores menneskeraces forfædre så ikke have været "*giganterne*" fra *Vedaerne*, *Vølvens Spådom*, og *Første Mosebog*? Mens det er direkte absurd at tro at "transformationen af arterne" er sket i overensstemmelse med nogle af evolutionisternes mere materialistiske synspunkter, så er det kun naturligt at mene at hver slægt, begyndende med bløddyr og sluttende med mennesket, har modificeret dets egne ur og særskilte former. — "Isis Unveiled," Vol. I., p. 153.

INDLEDENDE NOTER.

OM DE ARKAISKE STANZAER, OG DE FIRE FOR-HISTORISKE KONTINENTER.

"Facies totius Universi, quamvis infinitis modis variet,
Manet tamen semper eadem."

— SPINOZA.

STANZAERNE, med Kommentarerne der til, i denne Bog, nummer to, er taget fra de samme Arkaiske Optegnelser som Stanzaerne om Kosmogoni i Bog I. En ordret oversættelse er så vidt muligt fremlagt; men nogle af Stanzaerne var for obskure til at kunne blive forstået uden forklaring. Derfor, lige som det blev gjort i Bog I, mens de først angives fuldt ud som de står, og når de tages vers for vers med deres Kommentarer så gøres et forsøg på at gøre dem tydeligere, med ord angivet i parenteser, i forventning om den dybere forklaring af Kommentaren.

Med hensyn til menneskehedens evolution, så postulerer den Hemmelige Lære tre nye propositioner, som står i direkte modstrid til den moderne videnskab så vel som de nuværende religiøse dogmer: den lærer (*a*) den samtidige evolution af syv menneskelige grupper på syv forskellige dele på vores klode; (*b*) fødslen af den *astrale*, før den *fysiske* krop: den førstnævnte er en model for den sidstnævnte; og (*c*) at mennesket, i denne Runde, gik forud for ethvert pattedyr — inklusiv abemennesker — i dyreriget.*

* Se Første Mosebog kap. ii., v. 19. Adam dannes i vers 7, og i vers 19 siges det: "Ud af *jorden* dannede Gud Herren *alle markens dyr, og alle luftens fugle; og førte dem hen til Adam* for at se, hvad han vilde kalde dem." Således blev mennesket skabt *før* dyrene; for dyrene nævnt i kapitel i. er Zodiakkens tegn, mens mennesket, "mand og kvinde," ikke er *mennesket*, men Sefiroternes Hærskare; KRÆFTER, eller Engle, "skabt i hans (Gud's) billede og lig ham." Denne Adam, mennesket, er ikke skabt i denne lighed, ej heller hævdes det i Biblen. Desuden, er den Anden Adam

Den Hemmelige Lære er ikke ene om at tale om ur MENNESKER født samtidig i syv inddelinger på vores Klode. I Hermes *Guddommelige "Pymander"* finder vi de samme Syv ur mennesker* der evolverer fra Naturen og det "Himmelske Menneske," i ordets kollektive betydning, nemlig, fra de Skabende Ånder; og i de Kaldæiske tavlers fragmenter (samlet af George Smith) hvor på den Babyloniske Skabelses Legende er indskrevet, nævnes i den første kolonne på *Cutha* tavlen, syv menneskelige væsner med ravne-ansigter (sorte, mørkhudede), som "de (Syv) store guder skabte." Eller, som forklaret i linjerne 16 og 18 — "I Jordens midte voksede de op og blev Syv store . . . konger, brødre fra den samme familie." Disse er Edoms Syv Konger som der refereres til i Kabalaen; den første race, som var *ufuldkommen, dvs.*, var født før "balancen" (kønnene) eksisterede, og som derfor blev ødelagt. (Zohar, *Siphrah Dzeniouta, Idrach Suta*, 2928, *La Kabbale*, p. 205.) "Syv Konger, brødre, fremstod og undfangede børn, 6.000 i antal var deres folk. (Hibbert Lectures, p. 372). Guden Nergas (død) ødelagde dem." "Hvordan ødelagde han dem?" "Ved at bringe de som endnu ikke eksisterede i ligevægt (eller balance)" (*Siphrah Dzeniouta*). De blev "ødelagt," som en race, ved at blive forenet i deres eget afkom (ved udsondring); det vil sige, den kønsløse race reinkarnerede (potentielt) i den

esoterisk en syvfoldighed som repræsenterer syv mennesker, eller rettere grupper af mennesker. For den første Adam — Kadmonen — er syntesen af de *ti* Sefiroter. Af disse, forbliver den øvre triade i den Arketypiske Verden som den fremtidige "Treenighed," mens de lavere Sefiroter skaber den manifesterede materielle verden; og *denne syvfoldighed er den anden Adam*. Første Mosebog, og mysterierne som den blev fabrikeret fra, kom fra Egypten. "Guden" i 1'te kapitel i Første Mosebog er *Logosen*, og "Herren Gud" i det 2'te kapitel de Skabende *Elohim* — de *lavere* kræfter.

* Således siger Pymander — "Dette er mysteriet som ind til denne dag var skjult. Naturen blev blandet med det Himmelske menneske (Elohim, eller Dhyancier), frembragte et vidunder . . . Syv mennesker, alle mandlige og kvindelige (Hermafroditter) . . . i overensstemmelse med de syv Regenters natur" — Book II. v. 29) — eller de syv Hærskarere af *Pitrier* eller Elohim, som projekterede eller skabte ham. Dette er meget tydeligt, men, se alligevel fortolkningerne hos selv vores moderne teologer, mennesker som formodes at være intellektuelle og lærde! I "*Theological and philosophical works of Hermes Trismegistus, Christian (?) Neoplatonist*," et værk samlet af John David Chambers, fra Oriel College, Oxford, der undrer oversætteren sig over "til hvem disse *syv mennesker* er beregnet?" Han løser vanskeligheden ved at konkludere at, da "menneskets (*Adam Kadmon* i kap. i. *Første Mosebog*) oprindelige mønster var maskulint-feminint, så kan de syv betegne de efterfølgende patriarker nævnt i Første Mosebog" (p.9) . . . En meget teologisk måde et løse den gordiske knude på.

tvekønnede; den sidstnævnte i de Androgyne; disse igen i den seksuelle, den senere tredje Race; (for yderligere forklaring, *se nedenfor*). Var tavlerne mindre beskadigede, så ville de ord for ord opdages at indeholde den samme beretning som angivet i de arkaiske optegnelser og i Hermes, i det mindste med hensyn til de grundlæggende sandheder, hvis ikke med hensyn til de mindste detaljer; for Hermes er i høj grad forvrænget ved fejl oversættelser.

Det er helt sikkert at disse læresætningers tilsyneladende supernaturalisme, selv om de er allegoriske, er så direkte i modsætning til fremlæggelserne af det døde-bogstav i Biblen* så vel som videnskabens seneste hypoteser, at den vil blive mødt med ihærdig benægtelse. Okkultisterne, ved imidlertid at de Esoteriske Filosofis traditioner må være de rigtige, ganske enkelt fordi de er de mest logiske, og afklarer alle problemer. Ud over det, har vi de Egyptiske "*Books of Thoth*" og "*Book of the Dead*," og Hindu Purânaerne med de syv Manuer, så vel som de Kaldæisk-Assyriske beretninger, hvis fliser nævner syv oprindelige mennesker, eller Adam'er, hvis sande mening med navnet kan fastlægges via Kabalaen. De som ved noget om de Samotrakiske mysterier vil også huske at Kabiriernes generiske navn var de "Hellige Ilde," som på syv lokaliteter på *Electria* (eller Samotrake) øen skabte den "Kabir fødte fra det Hellige Lemnos" (øen helliget til *Vulkan*).

Ifølge Pindar (*Se "Philosophomena," Miller's edition, p. 98*), var, denne Kabir, hvis navn var Adamas, ifølge Lemnos tradition, modellen for det oprindelige menneske født fra Jordens favn. Han var Arketypen på de første hanner i formerings-rækkefølgen, og var en af de syv af urbefolkning forfædrene eller menneskehedens ophav. (*ibid., p. 108*) Hvis man, mens vi kobler dette med sandheden at Samotrake blev koloniseret af Fønikerne, og før dem af de mysteriøse Pelasgianere som kom fra Østen, også husker Fønikernes, Kaldæernes, og Israelitternes *mysterie* guders identitet, så vil det være let at opdage hvor fra den forvirrede beretning om Noa syndfloden også kom. Det er på det seneste blevet uafviseligt at Jøderne, som erhvervede deres oprindelige ideer om skabelse fra Moses, som havde dem fra

* Da det nu hævdes at de Kaldæiske tavler, som angiver den allegoriske beskrivelse af Skabelsen, Faldet, og Oversvømmelsen, selv legenden om Babelstårnet, blev skrevet "før Moses tid" (*Se G. Smith's "Chaldean Account of Genesis," p. 86*), hvordan kan Pentateuken kaldes en *åbenbaring*? Den er ganske enkelt en anden version af den samme historie.

Egypterne, samlede deres Skabelsesberetning og første Kosmogoniske traditioner — da de blev omskrevet af Ezra og andre — fra den Kaldæisk-Akkadiske beretning. Det er, derfor, tilstrækkeligt at undersøge den Babyloniske og Assyriske cuneiform og andre inskriptioner for også der i, at finde ikke kun navnet Adam's, Admi's, eller Adami's,* oprindelige betydning, spredt her og der, men også skabelsen af syv Adamer eller menneskelige ophav, født af Moder Jord, fysisk, og af ophavets *guddommelige ild*, åndeligt eller astralt. Assyriologerne, der er uvidende om den esoteriske lære, kan næppe forventes at give det mysteriøse og altid tilbagevendende syvtal på de Babylonske cylindere større opmærksomhed, end de gav det da de fandt det samme i Første Mosebog og Biblen. Alligevel er tallet på forfædrenes ånder og deres syv grupper med menneskeligt afkom der, på trods af fragmenternes forfaldne tilstand, lige så klart som de findes i "*Pymander*" og i "*Book of the Concealed Mystery*" i Kabalaen. I den sidstnævnte er Adam Kadmon det Sefirotiske TRÆ, så vel som også "Træet for Viden om Godt og Ondt." Og dette "*Træ*," siger vers 32, "havde syv søjler rundt om sig," eller paladser, for de syv skabende Engle der opererer i de syv planeters sfærer på vores Klode. Lige som Adam Kadmon er et *kollektivt* navn, lige så er også navnet på mennesket Adam. George Smith siger i hans "*Chaldean Account of Genesis*" :—

"Ordet Adam brugt om det første menneskelige væsen i disse legender er tydeligt *ikke et reelt navn, men bruges kun som et udtryk for menneskeheden*. Adam fremstår som et rigtigt navn i Første Mosebog, men bruges med sikkerhed i nogle passager kun i den samme betydning som det Assyriske ord" (p. 86).

Desuden, er hverken den Kaldæiske ej heller den Bibelske syndflod (historierne om Xisuthrus og Noa) baseret på de universelle eller endda på de Atlantiske syndfloder, optegnet i den Indiske allegori om Vaivaswata Manu. De er de *eksoteriske allegorier baseret på de esoteriske mysterier* fra Samotrakes. Hvis de ældre Kaldæere kendte til den esoteriske sandhed skjult i de Purâniske legender, så var de andre nationer kun klar over det Samotrakiske mysterium, og allegoriserede det. De tilpassede det til deres astronomiske og antropologiske, eller rettere falliske, opfattelser. Samotrake er i oldtiden *historisk* kendt for at være berømt for en syndflod, som nedsank landet og nåede toppen af de højeste bjerge; en begivenhed som skete før Argonauternes tidsalder. Det blev meget pludseligt

* Se § "Adam-Adami," i Del II. i dette bind.

nedsunket af vandene fra Euxine, anset ind til den tid for at være en sø.* Men Israelitterne havde, ud over dette, en anden legende at basere deres allegori på: "syndfloden," som transformerede den nuværende Gobi Ørken til et hav *for sidste gang*, for nogle 10 eller 12.000 år siden, og som drev mange Noaer og deres familier til de omgivende bjerge. Da de Babylonske beretninger nu kun er rekonstrueret fra hundreder af tusinder af brudte fragmenter (*Kouyunjik* højen alene har i Layard's udgravninger resulteret i over tyve tusinde inskriptions-fragmenter), så er beviserne her angivet forholdsvis sparsomme; så bekræfter de alligevel, sådan som de er, næsten enhver af vores læresætninger, med sikkerhed i det mindste tre. Disse er: —

(1.) At racen som var den første der faldt ned i formering var en *mørk Race* (*Zalmat Gaguadi*), som de kaldte *Adami*'en eller den mørke Race, og at *Sarku*, eller den lyse Race, efterfølgende i lang tid forblev ren.

(2.) At Babylonerne anerkendte *to hoved-Racer* ved tiden for Faldet, hvor Gudernes Race (*Pitriernes Ætereale dubletter*), var gået forud for disse to. Dette er Sir Rawlinson's opfattelse. Disse "Racer" er vores anden og tredje Rod-racer.

(3.) At disse syv Guder, som hver af dem skabte et *menneske*, eller gruppe af mennesker, var "de *indesluttede* eller inkarnerede guder." Disse guder var: guden *Zi*; guden *Ziku* (nobelt liv, Leder af renhed); guden *Mirku* (nobel krone) "Frelser fra gudernes død" (senere hen) indesluttet, og skaberen af "den mørke Race som hans hånd har skabt;" guden *Libzu*, "viis blandt guderne"; guden *Nissi* . . . og guden *Suhhab*; og *Hea* eller *Sa*, deres syntese, guden for visdom og fra Dybet, identificeret med Oannes-Dagon, ved tiden for faldet, og (kollektivt) kaldt for Demiurgen, eller Skaberen. (*Se Chaldean Account Genesis*, p. 82.)

Der er to såkaldte "Skabelser," i de Babylonske fragmenter, og i *Første Mosebog* der har fulgt dette, finder man dets to første kapitler særskilte som de Elohitiske og Jehovistiske skabelser. Deres korrekte rækkefølge er imidlertid ikke bevaret i disse eller nogen andre eksoteriske beretninger. Nu er det sådan at disse "Skabelser," ifølge de okkulte læresætninger, respektivt refererer til forfædrenes (Pitrierne, eller Elohim) dannelse af de oprindelige syv *mennesker*: og til de menneskelige grupper efter faldet.

* Se Pliny, 4, c. 12; Strabo, 10; Herodot, 7, c. 108; Pausanias, 7, c. 4, osv.

Alt dette vil, mens vi går videre, blive gennemgået i lyset af videnskaben og sammenligninger blive draget fra skrifter fra alle de gamle nationer, inklusiv Biblen. Imens, før vi vender os til de forhistoriske Racers *Antropogenesis*, så kan det være brugbart at være enige om navnene der angives for Kontinenterne hvor de fire store Racer, som gik forud for det vores *Adamiske* Race, blev født, levede, og døde på. Deres arkaiske og esoteriske navne var mange, og varierede med sproget hos nationaliteten som nævnte dem i sine annaler og skrifter. Det som for eksempel, i Vendidad, refereres til som Airyanem Vaêgo (*se Bund. 79, 12*) hvor i den oprindelige Zoroaster* blev født, kaldes i den Purâniske litteratur "Sveta-Dwipa," "Bjerget Meru," Vishnu's bolig, osv., osv.; og navngives ganske enkelt i den Hemmelige Lære som "Gudernes" land under deres ledere "denne Planets Ånder."

Derfor, i betragtning af den mulige, og endda enhver sandsynlig forvirring, som kan fremkomme, anses det for den kultiverede læser mere praktisk at antage, et mere familiært navn for hver af de fire Kontinenter der konstant refereres til. Det foreslås derfor, at kalde det første kontinent, eller snarere det første *terra firma* hvor på den første Race evolverede ved de guddommelige forfædre for: —

I. "Det Uforgængelige Hellige Land."

Grundene til dette navn forklares som følger: Dette "Hellige Land" — mere om det senere — hævdes aldrig at have delt de andre kontinenters skæbne; fordi det er det eneste hvis skæbne varer fra begyndelsen til afslutningen af Manvantaraen gennem hver Runde. Det er det første menneskes vugge og den sidste *guddommelige* dødeliges bolig, valgt som en *Sistha* for menneskehedens fremtidige sæd. Om dette mysteriøse og hellige land kan meget lidt siges, undtagen, måske, ifølge et potetisk udtryk i en af Kommentarerne, at "nordstjernen har sit vogtende øje på det, fra daggryet til afslutningen af 'en dags' tusmørke i det STORE ÅNDEDRAG."†

* Med "oprindelig" mener vi "Amshaspend," kaldt "Zarathustra, herre og hersker over Varaen skabt af Yima i dette land." Der var mange Zarathustraer eller Zerhuser, Dabistan alene opregnede tretten; men de var alle reinkarnationer af den første. Den sidste Zoroaster var grundlægger af Azareksh's Ild tempel og forfatteren til værkerne om den oprindelige hellige Mager religion ødelagt af Alexander.

† I Indien kaldt "Brahmâ's Dag."

II. "HYPERBOREANEN" vil være navnet valgt for det Andet Kontinent, landet som strakte dets forbjerg ud sydpå og vestpå fra Nordpolen for at modtage den Anden Race, og udgjorde helheden af det som nu kendes som Nordasien. Sådan var det gamle navn givet af de ældste Grækere til den fjernt-liggende og mysteriøse region, hvor til Apollon ifølge deres tradition foretog den "Hyperboreanske" rejse hvert år. *Astronomisk*, er Apollon selvfølgelig Solen, som, forlod hans Hellenske helligdomme og årligt elskede at besøge hans fjernt-liggende land, hvor Solen blev sagt aldrig at gå ned i den ene halvdel af året. *Ἐγγυς γὰρ νυκτός τε καὶ ἡματός εἰσι κέλευθοι*, siger et vers i *Odyseen* (x. 86).

Men *historisk*, eller måske bedre, etnologisk og geologisk, er meningen en anden. Hyperboreanernes land, landet som udstrakte sig ovenfor Boreas, den frossen-hjertede gud for sne og storme, som elskede at slumre tungt på Riphean Bjergkæden, var hverken et ideelt land, sådan som formodet af mytologerne, ej heller endnu et land i Skytien's og Donau's nabolag.* Det var et rigtigt Kontinent, et *bonâ-fide* land som ikke kendte nogen vinter i disse tidlige dage, ej heller har dets sørgelige efterladenskaber, selv nu, mere end en nat og dag i løbet af året. De natlige skygger falder aldrig på det, sagde Grækerne; for det er *Gudernes land*, Apollon's foretrukne bolig, lysets gud, og dets beboere er hans elskede præster og tjenere. Det kan nu anses for at være poetiseret *fiktio*n; men det var den gang poetiseret *sandhed*.

III. Det tredje Kontinent, foreslår vi at kalde "Lemurien." Navnet er opfindelse, eller en ide, fra Hr. P. L. Sclater, som mellem 1850 og 1860 af zoologiske grunde påstod den reelle eksistens, af et Kontinent i forhistoriske tider som han viste havde udstrakt sig fra Madagaskar til Ceylon og Sumatra. Det inkluderede nogle dele af det som nu er Afrika; men ellers er dette gigantiske Kontinent, som strakte sig fra det Indiske ocean til Australien, nu fuldstændigt forsvundet under Stillehavet, og har her og der kun efterladt nogle af dets højtliggende toppe som nu er øer. Naturalisten, hr. A. R. Wallace, "udstrækker i tertiære perioder Australien til Ny Guinea og Solomonøerne, og måske til Fiji;" og fra dets Marsupiale typer udleder han "en forbindelse med det Nordlige Kontinent under den

* Se Volcker, "Mythological Geography," pp. 145 til 170.

Sekundære periode," skriver Hr. C. Gould i "*Mythical Monsters*," p. 47. Emnet behandles indgående andet steds.*

IV. "Atlantis" er det Fjerde Kontinent. Det ville være det første historiske land, hvor de gamles traditioner modtog mere opmærksomhed end de hidtil har. Platon's berømte ø med dette navn var blot et fragment af dette store Kontinent. (Se "*Esoteric Buddhism*.")

V. Det Femte Kontinent var Amerika; men, da det er beliggende ved Antipodes, så er det Europa og Lilleasien, som næsten sammenfaldende med det, som der generelt refereres til af Indo-Aryanske Okkultister som det femte. Hvis deres lære fulgte Kontinenternes fremkomst i deres geologiske rækkefølge, så ville denne klassificering være nødt til at blive ændret. Men da Kontinenternes sekvens forårsages at følge evolutions rækkefølgen for Racerne, fra den første til den femte, vores Aryanske Rod-race, så skal Europa kaldes det femte store Kontinent. Den Hemmelige Lære tager ikke højde for øer og halvøer, ej heller følger den den moderne geografiske distribution af land og hav. Siden dens læres tidligste dage og ødelæggelsen af det store Atlantis, så har jordens overflade forandret sig mere end én gang. Der var en gang hvor Egyptens og Nordafrikas delta tilhørte Europa, før dannelsen af Gibraltarstrædet, og en yderligere landhævning af kontinentet, fuldstændig forandrede Europakortets overflade. Den sidste betydelige forandring skete for nogle 12.000 år siden,†

* Det skal imidlertid bemærkes, at Hr. Wallace ikke godtager Hr. Sclater's ide, og endda går imod den. Hr. Sclater antager et land eller kontinent der tidligere forenede Afrika, Madagaskar, og Indien (men ikke Australien og Indien); og Hr. A. R. Wallace viser, i hans "*Geographical Distribution of Animals*" og "*Island Life*," at hypotesen om sådan et land er helt ubegrundet af zoologiske grunde. Men han godtager at en meget tættere tilnærmelse af Indien og Australien bestemt eksisterede, og på en så fjern tid at den var "sandelig før-tertiær," og han tilføjer i et privat brev at "intet navn er blevet givet dette formodede land." Alligevel så eksisterede landet, og var selvfølgelig før-tertiær, for "Lemurien" (godtagende dette navn for det tredje Kontinent) var gået til grunde før Atlantis var blevet fuldt ud udviklet; og det sidstnævnte sank og dets hoveddele var forsvundet før slutningen af den Miocæne periode.

† Et mere "tilfælde" —

"Nu er det bevist at i nylige geologiske tider, var denne region af Nordafrika rent faktisk en Spansk halvø, og at dets forening med (det rigtige) Afrika blev påvirket i Nord af Gibraltars spaltning, og mod Syd af en landhævning som Sahara skylder sin eksistens. Kysterne fra dette tidligere hav i Sahara er stadigvæk markeret med skaller

og blev fulgt af nedsænkningen af Platon's lille Atlantiske ø, som han kalder Atlantis efter dens moder-kontinent. Geografi var en del af mysterierne i gamle dage. *Zohar* (iii., fol. 10a) siger: "Disse hemmeligheder (om land og hav) blev afsløret *for mennesker fra den hemmelige videnskab*, men ikke for geograferne."

Påstanden at det fysiske menneske oprindeligt var en kolossal før-tertiær gigant, og at han eksisterede for 18.000.000 år siden, må selvfølgelig fremstå som latterlig for den moderne læres beundrere, og troende. Hele *posse comitatis* af biologer vil vende sig imod opfattelsen af denne tredje race Titan i den Sekundære tidsalder, et væsen som var i stand til at kæmpe lige så succesfuldt mod gigantiske monstre i luften, havet, og på land, lige som hans forfædre — Atlantidernes ætereale prototype — havde denne kun lidt behov for at frygte det som ikke kunne skade ham. Den moderne antropolog er fuldt ud velkommen til at le af vores Titanere, lige som han ler af den Bibelske Adam, og lige som teologen ler af hans abelignende forfader. Okkultisterne og deres voldsomme kritikere kan føle at de i fællesskab ret godt har gjort deres regnskaber op i denne tid. Okkulte videnskaber påstår mindre og giver mere, i alle tilfælde, end både Darwinistisk Antropologi eller Bibelsk Teologi.

Ej heller burde den Esoteriske Kronologi skræmme nogen; for, med hensyn til tal, så er nutidens autoriteter lige så uberegnelige og usikre som Middelhavets bølge. Alene med hensyn til de geologiske perioders længde, er alle de lærde mennesker i Royal Society håbløst til havs, og springer fra en million til fem hundrede millioner år med den største lethed, som vil blive set mere end en gang under i løbet af denne sammenligning.

Tag for eksempel med hensyn til vores nuværende formål — Hr. Croll's udregninger. Hvorvidt, 2.500.000 år ifølge denne autoritet, repræsenterer tiden siden begyndelsen af den tertiære tidsalder, eller den Eocæne periode, sådan som en Amerikansk geolog angiver at han siger;* eller hvorvidt Hr. Croll igen "tillader femten millioner siden begyndelsen af den Eocæne periode," som citeret af en Engelsk geolog,† så dækker begge sæt tal den

fra de samme Gastropodaer som lever ved Middelhavets kyster." (Prof. Ocas Schmidt, "*Doctrine of Descent and Darwinism*," p. 244.)

* A. Winchell, Professor i Geologi, "*World-Life*," p. 369.

† Hr. Charles Gould, afdød Geologisk besigtigelsesmand i Tasmanien, i "*Mythical Monsters*," p. 84.

Hemmelige Læres påstande.* For, ved sådan som den sidstnævnte gør, at tillægge fra fire til fem millioner af år mellem påbegyndelsen af og den endelige evolution af den Fjerde Rod-Race, på de Lemuro-Atlantiske Kontinenter; en million år for den Femte, eller Aryanske Race, til nutiden; og cirka 850.000 siden nedsænkningen af den sidste store halvø fra det store Atlantis — så kan alt dette let have fundet sted indenfor de 15.000.000 år opgivet af Hr. Croll for den Tertiære Tidsalder. Men, *kronologisk* betragtet, så er periodens længde af sekundær vigtighed, da vi når alt kommer til alt, har visse Amerikanske videnskabsfolk at falde tilbage på. Disse gentlemen, uberørte af sandheden om at deres påstande ikke kun kaldes tvivlsomme men absurde, fastholder alligevel at mennesket eksisterede så langt tilbage som i den Sekundære Tidsalder. De har fundet menneskelige fodspor på klipper fra en sådan dannelse; og desuden, oplever M. de Quatrefages ikke nogen gyldig *videnskabelig* grund til at mennesket ikke skulle have eksisteret i den Sekundære Tidsalder.

"Tidsaldrene" og perioderne indenfor geologi er, i ædruelig sandhed, rent konventionelle udtryk, da de næppe er afgrænsede endnu, og, desuden,

* Sir Charles Lyell, som krediteres for "*gladeligt* at have opfundet udtrykkene Eocæn, Miocæn, og Pliocæn," for at markere de tre inddelinger af den Tertiære tidsalder, burde virkelig have fastlagt en omtrentlig tidsalder for hans "Sinds-afkom." Ved imidlertid at have efterladt længden af disse perioder, til specialisters spekulationer, er den største forvirring og rådvildhed resultatet af denne glade tanke. Det synes som en slags håbløs opgave at citere et sæt tal fra et værk, uden risikoen for at finde det modsagt af den samme Forfatter i et tidligere eller efterfølgende bind. Sir W. Thomson, en af de mest eminente blandt de moderne autoriteter, har forandret hans opfattelse, om Solens alder og datoen for Jord-skorpens dannelse cirka et halvt-dusin gange. I Thomson og Tait's "*Natural Philosophy*," oplever man at kun ti millioner af år tillades, for tiden siden Jordens temperatur tillod planteliv at fremkomme på den; (*App. D og flg. også Overs.* Roy. Soc. Edin. xxiii, Pt. 1, 157, 1862, hvor 847 annulleres). Hr. Darwin angiver Sir W. Thomson's vurdering som "et minimum på 98 og et maksimum på 200 millioner af år siden jordskorpens konsolidering" (Se Ch. Gould). I det samme værk (*Nat. Phil.*) er 80 millioner angivet fra tiden fra påbegyndende jordskorpe-dannelse til verdens nutidige tilstand. Og i hans sidste foredrag, erklærer Sir. W. Thomson, som vist andet steds (1887) at Solen ikke er ældre end 15 *millioner* af år! Imens, baseret på hans argumentation ved tal førhen fastlagt af Sir W. Thomson, med hensyn til begrænsningerne for Solens varmes tidsalder, tillader Hr. Croll 60 *millioner* af år siden begyndelsen af den Kambriske periode. Dette giver elskere af *nøjagtig* videnskab håb. Således, uanset hvilke tal angives af Okkult Videnskab, så er de sikre på at blive bekræftet af nogle blandt de moderne Videnskabsfolk som anses for at være autoriteter.

er ikke to geologer eller naturalister enige med hensyn til tallene. Således, tilbydes der en stor margen med hensyn til valgmulighed for Okkultisten af det lærde broderskab. Skal vi antage Hr. T. Mellard Reade som en af vores støtter? Denne gentleman, påstår i et papir om "Limestone as an Index of Geological Time," oplæst af ham i 1878 overfor Royal Society, at *minimums* tiden som er nødvendig for dannelsen af de sedimentære lag og elimineringen af kalkholdigt stof er i runde tal 600 millioner af år (Se "*Proceedings of Royal Society*," London, Vol. XXVIII., p. 281); eller skal vi søge støtte til vores kronologi fra Hr. Darwin's værker, hvor i han forlanger fra 300 til 500 millioner af år for de organiske transformationer ifølge hans teori? Sir C. Lyell og Prof. Houghton var tilfredse med at placere begyndelsen af den Kambriske Tidsalder respektivt til 200 og 240 millioner år tilbage. Geologer og zoologer hævder den maksimale tid, selv om Hr. Huxley, på et tidspunkt, placerede begyndelsen af jordens skorpedannelse 1.000 millioner af år tilbage, og ikke ville afgive et årtusinde fra det.

Men hovedpointen ligger for os ikke i enigheden eller uenigheden hos Naturalisterne med hensyn til længden af geologiske perioder, men rettere, som et under, i deres fuldkomne overensstemmighed på et punkt, og det er et meget vigtigt et. De er alle enige om at i løbet af "Den Miocæne Tidsalder" — uanset det er en eller ti millioner af år siden — så havde Grønland og endda Spitzbergen, efterladenskaberne fra vores Andet eller Hyperboreanske Kontinent, "*næsten et tropisk klima*." Nu er det sådan, at de før-Homeriske Grækere har bevaret en levende tradition om dette "Land for den Evige Sol," hvor til deres Apollon rejste hvert år. "I løbet af den Miocænske Tidsalder, udviklede Grønland (i N. Lat. 70°) en overflod af træer, så som Takstræet, Amerikansk Kæmpefyr, Sequoia, allieret til de Californiske arter, Bøgetræer, Platantræer, Piletræer, Egetræer, Poppeltræer og Valnøddetræer, så vel som Magnolia og en Zamia," siger Videnskaben; kort sagt havde Grønland Sydlige planter ukendte for Nordlige regioner.

Og nu opstår det naturlige spørgsmål. Hvis Grækerne, i Homers dage, kendte til et Hyperboreansk land, *dvs.*, et velsignet land ovenfor rækkevidde af Boreas, guden for vinter og for stormen, en ideel region som de senere Grækere og deres klassikere forgæves har prøvet at lokalisere ved at søge efter det ovenfor Skytien, et land hvor nætter var korte og dage lange, og ovenfor dette land et land hvor solen aldrig gik ned og hvor palmen groede frit — hvis de kendte til alt dette, hvem fortalte dem så om det? I

deres tid, og i tidsaldre forud, der må Grønland med sikkerhed allerede have været konstant dækket af sne, med aldrig-smeltende is, lige som det er nu. Alting tenderer mod at vise at landet med de korte nætter og de lange dage var Norge eller Skandinavien, hvor *ovenfor* det velsignede land med det evige lys og sommer var; og for at vide dette, så må deres tradition være nedsteget til Grækerne fra nogle folk ældre end dem selv, som var bekendte med disse klimatiske detaljer som Grækerne selv ikke kunne vide noget om. Selv i vores tid, formoder videnskaben eksistensen af et hav som aldrig fryser til og et kontinent som evigt er grønt, ovenfor Polar havene, ved selve den Arktiske Pols cirkel. De arkaiske læresætninger, og ligeledes Purânaerne — for den som forstår de sidstnævntes allegorier — indeholder de samme påstande. Den stærke sandsynlighed for at et folk, som nu er ukendt, levede i løbet af den moderne videnskabs Miocæne periode, på den tid hvor Grønland næsten var et tropisk land, er derfor tilstrækkeligt for os.

NOTE. Læseren bedes at huske på at den første og følgende sektioner ikke strengt taget er en på hinanden følgende rækkefølge af tid. I den første Sektion fremlægges Stanzaerne som udgør skelettet for redegørelsen, og visse vigtige punkter kommenteres over og forklares. I de efterfølgende sektioner samles forskellige ekstra detaljer, og en dyberegående forklaring af emnet forsøges.

BOG II. — DEL I.
ANTROPOGENESIS.

STANZAER OVERSAT MED KOMMENTARER

FRA DEN

HEMMELIGE DZYAN BOG.

I oprindelige tider, en jomfru,
Æterens Skønne Datter,
Tilbragte hendes eksistens i tidsaldre
I Himlens store udstrækning,

.

Syv hundrede år vandrede hun,
Syv hundrede år arbejdede hun,
Førend hendes første-fødte blev født.

.

Førend en skøn and nedsted,
Hastende hen mod vand-moderen.

.

Let på knæet slår hun sig ned,
Finder en passende rede-plads,
Hvor i at lægge hendes æg, i sikkerhed,
Lægge hendes æg indeni, ved nydelse,
Seks, de gyldne æg lægger hun dem,
Så et *Syvende*, et æg af jern"

(*Kalevala, Rune I.*)

ANTROPOGENESIS I DET HEMMELIGE BIND.

(ORDRETTE UDDRAG.*)

I.

1. LHA'EN SOM DREJER DEN FJERDE ER UNDERORDNET LHA'EN FOR DE SYV, DE SOM ROTERER DRIVENDE DERES FARTØJER RUNDT OM DERES HERRE, DET ENE ØJE. HANS ÅNDEDRAG GAV LIV TIL DE SYV; DET GAV LIV TIL DEN FØRSTE.

2. JORDEN SAGDE:—"HERRE AF DET SKINNENDE ANSIGT; MIT HUS ER TOMT . . . SEND DINE SØNNER FOR AT BEFOLKE DETTE HJUL. DU HAR SENDT DINE SYV SØNNER TIL HERREN FOR VISDOM. SYV GANGE SER HAN DIG MERE NÆR TIL HAM SELV, SYV GANGE MERE FØLER HAN DIG. DU HAR FORBUDT DINE TJENERE, DE SMÅ RINGE, AT FANGE DIT LYS OG VARME, AT OPSNAPPE DIN STORE GAVE I DENS PASSAGE. SEND NU DET SAMME TIL DIN TJENER."

3. "HERREN AF DET SKINNENDE ANSIGT" SAGDE:—"JEG VIL SENDE DIG EN ILD NÅR DIT VÆRK ER BEGYNDT. REJS DIN STEMME TIL ANDRE LOKAER; ANMOD DIN FADER, LOTUSSENS HERRE, OM HANS SØNNER . . . DIT FOLK SKAL VÆRE UNDER FÆDRENS HERREDØMME. DINE MENNESKER SKAL VÆRE DØDELIGE. MENNESKERNE FRA HERREN FOR VISDOM, ER UDØDELIGE, IKKE DE LUNARE SØNNER. OPHØR DINE BEKLAGELSER. DINE SYV SKIN ER ENDNU PÅ DIG . . . DU ER IKKE REDE. DINE MENNESKER ER IKKE REDE."

4. EFTER STORE FØDSELSVEER KASTE HUN HENDES GAMLE TRE AF OG TOG HENDES SYV NYE SKIN PÅ, OG STOD I HENDES FØRSTE AF DEM.

II.

5. HJULET HVIRVLEDE I TREHUNDREDE MILLIONER MERE. DET KONSTRUEREDE RUPAER: BLØDE STEN SOM HÆRDEDES; HÅRDE PLANTER SOM BLØDGJORDES. SYNLIGHED FRA USYNLIGHED, INSEKTER OG SMÅ LIV. HUN RYSTED EDEM AF SIN RYG NÅR SOM HELST DE OVERLØB MODEREN.

* Kun ni-og-fyrrer Slokaer ud af mange hundrede fremlægges her. Ikke alle vers er oversat ordret. En omskrivning bruges nogle gange af hensyn til klarhed og forståelighed, hvor en bogstavelig oversættelse ville være helt uforståelig.

. . . . EFTER TREHUNDREDE MILLIONER VENDTE HUN SIG OM. HUN LÅ PÅ SIN RYG; PÅ HENDES SIDE . . . HUN VILLE IKKE KALDE PÅ SØNNER FRA HIMLEN, HUN VILLE IKKE SPØRGE SØNNER AF VISDOM. HUN SKABTE FRA HENDES EGEN FAVN. HUN EVOLVEREDE VAND-MENNESKER, FRYGTELIGE OG SLEMME.

6. VAND-MENNESKERNE FRYGTELIGE OG SLEMME SKABTE HUN SELV FRA ANDRES EFTERLADENSKABER, FRA HENDES FØRSTES, ANDENS, OG TREDIES AFFALD OG SLIM DANNEDE HUN DEM. DHYANIEN KOM OG IAGTTOG — DHYANIEN FRA DEN LYSSENDE FADER-MODER, FRA DE HVIDE REGIONER KOM DE, FRA DE UDØDELIGE DØDELIGES BOLIGER.

7. UTILFREDSE VAR DE. VORES KØD ER DER IKKE. INGEN PASSENDE RUPAER TIL VORES BRØDRE FRA DEN FEMTE. INGEN BOLIGER TIL LIVENE. RENE VANDE, IKKE GRUMSEDE, SKAL DE DRIKKE. LAD OS TØRRE DEM.

8. FLAMMERNE KOM. ILDENE MED GNISTERNE; NAT-ILDENE OG DAG-ILDENE. DE TØRREDE DE MØRKE GRUMSEDE VANDE UD. MED DERES VARME UDSLUKKEDE DE DEM. LHA'ERNE FRA DET HØJE, LHAMAYIN'EN FRA FORNEDEN, KOM. DE SLOG FORMERNE NED SOM VAR TO- OG FIRE-ANSIGTEDE. DE BEKÆMPEDE GEDE-MENNESKERNE, OG DE HUNDE-HOVEDEDE MENNESKER, OG MENNESKERNE MED FISKE KROPPE.

9. MODER-VAND, DET STORE HAV, GRÆD. HUN STEG OP, HUN FORSVANDT I MÅNEN SOM HAVDE LØFTET HENDE, SOM HAVDE GIVET HENDE FØDSEL.

10. DA DE VAR ØDELAGTE, FORBLEV MODER-JORD ØDE. HUN BAD OM AT BLIVE TØRRET.

III.

11. HERRERNES HERRE KOM. FRA HENDES KROP ADSKILTE HAN VANDENE, OG DETTE VAR HIMLEN FOR OVEN, DEN FØRSTE HIMMEL.

12. DE STORE CHOHANER KALDTE PÅ MÅNENS HERRER, MED DE LUFTIGE KROPPE. "FREMBRING MENNESKER, MENNESKER AF JERES NATUR. GIV DEM DERES FORMER INDENI. HUN VIL BYGGE YDRE OVERFLADER. MANDLIGE-KVINDELIGE VIL DE VÆRE. OGSÅ FLAMMENS HERRER . . ."

13. DE GIK HVER AF DEM TIL HANS TILDELTE LAND: SYV AF DEM HVER PÅ SIT LOD. FLAMMENS HERRER FORBLEV TILBAGE. DE VILLE IKKE GÅ, DE VILLE IKKE SKABE.

IV.

14. DE SYV HÆRSKARER, DE "VILJE-FØDTE HERRER," PROPELLERET AF DEN LIV-GIVENDE ÅND, ADSKILLER MENNESKER FRA DEM SELV, HVER I HANS EGEN ZONE.

15. SYV GANGE SYV SKYGGER FOR FREMTIDIGE MENNESKER BLEV FØDT, HVER MED HANS EGEN FARVE OG SLAGS. HVER INFERIØR I FORHOLD TIL HANS FADER. FÆDRENE, DE BENLØSE, KUNNE IKKE GIVE LIV TIL VÆSNER MED BEN. DERES AFKOM VAR BHŪTA, HVERKEN MED FORM EJ HELLER SIND. DERFOR KALDES DE CHHAYA.

16. HVORDAN FØDES MANUSHYAERNE? MANUERNE MED SIND, HVORDAN LAVES DE? FÆDRENE KALDTE DERES EGEN ILD TIL HJÆLP; SOM ER ILDEN SOM BRÆNDER I JORDEN. JORDENS ÅND KALDTE DEN SOLARE ILD TIL HJÆLP. DISSE TRE FREMBRAGTE VED DERES FELLES ANSTRENGELSER EN GOD RUPA. DEN KUNNE STÅ, GÅ, LØBE, HVILE, ELLER FLYVE. ALLIGEVEL VAR DEN STADIGVÆK KUN EN CHHAYA, EN SKYGGE UDEN FORNUFT

17. ÅNDEDRAGET BEHØVEDE EN FORM; FÆDRENE GAV DEN. ÅNDEDRAGET BEHØVEDE EN FAST FYSISK KROP; JORDEN FORMEDE DEN. ÅNDEDRAGET BEHØVEDE LIVETS ÅND; DE SOLARE LHA'ER ÅNDEDE DEN IND I DENS FORM. ÅNDEDRAGET BEHØVEDE EN SPEJLING AF DENS KROP; "VI GAV DEN VORES EGEN," SAGDE DHYANIERNE. ÅNDEDRAGET BEHØVEDE ET VEHIKEL FOR BEGÆR; "DEN HAR DET," SAGDE UDTØRREREN AF VANDENE. MEN ÅNDEDRAG BEHØVER ET SIND FOR AT OMFATTE UNIVERSSET; "VI KAN IKKE GIVE DETTE," SAGDE FÆDRENE. "JEG HAR ALDRIG HAFT DET," SAGDE JORDENS ÅND. "FORMEN VILLE BLIVE FORTÆRET HVIS JEG GAV DEN MIN," SAGDE DEN STORE ILD MENNESKET FORBLEV EN TOM SANSELØS BHŪTA SÅLEDES HAR DE BENLØSE GIVET LIV TIL DE SOM BLEV MENNESKER MED BEN I DEN TREDIE.

V.

18. DE FØRSTE VAR YOGAENS SØNNER. DERES SØNNER VAR BØRN AF DEN GULE FADER OG DEN HVIDE MODER.

19. DEN ANDEN RACE VAR RESULTATET AF KNOPSKYDNING OG

UDVIDELSE, DEN A-SEKSUELLE FRA DEN KØNSLØSE.* SÅLEDES, O LANOO, BLEV DEN ANDEN RACE FREMBRAGT.

20. DERES FÆDRE VAR SELV-FØDTE. DEN SELV-FØDTE, CHHAYAEN FRA HERRERNES, FÆDRENE, TUSMØRKETS SØNNER'S SKINNENDE KROPPE.

21. DA RACEN BLEV, GAMMEL, BLANDEDE DE GAMLE VANDE SIG MED DE FRISKERE VANDE. DA DETS DRÅBER BLEV UKLARE, FORDUFTEDE OG FORSVANDT DE I DEN NYE STRØM, I LIVETS VARME STRØM. DEN FØRSTES YDRE BLEV DEN ANDENS INDRE. DEN GAMLE VINGE BLEV DEN NYE SKYGGE, OG VINGENS SKYGGE.

VI.

22. DEREFTER EVOLVEREDE DEN ANDEN DEN ÆG-FØDTE, DEN TREDIE. SVEDEN GROEDE, DENS DRÅBER GROEDE, OG DRÅBERNE BLEV HÅRDE OG RUNDE. SOLEN VARMEDE DEN; MÅNEN KØLEDE OG FORMEDE DEN; VINDEN NÆREDE DEN INDTIL DENS MODENHED. DEN HVIDE SVANE FRA DEN STJERNEBESTRØEDE HVÆLVING OVERSKYGGEDE DEN STORE DRÅBE. ÆGGET FOR DEN FREMTIDIGE RACE, MENNESKE-SVANEN FOR DEN SENERE TREDIE. FØRST MANDLIG-KVINDELIG, DEREFTER MANDLIG OG KVINDLIG.

23. DE SELV-FØDTE VAR CHHAYAERNE: SKYGERNE FRA TUSMØRKETS SØNNERNES KROPPE.

VII.

24. VISDOMMENS SØNNER, NATTENS SØNNER, REDE TIL GENFØDSEL, KOM NED, DE SÅ DE DEGENEREREDE FORMER HOS DEN FØRSTE TREDIE, "VI KAN VÆLGE," SAGDE HERRERNE, "VI HAR VISDOM." NOGLE GIK IND I CHHAYAEN. NOGLE PROJICEREDE GNISTEN. NOGLE UDSKØD IND TIL DEN FJERDE. FRA DERES EGEN RUPA FYLDTE DE KAMAEN. DE SOM GIK IND BLEV ARHATER. DE SOM KUN MODTOG EN GNIST, FORBLEV UDEN VIDEN; GNISTEN BRÆNDTE SVAGT. DE TREDIE FORBLEV SIND-LØSE. DERES JIVAER VAR IKKE

* Ideen og ånden i sætningen er her angivet, da en verbal oversættelse kun ville afdække meget lidt for læseren.

REDE. DISSE BLEV SAT TIL SIDE BLANDT DE SYV. DE BLEV SNÆVER-HOVEDEDE. DEN TREDIE VAR REDE. "I DISSE SKAL VI DVÆLE," SAGDE FLAMMENS HERRER.

25. HVORDAN HANDLEDE MANÅSAERNE, VISDOMMENS SØNNER? DE AFVISTE DE SELV-FØDTE. DE ER IKKE REDE. DE VRAGEDE DE SVED-FØDTE. DE ER IKKE HELT REDE. DE VILLE IKKE GÅ IND I DEN FØRSTE ÆG-FØDTE.

26. DA DE SVED-FØDTE FREMBRAGTE DE ÆG-FØDTE, DE TOFOLDIGE OG DE MÆGTIGE, DE KRAFTFULDE MED BEN, SAGDE VISDOMMENS HERRER: "NU SKAL VI SKABE."

27. DEN TREDIE RACE BLEV VAHANET FOR VISDOMMENS HERRER. DEN SKABTE "SØNNERNE FOR VILJE OG YOGA," VED KRIYASAKTI SKABTE DEN DEM, DE HELLIGE FÆDRE, FORFÆDRE TIL ARHATERNE.

VIII.

28. FRA SVED-DRÅBERNE; FRA SUBSTANSENS OVERSKUD; STOF FRA DØDE MENNESKERS KROPPE OG DYRS KROPPE FRA DET TIDLIGERE HJUL; OG FRA BORTKASTET STØV, BLEV DE FØRSTE DYR FREMBRAGT.

29. DYR MED BEN, DRAGER FRA DYBET, OG FLYVENDE SARPAER BLEV TILFØJET TIL DE KRYBENDE TING. DE SOM KRYBER PÅ JORDEN FIK VINGER. DE MED LANGE HALSE I VANDET BLEV OPHAV TIL LUFTENS FUGLE.

30. UNDER DEN TREDIE RACE GROEDE DE BENLØSE DYR OG FORANDREDE SIG: DE BLEV DYR MED BEN, DERES CHHAYAER BLEV FASTE.

31. DYRENE SKILTE DE FØRSTE FRA. DE BEGYNDTE AT YNGLE. DET TO-FOLDIGE MENNESKE SKILTE SIG OGSÅ FRA. HAN SAGDE: "LAD OS LIGE SOM DEM; LAD OS FORENES OG SKABE VÆSNER." DET GJORDE DE.

32. OG DE SOM INGEN GNIST HAVDE TOG KÆMPE HUN-DYR TIL SIG. DE AVLEDE UMÆLENDE RACER MED DEM. UMÆLENDE VAR DE SELV. MEN DERES TUNGER FORENEDES. DERES AFKOMS TUNGER FORBLEV STILLE. DE YNGLEDE MONSTRE. EN RACE AF KROGEDE RØD-BEHÅREDE MONSTRE SOM GIK PÅ ALLE FIRE. EN UMÆLENDE RACE FOR AT HOLDE SKAMMEN UUDTALT.

IX.

33. IAGTTAGENDE DETTE, SÅ GRÆD LHA'ERNE SOM IKKE HAVDE BYGGET MENNESKENE, OG SAGDE:—

34. "AMANÂSAEN HAR BESUDLET VORES FREMTIDIGE BOLIGER. DETTE ER KARMA. LAD OS DVÆLE I DE ANDRE. LAD OS LÆRE DEM BEDRE, FOR IKKE VÆRRE SKAL SKE. DET GJORDE DE

35. DEREFTER BLEV ALLE MENNESKER BEGAVET MED MANAS. DE SÅ SYNDEN HOS DE SINDLØSE.

36. DEN FJERDE RACE UDVIKLEDE TALE.

37. DEN ÉNE BLEV TO; OGSÅ ALLE DE LEVENDE OG KRYBENDE TING SOM STADIGVÆK VAR ÉT, GIGANTISKE FISKE-FUGLE OG SLANGER MED SKJOLD-HOVEDER.

X.

38. SÅLEDES TO VED SIDEN AF TO I DE SYV ZONER, GAV DEN TREDIE RACE FØDSEL TIL FJERDE-RACE MENNESKERNE; GUDERNE BLEV IKKE-GUDER; SURAEEN BLEV ASURA.

39. DEN FØRSTE, I ENHVER ZONE, VAR MÅNE-FARVET; DEN ANDEN GUL LIGE SOM GULD; DEN TREDIE RØD; DEN FJERDE BRUN, SOM BLEV SORT AF SYND. DE FØRSTE SYV MENNESKELIGE SKUD VAR ALLE AF ÉN HUDFARVE. DE NÆSTE SYV BEGYNDTE AT BLANDES.

40. DEREFTER BLEV DEN FJERDE HØJ AF STOLTHED. VI ER KONGERNE, BLEV DET SAGT; VI ER GUDERNE.

41. DE TOG HUSTRUER SKØNNE AT SE TIL. HUSTRUER BLANDT DE SINDLØSE, DE SNÆVER-HOVEDEDE. DE YNGLEDE MONSTRE. SLEMME DÆMONER, MANDLIGE OG KVINDELIGE, OGSÅ KHADO (DAKINI), MED SMÅ SIND.

42. DE BYGGEDE TEMPLER TIL DEN MENNESKELIGE KROP. MANDLIGE OG KVINDELIGE TILBAD DE. DEREFTER VIRKEDE DET TREDIE ØJE IKKE MERE.

XI.

43. DE BYGGEDE KÆMPESTORE BYER. DE BYGGEDE AF SJELDNE JORDE OG METALLER, OG FRA ILDENE OPKASTEDE, FRA BJERGENES HVIDE

STEN OG FRA DEN SORTE STEN, UDSKAR DE DERES EGNE BILLEDER I DERES STØRRELSE OG LIGHED, OG TILBAD DEM.

44. DE BYGGEDE STORE BILLEDER NI YATIER HØJE, STØRRELSEN AF DERES KROPPE. INDRE ILDE HAVDE ØDELAGT DERES FÆDRES LAND. VANDET TRUEDE DEN FJERDE.

45. DE FØRSTE STORE VANDER KOM. DE OPSLUGTE DE SYV STORE ØER.

46. ALT HELLIGT REDDET, DET UHELLIGE ØDELAGT. MED DEM DE FLESTE AF DE KÆMPESTORE DYR, FREMBRAGT FRA JORDENS SVED.

XII.

47. FÅ MENNESKER BLEV TILBAGE: NOGLE GULE, NOGLE BRUNE OG SORTE, OG NOGLE RØDE BLEV TILBAGE. DE MÅNE-FARVEDE VAR FORSVUNDET FOR ALTID.

48. DEN FEMTE FREMBRAGT FRA DEN HELLIGE STAMME BLEV TILBAGE; DEN BLEV REGERET AF DE FØRSTE GUDDOMMELIGE KONGER.

49. SOM GEN-NEDSTEG, SOM SKABTE FRED MED DEN FEMTE, SOM LÆRTE OG UNDERVISTE DEN.

STANZA I.*

BEGYNNELSER PÅ BEVIDST LIV.

§§ (1) LHA'EN, eller Jordens Ånd. (2) Invokation af Jorden til Solen.
 (3) Hvad Solen svarer. (4) Jordens transformation.

1. LHA'EN (*a*) SOM DREJER DEN FJERDE (*Klode, eller vores Jord*) ER UNDERORDNET LHA('ERNE) FOR DE SYV (*de planetariske Ånder*) (*b*), DE SOM ROTERER, DRIVENDE DERES FARTØJER RUNDT OM DERES HERRE, DET ENE ØJE (*Loka-Chakshub*) I VORES VERDEN. HANS ÅNDEDRAG GIVER LIV TIL DE SYV (*giver liv til planeterne*). DET GAV LIV TIL DEN FØRSTE (*c*). "DE ER ALLE VISDOMS DRAGER," tilføjer Kommentaren (*d*).

(*a*) Lha er det gamle ord i de trans-Himalayiske regioner for "Ånd," ethvert himmelsk eller *overmenneskeligt* Væsen, og det dækker hele serien af himmelske hierarkier, fra Ærkeengel, eller Dhyani, ned til en mørkets engel, eller jordisk ånd.

(*b*) Dette udtryk viser i klart sprog at vores klodes Ånde-Vogter, som den fjerde i denne kæde, er underlagt hoved Ånden (eller Guden) for de syv Planetariske Genii eller Ånder. De gamle havde, som allerede forklaret, syv Mysterie-guder, i deres Kyriel af guder, hvis leder *eksoterisk* var, den synlige Sol, eller den ottende, og, *esoterisk*, den *anden Logos*, Demiurgen. De syv (som nu er blevet "Herrens Syv Øjne" i den Kristne religion) var regenter for de syv *hoved* planter; men disse blev ikke —

* Alle ordene og sætninger placeret i parenteser i Stanzaerne og Kommentarerne er forfatterens. Nogle steder kan de være ufuldstændige og endda utilstrækkelige set fra et Hindu standpunkt; men i meningen tilknyttet dem indenfor den Trans-Himalayiske Esoterisme er de korrekte. I ethvert tilfælde påtager forfatteren skylden på sig selv. Da hun har aldrig hævdet personlig ufejlbarlighed, så kan det som er fremlagt ved hendes egen autoritet lade meget at ønske tilbage, i de meget dunkle tilfælde hvor for dyb metafysik er involveret. Læren fremlægges sådan som den forstås; og da der er syv nøgler af fortolkning til ethvert symbol og allegori, så vil det som ikke kan findes at give en mening, lad os sige fra det psykologiske eller astronomiske aspekt, opleves helt korrekt fra de fysiske eller metafysiske.

regnet i overensstemmelse med nummereringen som senere blev udtænkt af folk som havde glemt, eller som havde en utilstrækkelig forståelse for, de virkelige *Mysterier*, og inkluderede hverken solen, månen, ej heller jorden. Solen var eksoterisk, lederen, af de tolv store guder, eller zodiakale konstellationer; og, esoterisk, Messiasen, Christosen (emnet *salvet* af det Store ÅNDEDRAG, eller den ENE) omgivet af hans tolv underordnede kræfter, i rækkefølge, også underordnet, hver af planeternes syv "Mysterieguder."

"De syv højere får de Syv Lha'er til at skabe verdenen," påstår Kommentaren, hvilket betyder at vores Jord, liggende resten til side, blev *skabt* eller dannet af jordiske ånder, "Regenterne" var ganske enkelt tilsynsførende. Dette er det første kim, frøet til det som senere groede frem til Træet for Astrologi og Stjernetilbedelse. De Højere var *Kosmokratorerne*, fabrikanterne af vores solare system. Dette bekræftes i alle de gamle Kosmogonier: den af Hermes, af Kaldæerne, af Aryanerne, af Egypterne, og endda af Jøderne. Himlens bælte, Zodiakkens tegn (de *Hellige dyr*), er lige så meget Bne' Alhim (Gudernes Sønner eller Elohimerne) som Jordens Ånder; men de er forud for dem. Soma og Sin, Isis og Diana, er alle lunare guder eller gudinder, kaldt fædre og mødre til vores Jord, som er underordnet dem. Men disse, er på deres side underordnet deres "Fædre" og "Mødre" — de sidstnævnte ombyttelige og varierende hos hver nation — guderne og deres planeter, så som Jupiter, Saturn Bel, Brihaspati, osv.

(c) "Hans åndedrag gav liv til de syv," refererer lige så meget til solen, som gav Planeterne liv, som til den "Høje Ene," den *Åndelige Sol*, som giver liv til hele Kosmos. De astronomiske og astrologiske nøgler som åbner porten der fører til Teogoniens mysterier kan kun findes i de senere ordbøger, som ledsager Stanzaerne.

I de apokalyptiske Slokaer i de Arkaiske Optegnelser, er sproget lige så symbolsk, hvis det er mindre mytisk, end i Purânaerne. Uden hjælp fra de senere *kommentarer*, samlet af generationer af adepter, så ville det være umuligt at forstå betydningen korrekt. I de gamle Kosmogonier, er de synlige og usynlige verdener dobbelte sammenkædninger af den ene og samme kæde. Lige som den usynlige *Logos*, med dens syv hierarkier (hver af dem repræsenteret eller personificeret af dets hovedengel eller rector), danner en KRAFT, den indre og usynlige; så, udgør Solen og de syv hoved-Planeter i verdenen af Former, den synlige og aktive kraft; det sidstnævnte "Hierarki" er, så at sige, den synlige og objektive *Logos* for de usynlige og (undtagen i de mindste grader) altid-subjektive engle.

Således — for via illustration at foregribe lidt — siges enhver Race i

dens evolution at være født under direkte indflydelse af en af Planeterne: den første Race modtagende dens åndedrag af liv fra Solen, som det vil blive set senere hen; mens den tredje menneskehed — de som faldt ned i skabelse, eller fra androgynen blev adskilte entiteter, en mandlig og den anden kvindelig — siges at være under direkte indflydelse af Venus, "*den lille sol* hvor i den solare klode opbevarer hans lys."

Opsummeringen til Stanzaerne i Bog I. viste Gudernes og menneskers genesis* opstod i, og fra, et og samme Punkt, som er den Ene Universelle, Uforanderlige, Evige, og absolutte ENHED. I dens primært manifesterede aspekt har vi set den blive: (1) Ur Substans og Kraft (centripetal og centrifugal, positiv og negativ, mandlig og kvindelig, osv., osv.), i sfæren for objektivitet og Fysik; (2) UNIVERSETS ÅND, eller Cosmisk Tankevirksomhed, af nogle kaldt LOGOS, i den Metafysiske verden.

Denne LOGOS er den Pythagoræiske triangels toppunkt. Når triangelen er fuldkommen bliver den til Tetraktisen, eller Triangelen i Kvadratet, og er det duale symbol for den fire-bogstavede *Tetragrammaton* i det manifesterede Kosmos, og for dens grundlæggende trefoldige STRÅLE i det umanifesterede, eller dets *noumenon*.

Mere metafysisk sagt, er klassifikationen af Cosmiske Ultimativet her angivet, mere en angivelse af bekvemmelighed end af absolut filosofisk nøjagtighed. Ved begyndelsen af den store Manvantara, manifesterer Parabrahm som Mulaprakriti og derefter som Logosen. Denne Logos er ækvivalent med det "Ubevidste Universelle Sind," osv., hos Vestlige Penteister. Den udgør SUBJEKT-sidens Grundlag for manifesteret Væren, og er kilden til alle manifestationer af individuel bevidsthed. Mulaprakriti eller Ur Cosmisk Substans, er grundlaget for tingenes OBJEKT-side — grundlaget for al objektiv evolution og Cosmogogenesis. Kraft, fremstår derfor ikke med Ur Substans fra Parabrahmisk Latenthed. Den er *transformationen af Logosens supra-bevidste tanke til energi*, så at sige, gennemtrængt, frem i den sidstnævntes objektivisering ud fra potentiel latenthed i den Ene Virkelighed. Der fra udspringer stoffets vidunderlige love: deraf det "primære aftryk" så forgæves diskuteret af Biskop Temple. Kraft er således *ikke synkron med den første objektivisering af Mulaprakriti*. Men da den sidstnævnte, bortset fra det, er absolut og nødvendig iboende — *en ren abstraktion* — så er det unødvendigt at væve et for fint spindelvæv af subtiliteter med hensyn til rækkefølgen af

* Ifølge Dr. A. Wilder's lærde definition, er Genesis, *γένεσις* ikke skabelse, men "*en kommen ud af det evige frem i Kosmos og Tid*": "*en kommen fra esse frem til eksistere*," eller "*fra VÆREN-HED til 'væren'*" — som Teosoffen ville sige det.

de Cosmiske Ultimativer. Kraft *følger efter* Mulaprakriti; men, *minus* Kraft, så er Mulaprakriti med hensyn til alle praktiske hensigter og formål ikke-eksisterende.*

Det "Himmelske Menneske" (Tetragrammaton) som er Protogonosen, Tikkounen, den førstefødte fra den passive guddom og denne guddoms skygges første manifestation, er den universelle form og ide, som afføder den manifesterede Logos, Adam Kadmon, eller i Kabalaen, det fire-bogstavede symbol, på *Universet selv*, også kaldt den *anden Logos*. Den anden udspringer fra den første og udvikler den tredie triangel (se det Sefirotiske Træ); fra den sidste genereres (den lavere herskare af Engle) MENNESKER. Det er med dette tredie aspekt som vi skal beskæftige os med nu.

Læseren må huske på at der er en stor forskel mellem LOGOSEN og *Demiurgen*, for en er *Ånd* og den anden er *Sjæl*; eller som Dr. Wilder siger det: "*Dianoia* og *Logos* er synonyme, *Nous* er superior og nært beslægtet med *Τὸ ἄγαθόν*, den ene superiøret begribende, den anden forstående — den ene noetisk og den anden phrenisk."

Desuden, blev Mennesket i adskillige systemer anset for at være den *tredie Logos*. Den esoteriske betydning af ordet *Logos* (tale eller ord, *Verbum*) er i objektiv udtryk, som i et fotografi, angivelsen af den skjulte tanke. *Logosen* er spejlet der reflekterer GUDDOMMELIGT SIND, og *Universet* er spejlet på *Logosen*, selv om den sidstnævnte er *esse* for dette Univers. Lige som *Logosen* reflekterer *alt* i Pleromaets Univers, således reflekterer mennesket i sig selv alt det han ser og oplever i *hans* Univers, Jorden. Det er Kabalaens tre overskrifter: "*Unum intra alterum, et alterum super alterum*" (*Zohar, Idra Suta*, sek. VII). "Ethvert Univers (verden eller planet) har dets egen Logos," siger doktrinen. Solen blev altid kaldt "Osiris's øje" af Egypterne, og han var selv *Logosen*, den første-fødte, eller lyset gjort manifesteret i verdenen, "som er Sindet og det guddommelige intellekt fra den Skjulte." Det er kun ved den syvfoldige Stråle fra dette lys at vi kan blive bevidste om *Logosen* gennem *Demiurgen*, med hensyn til den sidstnævnte som *skaberen* af vores planet og alting der vedrører den, og den førstnævnte som denne "Skabers" guidende Kraft — god og ond på den samme tid, oprindelsen til godt og oprindelsen til ondt. Denne "Skaber" er hverken god ej heller ond *per se*, men dets differentierede aspekter i naturen får den til at antage den ene eller anden karakter. Ingen af sol-guderne havde noget at gøre med de usynlige og de ukendte Universer udspreddt gennem rummet. Denne ide bliver meget klart udtrykt i "Hermes Bøgerne," og i enhver gammel folkløse. Det symboliseres generelt ved Dragen og Slangen — Dragen for Godt og Slangen for Ondt, repræsenteret på Jorden ved

* Med hensyn til en tydeligere forklaring på oprindelsen, som den er indeholdt i Bhagavad Gita's esoterisme, se Noterne der til publiceret i the "*Theosophist*" for Februar, Marts og Juni, 1887, Madras.

højre og den venstre-hånds Magi. I det episke digt, Kalewala,* fra Finland, er oprindelsen til den Onde Slange angivet: den fødes fra "Suoyatar's spyt . . . og begaves med en levende Sjæl ved det Ondes Princip," Hisi. En strid beskrives mellem de to, "tingen for Ondt" (Slangen eller Troldmanden), og Ahti, Dragen; "Magiske Lemminkainen." Den sidstnævnte er en af de syv sønner fra Ilmatar, jomfruen "luftens datter," hende "som faldt ned i havet fra himlen," før Skabelsen, dvs., Ånd transformeret til stof af bevidst liv. Der er en verden af mening og Okkult tanke i disse få linjer, beundringsværdigt angivet af Dr. J. M. Crawford, fra Cincinnati. Helten Lemminkainen, den gode magiker,

"Omhugger væggen med mægtig magi,
Bryder palisaden i stykker,
Omhugger syv stolper til atomer,
Nedhugger *Slange-væggen* til fragmenter.

Da monstret med lille agtpågivenhed

Slår ned med sin mund af gift
Efter Lemminkainen's hoved.
Men helten, kommer hurtigt i hu,
Taler *Mester ordene af Viden*,
Ord som kom fra fjerne tidsaldre,
Ord hans forfædre havde lært ham"

(d) I Kina kaldes Fohi's mennesker (eller det "Himmelske Menneske") for de tolv *Tien-Hoang*, de tolv hierarkier af Dhyanier eller Engle, med menneskelige Ansigter, og Drage legemer; dragen står for *guddommelig Visdom* eller Ånd†; og de skaber mennesker ved at inkarnere dem selv i

* J. W. Alden, New York.

† Det er blevet sagt gentagne gange at Slangen er symbolet på visdom og på Okkult viden. "Slangen har været forbundet med visdommens gud fra de tidligste tider hvor fra vi har nogen historiske bemærkninger," skriver Staniland Wake. "Dette dyr var det specielle symbol for Thot eller Taut . . . og for alle disse *guder*, så som Hermes (?) og Seth som kan forbindes med ham. Det er også den oprindelige Kaldæiske triade Hea eller Hoa." Ifølge Sir Henry Rawlinson, refererer de mest vigtige betegnelser for denne guddom til "hans funktioner som kilden for al viden og videnskab." Han er ikke kun "den intelligente fisk," men hans navn kan læses som om det betegner både "liv" og en slange (en indviet adept), og han kan betragtes som "figureret ved den store slange som okkuperer en så iøjnefaldende plads blandt gudernes symboler på de sorte sten der optegner Babylonske velgerninger." Asklepios, Serapis, Pluto, Knoum og Kneph, er alle guddomme med slangens attributter. Dupuis siger, "De er alle *healere*, giver af sundhed, åndeligt og fysisk, og givere af *oplysthed*." Kronen dannet som en asp, *Thermuthis*'en, tilhører Isis, gudinden for Liv og Healing. Upanishaderne har en afhandling om *Slangernes Videnskab* — med andre ord, Videnskaben om Okkult viden; og den eksoteriske Buddhists *Nagaer* er ikke "de fabelagtige *væsner* af slange natur . . . væsner overlegne i forhold til mennesker og beskyttere af

syv lerfigurer — jord og vand — skabt i formen af disse *Tien-hoang*, en tredje allegori; (sammenlign the "*Symbols of the Bonzes*"). De tolv ÆSERE i de Skandinaviske Eddaer gør det samme. I den Hemmelige Katekisme fra Druserne i Syrien — gentages en legende ord for ord af de ældste stammer nær og rundt om Eufrates — blev mennesker skabt af "Gud's Sønner" der nedsteg på Jorden, hvor de efter at have plukket syv *Mandragoraer*, så animerede de disse rødder, som derefter blev mennesker.*

Alle disse allegorier peger på en og samme oprindelse — på menneskets duale og trefoldige natur; dual, som mandlig og kvindelig; trefoldig — som værende af åndelig og psykisk essens *indeni*, og af en materiel konstruktion udenpå.

2. JORDEN SAGDE, "HERRE AF DET SKINNENDE ANSIGT (*Solen*) MIT HUS ER TOMT SEND DINE SØNNER FOR AT BEFOLKE DETTE HJUL (*Jorden*) . DU HAR SENDT DINE SYV SØNNER TIL HERREN FOR VISDOM (*a*). SYV GANGE SER HAN DIG MERE NÆR TIL HAMSSELV; SYV GANGE MERE FØLER HAN DIG. DU HAR FORBUDT DINE TJENERE, DE SMÅ RINGE, AT FANGE DIT LYS OG VARME, AT OPSNAPPE DIN STORE GAVE I DENS PASSAGE (*b*). SEND NU DET SAMME TIL DIN TJENER!" (*c*).

(*a*) "Visdommens Herre" er Merkur, eller *Budha*.

(*b*) Den moderne Kommentar forklarer ordene som en reference til en velkendt astronomisk sandhed, "at Merkur modtager syv gange mere

Buddha's lov," sådan som Schlagintweit mener det, men rigtige levende mennesker, nogle af dem overlegne i forhold til mennesker i kraft af deres Okkulte viden, og *beskyttere af Buddha's lov*, for så vidt som *de fortolker hans metafysiske læresætninger korrekt*, andre moralsk inferiøre som *sorte* magikere. Derfor erklæres det sandfærdigt at Gautama Buddha "siges at have lært dem et mere filosofisk religiøst system end til mennesker, som ikke var tilstrækkeligt fremskredne til at forstå det ved tiden for hans fremkomst." (Schlagintweit's "*Tibetan Buddhism*.")

* Mandragoraen er *alrunen* i Biblen, ved Rakel og Lea. De er rødder til en plante, kødlig, behåret, og gafflet forneden, groft sagt repræsenterende et menneskes lemmer, kroppen og endda hovedet. Dets magiske og mysteriøse egenskaber er blevet erklæret i fabler og skuespil fra de mest arkaiske tidsaldrer. Fra Rakel og Lea, som gav sig af med heksekunst med dem, ned til Shakespeare, som taler om *shrieking* —

. . . . "Lige som alruner revet ud af jorden

At levende dødelige som hører dem, bliver vanvittige"

— mandragoraen var *par excellence* den magisk plante.

Disse rødder, uden stilk, og med store blade groende ud af rodens hoved, lige som en gigantisk afgrøde af hår, præsenterer kun lidt lighed med mennesket når den findes i Spanien, Italien, Lilleasien, eller Syrien. Men på Candia Øen, og i Karamania nær byen Adan, har de en vidunderlig menneskelig form; er meget højt priste amuletter. De bæres også af kvinder som en amulet imod sterilitet, og med henblik på andre formål. De er især effektive imod *Sort Magi*.

lys og varme fra Solen end Jorden, eller endda den smukke Venus, som kun modtager denne mængde to gange mere end vores ubetydelige Klode." Hvor vidt sandheden var kendt i oldtiden kan udtrages fra "Jord Åndens" bøn til Solen som angivet i teksten.* Solen afslår imidlertid at befolke kloden, da den ikke er rede til at modtage liv endnu.

Merkur er, som en astrologisk planet, endnu mere okkult og mysteriøs end Venus. Den er identisk med den Mazdeanske Mitra, skytsånden, eller guden, "etableret mellem Solen og Månen, den evigtvarende ledsager til 'Solen' for Visdom." Pausanias viser at han har et alter tilfælles med Jupiter (Bog V). Han havde vinger for at tilkendegive hans tilstedeværelse ved Solen i dens bane; og han blev kaldt *Nuntis*, eller Sol-ulven, "*solaris luminis particeps*." Han var leder af og fremmaner af Sjæle, den "store Magiker" og Hierofanten. Virgil fremstiller ham som tagende "hans stav for at fremmane sjælene fra Orcus der var kastet der i" — *tum virgam capit, hac animas ille evocat Orco*. (Se også den 21'ende Fargard i *Vendidad* om den himmelske hær.) Han er den gylden-farvede Merkur, *χρυσοθαῆς Ἑρμῆς* som Hierofanterne forbød at navngive. Han symboliseres i den Græske mytologi af en af *hundene* (årvågenhed), som våger over den himmelske flok (okkult visdom), eller Hermes Anubis, eller igen Agathodæmon. Han er Argusen der våger over Jorden, og som den sidstnævnte fejlagtigt antager for at være Solen selv. Det er gennem Merkur's mellemkomst at Kejser Julian bad til den Okkulte Sol hver nat; for, som Vossius siger: "Alle teologerne er enige om at sige at *Merkur og Solen er ét*. . . . Han var den mest elegante og den mest viise af alle guderne, noget der ikke bør undres over, da *Merkur er i så tæt nærhed til Visdom og Gud's Ord* (Solen) at han blev forvekslet med dem begge." (*Idolatry*, Vol. II., p. 373.) Vossius ytrer her en større okkult sandhed end han formodede. Grækernes *Hermes-Sarameyas* er tæt relateret til Hinduens *Saram and Sarameya*, den guddommelige vogter, "som vogter over den gyldne flok af stjerner og sol stråler."

Med mere klare ord fra Kommentaren:

"Kloden, propelleret videre af Jordens Ånd og hans seks assistenter,

* Kopernikus skrev hans teorier om the "Revolution of the Heavenly Bodies" i det XVI'ende århundrede, og Zohar, selv hvis den er samlet af Moses de Leon i det XIII'ende århundrede, siger at: "I bogen af Hammannunah, den Gamle, lærer vi . . . at jorden drejer om sig selv i form af en cirkel; at nogle er på toppen og andre på bunden, . . . at der er nogle lande som er oplyste, mens andre er i mørke; disse har dag, når der for den førstnævnte er nat; og der er lande som konstant er i dag, eller som i det mindste hvor natten kun forekommer i nogle øjeblikke." (*Zohar* iii., fol. 10a "Qabbalah," p. 139.)

får alle dens vitale kræfter, liv, og herredømmer gennem de syv planetariske Dhyanier's medie fra Solens Ånd. De er hans budbringere af Lys og Liv."

"Lige som hver af Jordens syv regioner, så modtager hver af de syv Førstefødte (de ur menneskelige grupper) dets lys og liv fra dets egen specielle Dhyani — åndeligt, og fra denne Dhyani's palads (hus, planeten) fysisk; lige så med de syv store Racer som vil fødes på den. Den første fødes under Solen; den anden under Brihaspati (Jupiter); den tredie under Lohitanga (den "ildagtig-legemedede," Venus, eller Sukra); den fjerde, under Soma (Månen, også vores Klode, den Fjerde Sfære der fødes under og fra Månen) og Sani, Saturn† the Krura-lochana (ondt-øjede) og Asita (mørket); den femte, under Budha (Merkur)."*

"Lige så med mennesket og ethvert 'menneske' i mennesket (ethvert princip). Hver får dets specielle kvalitet fra dets ophav (den planetariske ånd), derfor er ethvert menneske en syvfoldighed (eller en kombination af principper, hver med dets oprindelse i en kvalitet fra denne specielle Dhyani). Enhver aktiv magt eller kraft på jorden kommer til hende fra en af de syv Herrer. Lys kommer gennem Sukra (Venus), som modtager en trefoldig forsyning, og giver en trediedel af det til Jorden. Derfor kaldes de to for 'Tvillinge-søstre,' men Jordens Ånd er underlagt Sukra's 'Herre.' Vores viise mennesker repræsenterer de to Kloder, en over, den anden under dobbelt Tegnet (ur Svastikaet manglende dets fire arme, eller korset ‡)." ‡

"Dobbelt tegnet" er, som enhver studerende indenfor Okkultisme ved, symbolet på de mandlige og kvindelige principper i Naturen, på det positive og det negative, for Svastikaet eller er alt dette og meget mere. Hele oldtiden, lige siden fødslen af Astronomi — indgivet til den Fjerde Race af en af dens guddommelige konger fra det Guddommelige Dynasti — og

* Videnskaben lærer at Venus modtager to gange så meget lys og varme fra solen som jorden. Således siges planeten, forløberen for daggryet og tusmørket, den mest lysende af alle planeter, at give jorden en trediedel af den forsyning hun modtager, og har to dele tilbage til hende selv. Dette har en okkult så vel som en astronomisk betydning.

† "Sådan som det er foroven således er det forneden" er det grundlæggende aksiom indenfor okkult filosofi. Da Logos er syvfoldig, dvs., gennem hele Kosmos fremstår den som syv logoi under syv forskellige former, eller, som lært om af de lærde Brahminer, "er hver af disse en af de centrale skikkelser i en af de syv grene indenfor den gamle visdoms religion;" og, lige som de syv principper som korresponderer til de syv adskilte tilstande af *Pragna*, eller bevidsthed, er allieret til de syv tilstande af stof og de syv former af kraft, må inddelingen være den samme i alt som vedrører jorden.

‡ Venus er således Jorden .

også af Astrologi, repræsenterede Venus i dens astronomiske tabeller som en *Klode balancerende over et Kors*, og Jorden, som en *Klode under et Kors*. Den esoteriske mening med dette er: "Jorden faldt ned i skabelse, eller ned i formering af dens arter gennem kønslig forening." Men de senere Vestlige nationer fejlede ikke i at angive en helt anden fortolkning. De forklarede dette tegn ved deres mystikere — guidet af den Latinske Kirke — med betydningen at vores Jord og alt på den blev frelst *ved Korset*, mens Venus (på anden vis *Lucifer* eller Satan) trampede på det. Venus er den mest okkulte, kraftfulde, og mysteriøse af alle planeterne; den hvis indflydelse på, og relation til Jorden er mest fremtrædende. Venus eller *Sukra* — en mandlig guddom* — er Bhrigu's søn indenfor eksoterisk Brahmanisme, en af Prajâpatierne og en Vedisk viismand, og er Daitya-Guru, eller præste-instruktør for ur giganterne. Hele "Sukra's" historie i Purânaerne, referer til den Tredie og til den Fjerde Race.

"*Det er gennem Sukra at de 'dobbelte enere' (Hermafroditterne) fra den Tredie (Rod-Race) nedsteg fra de første 'Sved-fødte,' "* siger Kommentaren. Derfor er den repræsenteret under symbolet (cirkelns og diameterens) under den Tredie (Race) og af under den Fjerde.

Dette nødvendiggør en forklaring. Når, *diameteren*, findes isoleret i en cirkel, står den for kvindelig natur, for den første *ideelle* Verden, *selv-genereret og selv-befrugtet* af den universelt udbredte Ånd for Liv — således også refererende til den oprindelige Rod-Race. Den bliver androgyn efterhånden som Racerne og alt på Jorden udvikler sig til deres fysiske former, og symbolet transformeres til en cirkel med en diameter hvor fra løber en vertikal linje: karakteriseret ved mandlig og kvindelig, endnu ikke adskilte — det første og tidligste Egyptiske *Tau* ; hvorefter det bliver , eller mandlig-kvindelig adskilt† (Se første sider i Bog I) og faldende ned i formering. Venus (planeten) er symboliseret ved tegnet for en klode over korset, som viser den præsiderende over menneskets naturlige forplantning. Egypterne symboliserede *Ank*, "liv," ved det hanke-formede kors, eller , som kun er en anden udgave af Venus (Isis) , og betød esoterisk, at menneskeheden og alt dyreliv var trådt ud af den guddommelige åndelige cirkel og faldt ned i fysisk mandlig og kvindelig formering. Dette tegn, fra den Tredie Races afslutning, har den samme falliske betydning som "livets

* Indenfor esoterisk filosofi er den mandlig og kvindelig, eller hermafrodit; derfor den *skæggede* Venus i mytologien.

† Derfor, når dets religiøst-metafysiske aspekt puttes til side, er de Kristnes Kors symbolsk langt mere *fallisk* end det paganske Svastika.

træ" i Eden. *Anouki*, en slags Isis, er livets gudinde; og *Ank* blevet taget af Hebræerne fra Egypterne og introduceret af Moses, en som var oplært i Egyptens præsters Visdom, med mange andre mystiske ord. Ordet *Ank* betyder på Hebraisk, med det personlige suffiks, "mit liv," min væren, som "er det personlige stedord Anochi," fra navnet på den Egyptiske gudinde *Anouki*.*

I en af de ældste Katekismer fra Sydindien, Madras Formandskabet, har den hermafroditiske gudinde Adanari (se også "*Indian Pantheon*") det hanke-formede kors, Svastikaet, det "mandlige og kvindelige tegn," lige i den centrale del, for at betegne den før-seksuelle tilstand for den Tredie Race. Vishnu, som nu repræsenteres med en lotus groende ud af hans navle — eller Brahmâ's Univers evolverende ud af det centrale punkt *Nara* — vises i en af de ældste udskræinger som tve-kønnet (Vishnu og Lakshmi) stående på et lotus-blad flydende på vandet; hvis vand rejser sig i en halvcirkel og strømmer gennem Svastikaet, "kilden til formering" eller til menneskets nedstigning.

Pythagoras kalder Sukra-Venus for *Sol alter*, "den anden Sol." Af "Solens syv paladser," er den for Lucifer Venus den *tredie* i Kristen og Jødisk Kabala, hvor Zohar gør den til *Samael's* bolig. Ifølge den Okkulte Doktrin, er denne planet vores Jords *ophav*, og dens åndelige prototype. Derfor, siges Sukra's vogn (Venus-Lucifer's) at blive trukket af en *ogdoad af "jord-fødte heste,"* mens gangerne på vognene for de andre planeter er anderledes.

"Enhver synd begået på Jorden føles af Usanas-Sukra. Daityaernes Guru er Jordens og Menneskers Skytsånd. Enhver forandring på Sukra føles på, og reflekteres af Jorden."

Sukra, eller Venus, repræsenteres således som lærer for Daityaerne, den Fjerde Races giganter, som, i den Hinduistiske allegori, en gang erhvervede herredømmet over hele Jorden, og overvandt de mindre guder. *Titanerne* i den Vestlige allegori er tæt forbundet med Venus-Lucifer, af de senere Kristne identificeret som Satan. Derfor, da Venus, ligeligt med Isis, blev repræsenteret med Kohorn på hendes hoved, symbolet på mystisk Natur, og en som er konvertibel med, og kendetegnet på, månen, da alle disse var lunare gudinder, så er denne planets konfiguration nu placeret mellem den mystiske Lucifer's horn af teologerne.† Det er på grund af den fantasifulde fortolkning af den

* Det hank-formede Kors er det astronomiske planetariske tegn på Venus, "karakteriserende eksistensen af *nedkommende energi* i den seksuelle betydning, og det var en af attributterne hos Isis, *Moderen*, til Eva, *Hauvah*, eller Moder-Jord, og blev anerkendt som sådan blandt alle de gamle folk med den ene eller anden udtryksmåde." (Fra et moderne Kabalistisk MS.)

† Athenæus viser at det første bogstav i Satan's navn i gamle dage blev repræsenteret af en bue og halvmåne; og nogle Romerske Katolikker, gode og venlige mennesker, ville overbevise offentligheden om at det er til ære for Lucifer's halvmåne-lignende horn at Muslimerne

arkaiske tradition, som hævder at Venus forandrer sig samtidigt (geologisk) med Jorden; at hvad som helst der finder sted på den ene finder sted på den anden; og at mange og store var deres fælles forandringer — det er af disse grunde af Skt. Augustin gentager den, tillæggende de mange forandringer i konfiguration, farve, og endda omløbsbanerne, til denne teologisk-vævede karakter for Venus-Lucifer. Han går endda så vidt i hans fromme fantasi som at forbinde de sidste forandringer på planten med den Noa'ske og mytiske Syndflod formodet at have fundet sted i 1796 F.Kr. (Se "*City of God*" lxxi., ch. viii.).

Lige som Venus ikke har nogen satellitter, så siges det kategorisk, at "Asphujit" (denne "planet") adopterede Jorden, Månens afkom, "som voksede sig ud over dets forælder og gav mange vanskeligheder," en reference til den okkulte forbindelse mellem de to. Regenten (for planeten) Sukra* elskede hans adopterede barn så meget at han inkarnerede som Usanas og gav den fuldkomne love, som blev set bort fra og afvist i de senere tidsaldrer. En anden allegori, i Harivansa, er at Sukra gik til Siva for at bede ham beskytte hans elever, Daityaerne og Asuraerne, imod de kæmpende guderne; og at for at fremme hans formål så udførte han Yoga ritene "absorbering af *røgen* fra avnerne med hans *hoved nedad* i 1.000 år." Dette refererer til den store Venus askehældning (svarende til 50 grader), og til at den er indhyldet i evige skyer. Men det relaterer kun til planetens fysiske forhold. Det er med dens Regent, den grundlæggende Dhyan Chohan,

har valgt Halvmånen som deres nationale våbenskjold. Venus har, siden etableringen af Romersk Katolsk dogmatisme, altid været blevet identificeret med Satan og Lucifer, eller den store Drage, i modstrid med al fornuft og logik. Som vist af symbologer og astronomer, havde associeringen mellem slangen og ideen om mørke et astrologisk grundlag. Placeringen som Drage konstellationen en gang okkuperede viste at den store slange var hersker over natten. Denne konstellation var førhen i selve centrum af himlene, og er så udstrakt at den blev kaldt den Store Drage. Dens krop spreder sig over syv tegn i Zodiakken; og Dupuis, "som," siger Staniland Wake, "i Akopalypsens Drage ser en reference til den himmelske slange," bemærker at "det ikke er overraskende at en så udstrakt konstellation skulle repræsenteres af forfatteren til denne bog som en Stor Drage med syv hoveder, som trak en trediedel af stjernerne ned fra himlen og kastede dem til Jorden"; (Dupuis, tome III., p. 255). Dupuis vidste blot ikke *hvorfor* Dragen, der en gang var *pol-stjerne* — symbolet på "Guide," Guru og vejleder — var blevet sådan degraderet af eftertiden. "Vores fædres guder er vores djævle," siger et Asiatisk ordsprog. Da Dragen ophørte med at være *ledestjernen*, den guidende sideriske guddommelighed, så delte den skæbne med alle de faldne guder. Seth og Tyfon var, fortæller Bunsen os, en gang "en stor gud universelt beundret over hele Egypten, som skænkede regenterne i de 18'ende og 19'ende Dynastier symbolerne på liv og kraft. Men efterfølgende, i løbet af det 20'ende Dynasti, blev han pludselig behandlet som en ond Dæmon, for så vidt som at hans billeder og navne er udslettet fra alle monumenterne og inskriptionerne som kunne nås." Den sande okkulte betydning vil blive angivet på disse sider.

* Sukra er søn af Bhrihu, den store Rishi, og en af de Syv *Prajâpatier*, grundlæggeren af Bhargavas Race, hvor i Parasu Râma fødes.

som Okkult mysticisme er nødt til at beskæftige sig med. Allegorien som påstår at Vishnu, for at dræbe Sukra's moder, blev forbandet af ham til at blive *genfødt syv gange* på Jorden, er fuld af okkult filosofisk mening. Det refererer ikke til Vishnu's Avatarer, da disse er ni i antal, den tiende mangler stadig at ankomme, men til Racerne på Jorden. Venus, eller Lucifer (også Sukra og Usanas) planeten, er vores Jord's lys-bringer, i både dens fysiske og mystiske betydning. De Kristne vidste det udmærket i tidlige tider, da en af de tidligste paver i Rom er kendt under sit Pavelige navn som Lucifer.

*"Enhver verden har sin forælder stjerne og søster planet. Således er Jorden Venus's adopterede barn og yngre broder, men dens beboere er af deres egen slags. . . . Alle bevidste fuldkomne væsner (fuldt ud syvfoldige mennesker eller højere væsner) er i deres begyndelser forsynet med former og organismer i fuld harmoni med sfærens natur og tilstand som de bebor."**

"Sfærerne for Væren, eller centrene for liv, som er isolerede kerner opfostrende deres mennesker og deres dyr, er utallige; ikke én har nogen lighed med dens søster-ledsager eller med nogen anden i dens eget specielle afkom."†

"Alle har en dobbelt fysisk og åndelig natur."

"Nukleoluserne er evige og evigtvarende; nucleierne periodiske og afgrænsede. Nukleoluserne udgør en del af det absolutte. De er åbningerne til det sorte uigennemtrængelige fort, som for altid er skjult fra den menneskelige eller endda Dhyanisk synsvidde. Nucleierne er evighedens lys som undslipper der fra."

"Det er det LYS som kondenserer til formerne for 'Herrerne for Væren' — de første og højeste af dem er, kollektivt, JIVÂTMA, eller Pratyagâtma (sagt figurativt at udgå fra Paramâtma. Det er de Græske filosofers Logos — der fremstår ved hver ny Manvantara). Fra disse nedad — dannet ud fra de altid-konsoliderende bølger fra dette lys, som bliver solidt stof på det objektive plan — udgår de utallige hierarkier af de Skabende Kræfter, nogle formløse, andre har deres

* Dette er en direkte selvmodsigelse af Swedenborg, som i "den astrale verdens første Jord," så beboerne påklædt lige som bønderne fra Europa er; og på den Fjerde Jord kvinder klædt som de er fårehyrdinder i et *bal masqué*. Selv den berømte astronom Huygens arbejdede under den forfejlede ide at andre verdener og planter har samme identiske væsner som de der lever på vores Jord, i besiddelse af de samme skikkelser, sanser, hjerne-kraft, kunstarter, videnskaber, boliger og endda samme stof med henblik på deres påklædte udseende! (*Théorie du Monde*). Med henblik på en klarere forståelse af påstanden at Jorden "er Månens afkom," se Bog I, stanza VI.

† Dette er en moderne glose. Den er tilføjet de gamle Kommentarer med henblik på en klarere forståelse for de disciple som studerer esoterisk Kosmogoni efter at have gennemgået Vestlig oplæring. De tidligere glosser er for redundante med adjektiver og figurativ tale til let at blive assimileret.

egen særskilte form, andre, igen, de laveste (Elementaler), har ingen form i sig selv, men antager enhver form i overensstemmelse med omgivende omstændigheder."

"Således er der kun et Absolut Upadhi (grundlag) i den åndelige betydning, hvor fra, på, og hvor i der med henblik på Manvantariske formål bygges de utallige grundlæggende centre som udgår fra de Universelle, cykliske, og individuelle Evolutioner under den aktive periode."

"De grundlæggende Intelligenser, som animerer disse forskellige centre for Væren, refereres i flæng af mennesker ovenfor den Store Højderyg som Manuerne, Rishierne, Pitrierne†, Prajâpatierne, og så videre; og som Dhyanî Buddhaer, Chohanerne, Melhaer (ild-guder), Bodhisattvaer,‡ og andre, på denne side. De fuldt uvidende kalder dem guder; de lærde profane, den ene Gud; og den viise, de Indviede, ærer i dem kun de Manvantariske manifestationer af DET som hverken vores Skabere (Dhyan Chohanerne) ej heller deres væsner nogensinde kan diskutere eller vide noget om. Det ABSOLUTTE kan ikke defineres, og ingen dødelig eller udødelig har nogensinde set eller forstået det under Eksistens-perioderne. Det foranderlige kan ikke kende det Uforanderlige, ej heller kan det som lever opfatte Absolut Liv."*

"Derfor, kan mennesket ikke kende højere væsner end hans egne "skabere." "Ej heller skal han tilbede dem," men han burde lære hvordan han fremkom i denne verden.

(c) Tallet Syv, det grundlæggende tal blandt alle andre tal i ethvert nationalt religiøst system, fra Kosmogoni ned til mennesket, må have sin *raison d'etre*. Det findes blandt de gamle Amerikanere, lige så fremtrædende som blandt de arkaiske Aryanere og Egyptere. Spørgsmålet vil blive behandlet fuldt ud i anden halvdel af denne Bog; imens kan nogle få fakta gives her. Forfatteren til "*Sacred Mysteries among the Mayas and Quiches, 11,500 years ago*"§ siger:—

* "Ovenfor" den Store Højderyg, betyder, i vores tilfælde, Indien, som den Trans-Himalayiske region i forhold til den Cis-Himalayiske region.

† Udtrykket Pitrierne bruges af os i disse Slokaer for at facilitere deres forståelse, men det bruges ikke i de oprindelige Stanzaer, hvor de har deres egen særskilte betegnelser, ud over at blive kaldt "Fædre" og "Ophav."

‡ Det er fejlagtigt at opfatte *tilbedelsen* af de menneskelige Bodhisattvaer, eller Manjusri bogstaveligt. Det er sandt, eksoterisk, at Mahâyâna skolen lærer tilbedelse af disse uden skelnen, og at Huien-Tsang taler om at nogle af Buddha's disciple blev tilbedt. Men esoterisk er det ikke disciplen eller den lærde Manjusri *personligt* som modtog hædersbevisninger, men de guddommelige Bodhisattvaer og Dhyanî Buddhaer som animerede (*Amilakha*, som Mongolerne siger) de menneskelige former.

§ Forfatteren til dette værk er Augustus Le Plongeon. Han og hans hustru er velkendte i de Forenede Stater for deres utrættelige arbejde i Central Amerika. Det er dem som opdagede det kongelige Kan Coh's mausoleum, ved Cichen-Itza. Forfatteren

"Syv synes *par excellence* at have været det hellige tal blandt alle civiliserede nationer i oldtiden. Hvorfor? Ethvert adskilt folk har angivet forskellige forklaringer, i overensstemmelse med deres særegne læresætninger i deres (*eksoteriske*) religion. At det var *tallet over tallene hos de indviede i de hellige mysterier, kan der ikke være tvivl om*. Pythagoras . . . kalder det 'Vehiklet for Liv' som indeholder krop og sjæl, da det dannes af en Kvatærnit, det vil sige Visdom og intellekt, og af en *Treenighed* eller *aktivitet og stof*. Kejseren Julian, '*In matrem, osv.*,' udtrykker sig sådan: 'Skulle jeg berøre indvielsen ind i vores Hellige Mysterier, som de Kaldæiske Bacchister, i ærbødighed for den *syv-strålede* gud, oplysende sjælen gennem ham, så skulle jeg sige ukendte ting til hoben, meget ukendte, men velkendte af de velsignede Teurgikere.' " (p. 141).

Og hvem, som er bekendt med Purânaerne, Book of the Dead, Zendavesta, de Assyriske tavler, og til sidst Biblen, og som har observeret de konstante forekomster af tallet syv, i disse optegnelser om folk der levede i de fjerneste tider uden forbindelse til hinanden og langt fra hinanden, kan anse den følgende sandhed, angivet af den samme udforsker af gamle Mysterier som et tilfælde? Talende om udbredtheden af syvtallet som et mystisk tal, blandt beboerne på det "Vestlige kontinent" (på Amerika), så tilføjer han at det ikke er mindre bemærkelsesværdigt. For:—

"Det forekommer ofte i *Popul-vuh* . . . ud over i de *syv familier* nævnt af Sahagun og Clavigero oplever vi at det har akkompagneret den mytiske personage navngivet *Votan*, den berømte grundlægger af den store by Nachan, af nogle identificeret med Palenque. I de *syv huler** hvor fra Nahuatl's forfædre rapporteres at have fremstået. I de *syv byer* i Cibola, beskrevet af Coronado og Niza. . . . I de *syv Antiller*; i de *syv helte* som, vi fortælles, undslap Syndfloden . . . "

Desuden "helte," hvis antal angives som det samme i enhver "Syndflods"-historie — fra de syv Rishier som blev reddet af Vaivasvata Manu, ned til Noa's ark, hvor i bæster, fugle, og levende kreaturer blev taget med "Syv" i antal. Således ser vi tallene 1, 3, 5, 7, som fuldkomne, fordi de er fuldt ud mystiske, tal spillende en fremtrædende rolle i enhver Kosmogoni og evolution for levende Væsner. I Kina, kaldes 1, 3, 5, 7, "himmelske tal" i den kanoniske "*Forvandlingernes Bog*." (*Yi King*, eller *transformation*, lige som i "Evolution").

Forklaringen på det bliver tydelig når man undersøger de gamle

synes at mene og søge at bevise at Aryanernes og Egypternes esoteriske lære stammede fra Mayaerne. Men, selv om de sandelig var samtidig med Platon's Atlantis, så tilhørte Mayaerne det Femte Kontinent, som var forudgået af Atlantis og Lemurien.

* Disse *syv huler*; *syv byer*, osv., osv., står i hvert tilfælde for de syv centre, eller zoner, hvor på de syv oprindelige grupper i den første Rod-race blev født.

Symboler: alle disse er baseret på og begynder fra tallene angivet i det Arkaiske Manuskript i Proem i Bog I. , symbolet på evolution og faldet ned i skabelse eller stoffet, reflekteres i de gamle Mexikanske skulpturer eller malerier, lige som det er det i den Kabalistiske Sefirot, og det Egyptiske *Tau*. Undersøg de Mexikanske MSS (*Add. MSS. Brit. Mus. 9789*)*; du vil i det finde et træ hvis stamme er dækket med *ti* frugter klare til at blive plukket af en mand og kvinde, en på hver side af det, mens to grene skyder horisontalt ud til højre og venstre fra toppen af stammen, således dannende et perfekt **T** (tau), de to grenes ender, bærer desuden hver en trefoldig klase, med en fugl — fuglen for udødelighed, Atman eller den guddommelige Ånd — siddende mellem de to, og udgør således den *syvende*. Disse repræsenterer den samme ide som det Sefirotiske Træ, *ti i alt*, alligevel, efterladende *Syv*, når den adskilles fra den øvre triade.

Disse er de himmelske frugter, de ti eller , født ud fra de to usynlige mandlige og kvindelige frø, udgørende de 12, eller Universets Dodekaeder. Det mystiske system inde indeholder **•**, det centrale punkt; de 3 eller ; de fem, , og syvtallet eller , eller yderligere ; triangelen i kvadratet og det syntetiserende punkt i de overlagte dobbelte triangler. Dette for verdenen af arketyper. Fænomen verdenen modtager dens kulmination og dens reflektering af alt i MENNESKET. Derfor er han det mystiske kvadrat — i hans metafysiske aspekt — *Tetraktisen*; og bliver til *Kuben* på det skabende område. Hans symbol er den udfoldede kube† og 6 bliver 7, eller , *tre* på tværs (kvindelige) og *fire* vertikalt; og dette er mennesket, kulminationen af guddommen på Jorden, hvis krop er kødets kors, hvor *på*, *gennem*, og *i* hvilken han evigt korsfæster og putter den guddommelige Logos eller hans HØJERE SELV i døden.

"Universet," siger enhver Filosofi og Kosmogoni, "har en Hersker (Herskere kollektivt) sat over det, som kaldes ORDET (Logos); den fabrikerende Ånd er dets Dronning: disse to er den *Første Kraft* efter den ENE."

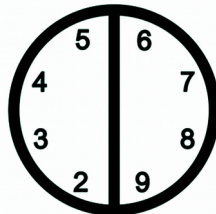
Disse er Ånden og Naturen, de to som danner vores illusoriske univers. De to uadskillelige forbliver i *Universet af ideer* så længe som det varer, og derefter sammensmelter de tilbage ind i Parabrahm, den Ene altid uforanderlige. "Ånden, hvis essens er evig, en og selv-eksisterende," emanerer et rent æterealt LYS — et dualt lys ikke opfatteligt med de elementære sanser — i Purânaerne, i Biblen, i Sepher

* Indgraveringen er genfremstillet i "*Sacred Mysteries of the Mayas and Quiches*" på p. 134.

† Se "*Source of Measures*" p. 50 til 53 og også Bog II. Del 2.

Jezirah, de Græske og Latinske hymner, i Hermes Bogen, i den Kaldæiske Book of Numbers, i Lao-tse's esoterisme, overalt. I Kabalaen, som forklarer den hemmelige mening i Første Mosebog, er dette lys det DUALE-MENNESKE, eller de Androgyne (snarere kønsløse) engle, hvis generiske navn er ADAM KADMON. Det er dem som fuldkommengør mennesket, hvis ætereale form er emaneret af andre guddommelige, men langt lavere væsner, som fortætter kroppen med ler, eller "jordens støv" — sandelig en allegori, men lige så videnskabelig som nogen Darwinistisk evolution og mere *sand*.

Forfatteren til "*Source of Measures*" siger at grundlæggelsen af Kabalaen og alle dens mystiske bøger angives at hvile på de *ti Sefiroter*; som er en grundlæggende sandhed.* Han viser disse ti Sefiroter eller de ti tal i det følgende diagram: —

hvor i cirklen er *nullet*, dets vertikale diameter linje er den første eller den primære ENE (*Ordet* eller *Logosen*), hvor fra serien af de andre tal op til 9 udspringer, tallenes begrænsning. De 10 er den første Guddommelige Manifestation† der indeholder "enhver mulig kraft for nøjagtig udtryk af proportion." Ved denne Kabalistiske spekulation, lærer vi at Sefiroterne "var tallene eller emanationerne fra det Himmelske Lys (tallene 20612 mod 6561), de var de 10 'Ord,' DBRIM, 41224, lyset, hvor fra de var udstrømningen, var det Himmelske Menneske, Adam KDM (de 144-144); og Lyset, i det Nye Testamente eller Pagten (eller 41224) skabte Gud; lige som, via det Gamle Testamente Gud (Alhim, 31415) skaber lys (20612 mod 6561)."

Nu er der tre slags lys indenfor Okkultisme, lige som i Kabalaen. (1) Det Abstrakte og Absolute Lys, som er Mørket; (2) Den Manifesterede-Umanifesterede's Lys, af nogle kaldt Logos; og (3) Det sidstnævnte lys reflekteret i Dhyan Chohanerne, de mindre *logoi* (Elohim, kollektivt), som, på deres side, kaster det på det objektive Univers. Men i Kabalaen — gen-redigeret og omhyggeligt justeret for at passe til de Kristne læresætninger fra Kabalisterne i det XIII. århundrede — beskrives de tre lys som: — (1) Det klare og gennemtrængende, det fra Jehovah; (2) reflekteret lys; og (3) lys i det *abstrakte*. "Dette lys taget abstrakt (i en metafysisk eller symbolsk henseende) er Alhim (Elohim, Gud),

* Se "*Masonic Review*," Cincinnati, Juni 1886, Art. Kabala No. 6.

† Se "*Isis Unveiled*," Vol. II., pp. 300 og *flg.*, med henblik på et bevis på tallenes høje alder i decimal systemet.

mens det klare gennemtrængende lys er Jehovah. Alhim's lys tilhører verdenen generelt, i dets helhed og generelle fylde, men Jehovah's lys er det som vedrører den vigtigste frembringelse, mennesket, som dette lys gennemtrængte og skabte." Forfatteren til "*Source of Measures*" refererer relevant læseren til Inman's "*Ancient Faiths embodied in Ancient Names*," vol. ii., p. 648. Der, en indgravning af "*vesica piscis*, Maria og det kvindelige sindbillede, kopieret fra en rosenkrans af den velsignede Jomfru printet i Venedig, 1542," og vil derfor, som Inman bemærker, "med en licens fra Inkquisitionen, nødvendigvis ortodoks," vise læseren hvad den Latinske Kirke forstod ved denne "*gennemtrængende kraft af lys og dens virkninger*" Hvor trist vansiret — tillagt som de var det de groveste antropomorfske opfattelser er de — mest noble og mest storslåede, så vel som de mest ophøjede, ideer om guddommen indenfor den Østlige filosofi, blevet under Kristen fortolkning!

Okkultisterne kalder dette lys *Daiviprakriti* i Østen, og *Christos's* lys i Vesten. Det er LOGOS' lys, den direkte refleksion fra den altid Uerkendelige på planet for Universel manifestation. Men her er fortolkningen deraf angivet af de moderne Kristne fra Kabalaen. Som erklæret af forfatteren lige citeret: —

"Med hensyn til verdens fylde generelt for dens vigtigste indhold, mennesket, anvendes udtrykket Elohim-Jehovah. For at bevise at Cabbalahren fremsætter doktrinen om Treenigheden, siger Pastor Dr. Cassell (en Kabalist), i uddrag fra *Zohar*, blandt andet: 'Jehovah er Elohim (Alhim) . . . ved tre skridt bliver Gud (Alhim), og Jehovah det samme, og selv om hver af dem adskilte og sammen, så er de fra den samme.' " Ligeledes, bliver Vishnu til Solen, det synlige symbol på den upersonlige guddom. Vishnu beskrives som "stridende sig gennem Universets syv regioner i *tre skridt*." Men hos Hinduerne er dette en *eksoterisk* beretning, en ydre læresætning og en allegori, mens Kabalisterne angiver den som den esoteriske og endelige betydning. Men for at fortsætte: —

"Nu er lys," forklarer forfatteren, "som vist, 20512 mod 6561, som den korrekte formulering af integralet og den numeriske relation af diameteren i forhold til cirkelens omkreds. Gud (Alhim, *dvs.*, 3.1415 i forhold til en, en modificeret udgave af det ovennævnte) er reduceringen af dette, for at opnå en standard enhed *en*, som generelt grundlag, for alle udregninger og alle målinger. Men, med henblik på frembringelsen af dyreliv, og med henblik på særlig *tidsmåling* eller det lunare år, den indflydelse som forårsager undfangelsen og embryonisk udvikling, så er Jehovah målingens tal ('*mennesket ligelig Jehovah*' måling), *dvs.* 113 i forhold til 355, nødt til at blive tilpasset et særligt formål.* Men dette sidstnævnte forhold er blot en modificeret udgave af lys eller 20612 i forhold til 6561, lige som en ' π ' *værdi*, kun er en variation af det samme (det vil sige 20612 i forhold til 6561 er 31415 i forhold til en, eller Alhim eller Gud)—og på en sådan måde at en kan forårsages

* Se "*Source of Measures*," pp. 276, og *flg.* Tillæg. VII.

at flyde ind i og stamme fra den anden, og disse er de tre skridt hvorved Enheden og samtidighed kan vises i de guddommelige navne. Det vil sige, at de to er kun variationer af den samme ratio, dvs., 'π.' Formålet med denne kommentar er at vise den samme målelige brug for Cabbalahen som blev brugt i de tre Pagter i Biblen, og Murerarbejde symboler, som lige bemærket."

"Først derefter, beskrives Sefiroterne som *Lys*, det vil sige, at de, i sandhed, selv er en funktion af det samme som, manifestationen af Ain Soph; og de er således på baggrund af den sandhed at *Lys* repræsenterer forholdet af 20612 til 6561, som dele af 'Ordene,' DBRIM, 41224, eller med hensyn til Ordet, Debar, 206 (=10 cubits). *Lys* er i den grad Kabbalahens grundlag, med hensyn til at forklare Sefiroterne, at den mest berømte bog om Kabbalahen kaldes *Zohar* eller *Lys*. I den finder vi fremlæggelser af denne slags: —'Det Uendelige var fuldkommen ukendt og udbredte intet lys før det lysende punkt voldsomt brød frem til syne' 'Da han først antog formen (som Kronen, eller den første Sefira), forårsagede han 9 strålende lys at emanere fra den, som, skinnende gennem den, udbredte et strålende lys i alle retninger': det vil sige, disse 9 med hans ene (som var oprindelsen, så vel som ovenfor, for de ni), sammen udgjorde de 10, det vil sige ⊕ eller ⊗, eller *de hellige Ti (tallene eller Sefirot)*, eller *Jod* — og disse tal og disse tal var 'Lyset.' Lige som Gud (Alhim, 31415 i forhold til en) i Johannesevan-geliet, var dette lys (20612 i forhold til 6561) ved hvilket (Lys) alle ting blev skabt."

I *Sepher Jezirah*, eller Skabelsens Tal, er hele evolutions processen angivet i Tal. I dens "32 stier af Visdom" gentages tallet 3 fire gange, og tallet 4 fem gange. Derfor, er Gud's Visdom indeholdt i tallene (Sephrim eller Sefrot), for Sepher (eller S-ph-ra uden vokaler) betyder "at chiffrere." Og derfor, finder vi også Platon sige at guddommen *geometriserer* ved fabrikationen af Universet.

Den Kabalistiske bog, *Sepher Jezirah*, åbner med en påstand om *Alhim's* skjulte visdom i *Sephrim*, dvs., Elohimerne i Sefiroterne.

"I to-og-tredive stier, etablerede skjult visdom Jah, JHVH, Tzaboath, Elohi fra Israel, Livets Alhim, Nådens og Barmhjertighedens El — ophøjede, opløftede Dvæler i det høje, og Evigtvarende Konge, og hans navn — Hellig! i tre Sephrim: dvs.: — B-S'ph-r, V-S'ph-r, V-Siph-o-r."

"Denne Kommentar fremsætter 'den *Skjulte Visdom*' fra den oprindelige tekst ved skjult Visdom, det vil sige, ved brug af ord som bærer et specielt sæt af Tal og en speciel fraseologi, som vil fremsætte det meget forklarende system som vi finder passer så præcist i den Hebraiske Bibel. . . . I forbindelse med at fremsætte hans plan, for at gennemføre den, og færdiggøre hans detaljerede fremlæggelse i et generelt postulat, dvs., Tallet Jezirah's

ene ord *Sephrim* (*Sefirot*), så forklarer forfatteren adskillelsen af dette ord i tre underinddelte udgaver, en spillen på et almindeligt ord *s-ph-r*, eller tal."

Prinsen Al-Chazari siger til Rabbineren*: — "Jeg ønsker at du ville meddele mig nogle af de vigtigste eller førende principper fra Natur Filosofi, hvilke lige som du siger i tidligere tider blev udarbejdet af dem (de Gamle Viise)"; hvor til Rabbineren giver svaret: — "Sådanne principper vedrører vores Race-fader Abraham's Skabelses Tal" (det vil sige Abram og Abraham, eller tallene 41224 og 41252). Han siger derefter at denne Tallenes bog behandler læren om *Alhim-hed* og *En-hed* gennem, "DBRIM," dvs., tallene fra Ord "*Ordene*". Det vil sige, den lærer om brugen af ratioen 31415 i forhold til en, gennem 41224, hvor den sidstnævnte, i beskrivelsen af Pagtens Ark, blev inddelt i to dele ved to stentavler, hvor på disse, DBRIM eller 41224, blev skrevet eller indgraveret — eller 20612 af 2. Han kommenterer derefter over disse tre underordnede brugte ord, og giver sig tid med hensyn til en af dem at give kommentaren: — "Og *Alhim* (31415 i forhold til 1) sagde: Lad der blive Lys (20612 i forhold til 6561)."

De tre ord som er angivet i teksten er: ספר ספר ס'פור. Og Rabbineren siger som kommentar til dem: "Den lærer *Alhim-hed* (31415) og *En-hed* (diameteren til *Alhim*) gennem *Ordene* (DBRIM, 41224), hvor ved der på den ene side er uendelige udtryk i heterogene skabelser, og på den anden en afgrænset harmonisk tendens til *En-hed*" (hvilket som alle ved det er " π 's" matematiske funktion i skolerne, som måler, og vejer og nummererer himlens stjerner, og alligevel opløser dem tilbage i deres endelige Enhed i Universet gennem Ord.) "Deres endelige harmoni fuldkommengør sig selv i denne Enhed som fastlægger dem og som består i ספר ספר ספור (Al-Chazari's Bog), det vil sige at Rabbineren, i hans første kommentar, udlader Jod, eller *i*, ude i en af ordene, mens han genopretter den igen bagefter. Hvis vi tager disse underordnede ords værdier, så finder vi at de er 340, 340, 346; tilsammen er disse 1026, og inddelingen af det generelle ord ind i disse er sket for at frembringe disse tal, som ved Temurah kan forandres på forskellige måder med henblik på forskellige formål." (Kabala.)

Læseren bedes at se på Stanza IV. i Bog I. og dens fjerde kommentar for at se at 3, 4 — (7), og de tre gange syv, eller 1065, Jehovah's tal, er tallet på de 21 Prajâpatier nævnt i Mahabhârataen, eller de tre *Sephrim* (ord i cifferskrift eller tal). Og denne sammenligning mellem de Skabende Kræfter i Arkaisk filosofi og den antropomorfske Skaber fra *eksoterisk* Jødedom (da deres esoterisme viser sin identitet med den Hemmelige Lære) vil føre den studerende til at forstå og opdage at Jehovah, i sandhed kun er en *lunar* og

* I "*Book Al-Chazari*" af Jehuda-ha-Levi, oversat af Dr. D. Cassell.

"skabelses" gud. (Se Bog I, Del 2, "*Deus Lunus*.") Det er en sandhed som er velkendt af enhver samvittighedsfuld studerende af Kabalaen, at jo dybere han dykker ned i den, jo mere føler han sig overbevist om at med mindre Kabalaen — eller det som er tilbage af den — læses i lyset af esoterisk Østlig filosofi, så fører dens studie, ad linjerne sporet i eksoterisk Jødedom og Kristendom, kun til opdagelsen af at, begges monoteisme ikke er mere ophøjet end gammel Stjernetilbedelse, nu retfærdiggjort af moderne Astronomi. Kabalisterne ophører aldrig med at gentage at *primær intelligens* aldrig kan forstås. Den kan ikke opfattes, ej heller kan den lokaliseres, derfor er den nødt til at forblive navnløs og negativ. Ain Soph — det "UERKENDELIGE" og det "UNÆVNELIGE" — som derfor, da den ikke kunne gøres manifesteret, blev undfanget for at emanere manifesterende Kræfter. Det er derfor dens *emanationer alene som menneskeligt intellekt kan forholde sig til, og beskæftige sig med*. Kristen teologi, der har afvist doktrinen om emanationer og erstattet dem med direkte, bevidste skabelser ved engle og resten ud af *ingenting*, oplever nu sig selv håbløst standet mellem Supernaturalisme, eller mirakler, og materialisme. En *ekstra*-kosmisk gud er fatal for filosofien, en *intra*-kosmisk Guddom — *dvs.*, Ånd og stof uadskillelig fra hinanden — er en filosofisk nødvendighed. Adskil dem og det som er tilbage er en grov overtro under en maske af emotionalitet. Men hvorfor "geometrisere," sådan som Platon mener det, hvorfor repræsentere disse emanationer i form af en umådelig aritmetisk tabel? Spørgsmålet besvares dygtigt af den lige citerede forfatter. Hans bemærkninger er citeret i Del II., § "*De Skabende Guders Teogoni*."

"Mental opfattelse," siger han, "må for at blive fysisk opfattelse, indeholde det Cosmiske princip for *lys*: og ved dette, må vores mentale cirkel blive synlig gennem lys; eller, af hensyn til dens fuldstændige manifestation, må Cirklen blive af fysisk synlighed, eller Lys i sig selv. Sådanne opfattelser, formuleret på denne måde, blev grundlaget for filosofien for det guddommelige manifesterende i Universet."

Dette er filosofi. Det er anderledes når vi ser Rabbineren i *Al-Chazari* sige at "under s'ph-r skal forstås *udregning* og *vejning* af skabte legemer. For *udregningen*, ved metoder hvor ved et legeme behøver at blive konstrueret i harmoni og symmetri, hvorved det i konstruktion behøver at blive korrekt arrangeret og forårsaget at korrespondere til objektet i designet, udgøres i sidste ende af *tal, udstrækning, masse, vægt*; koordiner relation af bevægelser, så må harmoni i musik, i alt bestå af tal, det vil sige (S'ph-r). . . Ved Sippor (s'phor) skal forstås ordene fra Alhim hvorpå rammens design eller konstruktionsform forenes eller tilpasser sig selv; for eksempel, blev det sagt 'Lad Lys fremkomme.' *Arbejdet fremkom da ORDENE blev udtalt*, det vil sige, da arbejdets tal fremkom. . . ."

Dette er *materialisering af det Åndelige* uden skrupler. Men Kabalaen

var ikke altid så godt tilpasset til antropo-monoteistiske koncepter. Sammenlign dette med enhver af de seks skoler i Indien. For eksempel står Purusha på Prakriti's skuldre, i Kapila's "Sankhya" Filosofi, med mindre, vi taler allegorisk, så forbliver den sidstnævnte irrationel, mens den førstnævnte forbliver inaktiv uden hende. Derfor må Naturen (i mennesket) blive til en sammensætning af Ånd og Stof før han bliver det han er; og Ånden latent i Stoffet må gradvist vækkes til liv og bevidsthed. Monaden er nødt til at passere gennem dets mineralske, plante og dyre former, før Logos' Lys vækkes i dyremennesket. Derfor, kan den sidstnævnte ind til da ikke refereres til som "MENNESKET," men bør anses for at være en Monade fanget i altid foranderlige former. *Evolution*, ikke *skabelse*, ved brug af ORD er anerkendt i Østens filosofier, selv i deres eksoteriske optegnelser. *Ex oriente lux*. Selv navnet på det første menneske i den Mosaiske Bibel havde sin oprindelse i Indien, på trods af Professor Max Müller's negation. Jøderne fik deres Adam fra Kaldæa; og Adam-Adami er et sammensat ord og derfor et mangeartet symbol, og beviser de okkulte dogmer.

Dette er ikke stedet for filologiske redegørelser. Men læseren kan påmindes om at ordene *Ad* og *Adi* betyder "den første" på Sanskrit; på Aramæisk, "En" (*Ad-ad*, "den eneste ene"); på Assyrisk, "fader" hvor fra *Ak-Ad* eller "fader-skaber."* Og når først udtalelsen ses at være korrekt bliver det ret så svært at begrænse Adam til den Mosaiske Bibel alene, og ganske simpelt kun se et Jødisk navn der i. *Se Del II. i dette Bind, § "Adam-Adami."*

Der er hyppigt forvirring i attributterne og genealogierne for guderne i deres teogonier, sådan som de er fremlagt til verdenen af de halvt-indviede forfattere, Brahminske og Bibelske, Alfaet og Omegaet fra optegnelserne i denne symbolske videnskab. Alligevel kunne der ikke blive lavet en sådan forvirring af de tidligste nationer, efterkommerne og eleverne af de guddommelige instruktører: for både attributterne og genealogierne var uadskilleligt forbundet med kosmogoniske symboler, hvor "guderne" var livet og det animerende "sjæls-princip" i de forskellige regioner i Universet. Ingen steder og hos ingen folk blev spekulation tilladt at gå *ovenfor* disse *manifesterede* guder. Den uudgrundelige og uendelige ENHED forblev hos enhver nation en jomfruelig forbudt jord, ubetrådt af menneskets tanke,

* Betegnelsen *Ak-ad* (eller Akkadiere) er af den samme klasse som *Ad-m*, *Ha-va* (Eva), *Æd-en* (Eden); *Ak-Ad* betyder "*Ad's Søn*" (lige som *Ad's sønner* i det gamle Arabien). *Ad-ad*, den "*Eneste Ene*" og den Første, var *Ad-on* eller "*Herre*" over Syrien og ægtefælle med *Ad-ar-gat* eller Aster't, den Syriske gudinde. Og *Gan-Æden* (Eden) eller *Gandunia* var Babylon og Mesopotamien. I Assyrien betød *Ak* Skaber, bogstavet *K* udtalt *Kh* (*Ah*) gutturalt. Ifølge Swedenborg's myticisme var Adam ikke et menneske men en kirke (?) af ur-lys. I Vedaerne er *Ad-iti* ur-lyset, *Akâsa* for fænomen verdenen.

uberørt af frugtesløs spekulation. Den eneste reference der blev gjort til den var den korte forestilling om dens diastoliske og systoliske egenskab, om dets periodiske ekspansion eller udvidelse, og sammentrækning. I Universet med alle dets utallige myriader af systemer og verdener der forsvinder og gen-fremstår i evigheden, var de antropomorferede kræfter, eller guder, deres Sjæle, nødt til at forsvinde af syne med deres legemer: — "Åndedraget vender tilbage til den evige favn som udånder og indånder dem," siger vores Katekisme.

"*Ideel natur*," det abstrakte Rum hvor i alting i Universet genereres mysteriøst og usynligt, er den samme kvindelige side for forplantnings-kraften i Naturen i den Vediske så vel som i enhver anden Kosmogoni. Aditi er Sefira, og Gnostikernes Sophia-Achamoth, og Isis, jomfru Moderen for Horus. I enhver Kosmogoni, bagved og højere end den *skabende* guddom, er der en superior guddom, en planlægger, en Arkitekt, *for hvem* Skaberen kun er den udøvende aktør. Og endnu højere, *over* og *omkring*, *indeni* og *udenfor*, er der det UERKENDELIGE og det *ukendte*, Kilden og Årsagen til alle disse Emanationer. . . .

Det bliver således let at gøre rede for årsagen til hvorfor "*Adam-Adami*" sandelig findes tidligere i det Kaldæiske skrift, end de Mosaiske Bøger. På Assyrisk er *Ad* faderen, og på Aramæisk er *Ad* "En," og *Ad-ad* den "eneste ene," mens *Ak* på Assyrisk er "skaber." Således blev *Ad-am-ak-ad-mon* til Adam Kadmon i Kabalaen (*Zohar*), og betydende som det gjorde, den "Ene (Søn) af den guddommelige Fader, eller skaber," for ordene "*am*" og "*om*" betød på en gang det *guddommelige*, eller *guddom* på næsten i ethvert sprog. Således endte Adam Kadmon og Adam-Adami med at betyde: — "Den første emanation af Fader-Moder eller guddommelig natur," og bogstaveligt "den første guddommelige ene." Og det er let at se at *Ad-Argat* (eller *Aster't*, den Syriske gudinde, *Ad-on's* ægtefælle, Syriens herre gud eller den Jødiske Adonai), og Venus, Isis, Ishtar, Mylitta, Eva, osv., osv., er identisk med *Aditi* og *Vâch* hos Hinduerne. De er alle "Mødre til alle levende" og "til guderne." På den anden side blev alle de mandlige guder — cosmisk og astronomisk — først "Sol-guder," derefter, teologisk, "Retfærdighedens Sole" og Logoi, alle symboliseret ved Solen.* De er alle *Protogoni* (de første-fødte) og

*Adam-Jehovah, Brahmâ og Mars er, i en henseende, identisk; de er alle symboler på oprindelige eller indledende *generative kræfter* med henblik på menneskelig formering. Adam er rød, og lige så er Brahmâ-Viraj og Mars — gud og planet. Vand er Jordens blod; derfor, er alle disse navne forbundet med Jorden og Vandet. "Det er nødvendigt med *jord* og *vand* for at skabe en *menneskelig* sjæl," siger Moses. Mars er identisk med *Kartikeya* Guden for Krig (i en henseende) — en gud som er født fra Siva's Sved, *Sivâ Gharmaja* og Jorden. I Mahabhârataen vises han at blive født uden en kvindes mellemkomst. Han kaldes også "Lohita," den *røde*, lige som Adam, og de andre "første mennesker." Derfor har, forfatteren til "*The Source of Measures*" helt ret i at tænke at Mars (og alle andre guder med lignende attributter), "der var *guden for krig* og for

Mikroprosopoi. Hos Jøderne var Adam Kadmon det samme som Athamaz, Tamaz, eller Grækernes Adonis — "den Ene med, og af hans fader" — "Faderen" blev under de senere Racer *Helios*, Solen, lige som for eksempel, Apollo *Karneios*,* som var den "Sol fødte"; Osiris, Ormazd, og så videre, blev alle fulgt af, og oplevede senere dem selv transformeret om til endnu mere jordiske typer: så som Prometheus, den korsfæstede på Kazbek Bjerget, Herkules, og så mange andre, sol-guder og helte, ind til de alle endte med ikke at have nogen bedre betydninger end falliske symboler.

I *Zohar* siges det "Mennesket blev skabt af Sefiroterne (også Elohim-Javeh) og de fremkaldte ved fælles kraft den *jordiske* Adam." Derfor siger Elohim i *Første Mosebog*: — "Se Mennesket er blevet *som en af os*." Men indenfor Hindu Kosmogoni eller "Skabelse," *skaber* Brahmâ-Prajâpati Virâj og Rishierne, åndeligt; derfor kaldes de sidstnævnte tydeligt "Brahmâ's Sind-fødte Sønner"; og denne specificerede tilstand af *skabelse* udelukkede enhver ide om *Fallicisme*, i det mindste i de tidlige menneskelige nationer. Dette tilfælde illustrerer udmærket den respektive *spiritualitet* hos de to nationer.

3. "HERREN AF DET SKINNENDE ANSIGT" SAGDE:—"JEG VIL SENDE DIG EN ILD NÅR DIT VÆRK ER BEGYNDT. REJS DIN STEMME TIL ANDRE LOKAER, ANMOD DIN FADER, LOTUSSENS HERRE (*Kumuda-Pati*) (a) OM HANS SØNNER DIT FOLK SKAL VÆRE UNDER FÆDRENES (*Pitri-pati*) HERREDØMME. DINE MENNESKER SKAL VÆRE DØDELIGE. MENNESKERNE FRA HERREN FOR VISDOM (*Budha, Merkur*), ER UDØDELIGE, IKKE SOMA'S (*Månen*) SØNNER. OPHØR DINE BEKLAGELSER (b). DINE SYV SKIN ER ENDNU PÅ DIG DU ER IKKE REDE. DINE MENNESKER ER IKKE REDE (c).

(a) *Kumuda-Pati* er Månen, Jordens forælder, i hans Soma-loka region. Selv om Pitrierne (Pitar eller "Fædre") er Gudernes sønner, andre steder sønner af Brahmâ og endda Rishier, så kendes de generelt som de "lunare" forfædre.

(b) Pitri-pati er herre eller konge for *Pitrierne*, Yama, guden for Død og Dommer over dødelige. Budha's (Merkur) mennesker er

blodsudgydelse, kun var en sekundær ide flydende ud af den oprindelige med blodsudgydelse ved *undfangelse* for første gang." Derfor blev Jehovah senere en *kæmpende* gud, "Hærskarernes Herre," og en som leder krig. Han er den aggressive *Zodh* —eller Kain ved permutation som *ihjelslog* hans (kvindelige) "*broder*," hvis "blod skreg fra jorden," *Jorden* havde åbnet *sin mund for at modtage blodet*. (*Første Mosebog* iii.)

* Apollon *Karneios* er med sikkerhed en Græsk transformation fra Hinduens Krishna *Karna*. "Karna" betyder *strålende* fra "carne," "*en stråle*," og *Karneios*, som var en betegnelse på Apollon hos Kelterne lige som hos Grækerne, betød "Sol født."

metaforisk set *udødelige* gennem deres Visdom. Sådan er den almindelige opfattelse hos de som tillægger enhver stjerne eller planet at være beboet. (Og der er videnskabsfolk — M. Flammarion blandt andet — som tror lidenskabeligt på dette, baseret på logiske så vel som astronomiske data). Da månen er et inferiørt legeme endda i forhold til Jorden, for ikke at tale om de andre planeter, så kan de jordiske mennesker frembragt af hendes sønner — de lunare mennesker eller "forfædre" — fra hendes skal eller legeme, ikke være udødelige. De kan ikke håbe på at blive virkelige, selv-bevidste og intelligente mennesker, med mindre de, så at sige, *færdiggøres* af andre skabere. Således er Månen's (*Soma's*) søn, i den Purâniske legende, *Budha* (Merkur), "den intelligente" og den Viise, fordi han er Soma's afkom, "regenten" over den synlige Måne, ikke over Indu, den fysiske Måne. Således er Merkur Jordens ældre broder, metaforisk — hans sted-broder, så at sige, *Åndens* afkom — mens hun (Jorden) er *legemets* afkom. Disse allegorier her en dybere og mere videnskabelig mening (astronomisk og geologisk) end vores moderne fysikere er villige til at indrømme. Hele cyklussen for den "første Krig i Himlen," *Târaka-mâyaen*, er lige så fyldt med filosofiske som med Kosmogoniske og astronomiske sandheder. Man kan spore alle planeternes biografier der i ved deres guders og herskeres historie. Usanas (Sukra, eller Venus), Soma's hjerte-ven og fjende af Brihaspati (Jupiter), gudernes instruktør, hvis hustru *Târâ* (eller *Taraka*) var blevet båret væk af Månen, *Soma* — "med hvem han undfangede Budha" — tog også aktiv del i denne krig imod "guderne" og blev som resultat heraf degraderet til en *dæmon* (*Asura*) guddom, og således forbliver han ind til denne dag.*

Her refererer ordet "mennesker" til de himmelske mennesker, eller det som i Indien kaldes *PITAR* eller *pitrier*, Fædrene, menneskets prototype. Dette

* Usanas-Sukra eller Venus er, selvfølgelig, vores "Lucifer," morgenstjernen. Genialiteten ved denne allegoris mangfoldige betydninger er sandelig stor. Således er *Brihaspati* (planeten Jupiter) eller *Brahmanaspati*, i Rig Veda, en guddom som er symbolet og prototypen på den *eksoteriske* eller ritualistiske tilbedelse. Han er offerpræst, ydmygt bedende, og kommunikationsmidlet hvor igennem bønnerne fra de dødelige når guderne. Han er *Purohita* (familiepræsten, eller Rets-Præst) på Hinduens Olympen og Gudernes åndelige *Guru*. Soma er mysterie-guden og præsiderer over den mystiske og okkulte natur i mennesket og Universet. *Târâ*, præste-hustruen, som symboliserer tilbederen, foretrækker esoteriske sandheder i forhold til deres blotte skal, eksotericisme; derfor vises hun båret væk af Soma. Nu er Soma, navnet på den hellige juice, der giver mystiske visioner og trance åbenbaringer, *hvor resultatet er forening med Budha* (Visdom), Merkur, Hermes, osv., osv.; kort sagt den videnskab som ind til denne dag erklæres som djævelsk og *Satanisk* af Teologiens Brihaspatier. Hvilket under at vi ved at udvide cyklussen for denne allegori finder Kristen teologi gøre sig til talsmand for Hindu gudernes skænderi, og anser *Usanas* (Lucifer), som hjalp Soma imod den gamle personificering af ritualistisk tilbedelse (*Brahmanaspati*, Brahmanernes herren, er nu blevet "Jupiter-Jehovah") for at være SATAN, "Gud's fjende"!

fjerner ikke den tilsyneladende vanskelighed, i betragtning af moderne hypoteser, i læren, som viser disse skabere og forfædre skabende de første menneske Adam'er ud af deres sider: lige som astrale skygger. Og selv om det er en forbedring af Adam's ribben, vil geologiske og klimatiske vanskeligheder stadigvæk blive frembragt.

(c) Menneskets organisme blev i enhver race tilpasset omgivelserne. Den første Rod-Race var æterial lige som vores er materiel. De syv Skaberes afkom, som evolverede de syv oprindelige Adam'er,* behøvede med sikkerhed ingen forfinede gasser til at ånde og leve ved (se Del III. i dette Bind). Derfor, uanset hvor stærkt umuligheden af denne lære måtte blive tilskyndet af hengivne indenfor moderne videnskab, så fastholder Okkultisten at forholdet var som fremlagt *selv æoner af år* før evolutionen af Lemurianeren, det første fysiske menneske, som selv fandt sted 18.000.000 år siden.†

Indledende evolution er beskrevet i en af DZYAN BØGERNE og Kommentarerne der til på denne måde: —

Arkaisk Skrift lærer at ved begyndelsen af enhver lokal Kalpa, eller Runde, genfødes jorden; "lige som den menneskelige *Jiva* (monade), bliver gen-tildækket med en ny krop, når den passerer ind i en ny livmoder, lige så gør Jordens *Jiva*; den bliver mere fuldkommen og fast tildækket ved hver Runde efter endnu en gang at gen-fremstå til objektivitet fra rummets matrix" (Kommentar). Denne proces varetages, selvfølgelig, af fødselsveerne ved den nye fødsel eller geologiske konvulsioner.

Således er den eneste reference til det indeholdt i et vers i *Dzyan Bogens* bind foran os, hvor det siger:

—————

4. OG EFTER STORE FØDSELSVEER KASTE HUN (*Jorden*) HENDES GAMLE TRE AF OG TOG HENDES SYV NYE SKIN PÅ, OG STOD I HENDES FØRSTE AF DEM (*a*).

(*a*) Dette refererer til Jordens vækst, mens i Stanzaen som behandler den Første Runde siges det (angivet i Kommentaren): —

"Efter at den uforanderlige (avikâra) uændrede natur (Essens, sadaikarûpa) var vågnet og forandret (differentieret) til (en tilstand af) årsagssammenhæng (avayakta), og var fra årsag (Karana) blevet dets eget afsondrede resultat (vyakta), fra usynligt, blev det synligt. Det mindste af det mindste (det mest atomare af

* Som vist andet steds, er det kun det "Himmelske Menneske," Adam Kadmon, i første kapitel i *Første Mosebog*, som skabes "i Gud's billede og lighed." Adam, i kapitel ii., siges ikke at blive skabt i dette *billede* ej heller i den guddommelige lighed, før han spiste af den forbudne frugt. Den førstnævnte Adam er den Sefirotiske Hærskare; den anden Adam er det Sindløse første menneske Rod-race; den tredje Adam er racen som adskiltes, hvis øjne åbnes.

† Med hensyn til en diskussion af de videnskabelige protester mod synspunkterne og tallene som her fremlægges, refereres læseren til Tillæget, som udgør Del III. i denne bog.

atomer, eller aniyâmsam aniyâsam) blev en og de mange (ekane-kârûpa); og ved at frembringe Universet frembragte det også den Fjerde Loka (vores Jord) i kransen med de syv lotusser. Achyutaen blev derefter Chyutaen.*

Jorden siges at afkaste hendes tre gamle klædninger, fordi dette refererer til de tre forudgående Runder hun allerede har gennemgået; den nuværende er den fjerde Runde ud af de syv. Ved begyndelsen af enhver ny RUNDE, efter en periode med "formørkelse," afkaster jorden (lige som de seks andre "jorde" også gør det), eller formodedes af afkaste, hendes gamle klædninger lige som Slangen gør det: derfor kaldes hun i *Aitareya-Brâhmana* for *Sarpa Rajni*, "Slangernes Dronning," og "moderen til alt som bevæger sig." De "Syv Klædninger," hvor af hun nu står i den første, refererer til de syv geologiske forandringer som akkompagnerer og korresponderer til evolution af Menneskehedens Syv Rod-Racer.

Stanza II., som taler om denne Runde, begynder med nogle få ord af information vedrørende vores Jords alder. Kronologien vil blive angivet på sit sted. I Kommentaren tilknyttet Stanzaen, nævnes to personer: Narada og Asura Maya, især den sidstnævnte. Alle udregningerne tillægges denne arkaiske berømted; og det som følger vil gøre læseren overfladisk bekendt med nogle af disse tal.

TO FØR SYNDFLODS ASTRONOMER.

For sindet hos den Østlige studerende af Okkultisme, er de to skikkelser uløseligt forbundet med mystisk astronomi, kronologi, og deres cyklusser. To storeslåede og mysteriøse skikkelser, knejsende lige som to giganter i den Arkaiske Fortid, fremstår foran ham, når som helst han er nødt til at referere til Yugaer og Kalpaer. Hvornår, ved hvilken periode i forhistorien de levede, ved ingen bortset fra få mennesker i verden, eller kan nogensinde vide det med den sikkerhed som forlanges af nøjagtig kronologi. Det kan have været for 100.000 år siden, de kan have været 1.000.000, med hensyn til alt det som den ydre verden nogensinde vil kende til det. Det mystiske Vesten og Frimureri taler højlydt om Enok og Hermes. Det mystiske Østen taler om NARADA, den gamle Vediske Rishi, og om ASURAMAYA, Atlantiden.

Der har allerede været hentydet til at af alle de uforståelige skikkelser i Mahabhâra-taen og Purânaerne, er Narada, Brahmâ's søn i Matsya Purâna, Kasyapa's afkom og Daksha's datter

* Achyuta er et næsten uoversætteligt udtryk. Det betyder det som ikke er underlagt fald eller forandring til det dårligere: den *Ikke-faldende*; og det er det modsatte af *chyuta*, "den Faldne." Dhyanierne som inkarnerer i menneskelige former i den *Tredie* Rod-Race og begaver dem med intellekt (Manas) kaldes *chyuta*, for de falder ned i skabelse.

i Vishnu Purânaen, den mest mysteriøse. Han refereres til med den ærefulde titel Deva Rishi (guddommelig Rishi, mere end en halv-gud) af Parasâra, og alligevel forbandes han af Daksha og endda af Brahmâ. Han fortæller Kansa at Bhagavat (eller Vishnu indenfor eksoterisme) ville inkarnere i Devaki's ottende barn, og således bringe den Indiske Herodes vrede over Krishna's moder; og derefter, fra skyen hvor på han er placeret — usynlig som en sand *Manasaputra* — lovpriser han Krishna, i fryd over Avataren's dåd med at dræbe monsteret Kesim. Narada er her, der, og alle vegne; og alligevel, angiver ingen af Purânaerne de sande karakteristika for denne store fjende af fysisk forplantning. Uanset hvad disse karakteristika måtte være indenfor Hindu Esoterisme, så er Narada — som indenfor Cis-Himalayisk Okkultisme kaldes *Pesh-Hun*, "Budbringeren," eller Græsk *Angelos* — den eneste fortrolige og udøver af Karma's og *Adi-Budh's* universelle dekretter: en slags aktiv og altid inkarnerende logos, som leder og guider menneskelige affærer fra begyndelsen til afslutningen af Kalpaen.

"Pesh-Hun" er en generel ikke en speciel Hindu ejendom. Han er den mysteriøse guidende intelligente kraft, som giver impulsen til, og regulerer drivkraften for cyklusser, Kalpaer og universelle begivenheder.* Han er Karma's synlige regulator på en generel skala; *inspiratoren* og lederen af de største helte i denne Manvantara. I de eksoteriske værker refereres han til med nogle meget ikke-komplimenterende navne; så som "Kali-Kâraka," *strids-mager*, "Kapi-vaktra," *abe-ansigtet*, og endda "Pisuna," spionen, selv om han andet steds kaldes Deva-Brahmâ. Selv Sir W. Jones var meget imponeret over denne mysteriøse karakter på baggrund af hvad han samlede i hans Sanskrit Studier. Han sammenligner ham med Hermes og Merkur, og kalder ham "gudernes elegante budbringer" (se *Asiat. Res.* I. p. 264). På grund af at Hinduerne anser ham for at være en stor Rishi, "som for evigt vandrer om på jorden, og giver gode råd," så førte alt dette den afdøde Dr. Kenealy ("*Book of God*"), til at betragte ham som en af hans tolv *Messiaser*. Han var, måske, ikke så langt fra det sande spor som nogle forestiller sig.

Det som Narada *virkelig er*, kan ikke forklares på skrift; ej heller ville de moderne profane generationer få meget ud af informationen. Men det kan bemærkes, at hvis der i Hindu Gudekredsen er en guddom som ligner Jehovah, med hensyn til at, friste med tanke "foreslag" og gøre hjerter "hårde" hos dem som han ønsker at gøre til sine redskaber og ofre, så er det Narada. Hos den sidstnævnte sker det blot ikke med et ønske om at få et påskud til at "plage," og derved vise at "*Jeg er Herren Gud.*"

* Dette er måske grunden til at vi, i Bhagavad Gita, fortælles at Brahmâ i begyndelsen havde kommunikeret til Narada at alle mulige mennesker, selv *Mlechchhas*, udstødte og barbarere, kunne kende Vasudeva's sande natur og lære at have tiltro til denne guddom.

Ej heller er det ved noget ambitiøst eller selvisk motiv; men, sandelig, for at tjene og guide universelle fremskridt og evolution.

Narada er en af de få prominente karakterer, bortset fra nogle guder, i Purânaerne, som besøger de såkaldte nedre og infernalske regioner, Pâtâla. Uanset om det var eller ikke var fra hans samkvem med den tusindende-hovedede Sessa, slangen som bærer de syv Pâtâlaer og hele verden lige som et diadem på hans hoved, og som er den store lærer indenfor astronomi,* at Narada lærte alt han ved, så er det sikkert at han overgår Garga's Guru i hans viden om cykliske forviklinger. Det er ham som er ansvarlig for vores fremskridt og nationale ve og vel. Det er ham som igangsætter krige og stopper dem. I de gamle Stanzaer krediteres Pesh-Hun med at have udregnet og optegnet alle kommende astronomiske og cosmiske cyklusser, og med at have lært Videnskaben til de første iagttagere af stjerne-hvælvingen. Og det er Asuramaya, som siges at have baseret alle hans astronomiske værker på disse optegnelser, at have bestemt længden af alle fortidige geologiske og cosmologiske perioder, og længden af alle de kommende cyklusser, ind til afslutningen af denne livs-cyklus, eller afslutningen af den syvende Race.

Der er et værk blandt de Hemmelige Bøger, kaldt "Mirror of Futurity," hvor i alle Kalpaer indeni Kalpaer og cyklusser i favnen af Sehsha, eller uendelig Tid, er optegnet. Dette værk tillægges *Pesh-Hun* Narada. Der er et andet gammelt værk som tillægges forskellige Atlantider. Det er disse to Optegnelser som forsyner os med tallene for vores cyklusser, og muligheden for at udregne kommende cyklussers datoer. De kronologiske udregninger som for nuværende vil blive fremlagt er, imidlertid de fra Brahminerne som forklaret senere hen; men de fleste af dem er også de som tilhører den Hemmelige Lære.

De Brahminske Indviedes kronologi og udregninger er baseret på de Zodiakale optegnelser fra Indien, og værkerne fra den ovenfor-nævnte astronom og magiker — Asuramaya. De Atlantiske zodiakale optegnelser kan ikke fejle, da de blev samlet under vejledning af de som blandt andre ting først lærte om astronomi, til menneskeheden.

Men her møder vi igen bevidst og hensynsløst en ny vanskelighed. Vi vil blive fortalt at vores fremlæggelse er i modstrid med *videnskab*, i form af et menneske som anses for at være en stor autoritet (i Vesten) med hensyn til alle emner indenfor Sanskrit litteratur — Professor Albrecht Weber, fra Berlin. Dette kan, til vores store beklagelse, ikke afhjælpes; og vi er rede til at fastholde det som nu fremlægges. Asuramaya, som den episke tradition peger på som den tidligste astronom i Aryavarta, en som "Sol-

* Sessa, som også er Ananta, den uendelige, og "Evighedens Cyklus" indenfor esoterisme, krediteres med at have givet hans astronomiske viden til Garga, den ældste astronom i Indien, som formildede ham, og derefter kendte alt om planeterne og hvordan varsler læses.

guden videregav viden om stjernerne," *in propria personâ*, som dr. Weber selv siger, er identificeret af ham, på en slags mysteriøs måde, med Grækernes "Ptolemæus." Ingen mere gyldig grund med hensyn til denne identifikation angives end at "dette sidstnævnte navn (Ptolemæus), som vi ser det fra Piyadasi's inskription, blev det Indiske 'Turamaya,' hvor fra navnet 'Asuramaya' meget let *kan* gro frem." Uden tvivl "*kan*" det, men det vitale spørgsmål er — Er der nogen gode beviser på at den *er groet* således frem? Det eneste bevis som gives på det er, at det *må* være sådan: "fordi denne Maya tydeligt tillægges Romka-pura i Vesten."* Mayaen er tydelig, fordi ingen Sanskrit-kyndig blandt Europæerne kan fortælle hvor "Romaka-pura's" lokalitet var, undtagen, sandelig, at den lå et eller andet sted "i Vesten." Uanset hvad, da intet medlem hos the Asiatic Society, eller Vestlig Orientalist nogensinde vil lytte til en Brahminsk lære, så er det nytteløst at tage de Europæiske Orientalisters protester i betragtning. "Romakapura" var sandelig i "Vesten," fordi den var en del af det sidste ATLANTIS kontinent. Og det er lige så sikkert at det er Atlantis, som i Hindu Purânaerne tillægges som fødestedet for Asuramâya, "lige så en stor magiker som han var en Astrolog og en Astronom." Desuden, afviser Prof. Weber at tillægge nogen stor ælde til den Indiske Zodiak, og føler sig tilbøjelig til at mene at Hinduerne overhovede aldrig kendte til en Zodiak førend "de lånte en fra Grækerne,"† Denne påstand støder imod de ældste traditioner i Indien, og bør derfor ignoreres. (Se "*Zodiakken og dens ælde*"). Vi er endnu mere retfærdiggjort i at ignorere det, fordi den lærde Tyske Professor selv i introduktionen til hans værk (*History of Sanskrit Literature*) fortæller os at "i tilføjelse til de naturlige forhindringer som forhindrer efterforskning (i Indien), så forbliver der stadigvæk en tæt tåge af fordomme og forudfattede opfattelser svævende over landet, og omslutter det som et slør." Fanget i dette slør, så er det ikke noget under at Dr. Weber selv skulle være blevet ledt til ufrivillige fejl. Lad os håbe at han ved bedre nu.

Hvorvidt Asuramâya nu skal betragtes som en moderne myte, en personage som florerede i de Græske Makedoneres dage, eller som det han påstås at være af Okkultisterne, så passer hans udregninger i hvert tilfælde fuldkommen med de fra de Hemmelige Optegnelser.

Fra fragmenter i umådeligt gamle værker tillagt den Atlantiske astronom, og fundet i Sydindien, så blev kalenderen som andet steds nævnes

* Se "*Lectures on the Indian Literature*," p. 253, af Prof. A. Weber; i Trübner's Asiatic Series.

† Selv Maya Indianerne fra Guatemala havde deres Zodiak af ubenævnt ælde. Og det "oprindelige menneske handlede på samme måde uafhængigt af tid eller lokalitet i enhver tidsalder," observerer en Fransk forfatter.

samlet af to meget lærde Brahminere* i 1884 og 1885. Værket erklæres af de bedste Punditter at være uden fejl — fra det Brahaminske standpunkt — og relaterer sig så vidt til den ortodokse læres kronologi. Hvis vi sammenligner dets påstande med de som blev fremlagt mange år tidligere i "Isis Unveiled," med de fragmentariske læresætninger publiceret af nogle Teosoffer, og med de nuværende data udledt fra Okkultismens Hemmelige Bøger, så vil det hele ses at passe fuldkomment, bortset fra i nogle detaljer som måske ikke kan forklares; for højere Indvielses hemmeligheder — lige så ukendte for forfatteren som de er for læseren — er nødt til at blive åbenbaret, og dette *kan ikke gøres*. (Men se "*Brahminernes Kronologi*" ved slutningen af Stanza II.)

* "*Tirukkanda Panchanga*" for Kali Yug 4986, af Chintamany Raghanaracharya, søn af den berømte Regerings astronom i Madras, og Tartakamala Venkata Krishna Rao.

STANZA II.

UHJULPET FEJLER NATUREN.

§ (5) Efter enorme perioder skaber Jorden monstre. (6) "Skaberne" er utilfredse. (7) De tørrer Jorden. (8) Formerne ødelægges af dem. (9) De første store tidevandsbølger. (10) Begyndelsen på skorpedannelse.

5. HJULET HVIRVLEDE I TREHUNDREDE MILLIONER (*år, eller 300.000.000**). DET KONSTRUEREREDE RUPAER (*former*). BLØDE STEN, SOM HÆRDEDES (*mineraller*); HÅRDE PLANTER SOM BLØDGJORDES (*vegetation*). SYNLIGHED FRA USYNLIGHED, INSEKTER OG SMÅ LIV (*sarisripa, swapada*). HUN (*Jorden*) RYSTEDE DEM AF SIN RYG NÅR SOM HELST DE OVERLØB MODEREN (*a*). EFTER TREHUNDREDE MILLIONER ÅR, VENDTE HUN SIG OM. HUN LÅ PÅ SIN RYG; PÅ HENDES SIDE HUN VILLE IKKE KALDE PÅ SØNNER FRA HIMLEN, HUN VILLE IKKE SPØRGE SØNNER AF VISDOM. HUN SKABTE FRA HENDES EGEN FAVN. HUN EVOLVEREDE VANDMENNESKER, FRYGTELIGE OG SLEMME (*b*).

(*a*) Dette relaterer til en aksehældning — hvilke der var flere af — til en resulterende syndflod og kaos på Jorden (som imidlertid, ikke havde nogen reference til oprindeligt chaos), hvor i monstre, halvt-menneskelige, halvt-dyriske, blev skabt. Vi ser det nævnt i "Book of the Dead," og også i den Kaldæiske skabelses-beretning, på Cutha Tavlerne, uanset hvor lemlæstede.

* 300 millioner år, eller Tre Okkulte Tidsaldre. Rig Vedaen har den samme inddeling. I "*Physician's Hymn*," (X 97 1) siges det at "planterne fremkom til eksistens *tre tidsaldre* (Triyugam) før guderne" på vores Jord (Se "Brahminernes Kronologi" ved slutningen af denne Stanza).

Det er ikke en gang allegori. Her har vi *fakta*, som ses gentaget i beretningen i *Pymander*, så vel som i de Kaldæiske tavler for skabelse. Versene kan næsten checkes af Kosmogonien, som den er angivet af Berosus, som er blevet forvrænget til uigenkendelighed af Eusebius, men hvor nogle af forholdene kan findes i fragmenter efterladt af gamle Græske forfattere — Apollodorus, Alexander Polyhistor, osv., osv. "Vand-menneskerne frygtelige og onde," som alene var frembringelsen af fysisk natur, et resultat af den "evolutionære impuls" og det første forsøg på at skabe *mennesket* "kronen," og formålet med og målet for alt dyreliv på Jorden — vises at være fejltagelser i vores Stanzaer. Finder vi ikke det samme afvist i den Berosianske Kosmogoni, med en sådan voldsomhed som kulmineringen på hedensk absurditet? Og alligevel, hvem af Evolutionisterne kan sige at tingene i begyndelsen ikke skete som de er beskrevet? At, der som hævdet i Purânaerne, de Egyptiske og Kaldæiske fragmenter, og endda i Første Mosebog, ikke har været to, og endda flere, "skabelser" før dannelsen af Kloden; som, ved forandring af dets geologiske og atmosfæriske tilstande, også forandrede dets flora, dets fauna, og dets mennesker? Denne påstand stemmer ikke kun overens med enhver gammel Kosmogoni, men også med moderne videnskab, og endda, i et vist omfang, med teorien om evolution, hvilket kan påvises med nogle få ord.

Der er ingen "mørk skabelse," ingen "Ond Drage" besejret af en Sol-Gud, i de tidligste Verdens-Kosmogonier. Selv hos Akkaderne, var det store Dyb (den Vandige Kløft, eller RUMMET) fødestedet og boligen for Ea, Visdom, den uopfattede uendelige Guddom. Men hos Semitterne og de senere Kaldæere, bliver det ufattelige Dyb for Visdom til groft stof, syndig Substans, og Ea forandres til Tiamat, dragen dræbt af Merodak, eller Satan, i de astrale bølger.

I Hindu Purânaerne, ses Brahmâ, skaberen, gen-påbegynde mange skabelser *de novo* fulgt af lige så mange fejltagelser; og to store skabelser er nævnt,* Padmaen og Vârâhaen, den nuværende, da Jorden blev løftet ud af vandene af Brahmâ, i form af et vildsvin, eller "Vârâha Avataren." Skabelsen vises som en leg, en underholdning (Lîlâ) fra den skabende gud. Zohar omtaler ur verdener, som gik til grunde lige så snart som de fremkom i eksistens. Og det samme siges i Midraish, Rabbi Abahu forklarer (i Bereschith Rabba, Parscha IX.) tydeligt at "den Hellige Ene" successivt havde skabt og øde-

* Disse to må ikke forveksles med de syv skabelser eller inddelinger i hver Kalpa (Se Bog I. "*De Syv Skabelser*"). Her menes de *primære* og *sekundære* skabelser.

lagt diverse verdener, førend han havde succes med den nuværende. Dette relaterer ikke kun til andre verdener i rummet, men til et mysterium på vores egen klode indeholdt i allegorien om "Edom's konger." For ordene, "Denne her stiller mig tilfreds," gentages i Første Mosebog i. 31, dog i forvrængede udtryk som sædvanlig. De Kaldæiske fragmenter for Kosmogoni på de Cuneiforme inskriptioner, og andre steder, viser to adskilte skabelser af dyr og mennesker, den første blev ødelagt, da den var en fejltagelse. De Kosmogoniske tavler beviser at denne vores nuværende skabelse blev forudgået af andre (Se "Hibbert Lectures," p. 390); og som vist af forfatteren til "The Qabbalah," i Zohar, Siphrah Dzeniouta, i Jovah Rabbah, 128*a*, osv., osv. Kabalaen påstår det samme.

(b) Oannes (eller Dagon, den Kaldæiske "Menneske-fisk") inddeler hans Kosmogoni og Skabelse i to dele. Først vandenes og mørkets dyb, hvor i de mest hæslige væsner residerede — mennesker med vinger, fire og to-ansigtede mennesker, menneskelige væsner med to hoveder, med ben og horn som ged (vores "gede-menneske,")* hippo-kentaurere, tyre med hoveder som mennesker, og hunde med fiske-haler. Kort sagt, kombinationer af forskellige dyr og mennesker, af fisk, reptiler og andre monstrøse dyr der antog hinandens form og ansigtsudtryk. Det feminine element som de residerede i, er personificeret af Thalath — Havet, eller "Vandet" — som til sidst blev besejret af Belus, det mandlige princip. Og Polyhistor siger: "Belus kom og skar kvinden i stykker, og af en halvdel fra hende dannede han Jorden, og af den anden halvdel himlene, og på samme tid ødelagde han dyrene indeni hende." Som træffende bemærket af I. Myer, "hos Akkadierne havde hver genstand og kraft i Naturen dets *Zi*, Ånd. Akkadierne dannede deres guddomme i triader, normalt mandlige (snarere, kønsløse?); Semitterne havde også traidiske guddomme, men introducerede køn" (p. 246) — eller fallicisme. Hos Aryanerne og de tidligste Akkadiere er alle ting emanationer *gennem*, ikke *ved*, en skaber eller logos. Hos Semitterne *undfanges* alle ting.

* Hvor fra kommer den indentitet af ideer? Kineserne havde de samme traditioner. Ifølge kommentatoren Kwoh P'oh, i værket kaldt *Shan-Hai-King*, "Wonders by Sea and Land" et værk som blev skrevet af historiografen Chung Ku fra indgravninger på ni urner skabt af Kejser Yü, (2255 F.Kr.), nævnes et interview med mennesker der *har to adskilte ansigter, på deres hoveder*, foran og bagpå, monstre med legemer som geder og menneskelige ansigter, osv. Gould, der i hans "*Mythical Monsters*," p. 27, giver navnene på nogle forfattere til Naturhistorie, nævner *Shan-Hai-King*. Ifølge Kwoh P'oh (276-324 E.Kr.) blev dette værk samlet tre tusinde år før hans tid, eller syv dynastier tilbage. Yang Sun fra Ming Dynastiet (begyndende 1368 E.Kr.) siger at det blev samlet af Kung Chia og Chung Ku (som nævnt ovenfor). Chung Ku frygtede ved tiden for den sidste kejser fra Hia dynastiet, 1818 F.Kr. at kejseren måske ville ødelægge bøgerne der udlagde gammel tid, bar dem til Yin i hans flugt. (See "*Mythical Monsters*," by C. Gould, p. 27.)

6. VAND-MENNESKERNE FRYGTELIGE OG SLEMME SKABTE HUN SELV. FRA ANDRES EFTERLADENSKABER (*fra de mineralske, plante og dyre efterladenskaber*) FRA DE FØRSTE, ANDEN, OG TREDIE (*Runder*) DANNEDE HUN DEM. DHYANIERNE KOM OG IAGTTOG. . . . DHYANIERNE FRA DEN LYSENDE FADER-MODER, FRA DE HVIDE (*Solare-lunare*) REGIONER KOM DE,* FRA DE UDØDELIGE-DØDELIGES BOLIGER (*a*).

(a) Forklaringerne angivet i vores Stanzaer er langt klarere end det som legenden om skabelse fra *Cutha* tavlen vil give, selv om den var intakt. Det som er bevaret på den, bekræfter dem imidlertid. For, på tavlen, ødelægger "Englenes Herre" menneskerne i dybet, hvor "der ikke blev efterladt kadavere og affald" efter at de blev slagtet. Hvorefter de, de Store Guder, skaber mennesker med legemer af fugle fra ørkenen, menneskelige væsner, "syv konger, brødre fra den samme familie," osv., som er en reference til bevægelses kvaliteterne i de primære ætereale legemer i mennesket, som kunne flyve så vel som de kunne gå,† men som "blev ødelagt" fordi de ikke var "fuldkomne," *dvs.*, de "var kønsløse, lige som Edom's Konger."

Udluget for metaforer og allegorier, hvad vil videnskaben sige til denne ide om en ur-skabelse af arterne? Den vil protestere imod at "Engle" og "Ånder" har noget som helst med det at gøre: men hvis det er naturen og den fysiske lov for evolution som er skaberne af alt der nu er på Jorden, hvorfor kunne et "sådan dyb ikke" findes da kloden var dækket med vandene, hvor i utallige monstrøse væsner blev skabt? Er det "menneskelige væsner" og dyr med menneske-hoveder og dobbelt ansigter, som er centrale for protesten? Men hvis mennesket blot er et højere dyr og er evolveret fra de dyriske arter ved en uendelig serie af transformationer, hvorfor kunne de "missing links" ikke have haft menneskehoveder fastgjort til kroppene på dyrene, eller, været to-hovedede, have hoveder som bæster og *vice versa*, i Naturens tidlige anstrengelser? Viser vi i geologiske perioder ikke, i tidsaldrene for reptilerne og pattedyrene, firben med fugles vinger, og slangers hoveder på dyre kroppe.‡ Og, argumenterende fra videnskabens standpunkt, forsyner vores egen menneskelige race os endda ikke under tiden med monster-eksemplarer: to-hovede børn, dyre-kroppe med menneske-hoveder, hunde-hovedede babyer, osv., osv.? Og dette beviser at, hvis naturen stadigvæk ønsker at fremstille sådanne

* Guder og planetariske Ånder, især Ribhusen. "De tre Ribhuser" som alligevel bliver "tre gange syv i antallet" af deres evner.

† Husk Platons "vingede Racer"; og *Popol-Vuh* beretningerne om den først menneskelige race, som kunne gå, flyve og se ting uanset hvor fjerne.

‡ Se "*Mythical Monsters*," af Charles Gould.

vanskabninger nu hvor hun har slået sig til ro i tidsaldre i hendes evolutionære arbejdes orden, så var monstre, lige som de beskrevet af Berosus, en mulighed i hendes begyndelses-program; en mulighed som endda kan have eksisteret en gang som en lov, før hun frasorterede hendes arter og begyndte regelmæssigt arbejde med dem; som nu sandelig godtager endegyldigt bevis på den nøgne sandhed om "TILBAGEVENDEN," sådan som videnskaben fremfører det.

Dette er hvad læren siger og påviser med utallige beviser. Men vi skal ikke vente på hverken dogmatisk teologis eller materialistisk videnskabs godkendelse, men fortsætte med Stanzaerne. Lad disse tale for dem selv, ved hjælp af lyset kastet på Kommentarerne og deres forklaringer; det videnskabelige aspekt af disse spørgsmål vil blive betragtet senere hen.

Således vises fysisk natur, når den blev overladt til sig selv i skabelsen af dyret og mennesket at have fejlet. Hun kan frembringe de første to og de lavere dyreriger, men når det kommer til menneskets tur, så kræves åndelige og uafhængige kræfter med hensyn til hans skabelse, ud over "skind klædningerne" og "dyre Livets Åndedrag." De menneskelige Monader fra forudgående Runder behøver noget højere end rent fysiske materialer til at bygge deres personligheder med, set ved straffen af at forblive endda længere nede end noget "Frankenstein" dyr.*

* I det første bind i den nyligt publicerede "*Introduction à l'étude des Races Humaines*," af M. de Quatrefages, er der bevis på at mennesket siden den post-tertiære periode og endda før denne tid — da mange Racer allerede var spredt ud på Jordens overflade under denne tidsalder — ikke har forandret sig en tøddel i sin fysiske struktur. Og, hvis mennesket i flere tidsaldre omgivet af en fauna som ændrede sig fra en periode eller cyklus til en anden, som uddøde, som var blev født på ny i andre former — så der nu ikke eksisterer et eneste dyr på Jorden, stor eller lille, samtidigt med mennesket fra denne periode — hvis, ethvert dyr derefter var blevet transformeret undtagen mennesket selv, så viser denne sandhed ikke kun hans ælde, men også at han er et *særskilt Naturrige*. Men hvorfor skulle han alene have undsluppet transformation? Fordi, siger de Quatrefages, våbnet brugt af ham, i hans kamp med naturen og de altid-foranderlige geologiske tilstande og elementer, var "hans *psykiske kraft, ikke hans fysiske styrke eller krop*," som i tilfældet med dyrene. Giv kun mennesket den dosering af intelligens og fornuft som andre pattedyr er begavet med, og med hans nuværende kropslige organisation så vil han vise sig selv det mest hjælpeløse blandt væsner på Jorden. Og da alt peger i retningen af beviset at den *menneskelige organisme med alle dets karakteristika, særegenheder og idiosynkrasier allerede eksisterede på vores klode i disse meget fjerne geologiske perioder da der endnu ikke var et enkelt eksemplar af de nu-eksisterende pattedyr*, hvad er så den uundgåelige konklusion? Hvorfor dette: Siden alle de menneskelige racer stammer fra en og samme art, så følger det at disse arter er *de ældste af alle* de nu-levende pattedyr. Derfor er det den mest stabile og udholdende af alle, og var allerede lige så fuldt udviklet som den er nu da alle de andre pattedyr der nu kendes end ikke havde fortaget deres første tilnærmelse til tilsynekomst på denne Jord. Sådan er opfattelsen hos den store Franske Naturalist, som derved uddeler et frygteligt slag imod Darwinismen.

7. UTILFREDSE VAR DE. VORES KØD ER DER IKKE (*sagde de*). DETTE ER IKKE EN PASSENDE RUPA TIL VORES BRØDRE FRA DEN FEMTE. INGEN BOLIGER TIL LIVENE.* RENE VANDE, IKKE GRUMSEDE, SKAL DE DRIKKE (*a*). LAD OS TØRRE DEM (*vandene*).

(*a*) Katekismen (Kommentarerne) siger: —

"*Det er fra de materielle Verdener de nedstiger, som danner det fysiske menneske i de nye Manvantaraer. De er inferiøre Lha (Ånder), i besiddelse af en dual krop (en astral indeni en ætereal form). De er formerne og skaberne af vores illusoriske krop.*"

"*Ind i formerne projekteret af Lha'erne (Pitrier) nedsteg de to bogstaver† (Monaden, også kaldt 'den Dobbelte Drage') fra forventningens sfærer.‡ Men de er som et tag uden vægge, ej heller søjler at hvile på.*"

"*Mennesket behøver fire flammer og tre ilde for at blive en på Jorden, og han behøver essenser fra de ni-og-fyrre ildes§ for at være fuldkommen. Det er de som har forladt de Superiøre Sfærer, Viljens Guder,|| som fuldender illusionens Manu. For den 'Dobbelte Drage' har ingen magt overfor den blotte form. Den er lige som en brise hvor der ikke er noget træ eller gren til at modtage og holde den. Den kan ikke påvirke formen hvor der ikke er en agent for transmission (Manas, "Sindet") og formen begreb det ikke.*"

"*I de højeste verdener, er de tre ét,¶ på Jorden bliver den ene to (til at begynde med). De er lige som de to (sider) linjer i en triangel som har mistet sin grundlinje — som er den tredie ild.*" (Catechism Book III., sec. 9.)

Dette nødvendiggør nu noget forklaring før vi fortsætter videre. For at gøre dette især til fordel for vores Aryanske Hindu brødre —

* Monaderne til fremstillingen af mennesket i den Tredie Runde, de store Abe-lignende former.

† I det esoteriske system er de syv principper i mennesket præsenteret ved syv bogstaver. De første to er mere hellige end de fire bogstaver i Tetragrammaton.

‡ De mellemliggende sfærer, hvor i Monaderne, som ikke har nået Nirvana, siges at slumre i ubevidst aktivitet mellem Manvantaraerne.

§ Forklaret andet steds. De "Tre Ilde," Pavaka, Pavamâna, og Suchi, som havde fem-og-fyrre sønner, som, med deres tre fædre og deres Fader Agni, udgør de 49 ilde. Pavamâna (ild frembragt ved friktion) er forælder til *Asuraernes ild*; Suchi (Solar ild) er forælderen til gudernes ild; og Pavaka (elektrisk ild) er fader til *Pitriernes ild* (Se *Vayu Purâna*). Men dette er en forklaring af det materielle og jordiske plan. Flammerne et flygtige og kun periodiske; ildene — er evige i deres trefoldige enhed. De korresponderer til de *fire* lavere, og de *tre* højere menneskelige principper.

|| *Suraerne*, som senere bliver A-Suraerne.

¶ Atma, Buddhi og Manas. I Devachan behøves det højere element i Manas for at gøre den til en tilstand med opfattelse og bevidsthed for den ulegemliggjorte *Monade*.

hvis esoteriske fortolkninger kan adskille sig fra vores egen — så er vi nødt til at forklare det foregående for dem ved visse passager i deres egne eksoteriske bøger; nemlig, Purânaerne. I de sidstnævntes allegorier, siges Brahmâ, som kollektivt er Universets skabende Kraft, "ved begyndelsen af Yugaerne (cyklusserne) . . ." at være "*Betaget af ønsket og kraften om at skabe, og, drevet af kræfterne til det som skal skabes, frembringer han igen og igen, ved begyndelsen af en Kalpa, en lignende skabelse,*" (se *Vishnu Purâna*, Book I. ch. V., afsluttende Sloka. Også "*Manava Dharma Shastra*" I. 30.) Det foreslås nu at undersøge den eksoteriske beretning i Vishnu Purânaen, og se hvor meget den må være i overensstemmelse med eller ikke i overensstemmelse med vores okkulte version.

SKABELSE AF GUDDOMMELIGE VÆSNER I DE EKSOTERISKE BERETNINGER.

I *Vishnu Purânaen* — som med sikkerhed er den tidligste af alle skrifter med dette navn — ser vi, som i alle de andre, at Brahmâ med henblik på skabelse, som den mandlige Gud, antager "*fire kroppe indhyllet i tre kvaliteter.*" * Det siges: "På denne måde, er Maitreya, *Joytsna* (daggry), *Râtri* (nat), *Ahan* (dag), og *Sandhyâ* (aften tusmørke) Brahmâ's fire kroppe" . . (p. 81, Vol. I., Wilson's oversættelse). Som Parasâra forklarer det, når Brahmâ ønsker at skabe verdenen på ny og skabe afkom *gennem hans vilje*, i den firfoldige tilstand (eller de fire ordner for væren) benævnt guder (Dhyan Chohaner), Dæmoner† (*dvs.*, mere materielle Devaer), Forfædre (Pitrier) og mennesker, så "samler han sit sind Yoga-lignende (Yúyujè)."

Mærkeligt nok, begynder han med at skabe DÆMONER, som således får forrang over engle eller guder. Dette er ikke en modsigelse, ej heller skyldes det uoverensstemmelse, men har, lige som alt det andet, en dybdegående esoterisk mening, fuldt ud tydelig for den som er fri fra Kristen teologisk fordom. Han som husker på at princippet MAHAT, eller Intellekt, det "Universelle Sind" (bogstaveligt "den store"), som esoterisk filosofi forklarer som den "manifesterede Allestedsnærværelse" — Pradhâna's "første produkt" (ur stof) sådan som Vishnu Purâna siger det, undtaget Parabrahm's første Cosmiske aspekt eller esoterisk SAT, den Universelle Sjæl,‡ sådan som Okkultisme

* Det har indenfor *esoterisme* en direkte forbindelse med de syv principper fra den manifesterede Brahmâ, eller universet, i samme rækkefølge som i mennesket. Eksoterisk, er det kun fire principper.

† *Dæmoner* er et meget løst ord at bruge, da det vedrører et stort antal inferiorer — *dvs.*, mere materielle — Ånder, eller mindre Guder, som benævnes sådan fordi de "bekriger" de højere; men de er ikke djævle.

‡ Den samme rækkefølge af principper i mennesket: — *Atma* (Ånd), *Buddhi* (Sjæl), dets vehikel, da Stof er *Vahan* for Ånden, og *Manas* (sind), den tredje, eller femte mikrocasmisk. På *planet for personlighed*, er *Manas* den første.

lærer det — er ved roden for SELV-Bevidsthed, vil forstå årsagen til hvorfor. De såkaldte "Dæmoner" — som (esoterisk) er det Selvstændige og (intellektuelt) aktive Princip — er så at sige *skabelsens positive poler*; derfor, de først frembragte. Dette er kort sagt processen berettet allegorisk i Purânaerne.

"Efter at have koncentreret hans sind ind i sig selv og mørkets kvalitet gennemtrængende Brahmâ's antagede krop, blev Asuraerne, der udgik fra han lår, først frembragt; hvorefter, ved at have forladt denne krop, så blev den transformeret om til NAT." (Se Del II., § "De Faldne Engle.")

De to vigtige punkter er involveret her i: — (a) "Asuraerne" vises primært i *Rig-Vedaen*, som *åndelige guddommelige væsner*; deres etymologi stammer fra *asu* (åndedrag), "Gud's Åndedrag," og de betyder det samme som den Højeste Ånd eller den Zoroastriske *Ahura*. Det er senere hen, af hensyn til teologi og dogme, at de vises som udgående fra Brahmâ's lår, og at deres navne begyndte at blive udledt fra *en* negation, og *sura*, gud (solare guddomme), eller *ikke-en-gud*, og at de blev gudernes fjender. Enhver gammel teogoni uden undtagelse — fra den Aryanske og den Egyptiske ned til Hesiod's — placerer, som rækkefølgen for Cosmologisk evolution, Nat før Dagen; selv *Første Mosebog*, hvor "mørke hviler på dybets overflade" før "den første dag." Årsagen til dette er at enhver Kosmogoni — undtagen i den Hemmelige Lære — begynder med den såkaldte "Sekundære Skabelse": nemlig, det *manifesterede* univers, hvis Genesis er nødt til at begynde med en markeret differentiering mellem den *Primære* Skabelses evige Lys, hvis mysterium for altid må forblive i "Mørke" for den profanes nysgerriges begrænsede opfattelse og intellekt, og den Sekundære Evolution af den manifesterede synlige natur. Vedaen indeholder hele filosofien for denne inddeling uden nogensinde at være blevet korrekt forklaret af vores Orientalister, fordi den har *aldrig været forstået* af dem.

Fortsættende med at skabe, så antager Brahmâ en anden form, den for Dagen, og skaber guder fra hans åndedrag, som er begavet med kvaliteten for godhed (passivitet)*. I hans næste krop sejrede kvaliteten for stor passivitet, som også er (negativ) godhed, og fra denne personages side udgik Pitrierne, menneskers ophav, fordi, som teksten forklarer, "Brahmâ opfattede (under processen) ham selv som verdenens fader." † Dette er *Kriya-sakti* — den mysteriøse *Yoga* kraft

* Således, siger Kommentaren, ordsproget "om dagen er guderne mest magtfulde, og om natten dæmonerne," er rent allegorisk.

† Denne *tænken på sig selv* som dette, den, eller det andet, er hoved-faktoren i frembringelsen af ethvert slags psykisk eller endda fysisk fænomen. Ordene "hvem som helst skal sige til dette bjerg løft dig op og kast dig i havet og *skal ikke tvivle* . . . på at denne ting vil ske," er ikke forgæves ord. Kun bør ordet "tro" oversættes ved VILJE. Tro uden Vilje er lige som en vindmølle ude *vind* — uden resultater.

forklaret andet steds. Denne Brahmâ's krop blev *Sandhya* (aften tusmørke), intervallet mellem dag og nat, da den blev afkastet.

Til sidst antog Brahmâ hans sidste form gennemtrængt af *kvaliteten af urenhed*, "og fra dette blev MENNESKER, hvor i urenhed og begær er fremherskende, frembragt." Denne krop blev, da den blev afkastet, daggryet, eller morgen tusmørket — Menneskehedens tusmørke. Her står Brahmâ esoterisk for *Pitrierne*. Han er kollektivt Pitar, "faderen."

Den sande esoteriske mening med denne allegori skal nu forklares. Brahmâ symboliserer her personligt de kollektive skabere af Verdenen og Menneskerne — universet med alle dets utallige frembringelser af bevægelige og (tilsyneladende) ubevægelige ting.* Han er kollektivt Prajâpatierne, Herrerne for Væren; og de fire kroppe symboliserer de fire klasser af skabende kræfter eller Dhyan Chohaner, beskrevet i Kommentaren direkte efter Stanza VII. i Bog I. Hele filosofien for den såkaldte "Skabelse" af godt og ondt i denne verden og af hele cyklussen af Manvantariske resultater der fra, står og falder med den korrekte forståelse af disse Brahmâ's Fire kroppe.

Læseren vil nu være forberedt på at forstå den sande, esoteriske betydning af det som følger. Desuden er der et vigtigt punkt at afklare. Da Kristen teologi arbitrært har fastlagt og er blevet enig om at Satan med hans Faldne Engle tilhørte den tidligste skabelse, Satan var den først skabte, den viiseste og smukkeste af Gud's Ærkeengle, så var ordet fremlagt, grund-tonen anslået. Fremover blev alle de *paganske* skrifter forårsaget af at angive den samme mening, og alt blev vist som dæmonisk, og det *blev* og *bliver* påstået at *sandhed* og *fakta* kun tilhører, og begynder med, Kristendommen. Selv Orientalisterne og Mytologerne, nogle af dem slet ikke Kristne men "vantro," eller videnskabsfolk, fulgte for dem selv ubevidst, og alene på grund af associeringens kraften med hensyn til ideer og vane, efter ind i den teologiske skure. Rent Brahminske spekulationer, baseret på grådighed efter magt og ambition, tillod masserne at være udvidende om store sandheder; og de samme årsager førte de Indviede blandt de tidlige Kristne til at forblive tavse, mens de som aldrig havde kendt til sandheden forvrængede tingenes orden, ved at vurdere "Englenes" hierarki ved deres eksoteriske form. Således lige som *Asuraerne* var blevet de rebelske inferiøre guder kæmpende mod de højere i populære trosretninger, således blev den højeste ærkeengel, i sandhed Agathodæmonen, den ældste godgørende Logos, hos teologien "Modstanderen" eller *Satan*. Men er dette berettiget ved den korrekte fortolkning af ethvert gammelt skrift? Svaret er, *med sikkerhed nej*. Lige som de Mazdeanske Skrifter i

* Den samme ide ses i de første fire kapitler i *Første Mosebog*, hos deres "Herre" og "Gud," som er *Elohim* og den Androgyne *Eloha*.

Zend-Avesta, Vendidad og andre korrigerer og afslører de senere snedige omplaceringer af guderne i den Hinduistiske Gudekreds, og via AHURA genopretter *Asuraerne* til deres legitime plads i teogonien, så retfærdiggør de nylige opdagelser i de Kaldæiske tavler de første guddommelige Emanationers gode navn. Dette bevises let. Kristen Englelære stammer direkte og udelukkende fra Farisæernes, som bragte deres læresætninger fra Babylon. Saddukæerne, de sande vogtere af Moses's Love, kendte ikke til, og afviste, alle engle, gik endda imod den menneskelige *Sjæl's* udødelighed (ikke upersonlig Ånd). I Biblen er de eneste "Engle" som omtales "Gud's Sønner" nævnt i Første Mosebog vi. (som nu anses for at være *Nefilim*, de Faldne Engle), og mange engle i menneskelig form, "Budbringerne" for den Jødiske Gud, hvis egen rang behøver en nærmere analyse end angivet her ind til nu. (*Se Oven for*, Stanza I., under-sektionerne 2, 3, og *flg.*, hvor det vises at de tidlige Akkadiere kaldte *Ea*, Visdom, det som blev forvrænget af de senere Kaldæere og Semitter til *Tismat*, Tisalat og Berosus's Thallth, den kvindelige Hav Drage, nu Satan.) Sandelig — "Hvordan er du faldet (ved menneskets hånd), O morgenens strålende stjerne og søn"!

Hvad fortæller de Babyloniske "Skabelses" beretninger, som findes på de Assyriske tavle-fragmenter os; de selv samme beretninger som Farisæerne byggede deres englelære på? Men sammenlign Hr. G. Smith's "*Assyrian Discoveries*," p. 398, og hans "*Chaldean Account of Genesis*," p. 107. "*Tavlen med historien om de Syv Slemme Guder eller Ånder*" har den følgende beretning — vi skriver de vigtige passager med skråskrift: —

1. I de første dage de onde Guder;
2. englene, som gjorde oprør, som i den lavere del af himlen
3. var blevet skabt,
4. de forårsagede deres onde arbejde
5. konstruerede med slemme hoveder . . . osv.

Således vises vi så klart som det kan gøres, på et ubrudt fragment, så der ikke kan være nogen tvivlsom læsning, at de "oprørske engle" var blevet skabt i den *lavere del af himlen*, dvs., at de tilhørte og tilhører et *materielt evolutions plan*, selv om, da det ikke er det plan som vi kan erkende gennem vores sanser, så forbliver det generelt usynligt for os, og betragtes derfor som subjektivt. Tog Gnostikerne så meget fejl, i betragtning af dette, ved at bekræfte at denne vores synlige verden, og især Jorden, var blevet skabt af *lavere* engle, de inferiorer Elohim, hvor fra, som de lærte det, Israels Gud var en af dem. Disse Gnostikere var i tid tættere på optegnelserne i den Arkaiske Hemmelige Lære, og burde derfor være tilladt at vide bedre end ikke-indviede Kristne, som århundreder senere, påtog

sig, at omformulere og *korrigere* det som blev sagt. Men lad os se hvad den samme Tavle siger længere fremme: —

7. Der var syv af dem (de slemme guder) (derefter følger beskrivelsen af disse, den fjerde er en "slange," det falliske symbol på den *fjerde* Race for menneskelig Evolution).

15. De syv af dem, budbringere for Guden Anu, deres konge.

Nu tilhører Anu den Kaldæiske treenighed, og er identisk med Sin, "Månen," i et aspekt. Og Månen, i den Hebraiske Kabala er Arghaen for kimen til alt materielt liv, og er endnu mere tæt forbundet, kabalistisk, med Jehovah, som er tve-kønnet lige som Anu er. De repræsenteres begge indenfor Esoterisme og betragtes fra et dualt aspekt: mandlig eller åndelig, kvindelig eller materiel, eller Ånd og Stof, de to antagonistiske principper. Derfor vises "Anu's Budbringere," (som er Sin, "Månen") i versene 28 og 41, som endeligt overvundet af den samme Sin med hjælp fra Bel (Solen) og Ishtar (Venus). Dette betragtes som en selvmodsigtelse af Assyriologerne, men er ganske enkelt *metafysik* indenfor den esoteriske lære.

Der er mere end en fortolkning, for der er syv nøgler til mysteriet om Faldet. Desuden er der to "Fald" indenfor Teologien: Ærkeenglenes oprør og deres "Fald," og Adam's og Eva's "Fald." Således anklages de lavere så vel som de højere Hierarkier med en formodet forbrydelse. Ordet "formodet" er det sande og korrekte udtryk, for i begge tilfælde er det baseret på misforståelse. Begge betragtes indenfor Okkultismen som Karmiske resultater, og begge tilhører Evolutionens lov: intellektuelt og åndeligt på den ene side, fysisk og psykisk på den anden. "Faldet" er en universel allegori. Den fremsætter i den ene ende af Evolutions stigen "oprøret," *dvs.*, tankevirksomhedens eller bevidsthedens differentierings aktivitet på dets forskellige planer, søgende forening med stof; og i den anden, den lavere ende, oprøret af stof imod Ånden, eller af aktivitet imod åndelig inertie. Og her ligger kimen til en fejl som har haft så katastrofale virkninger på civiliserede samfund i over 1.800 år. I den oprindelige allegori er det stof — derfor de mere materielle engle — som blev anset for at være erobrere af Ånd, eller Ærkeengle som "faldt" på dette plan. "De fra det *flammende sværd* (eller dyriske lidenskaber) havde bragt Mørkets Ånder på flugt." Alligevel er det de sidstnævnte som kæmpede for transcendens for bevidst og guddommelig åndelighed på Jorden og fejlede, bukkede under for stoffets kraft. Men indenfor teologisk dogme ser vi det modsatte. Det er Michael "som er lige som Gud," Jehovah's repræsentant, som er lederen af den himmelske hærskare — lige som Lucifer, i Milton's fantasi, er fra de infernalske hærskarere — som overlister Satan. Det er sandt at Michael's

natur afhænger af hans Skaber og Mester. Hvem den sidstnævnte er, kan man finde ud af ved omhyggeligt at studere allegorien om "Krig i Himlen" med den astronomiske nøgle. Som vist af Bentley, er "Titanernes Krig imod guderne" i Hesiod, og også Asuraernes krig (eller Tâarakâmayaen) imod devaerne i Purânisk legende, helt identiske undtagen i navnene. Stjernernes aspekter viser (Bentley angiver året 945 F.Kr. som den nærmeste dato for sådan en konjunktion) at "alle planeterne, undtagen Saturn, var på den samme side af himlene som Solen og Månen," og var derfor hans opponenter. Og alligevel er det Saturn, eller den Jødiske "Måne-gud," som vises som sejrende, af både Hesiod og Moses, hvor ingen af dem blev forstået. Således var det at den sande mening blev forvrænget.

STANZA II. — *Fortsat.*

8. FLAMMERNE KOM. ILDENE MED GNISTERNE; NAT-ILDENE OG DAG-ILDENE (*a*). DE TØRREDE DE MØRKE GRUMSEDE VANDE UD. MED DERES VARME UDSLUKKEDE DE DEM. LHA'ERNE (*Ånder*) FRA DET HØJE; LHAMAYIN'EN (*de*) FRA FORNEDEN, KOM (*b*). DE SLOG FORMERNE NED SOM VAR TO- OG FIRE-ANSIGTEDE. DE BEKÆMPEDE GEDE-MENNESKERNE, OG DE HUNDE-HOVEDEDE MENNESKER, OG MENNESKERNE MED FISKE KROPPE.

(*a*) "Flammerne" er et Hierarki af Ånder parallelt til, hvis ikke identisk med, den "brændende" ildagtige *Saraph* (Seraphim) nævnt af Esajas (vi. 2-6), de som ifølge den Hebraiske Teogoni varetager, "den Almægtiges Trone." Melha er "Flammernes" Herre. Når han fremstår på Jorden, antager han Buddha's personlighed, siger en populær legende. Han er en af de ældste og respekterede *Lha'*er, en Buddhistisk Skt. Michael.

(*b*) Ordet "Forneden" skal ikke opfattes som om det betyder infernalske regioner, men ganske enkelt et åndeligt, eller rettere æterealt, Væsen af en lavere grad, fordi det er nærmere ved Jorden, eller et skridt højere end vores jordiske sfære; mens *Lha'*erne er Ånder i de højeste Sfærer — hvor fra navnet på Tibets hovedstad, *Lha-ssa* kommer.

Bortset fra en fremlæggelse af en ren fysisk natur og som tilhører livets

evolution på Jorden, så kan der være en anden allegorisk mening tilknyttet denne Sloka, eller som lært om, i realiteten, mange. FLAMMERNE, eller "Ildene," repræsenterer Ånd, eller det mandlige element, og "Vand," stof, eller det modsatte element. Og her ser vi igen, ved Åndens aktivitet som udsletter den rent materielle form, en reference på den evige kamp, på de fysiske og psykiske planer, mellem Ånd og Stof, samt en videnskabelig cosmisk sandhed. For, som det siges i det næste vers: —

9. MODER-VAND, DET STORE HAV, GRÆD. HUN STEG OP, HUN FORSVANDT I MÅNEN, SOM HAVDE LØFTET HENDE, SOM HAVDE GIVET HENDE FØDSEL (*a*).

(*a*) Hvad kan det nu betyde? Er det ikke en tydelig reference til tidevandsbevægelsen i historiens tidlige stadie på vores planet i dens fjerde Runde? Moderne efterforskning har på det seneste været travl i dens spekulationer over Palæozoiske højvander. Hr. Darwin's teori var at intet mindre end for 52.000.000 år siden — og muligvis mere — udgik Månen fra Jordens plastiske masse. Begyndende fra stedet hvor efterforskningen havde gjort holdt ved Helmholtz, Ferrel, Sir William Thomson og andre, genkonstruerede han forløbet for tidevandets tilbageholdelse af jordens roterende bevægelser langt tilbage til selve tidernes nat, og placerede Månen ved kun "en fraktion af dens nuværende afstand" under vores planets barndom. Kort sagt, var hans teori at det er Månen som adskilte sig fra Jorden. Tidevand-opløftelsen indtraf med svingningen for den kugleformede masse — centrifugal tendensen var den gang næsten lig med tyngdekraften — hvor den sidstnævnte blev overvundet, og den tidevands opløftede masse kunne således løsne sig fuldstændigt fra Jorden.*

Den Okkulte lære er den modsatte af dette. Månen er langt ældre end Jorden; og, som forklaret i Bog I., er det den sidstnævnte som skylder dets eksisten til den førstnævnte, uanset hvordan astronomi og geologi måtte forklare sandheden. Derfor, tidevandet og tiltrækningen til Månen, som vist ved at væske delen af Kloden stræber altid efter at rejse sig selv mod sin forælder. Dette er meningen med sætningen at "Moder-Vandet rejste sig og forsvandt i Månen, som havde løftet hende, som havde givet hende fødsel."

* Men se vanskelighederne som foreslås senere, i værkerne fra forskellige geologer, imod denne teori. Sammenlign Sir R. S. Bull's artikel i "*Nature*" (Dec. 1, 1881), og også hvad de Amerikanske geologer siger.

10. DA DE (*Rupaerne*) VAR ØDELAGTE, FORBLEV MODER-JORD ØDE,* HUN BAD OM AT BLIVE TØRRET (*a*).†

(*a*) Tiden for dens skorpedannelse var ankommet. Vandene had adskilt sig og processen var begyndt. Det var begyndelsen på et nyt liv. Dette er hvad en nøgle afslører for os. En anden nøgle lærer om Vandets oprindelse, dets sammenblanding med Ild (væske ild kalder den det),‡ og går ind på en alkymistisk beskrivelse af afkommet fra de to — fast stof så som mineraler og jorde. Fra "Rummets Vande," er afkommet fra den mandlige Ånd-Ild og det kvindelige (gasformige) Vand blevet Jordens Oceaniske udstrækning. Varuna trækkes ned fra det uendelige Rum, for at herske som Neptun over de endelige Have. Som altid, ses populær fantasi at være baseret på et strengt videnskabeligt grundlag.

Vand er overalt symbolet på det kvindelige element; *mater*, hvor bogstavet M, billedligt stammer fra , en vand hieroglyf. Det er den universelle matrix eller det "Store Dyb." Venus, den store Moder-Jomfru, udgår frem fra Hav-bølgen, og Cupid eller *Eros* er hendes søn. Men Venus er den senere mytologiske variant af *Gaia* (eller *Gæa*), Jorden, som, i dens højere aspekt er Naturen (*Prakriti*), og metafysisk Aditi, og endda Mulaprakriti, Prakriti's rod eller dets noumenon.

Derfor er Cupid eller Kærlighed i hans oprindelige betydning *Eros*, den Guddommelige Vilje, eller *Begæret efter at manifestere sig selv gennem synlig skabelse*. Derfor bliver Fohat, *Eros*'s prototype, på Jorden den store kraft "Livs-elektricitet," eller den "Livs-givende" Ånd. Lad os huske den Græske Teogoni og gå ind i dens filosofis ånd. Vi lærer af Grækerne (Se "*Illiad*" IV., 201, 246) at alle ting, guder inkluderet, skylder deres eksistens til Oceanet og hans hustru Tethys, den sidstnævnte er *Gæa*, Jorden eller Naturen. Men hvem er *Ocean*? *Ocean* er det umålelige RUM (Ånd i Chaos), som er Guddommen (se Bog I.); og Tethys er ikke Jorden, men ur stof i processen for formdannelse. I vores tilfælde er det ikke længere Aditi-*Gæa* som undfanger *Ouranos* eller Varuna, den ledende Aditya blandt de syv planetariske guder, men Prakriti, materialiseret og lokaliseret. Månen, maskulin i dens teogoniske karakter, er,

* Gudinden som gav fødsel til disse ur monstre, i Berosus's beretning, var Thallath, på Græsk *Thalassa*, "Havet."

† Se, med henblik på sammenligning, beretningen om skabelse af Berosus (*Alexander Polyhistor*) og de hæslige væsner født af det to-foldige princip (Jord og Vand) i ur skabelsens Dyb: Neras (Kentaure, mennesker med heste lemmer og menneske kroppe), og Kimnaraer (mennesker med hestehoveder) skabt af Brahmâ ved begyndelsen af Kalpaen.

‡ Se Kommentaren efter Sloka 18.

i dens cosmiske aspekt kun, det kvindelige forplantnings-princip, lige som Solen er det mandlige sindbillede på det. Vand er Månens afkom, en androgyn guddom hos enhver nation.

Evolution sker ved analogiens love i Kosmos lige som ved dannelsen af den mindste klode. Det ovenfor nævnte, der således gælder for *modus operandien* ved tiden da Universet fremkom, det gælder også med hensyn til vores Jords dannelse.

Stanzaen åbner med at tale om tredive crores, 30.000.000, af år. Vi kan blive spurgt — Hvad kunne de gamle vide om de geologiske perioders varighed, når ingen moderne videnskabsmand eller matematiker er i stand til at udregne deres varighed med noget der ligner approksimeret nøjagtighed? Uanset om de havde eller ikke havde bedre metoder (og det påstås at de havde dem i deres Zodiakker), så skal de gamle Brahminers kronologi nu alligevel blive angivet så korrekt som muligt.

BRAHMINERNES KRONOLOGI.

Der eksisterer ingens større gåde indenfor videnskaben, intet problem er mere håbløst uløseligt, end spørgsmålet: Hvor gammel — blot approksimeret — er Solen og Månen, Jorden og Mennesket? Hvad ved moderne videnskab om varigheden af Verdenens tidsaldre, eller endda længden af de geologiske perioder?

Ingenting; *absolut ingenting*.

Hvis man vender sig til videnskaben med hensyn til kronologisk information, så fortælles man af de som er ligefremme og sandfærdige, sådan som for eksempel Hr. Pengelly, den eminente geolog, "Vi ved det ikke,"* Man vil lære at, ind til nu, kunne ingen troværdig numerisk estimering for verdenens tidsaldre og menneskets blive foretaget, og at både geologi og antropologi er rådvilde. Alligevel så bliver en studerende af esoterisk filosofi undertrykt, når denne er så fri at fremlægge den Okkulte Videnskabs lære. Hvorfor skulle dette være sådan, når, de største videnskabsfolk, når de er reduceret til deres egne fysiske metoder, har fejlet i at nå frem til blot en approksimeret enighed?

Det er sandt at videnskaben næppe kan blive bebrejdet dette. I sandhed, i det Cimmerianske mørke fra de forhistoriske tidsaldre, er udforskerne faret vild i en labyrint, hvis store korridorer er uden døre, og ikke tillader synlig udgang til den Arkaiske fortid. Faret vild i en labyrint af deres egne modstridende spekulationer, afvisende, som de altid har gjort det, den Østlige traditions bevis, uden nogen anelse om, eller en enkelt sikker milepæl til at guide dem, hvad kan geologer eller antropologer så gøre andet end at samle Ariadne's

* Med hensyn til en lignende indrømmelse se Prof. Lefèvre's *Philosophy*, p. 481.

slanke tråd op hvor de først så den, og fortsætte fuldkommen tilfældigt? Derfor fortælles vi som det første at den fjerneste dato som dokumenterbar optegnelse udstrækker sig til af Antropologien nu kun generelt anses til at være "det tidligste tydeligt synlige punkt i den forhistoriske periode." (*Encyclopædia Britannica.*)

På den samme tid tilstås det at "ovenfor denne periode strækker sig en vældig udefinerbar serie af forhistoriske tidsaldre." (*Ibid.*)

Det er med disse specificerede "Tidsaldre" at vi vil begynde. De er kun "forhistoriske" med hensyn til det blotte øje for dødt stof. For seerens og profetens åndelige ørne-øje i enhver race, udstrækker Ariadne's tråd sig ovenfor denne "historiske periode" uden afbrydelser og fejl, sikkert og støt, ind i selve tidens nat; og hånden som holder den er for mægtig til at tabe den, eller endda lade den bryde af. Optegnelser eksisterer, selv om de måtte blive afvist som fantasifulde af den profane; så selv om mange af dem stiltiende godtages af filosoffer og mennesker med stor lærdom, så mødes de kun med et uforanderligt afslag fra den *ortodokse* videnskabs officielle og kollektive organisation. Og da de sidstnævnte afviser at give os endog en approksimeret ide om længden af de geologiske tidsaldre — bortset fra i nogle få modstridende og selvmodsigende hypoteser — så lad os se hvad Aryansk filosofi kan lære os.

Sådanne udregninger som er angivet i Manu og Purânaerne — bortset fra ubetydelige og klart *bevidste* overdrivelser — er, som allerede sagt, næsten identiske med de lært om i den esoteriske filosofi. Dette kan ses ved at sammenligne de to i enhver Hindu kalender indenfor anerkendt ortodoksi.

Den bedste og mest fuldkomne af sådanne kalendere, som stâes inde for af de lærde Brahminere i Sydindien, er for nuværende, den allerede nævnte Tamilske kalender kaldt "Tirukkanda Panchanga," samlet, som vi fortælles det, fra, og i fuld overensstemmelse med, hemmelige fragmenter fra Asuramâya's data. Lige som Asuramâya siges at have været den største astronom, så hviskes han også at have været den mest magtfulde "Trolldmand" på den HVIDE Ø, som var blevet SORT med synd, " *dvs.*, Atlantis øerne.

Den "Hvide Ø" er et symbolsk navn. Asuramâya siges at have levet (se Jhâna-bhaskara's tradition) i *Romaka-pura* i Vesten: fordi navnet er en hentydning til landet og vuggen for de "Sved-fødte" fra den Tredie Race. Dette land eller kontinent var forsvundet tidsaldre før Asuramâya levede, da han var en Atlantide; men han var en direkte efterkommer af den *Viise Race*, *Racen som aldrig dør*. Mange er legenderne med hensyn til denne helt, elev af Surya (Sol-Guden) selv, sådan som den Indiske beretning påstår. Det betyder ikke meget hvorvidt han levede på den ene eller anden ø, men spørgsmålet er at bevise at han ikke var en myte, sådan som Dr. Weber og andre vil gøre ham til. Sandheden

om at "*Romaka-pura* i Vesten" nævnes som denne helts føde-sted i arkaiske tider, er så meget mere interessant fordi det er så tankevækkende med hensyn til den esoteriske lære om de "Sved-fødte" Racer, menneskerne født fra *deres forældres porer*. "ROMAKUPAS" betyder "hår-porer" på Sanskrit. I *Mahâbhârata* XII. 10,308, siges et folk benævnt Raumyas at være blevet skabt fra Virabhadara's porer, den frygtelige gigant, som ødelagde Daksha's offer. Andre stammer og folk er også repræsenteret som født på denne måde. Alle disse er referencer til den senere Anden og de tidligere Tredie Rod Racer.

De følgende tal er fra kalenderen lige refereret til; en fodnote markerer punktet for uenighed med tallene fra Arya Samaj skolen: —

I. Fra begyndelsen af cosmisk evolution,* op til Hindu året <i>Tarana</i> (eller 1887)	1.955.884.687 år.
II. De (astrale) mineral, plante og dyre riger op til Mennesket, har taget at evolvere†.	300.000.000 år.
III. Tiden, fra "Menneskehedens" første fremkomst (på planetarisk kæde).	1.664.500.987 år.‡

* Den esoteriske doktrin siger at denne "cosmiske evolution" kun refererer til vores solsystem; mens eksoterisk Hinduisme, hvis vi ikke tager fejl, får tallene til at referere til hele det Universelle System.

† Et andet punkt for uenighed. Okkultismen siger: "De astrale prototyper for mineral, plante og dyre riger op til mennesket har taget den tid (300 millioner år) at evolvere, gen-dannende sig på baggrund af afkastet materiale fra den foregående Runde, som, selv om de er meget tætte og fysiske i deres egen cyklus, er relativt ætereale sammenlignet med vores nuværende midt Rundes materialitet. Med udløbet af disse 300 millioner år, begynder Naturen, på vejen til det fysiske og materielle, nedad den nedstigende bue, med menneskehedens og arbejder nedad, fortættende eller materialiserende former mens den går frem. Således må fossilerne fundet i jordlag, med en ælde, på ikke atten, men på mange hundreder af millioner af år, i virkeligheden blive tillagt, at tilhøre former fra den forudgående Runde, som, mens de levede, var langt mere ætereale end fysiske, sådan som *vi kender det fysiske*. At vi opfatter og graver dem frem som håndgribelige former, skyldes den materialiserende eller krystalliserende proces refereret til, som efterfølgende fandt sted, ved begyndelsen af den Fjerde Runde, og nåede sit maksimum efter menneskets fremkomst, og fortsatte parallelt med hans fysiske evolution. Dette alene illustrerer den sandhed at Jordens grad af materialitet *pari passu* forandrer sig med dens beboeres. Og således finder mennesket nu, som håndgribelige fossiler, det som en gang (for hans nuværende sanser) var ætereale former fra de lavere naturriger. De ovennævnte Brahminske tal refererer til evolution begyndende på Klode A, og i den Første Runde. I dette Bind taler vi kun om denne, den Fjerde Runde."

‡ Denne forskel og forandring af tal i de sidste trillinger af tal, kan forfatteren ikke påtage sig at gøre rede for. Ifølge enhver kalkulering, når først de tre hundrede millioner fratrækkes, så bør tallene stå som 1.655.884.687. Men de er angivet som fremlagt i Tamil kalenderen nævnt ovenfor og som de blev oversat. Den nyligt afdøde, grundlægger af Arya Samaj, Pandit Dayanand Saraswati's skole, angiver en datering på 1.960.852.987. Se "Arya Magazine" fra Lahore, hvis forside bærer ordene: "Aryan era 1.960.852.987."

IV. Tallet som forløb siden " <i>Vaivasvata Manvantaraen</i> "* — eller den menneskelige periode — op til året 1887, er nøjagtig	18.618.728 år.
V. En <i>Manvantara's</i> fulde periode er.....	308.448.000 år.
VI. 14 " <i>Manvantaraer</i> " <i>plus</i> en <i>Sâtya Yuga</i> periode udgør EN BRAHMÂ'S DAG, eller en fuld <i>Manvantara</i> og udgør	4.320.000.000 år.
Derfor består en <i>Maha-Yuga</i> af	4.320.000 år.†
Året 1887 er fra begyndelsen af Kali-Yuga.....	4.989 år.

For at gøre dette endnu tydeligere i sine detaljer, er de følgende udregninger af Rao Bahadur P. Sreenivas Row, angivet fra the "*Theosophist*" i November 1885.

	Dødelige år.
360 dage af dødelige udgør et år	1
Krita Yuga indeholder	1.728.000
Treta Yuga indeholder	1.296.000
Dwapara Yuga indeholder	864.000
Kali Yuga indeholder	432.000
Totalen for de fire nævnte Yugaer udgør en Maha Yuga	4.320.000
En-og-halvfjerds af sådanne Maha-Yugaer udgør perioden for en Manu's ledelsestid	306.720.000
Ledelsestiden for 14 Manuer omfatter længden af 994 Maha-Yugaer, som er lig med	4.294.080.000

* VAIVASVATA Manu er et menneskeligt væsen — nogle versioner tilføjer de syv Rishier til ham — som i *Matsya* Avatar allegorien redes fra Syndfloden i en båd, lige som Noa i Arken. Derfor, ville denne *Vaivasvata Manvantara* være "efter-Syndflods" perioden. Dette, refererer imidlertid ikke til den senere "Atlantiske" eller Noa syndflod, ej heller den Cosmiske *Syndflod* eller *Pralaya* formørkelsen, som gik forud for vores Runde, men til tilsynekomsten af menneskeheden i den sidstnævnte Runde. Der gøres i midlertid en stor forskel, mellem "*Naimitika*," lejlighedsvis eller tilfældigvis, "*Prakritika*," elemental, "*Atyantika*," den absolutte, og "*Nitya*," den stedsevarende *Pralaya*; den sidstnævnte beskrives som "Brahmâ's betingede opløsning af Universet ved afslutningen af Brahmâ's DAG." Spørgsmålet blev stillet af den lærde Brahminske Teosof: "Hvorvidt der er noget sådant som *Cosmisk Pralaya*; fordi ellers ville *Logosen* (Krishna) være nødt til at blive genfødt, og han er *Aja* (ufødt)." Vi kan ikke se hvorfor. *Logosen* siges kun at blive født metaforisk, lige som Solen fødes dagligt, eller rettere en stråle fra denne Sol fødes om morgnen og siges at uddø når den forsvinder, eftersom den ganske enkelt reabsorberes ind i ophavs essensen. *Cosmisk Pralaya* er for synlige ting, ikke for *Arupaen*, den formløse, verden. Den Cosmiske eller Universelle *Pralaya* kommer kun ved afslutningen af hundrede Brahmâ år; når den universelle opløsning siges at finde sted. Derefter antager, siger de eksoteriske skrifter, *Ayaya*, det evige liv symboliseret ved Vishnu, Rudra's karakter, *Ødelæggeren*, og går ind i Solens *Syv Stråler* og opdrikker alle Universets vande. "Således fodret, udvider de syv solare Stråler sig til de *syv Sole* og sætter ild til hele Cosmos. . . ."

† Eftersom en Maha-Yuga er en 1.000'de del af en Brahmâ's dag.

Tilføj <i>Sandhier</i> , dvs., intervaller mellem hver Manu's ledelsestid, som udgør seks Maha-Yugaer, lig med	25.920.000
Totalen for disse ledelsesperioder og interregnumer for 14 Manuer, er 1.000 Maha-Yugaer, som udgør en Kalpa, dvs., en Brahmâ's dag.....	4.320.000.000
Da Brahmâ's Nat er af samme varighed, vil en Brahmâ's Dag og Nat indeholde.....	8.640.000.000
360 sådanne dage og nætter får et Brahmâ's år til at udgøre	3.110.400.000.000
100 sådanne år udgør hele perioden for Brahmâ's tidsalder, dvs., Maha-Kalpa	311.040.000.000.000

Disse er de eksoteriske tal anerkendte over hele Indien, og de passer meget nært med dem fra de Hemmelige værker. De sidstnævnte, behandler dem desuden udførligere ved en inddeling i et antal esoteriske cyklusser, aldrig nævnt i populære Brahminske skrifter — hvor en af dem, inddelingen af Yugaerne ind i race cyklusser, er angivet andet steds som et eksempel. Resten, har selvfølgelig aldrig været offentliggjort, i deres detaljer. De er ikke desto mindre, kendt af enhver "*To-gange-født*" (Dwija, eller Indviet) Brahmin, og Purânaerne indeholder referencer til nogle af dem i slørede udtryk, som ingen saglig Orientalist endnu har bestræbt sig på at udfinde, ej heller kunne han hvis han ville.

Disse hellige astronomiske cyklusser er af umådelig ælde, og de fleste af dem vedrører, som sagt, Narada's og Asuramâya's udregninger. Den sidstnævnte har omdømme som gigant og troldmand. Men giganterne fra før-syndfloden (Gibborim i Biblen) var ikke alle onde Troldmænd, sådan som Kristen Teologi, som ser en tjener for det Onde i enhver Okkultist, vil ønske det; ej heller var de værre end mange af "Kirkens trofaste sønner." En Torquemada og en Catherine de Médicis gjorde sandelig mere skade i deres tid og i deres Mesters navn end nogen Atlantisk gigant eller halvgud fra oldtiden nogensinde gjorde; uanset hans navn var Kyklop, eller Medusa, eller endda den Orfiske Titan, *slangefods* monsteret Ephialtes. Der var gode "giganter" i disse dage med gammel retfærdighed lige som der er *onde* "pygmæer" nu; og Rakshasaer og Yakshaer fra Lanka er ikke værre end vores moderne dynamit-sprængere og visse Kristne og civiliserede generaler i moderne krige. Ej heller er de myter. "Han som vil le af Briareus og Orion bør afholde sig fra at besøge, eller endog omtale, Karnak eller Stonehenge," bemærker en moderne forfatter et sted.

Da de Brahminske tal angivet ovenfor approksimeret er de grundlæggende udregninger i vores esoteriske system, bedes læseren omhyggeligt at have dem på sinde.

I "*Encyclopædia Britannica*" finder man, som videnskabens sidste ord, at menneskets ælde *kun* tillades at strække sig *over* "ti tusinder

af år."* Det bliver indlysende at disse tal kan forårsages at svinge mellem 10.000 og 100.000, derfor betyder de meget lidt om noget som helst, og gør kun mørket som omgiver spørgsmålet endnu tættere. Hvad betyder det, desuden, at videnskaben placerer menneskets fødsel i "før- eller post-istidens drive," hvis vi på samme tid fortælles at den såkaldte "is-tid" ganske enkelt er lange på hinanden følgende tidsaldre der "uden pludselige forandringer af nogen slags gled ind i det som benævnes den menneskelige eller Nylige periode . . . hvor overlap af geologiske perioder har været reglen siden tidernes begyndelse." Den sidstnævnte "regel," selv hvis den er strengt *videnskabelig* og korrekt, resulterer kun i endnu mere gådefuldhed information, om at "mennesket selv i dag er samtidig med is-tidens menneske i de Alpine dale og i Finmarken."†

Havde det således ikke været for lektionerne lært om af den *Hemmelige Lære*, og endda af eksoterisk Hinduisme og dens traditioner, så ville vi ind til denne dag være overladt til at flyde i perpleks uvidenhed mellem de ubestemte tidsaldre hos en videnskabelig skole, de "ti tusinder af år" hos den anden, og de 6.000 år hos de Bibelske fortolkere. Dette er en af de mange grunde til hvorfor, med al respekt givet til vores moderne tids lærde menneskers konklusioner, vi er tvunget til at ignorere dem i alle sådanne spørgsmål med hensyn til for-historisk oldtid.

Moderne Geologi og Antropologi må, selvfølgelig, være uenig med vores synspunkter. Men Okkultisme vil finde lige så mange våben imod disse to videnskaber som den har imod astronomiske og fysiske teorier, på trods af Hr. Laing's forsikringer om at‡ "i denne slags (kronologiske) udregninger, der vedrører ældre og senere formationer, der er der ingen *teori*, og at de er baseret på bekræftede *sandheder*, kun begrænset af visse mulige (?) mængder af fejl hver vej," så vil okkultismen med videnskabelige tilståelser i hånden bevise, at geologien tager meget fejl, og meget ofte mere end Astronomien. I den selv samme passage af Hr. Laing, som giver geologien forrang med hensyn til nøjagtighed frem for Astronomien, finder vi en passage med åbenlys selvmodsigtelse i forhold til de bedste Geologers egne anerkendelser. Forfatteren siger —

"Kort sagt, Geologiens konklusioner, i det mindste op til den Silurianske periode,§ hvor den nuværende tingenes tilstand var forholdsvist påbegyndt, er approksimerede (sandelig) *sandheder* og ikke *teorier*, mens de astronomiske konklusioner er *teorier* baseret på så *usikre data*, at mens de i nogle

* Se artiklen "Geology," i "Encyclopædia Britannica."

† Dette tillader tilfældighed endda med hensyn til Bibelsk "Adam kronologi" på 6.000 år. (*Ibid.*)

‡ Se hans "*Modern Science and Modern Thought*."

§ Til den Silurianske periode med hensyn til Bløddyr og Dyrisk liv — godkendt; men hvad ved de om mennesket?

tilfælde angiver utroligt korte resultater . . . så giver de andre steder næsten utroligt lange resultater."

Hvorefter, læseren tilrådes at den sikreste kurs "synes at være at *antage* at Geologien virkelig beviser den *længden af den nuværende tingenes tilstand* til at have været noget i retningen af over 100 millioner af år," lige som "Astronomien angiver en enorm ukendt tid for fortiden, og fremkomst i fremtiden, med hensyn til fødslen, udviklingen, modningen, forfaldet, og døden for det Solare System, hvor af vores Jord er en lille del som nu passerer igennem en beboelig fase." (p. 49.)

Vurderende ud fra tidligere erfaringer, så nærer vi ikke den mindste tvivl om at når de bedes at svare på "de absurde uvidenskabelige og uhyrlige påstande indenfor eksoterisk (og esoterisk) Aryansk kronologi," så vil videnskabsmanden med "de de utroligt korte resultater," *dvs.*, kun 15.000.000 år, og videnskabsmanden, som "ville behøve 600.000.000 år," sammen med de som godtager Hr. Huxley's tal på 1.000.000.000 "siden aflejringer begyndte i Europa" (*World Life*), alle være lige så dogmatiske som den anden. Ej heller ville de undlade at påminde Okkultisten og Brahminen, om at det er de moderne videnskabsfolk alene som repræsenterer nøjagtig videnskab, hvis pligt det er at bekæmpe *unøjagtigheder* og *overtro*.

Jorden passerer igennem den "beboelige fase" kun i den *nuværende tingenes tilstand*, og så vidt som vores menneskehed angår med dens nuværende "klædninger af skind" og fosfor til ben og hjerne.

Vi er rede til at anerkende de 100 millioner af år tilbudt af Geologien da vi belæres om at vores nuværende fysiske menneskehed — eller at *Vaivasvata* menneskehed — kun begyndte for 18 millioner år siden. Men Geologien har ingen fakta at give os med hensyn til geologiske perioders længde, sådan som vi har vist det, sandelig ikke mere end Astronomien har det. Det autentiske brev fra Hr. W. Pengelly, F.R.S. citeret andet steds, siger at: "Det er for nuværende UMULIGT, og vil muligvis altid være sådan, selv approksimeret, at reducere, geologisk tid ind i år eller endda årtusinder." Og da den aldrig, hidtil har udgravet et menneske fossil af nogen anden end den *nuværende form* — hvad ved Geologien om ham? Den har sporet zoner og aflejringer og, med disse, ur zoologisk liv, ned til den Siluriske. Når den på samme måde har sporet mennesket ned til hans ur protoplasmatiske form, så vil vi godtage at den kan vide noget om ur mennesket. Hvis det ikke er meget betydningsfuldt "for orienteringen af moderne videnskabelig opdagelse på moderne tænkning," hvorvidt "mennesket har eksisteret i en tilstand af konstant dog langsom udvikling i de seneste 50.000 år af en periode på 15 millioner, eller de sidste 500.000 år af en periode på 150 millioner" ("Modern Science, osv." p. 49), sådan som Mr. S. Laing fortæller sine læsere, så er det det meget for påstande fra Okkultisterne. Med mindre de sidstnævnte viser at det er *en mulighed*, hvis ikke en fuldkommen sikkerhed, at mennesket

levede for 18 millioner af år siden, så kunne den Hemmelige Lære lige så godt have været forblevet uskrevet. Et forsøg må, derfor, gøres i denne retning, og det er vores moderne geologer og videnskabsfolk generelt som vil blive bragt til at vidne om denne sandhed i tredje del af dette bind. Imens, og på trods af sandheden om at Hindu Kronologi af Orientalister konstant repræsenteres som fiktion baseret på en ikke "*virkelig* udregning,"* men simpelthen på en "barnlig pralen," er den ikke-desto-mindre ofte vredet ud af genkendelighed for at få den til at resultere i, og passe med, Vestlige teorier. Ingen tal har nogensinde være pillet mere ved og tortureret end de berømte 4, 3, 2, fulgt af tal for Yugaer og Maha-Yugaer.

Da hele cyklussen af forhistoriske begivenheder, så som evolutionen og transformationen af Racer og menneskets enorme ælde, afhænger af den omtalte Kronologi, så bliver det ekstremt vigtigt at checke den med andre eksisterende udregninger. Hvis de Østlige Kronologier afvises, så vil vi i det mindste have den trøst at ingen andre — om det er Videnskabens eller Kirkernes tal — er en tøddel mere pålidelige. Som Professor Max Müller udtrykker det, så er det ofte nyttigt at bevise hvad en ting ikke er som at vise hvad den kan være. Og når først vi har succes med at påpege både Kristne og videnskabelige udregningers fejlslutninger — ved at tillade dem en fair mulighed for sammenligning med vores Kronologi — så vil ingen af de to have rimelig grund at stå på, med hensyn til at annoncere de esoteriske tal mindre pålidelige end dens egne.

Vi kan her referere læseren til vores tidligere værk "*Isis Unveiled*," Vol. I., p. 32, med henblik på nogle bemærkninger om tallene som blev citeret nogle få sider tilbage.

I dag kan yderligere nogle få sandheder tilføjes til informationen der blev givet der, som allerede er kendt af enhver Orientalist. Helligheden ved 4320 cyklussen, med ekstra tal, ligger i den sandhed at tallene som udgør den, taget adskilte eller samlede i forskellige kombinationer, hver og en er symbolske med hensyn til Naturens største mysterier. Sandelig, uanset man tager 4 tallet adskilt, eller 3 tallet for sig selv, eller de to sammen som udgør 7, eller igen de tre lagt sammen og resulterende i 9, så har alle disse tal deres anvendelse i de mest hellige og okkulte ting, og optegner Naturens virke i hendes evige periodiske fænomener. De fejler aldrig, konstante tilbagevendende tal, afslørende, et sandt guddommeligt System, for ham som studerer Naturens hemmeligheder, en *intelligent* plan for Kosmogoni, som resulterer i naturlige kosmiske inddelinger af tider, sæsoner, usynlige indflydelser, astronomiske fænomener, med deres aktivitet og indvirkning på jordisk og endda moralsk natur; på

* Wilson's "Translation of Vishnu Purâna," Vol. I., pp. 50, 51.

fødsel, død, og vækst, på helbred og sygdom. Alle disse naturlige begivenheder er baseret på og afhænger af cykliske processer i Kosmos selv, frembringende periodiske aktører som, ved at handle udefra, påvirker Jorden og alt som lever og ånder på den, fra den ene ende til den anden i enhver Manvantara. Årsager og virkninger er esoteriske, eksoteriske, og *endeksoteriske*, så at sige.

I *Isis Unveiled* skrev vi det som vi nu gentager: — "*Vi er ved bunden af cyklussen og tydeligt i en overgangsfase.* Platon inddeler universets intellektuelle fremskridt under enhver cyklus ind i frugtbare og ufrugtbare perioder. I de sublunare regioner, forbliver de forskellige elementers sfærer evigt i fuldkommen harmoni med den guddommelige natur, siger han; 'men deres dele, er nogle gange i overensstemmelse, og nogle gange i modstrid med (guddommelig) natur,' på grund af for tæt nærhed til jorden, og deres sammenblanding med det *jordiske* (som er stof, og derfor det ondes bolig). Når disse cirkuleringer — som Eliphas Levi kalder 'strømme i det astrale' — i den universelle æter som indeholder ethvert element i sig selv, finder sted i harmoni med den guddommelige ånd, så nyder vores jord og alting der vedrører den en frugtbar periode. De okkulte kræfter for planter, dyr, og mineraler sympatiserer magisk med de 'superiøre naturer,' og menneskets guddommelige sjæl er i fuldkommen forståelse med disse 'inferiøre.' Men i de ufrugtbare perioder, taber de sidstnævnte deres magiske sympati, og majoriteten af menneskehedens åndelige syn blindes så meget at det taber enhver opfattelse af de superiøre kræfter i dens egen guddommelige ånd. Vi er i en ufrugtbar periode: det attende århundrede, i hvilken en ondartet feber af skepticisme så ubetvingelig brød ud, har medført vantro som en arvelig sygdom i det nittende. Det guddommelige intellekt er sløret i mennesket; kun hans dyre hjerne *filosoferer*." Og ved kun at filosofere alene, hvordan kan den så forstå "SJÆLS DOKTRINEN"?

For at ikke at bryde tråden i beretningen vil vi fremlægge nogle slående beviser på disse cykliske love i Del II., imens fortsætter vi med vores forklaringer af geologiske og racemæssige cyklusser.

STANZA III.

FORSØG PÅ AT SKABE MENNESKET.

(11) Demiurgens Nedstigning. (12) De lunare guder instrueret til at skabe. (13) De højere guder afviser.

11. HERRERNES HERRE KOM. FRA HENDES KROP ADSKILTE HAN VANDENE, OG DETTE VAR HIMLEN FOR OVEN, DEN FØRSTE HIMMEL (*atmosfæren, eller luften, firmamentet*) (a).

(a) Her falder traditionen igen ind i det Universelle. Som gentaget, i Purânaerne, i den tidligste version, således også i den sidste, den Mosaiske beretning. I den første siges det: "Da verdenen var blevet et ocean" (*Harivamsa I. 36*) "konkluderende han Herren (guden som har Brahmâ's form) at indeni vandene lå jorden, og ved ønsket om at løfte det op," at adskille det, "skabte han sig selv i en anden form. Lige som han i den forudgående Kalpa (Manvantara) havde antaget form som en skildpadde, så antog han i denne form af et vildsvin, osv., osv." I den Elohistiske "skabelse" (Første Mosebog, versene 6, 7, 8, og 9) skaber "Gud" et firmament i vandenens midte og siger "lad *tørt land* komme til syne." Og nu kommer den traditionelle pæl hvor om den esoteriske del af den Kabalistiske fortolkning hænges.

12. DE STORE CHOHANER (*Herrer*), KALDTE PÅ MÅNENS HERRER, MED DE LUFTIGE KROPPE (a). "FREMBRING MENNESKER (*blev de fortalt*), MENNESKER AF JERES NATUR. GIV DEM (*dvs., Jivaerne eller Monaderne*) DERES FORMER INDENI. HUN (*Moder Jord eller Naturen*) VIL BYGGE YDRE OVERFLADER (*eksterne kroppe*). (*For*) MANDLIGE-KVINDELIGE VIL DE VÆRE. OGSÅ, FLAMMENS HERRER."

(a) Hvem er Månens Herrer? I Indien kaldes de *Pitrier* eller "lunare forfædre," men i de Hebraiske skriftruller er det Jehovah selv som er "Månens Herre," kollektivt som Hærskaren, og også som en af Elohimerne. Hebræernes astronomi og deres observationer af *tider* blev reguleret af månen. En Kabalist, har vist at "Daniel . . . fortalte om Gud's forsyn ved *faste tider*," og at Johannes "Åbenbaring" som "taler om en omhyggelig udmålt *kubisk* by nedsteg ud af himlene," osv., tilføjer —

"Men himlens vitaliserende kraft lå hovedsagelig *hos månen*. . . . Den var den Hebraiske יהוה (Jehovah) og Skt. Paulus indskærper: 'Lad intet menneske dømme dig for din overholdelse af den syvende dag, og *dagen for nymåne, som er skyggen af tingene som kommer*; men kroppen (eller substansen) er fra Kristus" eller Jehovah, denne krafts funktion som "gjorde den ufrugtbare kvinde . . . til en moder . . . for de er Jehovah's gave" . . . som er nøglen til protesten som hendes mand gjorde til Shunamite, med hensyn til at hun gik til Gud's mennesket — "for det er hverken den syvende dag ej heller *dagen for nymåne*. . . ." (*Kongebog* 2, iv., 23.) Konstellationernes levende åndelige kræfter fik mægtige krige, markeret af stjernernes og planeternes bevægelser og positioner, og især som et resultat af konjunktionen af månen, jorden, og solen. Bentley kommenterer om Hindu "Krigen mellem guderne og giganterne," som markeret af en formørkelse af Solen ved Månens opstigende knude, 945 F.Kr. (! !), ved hvilken tiden, SRI (Sarai, S-r-i, den Hebraiske A-bram's hustru†) blev født* eller frembragt fra havet. Sri er også Venus-Afrodite det Vestlige sindbillede "på det luni-solare år eller månen (da Sri er månens hustru; se fodnote), forøgelsen gudinde‡ . . ." Derfor . . . "var det store monument og landemærke for den nøjagtige periode for det lunare år og måned, hvorved denne cyklus (på 19 tropiske år og 235 omløb om månen) kunne udregnes, Sinaibjerget — Herren Jehovah kommende ned der på. . . . Paulus taler (derefter) som en mystagog, når han med hensyn til Abraham's frie kvinde og slavinde siger: 'For denne Hagar (slavinden) er Sinaibjerget i Arabien.' Hvordan kunne en kvinde være et bjerg? og sådan et bjerg! Alligevel . . . var hun det. . . . Hendes navn var Hagar, Hebraisk חַגָּר, hvis tal genlæses 235, eller i nøjagtig udmåling, selve tallet for lunare måneder lig med nitten tropiske år for at fuldende denne cyklus. . . . Sinaibjerget er, i det esoteriske sprog for visdom, monumentet på den nøjagtige tid for de lunare

* Ifølge den vidunderlige kronologi fra Bentley, som skrev i dagene hvor Bibelsk kronologi stadigvæk var ubetvivlet; og også ifølge disse moderne Orientalister som nedgør Hindu dateringer så langt som de kan.

† Nu er *Sri* Bhriugu's datter, en af Prajâpatierne og Rishiernes, Bhriuguernes leder, "Fortæerne," den luftige klasse af guder. Hun er Lakshmi, Vishnu's hustru, og hun er "Siva's brud" (Gauri), og hun er Sarasvati, "den vandige," Brahmâ's hustru, fordi de tre guder og gudinder er ét, under tre aspekter. Læs forklaringen af Parasâra, i *Vishnu Purâna* i Bk. I., ch. viii. (Vol. I., Wilson's overs., p. 119), og du vil forstå. "Sri's Herre" er månen, siger han, og "Sri er Narâyâna's hustru, Gudernes Gud"; Sri eller Lakshmi (Venus) er Indrâni, lige som hun er Sarasvati, for med Parasâra's ord: "er Hari (eller Iswara, "Herren") alt som kaldes mandligt i Universet; Lakshmi er alt det som benævnes kvindeligt. Der er intet andet end dem." Derfor er hun "kvindelig," og "Gud" er mandlig Natur.

‡ Sri er gudinde for, og hun selv "Lykke og Velstand."

år og måneder, hvorved denne åndelig vitaliserende cyklus kunne blive udregnet — og hvis bjerg, sandelig blev kaldt (se Fuerst), "Månens (Sin) Bjerg. Således kunne Sarai (SRI), Abram's hustru, heller ikke have noget barn førend hendes navn blev forandret til Sarah, שָׂרָה, som gav hende denne lunare indflydelses egenskab."*

Dette kan blive anset som en afvigelse fra hovedemnet; men det er en meget nødvendig en med henblik på Kristne læsere. For hvem, som efter lidenskabsløst at have studeret de respektive legender for Abram eller Abraham, Sarai eller Sarah, som var "smuk at se til," og de for Brahmâ og Sarasvati, eller Sri, Lakshmi-Venus, med alle disses relationer til Månen og Vandet; — og især en som forstår den sande Kabalistiske mening med navnet Jehovah og dets relation til, og forbindelse med, månen — hvem kan tvivle på at Abram's historie er baseret på Brahmâ's, eller at Første Mosebog blev skrevet baseret på de gamle linjer brugt af enhver gammel nation? Alt i de gamle Skrifter er allegorisk — alt baseret på og uadskilleligt forbundet med Astronomi og Kosmostilbedelse.

13. DE (*Måne-guderne*) GIK, HVER AF DEM TIL HANS TILDELTE LAND: SYV AF DEM, HVER PÅ SIT LOD. FLAMMENS HERRER FORBLEV TILBAGE. DE VILLE IKKE GÅ, DE VILLE IKKE SKABE (*a*).

(*a*) De Hemmelige læresætninger viser de guddommelige Ophav skabende mennesker på syv dele af kloden "hver på sit lod" — *dvs.*, hver af dem en forskellig race af mennesker eksternt og internt, og i forskellige zoner. Denne polygenistiske påstand betragtes andet steds (*se* Stanza VII.). Men hvem er "De" som skaber, og "Flammens Herrer," "som ikke gør"? Okkultismen inddeler "Skaberne" i tolv klasser; hvoraf fire har nået *frigørelse* ind til afslutningen af den "Store Tidsalder," den femte er klar til at nå den, men forbliver stadig aktiv på de intellektuelle planer, mens syv endnu er under direkte Karmisk lov. Disse sidste indvirker på de menneske-bærende kloder i vores kæde.

Eksoteriske Hindu bøger nævner syv klasser af Pitrier, og blandt dem to særskilte slags Skabere eller Forfædre: *Barhishaden* og *Agnishwattaen*; eller de med besiddelse af den "hellige ild" og de uden den. Hindu ritualisme synes at forbinde dem med offer-ilde, og med *Grihasta* Brahminere i tidligere inkarnationer: de som har, og de som *ikke* har varetaget, som de skulle, deres hellige ildes husholdning i deres tidligere fødsler. Denne skelnen stammer, som sagt, fra *Vedaerne*. Den første og højeste klasse (esoterisk) *Agnishwattaen*,

* "*Masonic Review*"; Cincinnati, June 1886, Art. "The Cabbalah."

er i den eksoteriske allegori repræsenteret som *Grihasta* (Brahman-husholdere) som, efter i deres fortidige fødsler i andre Manvantaraer at have fejlet i at vedligeholde deres huslige ilde og at ofre brændte ofringer, havde tabt enhver ret til at få offergaver med ild præsenteret for dem. Hvorimod Barhisaden, var Brahminere som havde vedligeholdt deres husstands hellige ilde, hædres således ind til den dag i dag. Derfor præsenteres *Agnishwattaen* som uden, og *Barhishaden* som besiddende, ilde.

Men esoterisk filosofi forklarer at de oprindelige kvalifikationer skyldes forskellene mellem de to klassers naturer: *Agnishwatta* Pitrierne er uden ild (*dvs.*, skabende lidenskab), fordi de er for guddommelige og rene (*se ovenfor*, 11'te Sloka); hvorimod Barhishaden, der er de lunare ånder mere tæt knyttet til Jorden, blev den skabende Elohim for form, eller støvets Adam.

Allegorien siger at Sanandana og andre *Vedhaer*, Brahmâ's Sønner, *hans første afkom*, "var uden begær eller lidenskab, inspireret med hellig visdom, fremmedgjort for Universet og *uden begær efter afkom*" (*Vishnu Purâna*, Book I. vii.). Dette er også det som menes i Sloka 11 med ordene: "De ville ikke skabe," og forklares som følger: — "Ur Emanationerne fra den skabende Kraft er for tæt på den absolutte Årsag. De er midlertidige og latente kræfter, som kun vil udvikles i de næste og efterfølgende trin." Dette gør det klart. Derfor siges Brahmâ at have følt sig indigneret da han så at disse "legemliggjorte ånder, frembragt fra hans lemmer (*gâtra*), ikke ville formere sig selv." Hvorefter han i allegorien, skaber syv andre *sind-fødte* Sønner (*se "Moksha-Darma"* og "*Mahabhârata*"), nemlig, *Marichi*, *Atri*, *Angiras*, *Pulastya*, *Pulaha*, *Kratu* og *Vasishtha*, den sidstnævnte erstattes ofte med *Daksha*, den mest frugtbare af skaberne. I de fleste tekster kaldes disse Syv Sønner af *Vasistha-Daksha* for de syv Rishier fra den *Tredie Manvantara*; det sidstnævnte referer både til den Tredie Runde og også til den tredie Rod-Race og dens gren-Racer i den Fjerde Runde. Disse er alle skabere af forskellige væsner på denne Jord, *Prajâpatierne*, og på samme tid fremstår de som diverse reinkarnationer i de tidlige Manvantaraer og racer.

Det bliver således klart hvorfor *Agnishwattaen*, uden den grovere *skabende ild*, og derfor ude af stand til at skabe det fysisk menneske, ikke havende en *dublet*, eller astral krop, at projicere, da de var uden nogen *form*, i eksoteriske allegorier vises som Yogier, Kumâraer (kyske ynglinge), og som blev "oprørere," *Asuraer*, kæmpende og opponerende guder,* osv., osv. Alligevel er det alene

* Fordi, som allegorien viser, at Guderne som ikke selv havde nogen personlig fortjeneste, frygtede disse selv-bestræbte inkarnerede Væsners fromhed som var blevet *asketer* og Yogier, og således truede med at kæntré de førstnævntes kraft ved deres *selv-erhvervede* kræfter — derfor afviste de dem. Alt dette har en dyb filosofisk mening og refererer til evolutionen og erhvervelsen af guddommelige kræfter gennem *selv-anstrengelse*. Nogle Rishi-

dem som kunne fuldende mennesket, dvs., gøre ham til et selv-bevidst, næsten et guddommeligt væsen — gud på Jorden. Selv om *Barhishaden* besad skabende ild, var den uden det højere MAHAT-miske element. Da de var på niveau med de lavere principper — de som går forud for grovt objektivt stof — så kunne de kun føde det ydre menneske, eller rettere modellen for det fysiske, det astrale menneske. Således, selv om vi ser dem betroet med opgaven af Brahmâ (den kollektive *Mahat* eller Universelt Guddommeligt Sind), så gentages "Skabelsens Mysterie" på Jorden, kun i en spejlvendt betydning, som i et *spejl*. Det er dem som er ude af stand til at skabe det åndelige uddødelige menneske, som projicerer det fysiske Væsens sanseløse model (den *Astrale*); og, som det vil ses, var det dem som ikke ville formere sig, som ofrede sig selv for det gode og den *Åndelige Menneskeheds* frelse. For, for at fuldende det *syvfoldige menneske*, og at tilføje til hans tre lavere principper og tilføre dem den åndelige Monade — som ikke kunne dvæle i en sådan form andet end i en *absolut latent tilstand* — så behøvedes to forbindende principper: *Manas* og *Kama*. Dette nødvendiggør en levende *Åndelig Ild* fra det midterste princip i Pleromaet's *femte* og *tredie tilstande*. Men denne ild er besiddelsen af *Trianglerne*, ikke de (fuldkomne) *Kuber*, som symboliserer de Englelige Væsner:* de førstnævnte havde fået fat i den i den første skabelse og blev sagt at have tilegnet den til dem selv, lige som i Prometheus allegori. Disse er de aktive, og derfor — ikke længere "rene" Væsner — i Himlen. De var blevet uafhængige og frie Intelligenser, vist i enhver Teogoni som kæmpende for denne uafhængighed og frihed, og derfor — i almindelig henseende — "oprørske overfor den guddommelige passive lov." Disse er derfor de "Flammer" (*Agnishwattaerne*) som, som vist i Sloka 13, som "forbliver tilbage" i stedet for at gå sammen med de andre og skabe mennesket på Jorden. Men den sande esoteriske mening er at de fleste af dem var skæbnebestemt til at inkarnere som *Egoer* i Menneskehedsens fremkomne afgrøde. Det menneskelige *Ego* er hverken Atman ej heller Buddhi, men den højere *Manas*: den intellektuelle virkeliggørelse og den intellektuelle selv-bevidste *Egoismes* opblomstring — i den højere åndelige betydning. De gamle værker referer til den som *Karana Sarira* på *Sutratma* planet, som er den gyldne tråd hvor på, de forskellige personligheder i dette højere Ego opstreges, som perler. Hvis læseren, lige som i *halvt-esoteriske* allegorier, blev fortalt at disse Væsner var tilbagevendende *Nirvaneer*, fra forudgående *Maha-Manvantaraer* — tidsaldre af uoverskuelige varig-

Yogier vises i Purânaerne at være langt mere kraftfulde end guderne. Sekundære guder eller midlertidige kræfter i Naturen (Kræfterne) er dømt til at forsvinde; det er kun den åndelige potentialitet i mennesket som kan lede ham til at blive ét med det UENDELIGE og det ABSOLUTTE.

* Se Book I., Stanzaerne III. til V. Trianglen bliver en Pentagon (fem-foldig) på Jorden.

hed som var rullet væk i Evigheden, for en endnu mere uoverskuelig tid siden — så ville han næppe forstå teksten korrekt; mens nogle Vedantister måske ville sige: "Sådan er det ikke; Nirvaneen kan aldrig vende tilbage"; hvilket er sandt under Manvantaraen han tilhører, og fejlagtigt hvor det vedrører Evighed. For det siges i de Hellige Slokaer:

"Den radierende tråd som er uforgængelig og kun opløses i Nirvana, gen-fremstår fra den i dens integritet på dagen hvor den Store Lov kalder alle ting tilbage i aktivitet. . . ."

Derfor, da de højere "Pitrier eller Dhyanier" ikke havde en hånd i hans fysiske skabelse, oplever vi at det oprindelige menneske, udgik fra hans *åndelige ildløse* forfædres kroppe, beskrevet som luftagtige, uden kompakthed, og SINDLØSE. Han havde ikke noget midter princip til at tjene ham som et medie mellem det *højeste* og det *laveste*, det åndelige menneske og den fysiske hjerne, for han manglede *Manas*. Monaderne som inkarnerede i disse *tomme SKALLER*, forblev lige så ubevidste som når de var adskilte fra deres foregående ufuldkomne former og vehikler. Der er intet potentiale med henblik på skabelse, eller Selv-Bevidsthed, i en *ren* Ånd på dette vores plan, med mindre dets alt for fuldkomne homogene natur, fordi den er guddommelig, så at sige, er blandet med, og bestyret af, en allerede differentieret essens. Det er kun den lavere linje i Trianglen — der repræsenterer den første triade som emanerer fra den Universelle MONADE — som kan tilføre den fornødne bevidsthed på planet for differentieret Natur. Men hvordan kunne disse rene Emanationer, som, baseret på dette princip, oprindeligt selv måtte have været *ubevidste* (i vores forstand), være af nogen nytte med hensyn til at forsyne det nødvendige princip, da de næppe selv kunne besidde det? Svaret er vanskeligt at forstå, med mindre man er indgående bekendt med den filosofiske metafysik om en begyndelsesløs og endeløs serie af Cosmiske Gen-fødsler; og bliver tilstrækkeligt sensitiv og familiær overfor den uforanderlige Naturlov som er EVIG BEVÆGELSE, cyklisk og spiral, derfor progressiv selv i dens tilsyneladende tilbagetrækning. Det ene guddommelige Princip, Vedaernes navnløse DET, er den universelle Totalitet, som, hverken i dens åndelige aspekter og emanationer, ej heller i dens fysiske atomer, nogensinde kan være i "*absolut hvile*" undtagen under Brahmâ's "Nætter". Derfor er, de "første-fødte" også de som først sættes i bevægelse ved begyndelsen af en Manvantara, og således de første til at falde ned i de lavere sfærer med materialitet. De som indenfor Teologi kaldes "Tronerne," og er "Gud's Sæde," må være de første inkarnerede mennesker på Jorden; og det bliver forståeligt, hvis vi tænker på de endeløse serier af foregående Manvantaraer, at se at den sidste var nødt til at komme først, og den første sidst. Vi ser, kort sagt, at de højere Engle, havde brudt igennem de "Syv Cirkler," utallige æoner før og således *røvede* den Hellige ild fra dem;

som med klare ord betyder, at de i løbet af deres forudgående inkarnationer, i lavere så vel som i højere verdener havde assimileret, al visdom der fra — MAHAT'S refleksion i dens forskellige grader af intensitet. Ingen Enhed, uanset englelig eller menneskelig, kan nå stadiet for Nirvana, eller for absolut renhed, undtagen gennem æoner med lidelse og *viden* om ONDT så vel som om godt, da det sidstnævnte ellers vil forblive uforståeligt.

Mellem menneske og dyret — hvis Monader (eller Jivaer) er grundlæggende identiske — er der en uoverstigelig Mentalitets og Selv-bevidstheds kløft. Hvad er menneskesindet i dets højere aspekter, hvor fra kommer det, hvis det ikke er en del af essensen — og, i nogle sjældne tilfælde af inkarnation, *selve essensen* — af et højere Væsen: et fra et højere og guddommeligt plan? Kan mennesket — en gud i dyreform — være resultatet af Materiel Natur ved evolution alene, endda lige som dyret er, som adskiller sig fra mennesket i ydre form, men på ingen måde i dets fysiske strukturs materialer, og er grundlagt ved den samme, dog uudviklede, Monade — når det ser at de tos intellektuelle potentialer adskiller sig lige som Solen gør det fra en Selvlysende-orm? Og hvad er det som skaber en sådan forskel, med mindre mennesket er et dyr *plus en levende gud* indeni hans fysiske skal? Lad os gøre holdt og stille os selv spørgsmålet seriøst, på trods af både materialistiske og psykologiske moderne videnskabers luner og spidsfindigheder.

I nogen grad, indrømmes det at selv den esoteriske lære er allegorisk. For at gøre den sidstnævnte forståelig for den gennemsnitlige intelligens, nødvendiggøres brugen af symboler fremlagt i en intelligent form. Derfor de allegoriske og halv-mytiske beretninger i de eksoteriske, og de (kun) *halvt*-metafysiske og objektive repræsentationer af de esoteriske læresætninger. For de rene og transcendentale åndelige opfattelser er kun tilpasset til opfattelserne hos de som "ser uden øjne, hører uden ører, og sanser uden organer," ifølge Kommentarens grafiske fremlæggelse. Den alt for puritanske idealist er velkommen til at åndelliggøre læresætningen, hvorimod den moderne psykolog ganske enkelt på mystisk vis vil prøve at ånds-bortføre vores "faldne," alligevel stadigvæk guddommelige, menneskelige Sjæl i dens forbindelse med *Buddhi*.

Mysteriet tilknyttet det *guddommelige* menneskes yderst åndelige forfædre indeni det jordiske menneske er meget stort. Hans duale skabelse hentydes til i Purânaerne, selv om dens esoteriske mening kun kan tilnærmes ved at sammenstille de mange varierende beretninger, og læse dem i deres symbolske og allegoriske indhold. Lige så er det i Biblen, både i *Første Mosebog* og endda i Paulus's *Epistler*. For den *skaber*, som i Første Mosebog's andet kapitel kaldes "Herren Gud," er de oprindelige *Elohim*, eller *Guderne* (Herrerne), i flertal; og mens en af dem laver den jordiske Adam af støv, så ånder den anden livets åndedrag ind i ham, og gør ham til en *levende sjæl* (ii. 7), hvor der i alle læsninger

er underforstået Elohim i flertal.* "Det første menneske er fra Jorden, det andet (det sidste, eller snarere højeste) er fra himlen," siger Paulus i *Korinterbrev I*, xv. 47.

I den Aryanske allegori repræsenteres alle Brahmâ's oprørske Sønner som hellige asketer og Yogier. Gen-fødte i enhver Kalpa, prøver de generelt at hindre det menneskelige forplantnings arbejde. Da Daksha, *Prajâpatiernes* (skabernes) leder, frembringer 10.000 sønner med henblik på at befolke verden, interfererer Narada — en Brahmâ søn, den store Rishi, og *virtuelt* en "Kumara," hvis ikke af navn — ved og forpurrer Daksha's hensigt to gange, ved at overbevise disse Sønner om at forblive hellige asketer og afsky ægteskab. På grund af dette, forbander Daksha Narada til at blive *gen-født som et menneske*, lige som Brahmâ har forbandet ham førhen for at afvise at ægte sig, og erhverve sig afkom, sigende: — "Uddø i din nuværende (*Deva* eller englelige) form og tag bolig i livmoderen," *dvs.*, bliv et menneske (*Vayu Purâna; Harivamsa*, 170). På trods af mange modstridende versioner af samme historie, så er det let at se at Narada tilhører en klasse af Brahmâ's, "første-fødte," som alle havde vist sig oprørske imod loven om dyrisk formering, hvor de på grund af dette var nødt til at inkarnere som *mennesker*. Af alle de Vediske Rishier, er Narada, som allerede vist, den mest uforståelige, fordi denne er tættest forbundet med okkulte doktriner — især med de hemmelige cyklusser og Kalpaer (*se ovenfor*).

Visse selvmodsiggende fremlæggelser om denne Viismand har distraheret Orientalisterne meget. Således vises han direkte at afvise at *skabe* (have afkom), og endda at kalde hans fader Brahmâ for "en falsk lærer" fordi han råder ham til ægteskab ("*Narada-Pancha-Râtra*"); ikke desto mindre, refereres han til som en af *Prajâpatiernes*, "ophavene"! I *Naradiya Purâna*, beskriver han lovene og pligterne for de cølibate adepter; og da disse okkulte pligter ikke forekommer at kan findes i fragmentet på omkring 3.000 Stanzaer i Europæiske museers besiddelse, så proklameres Brahminerne at være løgnere; Orientalisterne glemmer at *Naradiya* krediteres med at indeholde 25.000 Stanzaer, og at det ikke er sandsynligt at sådanne MSS. skulle blive fundet i den profane Hindus hænder, de som er rede til at sælge ethvert dyrebart *palmeblads håndskrift* for en rød portion linser. Tilstrækkeligt er det at sige, at Narada er

* Seth, sådan som Bunsen og andre har vist, er ikke kun den *oprindelige gud* Semitterne— også tidlige Jøder inkluderet — men også deres "halv-guddommelige forfader." For, Bunsen siger ("*God in History*," vol. i, pp. 233, 234), "Skabelsesberetningens Seth, Enok's fader (*mennesket*) må oprindeligt betragtes som løbende parallel med den som stammer fra Elohim, Adam's fader." "Ifølge Bunsen, var Guddommen (guden Seth) det Nordlige Egyptens og Palæstinas *oprindelige gud*" (Staniland Wake, "The Great Pyramid"). Og Seth blev i Egypternes senere Teologi betragtet som "EN OND DÆMON," siger den samme Bunsen, for han er ét med Typhon og ét med Hindu dæmonerne som en logisk konsekvens heraf.

Okkultismens *Deva-Rishi par excellence*; og at denne Okkultist som ikke overvejer, analyserer og studerer Narada ud fra hans syv esoteriske facetter, vil aldrig være i stand til at fatte visse antropologiske, kronologiske, og endda Cosmiske Mysterier. Han er en af de ovenfor-nævnte *Ilde*, og spiller en rolle i denne Kalpa's evolution fra dens begyndelse, ned til dens sidste scene. Han er en skuespiller som fremstår i hver af de successive akter (Rod-Racer) i det nuværende Manvantariske drama, i verdens allegorierne som anslår esoterismens grund-tone, og som nu bliver mere familiær for læseren. Men skal vi vende os til andre Skrifter og dokumenter med henblik på bekræftelsen af "Ilde," "Gnister," og "Flammer"? De findes i overflod, hvis man blot søger efter dem de rigtige steder. I "*Book of the Concealed Mystery*," er de tydeligt formuleret, lige som også i "*Ha Idra Zuta Qadisha*," eller den mindre hellige Forsamling. Sproget er meget mystisk og sløret, alligevel stadigvæk forståeligt. Deri, blandt Foregående Verdeners gnister, "vibrerende Flamme og Gnister," fra den guddommelige flint, udgik *håndværkerne* for at skabe mennesket, "mandlig og kvindelig" (427); hvis "Flamme og Gnister" (Engle og deres Verdener, Stjerner og Planeter) figurativt, siges, at "forsvinde og dø," det vil sige, forblive *umanifesteret* ind til en vis naturproces er opnået. For at vise hvor dybt sløret de vigtigste sandheder om antropogenesis er fra det offentlige blik, citeres nu to passager fra to Kabalistiske bøger. Den første fra *Book of the Concealed Mystery*: —

(429.) Fra en Lys-Bærer (en af de syv hellige planter) af uudholdelig lysstyrke udgik en radierende Flamme, der som en stor og mægtig hammer livligt afkastende de gnister som var de forudgående verdener.

(430.) Og ved den mest subtile æter blev disse sammenblandet og bundet fælles sammen, men *kun efter de var blevet forbundet sammen*, selv den store Fader og store Moder.

(431.) Fra *Hoa*, han selv, er AB, Faderen; og fra *Hoa*; han selv, er RUACH, Ånden; som er skjult i den Gamle af Dage, og deri er denne Æter skjult.

(432.) Og den blev forbundet med en Lys-Bærer (en planet og dets engel eller regent), som udgik fra denne Lys-Bærer af uudholdelig lysstyrke, som er skjult i *Aima*, den Store Moder's favn.*

Nu beskæftiger det følgende uddrag fra Zohar† sig også med det samme mysterium: — "De Før-Adamiske Konger. 'Har vi i Siphrah D'Tzniotha lært: At *At-tee'kah Dat-tee'keen*, den Ældste af de Ældste, før Han forberedte hans Form, så byggede han Konger, og indgraverede

* Se Hr. Mather's "*Kabbalah Unveiled*."

† Oversat i I. Myer's *Qabbalah*.

Konger, og udskitserede Konger (mennesker, dyrenes Konger), og de kunne ikke eksistere: førend han forårsagede deres undergang og *skjulte dem i en tid*, derfor skrives det: 'Og disse er Kongerne som herskede i Edom's land' Og de kunne ikke eksistere førend *Resha'Hiv'rah*, det Hvid Hovedet, *At'-tee-'kah D'At-tee'keen*, den Ældste af de Ældste, forberede sig selv og dannede alle former ovenfor og nedenfor. . . . Før Han forberedte sig selv i sin Form, da var alle de som han ønskede at forme ikke blevet formet, og alle verdener er blevet ødelagt de forblev ikke på deres steder, fordi Kongernes form var endnu ikke blevet dannet sådan som den burde være, og *den Hellige By var endnu ikke blevet forberedt.*" (Zohar iii., 135a; 292a *Idra Zootah*. Brody, osv.)

Nu er den klare mening med disse to allegoriske og metafysiske redegørelser ganske enkelt denne: Verdener og mennesker blev efter tur dannet og ødelagt, *under evolutionens lov og ud fra før-eksisterende materiale*, ind til både planeterne og deres mennesker, i vores tilfælde vores Jord og dens dyre og menneske racer, blev hvad de nu er i den nuværende cyklus: modsatte polare kræfter, en sammensætning af Ånd og Stof bragt i ligevægt, af det positive og det negative, af det mandlige og det kvindelige. Før mennesket *fysisk* kunne blive mandlig og kvindelig, var hans prototype, den skabende Elohim, nødt til at forberede hans Form *astralt* på dette seksuelle plan. Det vil sige, atomerne og de organiske kræfter, nedstigende til det givne differentierings plan, var nødt til at blive ledt systematisk i rækkefølgen som Naturen havde til hensigt, for altid på en ubesmittet måde at kunne udføre, den lov som Kabalaen kalder *Ligevægt*, hvor igennem alting der eksisterer gør således som mandlig og kvindelig i dens endelige fuldenthed, i dette nuværende stadie af materialitet. *Chochmah*, Visdom, den Mandlige Sefirot, var nødt til at udbrede sig selv *i*, og *gennem*, *Binah*, intelligent Natur, eller Forståelse. Derfor var menneskernes Første Rod-race, kønsløse og sindløse, nødt til at blive forårsaget undergang og "skjult en tid"; *dvs.*, den første race forsvandt *i den anden race*, i stedet for at dø, lige som visse lavere livsformer og planter gør i deres afkom. Det var en komplet transformation. Den Første blev den Anden Rod-race, uden nogen af dem undfangede den, fremavlede den, eller døde. "*De passerede forbi sammen*," sådan som det er skrevet: "Og han døde og en anden herskede i hans sted" (*Første Mosebog* xxvi. 31 og *flg. Zohar* iii., 292a). Hvorfor? Fordi "*den Hellige By var ikke blevet forberedt.*" Og hvad er den "Hellige By"? *Maquom* (det Hemmelige *Sted* eller Helligdommen) på Jorden: med andre ord, den menneskelige livmoder, den mikro-cosmiske kopi og refleksion af den *Himmelske Matrix*, det kvindelige rum eller oprindeligt Chaos, hvor i den mandelige Ånd befrugter Sønnens kim, eller det synlige Univers.* Så meget, således at i det i afsnittet om "Emanationen af de Mandlige og Kvindelige Principper " i Zohar

* Se "Det Helligste af de Hellige: dets esoteriske mening," i Del II i dette Bind.

(*ibid.*), siges at, VISDOMMEN fra den "Hellige Gamle" på denne jord, "ikke skinner undtagen i mandlige og kvindelige." "*Hohmah*, Visdom, er Faderen, og BINAH, forståelse, er Moderen . . . og når de forbinder den ene med den anden så frembringer og udbreder og emanerer de sandhed. I ordsprogene fra Rabbi Je-yeva Sabah's, *dvs.*, den Gamle, lærte vi dette: Hvad er Binah Forståelse? Men når de forbindes i hinanden, ך (Yod) i ן (Heh), så bliver de befrugtet og frembringer en Søn. Og, derfor, kaldes den *Binah*, Forståelse. Det betyder BEN YAH, *dvs.*, YAH's Søn. Det er helhedens fuldkommenhed.*

Det er også fallicismes "fuldkommenhed" af Rabbinerne dens perfekte forherligelse, det guddommelige væsen trukket ind i det dyriske, det sublime ind i det jordiske fast fysiske. Intet så grafisk fast fysisk eksisterer indenfor Østlig Okkultisme, ej heller i den oprindelige Kabala — den "Chaldean Book of Numbers." Vi har sagt dette i "Isis Unveiled": —

"Vi synes det er ret så uklogt for Katolske forfatteres vedkommende at hælde deres vredes medicinflaske ud i sådanne sætninger som disse: 'I en mangfoldighed af pagoder, antager den falliske sten, evig og altid, som en Græsk *batylos*, den brutale uanstændige form af en *lingham* . . . Maha Devaen.' Før man kaster nedsættende bemærkninger på et symbol hvis dybdegående metafysiske mening er for meget for de moderne ledere indenfor, Romersk Katolicisme, sensualismes religion *par excellence*, at fatte, så er de bundet af pligt til at ødelægge deres ældste kirker, og ændre deres kuplers former i deres egne templer. Elephanta's Mahody, the Round Tower of Bhangulpore, Islam's minareter — enten runde eller spidse — er originalerne til *Campanile* søjlen fra San Marco i Venedig, fra Rochester Katedralen, og fra Milan's moderne Doumo. Alle disse spir, tårn, kupler, og Kristne templer, er reproduktioner af den oprindelige ide for en *lithos*, den oprette fallos." (Vol. II, p. 5.)

Ikke desto mindre, og uanset hvordan det måtte være, så er den sandhed at alle disse Hebraiske Elohim, Gnister, og Keruber er identiske med Devaerne, Rishierne og Ildene og Flammerne, Rudraerne og de gamle Aryaneres ni-og-fyrre Agni'er tilstrækkeligt bevist ved og i Kabalaen.

* *Zohar* iii., 290a, citeret i Isaac Myer's Qabbalah, p. 387.

STANZA IV.
DE FØRSTE RACERS SKABELSE.

§§ (14) Skabelse af mennesker. (15) De er tomme skygger. (16) Skaberne er forvirrede med hensyn til hvordan at skabe et TÆNKENDE menneske. (17) Det som behøves for dannelsen af et fuldkomment Menneske.

14. DE SYV HÆRSKARER, DE "VILJE (*eller Sind*)-FØDTE" HERRER, PROPELLERET AF ÅNDEN FOR LIV-GIVNING (*Fohat*), ADSKILLER MENNESKER FRA DEM SELV, HVER I HANS EGEN ZONE (*a*).

(*a*) De afkastede deres "skygger" eller *astrale kroppe* — hvis et sådant æterealt væsen som en "lunar Ånd" kan formodes at glædes i en astral en, samt en knapt håndgribelig krop. I en anden Kommentar siges det at "Forfædrene" *udåndede* det første menneske, lige som Brahmâ forklares at have udåndet *Suraerne* (Guderne), da de blev "*Asuraer*" (fra *Asu*, åndedrag). I en tredje siges det at de, nyligt-skabte mennesker, "var Skyggernes skygger."

Med hensyn til denne sætning — "De var Skyggernes skygger" — kan nogle få ekstra ord fremlægges og en fyldigere forklaring forsøges. Denne første evolutionsproces for menneskeheden er langt lettere at godtage end den som følger efter den, selv om hver og en vil blive afvist og betvivlet selv af nogle Kabalister, især de Vestlige, som studerer de nuværende resultater, men har undladt at studere deres primære årsager. Ej heller føler forfatteren sig kompetent med hensyn til at forklare en så vanskeligt værdsat forplantningsmetode undtagen overfor en Østlig Okkultist. Derfor er det nytteløst her at gå i detaljer med hensyn til processen, selv om den beskrives minutøst i de Hemmelige Bøger, da det kun ville føre til omtale af sandheder som hidtil har været ukendte for den profane verden, og derfor til at de bliver misforstået. En "Adam" skabt af jordens støv vil altid synes at blive foretrukket, af en vis klasse af studerende, frem for en projiceret ud af hans skabers ætereale krop; dog har den førstnævnte proces aldrig været hørt om, mens den sidstnævnte er, sådan som alle ved det, velkendt af mange Spiritualister i Europa og Amerika, som, af alle mennesker, burde forstå den. For hvem af dem som har været vidne til fænomenet med en materialiserende form langsomt sivende ud af et mediums porer eller, til andre tider, ud af hans *venstre side*, kan fejle med hensyn til i det mindste, at kreditere muligheden for en sådan *fødsel*? Hvis der i Universet

er sådanne væsner som Engle eller Ånder, hvis *ulegemlige* essenser kan udgøre en intelligent entitet på trods af fraværet af nogen (for os) fast organisme; og hvis der er de som tror at en gud skabte det første menneske ud af støv, åndede en levende Sjæl ind i ham — og der er millioner på millioner som tror på begge dele — hvad indeholder vores doktrin som er så umuligt? Meget snart vil den dag gry, hvor verden enten vil være nødt til at vælge hvorvidt den vil godtage den mirakuløse skabelse af mennesket (og også Kosmos) ud af *ingenting*, ifølge *Første Mosebog's* døde bogstav, eller et første menneske født ved en fantastisk forbindelse — ind til nu absolut "*manglende*" — den fælles forfader til mennesket, til og den "sande abe".* Den Okkulte filosofi træder ind mellem disse to fejlslutninger.† Den lærer at det første menneskelige stamme blev projiceret af højere og halvt-guddommelige Væsner ud af deres egne essenser. Hvis den sidstnævnte proces bør anses for abnorm eller endda utænkelig — fordi den er gået af brug i Naturen på dette sted i evolutionen — så er det alligevel bevist som muligt baseret på visse "Spiritualistiske" SANDHEDERS autoritet. Hvilke, af de tre hypoteser eller teorier spørger vi er så den mest tænkelige og den mindst absurde? Ingen kan sandelig — med mindre han ikke er en sjæle-blind materialist — nogensinde protestere imod den okkulte lære.

Nu, ser vi som vist, fra det sidstnævnte at mennesket ikke blev "skabt" som det fuldendte væsen han nu er, uanset hvor ufuldkommen han stadigvæk er. Der var en åndelig, en psykisk, en intellektuel, og en dyrisk evolution; fra den højeste til den laveste, så vel som fysisk udvikling — fra den simple og homogene, op til den mere komplekse og heterogene; dog ikke helt efter de linjer som spores for os af de moderne evolutionister. Denne dobbelte evolution i to modsatrettede retninger, nødvendiggjorde forskellige tidsaldre, med forskellige naturer og grader af åndelighed og intellektualitet, for at fabrikere det væsen som nu kendes som mennesket. Desuden, den ene absolutte, altid virksomme og aldrig fejlende lov, som skrider frem ad

* ". . . Huxley, støttet af de mest klare opdagelser indenfor Sammenlignende Anatomi, kunne ytre den betydningsfulde sætning at de anatomiske forskelle mellem mennesket og de højeste aber er mindre end dem der er mellem de sidstnævnte og de laveste aber. I relation til vores genealogiske træ for mennesket, så følger den nødvendige konklusion at den menneskelige race er *evolveret gradvist fra de sande aber*." ("*The Pedigree of Man*," by Ernest Haeckel, translated by Ed. B. Aveling, p. 49).

Hvad de videnskabelige og *logiske* protester kan være imod den modsatte konklusion — ville vi spørge? Den anatomiske lighed mellem Mennesket og Menneskeaberne — groft overdrevne som de er af Darwinister, sådan som M. de Quatrefages viser det — er ganske enkelt tilstrækkeligt "redegjort for" når de sidstnævntes oprindelse tages i betragtning.

"Ingen steder, i de ældre aflejringer, findes der en abe som approksimerer mere tæt på mennesket, eller et menneske som approksimerer tættere på en abe."

† ". . . . Den samme kløft som i dag findes mellem Mennesket og Aben, går med uformindsket åndedrag og dybde tilbage til den Tertiære periode. Denne sandhed alene er nok til at gøre denne uholdbarhed klar," (Dr. F. Pfaff, Prof. of Natural Science in the University of Erlangen).

de samme linjer fra en evighed (eller Manvantara) til den anden — altid forsynende en opstigende skala for det manifesterede, eller det vi kalder den store Illusion (*Maha-Maya*), men kastende Ånd dybere og dybere ned i materialitet på den ene side, og derefter *forløser den gennem kødet* og frigører den — denne lov, siger vi, bruger til disse formål Væsner fra andre og højere planer, mennesker, eller *Sind* (Manuer), i overensstemmelse med deres Karmiske krav.

På dette tidspunkt, bedes læseren igen at vende sig til den Indiske filosofi og religion. Begges Esoterisme er i overensstemmelse med vore Hemmelige Lære, uanset hvor meget formen måtte adskille sig og variere.

OM DE INKARNERENDE KRÆFTERS IDENTITET OG FORSKELLE.

MENNESKETS Ophav, der kaldes "Fædre," Pitara eller Pitrier i Indien, er skaberne af vores kroppe og lavere principper. De er os selv, lige som de *første personligheder*, og *vi er dem*. Det oprindelige menneske ville være "deres knogles knogle og deres køds kød," hvis de havde krop og kød. Som nævnt, var de "*lunare Væsner*."

Begaverne af mennesket med hans bevidste, udødelige EGO, er de "Solare Engle" — uanset de betragtes metaforisk eller bogstaveligt. Det Bevidste EGO's eller menneskelige Sjæl's mysterier er store. Det esoteriske navn på disse "Solare Engle" er, bogstaveligt "Herrerne" (*Nath*) for "bevarende uophørlig hengivenhed" (*pranidhâna*). Derfor synes de fra det *femte* princip (Manas) at være forbundet med, eller at have været ophavene til Yogiernes system som gør *pranidhâna* til deres *femte* disciplin (se *Yoga Shastra* II., 32.) Det har allerede været forklaret hvorfor de trans-Himalayiske Okkultister anser dem for at være klart identiske med de som benævnes *Kumâraer*, *Agnishwattaer*, og *Barhishader* i Indien.

Hvor præcis og sand er Platon's fremlæggelse, hvor dybdegående og filosofisk er hans bemærkning ikke om den (menneskelige) sjæl eller EGOET, da han definerede den som "en sammensætning af det *samme* og det *andet*." Og alligevel hvor lidt er dette hint blevet forstået, da verdenen antog at det betød at sjælen var Gud's, Jehovah's åndedrag. Det er "det *samme* og det *andet*," lige som den store Indviede-Filosof sagde; for EGOET (det "Højere Selv" når det forenes med og i den Guddommelige Monade) er Mennesket, og alligevel det *samme* som den "ANDEN," Englen inkarneret i ham, lige som det samme med den universelle MAHAT. De store klassikere og filosoffer følte denne sandhed, da de sagde at "der må være noget indeni os som frembringer vores tanker. Noget meget subtilt; det er et åndedrag; det er ild; det er æter;

det er kvintessensen; det er fin lighed; det er en tankevirksomhed; det er et tal; det er harmoni. . . . " (*Voltaire*).

Alle disse er *Manasam* og *Rajasaer*: *Kumâraerne*, *Asuraerne*, og andre herskere og *Pitrierne*, som inkarnerede i den Tredie Race, og ved dette og på forskellige andre måder begavede menneskeheden med Sindet.

Der er syv klasser af Pitrier, som vist nedenfor, tre ulegemlige og fire legemlige; og to slags, *Agnishwattaen* og *Barhishaden*. Og vi kan tilføje at, da der er to slags Pitrier, så er der et dobbelt og trefoldigt sæt af *Barhishaderne* og *Agnishwattaerne*. De førstnævnte, der har givet fødsel til deres astrale dubletter, genfødtes som *Atri's Sønner*, og er "Dæmonernes Pitrier," eller legemlige væsner, baseret på *Manu's* bemyndigelse (III., 196); mens *Agnishwattaerne* genfødtes som Sønner fra *Marichi* (en af *Brahmâ's* sønner), og er *Pitrierne* fra *Guderne* (*Manu* igen, *Matsya* og *Padma Purânaer* og *Kulluka* i *Manavas Lovene*, III., 195).^{*} Desuden, erklærer *Vayu Purânaen* at alle de syv ordner oprindeligt var de *første guder*, *Vairâjaerne*, som *Brahmâ* "med *Yogaens* øje iagttog i de evige sfærer, og som er *gudernes guder*"; og *Matsya* tilføjer at *Guderne* tilbad dem; mens *Harivansaen* (S. 1, 935) kun kendetegner *Virâjaerne* som en klasse af Pitrier — en påstand bekræftet i de *Hemmelige Læresætninger*, som, imidlertid identificerer *Virâjaerne* med de *ældre Agnishwattaer*[†] og *Rajasaerne*, eller *Abhutarajasaerne*, som er ulegemlige endda uden en astral skygge. *Vishnu* siges, i de fleste af *MSS.*, at have inkarneret i og gennem dem. "I *Raivata Manvantaraen*, blev *Hari*, yderligere, den bedste af guder, født ved *Sambhuti*, lige som de guddommelige *Manasaer* — havende sin oprindelse ved guddommene kaldt *Rajasaerne*." *Sambhuti* var *Daksha's* datter, og hustru til *Marichi*, *Agnishwattaernes* fader, som, sammen med *Rajasaerne*, altid associeres med *Manasaerne*. Som bemærket af, *Hr. Fitzedward Hall* en langt mere *Sanskrit* kyndig end *Wilson*, så er "Manasa ikke noget upassende navn for en guddom associeret med *Rajasaerne*. Vi ser ud til at have *Manasam* i det — det samme som *Manas* — med forandringen af endelsen som er nødvendig for at udtrykke den mandelige personificering" (*Vishnu Purâna* Bk. III., ch. I., p. 17 fodnote). Alle *Virâja* sønnerne er *Manasa*, siger *Nilakantha*. Og

^{*} Vi er fuldt ud klar over at *Vayu* og *Matsya Purânaerne* (i overensstemmelse med Vestlig fortolkning) identificerer *Agnishwattaerne* med sæsonerne, og *Barhishad Pitrierne* med månederne; tilføjende en fjerde klasse — *Kavyaerne* — cykliske år. Men identificerer *Kristne*, *Romerske Katolikker* ikke deres *Engle* med planeter, og er de syv *Rishier* ikke blevet *Saptarshien* — en konstellation? De er guddommene som præsiderer over alle de cykliske inddelinger.

[†] *Vayu Purânaen* viser regionen kaldt *Virâja-loka* som beboet af *Agnishwattaerne*.

Virâja er Brahmâ, og, derfor, er de *ulegelmige* Pitrier Virâjaer fordi de er Virâja's sønner, siger *Vayu Purâna*.

Vi kunne mangfoldiggøre vores beviser *ad infinitum*, men det er nytteløst. Den viise vil forstå meningen, den *ikke viise* behøver det ikke. Der er tre-og-tredive crorer, eller 330 millioner, guder i Indien. Men, som bemærket af den lærde foredragsholder over Bhagavad Gitâ, "de kan alle være devaer, men alle er på ingen måde 'guder', i den høje åndelige betydning som man tillægger udtrykket." "Dette er en uheldig bommert," bemærker han, "som generelt begås af Europæere. Deva er et slags åndeligt væsen, og fordi det samme ord i almindelig sprogbrug bruges med hensyn til at betyde gud, så følger det deraf på ingen måde at vi er nødt til at tilbede tre-og-tredive crorer af guder." Og han tilføjer tankevækkende: "Disse væsner, som det naturligt kan udledes har en *vis beslægtethed* med en af de tre *Upadhier*'s bestanddele (grundlæggende principper) hvor i vi har inddelt mennesket." — (Se *Theosophist*, Feb., 1887, og flg.)

Navnene på guddommene fra en bestemt mystisk klasse forandres ved enhver Manvantara. De tolv store guder, *Jayaer*, skabt af Brahmâ for at assistere ham i arbejdet med skabelsen i selve Kalpaens begyndelse, og som tabt i Samadhi, undlod at skabe — hvorefter de blev forbandet til at blive født gentagne gange i enhver Manvantara ind til den syvende — kaldes således respektivt *Ajitaer*, *Tushitaer*, *Satyaer*, *Harier*, *Vaikunthaer*, *Sadhyaer*, og *Adityaer*: de er *Tushitaer* (i den anden Kalpa), og *Adityaer* i denne *Vaivasvata* periode (se *Vayu Purâna*), ud over andre navne for hver tidsalder. Men de er identiske med *Manasaerne* eller *Rajasaerne*, og disse med vores inkarnerende Dhyan Chohaner. De er alle klasser af *Gnana-devaerne*.

Ja; ud over disse væsner, som, lige som Yakshaerne, Gandharvaerne, Kinaerne, osv., osv., taget som deres *individualiteter*, bebor det astrale plan, så er der virkelige *Devagnamer*, og til disse klasser af *Devaer* tilhører *Adityaerne*, *Vairâjaerne*, *Kumaraerne*, *Asuraerne* og alle disse høje himmelske væsner som Okkult lære, først og fremmest, kalder *Manaswin*, de Viise, og som ville have gjort alle mennesker til de *selvbevidste* åndelige intellektuelle væsner de vil være, hvis de ikke var blevet "forbandet" til at falde ned i formering, og selv blive genfødt som dødelige på grund af deres pligtforsømmelse.

STANZA IV. — (*Forsat.*)

15. SYV GANGE SYV SKYGGER (*chhayaer*) FOR FREMTIDIGE MENNESKER (*eller Amanasa*) (a) BLEV (*således*) FØDT, HVER MED HANS EGEN FARVE (*udseende*) OG SLAGS (b). HVER (*også*) INFERIØR I FORHOLD TIL HANS FADER (*skaber*). FÆDRENE, DE BENLØSE, KUNNE IKKE GIVE LIV TIL VÆSNER MED

BEN. DERES AFKOM VAR BHUTA (*skygger*), HVERKEN MED FORM EJ HELLER SIND, DERFOR KALDES DE CHHAYA (*billede eller skygge*) RACEN (*c*).

(a) *Manu*, kommer, som allerede bemærket, fra roden "*man*" at tænke, deraf "en tænker." Det er meget sandsynligt fra dette Sanskrit ord at det Latinske "*mens*," sind, det Egyptiske "*Menes*," "Mester-Sindet," den Pythagoræiske *Monas*, eller bevidst "*tænkende enhed*," også sind, og endda vores "*Manas*" eller sind, det femte princip i mennesket udsprang. Derfor kaldes disse skygger *amanasa*, "sindløse."

Hos Brahminerne er Pitrierne meget hellige, fordi de er Ophav,* eller forfædre til menneskerne — de første *Manushya* på denne Jord — og ofringer gives til dem af Brahminen når en søn fødes til ham. De gives mere hæder og deres ritual er mere vigtigt end tilbedelse af guderne (Se "*Laws of Manu*," Book. III., p. 203).

Må vi nu ikke søge efter en filosofisk mening i denne duale gruppe af ophav?

Pitrierne var inddelt i *syv klasser*, vi har her det mystiske tal igen. Næsten alle Purânaerne er enige om at tre af disse er *arupa*, formløse, mens fire er legemlige; den førstnævnte intellektuel og åndelig, den sidstnævnte materiel og uden intellekt. Esoterisk, er det *Asuraerne* som udgør de første tre klasser af Pitrier— "født i nattens krop" — hvorimod de andre fire blev frembragt fra tusmørkets krop. Deres fædre, guderne, blev dømt til at blive født som tåber på Jorden, ifølge *Vayu Purâna*. Legenderne er bevidst opblandet og gjort meget tågede: Pitrierne er i den ene gudernes sønner, og, i en anden Brahmâ's; mens en tredje gør dem til instruktører af deres egne fædre. Det er Værterne til de fire materielle klasser som skaber mennesker samtidigt i de syv zoner.

Nu, et ord til de studerende og en forespørgsel til den profane, med hensyn til Pitriernes syv klasser, hvor hver af dem yderligere er inddelt i syv. Den klasse af "Ild Dhyanier," som vi af uafviselige grunde identificerer med Agnishwattaerne, kaldes i vores skole den Dhyan-Chohaniske Krops "Hjerte;" og den siges at være inkarneret i den tredje race af mennesker og gjorde dem fuldkomne. Den esoteriske Indførelse i Mysterierne taler om den mysteriøse relation der eksisterer mellem den syvfoldige essens eller substans fra dette engleagtige Hjerte og menneskets, hvis

* Dette blev hentydet til i *Isis Unveiled, Vol. I., p. xxxviii.*, selv om den fulde forklaring ikke kunne gives den gang: "*Pitrierne* er ikke forfædrene til de nuværende levende mennesker, men til den første menneskelige slags eller Adamiske race; de *menneskelige* racers ånder, som, på den store skala af nedstigende evolution, gik forud for vores race af mennesker, og var fysisk så vel som åndeligt langt overlegne i forhold til vores moderne pygmæer. I *Manava-Dharma-Sastra* kaldes de for de *Lunare* forfædre."

hver enkelte fysiske organ, og psykiske, og åndelige funktion, så at sige, på det jordiske plan er en refleksion, en kopi af modellen eller prototypen *ovenfor*. Hvorfor, spørges det, skulle der være sådan en mærkelig gentagelse af tallet syv i menneskets anatomiske struktur? Hvorfor skulle hjertet have *fire lavere* "hulrum og *tre højere* inddelinger," som svarer så mærkeligt til den syvfoldige inddeling af menneskelige principper, adskilt i to grupper, den højere og den lavere; og hvorfor skulle den samme inddeling opleves i forskellige klasser af Pitrier, og især vores Fire Dhyaner? For, som allerede sagt, så falder disse Væsner ind i fire legemlige (eller grovere) og tre ulegemlige (eller mere subtile) "principper," eller kald dem ved ethvert andet navn du ønsker. Hvorfor radierer de syv nerve plexusser i kroppen syv stråler? Hvorfor findes disse syv plexusser, og hvorfor syv adskilte lag i menneskets hud?

"Efter at have projiceret deres skygger og gjort mennesker til et element (æter), så gen-opsteg forfædrene til Maha-loka, hvor fra de nedstiger periodisk, når verdenen fornyes, for at give fødsel til nye mennesker.

"De subtile kroppe forbliver uden forståelse (Manas) ind til ankomsten af Suraerne (Guderne) nu kaldt Asuraerne (ikke Guder)," siger Kommentaren.

Måske *"ikke-guder,"* for Brahminerne, men de højeste *Åndedrag*, for Okkultisten; fordi disse forfædre (*Pitar*), de formløse og de intellektuelle, afviser at bygge mennesket, men begaver ham med sind; de fire legemlige klasser skaber kun hans krop.

Dette vises meget tydeligt i forskellige tekster i *Rig Vedaen* — den højeste autoritet for en Hindu fra enhver sekt. Der i betyder *Asura* "åndeligt guddommeligt," og ordet bruges som et synonym for Højeste Ånd, mens udtrykket "Asura" i betydningen en "Gud," tillægges til Varuna og Indra og først og fremmest til Agni — de tre har i gammel tid været de *tre højeste guder*, før Brahminsk Teo-Mytologi forvrængede den sande mening af næsten alting i de Arkaiske Skrifter. Men, da nøglen nu er tabt, så nævnes Asuraerne knapt.

I *Zendavesta* findes det samme. I den Mazdeanske, eller Mager, religionen, er "Asura" herren *Asura Visvavedas*, den "al-vidende" eller "almægtige Herre"; og *Asura-Mazdhâ*, bliver senere *Ahura-Mazdhâ*, er, som Benfey viser det, "Herren som *skænker Intelligens*" — Asura-Medhâ og Ahura-Mazdâo. Andet steds i dette værk vises det, ved lige så god autoritet, at den Indo-Iranske Asura altid blev betragtet som *syvfoldig*. Denne sandhed, kombineret med navnet Mazdhâ, som ovenfor, som gør den syvfoldige Asura til "Herren," eller "Herrer" kollektivt "som *skænker Intelligens*," forbinder *Amshaspen-derne* med Asuraerne og med vores inkarnerende Dhyan Chohaner, så vel som med Elohimerne, og de syv grundlæggende guder i Egypten, Kaldæa, og ethvert andet land.

Årsagen til at disse "guder" afviser at skabe mennesker er ikke, som fremlagt i eksoteriske

beretninger, fordi deres stolthed var for stor til at dele deres essens himmelske kraft med Jordens børn, men af grunde allerede antydte. Imidlertid, har allegori hengivet sig til endeløse fantasier og teologi har draget fordel af det i ethvert land for at udfærdige dens sag imod disse første-fødte, eller *logoi*, og for at indpræge det som en sandhed i de uvidende og godtroende sind. (Sammenlign også det som siges om Makara og Kumâraerne i forbindelse med Zodiakken.)

Det Kristne system er ikke det eneste som har degraderet dem til dæmoner. Zoroastrismen og endda Brahmanismen har profiteret derved for at få greb om folks sind. Selv indenfor Kaldæiske eksoterisme, er det sådan at Væsner som *afviser at skabe, dvs.*, som derved siges at opponere mod *Demiurjerne*, også fordømmes som Mørkets Ånder. Suraerne, som vinder deres intellektuelle uafhængighed, kæmper imod Suraerne som er uden den, som vises at tilbringe deres liv i profitløs ceremoniel tilbedelse baseret på blind tro — et hint der nu ignoreres af de *ortodokse* Brahminere — og straks bliver de førstnævnte til *A-Suraer*. Guddommens første og *sind-fødte* Sønner afviser at skabe afkom, og *forbandes* af Brahmâ til at blive *født som mennesker*. De slynges *ned til Jorden*, som, senere hen, indenfor teologisk dogme, transformeres, om til de *infernalske* regioner. Ahriman ødelægger Tyren skabt af Ormazd — som er sindbilledet på det jordiske *illusoriske* liv, "sorgens kim" — og, ved at glemme at det forgængelige afgrænsede frø må dø, for at uddødelighedens plante, planten for åndelig, evigt liv, skulle fremspire og leve, så proklameres Ahriman som fjenden, den opponerende kraft, djævelen. Typhon skærer Osiris i fjorten stykker, for at forhindre ham i at befolke verden og skaber derved elendighed; og Typhon bliver, i den eksoteriske, teologiske lære, Mørkets Kraft. Men alt dette er den eksoteriske skal. Det er tilbederne af den sidstnævnte som bidrager til ulydighed og oprør mod anstrengelsen og selv-opofrelsen hos de som kunne hjælpe mennesker frem til deres oprindelige guddommelige tilstand gennem *selv-bevidste* anstrengelser; og det er disse tilbedere af Form som har gjort Lysets Engle til dæmoner.

Esoterisk filosofi, lærer imidlertid at *en tredjedel** af Dhyanierne — *dvs.*, de tre klasser af *Arupa* Pitrier, begavet med intelligens, "som er et formløst åndedrag, bestående af *intellektuelle* ikke elementare substanser" (se *Harivamsa*, 932) — ganske enkelt var *dømt af loven for Karma og evolution til at blive genfødt* (eller inkarneret) på Jorden. † Nogle

* Hvoraf de efterfølgende påstande i Skt. Johannes vision, refereret til i hans Apokalypse, om "den store røde Drage med syv hoveder og *ti* horn, og syv kroner på hans hoveder," hvis "hale trak en *tredjedel* af himlens stjerner ned og kastede dem til jorden" (kap. xii.).

† Verset "kastede dem til Jorden," viser tydeligt dets oprindelse i de Aryanske mystikers mest storslåede og ældste allegori, som, efter ødelæggelsen af de Atlantiske

af disse var *Nirmakayaer* fra andre *Manvantaraer*. Derfor ser vi dem, i alle *Purânaerne*, fremstå på denne klode, i den *tredie Manvantara*, som Konger, Rishier og helte (læs *Tredie Rod-Race*). Denne læresætning, som er for filosofisk og metafysisk til at blive forstået af mængderne, var, som allerede sagt, forvrænget af præsteskabet med henblik på at bevare et greb over dem gennem overtroisk frygt.

De formodede "oprørere," var derfor ganske enkelt de som, tvunget på af grund af Karmisk lov til at drikke af malurtbægeret til den sidste bitre dråbe, var *nødt til at inkarnere* på ny, og således skabe ansvarlige tænkende entiteter af de astrale statuer projiceret af deres inferiøre brødre. Nogle siges at have afvist, fordi de ikke havde de nødvendige materialer i dem — *dvs.*, en astral krop — da de var *arupa*. Andres afvisning havde reference til at de havde været Adepter og Yogier i lange tidligere forudgående *Manvantaraer*; et andet mysterium. Men, senere hen ofrede de sig selv, som *Nirmanakayaer*, for det godes skyld og frelse af *Monaderne* som ventede på deres tur, og ellers ville have været nødt til at forblive i uansvarlige, dyre-lignende, dog i udseende menneskelige, former i utallige tidsaldre. Det kan være en lignelse og en allegori *indeni en allegori*. Dens løsning overlades til intuitionen hos den studerende, hvis han kun læser det som følger med hans *åndelige øje*.

Med hensyn til deres skabere eller "Forfædre" — de Engle som, i de eksoteriske legender, adlød loven — så må de være identiske med *Barhishad Pitrierne* eller *Pitar-Devataerne*, *dvs.*, de *i besiddelse af den skabende fysiske ild*. De kunne kun skabe, eller snarere iklæde, de menneskelige *Monader* med deres egen astrale *Selv*, men de kunne ikke skabe mennesket i deres billede og lighed. "Mennesket må ikke være som en af os," siger de *skabende* guder, betroet med fabrikeringen af det lavere dyr undtagen højere; (se *Første Mosebog* og *Platon's Timæus*). Deres skabelse af mennesker i lighed ud af deres egen guddommelige *Essens* betyde, esoterisk, at det er

giganter og *troldmænd*, skjulte sandheden — *astronomisk, fysisk, og guddommeligt*, da det er en side i *før-cosmisk* teogoni — i forskellige allegorier. Dens sande esoteriske, fortolkning er en veritabel *Teodicé* over de såkaldte "Faldne Engle;" de *villige* og *uvillige, skabere* og de som *afviste at skabe*, som nu er meget foruroligende bragt i ordene af Kristne Katolikker, som glemmer at deres højeste *Ærkeengel*, Skt. Michael, som vises at erobre (at mestre og assimilere) *VISDOMMENS DRAGE* og som på grund af *Selv-opofrelse* (nu fejlagtigt kaldt og bagvasket som Satan), *VAR DEN FØRSTE TIL AT AFVISE AT SKABE!* Dette førte til endeløs forvirring. Så lidt forstår Kristen teologi Østens paradoksale sprog og dens symbollære, at den endda *i dens døde bogstavs forstand* forklarer, den eksoteriske Kinesiske *Buddhist* og *Hindu rite* med henblik på at opløfte støj under formørkelser for at skræmme den "store røde Drage," væk, der lagde et komplot med henblik på at bære lyset væk! Men her betyder "Lys" esoterisk *Visdom*, og vi har tilstrækkeligt forklaret den hemmelige mening med udtrykkene *Drage, Slange*, osv., osv., som alle refererer til *Adepter* og *Indviede*.

dem som blev den første Race, og således delte dens skæbne og videre evolution. De *ville* ikke, ganske enkelt fordi de ikke *kunne*, give mennesket den hellige gnist som brænder og udvider sig til blomsten for menneskelig fornuft og selv-bevidsthed, for de havde den ikke, så de kunne give den. Det blev overladt til den klasse af Devaer som i Grækenland blev symboliseret under navnet Prometheus, til de som intet havde at gøre med den fysiske krop, men alligevel alt med det rent åndelige menneske. (Se *Del II. i dette bind*, "*De Faldne Engle*"; også "*Lysets Guder udgik fra Mørkets Guder*.")

Hver klasse af Skabere begaver mennesket med det som det kan give: den ene bygger hans ydre form; den anden giver ham dens essens, som senere hen bliver det Menneskelige *Højere Selv* på grund af *individets personlige anstrengelse*; men de kunne ikke skabe mennesker da de selv var — fuldkomne, fordi de var uden synd; uden synd, fordi de kun havde de første, blege skygge omrids af attributter, og alle disse fuldkomne — set fra det menneskelige standpunkt — hvide, rene og kolde som jomfru sne. Hvor der ingen kamp er, er der ingen fortjeneste. Menneskeheden, "fra Jorden jordisk," var ikke skæbnebestemt til at blive skabt af engle ved det første guddommelige Åndedrag: derfor siges de at *have afvist* at gøre sådan, og mennesket var nødt til at blive dannet af mere materielle skabere,* som, på deres side, kun kunne give det som de havde i deres egne naturer, og ikke mere. Underlagt evig lov, kunne de rene guder kun projicere *skygge* mennesker ud af sig selv, lidt mindre ætereale og åndeligt, mindre *guddommelige og fuldkomne* end dem selv — stadigvæk skygger. Den første menneskehed, var derfor en bleg kopi af dens forfædre; for materielle, selv i dens æterrealitet, til at være et hierarki af guder; for åndelige og rene til at være Mennesker, begavet som det er med enhver *negativ (Nirguna)* fuldkommenhed. Fuldkommenhed, må for at være sådan fuldt ud, være født ud af ufuldkommenhed, det *uforgængelige* må gro ud af det forgængelige, havende det sidstnævnte som dets vehikel og grundlag og kontrast. Absolut lys er absolut mørke, og *vice versa*. Der er i sandhed hverken lys ej heller

* På trods af alle anstrengelser på det modsatte, så kan Kristen Teologi — der har bebyrdet sig selv med den esoteriske Hebraiske beretning om menneskets skabelse, som forstås *bogstaveligt* — ikke finde nogen fornuftig undskyldning for dens "*Gud*, Skaberen," som frembringer mennesket uden sind og fornuft; ej heller kan den retfærdiggøre straffen på grund af en handling, som Adam og Eva kan plædere *non compos* med hensyn til. For hvis parret indrømmes at være uvidende om godt og ondt før det spiste den forbudne frugt, hvordan kunne det så forventes at vide at denne *ulydighed var ondt*? Hvis hensigten med ur-mennesket var at forblive en halvt-opfattende, eller snarere uopfattende, væsen, så var hans skabelse formålsløs og endda *grusom*, hvis den var frembragt af en alvidende og fuldkommen Gud. Men Adam og Eva vises, endda i Første Mosebog, at blive skabt af en klasse lavere guddommelige Væsner, *Elohimerne*, som er så jaloux på deres personlige forret som fornuftige og intelligente væsner, at de ikke vil tillade dem at blive "som en af os." Dette er tydeligt, selv ud fra Biblens døde-bogstav. Gnostikerne, havde, derfor ret med hensyn til at anse den Jødiske Gud for at tilhøre en klasse af lavere, materielle og ikke meget hellige beboere i den usynlige Verden.

mørke i sandhedens boliger. Godt og Ondt er tvillinger, Rum og Tids afkom, under Maya's herredømme. Adskil dem, ved at afskære den ene fra den anden, og de vil begge dø. Ingen af dem eksisterer *per se*, da hver af dem er nødt til at blive genereret og skabt fra den anden, for at fremkomme i eksistens; begge må kendes og værdsættes før de bliver opfattelses objekter, derfor, må de opdeles i det dødelige sind.

Ikke desto mindre, da den illusoriske skelnen eksisterer, nødvendiggør det en *lavere orden af skabende engle* for at "skabe" beboede kloder — især vores — eller at forholde sig til stof på dette jordiske plan. De filosofiske Gnostikere var de første til at mene dette, i den historiske periode, og at opfinde forskellige systemer baseret på denne teori. Derfor ser man altid at deres *Skabere* okkuperer et sted ved selve foden af stigen for åndelig Væren i deres skabelsessystemer. Hos dem, blev de som skabte vores jord og dens dødelige placeret ved selve grænsen for *mayavisk* stof, og deres efterfølgere blev lært at tænke — til Kirkefædrenes store afsky — at ingen høj guddommelighed kunne, i en åndelig og moralsk henseende, som velsigner vores klode, gøres ansvarlig med henblik på skabelsen af disse elendige racer, men kun engle fra et *lavt hierarki*,* hvis klasse de forviste den Jødiske Gud, Jehovah til.

Menneskeheder forskellige fra den nuværende nævnes i alle de gamle Kosmogonier. Platon taler, i *Phaedrus*, om en *race af mennesker med vinger*. Aristofanes (*i Platons Symposium*), taler om en androgyn race og med runde kroppe. I *Pymander*, er endda hele dyreriget tve-kønnet. Således siges det i § 18: "Efter kredsløbet er opnået, blev knuden løsnet. . . . og alle dyrene, som var ligeligt androgyne, blev *ubundne* (adskilte) *sammen med mennesket*. . . ." for. . . . "årsagerne var nødt til at frembringe virkninger på jorden." † Yderligere, beskrives de første mennesker — i det gamle Quiché Manuskript, *Popul Vuh* — publiceret af den afdøde Abbé Brasseur de Bourbourg — som en race "hvis syn var ubegrænset, og som vidste alle ting med det samme": således udvisende *Guders guddommelige viden*, ikke dødeliges. Den Hemmelige Lære, der korrigerer de uundgåelige overdrivelser i den populære fantasi, angiver sandheder sådan som de er optegnet i de Arkaiske symboler.

* I *Isis Unveiled* er flere af disse Gnostiske systemer angivet. En er taget fra *Codex Nazaræus*, Nazaræernes Skrifter, som, selv om de eksisterede længe før Kristus dage, og endda før Moses love, var Gnostiske, og mange af den Indviede. De afholdte deres "Mysterier om Livet" i Nazara (gamle og moderne Nazaret), og deres doktriner er et trofast ekko af læren i den Hemmelige Lære — hvor vi nu bestræber vi os på at forklare nogle af dem.

† Se oversættelsen fra Græsk af François, Monsieur de Foix, Evesque d'Ayre: værket dedikeret til Marguerite de France, Reine de Navarre. Udgave fra 1579, Bordeaux.

(b) Disse "skygger" blev født "hver med hans egen farve og slags," hver af dem også "inferiør i forhold til hans skaber," fordi den sidstnævnte var et fuldkomment væsen af hans slags. Kommentarerne refererer den første sætning til hver menneskeraces farve eller udseende som således er involveret. I *Pymander*, tager alle de Syv oprindelige mennesker, skabt af Naturen fra det "himmelske Menneske," del i kvaliteterne fra de "Syv Herskere" eller Regenter, som elskede Mennesket — deres egen refleksion og syntese.

I de Nordiske Legender, genkender man i Asgård, gudernes bolig, lige som også i *Aserne* selv, de samme mystiske *loci* og personifikationer vævet om til populære "myter," lige som i vores Hemmelige Lære; og vi ser dem i Vedaerne, Purânaerne, de Mazdeanske Skrifter og Kabalaen. *Aserne* fra Skandinavien, verdens herskere som gik forud for vores, hvis navne bogstaveligt betyder "verdens søjler," dets "støtter," er således identiske med de Græske *Kosmokraterer*, de "Syv Arbejds mænd eller Herskere" i *Pymander*, de Syv Rishier og Pitrier i Indien, de syv Kaldæiske guder og syv onde ånder, de syv Kabalistiske Sefiroter syntetiseret af den øvre triade, og endda de syv Planatariske Ånder hos de Kristne mystikere. *Aserne* skaber jorden, havene, luftrummet og skyerne, hele den synlige verden, fra den dræbte gigant Ymir's efterladenskaber; men de skaber ikke MÆNNESKET, kun hans form *Asken* eller aske-træet. Det er Odin som begaver ham med liv og sjæl, efter Lodur har givet ham blod og ben, og endelig er det Hönir som forsyner ham med hans intellekt (*manas*) og med hans bevidste sanser. Den Nordiske Ask, det Hesiodiske Aske-træ, hvor fra udgik menneskerne fra generationen af bronze, den Tredie Rod-Race, og *Tzite* træet i *Popul-Vuh*, hvor ud fra den Mexicanske *tredie* race af mennesker blev skabt, er alle en.* Dette kan tydeligt ses af enhver læser. Men den Okkulte grund til hvorfor den Nordiske Yggdrasil, Hindu Aswathaen, Gogarden, det Hellenske livets træ, og den Tibetanske Zampun, er et med det Kabalistiske Sefirotiske Træ, og endda med det Hellige Træ lavet af Ahura Mazda, og Edens Træ — hvem kan fortælle det blandt de vestlige videnskabsfolk?† Ikke desto mindre, er frugten fra alle disse "Træer," "livets planter," som fakta og sandhed, uanset det er Pippala eller Haoma eller det endnu mere prosaiske æble. Vores races prototyper blev alle opbevaret i det mikrocosmiske træ, som groede og udviklede sig *indeni og under* det store mondæne makrocosmiske træ‡; og mysteriet afsløres halvt i *Dirghotamas*, hvor det siges: "Pippala, den søde frugt fra dette træ hvor på *ånder* kommer som

* Se Max Müller's anmeldelse af *Popol-Vuh*.

† Mr. James Darmesteter, oversætteren af *Vendidad*, siger omtalende dette: "*Træet, hvad det end er . . .*" (p. 209).

‡ Platon's "*Timæus*."

elsker videnskaben, og hvor guderne frembringer vidundere." Lige som "Slangen" dvæler i Gogard, blandt de luksuriøse grene i alle disse mondæne træer. Men mens det Makrokosmiske træ er Slangen for Evighed og for absolut Visdom selv, så er de som dvæler i det Mikrokosmiske træ Slangerne for den manifesterede Visdom. En er den Ene og Altet; de andre er dens *reflekterede* dele. "Træet" er selvfølgelig mennesket selv, og Slangerne der dvæler i hver af dem, er den bevidste *Manas*, det forbindende link mellem Ånd og Stof, himmel og jord.

Overalt, er det det samme. De *skabende* kræfter frembringer Mennesket, men fejler i deres endelige hensigt. Alle disse logoi stræber efter at begave mennesket med *bevidst* udødelig ånd, reflekteret i Sindet (*manas*) alene; de fejler, og de repræsenteres alle som straffet for fejlen, hvis ikke for forsøget. Hvad er straffens natur? En fængselsstraf i de lavere eller nedre regioner, som er vores jord; *den laveste i dens kæde*; en "evighed" — betyder liv-cyklussens længde — i stoffets *mørke*, eller *indeni* det *dyriske Menneske*. Det har tilfredsstillet de halv udvidende og halvt konstruerende Kirkefædre at forvrænge dette grafiske symbol. De benyttede sig af metaforen og allegorien fundet i enhver gammel religion til at ændre dem til fordel for en ny. Således blev mennesket transformeret om til mørket i et materielt helvede; hans guddommelige bevidsthed, erhvervet fra hans iboende Princip (Manasaen), eller den inkarnerede Deva, blev de skærende flammer fra den infernalske region; og vores klode dette Helvede selv. *Pippala*, *Haoma*, frugten fra Træet for Viden, blev fordømt som *forbuden* frugt, og "Visdommens Slange," fornuftens og bevidsthedens Stemme, forblev i tidsaldrer identificeret med den Faldne Engel, som er den gamle Drage, Djævelen! (Se Del II., "Den Onde Ånd, hvem, eller hvad?")

Det samme for de andre højere symboler. *Svastikaet*, det mest hellige og mystiske symbol i Indien, "Jaina-Korset" sådan som det nu kaldes af Murerne, på trods af dets direkte forbindelse, og endda indentitet med det Kristne Kors, er blevet vanæret på samme måde. Det er "djævlens tegn," fortælles vi af de Indiske missionærer. "Skinner det ikke på hovedet af Vishnu's store *Slange*, på den et tusinde hovedede Sessa-Ananta, i Pâtâla dybene, Hinduens *Naraka* eller Helvede"? Det gør det: men hvad er Ananta? Lige som Sessa, er det den næsten endeløse Manvantariske tids-cyklus, og bliver *uendelig* Tid selv, når den kaldes Ananta, den store syv-hovedede Slange, hvor på Vishnu, den *evige Guddom*, hviler under *Pralayisk* inaktivitet. Hvad har Satan at gøre med dette metafysiske symbol? *Svastikaet* er det mest filosofisk videnskabelige af alle symboler, lige som det er det mest uforståelige. Det er opsummeringen af nogle få linjer for hele arbejdet for *skabelse*, eller evolutionen, lige som man snarere burde sige, fra Cosmo-teogoni ned til Antropo-

goni, fra den udelelige ukendte Parabrahm til den ydmygste *moneron* hos materialistisk videnskab, hvis *skabelse er lige så ukendt* for denne videnskab som Al-Guddommen selv er. *Svastikaet* findes i spidsen for de religiøse symboler i enhver gammel nation. Det er "Arbejderens Hammer" i *Chaldean Book of Numbers*, "Hammeren" nylig refereret til i "*Book of Concealed Mystery*" (Ch. I., §§ 1, 2, 3, 4, osv.), "som slår gnister fra flinten" (Rummet), disse gnister blive verdener. Det er "Thor's Hammer," det magiske våben smedet af dværgene mod Giganterne, eller de *før-cosmiske* Titaniske kræfter i Naturen, som gør oprør og, mens de er i live i stoffets regioner, ikke vil blive kuet af Guderne, den Universelle Harmoni's Agenter, men er først nødt til at blive ødelagt. Det er derfor verdenen dannes ud af den myrdede Ymir's efterladenskaber. *Svastikaet* er Mjølner, "storm-hammeren"; og derfor siges det at når Aserne, de hellige guder, efter at være blevet rensat af ild (ilden for lidenskaber og lidelser i deres livs-inkarnationer), bliver egnet til at dævre i Ida i evig fred, så bliver Mjølner ubrugelig. Det vil ske når Hel's (regionen for Død's gudinde-dronningen) bånd ikke længere vil binde dem, for riget for det onde vil være draget væk. "Surtur's flammer har ikke ødelagt dem, ej heller havde de heftige vande" i mange syndfloder. . . . "Derefter kom Thor's sønner. De bragte *Mjølner* med sig, ikke længere som et våben til krig, men som hammeren hvorved man kan indvie den ny himmel og nye Jord. . . . "*"

Sandelig mange er dets betydninger! I det *Makrokosmiske* værk, refererer "SKABELSENS HAMMER," med dens fire arme bøjet i rette vinkler, til den konstante *bevægelse* og omløb for de usynlige Kosmos med Kræfter. I det manifesterede Kosmos og vores Jord, peger det på rotationen i Tidens cyklusser på verdens akser og deres ækvatoriale bæltter; de to linjer danner *Svastikaet* med betydningen Ånd og Stof, de fire arme antyder bevægelsen i omløbs cyklusserne. Tillagt til *Mikrokosmos*, Mennesket, så viser det ham at være et forbindelsesled mellem himlen og Jorden: den højre hånd er løftet ved enden af den horisontale arm, den venstre peger på Jorden. I *Hermes Smaragd Tavler*, er den opløftede højre hånd indskrevet med ordet "*Opløs*," og den venstre med ordet "*Koaguler*." Det er på en og samme tid et Alkymistisk, Cosmologisk, Antropologisk, og Magisk tegn, med syv nøgler til dets indre betydning. Det er ikke for meget at sige at den sammensatte symbolære for dette universelle og meget tankevækkende tegn indeholder nøglen til de syv store mysterier i Kosmos. Født i de tidlige mystiske Aryaneres forestillinger, og af dem placeret på selve tærsklen til evighed, på slangen Ananta's hoved, så fandt det

* Se "*Asgard and the Gods*": "The renewal of the World."

sin åndelige død ved de skolastiske fortolkninger hos middelalderlige Antropomorfer. Det er den universelle skabende Kraft's *Alfa* og *Omega*, der evolverer fra ren Ånd og ender i groft Stof. Det er også nøglen til Videnskabens cyklus, guddommelig og menneskelig; og han som forstår dets fulde betydning er for evigt frigjort fra *Mahamaya's* slid, den store Illusion og Bedrager. Lyset som skinner frem under den guddommelige hammer, nu degraderet til Murer Logernes Stormestres kølle eller hammer, er tilstrækkeligt til at sprede ethvert menneskeligt systems eller fiktions mørke.

Hvor profetiske er de tre Nordiske Gudinders sange, som Odin's ravne hvisker fortiden og fremtiden til, mens de basker rundt i deres krystal bolig nedenfor den strømmende flod. Alle sangene er nedskrevet i "Visdoms *Rullerne*," hvor af mange er gået tabt men nogle findes stadigvæk: og de gentager i poetisk allegori de arkaiske tidsaldres lære. For at opsummere fra Dr. Wagner's "Asgard and the Gods," "verdens fornyelse," som er en profeti om den syvende Race i vores Runde fortalt i datid.

Mjølner havde gjort sin pligt i denne Runde, og: —

". . . på Ida's mark, marken for genopstandelse (for den Femte Runde), forsamlede sønnerne til de højeste guder sig, og *deres fædre rejste sig i dem igen* (*Egoerne* fra alle deres tidligere inkarnationer). De talte om Fortiden og Nutiden, og genkaldte sig deres forfaders visdom og profetier som alle var blevet opfyldte. Nær dem, men *uset af dem*, var den stærke mægtige Ene, som hersker over alle ting. . . . og forordner de evige love som styrer verdenen. De *vidste alle at han var der; de følte hans tilstedeværelse og hans kraft, men var udvidende om hans navn. Ved hans befaling rejste den nye Jord sig ud af Rummets Vande.* Mod Syd ovenfor Ida's Mark, skabte han en anden himmel kaldt Audlang, og længere henne, en tredje, Widblain. Ovenover Gimil's hule, blev et vidunderligt palads rejst, dækket med guld og skinnende klart i solen." Disse er de gradvist opstigende planeter i vores "Kæde." Der blev Guderne sat på troner, sådan som *de plejede at blive*. . . . Fra Gimil's højder (den *syvende* planet eller klode, den højeste og reneste), så de ned på de glade efterkommere af LIF og LIFTHRASIR (den kommende Adam og Eva fra den åndeliggjorte *menneskehed*), og indskrev dem til at *KLATRE højere op*, for at *stige i viden og visdom*, skridt for skridt, fra en "himmel til en anden," ind til de til sidst var egnede til at blive forenet med Guderne i Al-Faderens hus (p. 305).

Han som kender den Esoteriske *Budhisme's* doktriner, (eller Visdom), dog så ufuldkomment skitseret hidtil, vil klart se allegorien indeholdt i det ovennævnte.

Dens mere filosofiske mening vil bedre forstås hvis læseren omhyggeligt tænker over Prometheus myten. Den undersøges

senere hen i lyset af den Hinduistiske *Pramanthâ*. Degraderet til et *rent fysiologisk* symbol af nogle Orientalister, og kun brugt i forbindelse med jordisk ild, så er deres fortolkning en fornærmelse mod enhver religion, inklusiv Kristendommen, hvis største mysterium således trækkes ned i stoffet. Den guddommelige Pramanthâ's og Arani's "friktion" kunne kun tilbyde sig selv under dette billede for brutale opfattelser hos de Tyske materialister — hvem der ikke er nogen værre af. Det er sandt at den Guddommelige baby, *Agni* sammen med den Sanskrit-talende Race, som blev *Ignis* hos Latinerne, fødes fra konjunktionen af Pramanthâ og Arani (Svastika) under offer ceremonien. Men hvad så? *Twashtri* (Viswakarman) er den "guddommelige kunstner og tømrer"* og er også Fader til guderne og til den *skabende ild* i Vedaerne. Så gammelt er symbolet og så helligt, at der næppe findes en udgravning, der udføres ved stedet for gamle byer uden det bliver fundet. Et antal af sådanne *terrakotta* skiver, kaldt *fusaioloer*, blev fundet af Dr. Schliemann *under* ruinerne i gamle Troja. Begge disse former og blev udgravet i stort omfang, hvor deres tilstedeværelse er endnu et bevis på at de gamle Trojanere og deres forfædre fuldt ud var Aryanere.

(c) Chhaya er, som allerede forklaret, det astrale billede. Det bærer denne betydning i Sanskrit værker. Således vises Sanjna (Åndelig Bevidsthed), hustru til Sûrya, Solen, trækkende sig tilbage ind i junglen for at føre et asketisk liv, og efterlader bag sig hendes Chhaya, skygge eller billede, til hendes husbond.

* "Den Hellige Ilds Fader," skriver Prof. Jolly, "er Twashtri . . . hans moder var Maya. Han selv var benævnt, *Akta* (salvet, *χριστός*), efter at præsten havde hældt *spirituous* (?) SOMA på hans hoved, og smør renset ved offer på hans krop"; ("*Man before Metals*," p. 190). Kilden til hans information er ikke angivet af den Franske Darwinist. Men linjerne er citeret for at vise at lyset endda også begynder at gry for materialisterne. Adalbert Kühn, identificerer i hans "*Die Herabkunft des Feuers*," de to tegn og

med *Arani*, og betegner dem under dette navn. Han tilføjer: "Denne proces med at antænde ild førte naturligt mennesket til ideen om seksuel genformering," osv. Hvorfor kunne en mere værdig, og mere okkult, ide ikke have ført mennesket til at opfinde dette symbol, så vidt som det, i en af sine aspekter, er forbundet med menneskelig formering? Men dets centrale symbolære refererer til Kosmogoni.

"*Agni*, i tilstanden som *Akta*, eller salvet, er leder tanken hen på Kristus," bemærker Prof. Jolly. "*Maya*, Maria, hans moder; *Twastri*, Skt. Josef, tømreren i Biblen." I *Rig Veda* er Viswakarman den højeste og ældste af Guderne og deres "Fader." Han er "tømreren eller byggeren," fordi Gud endda af monoteisterne kaldes, "Universets Arkitekt." Stadigvæk, er den oprindelig ide rent metafysisk, og har ikke nogen forbindelse til den senere Fallicisme.

16. HVORDAN FØDES DE (*sande*) MANUSHYAER? MANUERNE MED SIND, HVORDAN LAVES DE? (a) FÆDRENE (*Barhishad (?)*) KALDTE DERES EGEN ILD (*Kavyavâhana, elektrisk ild*) TIL HJÆLP, SOM ER ILDEN SOM BRÆNDER I JORDEN. JORDENS ÅND KALDTE DEN SOLARE ILD (*Suchi, ånden i Solen*) TIL HJÆLP. DISSE TRE (*Pitrierne og de to ilde*) FREMBRAGTE VED DERES FÆLLES ANSTRENGELSER EN GOD RUPA. DEN (*formen*) KUNNE STÅ, GÅ, LØBE, HVILE, OG FLYVE. ALLIGEVEL VAR DEN STADIGVÆK KUN EN CHHAYA, EN SKYGGE UDEN FORNUFT (b)

(a) Her bliver en forklaring igen nødvendig i lyset af, og med hjælp fra det eksoteriske tilføjet de esoteriske skrifter. "*Manushyaerne*" (mennesker) og *Manuerne* er her ækvivalente med den Kaldæiske "Adam" — dette udtryk betyder slet ikke det første menneske, som hos Jøderne, eller et enligt individ, men *menneskeheden* kollektivt, som hos Kaldæerne og Assyrerne. Det er de fire klasser af Dhyan Chohaner ud af de syv, siger Kommentaren, "som var forfædre til det *skjulte* menneske," *dvs.*, det subtile indre menneske. Månens "Lha," de lunare ånder, var, som allerede nævnt, kun *forfædrene til hans form, dvs.*, til modellen i overensstemmelse med hvilken Naturen begyndte sit ydre arbejde på ham. Således var, det oprindelige menneske, da han fremstod, kun en sanseløs Bhûta* eller et "fantom." Denne "skabelse" var en fejltagelse, årsagen til dette vil blive forklaret i Kommentaren til Sloka 20.

(b) Dette forsøg var igen en fejltagelse. Det allegoriserer tåbeligheden i *fysisk* naturs uhjulpede forsøg på at konstruere selv et fuldkomment *dyr* — for ikke at sige mennesket. For "Fædrene," de lavere Engle, er alle Natur-Ånder og de højere Elementaler besidder også deres egen intelligens; men det er ikke nok til at konstruere et TÆNKENDE menneske. "*Levende Ild*" var nødvendig, den ild som giver det menneskelige sind dets selv-opfattelse og selv-bevidsthed, eller *Manas*; og *Pârvaka's* og *Suchi's* afkom er de *dyriske elektriske* og solare ilde, som skaber dyr, og kunne således kun forsyne en fysisk levende konstitution til denne første astrale model af mennesket. De første skabere, var derfor, urmenneskets Pygmalioner: de fejlede med hensyn til at animere figuren — *intellektuelt*.

Denne Stanza er meget tankevækkende, vil vi se. Den forklarer mysteriet om, og udfylder kløften mellem, det grundlæggende princip i mennesket —det

* Det er ikke klart hvorfor "*Bhûthaer*" af Orientalisterne skulle angives til at betyde "onde Ånder" i Purânaerne. I *Vishnu Purânaen*, Book 1, ch. 5, siger Slokaen ganske enkelt: "*Bhûtaer* — fjender, skræmmende på grund af de er abe-farvede og kødædende"; og ordet betyder i Indien *spøgelse*, ætereale eller *astrale* fantomer, mens det betyder *elementare* substanser indenfor esoterisk lære, noget skabt af fortyndet, ikke sammensat essens, og, specifikt, den astrale *dublet* i ethvert menneske eller dyr. I dette tilfælde er disse primitive mennesker *dubletterne* fra de første ætereale Dhyanianer eller Pitrier.

HØJERE SELV eller menneskelige Monade — og den dyriske Monade, begge den en og samme, selv om den førstnævnte er begavet med *guddommelig* intelligens, den sidstnævnte kun med *instinktmæssig* evne. Hvordan kan forskellen forklares, og tilstedeværelsen af dette HØJERE SELV i mennesket gøres rede for?

"MAHAT's Sønner er den menneskelige Planter fremskyndere. De er vandene som falder på latent livs tørre jord, og Gnisten som gør det menneskelige dyr levende. De er det evige Åndelige Livs Herrer." . . . "I begyndelsen (i den Anden Race) åndede kun nogle (af Herrerne) deres essens ind i Manushya (mennesket); og nogle tog bolig i mennesket."

Dette viser at ikke alle mennesker blev inkarnationer af de "guddommelige Oprørere," men kun nogle få blandt dem. De tilbageværende fik ganske enkelt deres femte princip fremskyndet ved en gnist kastet ind i det, hvilket forklarer den store forskel mellem mennesker og racers intellektuelle kapaciteter. Havde "Mahat's sønner," allegorisk talt, ikke sprunget de mellemliggende verdener over, i deres impuls hen mod intellektuel frihed, så ville det dyriske menneske aldrig have været i stand til at nå opad fra denne jord, og opnå hans ultimative mål gennem selv-anstrengelse. Den cykliske pilgrimsfærd ville været nødt til at blive udført gennem alle planerne for eksistens halvt ubevidst, hvis ikke fuldkomment sådant, i dyrenes tilfælde. Det er på grund af dette intellektuelle livs oprør imod den rene ånds morbide inaktivitet, at vi er det vi er — selv-bevidste, tænkende mennesker, med Guders evner og attributter indeni os, med henblik på godt lige så vel som ondt. Derfor er OPRØRERNE vores frelsere. Lad filosofen overveje dette nøje, og så vil mere end et mysterium blive klart for ham. Det er kun ved den tiltrækkende kraft for kontraster at de to modsætninger — Ånd og Stof — kan blive cementeret på Jorden, og, smeltet i ilden for den selv-bevidste oplevelse og lidelse, og finde dem selv forenet i Evigheden. Dette vil afsløre meningen med mange hidtil uforståelige allegorier, tåbeligt kaldt "fabler." (Se *infra*, "*Satans Hemmelighed*.")

Det forklarer, til at begynde med, påstanden fremlagt i Pymander om: at det "himmelske MENNESKE," "Faderens Søn," som deltog i de Syv Herskeres, eller *skaberes* og *Regenters* naturer og essenser i den materielle verden, "blev synlig gennem *Harmonien* og, som ved at bryde gennem *Ildens Syv Cirkler*, forårsagede den nedad-fødte natur at blive manifesteret."* Det forklarer ethvert vers i den Hermetiske beretning, lige som også den Græske allegori om Prometheus. Mest af alt, forklarer det de mange allegoriske beretninger om "Krigene i Himlen," inklusiv *Åbenbaringens* med hensyn til det Kristne dogme om de *faldne engle*. Det forklarer de ældste og højeste Engles "oprør," og meningen med at de blev kastet ned fra Himlen til Helvedes dybene,

* Se "*Pymander*," Book. II., versene 17 til 29.

dvs., STOF. Det løser endda den nylige rådvildhed hos Assyriologerne, som udtrykker deres undren via den afdøde George Smith.

"Min første ide om denne del" (af oprøret), siger han, "var at krigene med de Onde kræfter gik *forud for Skabelsen*; Jeg mener nu den fulgte efter beretningen om faldet" (*Chaldean Account of Genesis*, p. 92). I dette værk angiver Hr. George Smith en indgravering, fra en tidlig Babylonisk cylinder, fra det Hellige Træ, Slangen, manden og kvinden. Træet har syv grene: *tre* på mandens side, *fire* på kvindens. Disse grene er typiske for de syv Rod-Racer, i den *tredie*, hvor i kønnenes adskillelse og det såkaldte FALD ned i formering skete ved dens afslutning. De tre tidligste Racer var kønsløse, derefter hermafroditiske; de andre fire, mandlige og kvindelige, som adskilt fra hinanden. "Dragen," siger Hr. G. Smith, "som i den Kaldæiske beretning om skabelsen leder mennesket til at synde, er skabelsen af Tiamat, det levende princip for Havet, eller Chaos . . . som var i opposition til guddommene ved verdenens skabelse." Dette er en fejl. Dragen er det mandlige princip, eller Fallos, personificeret, eller snarere *gjort dyrisk*; og Tiamat, "legemliggørelsen af Ånden fra Chaos," fra dybet, eller Kløften, er det kvindelige princip, Livmoderen. "Ånden for *Chaos* og *Uorden*" refererer til den mentale forstyrrelse som den førte til. Det er det sensuelle, tiltrækkende, magnetiske princip som fascinerer og forfører, det altid levende aktive element som kaster hele verdenen ud i uorden, chaos, og synd. Slangen forfører kvinden, men det er den sidstnævnte som forfører manden, og begge er inkluderet i den Karmiske forbandelse, dog kun som et naturligt resultat af en frembragt årsag. George Smith siger: "Det er klart at Dragen er inkluderet i forbandelsen med hensyn til Faldet, og at Guderne" (Elohimerne, jaloux over at se mennesket af ler blive en Skaber på hans side, lige som alle dyrene,) "invokerer alle onder ned over den menneskelige Races hoved, som plager menneskeheden. Visdom og viden skal såre ham, han skal have familie skænderier, han vil gøre guderne vrede, han skal hengive sig til tyranni. . . . han vil være skuffet over sine ønsker, han skal udhælde *nytteløse bønner*, han skal begå fremtidig synd. .Uden tvivl fortsætter efterfølgende linjer dette emne, men igen er vores beretning brudt, og den starter kun igen hvor guderne forbereder sig på krig med de onde kræfter, som ledes af Tiamat (kvinden). . . ." (*Babylonian Legend of Creation*, p. 92.)

Denne beretning er udeladt i *Første Mosebog*, af monoteistiske grunde. Men det er en fejlagtig politik — uden tvivl affødt af frygt, og hensyn til dogmatisk religion og dens overtro — at have forsøgt at genoprette de Kaldæiske fragmenter ved hjælp af *Første Mosebog*, eftersom det er den sidstnævnte, som er langt yngre end nogen af den andre fragmenter, som burde forklares af den førstnævnte.

17. ÅNDEDRAGET (*menneskelig Monade*) BEHØVEDE EN FORM; FÆDRENE GAV DEN. ÅNDEDRAGET BEHØVEDE EN FAST FYSISK KROP; JORDEN FORMEDE DEN. ÅNDEDRAGET BEHØVEDE LIVETS ÅND; DE SOLARE LHA'ER ÅNDEDE DEN IND I DENS FORM. ÅNDEDRAGET BEHØVEDE EN SPEJLING AF DENS KROP (*astral skygge*); "VI GAV DEN VORES EGEN," SAGDE DHYANIERNE. ÅNDEDRAGET BEHØVEDE ET VEHIKEL FOR BEGÆR (*Kama Rupa*); "DEN HAR DET," SAGDE UDTØRREREN AF VANDENE (*Suchi, ilden for lidenskab og det dyriske instinkt*). ÅNDEDRAGET BEHØVER ET SIND FOR AT OMFATTE UNIVERSET; "VI KAN IKKE GIVE DETTE," SAGDE FÆDRENE. "JEG HAR ALDRIG HAFT DET," SAGDE JORDENS ÅND. "FORMEN VILLE BLIVE FORTÆRET HVIS JEG GAV DEN MIN," SAGDE DEN STORE (*solare*) ILD MENNESKET (*der fremspirede*) FORBLEV EN TOM SANSELØS BHÛTA SÅLEDES HAR DE BENLØSE GIVET LIV TIL DE SOM (*senere*) BLEV MENNESKER MED BEN I DEN TREDIE (*race*) (*a*).

Da en fuld forklaring findes i Stanza V. (*Se afsnit (a)*), vil nogle få bemærkninger række for nu. "Faderen" til det oprindelige fysiske menneske, eller hans krop, er det vitale elektriske princip residerende i Solen. Månen er dets Moder, på grund af den mysteriøse kraft i Månen som har en lige så afgjort indflydelse på menneskelig fordøjelse og formering, som den regulerer, som den har på væksten af planter og dyr. "Vinden" eller Æteren, som i dette tilfælde står for agenten for transmission hvorved disse indflydelser bringes ned fra de to himmellegemer og udbredes på Jorden, refereres til som den "der giver næring"; mens "Åndelig Ild" alene gør mennesket til en guddommelig og fuldkommen entitet.

Hvad er nu denne "Åndelige Ild"? Indenfor Alkymi er den generelt, HYDROGEN; mens det indenfor esoterisk virkelighed er den emanationen eller Strålen som udgår fra dets *noumenon*, det "første Elements Dhyan." Hydrogen er kun en *gas* på vores jordiske plan. Men selv indenfor kemi ville hydrogen "være det eneste eksisterende form for stof, i vores brug af udtrykket," * og er meget nært allieret med *protyl*, som er vores *layam*. Det er, så at sige, faderen og generatoren, eller rettere *Upadhien* (grundlaget), for både LUFT og VAND, og er "ild, luft og vand," rent faktisk: *ét* under tre aspekter; deraf den kemiske og alkymistiske treenighed. I manifestationens eller stoffets verden er det det objektive symbol og den materielle emanation fra det subjektive og rent åndelige entitative Væsen i regionen for *noumena*. Ja måske Godfrey Higgins har sammenlignet Hydrogen med, og endda identificeret det med, TO ON, den "Ene" hos Grækerne. For som han bemærker, så er Hydrogen *ikke* Vand, selv om det genererer det; Hydrogen er ikke ild, selv om det manifesterer eller skaber det; ej heller er det Luft, selv om luft kan anses for at være et resultat af foreningen af Vand og

* Se "*Genesis of the Elements*," af Prof. W. Crookes, p. 21.

Ild — da Hydrogen findes i atmosfærens vandige element. Det er tre i et.

Hvis man studerer sammenlignende Teogoni, så er det let at se at disse "Ildes" hemmelighed blev lært om i *Mysterierne* hos ethvert gammelt folk, først og fremmest på Samotrake. Der er ikke den mindste tvivl om at Kabeirierne, den mest arkane af alle de gamle guddomme, guder og mennesker, store guddomme og Titanere, er identiske med Kumâraerne og Rudraerne med Kartikeya i spidsen — også en Kumâra. Dette er helt indlysende selv eksoterisk; og disse Hindu guddomme var, lige som Kabeirierne, de *hellige personificerede Ilde fra de mest okkulte kræfter i Naturen*. De mange grene i den Aryanske Race, den Asiatiske og den Europæiske, Hinduens og Grækerens, gjorde deres bedste for at skjule deres sande natur, hvis ikke deres vigtighed. Som i tilfældet med Kumâraerne, er antallet af Kabeirier usikker. Nogle siger at der kun var tre eller fire; andre siger syv. Aschieros, Achiosersa, Achiochersus, og Camillus kan meget vel stå for de fire Kumâraers *alter egoer* — Sanat-Kumâra, Sananda, Sanaka, og Sanâtana. De førstnævnte guddomme, hvis berygtede fader var Vulkan, blev ofte forvekslet med Dioscuri, Corybantes, Anaces, osv.; lige som Kumâraen, hvis berygtede fader er Brahmâ, (eller snarere, "hans Vredes Flamme," som forårsagede at han opførte den niende eller Kumâra skabelsen, der resulterede i Rudra eller Nilalohita (Siva) og Kumâraerne), blev forvekslet med Asuraerne, Rudraerne, og Pitrierne, af den simple grund at de alle er ét — *dvs.*, korrelative Kræfter og Ilde. Der er ikke nogen plads til at beskrive disse "ilde" og deres sande betydning her, selv om vi kan forsøge at gøre det hvis det tredje og fjerde bind til dette værk nogensinde publiceres. Imens kan nogle få yderligere forklaringer blive tilføjet.

Det foregående er alle mysterier som må overlades til den studerendes personlige intuition med henblik på løsning, snarere end beskrives. Hvis han vil lære noget om ILDENES hemmelighed, så lad ham vende sig til visse af Alkymisternes værker, som meget korrekt forbinder ild med ethvert element, lige som Okkultisterne gør. Læseren må huske på at de gamle anså religion, og naturvidenskaberne sammen med filosofi, for at være nært og udadskilleligt forbundne. Asklepios var Søn af Apollon — Solen eller Livets ILD; på samme tid *Helios*, *Pythios*, og guden for orakel Visdom. Indenfor eksoteriske religioner, lige så meget som indenfor esoterisk filosofi, gøres Elementerne — især ild, vand, og luft — til vores *fem fysiske sansers* ophav, og er derfor (på en okkult måde) direkte forbundet med dem. Disse fysiske sanser vedrører endda en lavere skabelse end den som i Purânaerne kaldes *Pratisarga*, eller sekundær Skabelse. "Væske ild udgår fra udelt ild," siger et Okkult aksiom.

"Cirklen er TANKEN; diameteren (eller linjen) er ORDET;

og deres forening er LIV." I Kabalaen, er Bath-Kol den *Guddommelige Stemmes* datter, eller urlyset, Shekinah. I Purânaerne og Hindu eksoterisme, er Vâch (Stemmen) den kvindelige *Logos* fra Brahmâ — en permutation af Aditi, *urlyset*. Og hvis Bath-Kol, indenfor Jødiske mysticisme, er en artikuleret præter-naturlig stemme fra himlen, der åbenbarer de hellige traditioner og love til det "udvalgte folk," så er det kun fordi Vâch, før Jødedommen, blev kaldt "Vedaernes Moder," som gik ind i Rishierne og inspirerede dem ved hendes åbenbaringer; lige som Bath-Kol siges at have inspireret Israels profeter og de Jødiske Ypperste-Præster. Og begge eksisterer ind til den dag i dag, i deres respektive symbolikker, fordi de gamle associerede lyd eller Tale med Rummets Æter, hvor af Lyd er dets karakteristik. Derfor er Ild, Vand og Luft den ur Cosmiske Treenighed. "Jeg er din Tanke, din Gud, mere gammel end fugt princippet, *lyset som radierer indeni Mørket* (Chaos), og skinnende *Ord* fra Gud (Lyd) er Guddommens Søn." ("Pymander," § 6.)*

Således er vi nødt til at studere den "Primære skabelse," nøje før vi kan forstå den Sekundære. Den første Race havde tre *rudimentære* elementer i sig; og *ingen ild* endnu; fordi hos de Gamle, var menneskets evolution, og væksten og udviklingen af hans åndelige og fysiske sanser, underlagt evolutionen af elementerne på det Cosmiske plan på denne Jord. Alt udgår fra *Prabhavâpyaya*, evolutionen fra de skabende og opfattende principper i guderne, og endda fra den såkaldte skabende guddom selv. Dette ses i navnene og benævnelserne angivet for Vishnu i eksoteriske skrifter. Som *Protologosen* (den Orfiske), kaldes han *Pûrvaja*, "førgenetisk," og derefter forbinder andre navne ham i deres nedstigende rækkefølge mere og mere med stoffet.

Den følgende rækkefølge kan ad parallelle linjer findes i evolutionen af Elementerne og Sanserne; eller i det Cosmiske jordiske "MENNESKE" eller "Ånd," og dødelige fysiske menneske: —

1. Æter	...	Hørelse	...	Lyd.
2. Luft	...	Berøring	...	Lyd og Berøring.
3. Ild, eller Lys	Syn	...	...	Lyd, Berøring og Farve.
4. Vand	...	Smag	...	Lyd, Berøring, Farve og Smag.
5. Jord	...	Lugt	...	Lyd, Berøring, Farve, Smag og Lugt.

Som det ses, tilføjer hvert Element, de fra dets forgænger, til sine

* Hinduismens opponenter kan kalde det ovennævnte Panteisme, Polyteisme, eller hvad som helst de ønsker. Hvis Videnskaben ikke er fuldkommen blindet af fordomme, så vil den i denne beretning se en dybdegående viden om *natur Videnskaber og Fysik*, så vel som om Metafysik og Psykologi. Men for at finde ud af dette, så er man nødt til at studere personificeringerne, og derefter konvertere dem til kemiske atomer. Det vil derefter blive fundet at tilfredsstille både fysisk og endda rent materialistisk *Videnskab*, så vel som de som ser den "Store Ukendte Årsag" i evolutionens arbejde i dens fænomenmæssige og illusoriske aspekter.

egne karakteristika; lige som hver Rod-Race tilføjer den karakteristiske forstand fra den forudgående Race. Det samme er sandt i den *syvfoldige* skabelse af mennesket, som gradvist evolverer i syv stadier, og ved de samme principper, som det vil blive vist længere fremme.

Således, mens Guder eller Dhyan Chohaner (Devaer) udgår fra den Første Årsag — som ikke er Parabrahm, for den sidstnævnte er ALT-ÅRSAGEN, og kan ikke refereres til som den "Første Årsag," — en Første Årsag som i Brahmanske Bøger kaldes Jagad-Yoni, "verdens livmoderen," emanerer menneskeheden fra disse aktive aktører i Kosmos. Men, mennesker var, ikke fysiske væsner, under den første og den anden race, men kun *rudimenter* for de fremtidige mennesker: *Bhûthaer*, som udgik fra Bhûtadi, "oprindelse," eller "det oprindelige sted hvor fra Elementerne udsprang." Derfor fortsatte de sammen med alle de andre fra *Prabhavâpyaya*, "stedet hvor fra oprindelsen, og ind i hvilken opløsningen af alle ting sker," som forklaret af Kommentatoren. Der fra også vores fysiske sanser. Der fra selv den højeste "skabte" guddom, i vores filosofi. Som ét med Universet, uanset vi kalder ham Brahmâ, Iswara, eller Purusha, er han en manifesterende guddom, — derfor skabt, eller begrænset og konditioneret. Dette bevises let, endda i de eksoteriske læresætninger.

Når den først efter at være kaldt den *uopfattelige*, evige Brahma (intetkøn eller abstrakt), Punda-Rikakshaen, "højeste og uforgængelige herlighed," i stedet for *Sadaika-Rupa*, "uforanderlig" eller "uændret" Natur, så adresseres han som *Ekanaka-Rupa*, "både enlig og mangfoldig," så bliver han, årsagen, forenet med hans egne virkninger; og hans navne, hvis de placeres i esoterisk rækkefølge, viser den følgende nedstigende skala: —

1. Mahapurusha eller Paramatman ... Højeste Ånd.
2. Atman eller Pûrvaja (Protologos)... Naturens levende Ånd.
3. Indriyâtman, eller Hrishikesa..... Åndelig eller intellektuel sjæl (Ét med sanserne).
5. Bhutâtman Den levende, eller Livs Sjæl.
6. Kshetrajna Legemliggjort sjæl, eller Universet af Ånd og Stof.
7. Bhrântidarsanatah..... Falsk opfattelse — Materielt Univers.

Det sidste navn betyder noget opfattet eller forestillet, på grund af falsk forståelse, lige som en materiel form; men, faktisk, kun *Maya*, illusion, lige som alt i vores fysiske univers.

Det er i streng analogi med DETS attributter i både de åndelige og materielle verdener, at evolutionen af de Dhyan Chohaniske Essenser finder sted; den sidstnævntes karakteristika bliver, på deres side reflekteret, i *Mennesket*, kollektivt, og i hver af hans principper; hvor *enhver af dem i den samme fremadskridende rækkefølge, i sig selv indeholder, en del af deres forskellige "ilde" og elementer.*

STANZA V.
EVOLUTIONEN AF DEN ANDEN RACE.

§§ (18) Yogaens Sønner. (19) Den Kønløse Anden Race. (20) Sønnerne af Sønnerne fra Tusmørket. (21) "Skyggen," eller det Astrale Menneske, trækker sig tilbage indeni, og mennesket udvikler en fysisk krop.

18. DEN FØRSTE (*Race*) VAR YOGAENS SØNNER. DERES SØNNER, VAR BØRN AF DEN GULE FADER OG DEN HVIDE MODER.

I den senere Kommentar, oversættes sætningen: —

"Sønnerne fra Solen og Månen, spædbarnet af æter (eller vinden) (a)

"De var Herrernes skyggers skygger (b). De (skyggerne) udvidede sig. Jordens Ånder ikklædte dem; de solare Lha'er varmede dem (dvs., bevarede den vitale ild i de spirende fysiske former). Åndedragene havde liv, men havde ingen forståelse. De havde ingen ild ej heller vand fra deres eget (c).

(a) Husk i denne forbindelse Hermes *Tabula Smaragdina*, hvis esoteriske mening har syv nøgler i sig. Den Astro-Kemiske er velkendt af studerende, den antropologiske kan nu gives. Den "Ene ting" nævnt i den er MENNESKET. Det siges: "Faderen til DENNE ENE ENESTE TING er Solen; dets Moder Månen; Vinden bærer den til hans favn, og dens næringsgiver er Spirituous Jorden." I den okkulte gengivelse af det samme tilføjes det: "og *Åndelig* Ild er dets instruktør (Guru)."

Denne ild er det højere Selv, det *Åndelige* Ego, eller det som er evigt reinkarnerende under indflydelse af dets lavere personlige Selv, forandrende sig ved hver gen-fødsel, fyldt med *Tanha* eller begær efter at leve. Det er en mærkelig lov i Naturen at, den højere (*Åndelige*) Natur, på dette plan, så at sige, skulle være i afhængighed af den lavere. Med mindre Egoet tager tilflugt i Atman, ALT-ÅNDEN, og forenes fuldstændigt ind i essensen deraf, så kan det personlige Ego anspore det til den bitre ende. Dette kan ikke blive fuldt ud forstået med mindre den studerende gør sig selv familiær med mysteriet om evolution, som fremskrider ad trefoldige linjer — *åndelig*, psykisk og fysisk.

Det som propellerer hen mod, og påtvinger evolution, *dvs.*, fremtvinger vækst og udvikling i Mennesket hen mod fuldkommenhed er (a) MONADEN,

eller det som ubevidst handler i det gennem en kraft iboende i den selv; og (b) den lavere astrale krop eller det *personlige SELV*. Den førstnævnte, uanset fanget i en plante eller en dyrekrop, er begavet med, er i sandhed selv, denne kraft. På grund af dens identitet med ALT-KRAFTEN, som, som sagt, er iboende i Monaden, den er al-mægtig på *Arupaens* plan, eller det formløse plan. På vores plan, er dets essens for ren, den forbliver al-potentiel, men bliver individuelt inaktiv: *f.eks.*, Solens stråler, som bidrager til vegetationens vækst, udvælger ikke denne eller hin plante at skinne på. Ryk planten op med rode og overfør den til et stykke jord hvor solstrålen ikke kan nå den, og den sidstnævnte ikke vil følge den. Lige så med Atman: med mindre det højere Selv eller EGO graviterer hen mod dens Sol — Monaden — så vil det lavere *Ego*, eller *personlige Selv*, have overhånden i ethvert tilfælde. For det er dette *Ego*, med dets hårde Selviskhed og dyriske begær med hensyn til at leve et Sanseløst liv (*Tanha*), som er "skaberen af tabernaklet," sådan som Buddha kalder det i *Dhammapada* (153 og 154). Derfor udtrykket, "Jordens Ånder iklædte skyggerne og udvidede dem." Til disse "Ånder" tilhører midlertidigt de menneskelige astrale selv; og det er dem som giver, eller bygger, menneskets fysiske tabernakel, for Monaden og dets beviste princip *Manas*, så de kan dvæle i det. Men de "Solare" *Lha'*er, Ånder, varmer dem, skyggerne. Dette er fysisk og bogstaveligt sandt; metafysisk, eller på det psykiske og åndelige plan, er det ligeligt sandt at Atman alene *varmer* det indre menneske; *dvs.*, det oplyser det med det guddommelige livs stråle og er alene i stand til at indgive dets udødelighed til det indre menneske, eller det reinkarnerende *Ego*. Således, sådan som vi skal se, at for de første tre og en halv Rod-Race, op til det midterste eller vendepunktet, er det de astrale skygger fra "forfædrene," de lunare *Pitrier*, som er de frembringende kræfter i *Racerne*, og som bygger og gradvist driver evolutionen af den fysiske form hen mod fuldkommenhed — dette, på bekostningen af et proportionalt tab af åndelighed. Derefter, fra vendepunktet, er det det Højere *Ego*, eller inkarnerende princip, *nous* eller *Sindet*, som hersker over det dyriske *Ego*, og hersker over det når som helst det ikke bæres ned af det sidstnævnte. Kort sagt, er Åndelighed på dens opstigende bue, og det dyriske eller fysiske hæmmer den kun i stød at gøre fremskridt på dets evolutionsvej når *personlighedens* selviskhed har inficeret det sande *indre* menneske så stærkt med dets dødelige *virus*, at den opadgående tiltrækning har tabt al dens kraft på det fornuftigt tænkende menneske. I ædruelig sandhed, moralsk fordærv og ondskab er en *abnorm, unaturlig* manifestation, i denne periode af vores menneskelige evolution — de burde i det mindste være det. Sandheden at menneskeheden aldrig har været mere selvisk og umoralsk end den er nu, hvor civiliserede nationer har haft succes med at gøre det første en etisk karakteristik, det andet til en kunstart, er et ekstra bevis på fænomenets exceptionelle natur.

Hele systemet findes i den "*Chaldean Book of Numbers*," og selv i *Zohar*, hvis man blot forstår meningen med de apokalyptiske hentydninger. Først kommer En-Soph, det "Skjulte af det Skjulte," derefter *Punktet*, Sefira og de senere Sefirot; derefter *Atzilatic Verdenen*, en *Verden af Emanationer* som giver fødsel til tre andre verdener — kaldt Tronen, de rene Ånders bolig; den anden, *Formdannelsens Verden*, eller *Jetzira*, boligen for Englene som udsendte den Tredie, eller Handlingens Verden, den Asiatiske *Verden*, som er Jorden eller *vores Verden*; og alligevel siges det at denne verden, der også kaldes *Kliphoth*, som indeholder de (seks andre) Sfærer, כַּלְבַּל יָג, og stof, er residensen for "Mørkets Prins". Det er så klart fremlagt som det kan gøres; for *Metatron*, Englen for den anden eller *Briatiske Verden*, betyder Budbringer ἄγγελος, Engel, kaldt den store Lærer; og under ham er Englene fra den tredie Verden, *Jetzira*, hvis ti og syv klasser er *Sefirotterne*,* hvor om det siges at "de bebor og levendegør denne verden som Essentielle *Entiteter* og *Intelligenser*, hvis *korrelativer* og *modsatninger* bebor den tredie *Asiatiske Verden*." Disse "Modsatninger" kaldes "*Skallerne*," כַּלְבַּל יָפְדָה, eller *dæmoner*,† som bebor de syv beboelser kaldt *Sheba Hachaloth*, som ganske enkelt er vores kloders syv zoner. Deres prins kaldes i Kabalaen for Samael, Dødens Engel, som også er den forførende slange Satan; men denne Satan er også Lucifer, den lysende engel af Lys, *Lysen* og *Liv-bringeren*, "Sjælen" fremmedgjort fra de Hellige *Enere*, de andre engle, og i en periode, *foregribende den tid*, hvor de vil være nødt til at nedstige til Jorden for at inkarnere til deres tid.

"*Sjælene* (Monaderne) er før-eksisterende i Emanationernes verden," (*Book of Wisdom* viii., 20); og *Zohar* lærer at i "Sjælen" "er det *sande menneske*, dvs., Egoet og det bevidste JEG ER: 'Manas.' "

"De nedsteg fra den rene luft for at blive *lænket til kroppe*," siger Josephus der gentager Essenernes tro (*De Bello Judæo*, 11, 12). "Luften er fyldt med Sjæle," hævder Philo, "*de nedstiger for at blive bundet til dødelige kroppe, begærende at leve i dem*." (*De Gignat*, 222 c.; *De Somniis*, p. 455)‡; fordi gennem, og i, den menneskelige form vil de blive *progressive* væsner, hvorimod englens natur er rent *intransitiv*, og derfor har mennesket i sig magten til at transcendere Englenes evner. Derfor siger de Indviede i Indien at det er Brahminen, den to-gange-fødte, som hersker over guder eller devaer; og Paulus gentog det i

* Se Vol. I. Del III., "*Guder, Monader og Atomer*." Det er symboliseret i den Pythagoræiske Triangel, de 10 prikker indeni, og Triangelens og Kubens syv punkter.

† Hvor fra det Kabalistiske navn på *Skaller* angivet om den astrale form, kroppen kaldt *Kama Rupa*, efterladt af de højere engle i form af den højere *Manas*, når den sidstnævnte drager væk til Devachan, forsagende dets levn.

‡ Som viser at Essenerne troede på gen-fødsel og mange inkarnationer på Jorden, lige som Jesus selv gjorde, en sandhed vi kan bevise fra det Nye Testamente selv.

Korinterbrev I, vi., 3: "Ved i ikke at vi (de Indviede) skal dømme engle"?

Til sidst, vises det i et meget gammelt skrift og i Kosmogoni at mennesket evolverede primært som en *lysende ulegemlig form*, hvor over den fysiske ramme for hans krop, lige som den smeltede messing rundt om skulptørens ler model, blev bygget af, gennem, og fra, de lavere former og typer af dyrisk jordisk liv. "Sjælen og *Formen* antog en jordisk klædning da den nedsteg til Jorden," siger *Zohar*. Hans protoplastiske krop blev ikke dannet af dette stof som vores dødelige rammer er formet med. "Da Adam dvælede i Edens have, var han iklædt den himmelske klædning, som er klædningen fra himmelsk lys. . . . *lys fra dette lys som blev brugt i Edens have,*" (*Zohar II 229 B*). "Mennesket (den himmelske Adam) blev skabt af den Jetziriske verdens ti Sefirot, og ved *fælles kraft* avlede de (de syv engle fra en endnu lavere verden) *den jordiske Adam* Først faldt Samael, og derefter forårsagede det *bedragende* (?) menneske, også hans fald."

(b) Sætningen: "De var skyggernes skygger fra Herrerne," *dvs.*, forfædrene skabte mennesket ud af deres egne astrale legemer, forklarer en universel opfattelse. *Devaerne* krediteres i Østen med ikke at have nogen skygger selv. "Devaer kan ikke kaste skygger," og dette er det sikre tegn på en *god hellig Ånd*.

Hvorfor havde de "ikke deres egen ild eller vand"? * Fordi: —

(c) Det som Hydrogen er i forhold til elementerne og gasserne på det objektive plan, er dets noumenon i verdenen med mentale eller subjektive fænomener; fordi dets treenheds latente natur spejles i dets tre

* Det bekræftes, imidlertid, som vi har vist det, af esoterismen i *Første Mosebog*. Ikke kun skabes dyrene der i efter "Støvets Adam," men vegetation vises *på* Jorden før "himlene og Jorden blev skabt." "Enhver plante på marken frem for det (den dag da himlene og Jorden blev skabt, v. 4) var i Jorden" (v. 5). Med mindre den Okkulte fortolkning, som viser at i Kloden denne 4'de Runde var dækket med vegetation, og den første (*astrale*) menneskehed blev frembragt før næsten noget kun gro og udvikles der på, nu godtages, hvad kan det døde bogstav så betyde? Ganske enkelt at græsset var på Klodens jord før denne Klode blev skabt? Og alligevel er meningen med vers 6, som siger at "der vældede en Tåge op af Jorden" og vandede hele Jordens flade før det regnede, og forårsagede træerne, osv., at gro, klar nok. Det viser også i hvilken geologisk periode det skete, og videre hvad som menes med "Himlen og Jorden." Der menes firmamentet og tør *jordskorpe* land, skilt ud og frigjort fra dets dampe og uddunstninger. Desuden, må den studerende huske på, at lige som Adam Kadmon, "det mandlige og kvindelige væsen" i *Første Mosebog, kap. I.*, ikke er et fysisk menneskeligt væsen men Elohimernes hærske, hvor Jehovah selv var i blandt — så var dyrene nævnte i kapitlet som "skabt" før mennesket i den døde bogstavs tekst, ikke dyr, men Zodiak tegn og andre sideriske legemer.

aktive emanationer fra de tre højere principper i mennesket, nemlig, "Ånd, Sjæl, og Sind," eller *Atma*, *Buddhi*, og *Manas*. Det er det åndelige og også det materielle menneskelige grundlag. Det Rudimentære menneske, som er blevet givet næring af "luften" eller "vinden," bliver det fuldkomne menneske senere hen; når han, ved udviklingen af "Åndelig ild," *noumenonet* fra de "Tre i En" indeni hans Selv, fra hans indre Selv, eller Instruktør, erhverver Selv-Bevidsthedens Visdom, som han ikke er i besiddelse af i begyndelsen. Således er guddommelig Ånd her igen symboliseret ved Solen eller Ilden; guddommelig Sjæl ved Vand og Månen, der begge står for Faderen og Moderen fra *Pneuma*, menneskelig Sjæl, eller Sind, symboliseret af Vinden eller luften, for *Pneuma*, betyder "åndedrag."

Derfor i den *Smaragdinske Tavle*, forvrænget af Kristne hænder: —

"Den Superiøre er enig med den Inferiøre; og den Inferiøre med den Superiøre; med henblik på at fremkalde dette en sande vidunderlige Værk" — som er MENNESKET. For Chiram's eller Kong Hiram's hemmelig værk i Kabalaen, "i Essensen en, men tre i Aspekter," er den Universelle Agent eller *Lapis Philosophorum*. Det Hemmelige Værk's kulmination er det Åndelige Fuldkomne Menneske, ved én ende af linjen; foreningen af de tre elementer er det Okkulte Opløsningsmiddel i "Verdenssjælen," den *Cosmiske* Sjæl eller Astralt Lys, i den anden; og på det materielle plan, er det *Hydrogen* i dens relation til de andre gasser. Sandelig, TO ON; den ENE "som ingen person har set undtagen Sønnen"; denne sætning gælder både for det metafysiske og fysiske Kosmos, og for det åndelige og materielle Menneske. For hvordan kunne den sidstnævnte forstå TO ON den "Ene Fader," hvis hans *Manas*, "Sønnen," ikke bliver (*som*) "Ét med Faderen," og modtager oplysthed gennem denne absorption fra den "guddommelige instruktør," Guru — *Atma-Buddhi*?

"Hvis du vil forstå den SEKUNDÆRE (såkaldte "Skabelse,"), *oh Lanoo, så skal du først studere dets relation til den PRIMÆRE.*" (Kommentar, Dzyan's Bog, III. 19.)

Den første Race havde tre elementer, men ingen *levende* Ild. Hvorfor? Fordi: — "Vi siger *fire* elementer, min Søn, men burde sige tre," siger Hermes Trismegistus. "Det som er markeret $\text{=}\tilde{\text{H}}\text{=}$ læses "Rod" i den Primære Cirkel" (skabelse) lige som ligeledes i den Sekundære.

Således finder vi i indenfor Alkymi eller Vestlig Hermetisme (en variant af Østlig Esoterisme):—

X.	$\text{=}\tilde{\text{H}}\text{=}$	X.
Sulphur	Flamma	Spiritus
Hydrargyum	Natura	Aqua
Sal	Mater	Sanguis

Og disse tre er alle kvaterniteter fuldkommengjorte ved deres Rod, Ild. Ånden, ovenfor manifesteret Natur, er det ildagtige ÅNDEDRAG i dens absolutte Enhed. I det manifesterede Univers, er den den Centrale Åndelige Sol, alt Livs elektriske Ild. I vores System er den den synlige Sol, Naturens Ånd, den jordiske gud. Og i, på, og omkring Jorden, den ildagtige Ånd deraf — luft, dampagtig ild; *vand*, væske ild; *Jord*, fast ild. Alt er ild — *ignis*, i dens ultimative konstitution, eller Jeg, hvis rod er O (*intet*) i vores opfattelser, Altet i naturen og dets sind. *Pro-Mater* er guddommelig ild. Den er Skaberen, Ødelæggeren, Bevareren. Gudernes oprindelige navne er alle forbundet med ild, fra AGNI, den Aryanske, til den Jødiske gud som "er en fortærende ild." I Indien, kaldes Gud i forskellige dialekter, *Eashoor*, *Esur*, *Iswur*, og *Is'Vara*, på Sanskrit Herren, fra *Isa*, men dette er primært navnet på Siva, Ødelæggeren; og de tre Vediske hovedguder er Agni (*ignis*), Vayu, og Sûrya — Ild, Luft, og Solen, tre okkulte grader af ild. På Hebraisk betyder אָזָא (*aza*), at illuminere, og אֶשָׁ (*asha*) er ild. Indenfor Okkultisme, er "at vedligeholde en ild" synonym med at invokere en af de tre store ild-kræfter, eller "at påkalde Gud." På Sanskrit er *Osch* eller *Asch* ild eller varme; og det Egyptiske ord Osiris er (som vist af Schelling) sammensat af de to stammer *aish* og *asr*, eller en "ildbesværger." *Aesar* betød på gammel Etruskisk en Gud (måske stammende fra *Asura* i Vedaerne). *Aeswar* og *Eswara* er analoge udtryk, sådan som Dr. Kenealy mente det. I *Bhagavad Gîtâ* læser vi, "Iswara residerer i ethvert dødeligt væsen og sætter, ved sin overnaturlige kraft, alle ting som monteres på Tidens Hjul, i bevægelse." Det er, sandelig, skaberen og ødelæggeren. "Den oprindelige ild blev antaget at have en umættelig appetit med henblik på at fortære. Maximus fra Tyre beretter at de gamle Persere kastede brændbart stof ind i ilden råbende: 'Fortær, oh Herre!' På det Irske sprog betyder *Easam*, eller *Asam*, 'at skabe,' og *Aesar* var navnet på en gammel Irsk gud, der betød 'at tænde en ild' " (*Kenealy*). De Kristne Kabalister og symbollærere som forvrængede Pymander — fremtrædende blandt dem Biskoppen fra Ayre, François de Tours, i det 16'ende århundrede — inddeler elementerne på denne måde: —

De fire elementer dannet fra guddommelige substanser og Ånderne fra Naturens Salte er repræsenteret ved —

☉	Skt. Matthæus.	Engle-Menneske	Vand	(Jesus-Kristus, Engle-Menneske, <i>Mikael</i>)
A – ω	Skt. Markus.	Løven	Ild	
E – Y	Skt. Lukas .	Tyren	Jorden	
I – O	Skt. Johannes.	Ørnen	Luft*	

* Til de som ville forespørge "Hvad har Hydrogen at gøre med luft eller oxy-

H, KVINTESSENSEN, 'ΗΦΑΟΞ, FLAMMA-VIRGO (jomfruelig olie), FLAMMA DURIS-SIMA, VIRGO, LUCIS ÆTERNA MATER.

Den første race af mennesker var, derfor, ganske enkelt billederne, de astrale dubletter fra deres Fædre, som var pionererne, eller de mest fremskredne Entiteter fra en foregående dog *lavere* sfære, hvis skal nu er vores Måne. Men selv denne skal er al-potentiel, for, efter at have genereret Jorden, er det Månens *fantom* som, tiltrukket af magnetisk affinitet, søgte at danne dens første beboere, de før-menneskelige monstre, (se *ovenfor*, Stanza II.). For at forsikre ham selv om dette, så er den studerende igen nødt til at vende sig til de Kaldæiske Fragmenter, og læse hvad Berosus siger. Berosus erhvervede hans information fra *Ea*, den mandlige-kvindelige guddom for Visdom, fortæller han os. Mens guderne blev genereret i dens androgyne favn (Svåbhåvat, Moder-rummet) blev dets (Visdommens) refleksioner på Jorden kvinden Omoroka, som er den Kaldæiske Thavatth, eller den Græske Thalassa, Dybet eller Havet, som esoterisk og endda eksoterisk er *Månen*. Det var Månen (Omoroka) som præsiderede over den monstrøse skabelse af ubestemmelige væsner som blev slået ihjel af Dhyanierne. (Se *Hibbert Lectures*, p. 370 og flg.; også i Del II. "Adam-Adami.")

Evolutionær lov pålagde de lunare "Fædre" at gennemgå alle former for liv og væren på denne klode, i deres monadiske tilstand; men ved afslutningen af den Tredie Runde, var de allerede menneskelige i deres guddommelige naturer, og var således kaldet til at blive skaberne af formene skæbnebestemte til at forsyne tabernaklerne for de mindre fremskredne Monader, hvis opgave det var at inkarnere. Disse "Forme" kaldes "Yoganes Sønner," fordi Yoga (forening med Brahmâ eksoterisk) er den højeste tilstand for den passive ubegrænsede guddom, da den indeholder alle de guddommelige energier og er Brahmâ's essens, som siges (lige som Brahmâ) at skabe alting gennem Yoga kraft. Brahmâ, Vishnu og Siva er de mest kraftfulde energier fra Gud, Brahma, Intetkønnet, siger en

gering?" svares der: "Studer først den Okkulte Alkymis ABC." I deres iver, efter at identificere Pymander, "Mysteriets mund," profetisk med Skt. Johannes Døberen, så identificerede de imidlertid således også de 7 *Kabeiri* og de Assyriske Tyre med Keruberne hos Jøderne og Apostlene. Da de desuden var nødt til at trække en demarkationslinje mellem de *fire* og de *tre* — de sidstnævnte var de *Faldne Engle*; og desuden at undgå at forbinde disse med "Overfladens Syv Ånder," Ærkeenglene, så kastede de uceremonielt alt væk som de valgte ikke at anerkende. Derfor forvanskningen af Elementernes rækkefølge, for at få dem til at passe med Evangeliernes rækkefølge, og at identificere Engle-Mennesket med Kristus. Hos Kaldæerne, Egypterne, fra hvem Moses antog *Chrouberne* (Keruberne i deres dyriske form), og Ofitterne; sammen med dem, blev Englene, Planeterne, og Elementerne, symboliseret mystisk og alkymistisk ved *Løven* (Mikael); *Tyren* (Uriel); *Dragen* (Rafael); *Ørnen* (Gabriel); *Bjørnen* (Thot-Sabaoth); *Hunden* (Erataoth); *Æslet* (Uriel eller Thartharaoth). Alle disse har en kvalificerende betydning.

Purânisk tekst. Yoga er her det samme som Dhyâna, et ord som igen er synonym med Yoga i den Tibetanske tekst, hvor "Yoganes Sønner," kaldes "Sønner af Dhyâna," eller af den abstrakte meditation gennem hvilken Dhyani-Buddhaerne skaber deres himmelske sønner, Dhyani-Bodhisattvaerne. Alle væsnerne i verdenen har hver af dem et superiørt ovenfor. "Dette superiøre, hvis indre nydelse det er *at emanere ind i dem*, kan ikke indgive effluks førend de har beundret" — *dvs.*, mediteret som under Yoga. (Sepher *M'bo Sha-arim*, oversat af Isaac Myer, *Qabbalah*, pp. 109-111.)

19. DEN ANDEN RACE (*var*) RESULTATET AF SPIRING OG UDVIDELSE; DEN A-SEKSUELLE (*form*) FRA DEN KØNSLØSE (*skygge*). SÅLEDES, O LANOO, BLEV DEN ANDEN RACE FREMBRAGT (*a*).

(*a*) Det som vil blive mest bestredet af videnskabelige autoriteter er denne a-seksuelle Race, den Anden, de såkaldte "Sved-fødtes" fædre, og måske endnu mere den Tredie Race, de "Æg-fødte" androgyne. Disse to formeringsmetoder er de mest vanskelige at forstå, især for det Vestlige sind. Det er klart at ingen forklaring kan forsøges for de som ikke er studerende af Okkult metafysik. Europæiske sprog har ingen ord med hensyn til at udtrykke ting som Naturen ikke mere gentager på dette stadie af evolution, ting som derfor ikke kan have nogen mening for materialisten. Men der er analogier. Det benægtes ikke at der i begyndelsen af fysisk evolution må have været processer i Naturen, for eksempel spontan formering, nu uddød, som gentages i andre former. Således fortælles vi at mikroskopisk undersøgelse ikke viser nogen permanentthed for nogen som helst bestemte tilstande for genfrembringelse af liv. For "den viser at den samme organisme kan gennemløbe forskellige metamorfoser i løbet af dens livs-cyklus, under hvilke den kan være *seksuel*, og i andre *a-seksuel*; *dvs.*, den kan reproducere sig selv med mellemrum ved samarbejdet mellem to væsner af modsat køn, og også ved spaltning eller *knopskydning* fra kun et væsen, som ikke har et køn." * "Knopskydning" er selve ordet brugt i Stanzaen. Hvordan kunne disse Chhayaer reproducere sig selv på anden måde; f.eks., avle den Anden Race, siden de var æteriale, a-seksuelle, og endda endnu blottet, for vehiklet for begær, eller Kama Rupa, som først evolverede i den Tredie Race? De evolverede den Anden Race ubevidst, sådan som nogle planter gør. Eller, måske, som *Amøben*, blot på en mere æterial, virkningsfuld måde, og i større skala. Sandelig hvis, celle-teorien gælder ligeligt for Botanik og Zoologi, og udstrækker sig til Morfologi, så vel som til organismernes Fysiologi,

* Se Laing's "*Modern Science and Modern Thought*," p. 90.

og hvis de mikroskopiske celler af fysisk videnskab betragtes som uafhængige levende væsner — lige som Okkultisme betragter de "ildagtige liv" * — så er der ingen vanskelighed i opfattelsen af de oprindelige processer for formering.

Betragt de første stadier af udviklingen i en kim-celle. Dets *kerne* gror, forandres, og danner en dobbelt kegle eller spindel, således, Σ *indeni* cellen. Denne spindel nærmer sig cellens overflade, og den ene halvdel *udstødes* i form af det som kaldes "*polar celler*." Disse polar celler dør *nu* ud, og embryoet udvikles fra væksten og segmenteringen af kernens tilbageblevne del som *næres* af cellens substans. Hvorfor kunne væsner så ikke have levet på en sådan måde, og have været skabt på *denne* måde — ved selve begyndelsen af *menneskelig og pattedyrs evolution*?

Dette kan, måske, tjene som en analogi til at angive en ide om den proces som den Anden Race blev dannet ved hjælp af fra den Første.

Den astrale form iklædende Monanden var omgivet, lige som den stadigvæk er, med dens æg-formede sfære af *aura*, som her korresponderer til kim-cellens eller *ovum*'s substans. Den astrale form selv er kernen, nu, som den gang, besjælet af livets princip.

Når sæsonen for genproduktion ankommer, "*udstøder*" det *sub*-astrale en miniture af sig selv fra den omgivende aura's æg. Dette kim gror og ernærer sig ved auraen ind til det bliver fuldt ud udviklet, når den gradvist adskiller sig fra dets forælder, bærende dets egen auriske sfære med sig; lige som vi ser levende celler genproducere deres lighed ved vækst og efterfølgende inddeling i to.

Analogien med "*polar-cellerne*" synes at holde stik, da deres død *nu* vil korrespondere til forandringen introduceret ved adskillelsen af kønnene, da drægtighed *i uterus*; *dvs., indeni cellen*, blev reglen.

"*Den tidlige Anden (Rod) Race var Fædre til de 'Sved-fødte'*; *den senere Anden (Rod) Race var selv 'Sved-fødte'*."

Denne passage fra Kommentaren refererer til evolutionens arbejde fra begyndelsen af Racen til dens afslutning. "Yogaens Sønner," eller den oprindelige astrale race, havde syv stadier af evolution *racemæssigt*, eller kollektivt; lige som ethvert individuelt Væsen i den havde det, og har det nu. Det er ikke kun Shakespeare, men Naturen selv, som inddelte menneskets tidsaldre i serier på syv. Således blev de første under-racer til den Anden Race først født ved processen beskrevet ved loven om analogi; mens den sidste, *pari passu*, gradvist begyndte med evolutionen af den menneskelige krop, for at blive formet på en anden måde. Processen for reproduktion har også syv stadier

* Se Bog I. Del I. Stanza VII Kommentar 10.

i hver Race, hver af dem dækkende æoner af tid. Hvilken fysiolog eller biolog vil kunne fortælle hvorvidt den nuværende formeringsmetode, med alle dens faser af drægtighed, er ældre end en halv million, eller højest en million år, siden deres observations-cyklus begyndte for knapt et århundrede siden.

De oprindelige menneskelige hermafroditter i Naturen er en velkendt sandhed for de gamle, og udgør en af Darwin's største uklarheder. Alligevel er der sandelig ingen umulighed, men, tværtimod, en stor sandsynlighed for at hermafroditisme eksisterede i de tidlige racers evolution; mens det, må være sådan, baseret på analogiske forhold, på eksistensen af en universel lov indenfor fysisk evolution, handlende uden at skelne ved konstruktionen af plante, dyr, og menneske. De fejlagtige teorier om mono-genesis, og menneskets nedstamning fra pattedyrene i stedet for det omvendte, er fatal for evolutionens fuldendthed som lært om i moderne skoler ad Darwinistiske linjer, og de vil være nødt til at blive forladt i lyset af de uoverstigelige vanskeligheder som de støder på. Okkult tradition — hvis betegnelserne Videnskab og Viden i dette tilfælde nægtes med hensyn til oldtiden — kan alene forene utilstrækkelighederne og udfylde kløften. "Hvis du vil kende det usynlige, åben dit øje vidt op for det synlige," siger et Talmudisk aksiom.

I "*Descent of Man*"* forekommer den følgende passage; som viser hvor tæt på Darwin kom med hensyn til at godtage denne gamle lære.

"Det har været kendt at et køn i hvirveldyrers riget bærer rudimenter af forskellige tilbehørs dele der vedrører den reproduktive system, som rettelig tilhører det modsatte køn. . . . En eller anden fjern forfader til hele hvirveldyrer riget ser ud til at have været hermafrodit eller androgyn† . . . Men her støder vi på en enkeltstående vanskelighed. I *pattedyrs klassen besidder hannerne rudimenter af en uterus med de tilhørende passager i Vesiculæ prostaticæ; de bærer også rudimenter af mælkevorte, og nogle mandlige pungdyr har spor af en pungsæk*. Andre analoge sandheder kunne tilføjes. Skal vi derfor formode at et eller andet ekstremt gammelt pattedyr fortsatte som androgyn efter at det havde opnået hoved egenskaber for sin klasse, og derfor efter at det havde afvejet fra de lavere klasser i hvirveldyrers riget? Det synes meget usandsynligt,‡ for *vi er nødt til at se på fiskene, den laveste af alle klasser, for at kunne finde et som stadigvæk eksisterer i androgyne former.*"

Hr. Darwin er tydeligt stærkt utilbøjelig til at antage den hypotese som faktaene så eftertrykkeligt antyder, f.eks., at en ur androgyn

* Second Edition, p. 161.

† Og hvorfor ikke alle de progenitive første Racer, menneskelige så vel som dyriske; og hvorfor *én* "fjern forfader"?

‡ Klart sådan, baseret på Evolutionismens linjer, som sporer pattedyrene til en amfibisk forfader.

stamme som pattedyrene udgik fra. Hans forklaring lyder: — "Sandheden at forskellige tilbehørs organer tilhørende hvert køn, findes i det modsatte køn i rudimentær tilstand kan forklares ved at sådanne organer gradvist er blevet erhvervet af det ene køn og derefter mere eller mindre overført i en ufuldkommen tilstand til det andet." Han giver som eksempel tilfældet med "sporer, fjer, og strålende farver, erhvervet med henblik på kamp eller af hensyn til ornamentik i mandlige fugle" og kun *delvist* arvet af deres kvindelige efterkommere. I forbindelse med problemet som behandles, er behovet for en mere tilfredsstillende forklaring imidlertid tydeligt, faktaene er så meget mere af en fremtrædende og vigtig karakter end de mere overfladiske detaljer som de sammenlignes med af Darwin. Hvorfor ikke åbenhjertigt indrømme forholdet til fordel for hermafroditisme som karakteriserer den gamle fauna? Okkultisme foreslår en løsning som omfatter sandhederne på en meget omfattende og enkel måde. Disse levn fra en tidligere androgyn stamme må placeres i den samme kategori som pinealkirtlen, og andre lige så mysteriøse organer, som giver os stille vidnesbyrd med hensyn til realiteten af funktioner som for længe siden er blevet forkrøblede i løbet af dyre og menneske udvikling, men som en gang spillede en betydelig rolle i urlivets generelle økonomi.

Den okkulte doktrin, kan uanset hvad, blive fordelagtigt sammenlignet med den hos de mest frigjorte videnskabsfolk, som har teoretiseret over det første menneskes oprindelse.

Længe før Darwin, fremlagde Naudin, som gav navnet *Blastema* til det som Darwinister kalder protoplasma, en halvt okkult og halvt videnskabelig-materialistisk teori. Han fik Adam, den *a-seksuelle*, til pludselig at udspringe fra *leret*, sådan som det kaldes i Biblen, Videnskabens *Blastema*. "Det er fra denne menneskehedens larve form at den evolutive kraft resulterede i arternes fuldkommengørelse. For at opnå dette store fænomen, så var Adam nødt til at gennemgå en fase af immobilitet og ubevidsthed, meget analog til dyrenes nymfe-stadie der undergår metamorfose," forklarer Naudin. For den eminente botaniker, var Adam imidlertid ikke et menneske, men *menneskeheden*, "som forblev skjult indeni en midlertidig organisme . . . adskilt fra alle de andre og aldrig indgående alliance med nogen af disse." Han viser kønnenes differentiering opnået ved "en spirings proces magen til Meduser og Søpunge." En menneskehed, således konstitueret fysiologisk, "ville indeholde tilstrækkelig evolutiv kraft med henblik på den hurtige frembringelse forskellige store menneske racer."

De Quatrefages kritiserer denne position i "*Human Species*." Den er *uvidenskabelig*, siger han, eller, korrekt sagt, Naudin's ideer "udgør ikke en videnskabelig teori," for så vidt som ur *Blastema* i hans teori

er forbundet med den *Første Årsag*, som krediteres med at have gjort alle fortidige, nutidige, og fremtidige væsner potentielle i Blastemaen, og således med hensyn til i virkeligheden at have *skabt* disse væsner *en masse*; desuden, betragter Naudin end ikke de *sekundære* Årsager, eller deres aktivitet i denne organiske verdens evolution. Videnskaben, som kun beskæftiger sig med Sekundære Årsager, har således "intet at sige om Naudin's teori" (p. 125).

Ej heller vil det have andet at sige til den okkulte lære, som til en vis grad tilnærmes af Naudin. For hvis vi i hans "ur Blastema" blot ser den Dhyan-Chohaniske essens, *Chhayaen* eller dubletten fra *Pitriernes*, som indeholder alle formers potentialitet indeni sig selv, så er vi helt i harmoni. Men der er to reelle og vitale forskelle mellem vores læresætninger. M. Naudin erklærer at evolutionen har gjort fremskridt med pludselig spring og hop, i stedet for at udstrækkes langsomt over millioner af år; og hans ur Blastema er kun begavet med blinde instinkter — en slags *ubevidst* Første Årsag i det *manifesterede Kosmos* — hvilket er en absurditet. Hvorimod det er vores Dhyan Chohaniske essens — den *primære årsags årsagssammenhæng* som skaber det *fysiske* menneske — som er det levende, aktive og potentielle stof, *per se* frugtbar med denne dyriske bevidsthed af en superior slags, sådan som den findes i myren og bæveren, som frembringer de lange serier af fysiologiske differentieringer. Bortset fra dette er hans "gamle og generelle *skabelses* processer" fra *proto-organismer* lige så okkult som nogen teori fra Paracelsus eller Khunrath kunne være.

Desuden, er de Kabalistiske værker fyldt med beviser på dette. *Zohar*, siger for eksempel, at enhver model i det synlige har sin prototype i det usynlige Univers. "Alt det som er i den lavere (vores) verden findes i den øvre. Det Lavere og det Øvre indvirker og reagerer på hinanden." (*Zohar*, fol. 186.) *Se nedenfor*, Del II., "*Esoteriske Læresætninger bekræftet i ethvert Skrift.*"

20. DERES FÆDRE VAR SELV-FØDTE. DEN SELV-FØDTE, CHHAYAEN FRA HERRERNES, FÆDRENE, TUSMØRKETS SØNNER'S SKINNENDE KROPPE (a).

(a) "Skyggerne," eller *Chhayaerne*, kaldes den "selv-fødtes," sønner, lige som det sidstnævnte navn tillægges alle guder og Væsner født gennem VILJEN, uanset fra Guddommen eller Adepten. Paracelsus's *Homunculi* ville, måske, også være givet dette navn, selv om den sidstnævnte proces er på et langt mere materielt plan. Navnet "Tusmørkets Sønner" viser at de "Selv-fødte" forfædre i vores doktrin er identiske med Pitrierne

i det Brahminske system, lige som betegnelsen er en reference til deres fødselsmåde, så hævdes disse Pitrier at være udgået fra Brahmâ's "tusmørke krop." (*Se Purânaerne.*)

21. DA RACEN BLEV, GAMMEL, BLANDEDE DE GAMLE VANDE SIG MED DE FRISKERE VANDE (*a*); DA DETS DRÅBER BLEV UKLARE, FORDUFTEDE OG FORSVANDT DE I DEN NYE STRØM, I LIVETS VARME STRØM. DEN FØRSTES YDRE BLEV DEN ANDENS INDRE (*b*). DEN GAMLE VINGE BLEV DEN NYE SKYGGE, OG VINGENS SKYGGE (*c*).

(*a*) Den gamle (ur) Race forenedes i den anden race, og blev ét med den.

(*b*) Dette er menneskehedens mysteriøse transformations og evolutions proces. Materialet fra de første former — skyggeagtige, ætereale, og negative — blev trukket og absorberet ind i, og blev således færdiggørelsen af formerne i den Anden Race. *Kommentaren* forklarer dette ved at sige at, da den Første Race ganske enkelt bestod af de astrale skygger fra de skabende forfædre, selvfølgelig uden selv at have hverken astrale ej heller fysiske kroppe — så *døde* denne Race *aldrig*. Dens "mennesker" smeltede gradvist væk, hvor de blev absorberet i kroppene fra deres egne "sved-fødte" afkom, mere faste i formen end deres egne. Den gamle form forsvandt og blev absorberet af, forsvandt i, den ny form, mere menneskelig og fysisk. Der var ingen død i disse dage i en periode mere lykkelig end den Gyldne Tidsalder; men det første, eller ophavs materialet blev brugt til dannelsen af det nye væsen, med henblik på at danne kroppen og endda de indre eller *lavere* principper eller kroppe fra ophavet.

(*c*) Når skyggen trækker sig tilbage, *dvs.*, når den astrale krop bliver dækket med mere fast kød, så udvikler mennesket en fysisk krop. "Vingen," eller den ætereale form som frembragte dets skygge eller billede, blev den astrale krops og dets eget afkoms skygge. Udtrykket er underligt men originalt.

Da der måske ikke er nogen lejlighed til at referere til dette mysterium senere, så er det med det samme lige så godt at påpege den duale betydning indeholdt i den Græske mytes betydning for denne særskilte fase i evolutionen. Den findes i mange varianter i allegorien om Leda og hendes to sønner Castor og Pollux, varianter som har hver sin specielle mening. Således omtales Leda i Bog XI. i *Odyseen*, som Tyndarus's ægtefælle, som med hendes mand gav fødsel "til to sønner med frygtløse hjerter" — Castor

og Pollux. Jupiter begaver dem med en vidunderlig gave og et privilegium. De er halvt-udødelige; de lever og dør, hver af dem på skift, og hver anden dag; (ἑτεροήμεροι*). Lige som Tyndaridæ, er tvillingebrødrene et astronomisk symbol, og står for *Dag* og *Nat*; deres to hustruer, Phoebe og Hilasira, Apollon eller Solens døtre, som personificerer Daggryet og Tusmørket. † Yderligere, er myten i allegorien hvor Zeus vises som faderen til de to helte — født fra ægget som Leda føder — fuldstændig teogonisk. Den vedrører den gruppe af kosmiske allegorier hvor i verdenen beskrives som født fra et æg. For Leda antager form som en hvid svane i den, da hun forener sig med den Guddommelige Svane. ‡ Leda er, derfor, den mytiske fugl, som i forskellige folks traditioner i den Aryanske race, tillægges forskellige ornitologiske fugle former som alle lægger gyldne æg. § I *Kalevala* (det Episke Digt fra Finland), skaber Æterens skønne datter, "Vand Moderen," verdenen i konjunktion med en "And" (en anden form for Svane eller Gås, Kalahansa), som lægger seks gyldne æg, og det syvende, "et jern æg," i hendes skød. Men Leda allegoriens variant som har en direkte reference til det mystiske menneske findes i Pindar ¶, med kun en mindre reference til den i de Homeriske hymner. ¶¶ Castor og Pollux er ikke længere *Dioscuri* (fra *Apollodorus* III. 10, 7) i den; men bliver det højest betydningsfulde symbol for det duale menneske, det Dødelige og Udødelige. Ikke kun dette, men som det nu vil blive vist, så er de også symbolet på den Tredie Race, og dets transformation fra dyremennesket til et guds-menneske kun med en dyrekrop.

Pindar viser Leda forenende sig selv samme nat med hendes mand og også gudernes fader — Zeus. Således er Castor det Dødeliges søn, Pollux er det Udødeliges afkom. I allegorien skabt til lejligheden, siges det at Pollux i et oprør af hævn imod *Apheriderne* ** dræber Lynceus — "han hvis syn er det mest gennemtrængende af alle dødelige" — men Castor såres af *Idas*, "han som ser og ved." Zeus sætter en stopper for kampen ved at kaste hans tordenkile og dræbe de sidste to kombatanter. Pollux finder hans broder døende. †† I

* "Odysseus," xi. 298 til 305; "Iliaden," iii., 243.

† *Chants Cypriaques, Hyg. Tal.*, 80. *Ovid, "Fasti,"* osv. Se *Decharme's "Mythologie de la Grèce Antique."*

‡ Se Brahma Kalahansa i Bog I. Stanza III., p. 78.

§ Se *Decharme's "Mythologie,"* osv., p. 652.

¶ *Nem.*, x., 80 og *flg. Theocras*, xxiv., 131.

¶¶ xxxiv., v. 5; *Theocritus*, xxii., 1.

** *Apollodorus*, III. ii., 1.

†† Castor's grav blev vist i Sparta, i gamle dage, siger Pusanias (III, 13, 1); og Plutarch siger at han i Argos blev kaldt halv-dødelig eller halvt-helt *μιξαρχαγέτας*. (Se Plutarch, *Quæstiones Græcæ*, 23.)

hans fortvivelse beder han Zeus om at også at ihjelslå ham. "Du kan ikke helt dø," svarer Gudernes mester; "du er af en guddommelig race." Men han giver ham valget: Pollux vil enten forblive udødelig, levende evigt på Olympen; eller, hvis han ville dele hans broders skæbne i alle ting, måtte han tilbringe det halve af sin eksistens under jorden, og den anden halvdel i de gyldne himmelske boliger. Denne halv-udødelighed, som også vil blive delt med Castor, godkendes af Pollux.* *Og således lever tvillingebrødrene vekslende, en, gennem dagen, og den anden gennem natten.*†

Er dette, kun en poetisk fiktion? En allegori, en af disse "solar myte" fortolkninger, højere end hvilken ingen moderne Orientalist synes at være i stand til at flyve? Sandelig, den er meget mere. Her har vi en hentydning til den "Æg-fødte," *Tredie Race*; hvis første halvdel er dødelig, *dvs.*, ubevidst i dens personlighed, og intet har i sig selv med henblik på overlevelse‡ ; og den sidste halvdel som bliver udødelig i dens individualitet, på grund af at dets femte princip bliver kaldt til live af de *grundlæggende guder*, og således forbinder Monaden med denne Jord. Dette er Pollux; mens Castor repræsenterer det *personlige*, dødelige menneske, et dyr end ikke af superior slags, når det er uforbundet med den guddommelige individualitet. Sandelig "tvillinger"; alligevel skilt af døden for evigt, med mindre Pollux, bevæget af tvillingskabets stemme, skænker hans mindre favoriserede dødelige broder en del af hans egen guddommelige natur, og således associerer ham med hans egen udødelighed.

Sådan er den okkulte betydning af allegoriens metafysiske aspekt. Den vidt udbredte moderne fortolkning af den — fejret så meget i oldtiden, fortæller Plutarch os,§ som symbol på broderlig hengivenhed — nemlig, at det var et billede lånt fra Naturens scene — er svag og utilstrækkelig til at forklare den hemmelig mening. Bortset fra den sandhed at Månen, var feminin i eksoterisk mytologi, hos Grækerne, og derfor næppe kunne blive anset for at være Castor — og på den samme tid være identificeret med Diana — så ville gamle symbologer som anså Solen, alle sideriske kloders Konge, som det synlige billede på den højeste guddom, ikke have personificeret den som Pollux, der kun var en halv-gud.¶]

* Pindar. Nem. x., 60, Dissen.

† *Schol. Eurip. "Orestes,"* 463, *Dindorf. Se Decharme's "Mythol.,"* osv., p. 654.

‡ *Monaden* er upersonlig og *per se* en gud, dog ubevidst på dette plan. For, da den er adskilt fra dens tredie (ofte kaldt femte) princip, så kan Manas, som er den horisontale linje for den første manifesterede triangel eller treenighed, ikke have nogen bevidsthed eller opfattelse af tingene på dette jordiske plan. "Den højeste ser gennem den lavestes øje" i den manifesterede verden; *Purusha* (Ånd) forbliver blind uden hjælp fra Prakrit (stof) i de materielle sfærer; og ligeledes gør Atma-Buddhi uden Manas.

§ "*Morals,"* p. 484 f.

¶] Denne mærkelige ide og fortolkning godtages af Decharme i hans "*Mythologie de la Grèce Antique.*" "Castor and Pollux," siger han, "er intet andet end Solen og

Hvis vi fra Græsk mytologi går videre til de Mosaiske allegorier og symbollære, så vil vi finde en endnu mere slående bekræftelse på den samme læresætning under en anden form. Ude af stand til at spore den "Æg-fødte," i *Første Mosebog*, så skal vi dog der umiskendeligt finde den androgyne, og de første tre racer i den Hemmelige Lære skjult under den mest geniale symbollære i de første fire kapitler af *Første Mosebog*.

DEN GUDDOMMELIGE HERMAFRODIT.

Et uigennemtrængeligt slør af hemmeligholdelse blev kastet over de okkulte og religiøse mysterier lært om, efter nedsænkningen af den sidste rest af den Atlantiske race, nogle 12.000 år tilbage, for at de ikke skulle blive delt med de uværdige, og på denne måde vanhelliget. Blandt disse videnskaber er mange nu blevet eksoteriske — så som, for eksempel, Astronomi, i dens rent matematiske og fysiske aspekt. Derfor er deres dogmer og læresætninger, alle udelukkende symboliseret og overladt til lignelsers og allegorisk beskyttelse, blevet glemt, og deres mening blevet forvansket. Ikke desto mindre, ser man hermafroditten i skrifterne og traditionerne i næsten enhver nation; og hvorfor en sådan enstemmig enighed hvis fremlæggelsen kun er en fiktion?

Det er denne hemmeligholdelse som førte den Femte Race til etableringen, eller rettere gen-etableringen af de religiøse mysterier, hvor i de gamle sandheder kunne blive lært om til de kommende generationer under allegoriens og symbollærens slør. Iagttag det uforgængelige vidne til de menneskelige racers evolution fra det guddommelige, og især fra den androgyne Race — den Egyptiske Sfinks, denne Tidsaldrenes gåde! Guddommelig visdom inkarnerende på jorden, og tvunget til at smage den bitre frugt af personlig oplevelse af smerte og lidelse, så genererede den under skyggen af træet for viden om Godt og Ondt — en hemmelighed først kendt kun af Elohimerne, de SELV-INDVIEDE, "*højere guder*" — kun på jorden.*

I Enoks Bog har vi Adam, † den første guddommelige androgyne,

Månen opfattet som tvillinger Solen, den udødelige og magtfulde som forsvinder hver aften fra horisonten og stiger ned under Jorden, som om han ville give plads til den broderlige klode som kommer til live ved natten, er Pollux, som ofrer sig selv for Castor; Castor som, er inferior i forhold til hans broder, skylder ham hans udødelighed: for Månen, siger Theophrastus, er kun en anden, men svagere Sol." (*De Ventis 17. Se Decharme, p. 655*)

* Se "*Enoks Bog*."

† Adam (Kadmon) er, lige som Brahmâ og Mars, symbolet på den *forplantende og skabende kraft* eksemplificerende Vand og Jord — en alkymistisk hemmelighed. "Der behøves Jord og Vand for at skabe en menneskelig sjæl," sagde Moses. Mars er Hinduens *Mangala*, planeten Mars, identisk med *Kartikeya*, "Krigs-Guden," født af *Gharma-ja* (Siva's *sved*) og af

opdelende sig i mand og kvinde, og blev JAH-HEVA i en form, eller Race, og Kain og Abel* (mandlig og kvindelig) i dens anden form eller Race — den tve-kønnede Jehovah† — et ekko af dens Aryanske prototype, Brahmâ-Vâch. Hvorefter menneskehedens Tredie og Fjerde Rod-Racer kommer‡ — det vil sige, mandlige og kvindelige Racer, eller individer af modsatte køn, ikke længere kønsløse halv-ånder og androgyne, sådan som de to Racer som gik forud for dem var. Denne sandhed hentydes til i enhver Antropogoni. Den findes i fabel og allegori, i myte og *åbenbarede* Skrifter, i legende og tradition. Fordi, af alle de store Mysterier, arvet af de Indviede fra fjern oldtid, er denne *en af de største*. Den gør rede for det tvekønnede element fundet i enhver skabende guddom, i Brahmâ-Virâj-Vâch, lige som i Adam-Jehovah-Eva, også i "Kain-Jehovah-Abel." For "Adams Slægtsbog" nævner ikke en gang Kain og Abel, men siger kun: "Mandlig og kvindelig skabte han dem. . . og kaldte deres navn Adam" (kap. v. 5). Derefter fortsætter den med at sige: "Og Adam undfangede en søn i *hans egen lighed*, efter hans billede, og kaldte hans navn Seth" (v. 3); hvorefter han undfanger andre sønner og døtre, og beviser således at Kain og Abel er hans egne allegoriske permutationer. Adam står for den oprindelige *menneskelige* race, især i dens cosmisk-sideriske betydning. Imidlertid, ikke således, i dens teo-antropologiske betydning. Jehovah's, eller *Jah-Hovah's* sammensatte navn, der betyder *mandligt liv* og kvindeligt liv — først androgynt, derefter adskilt i kønnene — bruges i denne betydning i Første Mosebog fra kap. v. og videre frem. Lige som forfatteren til "The Source of Measures" siger (p. 159): "De to ord som Jehovah er sammensat af udgør den oprindelige ide om mandlig-kvindelig, som fødsels ophavene"; for det Hebraiske bogstav *Jod* var *membrum virile* og *Hovah* var Eva, moderen til alt levende, eller procreatrix, Jord og Natur. Forfatteren mener derfor, at "Det ses at den *fuldkomne ene*" (den fuldkomne kvindelige cirkel eller *Yoni*, 20612, *numerisk*), "som *ophav til målinger*, også tager form af *fødselsoprindelse*, lige som *en Hermafrodit*; deraf den falliske form og brug."

Lige nøjagtig; bortset fra at "den falliske form og brug" kom mange tidsaldre senere; og den første oprindelige mening for Enos, Seth's søn, var den Første *Race* født på den nuværende almindelige måde fra mand og kvinde — for Seth er ikke et menneske, men en *race*. Før ham var menneskeheden hermafrodit.

Jorden. Han er *Lokita*, den røde, lige som også Brahmâ og Adam. Hinduens Mars er, lige som Adam, ikke født fra nogen kvinde og moder. Hos Egypterne, var Mars det *oprindelige forplantende Princip*, og lige så er Brahmâ, indenfor eksoterisk lære, og Adam, i Kabalaen.

* Abel er Chebel, med betydningen "Smerte ved Fødsel," undfangelse.

† Se "*Isis Unveiled*," Vol. II, p. 398, hvor Jehovah vises at være Adam og Eva sammenblandet, og *Hevah*, og Abel, den *feminine slange*.

‡ Se "*Isis Unveiled*," Vol. I., 305: "Foreningen af de to skaber en *tredie Race*, osv."

Mens Seth er det første resultat (fysiologisk) efter FALDET, så er han også det *første menneske*; derfor refereres hans søn Enos til som "menneskets Søn." (*Se nedenfor.*) Seth repræsenterer den *senere* Tredie Race.

For at skjule den sande mysterie navn for AIN-SOPH — det Uudgrundelige og Endeløse *Ingen-Ting* — har Kabalisterne fremlagt den sammensatte *attribut*-betegnelse for en af de personlige skabende Elohim, hvis navn var *Yah* og *Jah*, bogstaverne *i* eller *j* eller *y* er indbyrdes udskiftelige, eller *Jah-Hovah*, *dvs.*, *mandlig* og *kvindelig*;^{*} *Jah-Eva* en *hermafrodit*, eller *menneskehedens første form*, den oprindelige Jord's Adam, end ikke *Adam Kadmon*, hvis "sind-fødte søn" mystisk er den jordiske *Jah-Hovah*. Og ved at vide dette, har de kreative Rabbinske-Kabalister gjort navnet så hemmeligt, at han ikke kunne afsløre det senere hen uden at fremlægge hele systemet; og således var han pålagt at gøre det *helligt*.

Hvor tæt identiteten mellem Brahmâ-Prajâpati og Jehovah-Sefirot, mellem Brahmâ-Virâj og Jehovah-Adam er, kan sammenligningen af Biblen og Purânaerne alene vise. Analyseret og læst i det samme lys, så giver de grundlag for overbevisende bevis på at de er to kopier af den samme original — skabt i to perioder langt væk fra hinanden. Sammenlign endnu en gang i relation til dette emne *Første Mosebog* kap. 4. versene 1 og 26 og *Manu* I., og de vil begge angive deres mening. I *Manu* (*Book* I. 32) står Brahmâ, som også er både menneske og gud, og inddeler hans krop i mandlig og kvindelig, i hans esoteriske betydning, lige som Jehovah eller Adam i Biblen gør, for den symbolske personificering af skabende og *forplantende* kraft, både guddommelig og menneskelig. Zohar tilvejebringer endnu mere overbevisende bevis på indentiteten, mens nogle Rabbinere ord for ord gentager visse oprindelige Purâniske fremlæggelser; *f.eks.*, betragtes "skabelsen" af verdenen generelt i de Brahminske bøger som Lilâ, glæde og leg, den Højeste Skabers underholdning, "Vishnu der således er opdelt og ikke-opdelt substans, ånd, og tid, leger lystigt lige som en legende munter dreng." (Vishnu Purâna, *Book* I., ch. ii.) Sammenlign nu dette med hvad der siges i Bogen, "Nobelet' Hokhmah": "Kabalisterne siger at verdenernes fremkomst i eksistens sker gennem *glæde*, ved at Ain-Soph (? !) *jublede* i sig Selv, og flashede og udstrålede fra sig Selv til sig Selv . . . som alt sammen kaldes *glæde*," osv. (Citeret i Myer's "*Qabbalah*," p. 110). Således er det ikke en "besynderlig ide hos Qabbalisterne," lige som den lige citerede forfatter bemærker, men en rent Purânisk, Aryansk ide. Bortset fra, hvorfor gøre Ain-Soph til en Skaber?

Den "Guddommelige Hermafrodit" er derfor Brahmâ-Vâch-Virâj; og den hos Semitterne, eller rettere Jøderne, er Jehovah-Kain-Abel. Blot var, og er, "Hedningen" mere oprigtig og åbenhjertig end de senere

* *Jod* i Kabalaen har som symbol hånden, pegefingern og *linghamen*, mens den numerisk er den fuldkomne ene; men den er også tallet 10, mandlig og kvindelig, når det inddeles.

Israelitter og Rabbinere var, som unægtelig kendte til den sande betydning af deres eksoteriske guddom. Jøderne anser navnet givet til dem — the Yah-oudi — som en fornærmelse. Alligevel har de, eller de ville have hvis de blot ønskede det, lige så uafviseligt ret til at kalde dem selv de gamle Yah-oudi, "Jah-hovianere," lige som Brahminerne har til at kalde sig selv Brahminere, *efter deres nationale guddom*. For Jah-hovah er det generiske navn for den gruppe eller det hierarki af skabende planetariske engle, under hvis stjerne deres nation har evolveret sig. Han er en af de planetariske *Elohim* i Saturns regent gruppe. Når vers 26 i *Første Mosebog*, kap. iv., læses korrekt, så vil det alene give dem sådan en ret, for den kalder den nye race af mennesker som udsprang fra *Seth* og *Enos*, for *Jehovah*, nogen helt andet end oversættelsen antaget i Biblen: — "Til ham, blev også født en søn, *Enos*; derefter begyndte mennesket at kalde sig selv *Jah* eller Yah-hovah," nemlig *mand og kvinde*, "skabelsens herrer." Man behøver blot at læse det ovenfor-nævnte vers i den oprindelige Hebraiske tekst og i lyset af *Kabalaen*, for at se at, i stedet for ordene som de nu står oversat, er det: — "Derefter begyndte mennesker at kalde dem selv *Jehovah*," som er den korrekte oversættelse, og ikke "Derefter begyndte mennesker at påkalde Herrens navn"; det sidstnævnte er en fejlversættelse, uanset bevidst eller ikke. Yderligere bør den velkendte passage: "Jeg har undfanget et menneske fra Herren," læses: "Jeg har undfanget et menneske, lig *Jehovah*."* Luther oversatte passagen på én måde, de Romerske Katolikker på en helt anden. Biskop Wordsworth angiver den: "Cain — *Jeg har undfanget Kain, fra Kânithi, Jeg har undfanget.*" Luther: "Jeg har undfanget et menneske — lig Herren" (*Jehovah*); og forfatteren til "The Source of Measures": "Jeg har *udmålt et menneske, lig Jehovah.*" Den sidstnævnte er den korrekte angivelse, fordi (a) en berømt Rabbiner, en Kabalist, forklarede passagen for forfatteren på præcis denne måde, og (b) fordi denne angivelse er identisk med den i den Hemmelige Lære i Østen med hensyn til *Brahmâ*. I "*Isis Unveiled*,"† blev det forklaret af forfatteren at "Cain . . . er 'Herrens' søn ikke fra Adam (*Første Mosebog* iv. I)" "Herren" er Adam Kadmon, "faderen" til *Yodcheva*, "Adam-Eva," eller *Jehovah*, den syndfulde tankes søn, ikke kødets og blodets afkom. Seth, er på den anden side, *lederen og forfaderen til Jordens Racer*; for han er Adam's søn, eksoterisk, men esoterisk er han Kain og Abel's afkom, fordi Abel eller Hebel er en kvinde, modparten og den kvindelig halvdel til den mandlige Kain, og Adam er den kollektive betegnelse for mand og kvinde: "mand og kvinde (*Zachar va Nakobeh*) skabte han dem . . . og kaldte *deres* navn Adam." Versene i *Første Mosebog* fra chs. i til v., er bevidst sammenblandet af Kabalistiske grunde. Efter MENNESKET i

* Se "*Source of Measures*," p. 227.

† Vol. II., p. 264, og flg.

Første Mosebog kap. i. 26 og *Enos*, Menneskets Søn i kap. iv. v. 26, efter Adam, den første androgyne, efter Adam Kadmon, den kønsløse (den første) *Logos*, da først Adam og Eva blev adskilt, så kom endelig Jehovah-Eva og Kain-Jehovah. Disse repræsenterer særskilte Rod-Racer, for millioner af år forløb mellem dem.

Derfor er de Aryanske og de Semitisk Teo-antropografier to blade på den samme stamme; deres respektive personifikationer og symbolske personer står i relation til hinanden på denne måde.

I. Den *Uerkendelige*, er på forskellige måder refereret til i *Rig Vediske* vers, så som "*Intet Var*," senere kaldt, "Parabrahm;" den ׀ "א (Ain, ingenting, eller "Ain-Soph" hos Kabalisterne), og yderligere, (Gud's) "Ånden" som bevæger sig på vandenes overflade, i *Første Mosebog*. Alle disse er *identiske*. Desuden, er *Første Mosebog*, kap. i., v. 2, placeret som vers 1 i *de hemmelige* Kabalistske tekster, hvor det følges af *Elohim* "skabende Himlen og Jorden." Denne bevidste skiften af rækkefølgen i versene var nødvendig af hensyn til *monoteistiske* og Kabalistske formål. Jeremias forbandelse imod disse Elohim (guder) som *ikke havde skabt* Himlene og Jorden, kap. x., v. 11, viser at der var andre Elohim som havde.

II. Den "Himmelske" *Manu-Swâyambhuva*, som udsprang fra Swâyambhu-Narayana, den "Selv-eksisterende," og Kabalisternes Adam Kadmon, og det androgyne MÆNNEKE fra *Første Mosebog* kap. 1 er også *identiske*.

III. Manu-swâyambhuva er Brahmâ, eller Logosen; og han er Adam Kadmon, som i *Første Mosebog* iv., 5, adskiller sig selv i to halvdele, mandlig og kvindelig, og således bliver Jah-Hovah eller Jehovah-Eva; lige som Manu Swâyambhuva eller Brahmâ adskiller sig selv for at blive "Brahmâ-Virâj og Vâch-Virâj," mandlig og kvindelig; alle resten af teksterne og versionerne er *blindgyder*.

IV. Vâch er Brahmâ's datter og benævnes *Sata-Rupa*, "den hundrede-formede," og *Savitri*, "*generatrix*," moder til guderne og til alt levende. Hun er identisk med Eva, "moderen (til alle herrerne eller guderne eller) til alt levende." Bortset fra dette er der mange andre okkulte betydninger.

Det som er skrevet i "*Isis*," selv om det er spredt ud og meget omhyggeligt udtrykt på dette tidspunkt, er korrekt:

Forklarende Ezekiel's hjul esoterisk,* siges det om *Jodhevah* eller Jehovah: —

"Når det trefoldige tages i begyndelsen af Tetragrammet, udtrykker det den guddommelige skabelse *åndeligt*, uden nogen kødlig synd; taget i dens modsatte ende udtrykker den det sidstnævnte: den er feminin. Navnet Eva er sammensat af tre bogstaver, det for den oprindelige og himmelske

* "*Isis Unveiled*," Vol. II., p. 462.

Adam, er skrevet med et bogstav, Jod eller Yodh; derfor skal det ikke læses Jehovah men Ieva, eller Eva. Adam i det første kapitel er den åndelige, derfor rent, androgyn Adam Kadmon. Når kvinden udgår fra den anden (fra støvet) Adam's ribben, adskilles den rene *Jomfru*, og falder "ned i forplantning," eller den nedadgående cyklus, bliver *Scorpio*, sindbilledet på synd og stof. Mens den opstigende cyklus peger mod de rene åndelige racer, eller de ti før-syndflods patriarker, så føres Prajâpatierne og Sefiroterne videre af den skabende Guddom selv, som er Adam Kadmon eller Yod-cheva. Åndeligt, er den lavere ene (Jehovah) den for de jordiske racer, ført videre af Enok eller *Libra*, den syvende; som, fordi han er halvt-guddommelig, halvt-jordisk, siges at være blevet taget af Gud i live. Enok, Hermes, og *Libra*, er ét."

Det er kun en af mange betydninger. Ingen behøver at påminde den lærde om at *Scorpio* er det astrologiske tegn for organer for forplantning. Lige som de Indiske Rishier, alle er Patriakerne konvertible i deres tal, så vel som indbyrdes udskiftelige. Ifølge emnet som de relaterer til bliver de ti, tolv, syv eller fem, og endda *ffjorten*, og de har den samme esoteriske betydning som *Manuerne* eller Rishierne.

Desuden, har Jehovah, som det kan blive vist, en variation af etymologier, men kun de som findes i Kabalaen er *sande*. יְהוָה (*Ieve*) er det Gamle Testamentes udtryk, og blev udtalt *Ya-va*. Inman foreslår at det er en sammentrukket fra to ord יְהוָה יְהוָה *Yaho-Iah*, *Jaho-Jah*, eller *Jaho er Jah*. Sat med skilletegn er det יְהוָה יְהוָה som imidlertid er, et Rabbinsk lune for at associere det med navnet *Adoni* eller יְהוָה יְהוָה som har de samme tegn. Det er besynderligt og sandelig næppe forståeligt, at Jøderne i gammel tid læste navnet יְהוָה (*Adoni*), når de havde så mange navne hvor af *Jaho* og *Jah* og *Iah* udgør en del. Men sådan var det; og Philo Byblus, som giver os det såkaldte Sanchoniathon fragment, stavet med Græske bogstaverne 'ΙΕΤΩ, *Javo* eller *Jevo*. Theodoret siger at Samaritanerne udtalte *Yahva*, og Jøderne *Yaho*. Prof. Gibbs, foreslår imidlertid dets skilletegn således: יְהוָה יְהוָה (*Ye-hou-vih*); og han overskar den Gordiske knude til dets sande okkult betydning. For i denne sidste udgave, som et Hebraisk verbum, betyder det "han vil — være."* Det var også udledt fra det Kaldæiske verbum יְהוָה יְהוָה eller יְהוָה יְהוָה *eue* (eva) eller *eua* (Eva) "at være." Og sådan var det, siden fra *Enosh* af, da var "Menneskets Søn," kun, de sande menneskelige racer til at starte og "at være," som mandlige og kvindelige. Denne påstand modtager yderligere bekræftelse, så vidt som Parkhurst angiver verbet at mene: יְהוָה (1) "At

* Se for sammenligning *Hosea*, xii. 6, hvor det således er sat med skilletegn.

falde ned" (dvs. i forplantning eller stof); og (2) "At være, at fortsætte" — som en *Race*. Aspirationen for ordet *eua* (*Eva*) "at være" er 𐤀𐤅 *Heve* (*Eva*), som er det feminine af 𐤀𐤅𐤅' og det samme som Hebe, den Græske ungdoms-gudinde og Herakles Olym-piske brud, får navnet Jehovah til at fremstå endnu mere tydeligt i dens oprindelige dobbelt-kønnede form.

Ved at finde sådanne stavelser som *Jah* og *Yah*, f.eks. *Jah* (*navi*) "Ganges" og *Jagan-nâtha*, "Verdens Herre" på Sanskrit, så bliver det klart hvorfor Hr. Rawlinson i hans værker er så selvsikker på en *Aryansk* eller *Vedisk* indflydelse på den tidlige babyloniske mytologi. Ej heller er det for meget at undre sig over at de påståede ti stammer i Israel forsvandt under perioden af fangenskab, uden at efterlade sig spor bag sig, når vi informeres om at Jøderne *de facto* kun havde to stammer — de fra *Judæa* og *Levi*. *Levitterne*, var desuden, overhovedet ikke en stamme, men en præstelig kaste. Efterkommerne havde kun fulgt deres forfædre, de forskellige patriarker, ind i tynd, siderisk luft. De var *Brahmer* og *A-brahmer*, i gamle dage, sandelig, og før den første Jøde var blevet født. Enhver nation anså sin første gud og guder for at være androgyne; ej heller kunne det være anderledes, fordi de anså deres fjerne oprindelige forfædre, deres dual-kønnede forfædre, for at være guddommelige Væsner og Guder, lige som Kineserne gør det ind til den dag i dag. Og de var guddommelige i en henseende, lige som også deres første menneskelige afkom, den oprindelige "sind-fødte" menneskehed, som helt sikkert var tvekønnede lige som alle de ældre symboler og traditioner viser. "Under den gamle tids præsteskabets sindbilledlige påfund og særegne fraseologi, ligger latente hentydninger til videnskaber som endnu er uopdagede under den nuværende cyklus. Velbekendte som mange lærde kan være med Egypternes hieratiske skriveri og hieroglyfiske system, så må han først og fremmest lære at finkæmme deres optegnelser. Han er nødt til at forsikre sig selv, med kompas og regel i hånden, at billedeskriften som han undersøger passer, til en række af, *visse fastlagte geometriske figurer* som er skjulte under nøgler til sådanne optegnelser, før han kan påbegynde en fortolkning."

"Men der er myter som taler for dem selv. I denne klasse kan vi inkludere de dobbelt-kønnede første skabere i enhver Kosmogoni. Den Græske Zeus-Zën (*Æther*), og Chthonia (den kaotiske jord) og Metis (vand), hans hustruer; Osiris og Isis-Latona — den førstnævnte gud repræsenterer *Æther*, den første emanation fra den Højeste Gud-dom, Amun, Lysets oprindelige kilde; Jordens og Vandenes gudinder igen; Mithras, den klippe-fødte gud, symbolet på den mandlige mondæne ild, eller det personificerede ur lys, og Mithra, ild gudinden, på en gang hans moder og hans hustru; ildens rene element (det aktive, eller mandelige princip) betragtet som lys og varme, i konjunktion med Jord og Vand, eller Stof, det kvindelige eller passive element for kosmisk forplantning" — alle disse er optegnelser for den oprindelige guddommelige Hermafrodit.

STANZA VI.
EVOLUTIONEN AF DEN "SVED-FØDTE."

§§ (22) Evolutionen af de tre racer fortsat. (23) Den anden race skaber den Tredie og uddør.

22. DEREFTER EVOLVEREDE DEN ANDEN DEN SVED-FØDTE, DEN TREDIE (*Race*). SVEDEN GROEDE, DENS DRÅBER GROEDE, OG DRÅBERNE BLEV HÅRDE OG RUNDE. SOLEN VARMEDE DEN; MÅNEN KØLEDE OG FORMEDE DEN; VINDEN NÆREDE DEN INDTIL DENS MODENHED. DEN HVIDE SVANE FRA DEN STJERNEBESTRØEDE HVÆLVING (*Månen*), OVERSKYGGEDE DEN STORE DRÅBE. ÆGGET FOR DEN FREMTIDIGE RACE, MENNESKE-SVANEN (*Hamsa*) FOR DEN SENERE TREDIE (*a*). FØRST MANDLIG-KVINDELIG, DEREFTER MANDLIG OG KVINDLIG (*b*).

(*a*) Stanzaens tekst indebærer klart at den menneskelige embryo blev næret *ab ektra* af Cosmiske kræfter, og at "Fader-Moderen" tilsyneladende forsynede kimen som modnede: i al sandsynlighed et "sved-født æg," med henblik på udklækning, på en mysteriøs måde, afkoblet fra den "dobbelte" forælder. Det er forholdsvis let at forestille sig en æglæggende menneskehed, da mennesket selv nu, i en henseende er, "æg-født." Magendie, citerer, i hans *Précis Élémentaire de Physiologie*, desuden "et tilfælde hvor navle-strengen blev sprængt og fuldkommen skadet," hvor barnet alligevel blev født i live, og spørger træffende, "Hvordan blev cirkuleringen holdt i gang i dette organ?" På den næste side siger han: "Intet vides for nuværende med hensyn til brugen af fordøjelse i foetus;" og fremlægger denne forespørgsel med hensyn til dets næring: "Hvad, kan vi så sige om foetus's næring? Fysiologiske værker indeholder kun *vage formodninger* om dette forhold." " Ah, men," kan skeptikeren ytre, "Magendie's bog tilhører den sidste generation, og Videnskaben har siden da gjort sådanne fremskridt at hans stigmata af uvidenhed ikke længere kan fastlægges ved faget." Sandelig; lad os derefter vende os til en meget stor autoritet for fysiologi, f.eks., Sir M. Foster (*Text-Book of Physiology*, third edition, 1879, p. 623); og til den moderne Videnskabs ufordelagtighed vil vi se ham sige, "Med hensyn til væksten og udviklingen af embryoets funktionelle aktiviteter, så er vores viden næsten blank. Vi ved knapt noget om de forskellige skridt hvor ved de primære grundlæggende kvaliteter af protoplasmaet i ovum differentieres til det komplekse fænomen som vi har forsøgt på at

forklare i denne bog." De studerende i Trin. Coll. Cantab. vil nu venligt trække et slør for Hygeia's statue og bandager for øjnene af Gales og Hippokrates buste, for at de ikke skal se bebrejdende på deres degenererede efterkommere. En yderligere sandhed må vi bemærke. Sir M. Foster er diskret stille om tilfældet med den sprængte navlestreng citeret af hans store Franske *confrère*.

Dette er en meget besynderlig påstand som forklaret i Kommentarerne. For at gøre det klart: Efter at den Første Race havde skabt den Anden ved "knopskydning," sådan som lige forklaret, så giver den Anden Race fødsel til den Tredie — som selv adskilles i tre adskilte inddelinger, bestående af mennesker som fremavles forskelligt. De første to af disse frembringes ved en æglæggende metode, formentlig ukendt af moderne Naturhistorie. Mens de tidlige under-racer af den Tredie Menneskehed frembragte deres arter ved en slags udsondring af fugt eller vital væske, hvis dråber sammensmeltende dannede en ægformet kugle — eller skal vi sige æg? — som tjente som et ydre vehikel med hensyn til genereringen af et *foetus* og barn deri, så forandrede fremavlingsmetoden sig i alle tilfælde i dens resultater, i de senere racer. De små var i de tidligere racer fuldstændig kønsløse — endda formløse efter alt hvad man ved*; men disse hos de senere racer blev født androgyne. Det er i den Tredie Race af adskillelsen af kønnene skete. Fra førhen at være a-seksuel, blev Menneskeheden tydeligt hermafroditisk eller tvekønnede; og til sidst begyndte de menneske-bærende æg, i deres evolutionære udvikling gradvist og næsten umærkeligt, at give fødsel, først til Væsner hvor i et køn var fremherskende over det andet, og, til sidst, til adskilte mænd og kvinder. Og lad os nu søge efter en bekræftelse på disse påstande i de religiøse legender fra Øst og Vest. Lad os tage den "Æg-fødte Race" først. Tænk på Kasyapa, den Vediske viismand, og den mest frugtbare af skabere. Han var Marichi's søn, Brahmâ's sind-fødte søn; og han angives at blive fader til *Nagaerne* eller Slangerne, blandt andre væsner. Eksoterisk, er *Nagaerne* halv-guddommelige væsner som har menneskeansigt og en slangehale. Alligevel var der en race af *Nagaer*, som blev sagt kun at være tusinde i antal, der blev født eller snarere udsprang fra Kadra, Kasyapa's hustru, med *den hensigt at befolke Pâtalâ*, som det vil blive vist uafviseligt er Amerika; og der var en NAGA-Dwipa, en af de syv inddelinger for Bhârata-Varsha, Indien, beboet af folk bærende dette navn, som endda af Orientalisterne tillades at være *historiske*, og at have efterladt mange spor bag sig ind til den dag i dag.

Nu, det forhold som for nuværende mest insisteres på er at, uanset hvilken oprindelse der hævdes for mennesket, så fandt hans evolution sted i denne rækkefølge: (1) Kønsløs, sådan som alle de tidligere former er; (2) derefter, ved en naturlig overgang, blev han,

* Se "Timæus."

"en enlig hermafrodit," et tvekønnet væsen; og (3) adskiltes til sidst og blev hvad han nu er. Videnskaben lærer os at alle de oprindelige former, dog kønsløse, "stadigvæk bevarende evnen til at undergå processerne for A-Seksuel multiplicering;" hvorfor, skulle mennesket så blive udelukket fra denne Naturlov? Tvekønnet genproduktion er en evolution, en specialiseret og fuldkommengjort form på stoffets skala for reproducende cellespaltende handling. Okkult lære er først og fremmest panspermisk, og menneskehedens tidlige historie er kun skjult "for almindelige dødelige;" ej heller er de oprindelige Racers historie begravet for de Indviede i tidens grave, sådan som den er det for profan videnskab. Derfor, støttet på den ene side af den videnskab som viser os progressiv udvikling og en intern årsag for enhver ydre modificering, som en lov i Naturen; og, på den anden hånd, ved en implicit tillid til visdommen — vi kan endda sige pansophia — i de universelle traditioner samlet og bevaret af de Indviede, som har fuldkommengjort dem til et næsten fejlfrigt system — således støttet, vover vi at fremlægge doktrinen klart.

I en lærd artikel, skrevet nogle femten år tilbage, viser vores lærde og respekterede ven Prof. Alex. Wilder, fra New York, den absolutte logik og nødvendighed i at tro på "Den Oprindelige Tve-Kønnede Race," og angiver et antal videnskabelige grunde til det.* Han argumenterer først, "at en stor del af vegetations skabelsen udviser fænomenet tvekønnethed . . . den Linnéske klassificering som således opremser næsten alle planter. Det er tilfældet i de superiøre familier i planteriget lige så meget som i de lavere former, fra Hamp til Lombardy Poppler og Ailanthus. I dyreriget, i insekt liv, genererer møllet en orm, lige som den store hemmelighed i *Mysterierne* blev udtrykt: "*Taurus Draconem genuit, et Taurum Draco.*" Den koral-frembringende familie, som, ifølge Agassiz, 'har tilbragt mange hundreder af tusinder af år, i løbet af den nuværende geologiske periode, med at udbygge Florida's halvø . . . frembringer deres afkom fra dem selv lige som knopper og forgreninger i et træ.' Bier er til en vis grad i den samme linje Aphiderne eller bladlusene holder hus lige som Amazonerne, og *jomfru forældrene* foreviger Racen i ti successive generationer."

Hvad siger de gamle viismænd, filosofi-lærerne i oldtiden. Aristofanes taler således om emnet i Platon's "*Symposion*": "Vores gamle natur var ikke den samme som den er nu. Den var *androgyn*, formen og navnet deltog i, og var fælles for både mandlige og kvindelige. . . . Deres kroppe var runde, og deres måde at løbe på

* Se Uddrag fra Essayet i "*The Theosophist*," fra Februar, 1883.

cirkulær.* De var frygtelige i kraft og styrke og var uhyre ambitiøse. Derfor *delte* Zeus *hver af dem i to*, gjorde dem svagere; Apollon, lukkede under hans vejledning skindet."

Meshia og Meshiane var kun et enkelt individ hos de gamle Persere. "De lærte også at mennesket var resultatet af livets træ, der groede i androgyne par, ind til de blev adskilte ved en efterfølgende modifikation af den menneskelige form.†"

Hvis verset i *Toleduth* (skabelsen) af Adam, "Gud skabte (*bara*, bragte frem) mennesket i hans billede, i Gud's billede skabte han ham, mand og kvinde skabte han dem," læses esoterisk vil det angive den sande betydning, dvs.: "*Elohimerne* (Guderne) frembragte fra dem selv (ved modifikation) mennesket, i deres billede skabte de *ham* (kollektiv menneskehed, eller *Adam*), mandlig og kvindelig skabte *han* (kollektiv guddom) dem."‡ Dette vil vise den esoteriske pointe. Den *kønsløse* Race var deres første frembringelse, en modifikation *af* og *fra* dem selv, de rene åndelige eksistenser; og det var Adam *solus*. Derefter kom den *anden* Race: Adam-Eva eller *Jod-Heva*, inaktiv androgyner; og til sidst den *Tredie*, eller den "*Adskillende* Hermafrodit," Kain og Abel, som frembragte den Fjerde, Seth-Enos, osv. Det er denne Tredie, den sidste halv-åndelige *race*, som også var det sidste vehikel for den guddommelige og iboende Visdom, medfødt i Enok'erne, denne Menneskeheds Seere. Den *Fjerde*, som havde smagt af Træet på Godt og Ondt — forenet Visdom allerede for jordisk, og derfor *uren*, intelligens§ — var som konsekvens heraf nødt til at erhverve denne Visdom ved indvielse og stort slid. Og foreningen af Visdom og Intelligens, den førstnævnte *herskende* over den sidstnævnte, kaldes i de Hermetiske bøger "Guden der besidder de to køns dobbelte frugtbarhed." Jesus blev mystisk anset for at være mand-kvinde. Se også i de *Orfiske hymner*, udsunget under Mysterierne, finder vi:

* Sammenlign Ezekiel's syn (kap. i) af de fire guddommelige væsner som "havde lighed med et menneske" og alligevel udseende af et hjul, "når de gik de gik på deres fire sider for det levende væsens ånd var i hjulet."

† Se Prof. Wilder's Essay "*The Primeval Race Double-Sexed*."

‡ Eugibinus, en Kristen, og Rabbinerne Samuel, Manasseh ben Israel, og Maimonides lærte at "Adam havde *to* ansigter og *en* person, og fra begyndelsen var han både mandlig og kvindelig — mandlig på en side og kvindelig på den anden (lige som Manu's Brahmâ), men bagefter blev delene adskilte." David's et hundrede og ni-og-tredivte Salme reciteret af Rabbiner Jeremias ben Eliazar er et bevis på dette. "Du har *formet* mig bagved og foran," ikke *omsluttet* som i Biblen, hvilket er absurd og meningsløst, og dette viser, lige som Prof. Wilder mener, "at menneskehedens oprindelige form var androgyn."

§ Se foreningen af *Chochmah*, Visdom, med *Binah*, Intelligens, eller Jehovah, *Demiurgen*, kaldt *Forståelse* i *Ordsprogenes Bog*, kap. vii. Til mennesket skreg *Visdom* (guddommelig okkult Visdom): "Oh, i simple, forstå Visdom; og *i ffolser*, vær *af et forstående hjerte*." Det er *ånd* og *stof*, *nous* og *psyche*; hvor Skt. Jakob om den sidstnævnte siger at den er "jordisk, sensuel, og djævelsk."

"Zeus er en mand, Zeus er en udødelig pige." Den Egyptiske Ammon var gudinden Neïth, i hans anden halvdel. Jupiter har kvindelige bryster, Venus er skægget i nogle af hendes statuer, og Ila, gudinden, er også Su-Dyumna, guden, lige som Vaivasvata's afkom.

"Navnet *Adam*," siger Professor A. Wilder, "eller mennesket, selv indebærer denne dobbelte form for eksistens. Den er identisk med *Athamas*, eller *Thomas* (Tamilsk *Tam*), som angives af det Græske *Didumos*, som en tvilling; hvis, den første kvinde derfor, blev dannet efterfølgende den første mand, så må hun, som en logisk nødvendighed, være 'taget ud fra manden' . . . og fra den *side* som *Elohim* havde taget manden fra, 'skabte han en kvinde' (*Første Mosebog. ii.*). Det Hebraiske ord brugt her er *Tzala*, som bærer oversættelsen vi har givet. Det er let at spore legenden i Berossus, som siger at *Thalath* (*Omorocaen*, eller Damen fra Urka) var begyndelsen på skabelsen. Hun var også Melita, Månens dronning. . . . De to tvillinge fødsler i *Første Mosebog*, den af Kain og Abel, og af Esau og Jakob, afspejler samme ide. Navnet '*Hebel*' er det samme som *Eva*, og dets karakteristik synes at være feminin," fortsætter forfatteren. "Til dig skal hans begær være," siger Herren Gud til Kain, "og du skal herske over ham." Det samme sprog var blevet ytret til Eva: "Dit begær skal være til din husbond, og hans skal herske over dig." . . .

Således er den menneskelige *Tredie* Rod-Race's uberørte tvekønnede enhed et aksiom i den Hemmelige Lære. Dets jomfru individer blev ophøjet til "Guder," fordi denne Race repræsenterede deres "guddommelige Dynastier." De moderne er tilfredse med at tilbede de mandlige helte fra den Fjerde Race, som skabte guder efter deres eget kønslige billede, hvorimod den oprindelige menneskeheds guder var "mandlige og kvindelige."

Som fremlagt i Bog I., så udviklede menneskehederne sig sideordnet, og ad parallelle linjer med de fire Elementer, hvor enhver ny Race var fysiologisk tilpasset til at møde det ekstra element. Vores Femte Race nærmer sig hurtigt det Femte Element — kald det interstellar æter, hvis du vil — som imidlertid har mere at gøre med psykologi end med fysik. Vi mennesker har lært at leve i ethvert klima, uanset iskoldt eller tropisk, men de første to Racer havde intet at gøre med klima, de var ej heller underlagt nogen temperatur eller forandring deraf. Og således, lærer vi, at mennesket levede ned til afslutningen af den *Tredie* Rod-Race, den gang det evige forår herskede over hele kloden, sådan som det nu nydes af Jupiters beboere; en "verden," siger M. Flammarion, "som ikke lige som vores egen er underlagt sæsoners omskiftelser ej heller pludselige forandringer i temperaturen, men som opfyldes med alle det evige forårs skatte." (*Pluralité des Mondes*," p. 69.) Disse astronomer som fastholder at Jupiter er i en smeltet tilstand, i vores opfattelse af udtrykket, inviteres til at afslutte deres disput med denne lærde Franske

Astronom.* Det, må imidlertid altid blive husket på at det "evige forår" refereret til kun er en tilstand der *som sådan opfattes af Jovianerne*. Det er ikke "forår" *sådan som vi kender det*. I denne reservation findes overensstemmelsen mellem de to teorier her citeret. Begge omfatter *delvise sandheder*.

Det er således en universel tradition at menneskeheden har evolveret sig gradvist ind til dens nuværende form fra en næsten gennemsigtig skikkelses tilstand, og hverken ved mirakel ej heller ved seksuel samkvem. Desuden, er dette i fuld overensstemmelse med de gamle filosofier; fra de i Egypten og Indien med deres Guddommelige Dynastier ned til den fra Platon. Og alle disse universelle opfattelser må klassificeres med "forudanelserne" og de "stædige opfattelser," nogle af dem uudslettelige, i populære trosretninger. Sådanne opfattelser er, som bemærket af Louis Figuier, "hyppigt udkommet af visdommen og observeringen blandt et uendeligt antal af generationer af mennesker." For, "*en tradition som har en ensartet og universel eksistens,*

* En hypotese evolveret i 1881 af Hr. Mattieu Williams synes kun at have imponeret Astronomer lidt. Forfatteren til "*The Fuel of the Sun,*" i *Knowledge*, Dec. 23, 1881, siger: "Ved nu at tillægge Dr. Andrews efterforskning til tilstandene for Solar eksistens . . . konkluderer jeg at Solen *ingen kerne* har, hverken fast, flydende, eller gasformig, men består af dissocieret stof i den kritiske tilstand, omgivet, først, af en flammende skorpe, på grund af rekombinering af det dissocierede stof, og udenfor dette, af en anden skorpe af dampe på grund af denne kombination."

Dette er en ny teori at tilføje til de andre hypoteser, *alle videnskabelige og ortodokse*. Meningen med den "*kritiske tilstand*" forklares af Hr. M. Williams i det samme tidsskrift (Dec. 9, 1881), i en artikel om "Solids, Liquids, and Gases." Omtalende et eksperiment af Dr. Andrews for kulsyre, siger videnskabsmanden at "når 88° nås, forsvinder grænsen mellem væske og gas; *væske og gas er blevet blændet om til en mysteriøs mellemliggende væske; et ubestemt fluktuerende noget fylder der røret som helhed — en æterialiseret væske eller en synlig gas*. Hold en rød-glødende ildrager mellem dit øjne og lyset; du vil se en opflydende bølge af bevægelse af hvad der fremstår som væske luft. Fremkomsten af en *hybrid væske* i røret ligner dette, men er sansbart mere fortættet, og står klart mellem væsken og gasformige stofflige tilstande af stof, lige som beg og sirup står mellem fast form og flydende."

Temperaturen hvor ved dette sker er blevet benævnt den "kritiske temperatur" af Dr. Andrews; her er de gaslige og flydende tilstande "*kontinuerede,*" og det er sandsynligt at *alle andre substanser som er i stand til at eksistere* i begge tilstande har deres egne særlige kritiske temperaturer.

Spekulerende videre over denne "kritiske" tilstand, ytrer Hr. Mattieu Williams nogle ret så *okkulte* teorier om Jupiter og andre planeter. Han siger: "*Vores opfattelser af faste former, flydende, og gasformige stammer fra vores oplevelser af stoffets tilstand her på denne Jord. Kunne vi blive flyttet til en anden planet, så ville de blive besynderligt forandret*. På Merkur ville vand rangere som en af de kondenserbare gasser; på Mars, som et smeltebart stof; men hvad med Jupiter?"

"Nylige observationer retfærdiggør os i at betragte denne som en miniature sol, med en ekstra kappe af skyagtig stof, tilsyneladende bestående af delvist-kondenseret vand, men rød-glødende, eller sandsynligvis endnu varmere indeni. Da hans dampformige atmosfære tydeligt er af en enorm dybde, og tyngdekraften på hans synlige ydre overflade derfor er to-en-halv

har hele vægten af videnskabelig vidnesbyrd."* Og der findes mere end én sådan tradition i de Purâniske allegorier, som det er blevet vist. Desuden, er doktrinen om at den første menneskeheds Race blev dannet ud af Pitriernes *chhayaer* (astrale billeder), fuldt ud bekræftet i *Zohar*. "I Elohim's (Pitriernes) *Tzalam* (skygge billede), blev Adam (mennesket) skabt. (Cremona, Ed. iii., 76a; Brody, Ed. iii., 159a; "Qabbalah," Isaac Myer, p. 420.)

Det er gentagne gange blevet ytret som en misbilligelse at, uanset hvor høj en grad af metafysisk tænkning der var i gamle Indien, så havde de gamle Egyptere alligevel ikke andet end kras afgudsdyrkelse og dyretilbedelse at prale af; Hermes, påstås, at være et værk af mystiske Grækere som levede i Egypten. Til dette, kan et svar gives — et direkte bevis på at Egypterne troede på den Hemmelige Lære er, at den blev lært dem ved Indvielse. Lad afviserne åbne the "*EclogæPhysicæ et Ethicæ*" af *Stobæus*, den Græske samler af gamle fragmenter, som levede i det femte århundrede, E.Kr. Det følgende er en transskription fra ham af et gammelt Hermetisk fragment, der viser den Egyptiske teori om Sjælen. Oversat ord for ord, siger det: —

"Fra en Sjæl, den fra ALT, udspringer alle Sjælene, som spreder sig selv som om de er bevidst distribueret gennem verden. Disse sjæle undergår mange transformationer; de som allerede er krybende væsner forandres til aquatiske dyr; fra disse aquatiske dyr stammer landdyr; og fra de sidstnævnte fuglene. Fra væsnerne som lever til vejrs i luften (himlen) fødes mennesker. Ved at nå denne

gang større end på vores Jords overflade, så må det atmosfæriske tryk, ved nedstigning under den synlige overflade, snart nå det som vil bringe vands dampform til dets kritiske tilstand. Derfor kan vi udlede at *Jupiters oceaner er hverken frosne, flydende, ej heller gasformig vand, men er oceaner eller atmosfærer med kritisk vand. Hvis nogen fisk eller fugl svømmer eller flyver deri, så må de være meget kritisk organiseret.*"

Da hele Jupiters masse er 300 gange større end Jordens, og dets sammenpresning af energi hen mod centrum proportional til dette, så vil dets materialer, hvis de er lig med de på Jorden, og ikke varmere, være betydeligt mere fortættede, og planeten ville have en højere specifik tyngdekraft; men vi ved via dets satellitters bevægelse at, i stedet for dette, så er dets specifikke tyngdekraft mindre end en fjerdedel af den på Jorden. Dette retfærdiggør den konklusion at den er intenst varm; for selv hydrogen, hvis det er koldt, ville blive tættere end Jupiter under et sådant tryk.

"Da alle elementære substanser kan eksistere som faste former, flydende, eller gasser, eller, kritisk, i forhold til tilstandene af temperatur og tryk, så er jeg retfærdiggjort i hypotetisk at konkludere, at *Jupiter er hverken en fast form, en flydende ej heller en gasformig planet, men en kritisk planet, eller en klode internt sammensat af associerede elementer i den kritiske tilstand, og omgivet af en tæt atmosfære fra deres dampform* og fra nogle af deres sammensætninger så som vand. Det samme ræsonnement gælder Saturn og andre store og forfinede planeter."

Det er glædeligt at se hvordan *videnskabelig forestillingsevne* hvert år nærmer sig mere tæt til vores okkulte læresætningers grænseland.

* "*The Day After Death*," p. 23.

status af mennesker, så modtager Sjælene princippet for (bevidst) udødelighed, bliver Ånder, passerer derefter ind i koret af guder."

23. DE SELV-FØDTE VAR CHHAYAERNE, SKYGERNE FRA TUSMØRKETS SØNNERS KROPPE. HVERKEN VAND EJ HELLER ILD KUNNE ØDELÆGGE DEM. DERES SØNNER VAR (*ødelagt sådan*) (a).

(a) Dette vers kan ikke forstås uden ved hjælp af Kommentarerne. Det betyder at den Første Rod-Race, Forfædrenes "Skygger," ikke kunne skades, eller ødelægges af død. Ved at være så ætereale og så lidt menneskelige i konstitutionen, så kunne de ikke blive påvirket af noget element — oversvømmelse eller ild. Men deres "Sønner," den Anden Rod-Race, kunne blive det og blev således ødelagt. Efter som "forfædrene" blev fuldt og helt forenet i deres egne astrale kroppe, som var deres afkom; så blev dette afkom absorberet i dens efterkommere, de "Sved-fødte." Disse var den anden Menneskehed — sammensat af de mest heterogene gigantiske halvt-menneskelige monstre — den materielle naturs første forsøg på at bygge menneskelige kroppe. Det Andet Kontinents (Grønland, blandt andre) evigt-blomstrende lande blev, efter tur, transformeret fra Eden'er med deres evige kilde, til det hyperboreanske Hades. Denne transformation skyldes forskydningen af store vandområder på kloden, og at oceaner ændrede deres lejer; og størstedelen af den Anden Race uddøde i denne første store evolutions og konsoliderings tumult af kloden i den menneskelige periode. Af sådanne store kataklymer har der allerede være fire.* Og vi kan forvente en femte for os selv efter passende tid.

NOGLE FÅ ORD OM "SYNDFLODER" OG "NOAER."

Beretningerne i de forskellige Purânaer om vores Forfædre er lige så selvmodsigende i deres detaljer som alt andet. Således mens, Ida (eller Ila) i *Rig Vedaen* kaldes Vaivasvata Manu's Instruktørinde, så gør Sayana hende til en gudinde der præsiderer over Jorden, og Sathapatha Brâhmana viser hende som Manu's datter, et offer fra hans ofring, og, senere hen, hans (Vaivasvata's) hustru, som han undfangede racen af Manu-er med. I Purânaerne, er hun desuden Vaivasvata's datter, dog Budha's (Visdom's) hustru, den illegitime søn fra Månen (Soma) og planeten Jupiter's (*Brihaspati's*) hustru, Tara. Alt dette, som synes et virvar for den profane, er fyldt med filosofisk mening for Okkultisten. På selve beretningens overflade kan en hemmelighed og hellig mening op-

* Den første skete da det som nu er Nordpolen blev adskilt fra de senere Kontinenter.

fattes, alle detaljerne, er imidlertid, så bevidst opblandet at alene det erfarne øje hos en Indviet kan følge dem og placere begivenhederne i deres korrekte rækkefølge.

Historien som fortalt i "Mahabhârataen" anslår grund-tonen, og alligevel behøver den at blive forklaret via den hemmelige betydning indeholdt i Bhagavad Gîtâ. Det er *prologen til dramaet* om vores (Femte) Menneskehed. Mens Vaivasvata var engageret i tilbedelse på en flodbred, begærer en fisk hans beskyttelse fra en større fisk. Han redder og placerer den i en krukke, hvor, den gror større og større, og kommunikerer nyhederne om den kommende syndflod til ham. Det er den velkendte "Matsya Avatar," den første Vishnu Avatar, den Kaldæiske Xisuthrus's *Dagon**, og mange andre ting ud over dette. Historien er for velkendt til at behøve repetition. Vishnu beordrer et skib bygget, hvor i Manu siges at blive reddet sammen med de syv Rishier, de sidstnævnte, er imidlertid, fraværende i andre tekster. Her står de syv Rishier for de *syv Racer*, de syv principper, og forskellige andre ting; for der er igen et dobbelt mysterium involveret i denne mangfoldige allegori.

Vi har et andet sted sagt at den store Oversvømmelse havde mange meninger, og at den refererede, lige som FALDET også gør det, til både åndelige og fysiske, kosmiske og jordiske, begivenheder: som foroven, således er det forneden. Skibet eller arken, kort sagt — *navis* — der var symbolet på det kvindelige skabende princip, er i himlene symboliseret ved Månen, og på Jorden ved Livmoderen: begge er fartøjer og bærere af frøene for liv og væren, som solen, eller Vishnu, det mandlige princip, levendegør og befrugter.† Den Første Kosmiske Oversvømmelse refererer til ur skabelse, eller dannelsen af Himlen og Jordene; i hvilket tilfælde Chaos og det store Dyb står for "Oversvømmelsen," og Månen for "Moderen," hvor fra alle livs-kim udgår.‡ Men den jordiske Syndflod og

* Vi må huske på at i spidsen for alle de Babylonske guder var *Ea*, Anu, og den oprindelige Bel; og at *Ea*, den første, var Visdommens Gud, det store "Gud for Lyset," og for DYBET, og at han blev identificeret med Oannes, eller den Bibelske Dagon — menneske-fisken som steg op af den Persiske Golf.

† Se Del. II. § "Det Helligste af det Hellige."

‡ Det er langt senere at Månen blev en mandlig gud; hos Hinduerne var den Soma, hos kaldæerne Nannak eller Nannar, og Sin, Mulil's søn, den ældre Bel. "Akkadierne" kaldte ham for "Spøgelsernes Herre" ; og han var gud for Nipoor (Niffer) i det nordlige Babylonien. Det er Mulil som forårsagede Oversvømmelsens vande at falde fra himlen ned på Jorden, og på grund af dette ville Xisuthrus ikke tillade ham at komme nær hans alter. Lige som de moderne Assyrologer nu har fastlagt det, så er det det nordlige Nipoor som er centret hvor fra Kaldæisk (sort) magi spredte sig ; og Eridu (det Sydlige) som var det oprindelige sæde for tilbedelsen af kultur guden, guden for guddommelig visdom — Sol-Guden var den højeste guddom overalt. Hos Jøderne, er Månen forbundet med Israel's Jehovah og hans sæd, fordi Ur var hovedsædet for tilbedelse af Måne-guden, og fordi Abraham siges at være kommet fra Ur, hvorefter han fra A-bra(h)m, bliver Abraham.

dets historie har også sin duale anvendelse. I et tilfælde har den reference til det mysterie hvor menneskeheden blev reddet fra fuldstændig ødelæggelse, ved den dødelige kvinde der blev gjort til modtageren af den menneskelige sæd ved slutningen af den Tredie Race,* og i den anden til den virkelige og historiske Atlantiske nedsænkning. I begge tilfælde kaldes "Værten" — eller Manuen som reddede *sæden* — for Vaivasvata Manu. Derfor diversiteten mellem den Purâniske og andre versioner; mens Vaivasvata i Sathapatha Brâhmâna, frembringer en datter og via hende undfanger Manu racen; som er en reference til de første menneske *Manushyaer*, som var nødt til at skabe kvinder ved viljen (*Kriyasakti*), før de blev født naturligt fra hermafroditter som et uafhængigt køn, og som derfor, blev anset som deres skabers *døtre*. Den Purâniske beretning gør hende (*Ida* eller *Ila*) til Budha's (Visdom's) hustru, den sidstnævnte version refererer til begivenhederne for den Atlantiske oversvømmelse, da Vaivasvata, den store Viismand på Jorden, reddede den Femte Rod-race for at blive ødelagt sammen med resterne af den Fjerde.

Dette er meget klart vist i *Bhagavad Gîtâ*, hvor Krishna angives at sige: —

"De Syv store Rishier, de *fire forudgående Manuer*, tog del i min essens, blev født fra mit sind: fra dem udsprang (blev født) de menneskelige racer og verdenen." (*Chapter X*, *verse 6*).

Her er de fire forudgående "Manuer," ud af de syv, de fire Racer† som allerede har levet, fordi Krishna tilhører den Femte Race, hans død havde indvarslet Kali Yugaen. Således er Vaivasvata

* Da Narada, jomfru-asketen, truede med at sætte en stopper for den menneskelige race ved at forhindre Daksha's sønner i at fremavle den.

† Dette bekræftes af en lærd Brahmin. I hans mest fremragende foredrag om Bhagavad Gîtâ (se "*Theosophist*," *April*, 1887, *p. 444*) siger foredragsholderen: "Der er en særegenhed som jeg må henlede jeres opmærksomhed på. Han (Krishna) taler her om fire Manuer. Hvorfor taler han om fire? Vi er nu i den syvende Manvantara, den for Vaivasvata. Hvis han taler om de forgange Manuer, så burde han tale om seks, men han nævner kun fire. I nogle kommentarer er et forsøg blevet gjort på at fortolke dette på en særlig måde. Ordet 'Chatvaraha' adskilles fra ordet 'Manavaha,' og angives at referere til Sanaka, Sanandana, Sanatkumâra, og Sanatsujata, som også er inkluderet blandt Prajâpati's sind-fødte sønner. Men denne fortolkning vil føre til en højest absurd konklusion, og få sætningen til at modsige sig selv. Personerne der hentydes til i teksten har en kvalificerende bisætning i sætningen. Det er velkendt at Sanaka og de andre tre afviste at skabe, selv om de andre sønner samtykkede i at gøre dette; derfor, ved at tale om de personer hvor fra menneskeheden er sprunget frem i eksistens, så ville det være absurd at også inkludere disse fire i listen. Passagen må fortolkes uden at opdele sammensætningen i to navneord. Antallet af Manuer vil derefter være fire, og fremlæggelsen vil så modsige den Purâniske beretning, men vil dog være i harmoni med den okkulte teori. I vil genkalde at det (indenfor Okkultisme) siges at vi nu er i den Femte Rod-Race. Hver Rod-Race betragtes som *Santhathien* for en bestemt Manu. Nu er den Fjerde Race passeret, eller, med andre ord, har der været fire tidligere Manuer. . . ."

Manu, Sûrya's (Solens) søn, og vores Races frelser, forbundet med *Livets Frø*, både fysisk og åndeligt. Men, for nuværende, mens alt omtales, så er vi nødt til kun at beskæftige os med de første to.

"Syndfloden" er unægtelig en *universel tradition*. "Istider" var utallige, og lige så var "Syndfloderne," af forskellige grunde. Stockwell og Croll optæller et halvt dusin Istider og efterfølgende Syndfloder — den tidligste af alle dateret af dem til 850.000, og den sidste til omkring 100.000, år siden.* Men hvilken var *vores* Syndflod? Med sikkerhed den førstnævnte, den som ind til i dag forbliver optegnet i alle folks traditioner, fra den fjerneste oldtid; den som til sidst fejede de sidste Atlantis øer væk, begyndende med Ruta og Daitya og sluttende med den (forholdsvis) lille ø nævnt af Platon. Dette vises ved enigheden i visse detaljer i alle legenderne. Den var den sidste af dens gigantiske slags. Den lille syndflod, som Baron Bunsen fandt sporene af i Centralasien, og som han placerer til omkring 10.000 år F.Kr., har intet at gøre med hverken den *halvt*-universelle Syndflod, eller Noa's oversvømmelse — den sidstnævnte var en rent mytisk angivelse af gamle traditioner — endda ej heller med nedsænkningen af den sidste Atlantiske ø; i det mindste, kun en moralsk forbindelse.

Vores Femte Race (de ikke-indviede dele), som hørte om mange syndfloder, blev forvirrede, og kender nu kun til en. Denne ene ændrede hele klodens udseende ved dens udskiftning og flytning af land og hav.

Vi kan sammenligne Peruvianernes traditioner: — "Inkaerne, syv i antal, havde genbefolket Jorden efter syndfloden," siger de (*Coste I, IV., p. 19*); Humboldt nævner den Mexicanske version om den samme legende, men sammenblander i nogen grad detaljerne i den endnu-bevarede legende med hensyn til den Amerikanske Noa. Ikke desto mindre, nævner den eminente Naturalist *to gange syv* ledsagere og den *guddommelige fugl* som gik forud for Aztekernes båd, og således udgør femten udvalgte i stedet for de syv og de fjorten. Det blev sandsynligvis skrevet under en eller anden ufrivillig erindring om Moses, som siges at have nævnt femten af Noa's børnebørn, som undslap med deres morfar. Derefter reddes Xisuthrus, den Kaldæiske Noa igen, og overføres *i live* til himlen — lige som Enok — med de syv guder, *Kabirimerne*, eller de syv guddommelige Titanere; yderligere har den Kinesiske *Yao syv* skikkelser som sejler med ham og som han vil *animere* når han lander, og bruge som "menneskelige frø." Osiris, tager *syv* Stråler med sig, da han går ind i arken, eller den solare båd, osv., osv.

Sanchoniathon gør *Aletæ* eller Titanerene (Kabirim) samtidige

* "Smithsonian Contributions to Knowledge," xviii.; "American Journal of Science," III., xi., 456; and Croll's "Climate and Time." Lemurien blev ikke nedsænket ved en oversvømmelse, men blev ødelagt ved vulkansk aktivitet, og sank efterfølgende.

med Agruerus, den store Fønikiske gud (som Faber søgte at identificere med Noa*); yderligere, formodedes det at navnet "Titan" stammer fra *Tit-Ain* — "den kaotiske kløfts kilder"† (Tit-Theus, eller Tityus er "den *guddommelige syndflod*"); og således vises Titanerne, som er *syv*, at være forbundet med Oversvømmelsen og de *syv* Rishier reddet af Vaivasvata Manu.‡

De er Kronos's (Tidens) og Rhea's (Jordens) sønner; og lige som Agruerus, Saturn og Sydyk er den en og samme personage, og lige som de *syv* Kabirier siges at være Sydyk's eller Kronos-Saturn's sønner, så er Kabirierne og Titanerne identiske. For en gangs skyld havde den fromme Faber ret i hans konklusioner da han skrev: "Jeg har ingen tvivl om at de *syv* Titanere og Kabirier er de samme som de *syv* Rishier i Hindu *mytologien* (?), som siges at have undsluppet i en båd sammen med Manu, familiens leder(?)."§

Men han er mindre heldig i hans spekulationer når han tilføjer at "Hinduerne, i deres *vilde* legender på *forskellig vis forvrængede historien om Noachidae* (?!), alligevel er det bemærkelsesværdigt at de synes religiøst at have tilsluttet sig tallet *syv*."§ Derfor bemærker Kaptain (Oberst) Wilford meget velovervejende: at "Måske de *syv* Manuer, de *syv* Brahmadicaer og de *syv* Rishier er de samme, og kun udgør *syv* individuelle personer.¶ De *syv* Brahmadicaer var Prajâpatier, eller herrer 'for prajaerne eller væsnerne.' Fra dem blev menneskeheden født, og de er sandsynligvis de samme som de *syv* Manuer. . . . Disse *syv* storslåede forfædre for den menneskelige race blev skabt med det formål at forny Jorden med beboere." (*Asiatic Researches, Vol. V. p. 246*); og Faber tilføjer at: "den fælles lighed for Kabirierne, Titanerne, Rishierne, og den Noetiske familie, er for slående til kun at være resultatet af et tilfælde."¶¶

Faber blev ledt til denne fejl, og byggede efterfølgende hele hans teori med hensyn til Kabirier, på den sandhed at navnet på den bibelske

* Agruerus er *Kronos*, eller Saturn, og prototypen på den Israelitiske Jehovah. Lige som Noa forbundet med *Argha*, Månen eller frelsens Ark, mytologisk er et med Saturn. Men dette kan dog ikke relatere sig til den jordiske oversvømmelse. (*Men se Faber's "Kabiri," Vol. I, pp. 35, 43, og 45.*)

† Se *ibid.*, Vol. II., p. 240.

‡ Sanchoniathon siger at Titanerne var Kronos's sønner, og *syv* i antal; og han kalder dem ildtilbedere, Aletæ (Agni's sønner?), og syndflods-folk. Al-ait er ildens gud.

§ For disse *syv*, lad os bemærke, var Aryanerne, og ikke Semitterne, ophavene til, mens Jøderne fik dette tal fra Kaldæerne.

¶¶ *Syv* individuelle Gud's sønner, eller Pitarer og Pitrier; i dette tilfælde også sønnerne fra Kronos eller Saturn (*Kāla* "tid") og *Arkiter*, lige som Kabirierne og Titanerne, som deres navn — "*lunare* forfædre" — viser, at Månen er Arken, eller *Argha*, på rummets vandige kløft.

¶¶ Se "*Kabiri*," Vol. I., p. 131.

Japhet er på listen over Titanerne indeholdt i et vers med de Orfiske hymner. Ifølge Orfeus var navnene på de syv "Arkite" Titanere (som Faber afviser at identificere med de *ufromme* Titanere, deres efterkommere) Kæus, Kræus, Phorcys, Kronos, Oceanus, Hyperion, og *Iapetus*: —

Κοῖδν τε, Κροῖόν τε μέλαν, Φορκύν τε κραταῖδν,
Καὶ Κρόνον, Ὀκεανὸν δ', Ὑπεροία τε, Ἰαπετόν τε.

— (*Orph. apud Proclum. In Tim. lib. v. p. 295.*)

Men hvorfor kunne den Babyloniske Ezra ikke have adopteret navnet på *Iapetos* for en af Noa's sønner? Kabirierne, som er Titanerne, kaldes også Manes og deres moder Mania, ifølge Arnobius. (*Adversum Gentes, lib. III., p. 124.*) Hinduerne kan derfor med langt større grund hævde at Manes betyder deres Manuer, og at Mania er den *kvindelige* Manu. (Se *Ramayana.*) Mania er Ila eller Ida, Vaivasvata Manu's hustru og datter, hvor fra "han undfangede racen af Manuer." Lige som *Rhea*, Titanernes moder, er hun Jorden (Sayana gør hende Jordens gudinde), og hun er blot den anden udgave og gentagelse af *Vâch*. Både *Ida* og *Vâch* ændres til hanner og hunner; *Ida* bliver *Sudyumna*, og *Vâch*, "den kvindelige *Virâj*," ændrer sig til en kvinde for at straffe Gandharvaerne; en version refererer til cosmisk og guddommelig teogoni, den anden til den senere periode. Arnobius's *Manes* og *Mania* er navne med Indisk oprindelse, erhvervet af Grækerne og Latinerne og forvrænget af dem.

Således er det ikke et tilfælde, men resultatet af en arkaisk doktrin fælles for alle, hvor af Israelitterne, gennem Ezra, forfatteren til de moderniserede Mosaiske bøger var de seneste tilpassere. Så uhøjtidelig var de med andre folks ejendom, at Berossus (*Antiquitates Libyæ, I, fol. 8*), viser at *Titea* — som Diodirus gør til moder for Titanerne eller *Syndflods-folkene* (Se *Bibl. lib. III. p. 170*) — var *Noa's hustru*. På grund af dette kalder Faber ham "*pseudo-Berosus*," men godtager alligevel informationen for at nedfælde et mere bevis om at paganerne havde lånt alle deres guder fra Jøderne, ved at trans-formere patriarkalsk materiale. Ifølge vores ydmyge opfattelse, er det en af de bedst mulige beviser på nøjagtig det modsatte. Det viser tydeligt som sandheder kan, at det er de Bibelske *pseudo*-personager som alle er lånt fra paganske myter, hvis de måtte være myter. Det viser, i det mindste, at Berossus var udmærket klar over kilden til *Genesis*, og at den bar det samme cosmiske og astronomiske indhold som allegorierne om Isis-Osiris, og Arken, og andre ældre "Arkite" symboler. For, Berossus siger at "*Titea magna*" bagefter blev kaldt *Aretia*,* og tilbedt sammen med Jorden; og dette

*Aretia er den kvindelige form for Artes (Egyptisk Mars). Derfra det Kaldæiske (og nu Hebraiske) ord אֶרֶץ (*Aretz*) "Jord." Forfatteren til "*Beiträge zur Kenntniss*" (*Art. under "Artes" Mars*) citerer: "*Addit Cedrenus (Salem I., 3): Stella Martis ab*

identificerer "Titea," Noa's gemalinde, med *Rhea*, Titanernes moder, og med *Ida* — begge er gudinder som præsiderer over Jorden, og mødrene til Manerne og Manes (eller Tit-an-Kabiri). Og "Titea-Areita" blev tilbedt som *Horchia*, siger den samme Berosus, og dette er en betegnelse for Vesta, Jordens gudinde. "*Sicanus deificavit Aretiam, et nominavit eam linguâ Janigenâ Horchiam.*" (*Ibid. lib. V. fol. 64.*)

Der var knapt en gammel poet fra historiske eller forhistoriske dage som undlod at nævne sænkningen af de to kontinenter — ofte kaldt øer — i en eller anden form. Deraf, ud over Atlantis, ødelæggelsen af Phlegyæ. (Se Pausanias og Nonus, som begge fortæller hvordan:

"Fra dens dybt-rodfæstede base den Phlegyanske ø
Barske Neptun rystede, og kastede under bølgerne
Dets ufromme indbyggere."

— *Dionysius lib xviii. p. 319.*

Faber var overbevist om at "insulæ Phlegyæ" var Atlantis. Men alle sådanne allegorier er mere eller mindre forvrængede ekkoer af Hindu traditionen om den store Kataklysm, som ramte den Fjerde, virkelig menneskelige, dog gigantiske, Race, den som gik forud for den Aryanske. Alligevel, har den som lige nævnt, lige som alle andre legender, for "Syndfloden mere end én mening. Den refererer i Teogoni, til *før-cosmiske transformationer*, til *åndelige korrelationer* — uanset hvor absurd udtrykket kan lyde for et videnskabeligt øre — og også til efterfølgende Kosmogoni; til den store OVERSVØMMELSE af VANDE (stof) i CHAOS, opvækket og befrugtet af disse Åndelige-Stråler som var, forsumpet af, og *uddødede* i, den mysteriøse differentiering — et før-cosmisk mysterium, Prologen til dramaet for Væren. Anu, Bel, og Noa gik forud for Adam Kadmon, Adam den Røde, og Noa; lige som Brahmâ, Vishnu, og Siva gik forud for Vaivasvata og resten." (Se "*Isis Unveiled.*," Vol. II., pp. 420 og *flg.*, hvor en eller to af de syv meninger hentydes til.)

Alt dette viser, at den *halv*-universelle syndflod kendt af geologien (første istids periode) må være sket lige ved den tid tildelt den af den Hemmelige Lære: nemlig, 200.000 år (i runde tal) efter begyndelsen af vores FEMTE RACE, eller omkring den tid fastsat af Herrerne Croll and Stockwell for den første istids periode: *dvs.*, omkring 850.000 år siden. Således, da den sidstnævnte forstyrrelse af geologer og astronomer tillægges "en ekstrem afvigelse ved Jordens

Egyptiis vocatur Ertosi (plantare, generare). Significat autem hoc omnis generis procreationem et vivificationem, omnisque substantiæ et materiæ naturam et vim ordinantem atque procreantem." Det er Jorden som "kilden til væren"; eller, som forklaret af forfatteren til "The Source of Measures," er Arts det samme på *Hebraisk* og *Egyptisk*, og begge kombinerer den oprindelige ide om *Jorden som kilde*; præcis som på *Hebraisk* selv, under en anden form, *Adam* og *Madim*, (Mars) er det samme, og kombinerer ideen om Jorden med Adam i formen *H-Adam-H*.

omløb," og da den Hemmelige Lære tillægger den til den samme årsag, men med tilføjelsen af en anden faktor, ændringen af Jorden's akse — et bevis som kan findes i *Enoks Bog*,* hvis Purânaernes slørede sprog ikke forstås — alt dette skulle tendere til at vise at de gamle vidste noget om de "moderne opdagelser" indenfor Videnskaben. Enok er helt tydelig og klar ved omtale af "Jordens store hældning," som "er i fødselsveer,".

Er dette ikke tydeligt? Noah er Noa, *flydende* på vandene i hans ark; den sidstnævnte er sindbilledet på Argha, eller Månen, det feminine princip; Noa er "ånden" der falder ned i stoffet. Vi ser ham, lige så snart han nedstiger på Jorden, plantende en vingård, drikkende af et vintræ, og blive opfyldt af det, *dvs.*, den rene ånd bliver intoksikeret så snart som den endeligt er indfanget i stoffet. Det syvende kapitel i *Første Mosebog* er kun en anden version af det Første. Således, mens den sidstnævnte læses: "og mørket var over dybets overflade. Og Gud's ånd bevægede sig på vandenes overflade," siges det i kap. 7 ". . . og vandene sejrede . . . og arken gik (med Noa, ånden) på vandenes overflade." Således er Noa, hvis han er identisk med den Kaldæiske Nuah, ånden der levendegør *stoffet*, hvor det sidstnævnte er Chaos, repræsenteret af DYBET, eller Over-svømmelsens Vande. I den Babyloniske legende (den før-cosmiske blændet med den jordiske begivenhed) er det Ishtar (Astaroth eller Venus, den lunare gudinde) som lukkes inde i arken og udsender "en *due* i søgen efter tørt land." ("*Isis Unveiled*" Vol. II, pp. 423 and 424).

George Smith bemærker i the "*Tavlerne*," først skabelsen af månen, og derefter den for solen: "Dens skønhed og fuldkommenhed roses til skyerne, og dens omløbs regelmæssighed, som førte til at den blev anset for at være forbilledet på dommer og regulatoren af verdenen." Hvis denne historie ganske enkelt relaterede til en cosmologisk kataklysm — selv hvis den sidstnævnte var universel — hvorfor skulle gudinden Ishtar eller Astoreth, Månen, tale om *skabelsen af solens* efter syndfloden? Vandene kan måske have nået så højt som bjerget *Nizir* (Kaldæisk version), eller Jebel Djudi (den Arabiske legendes syndflods bjerge), eller endog Ararat (fra den Bibelske beretning), og endda Himalaya (fra Hindu traditionen), og alligevel ikke nå solen: Biblen selv stopper op i forhold til et sådant mirakel! Det er indlysende at syndfloden hos folket som først optegnede den havde en anden mening, mindre problematisk og langt mere filosofisk end en *universel* syndflod, som der ikke er nogen som helst geologiske spor af.

Da alle sådanne Kataklysmer er periodiske og cykliske, og da Manu Vaivasvata fremtræder som en *generisk* skikkelse, under forskellige omstændigheder og begivenheder (*se nedenfor*: "*Menneskehedens Syv Manuer*"), så synes der ikke at være nogen

* Ch. lxiv., Sect. xi.

alvorlig afvisning af formodningen om at den første "store oversvømmelse" havde en allegorisk, så vel som en kosmisk betydning, og at den skete ved slutningen af Satya Yuga, "Sandhedens tidsalder," hvor den *Anden* Rod Race, "Manuen med ben," gjorde sin oprindelige tilsynekomst som "Sved-Fødte."*

Den Anden Oversvømmelse — den såkaldte "universelle" — som indvirkede på den Fjerde Rod Race (nu af teologien belejligt betragtet som "den forbandede race af giganter," KAINITTERNE og "Ham's sønner") er den oversvømmelse som først blev opfattet af geologien. Hvis man omhyggeligt sammenligner beretningerne i de forskellige legender hos Kaldæerne og andre eksoteriske værker hos nationerne, så vil det ses at de alle er stemmer overens med de ortodokse beretninger angivet i de Brahmanske bøger. Og det kan observeres at mens, der i den første beretning "endnu ikke er en Gud eller dødelig på Jorden," da Manu Vaivasvata lander på Himavan; i den anden, tillades de Syv Rishier at holde ham med selskab: således visende at mens nogle beretninger refererer til den sideriske og kosmiske OVERSVØMMELSE før den såkaldte skabelse, så behandler de andre, en af Stoffets Store Oversvømmelser på Jorden, og den anden en virkelig vandig syndflod. I *Satapatha Brâhmana*, ser Manu at "Oversvømmelsen har fejtet alle levende væsner væk, og han var alene tilbage" — *dvs.*, *livets frø* var alene tilbage fra den foregående opløsning af *Universet*, eller *Mahapralaya*, efter en "Brahmâ's Dag"; og *Mahabhârataen* refererer ganske enkelt til den geologiske kataklysmen som fejtede næsten hele den Fjerde Race væk for at gøre plads til den Femte. Derfor vises Vaivasvata Manu under tre særskilte attributter i hele vores Kosmologi: † (*a*) som "Rod-Manuen"

* Alle sådanne udtryk forklares i "*Antropogenesis*" i denne Bog, og andre steder.

† Man er nødt til at huske på, at i Hindu filosofien, er enhver differentieret enhed kun sådan gennem Maya's cyklusser, hvor den er ét i dens essens med den Højeste eller Ene Ånd. Der fra opstår den tilsyneladende forvirring og selvmodsigelse i de forskellige Purânaer, og til tider i den samme Purâna, om den samme person. Vishnu — lige som den mange-formede Brahmâ, og som Brahma (intetkøn) — er ét, og alligevel siges han at være alle 28 Vyasaer (*Vishnu Purâna*). "I enhver Dvapara (tredie) tidsalder, inddeler *Vishnu*, som personen *Vyasa*, Vedaen, som er en, ind i fire og mange dele. Otte-og-tyve gange er Vedaerne blevet opstillet af de store Rishier i Vaivasvata Manvantaraen, i Dvapara Yugaen . . . og, som konsekvens heraf, er otte-og-tyve Vyasaer gået bort . . . de var alle *i form af Veda-Vyasaer*, som var Vyasaer i deres respektive æraer. . . ." (*Book III., Ch. III.*) "Denne verden er Brahmâ i Brahmâ, fra Brahmâ . . . intet yderligere at kende." Derefter, yderligere . . . "Der var i den Første Manvantara syv berømte sønner af Vasistha, som i den *Tredie* Manvantara, var Brahmâ's sønner (*dvs.*, Rishier), Urja's hæderkronede afkom." Dette er klart: Menneskeheden i den Første Manvantara er den syvendes og fra alle de mellemliggende. Menneskeheden i den Første Rod-Race er menneskeheden i den *anden, tredie, fjerde, femte*, osv. Til det sidste danner den en cyklisk og konstant reinkarnation af Monaderne der tilhører Dhyan Chohanerne i vores Planetariske kæde.

på Klode A i den Første Runde; (b) som "livets frø" på Klode D i den Fjerde Runde; og (c) som "Menneskets Frø" ved begyndelsen af enhver Rod-Race — især i vores Femte Race. Selve begyndelsen af de sidstnævnte bevidner, i løbet af Dvapara Yuga,* ødelæggelsen af de forbandende troldmænd; "på den ø (Platon taler kun om dens sidste ø) ovenfor Herkules Søjlør, i Atlanterhavet, hvor fra der var en let overgang til andre øer i nabolaget til et andet *stort Kontinent*" (Amerika). Det er dette "Atlantiske" land som var forbundet med den "Hvide Ø," og denne Hvide Ø var Ruta; men den var, som allerede vist, ikke Atala og den "Hvide Djævel" af Oberst Wilford (se "*Asiatic Researches*," Vol. VIII., p. 280). Det kan her med fordel bemærkes at Dvarapa Yuga varer 864.000 år, ifølge Sanskrit teksterne; og at, hvis *Kali Yuga* begyndte for kun omkring 5.000 år siden, så er det kun 869.000 år siden denne ødelæggelse fandt sted. Yderligere, så er disse tal ikke meget forskellige fra de angivet af geologerne, som placerer deres "istids periode" 850.000 år tilbage.

Derefter "blev en kvinde frembragt som kom til Manu og erklærede *sig selv for hans datter, som han levede og undfangede Manu's afkom med.*" Dette refererer til den fysiologiske transformation af kønnene under den Tredie Rod-Race. Og allegorien er for gennemsigtig klar til at behøve megen forklaring. Selvfølgelig blev, som allerede bemærket, et androgynt væsen ved adskillelsen af kønnene formodet at dele hans krop i to halvdele (som i tilfældet med Brahmâ og Vâch, og endda Adam og Eva), og således er kvinden, i en vis forstand, hans datter, lige som han vil være hendes søn, "kødet fra hans (og hendes) kød og benet fra hans (og hendes) ben." Lad det også blive klart husket at ikke en af vores Orientalister endnu i disse, "selvmodsigelser og forbavsende nonsens," som nogle kalder Purânaerne, har lært at skelne at en reference til en Yuga kan betyde en Runde, en Rod-Race, og ofte en *Under-Race*, så vel som udgøre en side revet ud af før-cosmisk teogoni. Denne dobbelte og trefoldige mening bevises af forskellige referencer til den ene og samme person tilsyneladende, under et identisk navn, mens det rent faktisk refererer, til begivenheder adskilt af hele Kalpaer. Et godt eksempel er det med Ila. Hun repræsenteres først som en ting og derefter som en anden. I de eksoteriske legender siges det at Manu Vaivasvata, ved at ønske at skabe sønner, etablerede et offer til Mitra og Varuna; men, på grund af en fejl begået af den tjenestegørende

* Dvarapa Yuga adskiller sig for hver Race. Alle racer har deres egne cyklusser, en sandhed som forårsager en stor forskel. For eksempel, var Atlantidernes Fjerde Under-Race i dens Kali-Yuga, da den blev ødelagt, hvorimod den Femte var i dens Satya eller *Krita* Yuga. Den Aryanske Race er nu i dens Kali Yuga, og vil fortsætte med at være i den i 427.000 år mere, mens forskellige "familie Racer," kaldt den Semitiske, Hamitiske, osv., er i deres egne specielle cyklusser. Den kommende 6'te Under Race — som snart kan begynde — vil være i dens Satya (gyldne) tidsalder mens vi høster frugten af uretfærdighed i vores Kali Yuga.

Brahman, blev kun en datter opnået — Ila. Derefter *forandres* hendes *køn*, "ved gudernes gunst," og hun bliver en mand, *Su-dyumma*. Derefter blev hun igen en kvinde, og så videre; fablen tilføjer at Siva og hans gemalinde var glade over at "hun ville være mand en måned og kvinde en anden." Dette har direkte reference til den Tredie Rod-Race, hvis mennesker var androgyne. Men nogle meget lærde Orientalister mener (*se "Hindu Classical Doctionary"*) og har erklæret at "Ila var primært føde, næring, eller et drikkeoffer af mælk; deraf en strøm af prisninger, personificeret som gudinden for tale." Den "profane" fortælles imidlertid ikke, om årsagen til hvorfor "et drikkeoffer," eller "en strøm af prisninger," skulle være *mandlig* og *kvindelig* på skift: med mindre der er et "internt bevis" som okkultisterne fejler i at se.

I deres mest mystiske betydninger, betyder foreningen af Swâyambhûva Manu med Vâch-Sata-Rupa, hans egen datter (dette var den første "euhemerisering" af det duale princip hvor af Vaivasvata Manu og Ila er en sekundær og en tredie form), i Cosmisk symbolære som Rod-livet, frøet hvor fra alle de Solare Systemer, verdenerne, englene og guderne springer frem. For, som Vishnu siger:

"Fra Manu må al skabelse, guder, Asuraer, mennesket frembringes,
Ved ham må verdenen skabes, det som bevæges og ikke bevæges. . . ."

Men vi kan finde værre modstandere end endda de Vestlige Videnskabsfolk og Orientalister. Hvis, Brahminerne kan være enige med vores lære, med hensyn til spørgsmålet om tal, så er vi ikke sikre på at nogle af dem, ortodokse konservative, ikke vil rejse indvendinger med hensyn til forplantningsmetoderne tillagt deres *Pitar Devataer*. Vi vil blive opfordret til at fremlægge værkerne hvor fra vi citerer, mens de af os vil blive inviteret til at læse deres egne Purânaer lidt mere omhyggeligt og med et øje for deres esoteriske mening. Og derefter, gentager vi igen, at de under et slør af mere eller mindre gennemsigtige allegorier, vil finde enhver påstand fremlagt her i bekræftet af deres egne værker. Et eller to tilfælde er allerede blevet givet med hensyn til fremkomsten af den Anden Race, som kaldes de "Sved-Fødte." Denne allegori betragtes som et eventyr, og alligevel skjuler den et psyko-fysiologisk fænomen, og en af de største mysterier i Naturen.

Men i betragtning af de kronologiske fremlæggelser foretaget her i, er det naturligt at spørge: —

KUNNE MENNESKER EKSISTERE FOR 18.000.000 ÅR SIDEN ?

Til dette svarer Okkultismen bekræftende, på trods af alle de videnskabelige afvisere. Desuden, dækker denne periode kun Vaivasvata-Manuen *Mennesket*, *dvs.*, den mandlige og kvindelige entitet allerede adskilt i

særskilte køn. De to og en halv Race som gik forud for denne begivenhed kan have levet 300.000.000 år tilbage i betragtning af alt hvad videnskaben kan fortælle. For de geologiske og fysiske vanskeligheder som forhindring til teorien kunne ikke eksistere for det *oprindelige, ættereale* menneske i de Okkulte læresætninger. *Hele problemet med striden mellem de profane og esoteriske videnskaber afhænger af troen på, og påvisningen af, eksistensen af en astral krop indeni den fysiske, den førstnævnte uafhængig af den sidstnævnte.* Paul d'Assier, Positivisten, synes at have bevist sandheden meget klart,* for ikke at tale om de akkumulerede vidnesbyrd fra tidsaldrene, og de fra de moderne spiritualister og mystikere. Det vil blive oplevet som vanskeligt at afvise denne sandhed i vores tidsalder med beviser, tests, og okulære påvisninger.

Den Hemmelige Lære fastholder at, på trods af de generelle kataklysmes og forstyrrelser på vores klode, som — på grund af at det er perioden med dens største fysiske udvikling, for den Fjerde Runde er midter-punktet af liv tildelt den — var langt mere frygtelige og intense end under nogen af de forudgående Runder (cyklusserne for dens tidligere psykiske og åndelige liv og for dens halv-æterale tilstande), hvor den fysiske Menneskehed har eksisteret på den i de sidste 18.000.000 år.† Denne periode blev forudgået af 300.000.000 år med den mineral og vegetations udvikling. Dette, vil alle de som afviser at godtage teorien om et "benløst," rent ætterealt, menneske, protestere imod. Videnskaben, som kun kender til fysiske organismer, vil føle sig krænket; og materialistisk teologi endnu mere. De første vil af logiske og fornuftige grunde gøre indvendinger, baseret på den forudfattede mening at alle animerede organismer altid har eksisteret på det samme materielle plan i alle tidsaldrene; de sidstnævnte ved et væv af højest absurde fiktioner. Den latterlige påstand som normalt fremlægges af teologerne, er baseret på den virtuelle formodning at menneskeheden (læs Kristne) på denne planet har den ære at kun være de eneste menneskelige væsner i hele Kosmos, som dvæler på en klode, og at de som konsekvens heraf, er de bedste af deres slags.‡

* "*Posthumous Humanity*" — oversat af H. S. Olcott, London, 1887.

† Professor Newcomb siger: "Varmen evolveret ved sammentrækning ville kun vare 18.000.000 år" ("*Popular Astronomy*," p. 500); men "en temperatur der tillader eksistensen af vand kunne ikke nås tidligere end for 10.000.000 år tilbage" (*Winchell's "World-Life,"* p. 356). Men Sir W. Thomson siger at hele tidsalderen for Jordens jordskorpedannelse er 18.000.000 år, selv om, han igen har ændret sin opfattelse af, dette år, og tillader kun 15.000.000 år som Solens alder. Som vil blive vist i Tillægget, så er afvigelserne blandt videnskabelige opfattelser så stor at ingen pålidelighed nogensinde kan gives videnskabelig spekulation.

‡ Essayet om "*The Plurality of Worlds*" (1853) — et anonymt værk, alligevel velkendt som en frembringelse af Dr. Whewell — er et godt bevis på dette. Ingen Kristen burde tro på hverken mangfoldigheden af verdener eller klodens geologiske tidsalder, argumenterer Forfatteren; fordi, hvis det fastlægges at denne verden kun er en blandt mange af sin slags, som alle er Gud's værk, sådan som den selv er; at alle er sædet

Okkultisterne, som fuldt ud tror på moder-filosofiens læresætninger, tilbageviser indvendingerne fra både teologerne og videnskabsfolkene. De fastholder, på deres side, at, under disse perioder hvor der må have været ulidelig varme, selv ved de to poler, successive oversvømmelser, landhævning af dalene og konstante omskiftelser af de store vande og have, så kunne ingen af disse omstændigheder danne en hindring for menneskeligt liv og organisation, sådan *som den er tallagt af dem for den tidlige menneskehed*. Heller ikke omgivende regioners uensartethed, fyldt med skadelige gasser, ej heller kunne farerne ved en knapt konsolideret jordskorpe, forhindre den Første og Anden Race i at gøre deres entré selv under Kul-tiden, og den Siluriske tidsalder.

Således var *Monaderne*, der var skæbnebestemt til at animere fremtidige Racer, klare til den nye transformation. De havde passeret deres faser af de-metalisering, af planteliv og dyreliv, fra de laveste til de højeste, og ventede på deres menneskelige, mere intelligente form. Men, hvad kunne de plastiske formere gøre andet end at følge Naturens evolutionære love? Kunne de, som hævdede af det Bibelske døde-bogstav, danne "Herren-Gud"-lignende, eller lige som Pygmalion i Græsk allegori, Adam-Galatea ud af vulkansk støv, og ånde en *levende sjæl* ind i mennesket? Nej: fordi sjælen var der allerede, latent i dens *Monade*, og behøvede blot en *iklædning*. Pygmalion, som fejler i at *animere hans statue*, og Bahak-Zivo hos de Nazaræiske Gnostikere, som fejler i at konstruere "en menneskelig sjæl i væsnet," er, som forestillinger, langt mere filosofiske og videnskabelige end Adam, betragtet i det døde-bogstavs betydning, eller de Bibelske Elohim-Skaberes. Esoterisk filosofi, som lærer om spontan forplantning — efter Sista og Prajâpati havde kastet livets frø ned på Jorden — viser at de lavere engle kun er i stand til at *konstruere* det *fysiske* menneske, endda med hjælp fra Naturen, efter at have evolveret den ætereale form ud af dem selv, og ved at overlade den fysiske form til at evolvere gradvist fra dens ætereale, eller det som nu vil blive kaldt, *protoplasmiske* model.

Dette vil igen blive protesteret imod: "Spontan Forplantning" er en forkastet teori, vil vi blive fortalt. Pasteur's eksperimenter afviste den for tyve år siden, og Professor Tyndall er imod den. Nå, antag at han er? Så burde han vide at, skulle spontan forplantning

for liv, alle riger og boliger med intelligente væsner begavet med vilje, underlagt loven og i stand til frivilje; så, vil det være ekstravagant at mene at *vores* verden skulle være et emne for Gud's favoriseringer og Hans specielle indblanding, med Hans kommunikationer og Hans *personlige besøg*. Kan Jorden antages at blive betragtet som centrum for det moralske og religiøse Univers, spørger han, hvis det ikke har det mindste udmærkelse at forlade sig på i det fysiske Univers? Er det ikke lige så absurd at fastholde en sådan påstand (om et flertal af beboede verdener), som det vil være i dag at fastholde Ptolemæus gamle hypoteser, som placerede Jorden i centrum af vores system? . . . Det ovenfor nævnte er citeret efter hukommelsen, alligevel *næsten efter teksten*. Forfatteren fejler i at se at han brister hans egen sæbeboble med et sådant forsvar.

i sandhed bevises umulig i vores nuværende verdens-periode og reelle tilstande — hvilket Okkultister benægter — så ville det stadigvæk ikke være en bevisførelse for at den ikke kunne have fundet sted under andre cosmiske forhold, ikke kun i havene i den Laurentiske periode, men selv på den rystende Jord. Det vil være interessant at vide hvordan Videnskaben nogensinde kunne gøre rede for tilsynekomsten af arter og liv på Jorden, især af *Mennesket*, når den først afviser de Bibelske læresætninger og spontan forplantning. Pasteur's observationer, er imidlertid langt fra fuldkomne eller beviste. Blanchard og Sr. Lutaud afviser deres betydningsfuldhed og viser at de ingen har. Spørgsmålet er ind til videre efterladt *sub judice*, så vel som det andet "hvornår, i hvilken periode, fremstod livet på Jorden?" Med hensyn til ideen at Haeckel's Moneron — en knivspids salt! — har løst problemet med livets oprindelse, er ganske enkelt absurd. Disse materialister, som føler sig tilbøjelige til at nedgøre teorien om de "Selv-eksisterende," det "Selv-fødte himmelske menneske," repræsenteret som et æterealt, astralt menneske, må undskylde at selv en begynder indenfor Okkultismen, på sin side, ler over nogle af den moderne tænknings spekulationer. Efter at have meget lærd bevist at den oprindelige partikel af *protoplasma* (moneron) hverken er et dyr ej heller en plante, men begge, og at den *ingen forfædre har* blandt nogen af disse, da det er denne moneron som tjener som udgangspunktet for al organiseret eksistens, så fortælles vi til sidst at *Moneraerne er deres egne forfædre*. Dette kan være meget videnskabeligt, men det er også meget metafysisk; for meget, selv for Okkultisten.

Hvis spontan forplantning har forandret dens metoder nu, måske på grund af akkumuleret materiale ved hånden, for næsten at undslippe opdagelse, så var den i fuld aktivitet ved skabelsen af jordisk liv. Selv den enkel fysiske form og evolutionen af arter viser hvordan Naturen udvikler sig. Den tæt-skællede, gigantiske suria, den vingede pterodactyl, Megalosaurusen, og den hundrede fod lange Iguanodon fra den senere periode, er transformationerne af de tidligste repræsentanter i dyreriget fundet i aflejringerne fra den primære epoke. Der var en tid hvor alle disse ovenfor nævnte opremsede "før-syndfloden" monstre fremstod som filamentoid infusoria uden skal eller skorpe, hverken med nerver, muskler, organer ej heller køn, og genfrembragte deres slags ved knopskydning: lige som mikroskopiske dyr også gør, arkitekterne og byggerne af vores bjergkæder, i overensstemmelse med videnskabens lære. Hvorfor ikke mennesket i dette tilfælde? Hvorfor skulle han ikke have fulgt den samme lov i hans vækst, *dvs.*, gradvis kondensering? Enhver fordomsfri person ville foretrække at mene at den oprindelige menneskehed først havde et æterealt — eller, hvis det foretrakkes, en enorm filamentoid, gople-lignende form, evolvert af guder eller naturlige "kræfter," som groede, kondenserede gennem millioner af tidsaldre, og blev gigantisk i dens fysiske impuls og tendens, indtil den stoppede op ved den enorme, fysiske form hos den Fjerde Race's Menneske, — snarere

end at tro at han blev skabt af Jordens støv (*bogstaveligt*), eller fra en ukendt menneskelignende forfader.

Ej heller støder vores esoteriske teori sammen med videnskabelige data, undtagen ved først øjekast, sådan som Dr. A. Wilson, F.R.S., siger, i et brev til "*Knowledge*," (Dec. 23, 1881). "Evolution — snarere Natur i lyset af evolution — har kun været studeret i nogle *fem-og-tyve år eller deromkring*. Dette er, selvfølgelig, kun en ubetydelig udstrækning i menneskelig tænkningens historie." Og lige netop på grund af dette mister vi ikke håbet om at materialistisk videnskab vil ændre sine veje, og gradvist vil godtage de esoteriske læresætninger — selv hvis de først adskilles fra deres (for videnskaben) for metafysiske elementer.

Er det sidste ord om emnet om menneskelig evolution blevet sagt? "Hvert . . . svar på det store Spørgsmål (Menneskets Sande Plads i Naturen), påstås uvægerligt af tilhængerne af dets udbreder, hvis ikke af ham selv, at være *fuldendt og endelig*, forbliver betragtet med høj autoritet og anseelse, *det kan være for et århundrede*, det kan være for tyve," skriver Prof. Huxley; "men, lige så uvægerligt, beviser tiden at hvert svar *kun* har været *en approksimering af sandheden — hovedsagelig tålelig på grund af uvidenhed hos de som den blev godtaget af, og fuldt ud utålelig når den blev testet med den større viden hos deres efterfølgere*"!! Vil denne eminente Darwinist godtage muligheden af at hans *abelignende herkomst* kan henregnes til listen af "fuldt ud utålelige trosopfattelser," hos Okkultisternes "større viden"? *Men hvor fra kom vildmanden?* Den blotte "opstigen til det civiliserede stadie" gøre ikke rede for formens evolution.

I det samme brev, "The Evolution of Man," fremlægger Dr. Wilson andre mærkelige tilståelser. Således, observerer han, som svar på forespørgsler givet til "*Knowledge*" af "G. M.": —

"Har evolutionen skabt en forandring i mennesket? Hvis ja, hvilken forandring? Hvis ikke, hvorfor ikke? . . . Hvis vi afviser at godtage (sådan som videnskaben gør) at mennesket blev skabt som et fuldkomment menneske, og derefter blev degraderet, så eksisterer der kun en anden antagelse — evolutionens. Hvis mennesket er fremstået fra en vildmand til et civiliseret stadie, så er dette med sikkerhed evolution. *Vi ved det endnu ikke, fordi sådan en viden er vanskelig at erhverve sig, om hvor vidt menneskets legeme er underlagt de samme indflydelser som de hos de lavere dyr*. Men der er kun lidt tvivl om at eleveringen fra vildskab til civiliseret liv betyder og indebærer 'evolution,' og dette i betydelig udstrækning. Mentalt, kan menneskets evolution ikke betvivles; den altid udvidende sfære af tænkning er udsprunget fra små og grove begyndelser, lige som sproget selv. Men menneskets livsformer, hans tilpasningsevne til hans omgivelser, og utallige andre omstændigheder, har gjort sandhederne og 'evolutionens' retning vanskelig at spore."

Selve denne vanskelighed burde få Evolutionisterne til at være mere forsigtige i deres forsikringer. Men hvorfor er evolution *umulig*, hvis "mennesket var skabt som et fuldkomment væsen, og derefter blev degraderet?" Det kan i bedste fald kun tillægges

det ydre, fysiske menneske. Som bemærket i "*Isis Unveiled*," begynder Darwin's evolution ved midterpunktet, i stedet for at begynde fra det universelle, for mennesket, lige som for alt andet. Den Aristoteliske-Baconianske metode kan have sine fordele, men den har unægtelig allerede demonstreret sine mangler. Pythagoras og Platon, som gik ud fra det Universelle nedad, vises nu som mere lærde, i lyset af moderne videnskab, end Aristotles var. For han opponerede og afviste ideen om jordens rotation og endda dens rundhed. "Næsten alle disse," skrev han, "som bekræfter at de har studeret himlen i dens helhed, påstår at jorden er i centrum, men filosoferne fra den Italienske Skole, på anden vis kaldt Pythagoræerne, lærer fuldstændig modsat. . . ." Fordi (a) Pythagoræerne var Indviede, og (b) de fulgte den deduktive metode. Hvorimod, Aristotles, faderen til det induktive system, beklagede sig over de som lærte at "vores systems centrum blev okkuperet af Solen, og at Jorden kun var en stjerne, som ved rotationsbevægelse rundt om det samme centrum, frembringer dag og nat" (*Se De Cælo*, Book II., c. 13.) Det samme med hensyn til mennesket. Teorien lært om i den Hemmelige Lære, og nu fremsat, er den eneste, som — uden at falde ned i absurditeten om et "mirakuløst" menneske skabt af Jordens støv, eller den endnu større fejltagelse om mennesket evolveret fra en knivspids lime-salt, (den eks-protoplasmiske moneron) — kan gøre rede for hans tilsynekomst på Jorden.

Analogi er den guidende lov i Naturen, den eneste sande Ariadne tråd som kan lede os, gennem de uløselige stier i hendes domæne, hen mod hendes primære og endelige mysterier. Naturen er, som en skabende kraft, ubegrænset, og ingen generationer af fysiske videnskabsfolk kan nogen sinde prale af at have udtømt listen over hendes veje og metoder, uanset hvor ensartede lovene som hun gør fremskridt ved er. Hvis vi kan forestille os en Ild-tåge kugle — mens den ruller gennem æoner af tid i de interstellare rum — gradvist blive en planet, en selv-lysende kugle, for at ende med en *menneske-bærende* verden eller Jord, og således være passeret fra at være et blødt plastisk legeme til en klippe-bundet klode; og hvis vi ser alt evolvere sig på den fra den ikke-nukleerede gele-masse som bliver *moneronets* sarkode*, som derefter passerer fra dets *protistiske* stadie† til dyreformen, for at gro frem til et gigantisk reptil monster i de Mesozoiske tider; derefter skrumpede ind igen til den (forholdsvis) dværglignende krokodille, nu udelukkende begrænset til tropiske

* Eller det som mere generelt kendt som *Protoplasma*. Denne substans modtog langt tidligere sit navn som "*Sarkode*" af Prof. Dujardin Beaumetz.

† Moneraen er sandelig *Protista*. De er hverken dyr "ej heller planter," skriver Hæckel; ". . . hele Moneronens legeme repræsenterer intet mere end en enkelt fuldt ud homogen partikel af albumen i en fastlagt klæbrig tilstand." ("*Journal of Microscopical Science*," Jan., 1869, p. 28.)

regioner, og det fælles universelle firben* — hvordan kan mennesket alene undslippe den generelle lov? "Der var giganter på jorden i disse dage," siger *Første Mosebog*, gentagne påstanden i alle andre Østlige Skrifter; og *Titanerne* er baseret på antropologisk og fysiologisk sandhed.

Og, lige som det hård-skallede krebsdyr en gang var en gele-masse, "en enkelt fuldt ud homogen partikel af albumen i en fastlagt klæbrig tilstand," lige så var det oprindelige menneskes ydre klædning, hans tidlige "skin-klædning," *plus* en udødelig åndelig monade, og en midlertidig psykisk form og krop indeni denne skal. Det moderne, hårde, muskuløse menneske næsten uigennemtrængelig i ethvert klima, var, måske, for nogle 25.000.000 år siden, lige præcis hvad den Hæckelske Moneron er, strengt taget "en organisme uden organer," en fuldt ud homogen substans med et strukturløst albumen legeme indeni, og kun en menneskelig form i det ydre.

Ingen videnskabsmand har, i dette århundrede, ret til anse Brahminernes tal for latterlige med hensyn til spørgsmålet om Kronologi; for deres egne kalkulationer overgår ofte i høj grad påstandene fremlagt af esoterisk videnskab. Dette kan let påvises.

Helmholtz udregnede at Jordens køling fra en temperatur på 2.000° til 200° Celcius må have okkuperet en periode på ikke mindre end 350.000.000 år. Vestlig videnskab (inklusiv geologi) synes generelt at tillade vores klode en alder på omkring 500.000.000 år i alt. Sir W. Thomson, begrænser imidlertid tilsynekomsten af det tidligste planteliv til 100.000.000 år tilbage — en påstand som respektfuldt modsiges af de arkaiske optegnelser. Spekulationer, varierer desuden dagligt indenfor videnskabens domæne. Imens, er nogle geologer meget i opposition til sådan en begrænsning. "Volger udregner, at tiden der er nødvendig for aflejringen af lag kendt af os mindst må udgøre 648 millioner af år" Både tid og rum er uendelige og evige. "Jorden, er som materiel eksistens i sandhed uendelig; kun forandringerne som den har gennemgået kan blive bestemt ved endelige tidsperioder" (*Burmeister*). "Vi må derfor antage at stjernehimlen ikke kun er uden begyndelse og ende i rum alene, hvad ingen astronom betvivler, men også i tid; at den aldrig blev skabt, og er uforgængelig." (Se *Czolbe*).†

Czolbe gentager nøjagtigt det Okkultisterne siger. Men de Aryanske Okkultister, kan vi fortælles, vidste intet om disse senere spekulationer. "De var endda uvidende om vores jords kugleform."

* Iagttag *Iguanodon* fra de Mesozoiske tidsaldre — monstret 100 fod lang — nu transformeret til det lille Iguana firben fra Sydamerika. Populære traditioner om *giganter* i gamle dage, og deres omtale i enhver mytologi, inklusiv Biblen, kan en dag vises at være grundlagt på sandheden. I naturen, burde logikken om analogi alene få os til at godtage disse *traditioner* som videnskabelige sandheder.

† "*Force and Matter*"; by L. Büchner, redigeret af J. F. Collingwood, F.R.S.L., p. 61.

(Coleman.) Til dette indeholder Vishnu Purânaen et svar, som har tvunget visse Orientalister til at spærre deres øjne meget op.

. . . "Solen er for al tid, placeret, i midten af dagen, og over imod midnat, i alle *Dwipaer* (kontinenter), Maitreya! Men *Solens* opgang og nedgang ligger kontinuert *modsat hinanden* — og på den samme måde, med alle kardinal punkterne, og lige så skærings-punkterne, Maitreya; folk taler om Solens opgang hvor de ser den; og hvor Solen forsvinder, der er, for dem, dens nedgang. For Solen, som altid er på den *ene og samme plads* er der hverken nedgang ej heller opgang, fordi det som kaldes opgang og *nedgang* er kun det sete og det *ikke sete* af Solen." (*Vishnu Purâna, Book II, ch. viii.*)

Til dette bemærker Fitzedward Hall, "Heliocentrismen lært om i denne passage er bemærkelsesværdig. Den modsiges imidlertid, lidt længere fremme." Modsaugt *bevidst*, fordi den var en hemmelig tempel-lære. Martin Haug bemærkede den samme lære i en anden passage. Det er nytteløst at bagvaske Aryanerne mere.

For at vende tilbage til geologernes og antropologernes Kronologi. Vi var bange for at Videnskaben ikke har nogen fornuftig grund til at opponere imod Okkultisternes synspunkter i denne retning. Undtagen at "men hensyn til mennesket, skabelsens højeste organiske væsen, blev der intet spor fundet i de primære aflejringer; kun i det øverste alluviale lag," det er alt som kan ytres, ind til nu. At mennesket *ikke var det sidste medlem i pattedyrs familien*, men det første i *denne Runde*, er noget som videnskaben vil blive tvunget til at erkende en dag. En tilsvarende opfattelse har allerede været bragt på bane i Frankrig ved en højtstående autoritet.

At mennesket kan vises at have levet i den midt-Tertiære periode, og i en geologiske tidsalder *hvor der endnu ikke eksisterede et enkelt eksemplar af de nu kendte pattedyrs arter*, er en påstand som videnskaben *ikke kan* benægte og som nu er blevet bevist af Quatrefages.* Men selv hvis det formodes at hans eksistens, i den Eocene periode endnu ikke er påvist, hvilken tidsperiode er så forløbet siden Kridttiden? Vi er klar over den sandhed at kun de dristigste geologer tør placere mennesket længere tilbage end den Miocene tidsalder. Men hvor lange, spørger vi, er længden af disse tidsaldre og perioder siden Mesozoisk tid? Med hensyn til dette, så er videnskaben efter en god del spekulation og tovtrækkeri, stille, og de største autoriteter med hensyn til emnet er nødsaget til at svare spørgsmålet med: "Det ved vi ikke." Dette burde vise at videnskabsfolkene ikke er større autoriteter med hensyn til dette forhold end den profane. Hvis, ifølge Prof. Huxley, "tiden angivet for dannelsen af kul er seks millioner af år,† hvor mange flere millioner vil være nødvendige for at dække

* "Introduction à l'Etude des Races Humaines."

† "Modern Science and Modern Thought," af S. Laing, p. 32.

tiden fra Jura perioden, eller midten af den såkaldte "Reptil" tidsalder (hvor den Tredie Race fremkom), op til den Miocænske, hvor størstedelen af den Fjerde Race blev nedsænket?*

Forfatteren er udmærket klar over at disse specialister, hvis udregninger af klodens og menneskets tidsaldre er de mest frisindede, altid havde den mistroiske majoritet imod dem. Dette beviser meget lidt, da majoriteten sjældent, hvis nogensinde, viser sig at have ret i det lange løb. Harvey stod alene i mange år. Fortalerne for at krydse Atlanten med damskib var i fare for at ende deres dage på et sindssyge hospital. Mesmer klasseres ind til i dag (i Encyklopædier) sammen med Cagliostro, og Skt. Germain, som en charlatan og bedrager. Og nu hvor Herrerne Charcot og Richet har retfærdiggjort Mesmer's påstande, og at "Mesmerisme" under dets nye navn Hypnotisme — en falsk næse på et meget gammelt ansigt — godtages af videnskaben, så øger det ikke ens respekt for denne majoritet, når man ser den lethed og ubekymrethed som dens medlemmer behandler "Hypnotisme," "Telepatiske indvirkninger," og dens andre fænomener med. De taler, kort sagt, om det, som om de havde troet på det siden Salomon's dage, og aldrig, for kun nogle får år tilbage, havde kaldt dets tilhængere for "sindssyge og bedragerer!"†

Den samme væmmelse i tænkningen er i vente for de lange perioder af år, påstået af esoterisk filosofi med hensyn til tidsalderen for en seksuel og fysiologisk menneskehed. Derfor har selv Stanzaen som siger: —

"De sind-fødte, de benløse, gav væren til de viljes-fødte med ben"; tilføjende at dette fandt sted i midten af den *Tredie Race* for 18.000.000 år siden — har stadig en chance for at blive godtaget af fremtidige videnskabsfolk.

Så vidt som det XIX'ende århundredes tænkning angår, vil vi, endda af nogle personlige venner som er gennemsyret af en abnorm respekt for videnskabens skiftende konklusioner, fortælles at sådan et påstand er absurd. Hvor meget mere usandsynlig vil vores videre forsikringer, ikke synes, med hensyn til at den *Første Races* ælde daterer millioner af år tilbage yderligere ud over dette. For, selv om de nøjagtige tal holdes tilbage, og det er udelukket med *sikkerhed*, at referere den frembrydende evolution af de oprindelige

* "*Esoteric Buddhism*," p. 70.

† Den samme skæbne er i vente for spiritualistiske fænomener og alle de andre psykologiske manifestationer af det *indre* Menneske. Siden Hume's dage, hvis efterforskninger kulminerede i en nihilistisk idealisme, så har Psykologi gradvist skiftet sin position til en med kras *materialisme*. Hume anses for at være en psykolog, og alligevel benægtede han *a priori* muligheden for fænomener som millioner nu tror på, inklusiv mange videnskabsfolk. Dagens Hylo-idealister er frygtløse *Annihilationister*. Spencer's og Bain's skoler er respektivt positivistiske og materialistiske, og overhovedet ikke metafysiske. Det er *psykisme* og ikke *psykologi*; det minder en lige så lidt om Vedantisk lære lige som Schopenhauer's og von Hartmann's pessimisme minder om esoterisk lære, sand Buddhisme's hjerte og sjæl.

Guddommelige Racer, til enten de tidlige Sekundære, eller de Primære tidsaldre indenfor geologi, så er en ting klar: at tallene på 18.000.000 år, som omfatter det *seksuelle, fysiske*, menneskes varighed, er nødt til at blive enormt forøget hvis hele processen for åndelig, astral og fysisk udvikling tages i betragtning. Mange geologer, betragter i sandhed at tiden for de Kvartære og Tertiære Tidsaldre kræver indrømmelser af et sådant omfang; og uanset hvor afkræftende hypotesen om et Eocænt Menneske er, så er det meget sikkert at ikke jordiske tilstande, hvis beviser for hans realitet fremkommer. Okkultister, som påstår at de ovenfor nævnte datoer bærer os langt tilbage ind den sekundære eller "Reptile " tidsalder, kan referere til M. de Quatrefages til støtte for den mulige eksistens af mennesket i denne fjerne fortid. Men med hensyn til de tidligste Rod-Racer er sagen meget anderledes. Hvis den tykke sammenhobning af gasser, ladet med kulsyre, som undslap fra jorden eller som blev holdt opslæmmet i atmosfæren siden begyndelsen af sedimenteringen, tilbød en fatal forhindring for menneskelige organismers liv sådan som det nu kendes, hvordan, vil det blive spurgt, kunne det oprindelige menneske så have eksisteret? Denne betragtning er, i virkeligheden, uden for land og ret. Sådanne jordiske tilstande som den gang var aktive havde ingen berøring med det plan hvorpå de *ætereale astrale* racers evolution skred frem. Kun i relativt nylige geologiske perioder, har spiral retningen for cyklisk lov fejlet menneskeheden ned i den laveste grad af fysisk evolution — planet for grov materiel årsagssammenhæng. I disse tidlige tidsaldre, var kun *astral* evolution i udvikling, og de to planer, det astrale og det fysiske,* havde selv om de udvikledes ad parallelle linjer, intet direkte kontakt-punkt med hinanden. Det er indlysende at et skygge-lignende *æterealt* menneske kun i egenskab af hans organisation — hvis den kan kaldes noget sådant — er relateret på det plan hvor fra hans *Upadhi's* substans stammer.

Der er, måske, forhold som kan have undsluppet de *langt-skuende* — men ikke *alt-seende* — øjne hos vores moderne naturalister; alligevel er det Naturen selv som tilføjer de manglende sammenhænge. Agnostiske spekulative tænkere er nødt til at vælge mellem versionen fremlagt af den Hemmelige Lære fra Østen, og de håbløse materialistiske Darwinistiske og Bibelske beretninger om menneskets oprindelse; mellem ingen sjæl og ingen åndelig evolution, og den Okkulte doktrin som ligeligt afviser "Speciel skabelse" og "Evolutionistens" Antropogenesis.

For yderligere at tage spørgsmålet om "Spontan forplantning" op; så har liv — som videnskaben viser det — ikke altid regeret suverænt på dette jordiske plan.

* Det skal bemærkes at, selv om de astrale og fysiske planer af stof løb parallel med hinanden selv i de tidligste geologiske tider, så var de alligevel ikke i de samme faser af manifestation som de er i *nu*. Jorden nåede ikke sin nuværende *grad af tæthed* førend for 18.000.000 år siden. Siden da er *både* de fysiske og astrale planer blevet grovere.

Der var en gang hvor selv den Hæckelske Moneron — denne simple Protoplasma kugle — endnu ikke var fremstået i bunden af havene. Hvor fra kom *Impulsen* som forårsagede molekylerne for Kulstof, Nitrogen, Oxygen, osv., i at gruppere dem selv til Oken's *Urschleim*, dette organiske "slim," nu kristliggjort protoplasma. Hvad var Moneraens prototyper? De kunne, i det mindste, ikke været faldet ned i meteoritter fra andre allerede dannede kloder, på trods af Sir W. Thomson's vilde teori om dette forhold. Og hvis *de var* faldet sådan; hvis vores Jord fik dens tilskud af livs-kim fra andre planeter; hvem, eller *hvad*, har båret dem til disse planeter? Her, er vi igen, med mindre Okkult lære godtages, nødsaget til endnu en gang at stå overfor et *mirakel*; at godtage teorien om en *personlig, antropomorfisk Skaber*, hvis attributter og definitioner, sådan som formuleret af Monoteisterne, støder lige så meget imod filosofi og logik, som de degraderer idealet om en uendelig Universel guddom, overfor hvis uforståelige frygtindgydende storslåethed det højeste menneskelige intellekt føler sig underlegen. Lad ingen moderne filosof, mens han arbitrært placerer sig selv på den højeste tinde af menneskeligt intellekt hidtil evolveret, vise sig selv åndeligt og intuitivt så langt under de gamle Grækeres opfattelser, som selv var på et langt lavere niveau, i disse henseender, end oldtidens Østlige Aryanske filosoffer. Hylozoisme, når den forstås filosofisk, er den højeste form for Panteisme. Den er den eneste mulige udvej væk fra idiotisk ateisme baseret på dødelig materialisme, og de endnu mere idiotiske antropomorfe opfattelser hos monoteisterne; mellem de to står den på sin eget neutrale fundament. Hylozoisme *nødvendiggør* absolut Guddommelig Tænkning, som ville *gennemtrænge* de utallige aktive, skabende Kræfter, eller "Skabere"; hvis *entiteter* bevæges af, og har deres væren i, fra, og gennem denne Guddommelige Tanke; den sidstnævnte, har ikke desto mindre, ikke mere personlig opmærksomhed i sig eller *deres* skabelser, end Solen har i sol-blomsten og dens frø, eller vegetation i almindelighed. Sådanne aktive "Skabere" vides at eksistere og tros på, fordi de opfattes og sanses af det *indre* menneske i Okkultisten. Således siger den sidstnævnte at en ABSOLUT Guddom, der er nødt til at være ukonditioneret og urelateret, på samme tid ikke kan tænkes på som en aktiv, skabende, ene levende gud, uden en øjeblikkelig degradering af idealet.* En Guddom som manifesterer i *Rummet* og *Tiden* — disse to ganske enkelt værende former af DET som er det Absolutte ALT — kan kun være en brøkdel af

* Opfattelsen og definitionen af det *Absolutte* af Kardinal Cusa kan måske kun tilfredsstille det Vestlige sind, indespærret, så ubevidst for det selv, og fuldkommen degenereret af lange århundreder af skolastisk og teologisk sofisteri. Men denne "Nylige filosofi om det Absolutte," sporet af Sir W. Hamilton til Cusa, vil aldrig tilfredsstille det mere intense metafysiske sind hos Hindu Vedantisten.

helheden. Og da dette "alt" ikke kan inddeles i sin absolutthed, så kan den *sansede* skaber (vi siger *Skabere*) i bedste fald kun være et *aspekt* deraf. For at bruge den samme metafor — utilstrækkelig med hensyn til at udtrykke den fulde ide, alligevel udmærket tilpasset til det forhåndenværende tilfælde — så er disse skabere lige som de utallige stråler fra den solare kugle, som forbliver ubevidste om, og ubekymret i, arbejdet; mens deres indirekte aktører, strålerne, hvert forår bliver de instrumentale medier — Jordens Manvantariske daggry — med hensyn til at befrugte og opvække den slumrende vitalitet iboende Naturen og dets differentierede stof. Dette blev så udmærket forstået i oldtiden, at selv den moderat religiøse Aristotles bemærkede at sådanne værker med direkte skabelse ville være helt *upassende* for Gud — ἀπρεπὲς τῷ Θεῷ. Platon og andre filosoffer lærte det samme: guddom kan ikke sætte sin egen hånd til at skabe, — ἀντουρνείν ἅπαντα. Dette kalder Cudworth "Hylozoisme." Lige som gamle Zeno af Laertius krediteres med at have sagt, "Naturen er en vane bevæget fra sig selv, i overensstemmelse med kim principper; fuldkommengørende og indeholdende disse mange ting som på bestemte tider frembringes fra den, og handlende i overensstemmelse med det som det blev udsondret fra."*

Lad os vende tilbage til vores emne, og stoppe op for at tænke over det. Hvis der i disse perioder, sandelig, var planteliv som kunne ernære sig ved de den gang skadelige elementer; og hvis der endda var dyreliv hvis akvatiske organisation kunne udvikles, på trods af den formodede knaphed på Oxygen, hvorfor kunne der så ikke også være menneskeligt liv, i dens begyndende fysiske form, *dvs.*, i en race af væsner tilpasset til denne geologiske periode og dens omgivelser? Bortset fra, at videnskaben tilstår at den intet ved om den virkelige længde af "geologiske perioder."

Men hovedspørgsmålet foran os er, hvorvidt det er helt sikkert at der, fra den tid som kaldes den "Azoiske" tidsalder, altid var en sådan atmosfære som den hypotetiseret af Naturalisterne. Ikke alle fysikere er enige i denne ide. Var forfatteren ivrig efter at bekræfte den Hemmelige Lære ved nøjagtig videnskab, så ville det være let at vise, ved indrømmelsen fra mere end en fysiker, at atmosfæren har forandret sig lidt, hvis overhovedet, siden den første fortætning af oceanerne — *dvs.*, siden den Laurentiske periode, den *Pyrolitiske* tidsalder. Sådan, er i det mindste, Blanchard's, S. Meunier's, og endda Bischof's opfattelse — sådan som den sidstnævnte videnskabsmands eksperimenter med basalt har vist. For skulle vi følge majoriteten af videnskabsfolks ord med hensyn til mængden af dødelige gasser, og med hensyn til elementer fuldkommen gennemsyret med kulstof og nitrogen, hvor i planteriger og dyreriger vises at have levet, trivedes, og udviklet sig i, så ville man være nødt til at komme til den besynderlige konklusion at der, i disse dage, var oceaner

* Cudworth's "Intellectual System," I. p. 328.

med *flydende kulsyre*, i stedet for vand. Med et sådant element, bliver det tvivlsomt hvorvidt Ganoiderne, eller endda Primitive Trilobitter selv kunne leve i den primære tidsalders oceaner — for ikke at sige i de fra den Siluriske, som vist af Blanchard.

Tilstandene som var nødvendige for menneskehedens tidligste race, nødvendiggør imidlertid ikke nogen elementer, uanset enkle eller sammensatte. Det som blev fremlagt i begyndelsen fastholdes. Den åndelige ætereale Entitet som levede i Rummene ukendt for Jorden, før den første sideriske "gele-masse" evolverede i oceanet af groft Cosmisk Stof, — milliarder og trillioner af år før vores kugleformede masse i uendeligheden, kaldt Jorden, fremkom i eksistens og genererede *Moneronen* i dens dråber, kaldt Oceaner — behøvede ingen "elementer." "Manuen med bløde ben" kunne udmærket klare sig uden calciumfosfat, da han ikke havde nogen ben, bortset fra i en figurativ henseende. Og mens selv Moneraen, uanset hvor homogen deres organisme er, stadigvæk behøvede fysiske livstilstande som ville hjælpe dem hen mod yderligere evolution, så kunne væsnet som blev det primitive Menneske og "menneskets Fader," efter at have evolveret på eksistensplaner ikke drømt om af videnskaben, udmærket forblive uimodtagelig for enhver tilstand af atmosfæriske forhold omkring ham. De oprindelige forfader, som i Brasseur de Bourbourg's "*Popul-Vuh*," — i de Mexikanske legender — kunne handle og leve med ligelig lethed under jorden og vandet så vel som på Jorden, svarer kun til den Anden og tidlige Tredie Race i vores tekster. Og hvis Naturens tre riger var så forskellige i *før*-syndflod tidsaldrene, hvorfor skulle mennesket så ikke have været sammensat af materialer og kombinationer af atomer nu fuldkommen udkendte af fysisk videnskab? Planterne og dyrene som nu kendes, i næsten utallige variationer og arter, har alle udviklet sig, i overensstemmelse med videnskabelige hypoteser, fra primitive og langt færre organiske former. Hvorfor skulle ikke det samme være sket i tilfældet med mennesket, elementerne, og resten? "Universel Skabelsesberetning begynder fra den ene, bryder ind i tre, derefter fem, og kulminerer til sidst i syv, for at vende tilbage i fire, tre, og en." (Kommentar.)

Med henblik på yderligere beviser konsulter Del II. i dette Bind, " Syvfoldigheden i Naturen."

STANZA VII.

FRA DE HALV-GUDDOMMELIGE NED TIL DE FØRSTE
MENNESKELIGE RACER.

§§ (24) De højere skabere afviser i deres stolthed formerne evolveret af "Yogaens Sønner." (25) De vil ikke inkarnere i den tidlige "Æg-fødte." . . (26) De udvælger de senere androgyne. (27) Det første menneske begavet med sind.

24. VISDOMMENS SØNNER, NATTENS SØNNER (*udgik fra Brahmâ's krop da det blev Nat*), REDE TIL GENFØDSEL, KOM NED. DE SÅ DE (*intellektuelt*) DEGENEREREDE FORMER HOS DEN FØRSTE TREDIE (*stadigvæk sanseløse Races*) (*a*). "VI KAN VÆLGE," SAGDE HERRERNE, "VI HAR VISDOM." NOGLE GIK IND I CHHAYAERNE. NOGLE PROJICEREDE EN GNIST. NOGLE UDSKØD IND TIL DEN FJERDE (*Race*). FRA DERES EGEN ESSENS FYLDTE (*intensiverede*) DE KAMAEN (*begærets vehikel*). DE SOM KUN MODTOG EN GNIST, FORBLEV UDEN (*højere*) VIDEN. GNISTEN BRÆNDTE SVAGT (*b*). DE TREDIE FORBLEV SIND-LØSE. DERES JIVAER (*Monader*) VAR IKKE REDE. DISSE BLEV SAT TIL SIDE BLANDT DE SYV (*oprindelige menneske arter*). DE (*blev de*) SNÆVER-HOVEDEDE. DEN TREDIE VAR REDE. I DISSE SKAL VI DVÆLE, SAGDE FLAMMENS OG DEN MØRKE VISDOM'S HERRER (*c*).

Denne Stanza indeholder, i sig selv, hele nøglen til det ondes mysterier, de såkaldte Faldne englene, og de mange problemer som har mystificeret filosoffernes hjerner fra den tid hvor menneskets hukommelse begyndte. Den løser hemmeligheden ved de efterfølgende uligheder i intellektuel kapacitet, med hensyn til fødsel eller social position, og giver en logisk forklaring på den uforståelige Karmiske kurs som fulgte gennem æonerne. Den bedste forklaring som kan gives, i betragtning af emnets vanskeligheder, skal nu forsøges.

(*a*) Op til Fjerde Runde, og endda til den sidste del af den Tredie Race i denne Runde, er *Mennesket* — hvis de altid-foranderlige former som iklædte Monaderne under de første tre Runder og de første to og en halv race i den nuværende kan blive givet dette vildledende navn — så vidt, kun et dyr intellektuelt. Det er egentlig kun *midtvejs* i Runden at han udvikler det fjerde princip i ham selv som et passende vehikel for det

femte. Men Manas vil kun være relativt *fuldt* udviklet i den følgende Runde, hvor den vil have muligheden for at blive fuldkommen guddommelig ind til Rundernes afslutning. Som Christian Schottgen siger i *Horæ Hebraicæ*, osv., den første jordiske Adam "havde kun livets ånde," *Nephesh, men ikke den levende Sjæl*.

(b) Her er det de *inferiøre* Racer, hvoraf der analogt stadigvæk er nogle tilbage — som de Australske (nu hurtigt døende ud) og nogle Afrikanske og Oceaniske stammer — som menes. "*De var ikke rede*" betegner at disse Monaders *Karmiske* udvikling endnu ikke havde afpasset dem til at bebo menneskeformer skæbnebestemt til inkarnation i højere intellektuelle Racer. Men dette forklares senere hen.

(c) *Zohar* taler om "Sort Ild," som er *Absolut Lys-Visdom*. Til de som, tilskyndet af teologisk fordom, kan finde på at sige: "Men *Asuraerne* er de oprørske Devaer, *Gudernes opponenter* — derfor onde, og det Ondes ånder," det besvares: Esoterisk filosofi godtager *per se* hverken godt ej heller ondt, som eksisterende uafhængigt i naturen. Årsagen til begge findes, med hensyn til Kosmos, i nødvendigheden af modsætninger og kontraster, og med hensyn til mennesket, i hans menneskelige natur, hans uvidenhed og lidenskaber. Der er ingen *djævel* eller det fuldstændigt fordærvede, lige som der ikke er nogen Engle absolut fuldkomne, selv om der kan være ånder af Lys og af Mørke; således er LUCIFER — ånden for Intellektuel Oplysthed og Tankefrihed — metaforisk det guidende lys, som hjælper mennesket at finde sin vej gennem Livets klipper og sandbanker, for Lucifer er LOGOSEN i hans højeste, og "Modstanderen" i hans laveste aspekt — hvor begge af dem er reflekteret i vores *Ego*. Lactantius, gør ved omtale af Kristus Natur, LOGOSEN, til *Ordet, Satan's første-fødte broder*, den "*første af alle væsner*." (*Inst. div. Book II., c. viii., "Qabbalah," 116.*)

Vishnu Purânaen beskriver disse oprindelige væsner (*Arvaksrotaerne*) med *bugtede* fordøjelseskanaler: De var "begavet med indvendige manifestationer, men i fællesskab uvidende om *deres slags og natur*." De otte-og-tyve slags af *Badhaer*, eller ufuldkommenheder, gælder ikke, sådan som Wilson mente det, for dyrene nu kendte og specificerede af ham,* for disse eksisterede ikke i disse geologiske perioder. Dette er helt tydeligt i det nævnte værk, hvor i den først skabte (på denne klode) er den "femfoldige ubevægelige skabelse," mineraler og grøntsager; derefter kommer disse fabelagtige dyr, *Tiryaksrota* (dybets monstre slået ihjel af "Herrerne," se Stanza II. og III.); derefter *Urdhwasrotaerne*, de glade himmelske væsner, som ernærer sig ved ambrosia; derefter til sidst, *Arvaksrotaerne*, menneskelige væsner — Brahmâ's

* Se Book I., ch. v., p. 71.

så kaldte syvende skabelse. Men disse "skabelser," inklusiv den sidstnævnte, forekom ikke på denne klode, hvor de end måtte have fundet sted. Det er ikke Brahmâ som skaber tingene og mennesker på denne Jord, men lederen og Herren for Prajâpatierne, Herren for Væren og jordisk Skabelse.* Adlydende Brahmâ's kommando, skabte Daksha (syntesen, eller aggregatet, for de jordiske skabere og forfædre, inklusiv Pitrierne) superiøre og inferiøre (*vara* og *avara*) ting "refererende til *putra*" afkom, og "tobenede og firbenede, og skabte ved hans vilje (Yogaens og Viljens Sønner) efterfølgende kvinder," *dvs.*, adskilte de androgyne. Her har vi igen, "tobenede" eller mennesker, skabt før de "firbenede" lige som i de esoteriske læresætninger. (*Se ovenfor og Stanza XII, som forklaret.*)

Da, *Asuraerne* i de eksoteriske beretninger er de første væsner som skabes fra "nattens legeme," mens Pitrierne udgår fra *Tusmørket*; og "guderne" af Parâsara (*Vishnu Purâna*) bliver placeret mellem de to, og vist at evolvere fra "dagens krop," så er det let at opdage et bevidst formål med hensyn til at sløre skabelsens rækkefølge. Mennesket er *Arvaksrotaen* kommende fra "Daggryets Krop"; og andet steds, refereres mennesket igen til, hvor Brahmâ, skaberen af verdenen vises at "skabe bistre væsner, benævnt Bhûtaer og kødspisere," eller som teksten angiver det, "frygtelige djævle på grund af de er abe-farvet og kødædende."† Hvorimod Rakshasaerne generelt oversættes som "Onde Ånder" og "gudernes fjender," hvilket identificerer dem med *Asuraerne*. I Ramâyanaen, hvor Hanuman rekognoscerer fjenden på Lanka, der finder han Rakshasaer, nogle hæslige, "mens nogle var smukke at se til," og, i *Vishnu Purâna*, er der en direkte reference til at de bliver "Menneskeheden," eller Brahmâ's frelsere.

Allegorien er meget sindrig. Stort intellekt og for meget viden er et tve-ægget våben i livet, og instrumenter for ondt så vel som for godt. Når det kombineres med Selviskhed, så vil de gøre hele Menneskeheden til en fodskammel med henblik på eleveringen af ham som besidder dem, og en metode til erhvervelsen af hans formål; mens, hvis de tillægges altruistiske humanitære formål, så kan de blive metoden til manges frelse. I alle tilfælde, vil fraværet af selv-bevidsthed og intellekt gøre mennesket en idiot, et dyr i menneskelig skikkelse. Brahmâ er *Mahat* — det universelle Sind — derfor udviste de for selviske blandt Rakshasaer et begær efter at blive besat af det hele — at "sluge" Mahat. Allegorien er indlysende.

I hvert tilfælde, identificerer esoterisk filosofi de før-Brahmanske

* "*Vishnu Purâna*," Book I., chap. xv. i vol. 2.

† *Ibid.*, Book I., chap. v.

Asuraer, Rudraer,* Råkshasaer og alle Gudernes "Modstandere" i allegorierne, med Egoerne, som, ved at inkarnere i det endnu uforstandige menneske i den Tredie Race, gjorde mennesket *bevidst* udødeligt. De er, derfor, under cyklussen af Inkarnationer, den sande *duale Logos* — det modstridende og tvetydige guddommelige Princip i Mennesket. Kommentaren som følger, og de næste Stanzaer kan, uden tvivl, kaste mere lys på denne meget vanskelige læresætning, men forfatteren føler sig ikke kompetent til at angive den fuldt ud. De siger imidlertid om Racernes succession: —

"Først kom de SELV-EKSISTERENDE på denne Jord. De er de 'Åndelige Liv' projiceret af den absolutte VILJE og LOV, ved enhver genfødsels daggy af verdenerne. Disse LIV er de guddommelige 'Sishtaer,' (sæd-Manuerne, eller Prajâpatierne og Pitri-erne)."

Fra disse udgår —

1. Den Første Race, de "Selv-fødte," som er deres Forfædres (astrale) skygger.† Kroppen var uden al forståelse (sind, intelligens, og vilje). Den indre væren (det højere selv eller Monade), var uforbundet med det, selv om det var indeni den jordiske ramme. Linket, Manas'en, var der endnu ikke.

2. Fra den Første (race) emanerede den anden, kaldt de "Sved-fødte"‡ og

* Som Manu kalder "vores faderlige bedstefædre" (III., 284). Rudraerne er de syv manifestationer fra Rudra-Siva, "den ødelæggende gud," og også den storslåede Yogi og asket.

† Se § II, §§ 1, Kommentar.

‡ At tale om *liv* som om det er opstået, og om den menneskelige race som om den har sin oprindelse, på denne *absurd uvidenskabelige* måde, lige i synet på det moderne Menneskes Stamtavler, er at ende i annihilation. Den esoteriske doktrin risikerer ikke desto mindre faren, og går endda så langt som at bede den upartiske læser om at sammenligne den ovenfor nævnte hypotese (hvis den er en sådan) med Hæckel's teori — som nu hurtigt er på vej til at blive et aksiom hos videnskaben — som citeres ordret: —

". . . Hvordan opstod livet, den levende verden af organismer? Og, for det andet, det specielle spørgsmål: Hvordan opstod den menneskelige race? Den første af disse to forespørgsler, den med hensyn til den første fremkomst af levende væsner, kan kun bestemmes empirisk (! !) ved bevis på den såkaldte Arkebiose, eller tvetydige skabelse, eller spontan frembringelse af organismer af den simpleste tænkelige slags. Sådan er Moneraen (Protogenes, Protamoeba, osv.) overordenlig enkle mikroskopiske masser af protoplasma uden struktur eller organisation, som optager næring og *genfrembringer dem selv ved deling*. Sådan en Moneron som den ur organisme *opdaget* af den anerkendte Engelske zoolog Huxley, og navngivet Bathybius Haecklii, fremstår som et tykt protoplasmisk dække ved de største dybder i oceanet, mellem 3.000 og 30.000 fod. *Det er sandt at den første forekomst af en sådan Monera ikke reelt ind til det nuværende øjeblik har været observeret*, men der er intet iboende usandsynligt i en sådan evolution." (The "Pedigree of Man," Aveling's oversættelse, p 33.)

Da Bathybius protoplasmaet har for nylig vist sig overhovedet ikke at være nogen organisk substans, så forbliver det kun lidt tilbage at sige. Ej heller, efter at læse dette, behøver man at bruge mere tid på at afvise den videre påstand at . . . "i dette tilfælde er mennesket

de "Benløse." Dette er den Anden Rod-Race, begavet med bevarerne (Råkshasaerne)* og de inkarnerende guder (Asuraerne og Kumâraerne) med den første primitive og svage gnist (kimen af intelligensen) . . . Og fra disse udgår efter tur: —

3. Den Tredie Rod-Race, den "To-foldige" (Androgyne). De første Racer heraf er skaller, ind til den sidste "bebos" (dvs., grundlægges) af Dhyanierne.

Den Anden Race der, som nævnt ovenfor, også er kønsløs, evolverede, ved dens begyndelse, ud af sig selv den Tredie Androgyne Race ved en analogisk, men allerede mere kompliceret proces. Som beskrevet i *Kommentaren*, var de allertidligste i denne race: —

"De 'Passive Yoga's Sønner.' † De udgik fra den anden Manushyas

også uden tvivl (for Hæckel's sind og hans fæller) opstået fra de lavere pattedyr, aber og de tidligere simianske væsner, den endnu tidligere Marsupialia, Padder, Pisces, ved progressive transformationer," alle frembragt ved "en serie af naturlige kræfter arbejdende blindt. uden formål, uden hensigt" (p. 36).

Den ovenfor-citerede passage bærer sin kritik i dens eget ansigt. Videnskaben angives at lære det som, ind til det nuværende tidspunkt, "reelt aldrig har været observeret." Den forårsages at benægte fænomenet for en intelligent natur og en vital kraft uafhængig af form og stof, og anse det for at være mere videnskabeligt at lære om den mirakuløse udførelse af "naturlige kræfter som arbejder blindt uden formål og hensigt." Hvis det er sådan, så ledes vi til at tænke at de fysio-mekaniske kræfter i hjernerne hos visse eminente Videnskabsfolk fører dem frem til lige så blindt at ofre logik og almindelig fornuft på den fælles beundrings alter. Hvorfor skulle den protoplasmiske *Moneron* der frembringer det første levende væsen gennem *selv-delning* blive anset for at være en meget videnskabelig hypotese, og en ætereal før-menneskelig race som frembragte det oprindelige menneske på samme måde blive tabuiseret som uvidenskabelig overtro? Eller har materialismen opnået det eneste monopol indenfor Videnskab?

* *Råkshasaerne*, betragtet i populær Indisk teologi som dæmoner, kaldes "Opretholderne" ovenfor Himalayerne. Denne dobbelte og modstridende mening har sin oprindelse i en filosofisk allegori, som er angivet forskelligartet i Purânaerne. Det hævdes at da Brahmâ skabte dæmonerne, så ønskede Yakshaerne (*Yaksh*, at spise) og Råkshasaerne, begge dæmon typer, så snart som de var født, at sluge deres skaber, de blandt dem som råbte "Ikke sådan! oh, lad ham blive reddet (bevaret)" blev navngivet Råkshasaerne (*Vishnu Purâna Book I. ch. v.*). *Bhagavata Purânaen* (III, 20, 19-21) angiver allegorien anderledes. Brahmâ transformerede sig selv til nat (uvidenhed) omsluttet med en krop, som Yakshaerne og Råkshasaerne slog ned på, udbrydende "Skån den ikke; slug den." Brahmâ råbte derefter, "Slug mig ikke, skån mig." Dette har selvfølgelig en indre betydning. "Nattens krop" er udvidenhedens mørke, og den er mørket for stilhed og hemmelighed. Nu vises Råkshasaerne i næsten ethvert tilfælde at være Yogier, fromme Saddhuer og Indviede, en ret så usædvanlig beskæftigelse for *dæmoner*. Meningen er derfor at mens vi har kraften til at fordrive udvidenhedens mørke, "slug den," så er vi nødt til at bevare den hellige sandhed fra profanering. "Brahmâ er alene for Brahminerne," siger den stolte kaste. *Fablens* morale er tydelig.

† Menneskets gradvise evolution i den Hemmelige Lære viser at alle de senere (for den profane de tidligste) Racer har deres *fysiske* oprindelse i den tidlige Fjerde Race. Men det er under-racen, som gik forud for den som adskilte sig seksuelt, som bør anses

(menneske race), og blev æglæggende. Emanationerne som kom ud af deres kroppe under sæsonerne for formering var æglignende; den lille kugle-formede nuklid udviklende sig til et stort blødt, æg-lignende vehikel, gradvist hærdet, da, det efter en periode med drægtighed, klækkede og det unge menneske dyr udgik uhjulpent fra det, lige som fugle gør i vores race."

Det må synes latterligt og absurd for læseren. Ikke desto mindre, er det strengt efter evolutionens analogiske linjer, som videnskaben opfatter med hensyn til udviklingen af levende dyrearter. Først den *moneron*-lignende forplantning ved selv-delning (*se Hæckel*); derefter, efter nogle få stadier, den æglæggende, lige som i tilfældet med reptiler, som efterfølges af fuglene; derefter, til sidst, pattedyrene med deres *æggeproducerende* metoder med henblik på at frembringe deres unger.

Hvis udtrykket *æggeproducerende* tillægges nogle fisk og reptiler, som udklækker deres æg indeni deres kroppe, hvorfor skulle det så ikke blive tillagt kvindelige pattedyr, inklusiv kvinder? Frønlægget, hvor i, udviklingen af foetus finder sted, er efter befrugtningen et æg.

I alle tilfælde, er denne opfattelse mere filosofisk end den med Eva med en pludselig skabt placenta der føder Kain, på grund af Æblet, når selv marsupialen, den tidligste af pattedyr, endnu *ikke har placenta*.

Desuden, er den *progressive* rækkefølge med hensyn til metoderne for reproduktion, som er afdækket af videnskaben, en brillant bekræftelse på esoterisk Etnologi. Det er kun nødvendigt at organisere dataene for at bevise vores påstand. (Sml. især *Schmidt's "Doctrine of Descent and Darwinism," p. 39, og flg., og Laing's "A Modern Zoroastrian," pp. 102-111.*)

I. *Fission*: —

(a) Som iagttaget ved delingen af protoplasmaets homogene partikel, kendt som *Moneron* eller *Amøbe*, i to.

(b) Som iagttaget ved delingen af den nukleerede celle, hvor i celle-kernen deler sig i to under-kerner, som enten udvikler sig indeni den oprindelige celle-væg eller bryder den, og multiplicerer udenfor som uafhængige entiteter. (*Sml., den Første Rod-Race.*)

II. *Knopskydning*: —

En lille del af forælder strukturen svulmer ud ved overfladen og adskiller sig til sidst, og gror til en størrelse som den oprindelige organisme; *f.eks.*, mange grøntsager, søanemoner, osv. (*Sml., den Anden Rod-Race.*)*

for at være vores nuværende generationers *åndelige* forfædre, og især for de Østlige Aryanske Racer. Weber's ide at den Indo-Germanske Race gik forud for den Aryanske *Vediske* Race er, for Okkultismen, grotesk ind til den sidste grad.

* Enhver proces med healing og ardannelse i de højere dyregrupper — selv i tilfældet med reproduktion af lemlæstede lemmer hos Amfibierne — sker ved *fission* og *knopskydning* af elementære morfologisk elementer.

III. *Sporer*: —

En enkelt celle kastet væk fra forælder organismen, som udvikler sig til en multicellet organisme genproducerende den sidstnævntes egenskaber, *f.eks.*, bakterier og mosser.

IV. *Mellemliggende Hermafroditisme*: —

Mandlige og kvindelige organer uløseligt forbundet til det samme individ; *f.eks.*, majoriteten af planter, orme, og snegle, osv.; tilknyttet knopskydning. (*Sml., Anden og tidlige Tredie Rod-Racer.*)

V. *Sand seksuel forening*: —

(*Sml., senere Tredie Rod-Race.*)

Vi kommer nu til et vigtigt punkt med hensyn til den menneskelige races dobbelte evolution. Visdommens Sønner, eller de *åndelige* Dhyanier, var blevet "intellektuelle" gennem deres kontakt med stoffet, fordi de under de foregående cyklusser af inkarnation, allerede havde opnået den grad af intellekt som gjorde dem i stand til at blive uafhængige og selv-bevidste entiteter, *på dette* stofs *plan*. De blev kun genfødt på grund af Karmiske resultater. De *gik ind* i de som var "beredte," og blev de Arhaterne, eller *viismændene*, hentydet til ovenfor. Dette behøver en forklaring.

Det betyder ikke at *Monaderne* gik ind i former hvor i andre Monader allerede var. De var "Essenser," "Intelligenser," og *bevidste ånder*; entiteter søgende at blive endnu mere bevidste ved at forenes med mere udviklet stof. Deres essens var for ren til at være adskilt fra den universelle essens; men deres "Egoer," eller *Manas* (siden de kaldes *Manasaputra*, født af "Mahat," eller Brahmâ) var nødt til at gennemgå jordiske menneskelige oplevelser for at blive *al-viise*, og være i stand til at begynde på den tilbagevendende opstigende cyklus. *Monaderne* er ikke *opdelte* principper, begrænset eller konditioneret, men stråler fra det ene universelle *absolutte* Princip. En stråle sollys's indtræden ind i en mørkt rum gennem den samme åbning fulgt af en anden vil ikke udgøre *to* stråler, men en intensiveret stråle. Det er ikke i overensstemmelse med naturlig lov at mennesket skulle blive et *fuldkomment* syvfoldigt væsen, før den syvende race i den syvende Runde. Alligevel har han alle disse principper latent i sig fra hans fødsel. Ej heller er den en del af den evolutionære lov at det Femte princip (*Manas*), skulle modtage dens fuldkomne udvikling før den *Femte* Runde. Alle sådanne forhastet udviklede intellekter (på det *åndelige* plan) i vores Race er *abnorme*; de er de som vi kalder "Femte-Runderne." Selv i den kommende syvende Race, ved afslutningen af denne Fjerde Runde, mens vores fire lavere principper vil blive fuldt udviklede, så vil *Manas* kun blive det proportionalt. Denne begrænsning, refererer imidlertid udelukkende til den *åndelige* udvikling. Det intellektuelle, blev nået på det fysiske plan under den Fjerde Rod-Race. Således, udgør de som var "halvt klare," som modtog "kun en gnist," den gennemsnitlige menneskehed som er nødt til at erhverve sig dets intellektualitet under den nuværende Manvantariske evolution,

hvorefter de i den næste vil være klare til den fulde modtagelse af "Visdommens Sønner." Mens de som overhovedet "ikke var klare," de sidste Monader, som knapt havde evolveret fra deres sidste overgangsperiode og lavere dyriske former ved afslutningen af den Tredie Runde, forblev de "snæver-hjernede" angivet i Stanzaen. Dette forklarer de, selv nu, ellers ikke redegjorte for grader af intellektualitet blandt forskellige racer af mennesker — de vilde Buskmænd og Europæere. Disse stammer af vilde, hvis ræsonneringsevner er meget lidt over dyrenes niveau, er ikke de uretmæssigt forstødte, eller *ubegunstigede*, sådan som nogle kunne mene — slet ikke. De er ganske enkelt de *senest ankomne* blandt de menneskelige Monader, som *ikke var klare*: som er nødt til at evolvere under den nuværende Runde, lige som på de tre tilbageværende kloder (derfor på fire forskellige planer af væren) for at ankomme på niveauet for den gennemsnitlige klasse når de når den Femte Runde. En bemærkning kan vise sig brugbar, som stof til eftertanke for den studerende i denne forbindelse. MONADERNE for menneskehedens laveste eksemplarer (de "snæver-hjernede"* vilde Syd-Havs Øboere, den Afrikanske, den Australske) *havde ingen Karma at udarbejde da de først blev født som mennesker, sådan som deres i intelligens mere begunstigede brødre havde*. De førstnævnte hvirvler først nu ud af Karma; de sidstnævnte er bebyrdet med fortidig, nutidig, og fremtidig Karma. I denne henseende er den stakkels vilde mere heldig end de største genier i *civiliserede lande*.

Lad os stoppe op før vi giver mere af en sådan mærkelig lære. Lad os prøve og finde ud af hvor langt nogen som helst gamle Skrifter, og endda Videnskaben, tillader muligheden af, eller endda tydeligt bekræfter, sådanne vilde opfattelser som findes i vores Antropogenesis.

Rekapitulerende det som er blevet sagt finder vi: — At den Hemmelige Lære med hensyn til mennesket påstår, (1) en polygenetisk oprindelse. (2) En varietet af forplantningsmåder før menneskeheden faldt ned i den almindelige forplantningsmetode. (3) At dyrenes evolution — i det mindste for pattedyrene — følger efter menneskets i stedet for at gå forud for den. Og dette er direkte i modstrid med de nu generelt godtagne teorier om evolution og menneskets afstamning fra en dyre forfader.

* Udtrykket betyder her hverken de dolicho-cephaliske ej heller de brachyo-cephaliske, heller ikke kranier med mindre volumen, men ganske enkelt generelt hjerner uden intellekt. Teorien som ville bedømme menneskets intellektuelle kapacitet i forhold til hans kranies kapacitet, synes absurd ulogisk for en som har studeret emnet. Kranierne i stenalderen, så vel som de fra Afrikanske Racer (Buskmændene inkluderet) viser at de først er over snarere end under den gennemsnitlige hjernekapacitet hos det moderne menneske, og de sidstnævntes kranier er som helhed (som i tilfældet med Papanere og Polynesere generelt) en kubik tomme større end den gennemsnitlige Franskmands. Yderligere, repræsenterer Pariserens kraniekapacitet i dag et gennemsnit på 1437 kubik centimeter sammenlignet med 1523 fra Auvergnat.

Lad os, ved at give Cæsar hvad der er Cæsar's, først og fremmest, undersøge, chancerne for den polygenetiske teori blandt videnskabsfolkene.

Majoriteten af de Darwinistiske evolutionister er nu tilbøjelige til en polygenetisk forklaring med hensyn til Racernes oprindelse. Med hensyn til dette bestemte spørgsmål, er videnskaben imidlertid, som i mange andre tilfælde, i vildrede; de er enige om at være uenige.

"Nedstammer mennesket fra et *enkelt par* eller fra *flere grupper* — monogenisme eller polygenisme? Så vidt som man kan vove at udtale sig om det som i fravær af vidner (?) aldrig kan blive kendt (?), så er den anden hypotese langt den mest sandsynlige."* Abel Hovelacque, kommer i hans "Science of Language," til en lignende konklusion, argumenterende fra de beviser som er tilgængelige for en lingvistisk forsker.

I et foredrag holdt for the British Association, bemærkede Professor W. H. Flower med hensyn til dette spørgsmål: —

"Synspunktet som bedst fremstår i overensstemmende med det som vides om menneskeracernes typer og udbredelse . . . er en modificering af den monogenistiske hypotese (!). Uden at gå ind på de vanskelige spørgsmål om metoden med hensyn til menneskets første fremkomst i verdenen, så må vi antage en stor ælde for den, i alle tilfælde sådan som den måles ved enhver historisk standard. *Hvis vi havde nogen tilnærmelse til en fuldkommen palæontologisk optegnelse, så kunne Menneskets historie blive re-konstrueret, men intet af den slags er på vej.*"

Sådan en indrømmelse må anses som fatal for de fysiske Evolutionisters dogmatisme, og at åbne en bred margin med henblik på okkulte spekulationer. Opponenterne til den Darwinistiske teori var, og forbliver stadigvæk, polygenister. Sådanne "intellektuelle giganter" som John Crawford og James Hunt diskuterede problemet og favoriserede polygenesis, og på deres tid var der en langt stærkere følelse til fordel for end imod teorien. Det er kun i 1864 at Darwinisterne begyndte at blive gift med teorien om enhed, som Herrerne Huxley og Lubbock blev de første *koryfæer* til.

Med hensyn til det andet spørgsmål, om menneskets prioritering i forhold til dyrene i evolutionens rækkefølge, så angives svaret lige så prompte. Hvis mennesket virkelig er Mikrocosmoset af Makrocosmoset, så har læren intet så meget umuligt i sig, og er kun logisk. For, mennesket bliver dette Makrocosmos for de tre lavere riger under ham. Argumenterende fra et fysisk standpunkt, er alle lavere naturriger, undtagen det mineralske — som det selv er lys, krystalliseret og demetalliseret — fra planter til de væsner som gik forud for de første pattedyr, alle blevet konsolideret i deres fysiske strukturer ved hjælp af "afkastet støv" fra disse mineraler, og *menneskets stoflige affald, uanset fra levende eller døde*

* A. Lefèvre, "Philosophy," p. 498.

kroppe, som de ernærede sig ved og som gav dem deres ydre kroppe. På sin side, groede mennesket sig mere fysisk, ved i hans system at re-absorbere det som han havde givet ud, og som blev transformeret i det levende dyrs smeltedigler som det havde passeret igennem, på grund af Naturens alkymistiske transmutationer. Der var dyr i disse dage som vores moderne naturalister aldrig har drømt om; og jo stærkere det fysiske materielle menneske, giganterne i disse tider, blev, jo mere kraftfulde var hans emanationer. Da først denne Androgyne "menneskehed" adskilte sig i kønnene, af Naturen transformeret til menneskebærende maskiner, så ophørte den med at avle dets lighed gennem dråber af vital energi udsondret fra kroppen. Men mens mennesket stadig var uvidende om hans avlende evner på det menneskelige plan, (før hans Fald, som en troende på Adam ville sige det,) så blev al denne vitale energi, som var spredt vidt og bredt fra ham, brugt i Naturen til produktionen af de første pattedyrs-dyre former. Evolution er *en evig fremkommende cyklus*, lærer vi; og naturen efterlader aldrig et atom ubrugt. Desuden, tenderer alt i Naturen til at blive Menneske fra begyndelsen af Runden. Alle impulser fra den duale, centripetale og centrifugale Kraft er rettet mod et punkt — MENNESKET. Fremskridtet for successionen af væsner, siger Agassiz, "består i en forøgende lighed i den levende fauna, og, blandt hvirveldyrene, især, i den forøgende lighed med mennesket. Mennesket er afslutningen som al *dyre* skabelse har tenderet hen mod fra den første fremkomst af de første palæozoiske fisk."*

Lige nøjagtig; men da "de palæozoiske fisk" er på den lavere kurve af evolutionsbuen for *former*, begyndte denne Runde med det astrale menneske, *refleksionen af Dhyan Chohanerne, kaldt "Byggerne."* Mennesket er *alfaet og omegaet for objektiv skabelse*. Som sagt i "*Isis Unveiled,*" "alle ting havde deres oprindelse i ånd — evolution begyndte oprindeligt ovenfra og skred frem nedad, i stedet for det modsatte, som lært om i den Darwinistiske teori."† Derfor, er tendensen omtalt af den eminente naturalist citeret ovenfor, en der er iboende hvert atom. Bortset fra, at hvis man tillagde den til begge sider af evolutionen, så ville de foretagne observationer interferere meget med den moderne teori, som nu næsten er blevet (Darwinistisk) lov.

Men ved at citere passagen fra Agassiz's værk med anerkendelse, så bør det ikke forstås som at okkultisterne gør *nogen indrømmelser* overfor teorien, som udleder mennesket fra dyreriget. Den sandhed at han i denne Runde gik forud for pattedyrene er tydeligt ikke udfordret ved den betragtning at de senere (pattedyr) følger i kølvandet på mennesket.

* "*Principles of Zoology,*" p. 206.

† Vol. I, p. 154.

25. HVORDAN HANDLEDE MANASAEN, VISDOMMENS SØNNER? DE AFVISTE DE SELV-FØDTE, (*de benløse*). DE ER IKKE REDE. DE VRAGEDE DE (*Første*) SVED-FØDTE.* DE ER IKKE HELT REDE. DE VILLE IKKE GÅ IND I DE (*Første*) ÆG-FØDTE.†

For en Teist eller en Kristen vil dette vers foreslå en ret så teologisk ide: den med Englenes Fald via Stolthed. I den Hæmmelige Lære, synes, grundene for afvisningen med hensyn til at inkarnere i *halvt-klare* fysiske kroppe imidlertid at være mere forbundet med fysiologiske end metafysiske grunde. Ikke alle organismene var tilstrækkeligt klare. De inkarnerende kræfter valgte de mest modne frugter og vragede resten.‡

Ved udvælgelse af et familiært navn for kontinentet hvor på den første androgyne, den Tredie Rod-Race, adskilte sig, der valgte forfatteren, ved et besynderligt tilfælde, af geografiske grunde, "Lemurien," opfundet af Hr. P. L. Sclater. Det er kun senere, det blev opdaget ved at læse Hæckel's "Pedigree of Man," at den Tyske "Animalist" havde valgt navnet for hans fortidige kontinent. Han sporer, korrekt nok, den menneskelige evolutions centrum til "Lemurien," men med en mindre videnskabelig variation. Omtalende det som "menneskehedens vugge," afbilleder han den gradvise transformation af det menneskelignende pattedyr til den ur vilde!! Vogt, mener yderligere, at Mennesket udsprang fra de platyrrhiniske aber i Amerika, *uafhængigt* af oprindelsen af de Afrikanske og Asiatiske rod-skud fra den gamle verdens catarrhiniere. Antropologer er, som sædvanlig, uenige med hinanden med hensyn til dette spørgsmål, som med hensyn til mange andre. Vi skal undersøge denne påstand i lyset af esoterisk filosofi i Stanza VIII. Lad os imens, give nogle få øjeblikke af opmærksomhed til de forskellige på hinanden følgende forplantningsmetoder ifølge Evolutionens lovene.

Lad os begynde med de senere under-racers reproduktionsmåde i den Tredie menneskelige race, ved de som befandt dem selv begavet med den *hellige ild* fra gnisten af højere og derfor uafhængige Væsner, som var Menneskets psykiske og åndelige forældre, lige som de lavere *Pitar Devata* (*Pitrierne*) var forfædre til hans fysiske krop. Denne Tredie og hellige Race betød af mennesker som, ved deres højdepunkt, blev beskrevet

* Dette forklares i sektionen som følger denne serie af Stanzaer i allegorien fra Purânaerne om Kandu, den hellige viismand, og Pramlochâ, nymfen der angives at have hypnotiseret ham, (Se § II, Kommentar efter Skt.I.), videnskabeligt, en tankevækkende allegori, da dråberne af sved, som hun udsøndrede, er symboler på videnskabens sporer (*Se nedenfor*).

† De vil blive forklaret mens vi går videre. Denne uvillighed til at forme mennesket, eller skabe, er symboliseret i Purânaerne ved at Daksha er nødt til at forholde sig til hans opponent Narada, den "strids-skabende asket."

‡ Se Vers 24.

som, "tårnhøje giganter med guddommelig styrke og skønhed, og opbevarere af alle Himlens og Jordens mysterier." Er de ligeledes *faldet*, hvis, inkarnation så var *Faldet*?

Nu om dette. Den eneste ting som nu skal bemærkes om dem er, at de ledende guder og helte i de Fjerde og Femte Racer, lige som i senere oldtid, er de *guddommeliggjorte billeder af disse mennesker i den Tredie*. Dagene for deres fysiologiske renhed, og de for deres såkaldte Fald, har ligeligt overlevet i deres efterkommeres hjerter og hukommelser. Deraf, den duale natur vist i disse guder, både dyd og synd ophøjes til deres højeste grader, i biografierne sammensat af eftertiden. De var de *før-Adamitiske* og de guddommelige Racer, som selv teologi, i hvis øjne de alle er "de forbandede Kainitiske Racer," nu begynder at beskæftige selv med.

Men de "åndelige forfædres" aktivitet i denne Race er først nødt til at blive afklaret. Et meget vanskeligt og dunkelt punkt er nødt til at blive forklaret med hensyn til Stanza 26 og 27. Disse siger: —

26. DA DE SVED-FØDTE FREMBRAGTE DE ÆG-FØDTE, DE TO-FOLDIGE (*androgyn* *Tredie Race**), DE MÆGTIGE, DE KRAFTFULDE MED BEN, SAGDE HERRERNE FOR VISDOM: "NU SKAL VI SKABE" (a).

Hvorfor "nu" — og ikke tidligere? Dette forklarer den følgende sloka.

27. (Derefter) BLEV DEN TREDIE (*race*) VAHANET (*vehiklet*) FOR VISDOMMENS HERRER. DEN SKABTE "VILJENS OG YOGAENS" SØNNER, VED KRIYASAKTI (b), SKABTE DEN DEM, DE HELLIGE FÆDRE, FORFÆDRE TIL ARHATERNE. . . .

(a) Hvordan *skabte* de, siden "Visdommens Herrer" er identiske med Hindu Devaerne, som afviser "at skabe"? De er tydeligvis

* Evolutionist Professor Schmidt hentyder til "sandheden om kønnenes adskillelse, som den afstamning hvor fra arter der en *gang var hermafroditiske* alle (de troende på naturligt forventet skabelse) helt sikkert var i en harmoni." Sådan er sandelig det ubestridelige bevis draget fra tilstedeværelsen af rudimentære organer. (*Sml., hans "Doctrine of Descent and Darwinism,"* p. 159.) Bortset fra sådanne håndgribelige spor af hermafroditisme, så kan, lige som Laing skriver det, den sandhed noteres at "et studie af embryologi. . . . viser at i de *højere menneskelige dyrearter* så udvikles kendetegnet for køn ikke førend *betydelige fremskridt* er blevet gjort i embryoets udvikling." ("*A Modern Zoroastrian,*" p.106.) Loven om Retardering — operativ ligeligt i tilfældet med menneske racer, dyrearter, osv., når en højere type først er blevet evolueret — bevarer stadigvæk hermafroditisme som den reproduktive metode i majoriteten af planter og mange lavere dyr.

Kûmaraerne i den Hinduistiske Gudekreds og *Purânaerne*, disse ældre sønner af Brahmâ, "Sanandana og de andre sønner fra *Vedhas*," som, førhen skabt af ham "uden begær eller lidenskab, forblev kyske, fyldt af hellig visdom og uden ønske om afkom?"*

Den kraft, som de først blev skabt ved, er lige nøjagtig den som siden har forårsaget dem til at blive degraderet fra deres høje status til positionen af onde ånder, af Satan og hans Hærskare, på deres side skabt af den urene fantasi hos eksoteriske trosretninger. Det var ved *Kriyasakti*, denne mysteriøse og guddommelige kraft latent i ethvert menneskes vilje, og som, hvis ikke kaldt til live, fremskyndet og udviklet ved Yogi-træning, forbliver slumrende i 999.999 mennesker ud af en million, og bliver forkrøblet. Denne kraft forklares i de "Twelve Signs of the Zodiac,"† som følger: —

(b) "*Kriyasakti* — den mysteriøse *tankekraft*, som gør den i stand til at frembringe ydre, opfattede, fænomen resultater ved sin egen iboende energi. De gamle var af den opfattelse at enhver ide vil manifestere sig selv *eksternt*, hvis ens opmærksomhed (og Vilje) er dybt koncentreret på det; ligeledes, vil en intens villen blive fulgt af det ønskede resultat. En Yogi udfører generelt hans vidundere ved hjælp af Itchasakti (Viljes-kraft) og *Kriyasakti*."

Den Tredie Race havde således skabt de såkaldte VILJENS OG YOGAENS SØNNER, eller "forfædrene" (de *åndelige* forfædre) til alle efterfølgende og nuværende Arhater, eller Mahatmaer, på en i sandhed *ubesmittet* måde. De blev sandelig *skabt*, ikke *avlet*, som deres brødre i den Fjerde Race, som blev genereret seksuelt efter kønnenes adskillelse, *Menneskets Fald*. For skabelse er blot resultatet af viljes handling på fænomen stof, påkaldelsen af det ur guddommelige *Lys* og evige *Liv* ud fra det. De var de "hellige sæde-korn" til Menneskehedens fremtidige Frelser.

Her er vi igen nødt til at tage en pause, for at forklare visse vanskelige punkter, hvoraf der er så mange. Det er næsten umuligt at undgå sådanne afbrydelser. Med henblik på forklaringer og filosofiske redegørelser om disse væsners natur, som nu betragtes som "Onde" og oprørske Ånder, skaberne ved *Kriyasakti*, henvises læseren til kapitlerne om "De Faldne Engle" og "De Mystiske Drager," i Del II. i dette Bind.

Rækkefølgen for evolutionen af de menneskelige Racer står således i den Femte Bog af Kommentarerne, og var allerede angivet: —

De Første mennesker var Chhayaer (1); *de andre, de "Sved-fødte"* (2), *de Tredie, "Æg-fødte,"* og *de hellige Fædre født ved Kriyasaktiens kraft* (3); *de Fjerde var børn af Padmapani* (Chenresi) (4).

* Se "Vishnu Purâna," Book I., ch. 7, para. 1.

† Se "Five Years of Theosophy," p. 777.

Selvfølgelig er sådanne ur metoder for forplantning — ved evolutionen af ens billede, gennem dråber af sved, efter dette ved Yoga, og derefter ved det folk vil anse for magi (Kriyasakti) — på forhånd dømt til at blive anset for at være eventyr-historier. Ikke desto mindre, begyndende med den først og afsluttende med den sidste, så er der virkelig ikke noget mirakuløst i dem, ej heller noget som ikke kunne vises som naturligt. Dette må bevises.

1. *Chhaya-fødsel*, eller ur metoden for *kønsløs* formering, det at den første Races, så at sige, *udsondring* fra Pitriernes kroppe, hentydes til i en Cosmisk allegori i Purânaerne.* Det er en smuk allegori og historie om Sanjnâ, Viswakarman's datter — gift med Solen, som, "ude af stand til at udholde hendes herres iver," gav ham hendes *chhaya* (skygge, billede, eller *astrale* krop), mens hun selv trak sig tilbage i junglen for at udføre religiøs tilbedelse, eller *Tapas*. Solen, antog "chhayaen" for at være hans hustru og avlede børn ved hende, lige som Adam med Lillith — også en *æterial skygge*, som i legenden, dog reelt et levende kvindeligt monster for millioner af år siden.

Men, måske, beviser dette eksempel lidt undtagen de Purâniske forfatteres sprudlende fantasi. Vi har et andet bevis klar. Hvis de materialiserede former, som nogle gange ses udsondret ud af kroppene på visse mediums, i stedet for at forsvinde, kunne fastholdes og gøres faste — så ville *skabelsen* af den første Race blive helt forståelig. Denne slags fremavling kan ikke fejle i at være tankevækkende for den studerende. Hverken mysteriet ej heller *umuligheden* af en sådan metode er med sikkerhed på nogen måde større — mens den er langt mere forståelig for den sande metafysiske tænkens sind — end mysteriet om undfangelsen af foetuset, dets drægtighed og fødsel som et barn, sådan som vi nu kender til det.

Nu til den besynderlige og lidet forståede bekræftelse i Purânaerne om de "Sved-fødte."

2. Kandu er en viismand og en Yogi, eminent i hellig visdom og from askese, som, til sidst, vækker gudernes jalousi, som i Hindu Skrifterne præsenteres som værende i uophørlig strid med asketerne. Indra, "Gudernes Konge,"† sender til sidst en af hans kvindelige Apsarasaer for at friste viismanden. Dette er intet værre end Jehovah der sender Sarah, Abraham's hustru, for at friste Faraos; men i sandhed er det de guder (og gud), som altid prøver at forstyrre asketerne og således få dem til at tabe frugten af deres askese, som burde anses for at være de "fristende dæmoner," i stedet for at tillægge udtrykket til Rudraerne, Kumâraerne, og Asuraerne, hvis store hellighed og kyskhed synes at være en stående bebrejdelse overfor Don Juanske guder i Gudekredsen. Men det er

* Se "*Vishnu-Purâna*," Book III., chap. 2.

† I det ældste MS. af "*Vishnu-Purâna*" i en Indviets besiddelse i Syd-Indien, er guden ikke Indra, men Kama, guden for kærlighed og begær. Se teksten videre fremme.

det modsatte som vi finder i alle de Purâniske allegorier, og ikke uden god esoterisk grund.

Gudernes konge (eller Indra) sender en smuk Apsarasas (nymfe) navngivet Pramlochâ for at forføre Kandu og forstyrre hans bodsudøvelse. Hun har succes med sit uhellige formål og "907 år seks måneder og tre dage"* tilbragt i hendes selskab synes for viismanden som en dag. Da hans psykologiske og hypnotiske tilstand ophører, så forbander Munien bittert væsnet som forførte ham, og således forstyrrede hans hengivelser. "Rejs, gå bort!" råber han, "modbydelige bundt af illusioner!" . . . Og Pramlochâ, flygter skræmt væk, *tørre sveden af hendes krop* med blade fra træer som hun passerer gennem luften. Hun bevægede sig fra træ til træ, og da, hun tørrede hendes lemmer, med de mørke skud som kronede deres toppe, fremkom barnet hun havde undfanget med Rishien fra hendes skins porer i dråber af sved. Træerne modtog de levende dug; og vinden samlede dem til en masse. "Dette," sagde Soma (Månen), "modnede Jeg ved mine stråler; og gradvist forøgedes det i størrelse, ind til udåndingen som havde hvilet på trætoppe blev den elskelige pige navngivet Mârishâ."†

Nu står Kandu her for den *Første Race*. Han er Pitriernes søn, deraf en *uden sind*, som hentydes til ved at han er ude af stand til at skelne en periode på næsten et tusinde år fra en dag; derfor vises han at blive så let bedraget og blindet. Her er en variant af allegorien i *Første Mosebog*, om Adam, født som et billede af ler, hvor i "Herren-gud" ånder *livets ånde* men ikke med intellekt og skelneevne, som kun bliver udviklet efter at han har smagt frugten fra Træet for Viden; med andre ord når han har erhvervet den første udvikling af Sind, og havde fået *Manas* indgivet i sig, hvis jordiske aspekt er af Jorden jordisk, selv om dets højeste evner forbinder det med Ånd og den *guddommelige Sjæl*. Pramlochâ er Hinduens Lillith fra den Aryanske Adam; og Mârishâ, datteren født ved udsondring fra hendes porer, er den "sved-fødte," og står som symbol for Menneskehedens Anden Race.

Som bemærket i fodnoten (*se ovenfor*) er det ikke Indra, som nu figurerer i Purânaerne, men Kamadeva, guden for kærlighed og begær, som sender Pramlochâ til Jorden. Logik, ud over den esoteriske doktrin, som viser at det må være sådan. For Kama er Apsarasaernes konge og herre, hvor af Pramlochâ er en af dem; og, når Kandu, derfor ved at forbande hende,

*Disse er de eksoteriske tal givet på en bevidst omvendt og forvrænget måde, er tallet for varigheden af cyklusen mellem den første og den anden menneskelige race. I modsætning til alle Orientalister, så er der ikke et ord i nogen af Purânaerne som ikke har en speciel esoterisk mening.

† "*Vishnu Purâna*," Book I., ch. 15. Sml. også Vivien's fristelse af Merlin (Tennyson), den samme legende i Irsk tradition.

udbryder "Du har udført arbejdet tildelt af gudernes monark, gå!" så må han med denne monark mene Kama og ikke Indra, som Apsarasaerne ikke er underlagt. For Kama, er igen, i Rig Veda (x. 129) personificeringen af den følelse som leder og propellerer til skabelse. Han var den *første bevægelse* som vækkede den ENE, efter dens manifestation fra det rent abstrakte princip, til at skabe, "Begær rejste sig først i Det, som var *sindets ur kim*; og som viismænd, søgende med deres intellekt, havde opdaget var båndet som forbinder Entitet med Ikke-Entitet." En hymne i *Atharva Vedaen* ophøjer Kama til en suveræn Gud og Skaber, og siger: "Kama blev først født. Han, har hverken guder ej heller fædre (Pitrierne) ej heller mennesker tangeret." . . . Atharva Vedaen identificerer ham med *Agni*, men gør ham superior i forhold til denne gud. *Taittiriya Brâhmanaen* gør ham allegorisk til søn af Dharma (moralsk religiøs pligt, fromhed og retfærdighed) og af Sraddha (tro). Andet steds fødes Kama fra Brahmâ's hjerte; derfor er han *Atma-Bhu* "Selv-Eksisterende," og *Aja*, den "ufødte." Det at han sender Pramlochâ har en dyb filosofisk betydning; sendt af Indra — har beretningen ingen. Lige som Eros var forbundet med verdens skabelse i tidlig Græsk mytologi, og kun bagefter blev den seksuelle Cupid, lige så var Kama i hans oprindelige Vedisk karakter, (Harivansa gør ham til søn af Lakshmi, som er Venus). Allegorien, viser som sagt, det psykiske element udviklende det fysiologiske, før fødslen af *Daksha*, *forfaderen til virkelige fysiske mennesker*, forårsages at blive født af Mârishâ og før hvis tid levende væsner og mennesker blev fremavlet "ved viljen, ved synet, ved berøring og ved Yoga," som det vil blive vist.

Dette, er så, allegorien bygget over forplantningsmetoden for den *Anden* eller den "Sved-fødte." Det samme for den *Tredie Race* i dens endelige udvikling.

Mârishâ, tages gennem anstrengelserne fra Soma, Månen, til hustru af *Prachetasas*, også frembringelsen af Brahmâ's "Sind-fødte" sønner*, hvor fra de avler Patriarken Daksha, også en søn af Brahmâ,

* Teksten angiver: — "Fra Brahmâ blev født sind-avlet afkom, med former og evner udledt fra hans legemlige natur, *legemliggjorte ånder* frembragt fra *Dhima's* (al-viis guddom) lemmer (*gâtra*). Disse væsner var boligen for de tre kvaliteter i *deva-sarga* (guddommelig skabelse, som, lige som den femfoldige skabelse, er *uden klarhed i opfattelse, uden refleksion, sløv af natur*). Men da de *ikke mangfoldiggjorde dem selv*, skabte Brahmâ "andre sind-fødte sønner som ham selv," nemlig, Brahmârishierne, eller Prajâpatierne (ti og syv). Sanandana og de andre sønner af Vedhas (Brahmâ) blev skabt førhen, men, som vist andet steds, var de "*uden begær eller lidenskab, inspireret med hellig visdom, fremmedgjorte fra universet og uden ønske om afkom*" (*Book I, ch. 7*) Disse Sanadana og andre Kumâraer er derfor Guderne, som efter at have afvist at "skabe afkom" pålægges at inkarnere i sanseløse mennesker. Læseren må undskylde de uundgåelige repetitioner i betragtning af det store antal af angivne fakta.

i en tidligere *Kalpa* eller liv, forklarer og tilføjer Purânerne, for at vildlede, og alligevel sige sandheden.

(3.) Den tidlige Tredie Race, dannes derfor, fra dråber af "sved," som, efter mange transformationer, gror frem som menneskelige legemer. Dette er ikke mere vanskeligt at forestille sig eller realisere end væksten af fostret fra et uopfatteligt kim, hvis foster udvikler sig til et barn, og derefter til et stærk, tung menneske. Men denne race forandrer igen sin formeringsmetode ifølge Kommentarerne. Den siges at have emaneret en *vis formativa*, som forandrede sved dråberne til større dråber, som groede, udvidede sig, og blev æg legemer — kæmpe æg. I disse var det menneskelige foster drægtig i mange år. I Purânaerne, bliver Mârishâ, datter af Kandu, viismanden, *Prachetasas's* hustru og Daksha's moder. Nu, er Daksha faderen til de første *menneske-lignende* forfædre, der er blevet født på denne måde. Han nævnes senere hen. Menneskets evolution, mikrocosmoset, er analog til Universets, makrocosmoset. Hans evolution står mellem den for den sidstnævnte og den for dyrets, hvor ved mennesket, på hans side, er et makrocosmos.

Derefter bliver racen: —

(4.) Den androgyne, eller harmafroditten. Denne proces med menneske-frembringelse forklarer, måske, hvorfor Aristophanes* beskriver den gamle races natur som *androgyne*, formen for ethvert individ var rundformet, "med ryggen og siderne som *i en cirkel*," hvis "måde at løbe på var cirkulær . . . frygtelige i kraft og styrke og med formidable ambitioner." Derfor, for at gøre dem svagere, "inddelte Zeus dem (i den Tredie Rod-Race) i to, og Apollon (Solen), lukkede under hans vejledning, skindet." Madagaskarianerne (øen tilhørte Lemurien) har en tradition om det første menneske, som først levede uden at spise, og, som efter at have tilfredsstillet sig med føde, så fremstod en opsvulming i hans ben; denne brast, der fremkom en kvinde fra den, som blev deres races moder. Sandelig . . . "Vi har vores videnskaber om *Heterogenesis* og *Parthenogenesis*, der viser at emnet endnu er åbent. . . . Polypdyrene . . . frembringer deres afkom fra dem selv, lige som knopper og forgreninger på et træ. . . ." Hvorfor ikke det oprindelige *menneskelige* polypdyr? Det meget interessante polypdyr *Stauridium* passerer skiftevis fra knopskydning til en kønnet reproduktionsmetode. Besynderligt nok, selv om den kun gror som en poplydyr på en stilk, så frembringer den knopper, som ultimativt udvikler sig til en hav-nælde eller *Medusa*. Medusaen er fuldkommen forskellig fra dens forælder-organisme, *Stauridium*. Den reproducerer også sig selv forskelligt, ved seksuel metode, og fra de resulterende æg fremstår *Stauridia* endnu

* Se Platon's "*Symposion*."

en gang. Denne slående sandhed kan assistere mange til at forstå at en form kan evolveres — lige som i de *seksuelle* Lemurianere fra *Hermafrodit* forælderskab — helt forskellig fra dens direkte forfædre. Det er, desuden, ubestrideligt at i tilfældet med *menneskelige* inkarnationer så tilsidesætter Karmaloven, racemæssigt eller individuelt, de underliggende tendenser for "Arvelighed," dets tjener.

Meningen med den sidste sætning i den ovenfor-citerede Kommentar til Stanza 27, nemlig, at den Fjerde Race var Padmapani's børn, kan finde sin forklaring i et bestemt brev fra Inspiratoren til "*Esoteric Buddhism*" citeret på p. 68. "Majoriteten hos menneskeheden tilhører den syvende under-race til den Fjerde Rod-Race — de ovenfor-nævnte Kinamænd og deres forgreninger og kviste. (Malaysiske, Monglianere, Tibetanere, Ungarere, Finnere, og endda Eskimoer er alle efterladenskaber af denne sidste forgrening.)"

Padmapani, eller Avalôkitêswara på Sanskrit, er, på Tibetansk, Chenresi. Nu er Avalôkitêswara den store *Logos* i dens højere aspekt og i de guddommelige regioner. Men på de manifesterede planer, er han, lige som Daksha, forfaderen (i en åndelig betydning) til mennesker. Padmapani-Avalôkitêswara kaldes *esoterisk* Bhodhisatva (eller Dhyani Chohan) *Chenresi Vanchug*, "den mægtige og alt-seende." Han anses nu generelt for at være den største beskytter af Asien, og især af Tibet. For at guide Tibetanerne og Lamaerne i hellighed, og bevare de store Arhater i verdenen, krediteres dette himmelske Væsen med at manifestere sig selv fra tidsalder til tidsalder i menneskelig form. En populær legende siger at når som helst troen begynder at uddø i verdenen, så udstråler Padmapani Chenresi, "lotus-bæreren," en skinnende stråle af lys, og inkarnerer herefter sig selv i en af de to store Lamaer — Dalai og Teschu Lamaerne; til sidst, menes det at han vil inkarnere som "den mest fuldkomne Buddha" i Tibet, i stedet for i Indien, hvor hans forgængere, de store Rishier og Manuer var fremstået i begyndelsen af vores Race, men nu ikke længere fremstår. Selv eksoterisk tilsynekomst af Dhyani Chenresi er tankevækkende med hensyn til denne esoteriske lære. Han er, lige som Daksha, tydeligt syntesen af alle de foregående Racer og forfaderen til alle de *menneskelige* Racer efter den Tredie, den første fuldkomne, og repræsenteres således som *kulminationen på de fire oprindelige racer* i hans *elleve-ansigtede* form. Det er en kolonne bygget i fire rækker, hver serie har tre ansigter eller hoveder af forskellig hudfarve: de tre ansigter for hver race er typiske for dets tre fysiologiske transformationer. Den første hvide (måne-farvede); den anden er gul; den tredie, rød-brun; den fjerde, hvor der kun er to ansigter — det tredie ansigt efterlades blank — (en reference til den ubetimelige ende på Atlantiderne) er brun-sort. Padmapani (Daksha) er placeret på kolonnen, og danner apex. Sammenlign i denne

reference med Stanza 39. Dhyan Chohanen er repræsenteret med fire arme, en anden hentydning til de fire racer. For mens to er foldet, holder den tredje hånd en lotus (*Padmapani*, "lotus-bæreren"), denne blomst symboliserer formering, og den fjerde holder en slange, sindbilledet på Visdom i hans kraft. På hans nakke er en rosenkrans, og på hans hoved tegnet på vand — stof, syndflod — mens det tredje øje (Siva's øje, det for åndelig indsigt) hviler på hans pande. Hans navn er "Beskytter" (af Tibet), "Menneskehedens Frelser." Ved andre lejligheder når han kun har to arme, så er han Chenresi, Dhyanien eller Bodhisatvaen, *Chakna-padmakarmo*, "han som holder lotussen." Hans andet navn er Chantong, "han med 1.000 øjne," når han er begavet med tusinde arme og hænder, hvor et Visdoms øje repræsenteres på hver håndflade, så radierer disse arme fra hans krop lige som en skov af stråler. Et andet af hans navne er Lokapati og Lokanâtha (Sanskrit) "Verdens Herre"; og Jigtengonpo (Tibetansk), "Beskytter og Frelser imod ondt" af enhver slags.

Padmapani, er imidlertid kun, "lotus-bæreren" symbolsk for den profane; esoterisk, betyder det støtter af Kalpaerne, hvor den sidste dem, den nuværende Maha-Kalpa (*Vârâha*), kaldes Padma, og repræsenterer en halvdel af Brahmâ's liv. Selv om den er en mindre Kalpa, kaldes den Maha, "stor," fordi den udgør tidsalderen hvor i Brahmâ udsprang fra en lotus. Teoretisk, er Kalpaerne uendelige, men praktisk er de inddelt og under-inddelt i Rum og Tid, hver inddeling — ned til den mindste — har dets egen Dhyan som beskytter og regent. Padmapani (*Avalôkitêshwara*) bliver i Kina, i hans kvindelige aspekt, Kwan-Yin, "som antager enhver form, som det behager, for at redde menneskeheden." Viden om de astrologiske aspekter i konstellationerne for de respektive "fødselsdage" for disse Dhyanier — Amitabha (O-mi-to Fo, i Kina), inkluderer: *f.eks.*, på den 19'ende dag i den anden måned, på den 17'ende dag i den elvte måned, og på den 7'ende dag i den tredje måned, osv., osv. — giver Okkultisten de største muligheder for at udøve det som kaldes "magiske" bedrifter. Fremtiden for et individ ses, med alle dens kommende begivenheder opmarcheret i rækkefølge, i et *magisk* spejl placeret under strålen af visse konstellationer. Men — vogt dig for den modsatte medalje, TROLDDOM.

STANZA VIII.
EVOLUTION AF DE DYRISKE PATTEDYR. — DET
FØRSTE FALD.

§§ (28) Hvordan de første pattedyr blev frembragt. (29) En kvasi-Darwinistisk Evolution. (30) Dyrene får faste legemer. (31) Deres adskillelse i kønnene. (32) Den første synd hos de sindløse mennesker.

28. FRA SVED DRÅBERNE (*a*); FRA SUBSTANSENS OVERSKUD; STOF FRA DØDE KROPPE OG DYR FRA HJULET FØRHEN (*tidligere, Tredie Runde*); OG FRA BORT-KASTET STØV; BLEV DE FØRSTE DYR (*i denne Runde*) FREMBRAGT.

(a) Den Okkulte doktrin hævder at, i denne Runde, var pattedyrene et senere arbejde i evolutionen end mennesket. Evolution går fremad i cyklusser. Den store Manvantariske cyklus på Syv Runder, der begynder i den Første Runde med mineral, plante, og dyr, bringer sit evolutionære arbejde på den nedstigende bue til fuld stop i midten af den Fjerde *Race*, ved slutningen af den første halvdel af den Fjerde *Runde*. Det er, derfor, på vores Jord, (den Fjerde sfære og den laveste) og i den nuværende *Runde*, at dette midterpunkt er blevet nået. Og da Monaden, efter sin "første til-metallisering" på Klode A har passeret, gennem mineral, plante, og dyre verdener i alle grader i stoffets tre tilstande, undtagen den sidste grad af den tredie og faste tilstand, som den kun nåede ved "*midterpunktet af evolution*" så er det kun logisk og naturligt at Mennesket skulle være det første til at fremstå, ved begyndelsen af den Fjerde Runde på Klode D; og også at hans legeme skulle være af det mest svage stof som er objektivt mulig. For at gøre det endnu klarere: hvis Monaden begynder dens cyklus af inkarnationer gennem de tre objektive naturriger på den nedstigende kurvede linje, så er den, også som et menneske, nødt til at indgå på sfærens gen-opstigende kurvede linje. På den nedstigende bue er det det åndelige som gradvist transformeres til det materielle. På den midterste line ved bunden, bringes Ånd og Stof i ligevægt i Mennesket. På den opstigende bue, hævder Ånd sig langsomt på bekostning af det fysiske, eller stof, så at, ved slutningen af den syvende *Race* i den Syvende Runde, vil Monaden opleve sig selv som

fri fra stof og alle dets kvaliteter sådan som det var i begyndelsen; og har der ud over fået oplevelsen og visdommen, frugten af alle dets personlige liv, uden deres onder og fristelser.

Denne evolutions rækkefølge findes også i *Første Mosebog* (kap. 1 og 2) hvis man læser den i dens sande esoteriske betydning, for kapitel i. indeholder historien om de første Tre Runder, så vel som den for de første Tre Racer i den Fjerde, op til det øjeblik hvor Mennesket kaldes til bevidst liv af Visdommens Elohim. I det første kapitel, skabes dyr, hvaler og fugle i luften, før den androgyne Adam.* I den anden, kommer Adam (den kønsløse) først, og dyrene fremkommer kun efter ham. Selv tilstanden af mental sløvhed og ubevidsthed i de første to racer, og den første halvdel af den Tredie Race, symboliseres, i det andet kapitel i *Første Mosebog*, ved *Adam's dybe søvn*. Det var den drømmeløse søvn med mental inaktivitet, Sjælens og Sindets slummer, som mentes med denne "søvn," og slet ikke alle de fysiologiske processer med differentiering af kønnene, sådan som en lærd Fransk teoretiker (M. Naudin) forestillede sig.

Purânaerne, de Kaldæiske og Egyptiske fragmenter, og også de Kinesiske traditioner, viser alle en overensstemmelse med den Hemmelige Lære med hensyn til evolutionens proces og rækkefølge. Vi ser bekræftelsen på næsten hele vores lære i dem. For eksempel: påstanden med hensyn til den æglæggende forplantningsmetode i den Tredie Race, og endda et hint til en mindre uskyldig forplantningsmetode for de første pattedyrs former, "gigantiske, gennemsigtige, sløve og monstrøse var de," siger Kommentaren. Studer historierne om de mange Rishier og deres mangeartede afkom; *f.eks.*, er Pulastya fader til *alle Slangerne og Nagaerne* — det æglæggende kuld; Kasyapa var morfar, gennem hans hustru Tamra, til fuglene og til Garuda, konge over fjerstammen; mens han ved hans hustru Surabhi, var forælder til køer og bøfler, osv., osv.

I den Hemmelige Lære, er de første *Nagaer* — mere viise væsner end Slang — "Viljens og Yogaens Sønner," født før den fulde adskillelse af kønnene, "modnet i menneske-bærende æg† frembragt ved kraft (Kriyasakti) fra de hellige viismænd" fra den tidlige Tredie Race.‡

* En allegorisk reference til de "Hellige Dyr" i Zodiakken og andre himmellegemer. Nogle Kabalister ser prototyperne på dyr i dem.

† I "Hesiod," skaber Zeus hans *tredie race* af mennesker ud af aske-træer. I "Popul Vuh" skabes den Tredie Race af mennesker ud af træet *Tzita* og marven fra røer planten kaldt *Sibac*. Men *Sibac* betyder "æg" på mysterie sproget i *Artufas* (eller *Indvielseshuler*). I en rapport sendt til Cortes i 1812 af Don Baptista Pino siges det: "Alle Puebloer har deres *Artufas* — noget sådant kalder de indfødte underjordiske rum med kun en enkelt dør hvor de (hemmeligt) forsamles. . . . Disse er uigennemtrængelige templer . . . og dørene er altid lukket for Spanierne. . . . De tilbeder Solen og Månen . . . ild og den store SLANGE (den skabende kraft), hvis æg kaldes *Sibac*."

‡ Der er *esoterisk* en bemærkelsesværdig forskel mellem ordene *Sarpa* og *Naga*, selv

". . . . Inkarneret i disse blev Herrerne for de tre (øvre) verdener, "de forskellige klasser af Rudraer, som havde været *Tushitaer*, som havde været *Jayaer*, som er *Adityaer*;" for, som forklaret af Parâsara, "Der er et hundrede tilnavne til de umålelige mægtige Rudraer."

Nogle af efterkommerne til de oprindelige Nagaer, Visdommens Slinger, befolkede Amerika, da dets kontinent rejste sig under det store Atlantis's florissante tid, (Amerika er *Pâtâla* eller Antipoderne fra Jambu-Dwipa, ikke fra Bharata-Varsha). Hvor fra ellers traditionerne og legenderne — de sidstnævnte *altid mere sande end historie*, som Augustin Thierry siger — og endda indentiteten af navne på visse "medicinmænd" og præster, som eksisterer den dag i dag i Mexico? Vi er nødt til at sige noget om *Nargal-erne* og *Nagalerne* og også om *Nagalisme*, kaldt "djævle-tilbedelse" af Missionærene.

I næsten alle Purânaerne, er historien om "Daksha's Offer" angivet, hvor den ældste beretning derom findes i *Vayu Purâna*. Allegorisk som den er, så er der mere mening og bilogisk åbenbaring i den for en Naturalist, end alle de *pseudo-videnskabelige* indfald, som anses for at være lærde teorier og hypoteser.

Daksha, som betragtes som Hoved Forfaderen, udpeges, desuden, som skaber af det *fysiske menneske* i "fablen," som får ham til at tabe hans hoved fra hans krop i den generelle strid mellem guderne og *Raumaerne*. Dette hoved, der bliver brændt i ilden, erstattes af *hovedet fra en vædder* (Kasi-Khanda). Nu har vædderens hoved og horn altid været symbolet på forplantningskraft og reproduktiv kraft, og er *falliske*. Som vi har vist, er det Daksha som etablerer æraen af mennesker skabt ved seksuel samkvem. Men denne forplantningsmetode skete ikke pludselig, sådan som man kunne tro, og behøvede lange tidsaldre før den blev den ene "naturlig" metode. Derfor, vises hans offer til guderne som om det interfereres med af Siva, den *ødelæggende* guddom, *personificeret evolution* og FREMSKRIDT, som på samme tid er *regeneratoren*; som ødelægger tingene under én form blot for at kalde dem til live under en anden mere fuldkommen type. Siva-Rudra skaber den frygtelige Virabhadra (født ved hans åndedrag) det "tusind-hovede, tusind-armede" (osv.) monster, og overdrager til ham at ødelægge offeret forberedt af Daksha. Derefter forbliver Virabhadra, "i spøgelsesernes region (ætereale mennesker) . . .

om begge bruges i flæng. Sarpa (slange) er fra roden *Srip, serpo* at krybe; og de kaldes "Ahi," fra *Ha*, at forlade. "Sarpaen blev frembragt fra Brahmâ's hår, som, på grund af hans frygt for at iagttage Yakshaerne, som han havde skabt frygtelige at se til, faldt af fra hans hoved, hvor hvert hår blev en slange. De kaldes Sarpa på grund af deres kryben og *Ahi* fordi de havde forladt hovedet" (Wilson). Men *Nagaerne*, kryber på trods af deres slangehale, ikke, men er i stand til at gå, løbe og kæmpe i allegorierne.

skabt fra porerne i skindet (Romakupaer), kraftfulde Raumaer, (eller Raumyaer)." Nu viser, den mytiske allegori, Mahabhârataen, som er historie lige så meget som Illiaden, † imidlertid Raumyaerne og andre racer, som udspringende på den samme måde fra Romakupaer, hår og skind porer. Denne allegoriske beskrivelse af "offeret" er fyldt med betydning for den studerende af den Hemmelige Lære som kender til de "Sved-fødte."*

I Vayu Purânaens beretning om Daksha's offer, siges det desuden at have fundet sted i tilstedeværelsen af væsner *født fra ægget*, fra damp, vegetation, porer i skindet, og, til sidst kun, fra livmoderen.

Daksha betegner den tidlige Tredie Race, hellig og ren, endnu uden et individuelt *Ego*, og kun med passive kapaciteter. Brahmâ, beordrer ham (i de eksoteriske tekster) derfor til at skabe; da, han adlyder ordren, så skabte han "inferiør og superior" (*avara og vara*) afkom (*putra*), *tobenede* og *firbenede*; og gav ved hans *vilje*, fødsel til kvinder . . . til guderne, *Daityaer* (giganter i den Fjerde Race), slange-guderne, dyrene, kvæget og *Danavaerne* (Titanerne og dæmon Magikerne) og andre væsner."

. . . "Fra denne periode fremad, *blev de levende væsner skabt ved seksuel samkvem. Før Daksha's tid, blev de formeret forskelligt* — ved *viljen*, ved synet, ved berøring, og ved *Yoga-kraft*." ‡ Og nu kommer den enkle zoologiske lære.

29. DYRENE MED BEN, DRAGERNE FRA DYBET OG FLYVENDE SARPAER (*slanger*) BLEV TILFØJET TIL DE KRYBENDE TING. DE SOM KRYBER PÅ JORDEN FIK VINGER. DE MED LANGE NAKKER I VANDET, BLEV FORFÆDRE TIL LUFTENS FUGLE. (*a*).

(*a*) Dette er et punkt hvor på læresætningerne og moderne biologisk spekulation er i fuldkommen overensstemmelse. De manglende led der repræsenterer denne overgangs proces mellem reptil og fugl er åbenbar for den mest primitive snæversynede, især ved *ornithoscelidæ*, *hesperornis*, og *archæopteryx* af Vogt.

30. UNDER DEN TREDIE (*Race*), GROEDE OG FORANDREDES DE BENLØSE DYR: DE BLEV DYR MED BEN (*a*), DERES CHHAYAER BLEV (også) FASTE.

* Wilson oversætter ordet som "halvguder" (*Se hans Vishnu Purâna, p. 130*); men Raumaer eller Raumyaer er ganske enkelt en race, en stamme.

† xii. 10308.

‡ "*Vishnu Purâna*"

31. DYRENE ADSKILTE DEN FØRSTE (*til mandlige og kvindelige*) (b)

(a) Hvirveldyr, og derefter pattedyr. Før dette var dyrene også æteriale protoorganismer, lige som mennesket var.

(b) Sandheden om tidligere hermafrodit pattedyr og den efterfølgende adskillelse af kønnene er nu indiskutabel, selv fra Biologiens standpunkt. Som Prof. Oscar Schmidt, en erklæret Darwinist, viser: "Brug og manglende brug kombineret med udvælgelse belyser (?) *adskillelsen af kønnene*, og totalt uforståeligt, eksistensen af rudimentære kønsorganer. I især i hvirveldyr, *besidder hvert køn sådanne tydelige spor af reproduktivt udstyr karakteristisk for den anden*, at selv oldtiden antog hermafroditisme som en naturlig form hos menneskeheden. . . . Sejlivetheden hvor med de rudimentære kønsorganer er nedarvet er bemærkelsesværdig. I klassen af pattedyr, er hermafroditisme uhørt, selv om de gennem hele deres udviklingsperiode trækker disse levn med dem født fra *deres egen ukendte herkomst*, ingen kan sige hvor langt tilbage."*

31. DE (*dyrene*) BEGYNDTE AT YNGLE. DET TO-FOLDIGE MENNESKE ADSKILTE SIG (*derefter*) OGSÅ. HAN (*mennesket*), SAGDE "LAD OS SOM DEM; LAD OS FORENES OG SKABE VÆSNER" DET GJORDE DE. . . .

32. OG DE SOM INGEN GNIST HAVDE (*de "snæver-hovede"*†) TOG KÆMPE HUN-DYR TIL SIG (a). DE AVLEDE UMÆLENDE RACER MED DEM. UMÆLENDE VAR DE (*de "snæver-hovede"*) SELV. MEN DERES TUNGER FORENEDES (b). DERES AFKOMS TUNGER FORBLEV STILLE. MØNSTRE AVLEDE DE. EN RACE AF KROGEDE, RØD-HÅR-DÆKKEDE MØNSTRE, GÅENDE PÅ ALLE FIRE.‡ EN UMÆLENDE RACE, FOR AT HOLDE SKAMMEN UUDTALT.§

(a) Dyrene "adskilte de første," siger Stanza 31. Husk på at i denne periode var mennesker anderledes, selv fysiologisk, fra det

* "Doctrines of Descent and Darwinism," pp. 186-7. Den "Ukendte Herkomst" refereret til er de oprindelige astrale prototyper. Sml. § II., p. 260 (a).

† Se vers 24.

‡ Disse "dyr," eller monstre, er ikke abelignende eller nogen andre aber, men sandelig det som Antropologer kunne kalde the "missing link," det primitive lavere menneske; *se nedenfor*.

§ Skammen over deres dyriske oprindelse som vores moderne videnskabsfolk ville vægtlægge hvis de kunne.

de er nu, hvor de har passeret midterpunktet for den Femte Race. Vi fortælles ikke hvem de "kæmpe hun-dyr" var; men de var bestemt anderledes end enhver vi kender nu, lige som mændene var det.

Det var det første fysiske "fald ned i stoffet" af nogle af de den gang eksisterende lavere racer. Husk på Stanza 24. "Visdommens Sønner" havde vraget den tidlige *Tredie Race*, dvs., den ikke-udviklede, og vises at inkarnere i, og derved begave den *senere Tredie Race* med intellekt. Således ramte synden hos de hjerneløse eller "sindløse" Racer, som ingen "gnist" havde og var uansvarlige, de som fejlede i at gøre deres Karmiske pligt ved dem.

(b) Se senere med hensyn til begyndelsen af menneskelig tale.

HVAD AFVISNINGERNE AF DET FOREGÅENDE KAN VÆRE.

Således afviser Okkultismen ideen om at Naturen udviklede mennesket fra aben, eller endda fra en forfader fælles for begge, men sporer, tværtimod, nogle af de mest abelignende arter til *Tredie Race* mennesket i den tidlige Atlantiske periode. Da denne proposition vil blive fastholdt og forsvaret andet steds, så er nogle få ekstra ord alt som behøves for nuværende. Af hensyn til større klarhed, vil vi gentage det som blev sagt førhen i Bog I., Stanza VI.

Vores lære, viser at, mens det er helt korrekt at sige at naturen en gang havde bygget, en *abe-lignende ydre* form rundt om den menneskelige astrale form, så er det alligevel korrekt at denne form ikke var mere end the "missing link," end denne astrale forms overdækning var, i løbet af dens naturlige udvikling gennem alle rigerne i naturen. Ej heller var det, som vist på det rette sted, på denne Fjerde Runde planet at sådan en evolution fandt sted, men kun under den Første, Anden, og Tredie Runde, hvor MENNESKET, i rækkefølge var, "en sten, en plante, og et dyr" førend han blev det han var i den Første Rod-Race i den nuværende menneskehed. Den sande linje for evolution adskiller sig fra den Darwinistiske, og de to systemer er uforenelige, undtagen når den sidstnævnte adskilles fra dogmet om "Naturlig Udvalgelse" og lignende. Der ligger i sandhed, mellem Hæckel's *Monera* og Manu's *Sarisripa*, en uoverstigelig kløft i form af *Jivaen*; for uanset den "menneskelige" Monade, er *iklædt-metalliseret* i sten-atomet, eller *iklædt-vegetationsmæssigt* i planten, eller *iklædt-dyremæssigt* i dyret, er den stadig-væk og altid en guddommelig, derfor også en MENNESKELIG Monade. Den ophører kun med at være menneskelig når den bliver *absolut guddommelig*. Udtrykkene "mineral," "vegetabilsk" og "dyrisk" monade har til hensigt at skabe en overfladisk skelnen; der er ikke sådan noget som en Monade (jiva)

andet end guddommelig, og som konsekvens heraf har været, eller vil blive, menneskelig. Og det sidstnævnte udtryk er nødt til at forblive meningsløs med mindre forskellen forstås grundigt. Monaden er en dråbe fra det kysløse Ocean ovenfor, eller, for at være korrekt, *indeni* planet fra den oprindelige differentiering. Den er guddommelig i dens højere og *menneskelig* i dens lavere tilstand — adjektiverne "højere" og "lavere" bruges i mangel af bedre ord — og den forbliver en monade til alle tider, undtagen i den Nirvaniske tilstand, uanset omstændighederne, eller hvilke som helst ydre former. Lige som Logos reflekterer Universet i det Guddommelige Sind, og det manifesterede Univers reflekterer sig selv i hver af dens Monader, sådan som Leibnitz angiver det, gentagende en Østlig lære, således er MONADEN, under dens inkarnations cyklusser, nødt til at reflektere enhver *rod-form* i hvert naturrige i sig selv. Derfor, siger Kabalisterne korrekt at "MENNESKET bliver en sten, en plante, et dyr, et menneske, en Ånd, og til sidst Gud. Således opnår han sin cyklus eller sit kredsløb og vender tilbage til punktet hvor fra han var startet som det *himmelske* MENNESKE." Men med "Mennesket" menes den guddommelig Monade, og ikke den tænkende Entitet, meget mindre hans fysiske krop. Mens de afviser den udødelige Sjæl, prøver Videnskab nu at spore den sidstnævnte gennem en serie af dyre former fra den laveste til den højeste; hvorimod, al den nuværende fauna, i sandhed, er efterkommerne af disse ur monstre som Stanzaerne omtaler. Dyrene — de krybende bæster og de i vandene som gik forud for mennesket i denne Fjerde Runde, så vel som de samtidig med den Tredie Race, og yderligere pattedyrene som er senere end den Tredie og Fjerde Race — er alle enten direkte eller indirekte det fælles og korrelative (fysiske) resultat af mennesket. Det er korrekt at sige at mennesket i denne Manvantara, *dvs.*, under de tre forudgående Runder, er passeret gennem alle naturriggerne. At han var "en sten, en plante, et dyr." Men (a) disse sten, planter, og dyr var prototyper, de hindeagtige fremstillinger af dem i den Fjerde Runde; og (b) selv disse i var begyndelsen af den Fjerde Runde de astrale skygger af de nuværende, sådan som Okkultisterne udtrykker det. Og til sidst var hverken menneskets, dyrets, ej heller plantens former og *genera* hvad de blev senere. Således blev de astrale prototyper fra de lavere væsner i dyreriget i den Fjerde Runde, som *gik forud for* (chhayaerne fra) *Mennesket*, konsolideret, dog stadigvæk meget ætereale *hylstre* fra endnu mere ætereale former eller modeller frembragt ved afslutningen af den Tredie Runde på Klode D.* "Frembragt fra substans stoffets overskud; fra døde menneskers kroppe og (andre *uddøde*) dyr fra det tidligere hjul," eller den foregående *Tredie* Runde — sådan som Stanza 24 fortæller os. Derfor, mens de ubestemmelige "dyr," som

* Se "*Esoteric Buddhism*."

gik forud for det astrale menneske i begyndelsen af denne livs-cyklus på vores Jord, så at sige, stadigvæk var afkommet fra mennesket i den Tredie Runde, så skylder pattedyrene i denne Runde, yderligere i stort omfang mennesket deres eksistens. Desuden er, "forfaderen" til det nuværende abelignende dyr, aben, den direkte frembringelse fra det endnu sindløse *Menneske*, som vanhelligede hans menneskelige værdighed ved at putte ham selv fysisk på dyrenes niveau.

Det ovenfor nævnte redegør for de påståede fysiologiske beviser, fremlagt af antropologerne med henblik på en påvisning af menneskets afstamning fra dyrene.

Det punkt, som insisteres mest på af Evolutionisterne er at, "Embryoets forløb er indbegrebet af dette for racen." At "enhver organisme, i dens udvikling fra ægget, gennemløber en serie af former, hvor igennem, dets forfædre i lignende succession er passeret i Jordens lange historiske forløb.* Embryoets forløb . . . er et billede i det små, og en skitsering af dette for racen. *Denne opfattelse danner kernen i vores grundlæggende biogenetiske lov, som vi er forpligtiget til at placere forrest i studiet af de grundlæggende love for organisk udvikling.*"†

Denne moderne teori var kendt som en sandhed af, og langt mere filosofisk udtrykt af, Viismændene og Okkultisterne i de fjerneste tidsaldre. En passage fra "*Isis Unveiled*" kan her citeres for at tilføje nogle få punkter til sammenligning. I Bind I., pp. 388-9, blev der spurgt hvorfor, fysiologerne med al deres stor lærdom, var ude af stand til at forklare teratologiske fænomener? Enhver anatomist som har gjort udviklingen og væksten af embryoet til "et specielt studieobjekt," kan uden meget hjerne-arbejde fortælle, det som daglig oplevelse og hans egne øjnes bevis viser ham, dvs., at op til et vis periode, er det menneskelige embryo en faksimile af en ung padde i dens første skridt fra rognen — en haletudse. Men ingen fysiolog eller anatom synes at have fået den ide at tillægge den Pythagoræiske esoteriske doktrin om metempsychosis så fejlagtigt fortolket af kritikerne,

* "Et meget stærkt argument til fordel for foranderlighed vedlægges af videnskaben om Embryologi. Er et menneske i uterusen ikke . . . en simpel celle, en grøntsag med tre eller fire småblade, en haletudse med gæller, et pattedyr med en hale, til sidst en primat (?) og et tobenet dyr? Det er næppe muligt ikke at genkende en hurtig skitse i embryoets evolution, et troværdigt resume, af hele den organiske serie." (*Lefèvre, Philosophy, p. 484*).

Resumeeet hentydet til, er imidlertid, kun ét over *forrådet af typer* oplagret i mennesket, mikrocosmoset. Denne enkle forklaring imødegår alle sådanne afvisninger, sådan som tilstedeværelsen af den rudimentære hale i foetus — en sandhed triumferende forklaret af Hæckel og Darwin som konkluderende til fordel for Abe-Forfader teorien. *Det kan også påpeges at tilstedeværelsen af en grøntsag med småblade i det embryoniske stadie ikke er forklaret ved ordinære evolutions principper.* Darwinister har ikke sporet mennesket gennem grøntsagen, men Okkultisterne har. *Hvorfor så denne karakteristisk i embryoet, og hvordan forklarer de førstnævnte den?*

† "*The Proofs of Evolution*," et foredrag af Hæckel.

til udviklingen af det menneskelige væsen — fra det første øjeblik af dens fysiske fremkomst som et kim til dens ultimative dannelse og fødsel. Meningen med aksiomet: "En sten bliver en plante; en plante, et bæst; et bæst, et menneske, osv." blev nævnt et andet sted i relation til menneskers åndelige og fysiske evolution på denne Jord. Vi vil nu tilføje nogle få ekstra ord for at gøre sagen klarere.

Hvad er det fremtidige menneskes primitive form? En kerne, en partikel, siger nogle fysiologer; et molekyle, et æg fra ægget, siger andre. Hvis det kunne blive analyseret — med mikroskopet eller på anden måde — hvad vi kunne forvente at finde det sammensat af? Analogisk, skulle vi sige, af en kerne af uorganisk stof, udfældet fra cirkuleringen ved spiringsøjeblikket, og forenet med en udfældning af organisk stof. Med andre ord, består denne uendeligt lille kerne for det fremtidige menneske af de samme elementer som en sten — af de samme elementer som Jorden, som mennesket er skæbnebestemt til at bebo. Moses citeres af Kabalisterne som en autoritet med hensyn til bemærkningen at det krævede jord og vand at skabe et levende væsen, og således kan det siges at det første menneske fremstår som en sten.

Ved afslutningen af tre eller fire uger har ægget antaget et plante-lignende udseende, en ekstremitet er blevet rund og den anden konisk som en gulerod. Ved dissekering ses den at være sammensat, som et løg, med meget delikate hinder eller klædninger, indesluttende en væske. Hinderne nærmer sig hinanden ved den lavere ende, og embryoet hænger fra roden af umbilicus næsten som frugten fra grenen. Stenen er nu blevet forandret, til en plante, ved "metempsychosis." Derefter begynder det embryotiske væsen at skyde sine lemmer ud, inde fra udadtil, og udvikler sine karakteristika. Øjnene er synlige som to sorte pletter; ørerne, næsen, og munden danner fordybninger, lige som spidser i en ananas, før de begynder at rage frem. Embryoet udvikles til et dyre-lignende foetus — formen som en haletudse — og, lever lige som et amfibisk reptil, i vandet og udvikles fra det. Dets Monade er endnu ikke blevet hverken menneskelig eller udødelig, for Kabalisterne fortæller os at dette kun sker i den "fjerde time." En efter en antager foetus det menneskelige væsens karakteristika, den første vibration af det udødelige åndedrag passerer gennem dets væsen; det bevæger sig; og den guddommelige essens slår sig ned i det spæde legeme, som den vil bebo ind til øjeblikket for fysisk død, når mennesket bliver en ånd.

Denne mysteriøse proces med en ni-måneders dannelse, kalder Kabalisterne fuldendelsen af "evolutionens individuelle cyklus." Lige som foetus udvikler sig midt iblandt *liquor amnii* i livmoderen, lige så spirer Jordene i den universelle æter, eller astrale væske, i Universets livmoder. Disse cosmiske børn, er lige som deres pygmæbeboere, først kerner; derefter æg-anlæg; modnes derefter gradvist; og bliver

mødre, på deres side, udvikler mineral, plante, dyr, og menneske former. Fra centrum til omkredsen, fra den uopfattelige blære til de alleryderste opfattede grænser i Kosmos, der sporer disse gloværdige tænkere, Okkultisterne, cyklus forenende sig i cyklus, indeholdende og indeholdt i en endeløs serie. Embryoet evolverer i dens før-natale sfære, individet i hans familie, familien i landet, og landet i menneskeheden, Jorden i vores system, dette system i dets centrale univers, universet i Kosmos, og Kosmos i den ENE ÅRSAG . . . således løber *deres* filosofi for evolution, adskillende sig, som vi skal se, fra Hæckels: —

"Alle er kun dele af et vældigt hele,
Hvis krop Naturen er, og (Parabrahm) sjælen . . ."

Disse er Okkultismens beviser, og de afvises af Videnskaben. Men hvordan skal kløften mellem mennesket og dyrets sind bygges bro over i dette tilfælde? Hvis den abelignende og *Homo primigenius* havde, *argumenti gratiâ*, en fælles forfader (på den måde moderne spekulation fremlægger det), hvordan adskilte de to grupper sig så meget fra hinanden med hensyn til mental kapacitet? Sandt nok, okkultisten kan blive fortalt at Okkultismen i ethvert tilfælde gør det som Videnskaben gentager; den angiver en *fælles* forfader til aben og mennesket, da det forårsager den førstnævnte at udgå fra det oprindelige menneske. Ja, men dette "oprindelige menneske" var kun *menneske* i ydre form. Han var *sindløs* og *sjæleløs* på den tid han avlede, forfaderen til en serie af aber, med et kvindeligt dyre monster. Denne spekulation — hvis det er en spekulation — er i det mindste logisk, og udfylder kløften mellem menneskets sind og dyret. Således gør den rede for det hidtil ikke redegjorte og uforklarlige. Sandheden er at på det nuværende evolutionsstadiet, er Videnskaben næsten sikker på at intet resultat kan følge af foreningen mellem menneske og dyr, det betragtes og forklares andet steds.

Hvad er nu den grundlæggende forskel mellem de godtagne (eller næsten sådan) konklusioner, som fremlagt i "*The Pedigree of Man*," dvs., at mennesket og aben har en fælles forfader; og at Okkultismens lære, som benægter denne konklusion og godtager den sandhed at alle ting og alle levende væsner har deres oprindelse fra en fælles kilde? Materialistisk videnskab angiver mennesket at evolvere gradvist til det *han er nu*, og, begyndende fra den første protoplasmiske partikel kaldt *Moneron* (som vi fortælles, lige som resten, har sin "oprindelse i forløbet af umålelige tidsaldre fra nogle få, eller fra en enkel, *spontant opstået* oprindelig form, som har adlydt en evolutionens lov") passerer gennem "ukendte og uerkendelige" typer op til aben, derfra til det menneskelige væsen. Hvor formerne i overgangsperioden opdages fortælles vi ikke; af den simple grund at intet "missing link" mellem mennesket og aberne er nogensinde blevet fundet, selv om denne sandhed på ingen måde forhindrer folk som Hæckel i at opfinde dem *ad libitum*.

Ej heller vil de nogensinde blive imødekommet; ganske enkelt, igen, fordi dette link som forener mennesket med hans sande herkomst ledes efter på det objektive plan og i den materielle verden af former, hvorimod det er sikkert skjult fra mikroskopet og den dissekerende kniv *indeni* menneskets dyriske tabernakel. Vi gentager det vi har sagt i Isis Unveiled: —

". Alle ting havde deres oprindelse i ånd —evolutionen begyndte oprindeligt fra oven og fortsatte nedad, i stedet for det modsatte, som lært i den Darwinistiske teori. Med andre ord, har der været en gradvis materialisering af former ind til en fastsat recessions afslutning nås. Dette punkt er det hvor i doktrinen om moderne evolution kommer ind i den spekulative hypoteses arena. Ankommet til denne periode vil vi opdage det lettere at forstå Hæckel's *Anthropogeny*, som sporer menneskets herkomst 'fra dens protoplasmiske rod, gennemblødt i muddret af havene som eksisterede før de ældste klipper med fossiler blev aflejret,' ifølge Professor Huxley's fremlæggelse. Vi kan endnu lettere tro at mennesket (i den Tredie Runde) evolverede 'ved gradvis modificering af et (astralt) pattedyr med abe-lignende organisation' når vi husker på at (dog i en mere fortættet og mindre elegant, men stadigvæk lige så forståelig fraseologi) den samme teori blev nævnt af Berosus at have været lært om mange tusinder af år før hans tid af menneske-fisken Oannes eller Dagon, halv-dæmonen fra Babylonien* (dog til en vis grad ad modificerede linjer).

"Men hvad ligger bag den Darwinistiske linje om afstamning? Så vidt som det angår ham ingenting andet end 'uverificerede hypoteser.' For, som han angiver det, betragter han alle væsner 'som nedstammende i lige linje fra nogle få væsner som levede længe før den første aflejring i det Siluriske system blev ophobet.'† Han forsøger ikke på at vise os hvem disse 'få væsner' var. Men, det besvarer det vores formål lige så godt, i stedet for, ved overhovedet at indrømme deres eksistens, at ty til de gamle med henblik på bekræftelse og uddybning om ideen modtager stemplet på videnskabelig samtykke. . . . "

Sandt, som også nævnt i vores første værk: "Hvis vi godtager Darwin's teori om arternes udvikling, ser vi at hans begyndelses-punkt er placeret foran en åben dør. Vi har sammen med ham frihed, til enten at forblive indenfor, eller krydse dørtærsklen, hvor ovenfor ligger det ubegrænsede og uforståelige, eller rettere *Udsigelige*. Hvis vores dødelige sprog er utilstrækkeligt til at udtrykke det som vores ånd svagt forudser i det store '*Ovenfor*' — mens den er på denne jord — så *må* det realisere det på et tidspunkt i den tidsløse Evighed." Men hvad ligger "ovenfor" Hæckel's teori? Hvorfor *Bathybius Hæckelii*, og ikke mere!

Et yderligere svar er angivet i Del III. *Tillæg*.

* Cory: "Ancient Fragments."

† "Origin of Species," pp. 448, 489, første udgave.

STANZA IX.
MENNESKETS ENDELIGE EVOLUTION.

§§ (33) Skaberne angrrer. (34) De udsoner deres undladelse. (35) Mennesker bliver begavet med sind. (36) Den fjerde race udvikler fuldkommen tale. (37) Enhver androgyn enhed adskilles og bliver tvekønnet.

33. SEENDE DETTE (*synden begået med dyrene*), GRÆD LHAERNE (*ånderne, "Visdommens Sønner"*) SOM IKKE HAVDE BYGGET MENNESKER (*som havde afvist at skabe*), SIGENDE: —

34. "AMANASAEN (*den 'sindløse'*) HAR BESUDLET VORES FREMTIDIGE BOLIGER (*a*). DETTE ER KARMA. LAD OS DVÆLE I DE ANDRE. LAD OS LÆRE DEM BEDRE, FOR IKKE VÆRRE SKULLE SKE." DET GJORDE DE. . . .

35. DEREFTER BLEV ALLE BEGAVET MED MANAS (*sind*). DE SÅ SYNDEN HOS DE SINDLØSE.

Men de havde allerede *adskilt* sig før strålen for guddommelig fornuft havde oplyst den mørke region i deres hidtil slumrende sind, og havde *syndet*. Det vil sige, at de begik ondt ubevidst, ved at frembringe et resultat som var unaturligt. Alligevel, lige som de andre seks oprindelige broder eller medmenneske racer, vil ikke desto mindre denne syvende, herefter degenererede race, som vil være nødt til at vente på dens tid med hensyn til dens endelige udvikling på grund af den begåede *synd*, — selv denne race vil *befinde sig selv* på en af de syv veje *på den sidste dag*. For "de viise* vogter hjemmet af naturens orden, de antager excellente former i hemmelighed."† Men vi må se hvorvidt "dyrene" som blev pillet ved, var af den samme slags som de der kendes af zoologien.

* Dette vers i Vedaen (X. 5-6), "De syv viise (visdoms stråler, Dhyanier) former syv veje (eller linjer lige som også *Racer* i en anden henseende). Til en af disse kan den lidende dødelige komme" — som udelukkende fortolket fra det astronomiske og kosmiske aspekt — er en af de mest righoldige med okkult betydning. "Vejene" kan betyde linjer (*maryadah*), men de er primært stråler af lys der falder på vejene som fører til visdom. (Se *Rig Veda* IV. 5-13.) Det betyder "veje" eller stier. De er, kort sagt, de syv Stråler som falder frit fra det makrocsmiske center, de syv principper i det metafysiske, de syv *Racer* i fysisk henseende. Alt afhænger af den brugte nøgle.

† "*Rig Veda*," X. 10, 5, 2.

(a) "Faldet" skete, ifølge den gamle Visdoms og de gamle optegnelser vidnesbyrd, lige så snart Daksha (den reinkarnerede Skaber af mennesker og ting i den tidlige Tredie Race) forsvandt for at gøre plads til den del af menneskeheden som var blevet "adskilt." Dette er hvordan Kommentaren forklarer detaljerne som gik forud for "Faldet":—

"I den indledende periode i menneskets Fjerde evolution, forgrenede menneskeriget sig i mange og forskellige retninger. Dens første eksemplars ydre form var ikke ensartet, for vehiklerne (æg-lignende, ydre skaller, hvor i det fremtidige fuldt ud fysiske menneske inkuberede) blev ofte pillet ved, før de blev hærdet, af mægtige dyr, fra nu ukendte arter, og som tilhørte Naturens forsøgsvisse anstrengelser. Resultatet var at mellemliggende racer af monstre, halvt dyr, halvt menneske, blev frembragt. Men da de var fejltagelser, så fik de ikke lov til at ånde længe og leve, selv om den iboende altoverskyggende psykiske magt over den fysiske endnu var meget svag, og næppe etableret, så havde de 'Æg-Fødte' Sønner taget mange af deres kvinder til sig selv som mager, og avlede andre menneskelige monstre. Senere, da dyrearter og menneskeracer gradvist blev bragt i ligevægt, adskilte de og parrede sig ikke mere. Mennesket skabte ikke mere — han avlede. Men han avlede også dyr, så vel som mennesker i gammel tid. Derfor Viismændene (eller viise mænd), som taler om hanner som ikke mere havde vilje-skabt afkom, men avlede forskellige dyr sammen med Danavaer (giganter) på kvinder fra andre arter — dyr der var tilskrevet dem lige som (eller på en måde) Sønner; og de (de menneskelige hanner) afviste i tide at blive anset som (formodede) fædre til umælende væsner — talte sandfærdigt og viist. Ved at se dette (tingenes tilstand), placerede kongerne og Herrerne fra de Sidste Racer (fra den Tredie og Fjerde) seglet for forbud mod det syndige samkvem. Det kolliderede med Karma, det udviklede ny (Karma). De (de guddommelige Konger) slog misæderne med sterilitet. De ødelagde de Røde og Blå Racer.†*

I en anden finder vi: —

"Det var blå og rød-ansigtede dyre-mennesker selv i senere tider; ikke på grund af reelt samkvem (mellem mennesker og dyrearter), men ved afstamning."

Og endnu en anden passage nævner: —

"Rød-hårede, mørklødede mennesker der gik på alle-fire, som bøjede og ubøjede (står opret og falder på deres hænder igen) som taler som deres forfædre, og løber på deres hænder som deres gigantiske stam-mødre."

Måske Hæckelianerne, i disse eksemplarer, ikke vil genkende

* Det er næsten umuligt at oversætte nogle af disse gamle Kommentarer ordret. Vi er ofte nødsaget til kun at angive meningen, og således genoversætte de bogstavelige oversættelser.

† Rudra, er en Kumâra, er *Lilalohita* — rød og blå.

Homo primigenius, men nogle af de lavere stammer, så som nogle af de Australiske vildes stammer. Ikke desto mindre, nedstammer selv disse ikke fra de antropoide aber, men fra menneskelige fædre og halvt-menneskelige mødre, eller, for at tale mere korrekt, fra menneskelige monstre — de "mislykkede" nævnt i den første Kommentar. De virkelige antropoider, Hæckel's *Catarrhini* og *Platyrrhini*, kom meget senere, i slutningen af Atlantis tiden. Orangutangen, gorillaen, chimpansen og cynocephalus er de sidste og rent fysiske evolutioner fra lavere antropoide pattedyr. De har en gnist af rent menneskelig essens i sig; mennesket har på den anden side, ikke en dråbe af pithecoïd* blod i hans vener. Således siger gammel Visdom og universel tradition.

Hvordan blev adskillelsen af kønnene fortaget? spørges der. Skal vi tro på den gamle Jødiske fabel om at Adam's ribben resulterede i Eva? Selv en sådan tro er mere logisk og fornuftig end menneskets afstamning fra *Quadrumanus* uden forbehold; da den førstnævnte gemmer en esoterisk sandhed under en fabel historie, mens den sidstnævnte ikke skjuler nogen dybere sandhed end ønsket om at pålægge mennesket en materialistisk fiktion. Ribbenet er ben, og når vi i Første Mosebog læser at Eva blev skabt ud af ribbenet, betyder det kun at *Racen med ben* blev frembragt fra en foregående Race og Racer, som var "benløse." Dette er en esoterisk læresætning spredt vidt og bredt, lige som den næsten er universel under dens mange udgaver. En Tahitisk tradition hævder at mennesket blev skabt ud af *Aræa*, "rød

* Dette, uanset moderne materialistisk evolution, der spekulerer på denne måde: "Den primitive menneskelige form, hvorfra vi mener alle mennesker udsprang, er uddød for længe siden." (Dette benægter vi; den er kun blev formindsket i størrelse og forandret i strukturen.) "Men mange sandheder peger på konklusionen at den var behåret og dolichocephalic." (Afrikanske racer er selv *nu dolichocephalic* i stort omfang, men det palæolitiske Neandertaler kranie, det ældste vi kender, er af en stor størrelse, og ikke nærmere i kapacitet til gorillaens kranium end noget andet nu-levende menneskes). "Lad os, i mellemtiden, kalde disse hypotetiske arter for *Homo primigenius*. . . . Disse første arter, eller Abe-mennesket, forfæderen til alle de andre, fremkom SANDSYNLIGVIS i de *tropiske regioner* i den gamle verden fra ANTROPOID ABER." Spurgt om beviser, svarer evolutionisten ufortrødent: "Med hensyn til disse KENDES INGEN FOSSILE EFTERLADENSKABER AF OS ENDNU, MEN DE VAR *sandsynligvis* LIGE SOM GORILLAEN OG ORANGUTANGEN I DEN NUVÆRENDE TID." Og derefter nævnes Papuan negro som den sandsynlige efterkommer i den første linje (*Pedigree of Man*, p. 80).

Hæckel holder fast i Lemurien, som han sammen med Østafrika og Sydasien, nævner som den mulige vugge for det oprindelige Abe-menneske; og lige så gør mange geologer. Hr. A. R. Wallace godtager dens eksistens, dog i en mere modificeret henseende, i hans "*Geographical Distribution of Animals*." Men lad ingen Evolutionister tale så letsindet om den forholdsvise størrelse af hjerner hos mennesket og aben, for det er meget *uvidenskabeligt*, især når de foregiver at ikke se nogen forskel mellem de to, eller i det mindste meget lidt. For Vogt viste selv, at mens de højeste af Aberne, gorillaen, har en hjerne på kun 30 til 51 kubik tommer, så er hjernen hos de laveste af de Australiske indfødte op til 99.35 kubik tommer. Den førstnævnte er således "ikke halvt så stor som en nyfødt baby's hjerne," siger Pfaff.

Jord." Taaroa, den skabende kraft, hovedguden, "lægger mennesket i søvn i mange år, i mange liv," hvilket betyder racemæssige perioder, og er, som vist andet steds, en reference til hans *mentale søvn*. I løbet af denne tid trak guddommen et *Ivi* (ben) ud af mennesket og hun blev kvinde.*

Ikke desto mindre, uanset hvad allegorien kan betyde, så nødvendiggør selv dens eksoteriske mening en *guddommelig* Bygger af mennesket — "en Forfader." Tror vi så på sådanne "overnaturlige" væsner? Vi siger, Nej. Okkultismen har aldrig troet på noget som helst, *udenfor* naturen, uanset bevægeligt eller ikke-bevægeligt. Ej heller er vi Cosmos-tilbedere eller Polyteister fordi vi tror på det "Himmelske Menneske" og guddommelige mennesker, for vi har akkumuleret vidnesbyrd om tidsaldrene, med uforanderlige beviser på ethvert essentielt punkt, til at støtte os i dette; de Gamles Visdom og UNIVERSELLE tradition. Vi afviser, imidlertid, enhver grundløs og ubegrundet tradition, som, ved at have vokset sig væk fra streng allegori og symbollære, er blevet godtaget i eksoteriske trosretninger. Men det som er bevaret i *enstemmige* traditioner, kan kun den forsættligt blinde afvise. Derfor tror vi på racer af væsner andre end vores egne i fjernt liggende geologiske perioder; på racer med ætereale, fulgt af *ulegемlige*, "*Arupa*," mennesker, med form men ingen fast substans, giganter som gik forud for os pygmæer; på dynastier med guddommelige væsner, disse Konger og Lærere fra den Tredie Race indenfor kunstarter og videnskaber, sammenlignet med hvilke vores moderne videnskab har mindre chance end elementær aritmetik med geometri.

Nej, med sikkerhed ikke. Vi tror ikke på det *overnaturlige* men kun på de *overmenneskelige*, eller snarere de *mellemmenneskelige* intelligenser. Man kan let værdsætte følelsen af modvillighed som en uddannet person ville have ved at blive klasseret sammen med de overtroiske og uvidende; og endda realisere den store sandhed ytret af Renan når han siger at: "Det overnaturlige er blevet lige som den oprindelige synd, en skavank som alle synes at skamme sig over — selv de mest religiøse personer som i vores tid afviser at godtage selv et *minimum* af Bibelske mirakler i al deres naivitet, og som, ved at søge at reducere dem til et *minimum*, skjuler og gemmer det i fortidens yderste afkroge."†

Men Renan's "overnaturlige" tilhører dogmet og dets døde bogstav. Det har intet at gøre med dets Ånd ej heller med virkelighedens sandheder i Naturen. Hvis teologien beder os om at tro at mennesker for fire eller fem tusinde år siden levede 900 år eller mere, at en del af menneskeheden, Israels folks fjender, bestod kun af giganter

* "*Polynesian Researches*," Ellis. Vol.II., p. 38.

Missionærerne synes at have kastet sig over dette navn *Ivi* og gjort det til *Eva*. Men, som vist af Professor Max Müller, er Eva ikke det Hebraiske navn men en Europæisk transformation af חַוָּה , *chavah*, "liv," eller moder til alt levende; "mens den Tahitiske *Ivi* og den Maoriske *Wheva* betød ben og kun ben." ("*Falske Analogier*.")

† *Chaire d'Hébreu au collège de France*, p. 20.

og monstre, så afviser vi at tro at sådan en ting eksisterede i Naturen for 5.000 *år tilbage*. For Naturen gør aldrig fremskridt ved spring eller hop, og logik og almindelig fornuft, desuden har geologi, antropologi og etnologi, med rette gjort oprør imod sådanne påstande. Men hvis denne samme teologi, ved at opgive hendes fantasifulde kronologi, havde påstået at mennesket levede 969 år — Metusalems alder — for fem millioner år siden, så ville vi ikke have noget imod denne påstand. For i disse dage var menneskets fysiske legeme, sammenlignet med den nuværende menneskelige krop, som en megalosaurus i forhold til en firben.

En naturalist fremlægger en anden vanskelighed. Mennesket er den eneste art som, kan avle sammen, uanset hvor forskelligartede det er i dets racer. "Der er ingen tvivl om udvælgelse mellem *menneskelige racer*," siger anti-Darwinisterne, og ingen evolutionist kan benægte dette argument — et som meget triumferende beviser *specifik enhed*. Hvordan kan Okkultismen så insistere på at en del af Fjerde Race menneskeheden avlede unger fra kvinder fra en anden, kun *halv-menneskelig*, hvis ikke helt en dyrisk, race, hvor hybriderne der var resultatet af denne forening ikke kun frit avlede men frembragte forfædrene til de moderne antropoid aber? Esoterisk videnskab svarer til dette at det var ved selve begyndelsen af det fysiske menneske. Siden da, har Naturen forandret sine veje, og sterilitet er det eneste resultat af forbrydelsen for menneskets dyriskhed. Men vi har ind til denne dag bevis på dette. Den Hemmelige Lære lærer at *menneskeheds specifikke enhed* selv nu ikke er uden undtagelser. For der er, eller rettere var stadigvæk for nogle få år siden, efterkommere af disse halv-dyriske stammer eller racer, begge af fjern Lemurisk og Lemuro-Atlantisk oprindelse. Verdenen kender dem som Tasmanere (nu uddøde), Australiere, Andamanske Øboere, osv. Tasmanernes herkomst kan næsten blive bevist ved en sandhed, som slog Darwin et god del, uden han var i stand til at få noget begreb om det. Denne sandhed fortjener omtale.

Nu har de Quatrefages og andre materialister, som søger at bevise Monogenesis ved selve den sandhed at enhver race i menneskeheden er i stand til at blive krydset med hinanden, udeladt *undtagelser* i deres udregninger, som i dette tilfælde ikke bekræfter denne regel. Menneskelige krydsninger kan have været en generel regel fra tiden ved adskillelsen af kønnene, og alligevel så kan den anden lov hævde sig selv, dvs., sterilitet mellem to menneske racer, lige som mellem to dyrearter af forskellig slags, i disse sjældne tilfælde hvor en Europæer, der nedlader sig til at se en mage i en kvinde fra en vild stamme, ender med at vælge et medlem af sådanne blandede stammer.* Darwin bemærker et sådant

* Af sådanne halv-dyriske væsner, var de eneste levn kendte af Etnologien Tasmanerne, en *del* af Australierne og en bjergstamme i Kina, mændene og kvinderne som er fuldkommen dækket med hår. De var i en *direkte* linje de sidste efterkommere af de refererede halvt-dyriske sidste-dages Lemurianere. Der er, imidlertid, betydelige antal af blandede Lemuro-Atlantiske mennesker frembragt ved forskellige

tilfælde i en Tasmansk stamme, hvis kvinder pludselig blev ramt af sterilitet, *en masse*, nogen tid efter ankomsten af Europæiske kolonister blandt dem. Den store naturalist prøvede at forklare denne sandhed med forandring af diæten, føden, omstændighederne, osv., men opgav til sidst løsningen af mysteriet. For Okkultisten er den en meget indlysende en. "Krydsning," som det kaldes, af Europæere med Tasmaniske kvinder — *dvs.*, repræsentanter for en race, hvis forfædre var et "sjælløst"* og sindløst monster og et virkeligt menneske, dog stadigvæk et lige så sindløst menneske — bragte sterilitet. Dette, ikke alene som en konsekvens af en fysiologisk lov, men også som et dekret af *Karmisk* evolution i spørgsmålet om videre overlevelse af den abnorme race. Videnskaben er *endnu ikke* på noget punkt i det ovennævnte villige til at tro på det — men den vil være nødt til det i det lange løb. Lad os huske at Esoterisk filosofi, kun udfylder hullerne lavet af videnskaben og korrigerer hendes falske antagelser.

Alligevel, så støtter, geologi og endda botanik og zoologi den esoteriske lære i dette tilfælde. Det har været foreslået af mange geologer at de Australske indfødte — der, som han gør, sam-eksisterer med en *arkaisk fauna og flora* — må datere tilbage til en enorm ælde. Hele denne mysterie races miljø, hvis oprindelse etnologien er tavs om, er et vidnesbyrd om sandheden i den esoteriske position.

"Det er et meget besynderligt faktum," † siger Jukes, "at ikke kun disse marisupalske dyr (pattedyrene fundet i Oxfordshire sten-område tavlerne), men mange af skallerne — som for eksempel, *Trigonias* og endda nogle af planterne fundet som fossiler i de Oölotiske klipper — meget mere nært ligner de som nu lever i Australien end de levende former på nogen anden del af kloden. Dette kan forklares ved den formodning, at siden den Oölitiske (Jurassiske) periode, så *har mindre forandring fundet sted i Australien end andet steds*, og at den Australske flora og fauna konsekvent bibeholder noget

krydsninger med sådanne halvt-menneskelig stammer — *f.eks.*, de vilde mennesker fra Borneo, Veddhaer fra Ceylon, klassificeret af Prof. Flower blandt Aryanere (!), de fleste tilbageværende Australiere, Buskmænd, Negritoer, Andamanske Øboere, osv.

Australierne fra St. Vincent Bugten og Adelaide nabolaget er *meget behårede*, og de brune dun på drenges skind på fem eller seks årsalderen antager et *pelslignende udseende*. De er imidlertid, degraderede *mennesker* — ikke den tætteste approksimering til "*pithecoïd* mennesket," sådan som Hæckel så fejende bekræfter. Kun en del af disse mennesker er et Lemurisk levn. (Sml. "*Esoteric Buddhism*," p.55.)

* Ved at kalde dyret "Sjælløs," så svarer det ikke til at fratage bæstet, fra den mest ydmyge til de højeste arter, en "sjæl," men kun en bevidst overlevende *Ego-sjæl*, *dvs.*, det princip som overlever efter mennesket, og reinkarnerer i et lignende menneske. Dyret har et astralt legeme, som overlever det fysiske form i en kort periode; men dets (dyriske) Monade reinkarnerer ikke i den samme, men i en højere art, og har selvfølgelig ingen "Devachan." Den har *kimene* til alle de menneskelige principper i sig selv, men de er *latente*.

† "*Manual of Geology*," p. 302.

af den Oölitiske type, *mens den overordnet var blevet helt fortrængt og erstattet på resten af Kloden.*" (! !)

Hvorfor har mindre forandring nu fundet sted i Australien end andre steder? Hvor er denne *raison d'etre* til en sådan "langsommeligheds forbandelse"? Det er ganske enkelt fordi omgivelsernes natur udvikles *pari passu* med den pågældende race. Korrespondancer hersker på ethvert område. De overlevende til de senere Lemurianere, som undslap deres fællers ødelæggelse da hovedkontinentet blev nedsænket, blev forfædre til en del af de nuværende indfødte stammer. Da de var en meget lav under-race, oprindeligt avlet af dyr, af monstre, hvis fossiler nu hviler flere mil under havbunden, så har deres gruppe siden hen eksisteret i et miljø stærkt underlagt *loven om langsommelighed*. Australien er en af de ældste lande nu ovenover vandene, og er i den gamle alders senile kraftløshed, på trods af dets "*jomfruelige jord*." Det kan ikke frembringe nye former, med mindre det hjælpes af nye og friske racer, og kunstig kultivering og fremavl.

For imidlertid endnu en gang, at vende tilbage til den Tredie Race, den "Sved-Fødte," den "Æg-bærende," og den "Androgyne." Næsten kønsløs, i dens tidlige begyndelse, så blev den tvekønnet eller androgyn; selvfølgelig meget gradvist. Passagen fra den førstnævnte til den sidstnævnte transformation nødvendiggjorde utallige generationer, hvor under den enkle celle som udgik fra den tidligste forælder (de to i en), først udviklede sig til et tvekønnet væsen; og derefter, hvor cellen blev et regulært æg, fremlagde den et enkønnet væsen. Tredie-Race-menneskeheden er den mest mysteriøse af alle de hidtil udviklede fem Racer. Mysteriet om "Hvordan'et" med hensyn til frembringelsen af de adskilte køn, må, selvfølgelig, være meget uklar her, da det er et område for en embryolog og en specialist, og det nuværende værk angiver kun svage skitseringer af processen. Men, det er tydeligt at Tredie Race menneskeheden enheder begyndte at adskilles i deres præ-natale skaller, eller æg,* og at udgå fra dem som adskilte han og hun babyer, tidsaldre efter dets tidlige forfædres tilsykomst. Og, mens tiden rullede videre i dens geologiske perioder, begyndte de nyfødte under-racer at tabe deres fødsels kapaciteter. Hen mod slutningen af den fjerde *under-race*, tabte babyen dens evne til at gå så snart som den var frigjort fra dens skal, og ved slutningen af den femte, blev menneskeheden født under de samme omgivelser og ved den samme identiske proces som vores historiske generationer. Millioner af år, var selvfølgelig nødvendige. Læseren

* "Fablerne" og "myterne" om Leda og Jupiter, og tilsvarende, kunne aldrig være fremkommet i folks fantasi, hvis ikke allegorien hvilede på en sandhed i naturen. Evolutionen, der gradvist transformerede mennesket til et pattedyr, gjorde i hans tilfælde kun det som det gjorde i andre dyr. Men dette forhindrer ikke mennesket i altid at have stået i spidsen for dyreverdenen og andre organiske arter, og i at være gået forud for den førstnævnte.

er blevet gjort bekendt med de approksimerede tal, i det mindste med de eksoteriske udregninger, i Stanza II.

Vi nærmer os vende-punktet for Racernes evolution. Lad os se hvad okkult filosofi siger om sprogets oprindelse.

36. DEN FJERDE RACE UDVIKLEDE TALE.

Kommentarerne forklarer at den første Race — de ætereale eller astrale Yoga Sønner, også kaldt "Selv-fødte" — efter vores opfattelse, var, umælende, da den var uden sind på vores plan. Den Anden Race havde "Lyd-sprog," så vidt, som sang-lignende lyde alene sammensat af selvlyde. Den Tredie Race udviklede i begyndelsen et slags sprog som kun var en smule forbedring af de forskellige lyde i Naturen, af gigantiske insekters råb, og af de første dyrs, som, imidlertid, knapt var spirende i de "Sved-fødtes" (den *tidlige* Tredie Races) tid. I dens anden halvdel, da de "Sved-fødte" gav fødsel til de "Æg-fødte" (den *midterste* Tredie Race); og da disse, i stedet for at "udklækkes" (læseren må undskylde det ret så latterlige udtryk når det tillægges menneskelige væsner i vores tidsalder) som androgyne væsner, begyndte at evolvere sig til adskilte mænd og kvinder; og da den samme evolutions lov førte dem til at reproducere deres slags seksuelt, en handling som tvang de skabende guder, forårsaget af Karmisk lov, til at inkarnere i *sindløse* mennesker; først derefter blev talen udviklet. Men selv derefter var det stadigvæk ikke mere end en forsøgsvis anstrengelse. Hele den menneskelige race var i denne tid med "ét sprog og med én tunge." Dette forhindrede ikke de sidste to Under-Racer i den Tredie Race* i at bygge byer, og vidt og bredt at så civilisationens første frø under vejledning af deres guddommelige lærere,† og deres egne allerede opvakte sind. Lad også læseren huske på, at lige som hver af de syv racer er inddelt i fire tidsaldre — den Gyldne, Sølv, Bronze, og Jern Tidsalder — lige så er enhver mindste inddeling af sådanne racer.‡ Tale udvikledes, ifølge okkulte lære, derefter i den følgende rækkefølge:

I. Enstavelses tale; den for de første approksimeret set fuldt udviklede menneskelige væsner ved afslutningen af den Tredie Rod-race, de "gylden-farvede," gult-udseende mennesker, efter deres adskillelse i kønnene, og deres

* For at undgå forvirring, så lad læseren huske på at udtrykket Rod-Race gælder for en af de store Racer, under-Racer til en af dets store Forgreninger, og Familie-Race til en af under-inddelingerne, som inkluderer nationer og store stammer.

† I Sektionen om de Guddommelige Dynastier, forklares disse "Læreres" natur.

‡ Se Sektionen tilknyttet til "Yugaernes Inddelinger."

sinds fulde opvækkelse. Før dette, kommunikerede de gennem det som nu ville kaldes "tanke-overførsel," dog, med undtagelse af Racen kaldt "Sønnerne for Vilje og Yoga" — den første som "Visdommens Sønner" havde inkarneret i — tanken var kun meget lidt udviklet i det spirende fysiske menneske, og hævede sig aldrig over et lavt jordisk niveau. Da deres fysiske kroppe tilhørte Jorden, forblev deres Monader som helhed på et højere plan. Sprog kun ikke let udvikles før den fulde erhvervelse og udvikling af deres ræsonneringsevner. Denne enstavelses tale var, så at sige, selvlydens forælder til enstavelses sprogene blandet med hårde konsonanter, stadig i brug blandt de gule racer som er kendt af antropologen.*

II. Disse lingvistiske karakteristika udviklede sig til de agglutinerende sprog. De sidstnævnte blev talt af nogle Atlantiske racer, mens andre forælder stammer i den Fjerde Race bevarede moder-sproget. Og da sprog har deres cykliske evolution, deres barndom, renhed, vækst, *fald ned i stoffet*, blanding med andre sprog, modenhed, forfald og til sidst død,† lige så med den oprindelige tale hos de mest civiliserede Atlantiske racer — det sprog som refereres til som "Râkshasi Bhasa," i gamle Sanskrit værker — som forfaldt og næsten uddøde. Mens "cremen" af den Fjerde Race graviterede mere og mere hen mod den fysiske og intellektuelle evolutions højdepunkt, og som en arv således efterlod de højt udviklede bøjningsforms sprog til den spirende Femte (Aryan-ske) Race, så forfaldt de agglutinative og forblev som et fragmentarisk fossilt idiom, nu spredt, og næsten begrænset til de indfødte stammer i Amerika.

* De nuværende gule racer er imidlertid efterkommerne, af de tidlige forgreninger af den Fjerde Race. Af den tredje, er som sagt ovenfor, de eneste *rene og direkte* efterkommere, en del af de faldne og degenererede Australiere, hvis fjernt liggende efterkommere tilhørte en inddeling af den syvende Under-race til den Tredie. Resten er af blandet Lemuro-Atlantisk afstamning. De har siden da forandret sig fuldstændigt i statur og intellektuelle kapaciteter.

† *Sprog* er sandelig sameksisterende med fornuft, og kunne aldrig have udviklet sig før mennesket blev ét med de grundlæggende principper i dem — de som gjorde det slumrende manasiske element frugtbar og vakt til live i det primitive menneske. For, som Professor Max Müller fortæller os i hans "*Science of Thought*," "Tanke og sprog er identiske." Men at tilføje refleksionen, at *tanker som er for dybe til ord, overhovedet ikke eksisterer i realiteten*, til dette er ret så risikabelt, da tanken indpræget i de astrale tavler eksisterer i evigheden uanset den udtrykkes eller ikke. Logos er både fornuft og tale. Men sprog, som skrider frem i cyklusser, er ikke altid tilstrækkelige til at udtrykke *åndelige* tanker. Desuden, er den Græske Logos, i én henseende ækvivalent med Sanskritens Vâch, "åndens udødelige (intellektuelle) stråle." Og sandheden at Vâch (lige som Devasena, et *aspekt* af Saraswati, den skjulte Visdoms gudinde) er den evige cølibate *Kumâra's* ægtefælle, afslører en tankevækkende, dog skjult, reference til *Kumâraerne*, de "som afviste at skabe," men som senere hen blev pålagt at fuldende det *guddommelige* Menneske ved at inkarnere i ham. Alt dette vil blive fuldt ud forklaret i de sektioner som følger.

III. Bøjningsforms tale — grundlaget for Sanskrit, meget fejlagtigt kaldt det Græskes "ældre søster," i stedet for dens moder — var det første sprog (nu mysterie-sproget hos de Indviede, i den Femte Race). I alle tilfælde, er de "Semitiske" sprog hybrid efterkommere af de første fonetiske forvrængninger af den tidlige Sanskrit's ældste børn. Den okkulte doktrin der ikke godtager sådan nogle inddelinger som det Aryanske og det Semitiske, accepterer endda det Turaniske med store reservationer. Semitterne, især Araberne, er senere Aryanere — degenererede i åndelighed og fuldkommengjorte i materialitet. Til disse tilhører alle Jøderne og Araberne. De førstnævnte er en stamme der nedstammer fra Tchandalærne i Indien, de udstødte, mange af dem eks-Brahminere, som søgte tilflugt i Kaldæa, i Scinde, og Aria (Iran), og blev i sandhed født fra deres fader A-bram (Ikke Brahmin) for nogle 8.000 år F.Kr. De sidstnævnte, Araberne, er efterkommerne af de Aryanere som ikke ville gå ind i Indien ved tiden for nationernes spredning, hvor nogle af dem forblev i grænselandet der til, i Afghanistan og Kabul,* og langs Oxus, mens andre trængte ind i og indvaderede Arabien.

Men det var da Afrika allerede var blevet hævet op som et kontinent. Vi er i mellemtiden nødt til, så tæt som begrænset plads vil tillade det, at følge den gradvise evolution af de nu sande menneskelige arter. Det er i det pludselige ophør af evolution af visse under-racer, og deres påtvungne og voldelige bortledning til den rent dyriske linje ved kunstig kryds-formering, helt analog med hybridiseringen, som vi nu har lært at benytte i plante og dyre rigerne, at vi er nødt til at lede efter oprindelsen til antropoiderne.

* Ptolemæus, der i hans niende tavle omtaler *Kabolitæerne* (Kabul stammerne), kalder dem *Αριστόφυλοι*, *Aristophyli*, de aristokratiske eller *noble stammer*. Afghanerne kalder sig selv *Ben-Issrael* (Is(sa)rael's børn), fra *Issa*, "kvinde og også jord," Moder Jords Sønner. Men hvis du kalder en Afghaner *Yahoudi* (Jøde), så vil han dræbe dig. Emnet er fuldt ud behandlet andet steds. Navnene på de formodede tolv stammer og navnene på de virkelige stammer, de samme i antal, som Afghanerne, er de samme. Da Afghanerne er langt ældre (i det mindste, deres Arabiske gruppe) end Israelitterne, så behøver ingen at være overrasket over at opdage sådanne stammenavne blandt dem som *Youssofzic*, "Joseph's Sønner" i Punjcaure og Boonere; *Zablistanee* (Zeublon); Ben-manasseh (Manasseh's sønner) blandt Khojar Tartarerne; Isaguri, eller Issachar (nu Ashnagor i Afghanistan), osv., osv. Alle de tolv navne i de såkaldte tolv stammer er navnene på Zodiakkens tegn, sådan som det nu er udmærket bevist. I det mindste, giver navnene på de ældste Arabiske stammer, gen-oversat, navnene på zodiakkens tegn og ligeledes på Jacob's mytiske sønner. Hvor er sporene af de tolv Jødiske stammer? Ingen steder. Men der er et spor, og et godt et, på at Jøderne har prøvet at bedrage folk ved hjælp af disse navne. For, se hvad der sker *tidsaldre efter at de ti stammer* var helt forsvundet fra Babylon. Ptolemæus Philadelphus, der ønskede at få den Hebraiske Lov oversat til sig på Græsk (den berømte *Spetuagint*), skrev til Jødernes ypperstepræst, Eleazar, for at få ham til at *sende ham seks mænd fra hver af de tolv stammer*, og de *to-og-halvfjerds repræsentanter* (hvor af tres tilsyneladende var spøgelses) kom til kongen i Egypten og oversatte loven blandt mirakler og undere. Se Butler's "*Horae Biblicæ*," Josephus, og Philo Judæus.

"Visdommens Herrer" inkarnerede som vi ser, ikke i disse rød-hårede og hårdækkede monstre, frugten af den unaturlige forbindelse mellem mennesker og dyr. Ved en lang serie af transformationer på grund af unaturlig kryds-formering (unaturlig "seksuel udvælgelse"), udsprang således efter passende tid menneskehedens laveste eksemplarer; mens yderligere dyriskhed og frugten af deres første dyre anstrengelser med hensyn til reproduktion avlede nogle arter som udviklede sig til pattedyrs aber tidsaldre senere.*

Med hensyn til adskillelsen af kønnene, så skete den ikke pludselig, sådan som man kunne tænke. Naturen skrider langsomt frem i alt hvad den gør.

37. DEN ENE (*androgyn*) BLEV TO; OGSÅ ALLE DE LEVENDE OG KRYBENDE TING, SOM STADIGVÆK VAR EN, GIGANT-FISK, FUGLE, OG SLANGER MED SKAL-HOVEDER (*a*).

Dette relaterer tydeligt til den såkaldte tidsalder med de amfibiske reptiler, i tidsaldre hvor videnskaben hævder ingen *mennesker eksisterede!* Men hvad kunne de gamle vide om forhistoriske dyr og monstre fra før syndfloden! Ikke desto mindre, findes en passage i Bog VI. til Kommentarerne som frit oversat siger: —

"Da den Tredie adskiltes og faldt ned i synd ved at avle menneske-dyr, blev disse (dyrene) glubske, og mennesker og de fælles destruktive. Ind til da, var der ingen synd, intet liv blev taget. Efter (adskillelsen) var Satya (Yuga) ved sin afslutning. Det evige forår blev konstant forandring og sæsoner fulgte efter. Kulde tvang mennesker til at bygge husly og fremstille tøj. Derefter appellerede mennesket til de superiorer Fædre (de højere guder eller engle). Nâgaerne's Nirmânakayaer, Lysets viise Slanger og Drager kom, og forløberne for de Oplyste (Buddhaer). Guddommelige Konger nedsteg og lærte mennesker videnskaber og kunstarter, for mennesket kunne ikke længere leve i det første land (Adi-Varsha, de første Racers Eden), som var blevet forandret til et frossent hvidt legeme."

Det ovenfor nævnte er tankevækkende. Vi vil se hvad som kan udledes fra denne korte udtalelse. Nogle kan være tilbøjelige til at mene at der er mere i det end ved første øjekast.

* Kommentaren forklarer at aberne er de eneste arter, blandt dyrene, som gradvist og i enhver generation og variation tenderede mere og mere til at vende tilbage til dens mandlige forfaders oprindelige type — den mørke gigantiske Lemurianer og Atlantide.

EDENER, SLANGER, OG DRAGER.

Hvor fra kom ideen, og den sande betydning for udtrykket "Eden"? Kristne vil hævde at Edens Have er det hellige Paradis, stedet *vanhelliget med synd* begået af Adam og Eva; Okkultisten vil benægte denne døde-bogstavs fortolkning, og vise det modsatte. Man behøver ikke at tro og betragte Biblen som guddommelig åbenbaring for at sige at hvis denne gamle bog, læses esoterisk, så er den baseret på de samme universelle traditioner. Hvad Eden var vises delvist i Isis Unveiled.*

Det blev sagt at: "Edens Have overhovedet ikke er en myte som lokalitet; den tilhører de kendetegn i historien som for den studerende lejlighedsvist afslører at *Biblen* ikke helt kun er allegori. Eden, eller det Hebraiske גֶּן־עֵדֶן Gan-Eden, betyder Edens park eller have, er et arkaisk navn på landet vandet af Eufrates og dens mange forgreninger, fra Asien og Armenien til det Erythræiske hav." (A. Wilder siger at Gan-duniyas er et navn for Babylonien.) I den Kaldæiske "*Book of Numbers*," er beliggenheden angivet i taltegn, og i det kodede Rosenkruzeiske manuskript, efterladt af Greven af Skt. Germain, er det fuldt ud beskrevet. I de Assyriske *Tavler* er det angivet *Gan-duniyas*.

"Se," siger אֱלֹהִים (*Elohim*) i Første Mosebog, "mennesket er blevet som en af os."

Elohimerne kan i en henseende godtages som *guder* eller kræfter, og i en anden som *Aleim*, eller præster — hierofanterne indviet i godt og ondt i denne verden; for der var en læreanstalt med præster kaldt *Aleim*, mens lederen af deres kaste, eller lederen for hierofanterne var kendt som *Java-Aleim*. I stedet for at blive en neofyt, og gradvist erhverve sig sin esoteriske viden gennem regulær indvielse, så bruger en *Adam*, eller et Menneske, hans intuitive evner og, smager forårsaget af slangen (*Kvinden* og stof), ulovligt på Træet for Viden — den esoteriske eller Hemmelige Lære. Herkules's præster, eller Mel-karth, "Edens Herre," bar alle "skind klæder." Teksten siger: "Og *Java-Aleim* skabte for Adam og hans hustru כִּתְּוֹנֹתָי 'Chitonuth our.' " Det første Hebraiske ord, "*chiton*," er det Græske χιτων, *Chiton*. Det blev et Slavonisk ord ved adoptering fra *Biblen*, og betyder en *frakke*, en øvre klædning.

"Selv om det Hebraiske Skrift indeholder det samme substrat af esoterisk sandhed som enhver tidlig Kosmogoni gør, så bærer det på sin overflade kendetegnene på en dobbelt oprindelse. Dets Første Mosebog er et rent levn fra det Babilonske fangenskab. Navnene på steder, mennesker og endda ting, kan spores fra den oprindelige tekst til Kaldæerne og Akkadierne, forfædrene og de førstnævntes Aryanske lærere. Det anfægtes stærkt at de Akkadiske stammer i Kaldæa, Babylon og Assyrien på nogen

* Vol. I., pp. 575, og flg.

måde var bekendte med Brahmanerne fra Hindustan; men der er flere beviser til fordel for denne opfattelse end modsat. Semitten eller Assyreren burde, måske, være kaldt Turanere, og Mongolerne være kaldt Skyterne. Men hvis Akkadierne nogensinde eksisterede, på anden vis end i nogle etnologers og filologers fantasi, så ville de sandelig aldrig have været en Turansk stamme, sådan som nogle Assyriologer har stræbt efter at få os til at tro. De var ganske enkelt immigranter på deres vej til Lilleasien fra Indien, menneskehedens vugge, og deres præstelige adepter tøvede med at civilisere og indvie et barbarisk folk. Halévy beviste vildfarelsen om den Turaniske mani med hensyn til det Akkadiske folk, og andre videnskabsfolk har bevist at den Babyloniske civilisation hverken var født ej heller udviklet i dette land. Den var importeret fra Indien, og importørerne var Brahminske Hinduer."

Og nu, ti år efter dette blev skrevet, oplever vi os selv bekræfte Professor Sayce, som i hans første Hibbert foredrag siger at kulturen i den Babyloniske by Eridu var af *fremmed importering*. Den kom fra Indien.

"Meget af teologien blev af Semitterne lånt fra de ikke-Semittiske Akkadiere eller proto-Kaldæerne, som de erstattede, og hvis lokale kulte de hverken havde viljen ej heller evnen til at udrydde. Sandelig, gennem et langt forløb af tidsaldre levede de to racer, Semitterne og Akkadierne side om side, og deres opfattelser og tilbedelse af guderne blændede sig umærkeligt sammen."

Her, kaldes Akkadierne "ikke-Semittiske," sådan som vi havde insisteret på at de var i "*Isis*," hvilket er endnu en anden bekræftelse. Og vi har ikke mindre ret når vi altid hævder at den Jødiske Bibelske historie var en sammenhobning af *historiske sandheder*, arrangeret fra andre folks historie i Jødisk forklædning — eksklusiv Første Mosebog, som helt og enkelt er esotericisme. Men det er i virkeligheden fra Euxine til Kashmir og ovenfor, at videnskaben bør søge efter menneskehedens vugge — eller snarere en af hoved-vuggerne — og Ad-Ah's sønner; og især i eftertiderne, da Ed-en's Have på Eufrates blev læreanstalten for astrologer og magere, Aleimerne.

Men denne "læreanstalt" og dette Eden tilhører den Femte Race, og er ganske enkelt en svag overlevering af Adi-varshaen, fra den primitive Tredie Race. Hvad er den etymologiske mening med ordet *Eden*? På græsk er det ἠδωνή, betegnende *vellystighed*. I dette aspekt er den ikke bedre end Grækernes Olympen, Indra's himmel (Swarga) på Bjerget Meru, og endda paradiset fyldt med *Hourier*, lovet de rettroende af Mohammed. Edens Have var aldrig Jødernes ejendom; for Kina, som næppe kan formodedes at have vidst noget om Jøderne 2.000 F.Kr., har en sådan ur have i Centralasien beboet af "Vidsoms Drager," de Indviede. Og ifølge Klaproth,

placerer det hieroglyfiske kort kopieret fra en Japansk Encyklopædi i bogen af *Fo-kone-ky*, dets "Visdoms Have" på Pamir plateauet mellem de højeste toppe i Himalaya bjergkæderne; og ved at beskrive det som det kulminerende punkt i Centralasien, viser fire floder — Oxus, Indus, Ganges, og Silo — strømmende fra en fælles kilde, "*Dragernes Sø*."

Men det er ikke det Genetiske Eden; ej heller er det den Kabalistiske Edens Have. For den førstnævnte — *Eden Illa-ah* — betyder i en henseende Visdom, en tilstand lige som Nirvana, et Lyksalighedens paradis; mens det i en anden henseende refererer til det Intellektuelle menneske selv, Edens beholder hvor træet for Viden om godt og ondt gror: mennesket er *Kenderen* deraf.

Renan og Barthélemy St. Hilaire, der baserer dem selv "på de mest solide undersøgelser," mener det ikke mere er muligt at tvivle, og begge placerer menneskehedens vugge "i Timaus regionen." Til sidst, konkluderer the Asiatic Journal* at: "Alle traditionerne for den menneskelige race der samler deres oprindelige familier ved deres fødesteds region, viser os dem grupperet rundt om landene hvor Jødisk tradition placerer Edens Have; hvor Aryanerne (Zoroasterne) etablerede deres Airyana-vaêgô eller Meru (?). De er mod Nord omkranset af landene som forenes med Aral søen, og mod Syd af Baltistan, eller Lille Tibet. Alting medvirker til at bevise at der var denne bolig for den oprindelige menneskehed som vi skal spores til."

Denne "oprindelige menneskehed" var i dens Femte Race, hvor den "fire-mundede Drage," søen, hvor fra meget få spor nu er tilbage, var bolig for "Visdommens Sønner," de første sind-fødte sønner i den Tredie Race. Alligevel var det hverken den eneste ej heller menneskehedens oprindelige vugge, selv om det var en kopi af vuggen, sandelig, af det først tænkende *guddommelige* menneske. Det var *Paradesa'*et, de første Sanskrittalende menneskers højland, Grækernes *Hedone*, frydens land, men det var ikke Kaldæernes "*lysthuset* for vellystighed," for det sidstnævnte var kun levn efter det; og også fordi det ikke var der at *Menneskets Fald* skete efter "adskillelsen." Jødernes Eden var *kopieret* fra den Kaldæiske *kopi*.

At menneskets Fald ned i formering skete i løbet af de tidligste dele af de videnskaben kalder de Mesozoiske tider, eller reptilernes tidsalder, dokumenteres af Biblens fraseologi med hensyn til slangen, hvis natur forklares i *Zohar*. Spørgsmålet er ikke hvorvidt Eva's tilfælde med den fristende reptil er allegorisk eller ordret, for ingen kan betvivle at det er det førstnævnte, men at vise symbollærens ælde ved selve forholdet, og at den ikke kun var Jødisk men en universel ide.

* "*Journal Asiatique*," syvende år, 1855.

Nu finder vi i *Zohar* en meget mærkelig påstand, en som er kalkuleret til at provokere læseren til en hjertelig latter ved dens tåbelige absurditet. Den fortæller os at slangen, som blev brugt af *Shamael* (den formodede Satan), til at forføre Eva, var en slags *flyvende kamel* (*καμηλόμορφον*).

En "flyvende kamel" er sandelig for meget for den mest fri-tænkende F.R.S. Ikke desto mindre, havde *Zohar*, som næppe kan forventes at bruge et sprog som en Cuvier, ret i dens beskrivelse:* for vi ser den kaldt *Aschmogh* i de gamle Zoroastriske MSS., hvor den i Avesta repræsenteres som om den har tabt "dens *natur og dens navn*" efter Faldet, og beskrives som en kæmpe slange med en kamel nakke.

"Der er ingen vingede slanger, ej heller virkelige drager," hævder Salverte,† " . . . græshopper kaldes af Grækerne *vingede slanger*, og denne metafor kan have skabt mange beretninger om eksistensen af vingede slanger."

Der er ingen *nu*; men der er ingen grund til hvorfor de ikke skulle have eksisteret i den Mesozoiske tidsalder; og Cuvier, som har rekonstrueret deres skeletter, er et vidne på "flyvende kameler." Allerede, efter at have fundet simple fossiler af visse saurianere, har den store naturalist skrevet, at , "hvis noget som helst kan retfærdiggøre Hydraen og andre monstre, hvis skikkelser så ofte blev gentaget af middelalderlige historikere, så er det uden tvivl *Plesiosaurusen*." ‡

Vi er ikke klar over om Cuvier har tilføjet noget i retningen af en yderligere *mea culpa*. Men vi kan udmærket forestille os hans forvirring, efter alle hans bagtalelser imod arkaisk sandfærdighed, da han befandt sig selv i nærværelsen af en *flyvende saurian*, "Pterodactylen" (fundet i Tyskland), "78 fod lang, og bærende kraftige vinger tilknyttet dens reptile krop." Dette fossil beskrives som en reptil, *hvis hænders små fingre* er så forlængede at de kan bære en lang hindeagtig vinge. Her, er så, *Zohar's* "flyvende kamel" retfærdiggjort. For, der er med sikkerhed, mellem *Plesiosaurusens* lange hals og *Pterodactylens* hindeagtige vinge, eller endnu bedre *Mosasaurusens*, nok videnskabelig sandsynlighed med hensyn til at bygge en "flyvende kamel," eller en lang-halset drage. Prof. Cope, fra Philadelphia, har vist at det *Mosasauruske* fossil i kalken var en *vinget slange* af denne slags. Der er karakteristika i dens hvirvler, som indikerer forening med *Ophidiaen* snarere end med *Lacertiliaen*.

Og nu til hovedspørgsmålet. Det er velkendt at Oldtiden aldrig har påstået eksistensen af palæontografi og palæontologi blandt dens kunstarter og videnskaber; og den havde aldrig sine Cuvier'er. Alligevel har mange rejsende på Babyloniske tavler, og især i gamle Kinesiske og Japanske tegninger, i de

* Se Moses Maimonides, "*More Nevochim*."

† "*Science Occulte*," p. 646.

‡ "*Revolution du Globe*," vol. v., p. 464.

ældste Pagoder og monumenter, og i det Kejserslige bibliotek i Peking, set og genkendt fuldkomne repræsentationer af Plesiosauruser og Pterodactyler i de mangeartede Kinesiske drager.* Desuden, taler profeterne i Biblen om flyvende ild-slanger,† og Job nævner Leviathanen.‡ Nu stilles det følgende spørgsmål meget direkte: —

I. Hvordan kunne de gamle nationer vide noget om uddøde monstre i Kultiden og de Mesozoiske tider, og endog vise og beskrive dem mundtligt og billedligt, med mindre de enten havde *set disse monstre selv eller besad beskrivelser af dem i deres traditioner*, beskrivelser som nødvendiggør *levende og intelligente øjenvidner?*

II. Og hvis sådanne øjenvidner først godtages (med mindre retrospektiv clairvoyance bevilliges), hvordan kan menneskeheden og de første palæolitiske mennesker ikke være tidligere end omkring midten af den tertiære periode? Vi må huske på at de fleste videnskabsfolk ikke vil tillade at mennesket fremstod før den Kvartære periode, og udelukker ham således fuldstændig fra de Kænozoiske tider. Her har vi uddøde arter af dyr, som forsvandt fra Jordens overflade for millioner af år siden, beskrevet af, og kendt af, nationer hvis civilisation, det siges, næppe kunne være påbegyndt få tusinde år tilbage. Hvordan kan det være? Indlysende så må enten den Mesozoiske tid være nødt til at overlappe den Kvartære periode, eller mennesket må gøres samtidig med Pterodactylen og Plesiosaurusen.

Der kan ikke forventes, at fordi Okkultisterne tror på og forsvarer gammel visdom og videnskab, selv om vingede saurianere kaldes "flyvende kameler" i *Zohar's* oversættelser, at vi lige så imødekommende tror på alle historierne som middelalderen giver os om sådanne drager. Pterodactyler og Plesiosauruser ophørte med at eksistere sammen med hovedparten

* Vi læser i "*Mémoire à l'Académie*" om den "naive forbavselse hos Geoffrey St. Hilaire, da M. de Paravey viste ham nogle gamle Kinesiske værker og Babyloniske tavler med drager, . . . saurianere og ornithorhynchuses (akvatiske dyr *kun fundet i Australien*), osv., uddøde dyr som han mente ukendte på jorden. . . ind til denne dag."

† Se *Esajas*, xxx. 6: "Hugormen og den flyvende slange gennem nødens og trængslernes land," og de ildagtige slanger besejret af Moses's bronze slange.

‡ Fossilerne rekonstrueret af videnskaben, som vi ved burde være tilstrækkelig garanti for muligheden af endda en *Leviathan*, ud over Esaja's flyvende slanger, eller *saraph mehophep*, ord som i alle Hebraiske Leksikoner oversættes som "saraph," opflammet og ildagtig gift, og "mehophep," *flyvende*. Men, selv om Kristen teologi altid har forbundet begge (*Leviathan og saraph mehophep*) med djævlens, er udtrykket metaforisk og har intet at gøre med "den onde." Men ordet *Dracon* er blevet synonym for det sidstnævnte. I Bretagne betegner ordet *Drouk* nu "djævlens," deraf, som vi fortælles det af Cambry ("*Monuments Celtiques*," p. 299), djævlens grav i England, *Draghedanum sepulcrum*. I Languedoc kaldes de meteoriske ilde og *spøgelses-lys* for *Dragg*, og i Bretagne Dreag, *Wraie* (eller wraith), Drogheda slottet i Irland betyder djævlens slot.

af den Tredie Race. Når vi derfor af Romersk Katolske forfattere, alvorligt bedes om at kreditere Christopher Scherer's og Fader Kircher's skrøner med hensyn til at de med deres egne øjne har set levende ildagtige og flyvende drager, respektivt i 1619 og 1669, så vil vi tillades at anse deres påstande for at være enten drømme eller løgne.* Ej heller vil vi på anden vis betragte den anden historie fortalt af Petrarch, som andet end en *poetisk tilladelighed*, Petrarch som, imens han en dag fulgte hans Laura i skovene og passerede forbi en hule, krediteres med at have fundet en drage, som han med det samme stak ned med hans daggert og dræbte, og således forhindrede monstret i at sluge hans hjertenskær.† Vi vil velvilligt tro på historien hvis Petrarch havde levet i Atlantis dage, da sådanne før-syndfloden monstre stadigvæk kan have eksisteret. Vi benægter deres eksistens i vores nuværende æra. Hav-slangen er en ting, dragen en helt anden. Den førstnævnte benægtes af majoriteten fordi den eksisterer og lever i selve oceanets dybder, er meget sjælden, og løfter sig kun til overflade når den nødsages der til, måske, på grund af sult. Således holdt usynlig, kan den eksistere og stadigvæk benægtes. Men hvis der var sådan en ting som en drage med den ovenfor nævnte beskrivelse, hvordan kunne den så nogensinde have undsluppet opdagelse? Det er et væsen samtidig med den tidligste Femte Race, og eksisterer ikke mere.

* De ultramontanske forfattere godtager, helt seriøst, hele serien af draconiske historier fremlagt af Fader Kircher (*Ædipus Ægyptiacus*, "*De Genere Draconum*"). Ifølge denne Jesuit, så han selv en drage som blev dræbt i 1669 af en Romersk bonde, da direktøren for Museo Barberini sendte den til ham, for at nedtage bæstets lighed, noget Fader Kircher gjorde og fik det offentliggjort i en af hans *folianter*. Efter dette modtog han et brev fra Christopher Scherer, Prefekt i Canton of Soleure, Schweiz, hvor i denne official certificerer at han selv, en god sommernat i 1619 *med hans egne øjne* har set, en levende drage. Efter at være forblevet på hans balkon "for at kontemplere firmamentets fuldkomne renhed," skriver han, "så jeg en ildagtig, skinnende drage rejse sig fra en af hulerne i Mount Pilatus og bevæge sig selv hurtigt mod Fluelen til den anden ende af søen. Enorm i størrelse, hans hale var endnu længere og hans hals meget udstrakt. Hans hoved og kæber var som en slanges. Ved at flyve afgav han på sin vej talrige gnister (? !). . . . Jeg mente først jeg så et meteor, men jeg blev snart overbevist ved at se mere opmærksomt efter, på hans flugt og hans krops bygning at jeg så en *virkelig drage*. Jeg er glad for således at være i stand til at oplyse deres Ærbødighed om den *virkelige sande* eksistens af disse dyr "; i *drømme*, fra lange forgange tidsaldre, burde forfatteren have tilføjet.

† Som et overbevisende bevis på forholdets virkelighed, så refererer en Romersk Katolik læseren til billedet med denne begivenhed malet af Simon de Sienne, en ven af poeten, på portalen for *Church Notre Dame du Don* ved Avignon; på trods af den Suveræne Paves forbud, som "ikke ville tillade denne kærlighedens triumf at blive tronsat på dette hellige sted"; og tilføjer: "Tiden har skadet og frarøvet kunstværket, men har ikke svækket dens tradition." De Mirville's "Dragon-Devils" i vores æra synes ikke at have nogen held, da de mysteriøst forsvinder fra de museer hvor de siges at have været. Således med dragen balsameret af Ulysses Aldobranda og præsenteret til Musée du Sénat, enten i Napoli eller Bologna, som "var der stadigvæk i 1700, men er der ikke mere." (Vol. 2, p. 427, "*Pneumatologie*."

Læseren kan forespørge om hvorfor vi overhovedet taler om drager? Vi svarer: *først*, fordi viden om sådanne dyr er et bevis på den menneskelige races enorme ælde; og for det *andet*, for at vise forskellen mellem den sande zoologiske mening med ordene "drage," "*Nāga*," og "Slange," og den metaforiske, når de bruges symbolsk. Den profane læser, som intet ved om mysterie sproget, er, når han ser en af disse ord nævnt, tilbøjelig til at godtage det bogstaveligt. Deraf, *quid pro quos* og uretfærdige beskyldninger. Et par eksempler vil være tilstrækkeligt.

Sed et serpens? ja: men hvad var slangens natur? Mystikere ser intuitivt et dyre sindbillede og en høj åndelig essens i slangen fra *Første Mosebog*: en superintelligent cosmisk kraft, et "stort faldent lys," en ånd siderisk, luftformigt og telluriansk på samme tid, "hvis indflydelse cirkulerer kloden (*qui circumambulat terram*), som en Kristen fanatiker af det døde-bogstav (de Mirville) ser det, og som kun manifesterede sig selv under det fysiske sindbillede, som var det mest belejlige "med hensyn til dets moralske og intellektuelle *snoninger*": *dvs.*, under den ophidianske form.

Men hvordan vil Kristne opfatte Bronze Slangen, den "GUDDOMMELIGE HEALER," hvis slangen bør anses som et sindbillede på snedighed og ondt? Den "Ene Onde" selv? Hvordan kan demarkationslinjen nogensinde fastlægges, når den spores arbitrært med en sekterisk teologisk ånd. For, hvis tilhængerne af den Romerske Kirke lærer at Merkur og Æskulap, eller Asklepios, som i sandhed, er ét, er "djævle af djævle sønner," og staven og slangen hos den sidstnævnte var "djævlens stav"; hvordan med Moses's "bronze slange"? Enhver lærd ved at både den *hedenske* stav og Jødiske "slange" er en og samme, nemlig, *Merkurstaven*, APOLLON-PHYTON's søn. Det er let at forstå hvorfor Jøderne antog den ophidianske form for deres "forfører." Hos dem var den rent *fysiologisk og fallisk*; og ingen mængde af kasuistisk ræsonneren på den Romersk Katolske Kirkes vegne kan give nogen anden mening, når først mysterie sproget er nøje studeret, og de Hebraiske skriftruller læst numerisk. Okkultisterne ved at slangen, *Nagaen*, og dragen hver har en syvfoldig betydning; at Solen, for eksempel, var det *astronomiske* og *cosmiske* sindbillede på de to lys i kontrast, og Gnostikernes to slanger, den gode og den onde; de ved også at, når de blev *generaliseret*, så repræsenterer konklusionerne fra både videnskaben og teologi to yderst tåbelige ekstremer. For, når den førstnævnte fortæller os at det er tilstrækkeligt at spore legenderne om slangerne til deres oprindelige kilde, den astrologiske legende, og for alvor at meditere på *Solen*, Python's besejrer, og den himmelske jomfru i Zodiakken som tvinger den fortærende drage tilbage, hvis vi ønsker nøglen til alle de efterfølgende religiøse dogmer; det er let at forstå at, i stedet for at

generalisere, så har forfatteren ganske enkelt hans øje på Kristen religion og *Åbenbaring*. Vi kalder denne en ekstrem en. Den anden betragter vi som dette: når, teologi gentager den berømte beslutning i Koncilet i Trent, og søger at overbevise masserne om at "fra menneskets fald ind til timen for hans dåb så havde djævelen fuld magt over ham, og *besætter ham ved sin ret (diabolum dominationem et potestatem super homines habere et jure eos possidere)*." Til dette svarer Okkult filosofi: Bevis først eksistensen af djævelen *som en entitet*, og derefter kan vi måske tro på en sådan medfødt besættelse. En meget lille mængde af observation og viden om menneskelig natur kan være tilstrækkeligt til at bevise usandheden i dette teologiske dogme. Havde SATAN nogen virkelighed, i den objektive eller endda subjektive verden (i den kirkelige betydning), så er det den fattige djævel som vil opleve sig selv kronisk besat og endda besat af de slemme — derfor hovedparten af menneskeheden. Det er menneskeheden selv, og især de gejstlige, ledet af den hovmodige, skrupelløse og intolerante Romerske Kirke, som har undfanget, givet fødsel til, og opdraget den onde i kærlighed; men dette er en uvedkommende bemærkning.

"Hele tankeverdenen bebrejdes af Kirken for at have beundret slangen. Hele menneskeheden 'opbragte og stenede den på samme tid.' Zend Avestaen taler om den som Kongerne og Vedaerne gør, lige som Eddaen og Biblen. . . . Overalt den hellige slange, nagaen, og dens helligdom og dens præst; i Rom er det Vestalen som forbereder dens måltid med den samme omhyggelighed som hun skænker den hellige ild. I Grækenland, kan Æskulap ikke helbrede uden dens assistance, og delegerede den til hans kræfter. Enhver har hørt om den berømte Romerske ambassadør sendt af Senatet til medicinguden og dennes tilbagevenden med den ikke mindre berømte slange, som udgik af sin egen vilje og ved sig selv hen mod dens Mester's tempel på en af Tiberens øer. Ikke en Bacchante som ikke luftede den (slangen) i hendes hår, ikke en Augur stilte ikke spørgsmål til den orakelmæssigt, ikke en nekromantiker hvis grav er fri for dens tilstedeværelse! Kainiterne og Ofitterne kalder den Skaber, men de lige som Schilling gjorde, anerkender at slangen er 'ond i substansen og dens personificering.' "*"

Ja, forfatteren har ret, og hvis man vil have en fuldkommen ide om den prestige som slangen nyder ind til vores tid, så bør man studere forholdet i Indien og lære alt som menes om, og stadigvæk tillægges til, *Nagaerne* (Kobraer) i dette land; man bør også besøge Afrikanerne fra Whydah, Voodooerne i Port-de-Prince og Jamaica, Nagalerne i Mexico, og Pa'en, eller slange-menneskerne i Kina, osv. Men hvorfor undre sig over at slangen "beundres" og på samme tid forbandes, siden vi

* "Sacred Serpents" på p. 432 fra de Mirville's "*Mémoire*."

ved at den var et symbol fra begyndelsen?* I ethvert gammelt sprog betegnede ordet *drage* det som det gør nu på Kinesisk — (*lang*) *dvs.*, "*væsnet som er klogere end andre*" og på Græsk *δράκων*, eller "han som ser og iagttager." Og er det til dyret med dette navn som nogle af disse tilnavne kan tillægges? Er det ikke tydeligt, uanset hvor som helst overtro og glemsel om den oprindelige mening kan have ført de vilde hen nu, at de omtalte kvalifikationer havde til hensigt at blive tillagt de menneskelige originaler, som blev symboliseret som slanger og drager? Disse "originaler" — ind til den dag i dag i Kina kaldt "Visdommens Drager" — var de første disciple af Dhyanierne, som var deres lærere; kort sagt, de oprindelige adepter fra den Tredie Race, og senere, fra den Fjerde og Femte Racer. Navnet blev universelt, og intet fornuftigt menneske før den Kristne æra ville nogensinde have forvekslet mennesket og symbolet.

Champollion skriver at symbolet på Chnouphis, eller verdenssjælen, "blandt andet er en enorm slange der står på menneskeben; denne reptil, sindbilledet på den gode genius, er en *veritabel Agathodæmon*. Den repræsenteres ofte med skæg. . . . Dette hellige dyr, der er identisk med Ofitternes slange, findes indgraveret på talrige Gnostiske eller Basilidanske sten . . . Slangen har forskellige hoveder, men er konstant indskrevet med bogstaverne ΧΝΟΤΒΙΣ."† Agathodæmon var begavet "med viden om godt og ondt," *dvs.*, med guddommelig Visdom, da uden den førstnævnte er den sidstnævnte umulig.‡ Champollion gentager Iamblichus, og viser at han er "guddommen kaldt 'Ειχτων (eller de himmelske guders ild — den store§ Thot-

* Dette er næsten lige så retfærdigt som en fanatiker — nogle få årtusinder senere — i en fremtidig ny trosretning, som var opsat på at glorificere *hans* religion på bekostning af *gammel* Kristendom ville sige: "Overalt blev det firbenede lam beundret. Nonnerne kaldte den Agnus, og placerede den i sin favn; præsten lagde den på alteret. Den indgik i ethvert påskemåltid, og blev glorificeret højlydt i ethvert tempel. Og alligevel frygtede de Kristne den, for de slog den ihjel og fortærede den" Hedninger, spiser i det mindste ikke deres hellige symboler. Vi kender ikke til nogen slange, eller reptil-spisere undtagen i civiliserede Kristne lande, hvor de begynder med frøer og ål, og må ende med virkelige slanger, lige som de begyndte med lam og endte med heste-kød.

† "*Pantheon*," 3.

‡ Den solare Chnouphis, eller *Agathodæmon*, er Gnostikernes Christos, som enhver lærd ved. Han er intimt forbundet med Sophia's (Visdoms) syv sønner, Aditi's (universel Visdoms) syv sønner, hendes ottende er Mårtånda, Solen, hvis syv er de syv planetariske regenter eller genii. Derfor var Chnouphis den *åndelige Sol for Oplystede*, for Visdom, derfor skytsånd for alle de Egyptiske Indviede, lige som Bel-Merodach (eller Bel-Belitanus) senere blev hos Kaldæerne.

§ Hermes, eller snarere Thot, var et generisk navn. Abul Teda viser fem Hermes'er i "*Historia Anti-Islamitica*," og navnene på Hermes, Nebo, Thot blev respektivt givet til store Indviede i forskellige lande. Således gav *Nebo*, søn af Merodach'og Zarpanitu (som Herodot kalder Zeus-Belos), hans navn til alle de store profeter, seere og Indviede. De var alle "Visdoms slanger," lige så forbundet med Solen astronomisk, og med Visdom åndeligt.

Hermes), som Hermes Trismegistus tillægger opfindelsen af magi." *

"*Opfindelsen af magi!*" Et mærkeligt udtryk at bruge, som om at afsløringen af de evige og aktuelle mysterier i naturen kunne *opfindes!* Tillæg lige så vel, *opfindelsen* af det radierende stof til Prof. Crookes årtusinder senere, i stedet for opdagelsen af det. Hermes var ikke opfinderen, eller endda opdageren, for, som sagt i fodnoten, er Thot-Hermes et generisk navn, lige som Enok (Enöichion, det "indre, åndelige øje"), *Nebo*, profeten og seeren, osv. Det er ikke det rigtige navn for noget levende menneske, men en generisk titel på mange adepter. Deres forbindelse med slangen i symbolske allegorier skyldes deres oplysthed ved de solare og planetariske guder i den tidligste intellektuelle Race, den Tredie. De er alle repræsentative skytsånder for Hemmelig Visdom. Asklepios er søn af Sol-guden Apollon — og han er Merkur; Nebo er Bel-Merodach's søn; Vaivasvata Manu, den store Rishi, er Vivisvat's søn — Solen eller Sûrya, osv., osv. Og mens, Nâgaerne sammen med Rishierne, Gandharavaerne, Apsarasaerne, Grâmanierne (eller Yakshaerne, mindre guder) Yatudhanaerne og Devaerne, astronomisk, er Solens tjenere gennem de tolv solare måneder; indenfor teogoni, og også antropologisk evolution, er de guder og mennesker — når de er inkarneret i den *nedre* verden. Lad læseren, i denne forbindelse, blive påmindet om, sandheden om at Appollonius mødte Buddhistiske *Nâgaer* i Kashmir — som hverken er slanger zoologisk, ej heller *Nâgaerne* etnologisk, men "viise mennesker."

Biblen, fra *Første Mosebog* til *Åbenbaringen*, er blot en serie af historiske optegnelser over den store kamp mellem hvid og sort Magi, mellem Adepterne på den højre vej, Profeterne, og de fra den venstre, Levitterne, de lærde fra de brutale masser. Selv de studerende af Okkultisme, selv om nogle af dem har flere arkaiske MSS. og direkte lære at forlade sig på, finder det vanskeligt at trække en grænse mellem *Sodalerne* på den Højre Vej og de fra den Venstre. Det store skisma som rejste sig mellem sønner fra den Fjerde Race, så snart som de første Indvielses Templer og Haller var blevet rejst under vejledning af "Gud's Sønner," er allegoriseret i Jakob's Sønner. At der var to Magi skoler, og at de ortodokse Levitter ikke tilhørte en *hellig* en, vises i ordene udtalt af den døende Jakob. Og her kan det være godt at citere nogle få sætninger fra "*Isis Unveiled*."

Den døende Jakob beskriver således hans sønner: "Dan," siger han, "skal være en *slange* ved vejen, en *snog* i stien, som bider heste-haserne, så hans rytter skal falde bagover (*dvs.*, han vil lære kandidaten *sort* magi) . . . Jeg har ventet på din frelse, O Herre!" Om Simeon og Levi bemærker patriarken at de " . . . *er* brødre; instru-

* "*Pantheon*," text 15.

menter for *grusomhed* er i deres boliger. O min sjæl, kom du ikke ind i deres *hemmelighed*; til *deres forsamling*."* Nu, er ordene "deres hemmelighed" i originalen i virkeligheden "deres SOD."† Og Sod var navnet for de store mysterier for Baal, Adonis og Bacchus, som alle var sol-guder og havde slanger som symboler. Kabalisterne forklarer allegorien om de ildagtige slanger ved at sige at det var navnet givet til Levi stammen, kort sagt, til alle *Levitter*, og at Moses var *Sodalernes* leder.‡ Det er til mysterierne at den oprindelige mening om "Drage-Betvingerne" skal spores, og spørgsmålet behandles fuldt ud herefter.

Imens følger det at, hvis Moses var leder af Mysterierne, så var han Hierofant deraf, og yderligere, hvis, vi på samme tid finder profeterne tordnende imod Israel's folks "vederstyggeligheder," at der så var to skoler. "Ildagtige slanger" var, derefter, ganske enkelt tilnavnet givet til Levitterne fra den præstelige kaste, efter de havde forladt den *gode lov*, Moses traditionelle lære: og alle de som fulgte *Sort Magi*. Esajas tænkte på troldmændene i disse lande, da han refererede til de "oprørske børn" som vil være nødt til at bære deres rigdom til landet hvor fra "hugormen og den *ildagtige* flyvende *slange*" (xxx.6) kommer, eller Kaldæa og Egypten, hvis Indviede allerede var meget degenererede på hans tid (700 F.Kr.).§ Men disse må omhyggeligt skelnes fra "Visdommens Ildagtige Drager" og "Ildtågens Sønner."

I den "*Store Bog om Mysterierne*" fortælles vi at: "Syv Herrer skabte Syv mennesker; tre Herrer (Dhyan Chohaner eller Pitrier) var hellige og gode, fire mindre himmelske og fyldt med lidenskab. . . *Chhayaerne* (fantomerne) til Fædrene var som de."

Dette redegør for forskellen i menneskelig natur, som er inddelt i syv gradueringer af godt og ondt. Der var syv tabernakler klare til at blive beboet af Monaderne under syv forskellige Karmiske tilstande. Kommentarerne forklarer på denne baggrund den lette spredning af ondt, lige så snart som de menneskelige Former var blevet rigtige mennesker. Nogle gamle

* "*Første Mosebog*," kap. xlix.

† Dunlap, forklarer i hans introduktion til "*Sod, the Mysteries of Adonis*," ordet "Sod" som *arcanum*, religiøst mysterium, med Schindler's "*Penteglott*" som autoritet. "Herrens hemmelighed er med dem som frygter ham," siger Salme xxv., 14. Det er en fejlversættelse af de Kristne, for den burde læses "*Sod Ihoh* (Ihoh's mysterier) er for *de som frygter ham*" (Dunlap, "*Mysteries of Adonis*," xi). "Al (El) er frygtelig i *Kadeshim's* (præsterne, de hellige, de *Indviede*) store Sod, Salme lxxxix, 7" (*ibid.*). *Kadeshimerne* var langt fra hellige. (Se Del II., "*Det Helligste af det Hellige*.")

‡ "Medlemmerne af *præste-Læreanstalterne* blev kaldt *Sodales*," siger Freund's "*Latin Lexicon*" (iv. 448). "Sodaliterne var grundlagt i den MÆGTIGE MODER's Idæanske Mysterier," skriver *Cicero* i *de Senectute*. ("*Mysteries of Adonis*.")

§ Baal's præster som hoppede over ildene. Men dette var et Hebraisk udtryk og et lokalt et. "Saraph" — "ildagtig eller flammende gift."

filosoffer ignorerede de syv i deres genetiske beretninger og angav kun fire. Således har den lokale Mexikanske *Skabelsesberetning* "fire gode mennesker" beskrevet som fire sande forfædre til den menneskelige race, "som hverken var avlet af guder ej heller født af kvinder"; men hvis skabelse var et vidunder frembragt af de skabende Kræfter, og som kun blev dannet efter udførelsen af "tre forsøg på fremstilling af mennesker havde fejlet." Egypterne havde kun "fire Gudesønner" i deres teologi, hvorimod der er angivet syv i *Pymander* — således undgående at nævne menneskets onde natur; dog da Seth sank fra at være gud til Set-Typhon, begyndte han at blive kaldt "den syvende søn." Hvor fra formentlig fremkom troen på at "den syvende søn's syvende søn" altid er en medfødt magiker, selv om der, til at begynde med, kun en blev ment en *trolldmand*. APAP, slangen som symboliserede ondt, slås ihjel af Aker, Set's slange;* derfor kunne Set-Typhon ikke være dette onde. I "*Book of the Dead*" anbefales det (v.13) at kapitel clxiii. bliver læst "ved tilstedeværelsen af en slange på to ben," hvilket betyder en højt Indviet, en Hierofant, for diskossen og vædderhornene† som pryder hans "slanges" hoved i hieroglyfferne på overskriften til det omtalte kapitel, betegner dette. Over "slangen" er Ammon's to mystiske øjne repræsenteret,‡ den skjulte "mysterie gud." Denne passage bekræfter vores påstande, og viser hvad ordet "slange" betød i oldtiden.

Men med hensyn til Nâgalerne og Nârgalerne, hvor fra kom navneligheden mellem de Indiske Nâgaer og de Amerikanske Nâgaler?

"Nârgalen var den Kaldæiske og Assyriske leder for Magerne (Rab-Mag), og Nâgalen var ledende trolldmand hos de Mexikanske Indianere. Begge udleder deres navne fra Nergal-Serezzer, den Assyriske gud, og Hindu Nâgaerne. Begge har de samme evner og kraften med hensyn til at have en tjenende *dæmon*, som de identificerer dem selv fuldstændig med. Den Kaldæiske og Assyriske Nârgal holdt sin *dæmon*, inde i templet, i form af et dyr betragtet som hellig; den Indiske Nâgal holder hans hvor som helst han kan — i nabo søen, eller skoven, eller i huset i form af et eller andet husdyr."§

Sådan en lighed kan ikke tillægges *tilfældighed*. En ny verden opdages, og vi ser at, for vores forfædre i den Fjerde Race,

* "*Book of the Dead*" xxxix.

† Den samme vædder's horn findes på hovederne af Moses som var på nogle gamle medaljer set af forfatteren i Palæstina, en af dem er i hendes besiddelse. Hornene, blev blev skabt så de danner en del af den skinnende glorie på statuen af Moses i Rom (Michael Angelo), er lodrette i stedet for at være bøjet ned til ørerne, men sindbilledet er det samme; derfra Bronze Slangen.

‡ Men se Harris's "*Magic Papyrus*" No. v.; og den vædder-hovedede Ammon fremstille mennesker på et pottemagerhjul.

§ Brasseur de Bourbourg: "*Mexique*," pp. 135 og 574.

var det allerede en gammel en. At Arjuna, Krishna's følgesvend og *chela*, siges at være nedsteget til *Pâtâla*, "antipodes," og der i ægtede *Ulûpi*,* en Nâga (eller snarere Nâgini), datter af Nâgaernes konge, Kauravya.†

Og nu kan det håbes at den fulde betydning af slange sindbilledet er bevist. Det er hverken et for det onde, ej heller, mindst af alt, djævelen; men er i sandhed, KEMEK EIAAM ABPAΣAΞ ("den evige Sol-Abrasax"), den centrale åndelige sol hos alle Kabbalisterne, i nogle diagrammer repræsenteret ved Tiphereth's cirkel.

Og her, kan vi igen citere fra vores tidligere bind og gå ind i yderligere forklaringer.

"Fra denne region af uudgrundelige dybde (Bythos, Aditi, Shekinah, sløret på det ukendte) udgår en cirkel dannet af spiraler. Dette er Tiphereth; som, i symbollærens sprog, betyder en storslået cyklus, sammensat af mindre. Snoet indeni for at følge spiralerne, ligger slangen — sindbilledet på Visdom og Evighed — den duale Androgyne; cyklussen repræsenterende *Ennoia*, eller det guddommelige sind (en kraft som ikke skaber men som er nødt til at assimilere), og slangen, Agathodæmonen, Ophisen, *Skyggen fra Lyset* (ikke-evig, alligevel det største guddommelige lys på vores plan). Begge var Ofitternes *Logoi*: eller Enheden lige som *Logos* manifesterende sig selv som et dobbelt princip på God og Ondt."

Var den lys alene, inaktiv og absolut, så kunne det menneskelige sind ikke værdsætte den ej endda realisere den. Skyggen er det som sætter lyset i stand til at manifestere sig selv, og giver det objektiv realitet. Derfor, er skyggen ikke ond, men er nødvendig og uundværlig konsekvens som fuldender Lys eller Godt: *den er dens skaber på Jorden*.

Ifølge Gnostikernes synspunkter, er disse to principper uforanderlig Lys og Skygge, Godt og Ondt virtuelt ét og har eksisteret gennem al evighed, sådan som de altid vil fortsætte med at eksistere så længe som der er manifesterede verdener.

Dette symbol gør rede for denne sekts tilbedelse af Slangen, som Frelseren, snoet rundt om det sakramentale brød, eller et Tau, det falliske sindbillede. Som en Enhed, er *Ennoia* og *Ophis Logosen*. Når de er adskilt, er den ene Livets Træ (åndelig), den anden, Træet

* *Ulûpi* har en fuldstændig Atlantisk klang i sig. Lige som Atlantis, er det hverken et Græsk ej heller et Sanskrit navn, men minder om Mexikanske navne.

† "Mahabhârata," Adiparva, Sloka, 7788, 7789. The "Bhagavâta Purâna," ix., xx., 31, som forklaret af Sridhera, kommentatoren, gør *Ulûpi* til datter af kongen fra Manipura; men den afdøde Pandit Dayanand Saraswati, sandelig den største Sanskrit og Purâniske autoritet i Indien med hensyn til sådanne spørgsmål, bekræftede personligt at *Ulûpi* var datter af Nâgaernes konge i *Pâtâla*, eller Amerika, 5000 år tilbage, og at Nâgaerne var Indviede.

for Viden om Godt og Ondt. Derfor, ser vi Ophis opfordre det første menneskepar — den materielle fremstilling af Ilda-Baath, men som skyldte dens åndelige princip til Sophia-Achamoth — til at spise den forbudne frugt, selv om Ophis repræsenterer guddommelig Visdom.

Slangen, Træet for Viden om Godt og Ondt, og Livets Træ, er alle symboler transplanteret fra Indisk jord. Arasa-Maram, banyan træet, så hellig hos Hinduerne (siden Vishnu under en af hans inkarnationer, hvilede under dens mægtige skygge og der lærte mennesket filosofi og videnskaber), kaldes Træet for Viden og Livets træ. Under denne skovenes konges beskyttende løv, lærer Guruerne deres elever deres første lektioner om udødelighed og indvier dem i mysterierne om liv og død. *Java-Aleim* fra den Præstelige Læreanstalt siges, i den Kaldæiske tradition, at have lært menneskesønnerne at blive som en af dem. Ind til i dag frembringer Foh-tchou,* som lever i hans Foh-Maeyu, eller Buddha tempel, på toppen af "Kouin-long-sang,"† det store bjerg, hans største religiøse mirakler under træet på Kinesisk kaldt Sung-Ming-Shú, eller Træet for Viden og Livets Træ, for uvidenhed er død, og viden alene giver udødelighed. Dette vidunderlige skue finder sted hver tredje år, når en enorm skare af Kinesiske Buddhister forsamles i pilgrimsfærd ved det hellige sted.

Nu bliver det måske forståeligt hvorfor de tidligste Indviede og Adepter, eller "Viise Mennesker," hvor om det hævdes at de var indviede i naturens mysterier af det UNIVERSELLE SIND, repræsenteret af de højeste engle, blev navngivet "Visdommens Slinger" og "Dragerne;" lige som også hvordan det første fysiologiske fuldendte par — efter at være blevet indviet i mysteriet om menneskets skabelse gennem Ophis, den *manifesterede Logos* og den androgyne, ved at spise af frugten for viden — af eftertidens materielle ånd gradvist begyndte at blive beskyldt for at have *begået Synd*, for at have været ulydig mod "Herren Gud," og for at være blevet fristet af Slangen.

Så lidt har de første kristne (som plyndrede Jøderne for deres Bibel) forstået de første fire kapitler i Første Mosebog i deres esoteriske betydning, at de aldrig forstod at ikke kun var ingen synd tilsigtet med denne ulydighed, men at "Slangen" reelt var "Herren Gud" selv, som, lige som Ophis, Logosen, eller bæreren af guddommelig skabende visdom, lærte menneskeheden at blive skabere på deres side.‡ De

* Foh-tchou, betyder, på Kinesisk bogstaveligt Buddha's herre, eller læreren af Buddha-Foh's doktriner.

† Dette bjerg er beliggende syd-vest for Kina, næsten mellem Kina og Tibet.

‡ Lad læseren blive påmindet om at i *Zohar*, og også i alle de Kabalistske værker, hævdes det at "Metatron forenet med *Shekinah*" (eller *Shekinah* som

realiserede aldrig at *Korset var* en evolution fra "træet og slangen," og således *blev menneskeheden frelse*. Men ved dette ville det blive det allerførste grundlæggende symbol på Skabende årsag, gældende for geometri, for tal, for astronomi, for måling og dyre reproduktion. Ifølge Kabalaen *kom menneskets forbandelse ved dannelsen af kvinden*.* Cirklen blev adskilt fra dens diameter linje. "Fra besiddelsen af det dobbelte princip i en, det vil sige den Androgyne tilstand, blev adskillelsen af det duale princip forårsaget at repræsentere to modsætninger, hvis skæbne det var, for evigt derefter, at søge genforening ind i den oprindelige *ene* tilstand. Forbandelsen var denne, dvs.: at naturen, der foranledigede søgningen, unddrog sig det ønskede resultat ved produktionen af et nyt væsen, adskilt fra denne ønskede genforening eller enhed, hvorved den naturlige længsel efter at opdage en tabt tilstand var og er for altid blevet snydt. Det er ved denne forjættende proces med en fortsat forbandelse at Naturen lever."† (Se "*Kors og Cirkel*," Del II.)

Allegorien om Adam der bliver drevet væk fra "Livets Træ" betyder, esoterisk, at den nyligt adskilte Race misbrugte og trak mysteriet om Livet ned i regionen for dyriskhed og bestialitet. For, lige som *Zohar* viser, denne Matronethah (Shekinah, Metratron's hustru symbolsk) "er vejen til det store Livets Træ, det Mægtige Træ," og Shekinah er guddommelig nåde. Som forklaret: Dette Træ når den himmelske dal og er skjult mellem tre bjerge (den øvre triade af principper, i mennesket). Fra disse tre bjerge, opstiger Træet ovenfor (adeptens viden aspirerer himmelvendt) og gen-nedstiger derefter nedenfor (ind i adeptens *Ego* på Jorden). Dette Træ åbenbares om dagen og er skjult om natten, *dvs.*, afsløret for et oplyst sind og skjult for Uvidenhed, som er nat. (Se *Zohar* I., 172, *a* and *b*.) "Træet for Viden om det Gode og det Onde gror fra Livets Træ's rødder." (Komm.) Men derefter også: "I Kabalaen ses det tydeligt at " '*Livets Træ*' var

Ain-Soph's slør (nåde)), repræsenterende Logosen, er det selv samme *Træ for Viden*; mens Shamael — Logosens mørke aspekt — kun okkuperer dette træs skorpe, og har viden om ONDT alene. Lige som Lacour, der så et forhold hidhørende til Egyptisk Indvielse i scenen om Faldet (*kap. iii, Første Mosebog*), siger: — "Træet for *Spådom*, eller for *Viden* om Godt og Ondt . . . er videnskaben om *Tzyphon*, genius for tvivl, *Tzy* at lære, og *phon*, tvivle. *Tzyphon* er en af Aleimerne; vi vil for nuværende se ham under navnet *Nach*, fristeren" (*Les Eloim, Vol. II.*, p. 218). Han er nu kendt af symbolisterne under navnet JEHOVAH.

* Dette er synspunktet fremlagt og antaget af alle Kirkefædrene, men det er ikke den sande esoteriske lære. *Forbandelsen* begyndte ikke med dannelsen af hverken mand eller kvinde, for deres adskillelse var en naturlig sekvens i evolutionen, men for at *bryde loven* (Se *supra*).

† "Hvor ved (menneskelig) natur lever," ikke en gang dyret — men den vildledte, sensuelle og grusomme natur, som *mennesker, ikke naturen, skabte*.

det ankh korset i dens seksuelle aspekt, og at '*Træet for Viden*' var adskillelsen og genforeningen for at fuldbyrde den fatale tilstand. For at vise dette i tal er værdierne på bogstaverne som danner ordet Otz (אצ), træ, 7 og 9, de syv er det hellige feminine tal og de ni tallet for den falliske eller mandlige energi. Dette ankh kors er symbolet på den Egyptiske *kvinde-mand*, Isis-Osiris, kim-princippet i alle former, baseret på den primære manifestation anvendelig i alle retninger og i alle henseender."*

Dette er den Kabalistiske opfattelse hos de Vestlige Okkultister, og den adskiller sig fra de mere filosofiske Østlige eller Aryanske opfattelser om dette emne.† Adskillelsen af kønnene var i naturens og den naturlige evolutions program; og den skabende evne i hankøn og hunkøn var en gave af Guddommelig visdom. Hele oldtiden, fra den aristokratiske filosof til den ydmygeste åndeligt tilbøjelige plebejer, har troet på sandheden i sådanne traditioner. Og mens vi fortsætter, så kan vi have succes med at vise at den *relative* sandhed i sådanne legender, hvis ikke deres absolutte nøjagtighed — sagt god for af sådanne gigantiske intellekter som Solon, Pythagoras, Platon, og andre — begynder at gå op for mere end én moderne videnskabsmand. Han er rådvild; han er forbavset og forvirret med hensyn til beviserne som dagligt bliver akkumuleret foran ham; han føler at der ikke er nogen vej med hensyn til at løse de mange historiske problemer som stirrer ham i ansigtet, med mindre han begynder at godtage de gamle traditioner. Derfor, ved at sige at vi absolut tror på gamle optegnelser og *universelle* legender, så behøver vi næppe at erklære os skyldige overfor en upartisk iagttager, for andre og langt mere lærde forfattere, blandt de som tilhører den moderne videnskabelige skole, tror tydeligt på meget som Okkultisterne gør: *f.eks.*, på "Drager," ikke kun symbolsk, men også på deres reelle eksistens en gang i tiden.

"Det ville, for nogle tredive år siden, i sandhed have været et dristigt skridt for enhver, at have tænkt på at give offentligheden en samling af historier almindeligvis antaget som fabler, og at foreslå dem til overvejelse på grund af reelle virkeligheder, eller at have gjort sig til talsmand for fortællinger, der i lange tider har været anset for at være fiktion, som om de er aktuelle sandheder; og de blandt ammetue fortællinger som, i mange tilfælde, er mere eller mindre forvrængede legender, beskrivende virkelige væsner eller begivenheder. Nu om dage er det et mindre hasarderet skridt. . . "

Således begynder introduktionen til et nyligt (1886) og højest interessant værk af Hr. Charles Gould, kaldt "Mythical Monsters." Han fremlægger dristigt hans tro på de fleste af disse monstre. Han tilslutter sig at: — "Mange af de såkaldte mytiske dyr, som, gennem lange tidsaldre og i alle nationer, har været gangbare emner for fiktion og fabel, kommer

* "The Source of Measures."

† *Se nedenfor*, "Syvfoldigheden," i Del. II.

legitimt indenfor rammen af almindelig sandheds-stof i naturhistorie; og at de kan anses for ikke at være, udkommet af overstrømmende fantasi, men for at være væsner som virkelig eksisterede en gang, og hvor om, der uheldigvis, kun er filtreret ufuldstændige og unøjagtige beskrivelser ned til os, sandsynligvis meget fragmenterede, gennem tidens tåger. . . Traditioner om væsner *som en gang sam-eksisterede med mennesket, hvor af nogle er så sære og frygtelige så de ved først øjekast synes umulige*. For mig er størstedelen af disse væsner ikke hjernesvind men objekter med hensyn til rationelle studier. Dragen, på stedet et væsen evolveret ud af forestillingsevnen hos et Aryansk menneske ved kontemplering over lyn flashende gennem hulerne som han holdt opsyn med, sådan som det menes af nogle mytologer, er et dyr som en gang levede og medslæbte dens uhåndterlige snoninger og måske fløj. . . For mig synes den specifikke eksistens af Enhjørningen ikke utænkelig, rent faktisk, mere sandsynlig end teorien som tillægger dens oprindelse til en lunar myte* . . . For mit vedkommende tvivler jeg på den generelle udledning af myter fra 'kontempleringen af synlige aktiviteter i den ydre natur.' Det synes lettere for mig at formode at tidens rystelser har afkræftet ytringerne fra disse ofte-fortalte fortællinger ind til deres oprindelige indhold er blevet næsten ugenkendelig, end at *ukultiverede vilde skulle besidde forestillingsevner og poetisk opfindelse langt over de som nydes af de mest uddannede nationer i nutiden*; mindre svært er det at tro at disse vidunderlige historier om guder og halv-guder, om giganter og dværge, om drager og monstre af alle beskrivelser er *transformationer end at tro at de er opfindelser*."†

Det vises af den samme geolog at mennesket, "successivt sporet til perioder *estimeret forskelligt fra tredive tusinde til en million år*, sam-eksisterede med dyr som for længst er blevet uddøde (p. 20)." Disse dyr, "sære og frygtelige," var, for at give nogle få eksempler — (1) "Af *slægten Cidastes*, hvis enorme ben og hvirvler viser at de har været næsten to hundrede fod i længden." Resterne af sådanne monstre, ikke mindre end ti i antal, blev set af Professor Marsh i Mauvaises Terres i Colorado, strøet ud på prærien. (2) *Titanosaurus montanus*, når halvtres eller tres fod i længden; (3) *Dinosaurians* (i det Jurassiske lag i Rocky Moountains), med endnu mere gigantiske proportioner; (4) *Atlanto-Saurus immanis*, en *femur* som alene er over seks fod i længden, og som således kunne være over hundrede fod i længden! Men grænsen er endnu ikke nået, og vi hører om opdagelse af rester med så gigantiske proportioner som at besidde et lår-ben på over tolv fod i længden (p. 37). Derefter læser vi om den monstrøse *Sivatherium* i Himalayaerne, den fire-hornede kronhjort, så stor som en elefant, og overgående den sidstnævnte i højden; om den gigantiske *Megatherium*: om kolossale flyvende firben, *Pterodactyli*, med

* "The Unicorn: a Mythological Investigation," Robert Brown, jun., F.S.A.

† Pp. 3 og 4, Introduktion til "Mythical Monsters."

krokodille kæber på en ands hoved, osv., osv. *Alle disse var sam-eksisterende med mennesket, angreb meget sandsynligt mennesket, lige som mennesket angreb dem*; og vi bliver bedt om at tro at det omtalte menneske ikke var større end han er nu! Er det muligt at forstå at, mennesket, omgivet i Naturen med sådanne monstrøse kreaturer, kunne have overlevet, mens alle hans fjender var uddøde, med mindre han selv var en kolossal gigant? Er det med hans sten slynge at han fik ram på *Sivatherium* eller en gigantisk flyvende saurian? Lad os altid huske på at i det mindste én stor videnskabsmand, de Quatrefages, ikke ser nogen gode videnskabelige grunde til hvorfor menneske ikke skulle have været "samtidig med de tidligste pattedyr og gå så langt tilbage som den Sekundære Periode."*

"Det ser du til," skriver den meget konservative Professor Jukes, "at de romantiske flyvende drager havde sådan noget som en virkelig eksistens i tidligere tidsaldre i verdenen."† "Mennesket skrevne historie," går forfatteren videre og spørger, "der udgør nogle få tusinde år, omfatter den hele forløbet for hans intelligente eksistens? Eller har vi i de lange mytiske æraer, udstrakt over hundreder af tusinder af år, og optegnet i de Kaldæiske og Kinesiske kronologier, skyggeagtige mindelser om det forhistoriske menneske, overleveret ved tradition, og måske transporteret til eksisterende lande af nogle få overlevende, fra andre som, lige som Platon's sagnomspundne Atlantis, kan have været nedsænket, eller været scenen for en slags stor katastrofe som ødelagde dem med hele deres civilisation;" (p. 17).

De få tilbageværende gigant dyr, så som elefanterne, dem selv mindre end deres forfædre Mastodonterne, og Hippopotami, er de eneste overlevende levn, og har tendens til at forsvinde mere fuldstændigt for hver dag. Selv de har allerede haft nogle få pionere i deres fremtidige slægt, og er skrumpet i størrelse i samme proportioner som mennesket gjorde. For resterne af en pygmæ elefant blev fundet (*E. Falconeri*) i hule aflejringerne på Malta; og den samme forfatter hævder at de blev associeret med rester af pygmæ Hippopotami, den førstnævnte var "kun to fod og seks tommer; eller den endnu eksisterende *Hippopotamus (Chæropsis) Liberiensis*, som M. Milne-Edwards betragter som lidt mere end to fod i højden."‡

Skeptikere kan smile og undsige vores værk som fyldt med nonsens eller eventyr. Men ved at gøre sådan så retfærdiggør de kun den Kinesiske filosof Chuang's visdom, som sagde at "tingene som mennesker kender til kan på ingen måde sammenlignes, numerisk sagt, til de ting som er ukendte";§ og således ler de kun af deres egen uvidenhed.

* "The Human Species," p. 52.

† "Manual of Geology," p. 301.

‡ "Recherches sur les Mammifères," plade I.

§ Forord til "Wonders by Land and Sea," (Shan Hai King).

"GUD'S SØNNER" OG DEN "HELLIGE Ø."

Legenden fremlagt i *Isis* i relation til en del af kloden som videnskaben nu indrømmer har været menneskehedens vugge — selv om den, i sandhed, kun er en af syv vugger — forløb, forkortet, og nu forklaret, som følger: —

"Traditionen siger, og optegnelserne i den *Store Bog* (Dzyan Bogen) forklarer, at længe før Ad-am's dage, og hans nysgerrige hustru, He-va, hvor der nu kun findes salt søer og øde golde ørkener, der var der et stort indre hav, som udstrakte sig over Midt Asien, nord for den stolte Himalaya bjergkæde, og dens vestlige forlængelse. En ø, som på grund af sin uforlignelige skønhed ikke havde nogen rival i verdenen. var beboet af de sidste rest af racen som gik forud for vores."

"Det sidste *rest*" betød "Viljens og Yogaens Sønner," som, med nogle få stammer, overlevede den store kataklysm. For det er den *Tredie Race* som beboede det store Lemurien kontinent, som gik forud for de veritable og fuldkomne menneskelige racer — den fjerde og den femte. Derfor blev det sagt i *Isis* at —

"Denne race kunne leve med ligelig lethed i vandet, luften, eller ilden, for den havde en ubegrænset kontrol over elementerne. Disse var 'Gud's Sønner'; ikke de som fik øje på menneskets døtre, men de sande *Elohimer*, selv om de har et andet navn i den orientalske *Kabala*. Det var dem som indgav Naturens mest sære hemmeligheder til menneskerne, og afslørede det for dem ubeskrivelige, og nu *tabte* 'ord.' "

"Øen," eksisterer ifølge tro, ind til den nuværende time; nu, som en *oase* omgivet af det frygtelige vildnis i den store Ørken, Gobi — hvis sand "ingen fod havde krydset i menneskelig hukommelse."

"Dette ord, som ikke er et ord, har rejst en gang rundt om kloden, og hænger stadigvæk ved som et fjernt-liggende ekko i nogle privilegerede menneskers hjerter. Hierofanterne fra alle de Præstelige Lærestalter var klar over eksistensen af denne ø; men 'ordet' var kun kendt af *Java Aleim* (Maha Chohan på et andet sprog), eller den ledende herre i enhver lærestalt, og kun videregivet til hans efterfølger ved øjeblikket for døden. Det var mange sådanne lærestalter, og de gamle klassiske forfattere omtaler dem.

"Der var ingen kommunikation med den smukke ø ved havet, men underjordiske passager, kun kendt af lederne, kommunikerede med den i alle retninger."*

Traditionen påstår, og arkæologien godtager sandheden i legenden at der nu er mere end én blomstrende by i Indien, som er bygget på

* Der er arkæologer, som., lige som Hr. James Fergusson, benægter den store ælde af selv et enkelt monument i Indien. I hans værk, "Illustrations of the Rock-Cut Temples of India," giver forfatteren sig i kast med at fremlægge den meget ekstraordinære opfattelse at "Egypten var ophørt med at være en nation før de tidligste af hule-templerne i Indien blev udgravet." Kort sagt, så tillader han ikke eksistensen af nogen hule før Asoka's regeringstid, og synes ivrig efter at bevise af de fleste af disse klippe-udskårne templer blev udført i en periode udstrækkende sig fra tiden for denne fromme Buddhistske konge ind til ødelæggelsen af Andhra dynastiet i Maghada, i begyndelsen af det femte århundrede. Vi anser sådan en påstand for fuldkommen arbitrær. Yderligere opdagelser vil vise at den er fejlagtig og uberettiget.

mange andre byer, således skabende en underjordisk by seks eller syv etager høj. Delhi er en af dem; Allahabad en anden — eksempler på dette findes selv i Europa; *f.eks.*, i Firenze, som er bygget på mange tabte Etruskiske og andre byer. Hvorfor, kunne Ellora, Elefanta, Karli, og Ajunta som påstået, så ikke være blevet bygget på underjordiske labyrinter og passager? Selvfølgelig hentyder vi ikke til hulerne som er kendte af enhver Europæer, uanset *de visu* eller gennem rygter, på trods af deres enorme ælde, selv om det bestrides så meget af moderne arkæologi. Men det er en sandhed, som er kendt af de Indviede Brahminere i Indien og især Yogierne, at der ikke er et hule-tempel i landet uden det har underjordiske passager som løber i enhver retning, og at disse underjordiske huler og endeløse korridorer har på deres side *deres* huler og korridorer.

"Hvem kan sige at det tabte Atlantis — som også nævnes i den *Hemmelige Bog*, andet end, igen, under et andet navn, udtalt i det hellige sprog — ikke eksisterede endnu i disse dage?" — gik vi videre for at spørge. Det eksisterede meget sikkert *virkelig*, da den hurtigt nærmede sig sine største dage med glørværdighed og civilisation da det sidste af de Lemuriske kontinenter gik ned.

"Det store tabte kontinent kunne måske have, været beliggende syd for Asien, udstrækkende sig fra Indien til Tasmanien?*" Hvis hypotesen (som nu betvivles så meget, og åbent benægtes af nogle lærde forfattere, som anser det for at være en vittighed fra Platon) nogensinde verificeres, så vil videnskabsfolkene måske tro at beskrivelsen af det gude-beboede kontinent ikke fuldt ud var en fabel.† Og de kan derefter opleve at Platon's garderede hentydninger og hans tillæggelse af beretningen til Solon og de Egyptiske præster, blot var en forsigtig måde at videregive sandheden til verdenen på, og, ved klogt at kombinere sandhed og fiktion, således afkoble ham selv fra historien som forpligtigelserne pålagt ved indvielse forbød ham at videregive.

"For at fortsætte traditionen, så er vi nødt til at tilføje at klassen af hierofanter blev inddelt i to adskilte kategorier:‡ de som blev oplært af 'Gud's Sønner,' på øen, og som var indviede i den guddommelige doktrin af ren åbenbaring; og andre som beboede det tabte Atlantis — hvis dets navn behøver at være sådan — og som, da de var af en anden race, (født *seksuelt* men af *guddommelige* forældre), blev født med et syn, som omfattede alle levende ting, og var uafhængig af både afstand og materielle forhindringer. Kort sagt, var de den *Fjerde Race* af mennesker nævnt i *Popul-Vuh*, hvis syn var ubegrænset, og som vidste alle ting med det samme."

Med andre ord, var de, de Lemuro-Atlantider, de første som havde

* Amerika, blev kaldt *Atlanta* da det blev opdaget af nogle indfødte stammer.

† Siden den gang er Donnelly's *Atlantis* fremkommet, og snart vil dens aktuelle eksistens blive en videnskabelig sandhed.

‡ Den er inddelt sådan ind til den dag i dag, og teosoffer og Okkultister, som har lært noget om den Okkulte men uafviselige Dugpaskabs kraft på deres egen bekostning, ved det kun alt for godt.

et dynasti af *Ånde-Konger*, ikke af *Manes*, eller "spøgelse," sådan som nogle tror (*Se "Pneumatologie"*), men af reelle levende *Devaer* (eller halv-guder eller igen *Engle*) som havde antaget kroppe for at herske over dem, og som, på deres side, oplærte dem i kunstarter og videnskaber. Blot, da de var *rupa* eller materielle *Ånder*, så var disse *Dhyanier* ikke altid gode. Deres Kong *Thevetata* var en af de sidstnævnte, og det er under denne Konge-Dæmon's indflydelse at . . . den Atlantiske-race blev en nation af slemme *magikere*.

"Som konsekvens af dette, blev krig erklæret, hvis historie ville være for lang at berette om; dens substans kan findes i de forvrængede allegorier for Kain's race, giganterne, og den om Noa's og hans retfærdige familie. Konflikten kom til en afslutning med nedsænkningen af Atlantis, som finder sin imitation i historierne om den Babyloniske og Mosaiske oversvømmelse. Giganterne og magikerne '. . . og alt kød døde . . . og ethvert menneske.' Alle undtagen Xisuthrus og Noa, som substantielt er identiske med den store Fader til Thlinkithianerne i *Popul-Vuh*, eller Guatemalaernes hellige bog, som også fortæller om hans flugt i en stor båd lige som Hindu Noa'en — Vaivasvata.

"Hvis vi overhovedet tror på traditionen, så er vi nødt til at anerkende den videre historie at, fra indbyrdes giftermål med øens hierofanters afkom og den Atlantiske Noa's efterkommere, fremkom en blandet race af retfærdige og slemme. På den ene side havde verden dens Enok'er, Moses'er, forskellige Buddhaer, dens talrige 'Frelser,' og store hierofanter; på den anden side, dens '*naturlige* magikere' som, gennem mangel på den tilbageholdende kraft for passende åndelig frigørelse, . . . perverterede deres evner med onde formål. . ."

Vi kan supplementere dette med vidnesbyrd fra nogle optegnelser og traditioner. I "*Histoire des Vierges: Les Peuples et les Continents Disparus*," siger forfatteren: —

"En af de ældste legender i Indien, bevaret i templerne ved oral og skreven tradition, beretter at for mange hundrede tusinde år siden eksisterede der i Stillehavet en umådeligt kontinent som blev ødelagt af geologiske omvæltninger, og hvis fragmenter må søges i Madagaskar, Ceylon, Sumatra, Java, Borneo, og de Polynesiske hovedøer.

"Det høje plateau i Hindustan og Asien, ville ifølge denne hypotese, kun have været repræsenteret i de fjerne epoker af store øer sammenhængende med det centrale kontinent Ifølge Brahmanerne, havde dette land nået en høj civilisation, og Hindustan's halvø, forstørret af vandenes, forskydning ved tiden for den store kataklysm, har blot fortsat kæden af de oprindelige traditioner født på dette sted. Disse traditioner angiver navnet *Rutas* til folkene som beboede dette umådelige ækvinoktiale kontinent, og fra deres tale blev *Sanskrit udledt*. . . . Og den Indo-Hellenske tradition, bevaret af den mest intelligente befolkning som emmigrerede fra de Indiske sletter, fortæller ligeligt om eksistensen af et kontinent og et folk som den giver navnet Atlantis og Atlantider, og som den lokaliserer i Atlanterhavet i Tropernes nordlige del."

"Bortset fra denne sandhed, er formodningen om et gammelt kontinent på disse breddegrader, hvis levn kan findes i de vulkanske øer og bjerggrige

overflader på Azoerne, de Kanariske Øer og Kap Verde, ikke uden geografisk sandsynlighed. Grækerne, som, desuden, aldrig vovede at passere ovenfor Herakles søjler, på grund af deres rædsel for det mysteriøse ocean, fremkom for sent i oldtiden med hensyn til historierne bevaret af Platon til at være andet end et ekko af den Indiske legende. Når vi der ud over kaster er blik på en planisfære, så er det ved synet af øerne og småøer strøet fra de Malayiske Arkipelag til Polynesien, fra Sunda stræderne til Påskeøen, umuligt, baseret på hypotesen om kontinenter der går forud for dem vi bebor, ikke at placere den mest vigtige af alle der.

"En religiøs tro, fælles for Malaka og Polynesien, det vil sige, for de to modsatte ekstremer i den Oceaniske verden, bekræfter 'at alle disse øer en gang dannede to enorme lande, beboet af gule mennesker og sorte mennesker, altid i krig; og at guderne, trætte af deres skænderier, opladede Oceanet for at pacificere dem, det sidstnævnte opslugte de to kontinenter, og, siden, har det været umuligt at få det til at opgive sine tilfangetagede. Alene, bjerg-toppene og højplateauerne undslap oversvømmelsen, ved gudernes kraft, som for sent opdagede fejlen de havde begået.'

"Uanset hvad der måtte være i disse traditioner, og uanset hvad der måtte have været stedet hvor en civilisation ældre en Rom, Grækenland, Egypten, og Indien blev udviklet, så er det sikkert at denne civilisation eksisterede, og det er yderst vigtigt for videnskaben at genfinde dens spor, uanset hvor svage og bortløbne de måtte være" (pp. 13-15).

Denne sidste tradition bekræfter den angivet i den "Hemmelige Doktrin's Optegnelser." Krigen nævnt mellem de gule og de sorte mennesker, vedrører en kamp mellem "Gud's sønnerne" og "giganternes sønner," eller beboerne og magikerne fra Atlantis.

Den endelige konklusion fra forfatteren, som personligt besøgte alle de Polynesiske øer, og tilbragte flere år for at studere religionen, sproget, og traditionerne for næsten alle folkene, er som følger:

"Med hensyn til det Polynesiske kontinent som forsvandt ved tiden for de endelige geologiske kataklysmes, så hviler dets eksistens på sådanne beviser at hvis vi skal være logiske så kan vi ikke længere tvivle.

"Dette kontinents tre højdepunkter, Sandwich Øerne, New Zealand, Påskeøen, er adskilte fra hinanden med femten til atten hundrede leagues, og gruppen af mellemliggende øer, Viti, Samoa, Tonga, Futuna, Ouvea, Marquesasøerne, Tahiti, Pomatous, Gambiers, er selv distanceret fra disse ekstreme punkter med syv til otte hundrede til et tusinde leagues.

"Alle navigatører er enige i at sige at de ekstreme og de centrale grupper aldrig kunne have kommunikeret i betragtning af deres aktuelle geografiske position, og med de utilstrækkelige muligheder de havde ved hånden. Det er fysisk umuligt at krydse sådanne afstande i en pirog . . . uden kompas, og rejse måneder uden fødevarer.

"På den anden side, har de indfødte på Sandwich Øerne, på Viti, på new Zealand, i de centrale grupper, på Samoa, Tahiti, osv., *aldrig kendt, hinanden, havde aldrig hørt om hinanden, før ankomsten af Europæerne. Og alligevel hævdede hver af disse folk at deres ø en gang havde udgjort en del af et*

umådeligt udstrakt land som udtraktes hen mod Vesten på den Asiatiske side. Og bragt sammen, blev alle, oplevet at tale det samme sprog, at have de samme sædvaner, de samme skikke, de samme religiøse trosopfattelser. Og alle udstrakte til spørgsmålet 'Hvor er jeres races vugge?' med det ene svar, deres hånd hen mod den nedadgående sol" (Ibid., p. 308).

Geografisk, støder denne beskrivelse i mindre omfang imod sandhederne i de Hemmelige Optegnelser; men den viser eksistensen af sådanne traditioner, og det er alt man bekymrer sig om. For, da der ikke er nogen røg uden ild, så må en tradition være baseret på en vis approksimeret sandhed.

På det passende sted vil vi vise at moderne Videnskab fuldt ud bekræfter det ovenfor nævnte og traditionerne i den *Hemmelige Lære* med hensyn til de to tabte kontinenter. Påskeøens levn er, for eksempel, de mest forbløffende og elegante mindesmærker på de oprindelige giganter. De er lige så storslåede som de er mysteriøse; og man behøver blot at undersøge hovederne af de kolossale statuer, som har været ubrudte på denne ø, for i et enkelt blik at genkende typen og karaktertrækkene tillagt den Fjerde Races giganter. De synes at være af én støbning dog forskellige i trækkene — en af en *tydelig sensuel art*, sådan som Atlantiderne (Daityaerne og "Atalantianerne") er repræsenteret at have i de esoteriske Hindu bøger. Sammenlign disse med ansigterne på nogle andre kolossale statuer i Central Asien — for eksempel de nær Bamiyan — *portræt-statuerne*, fortæller traditionen os, af Buddhaer tilhørende de *tidligere Manvantaraer*; af de Buddhaer og helte som er nævnte i Buddhist og Hindu værkerne, som mennesker med fabelagtig størrelse,* generelt de gode og hellige brødre fra deres slemme sam-uteruske brødre, lige som Ravana, gigant Kongen fra Lanka var broder til Kumbhakarna; alle efterkommere af guderne gennem Rishierne, og således, lige som "Titan og hans enorme kuld," alle "himlens først fødte." Disse "Buddhaer," som dog ofte er forkælet med de symbolske repræsentationer af de store udragende ører, viser set med et blik, en tankevækkende forskel, mellem deres ansigters udtryk og Påskeøernes statuer. De kan være af samme race — men de førstnævnte er "Guders Sønner"; de sidstnævnte de mægtige troldmænds kuld. Alle disse er, imidlertid, re-inkarnationer, og bortset fra uundgåelige overdrivelser i populær fantasi og tradition, er de *historiske skikkelser*.† Hvornår levede de? Hvor længe siden levede de

* En tilgang til statuerne i Bamiyan — også en Buddha 200 fod høj — findes nær Jain beboelsen i Sydindien, og fremstår kun at være den eneste som er tilbage i nutiden.

† Selv Wilson indrømmer at Rama og Ravana var personligheder baseret på historiske sandheder: — "Traditionerne i Sydindien tilskriver enigt dets civilisation og beboelse af civiliserede Hinduer (den Femte Race) til Rama's erobring af Lanka" (*Vishnu Purâna*, iii., p. 318) — "Gud's Sønnernes" sejr over de Atlantiske troldmænd, siger den *sande* tradition.

to racer, den Tredie og Fjerde, og hvor længe efter begyndte de forskellige stammer i den Femte deres strid, krigene mellem Godt og Ondt? Vi forsikres af Orientalisterne om at kronologien både er håbløst sammenblandet og absurd overdrevet i Purânaerne og andre Hindu Skrifter. Vi føler os helt rede til at være enig i beskyldningen. Alligevel, hvis Aryanske forfattere tillod deres kronologiske pendul lejlighedsvist at svinge for langt en vej, ovenfor sandhedens legitime grænse; så vil moderation, ikke desto mindre, findes på den Brahminske side, når distancen for denne afvigelse sammenlignes med Orientalisternes distance afvigelse i den modsatte retning. Det er er Punditten som i det lange løb vil ses at være mere sandfærdig og nærmere sandheden end den Sanskritkyndige. Det er sandelig ikke på grund af at den sidstnævntes indskrænkning — selv når denne bevises at have være søgt tilflugt i for at passe til en personlig hobby — anses af offentlig Vestlig opfattelse for at være "en *forsigtig* godtagelse af sandhederne," medens Punditten bliver brutalt behandlet på skrift *som en løgner*, at alle bør se det i det samme lys. En upartisk observatør vil måske bedømme det på en anden måde. Han vil måske erklære begge for skrupelløse historikere, eller retfærdiggøre begge, hver af dem af hans respektive grunde, og sige: Hindu Aryanere skrev til deres Indviede, som læste sandhed mellem linjerne, ikke for masserne. Hvis de virkelig opblandede begivenhederne og forvirrede Tidsaldrene *bevidst*, så var det ikke for at bedrage nogen, men for at bevare deres viden fra den fremmedes inkvisitoriske øje. På anden vis, så er meningen og den kronologiske orden meget klar i Purânaerne for ham som *kan tælle generationerne fra Manuerne, og serien af inkarnationer specificeret i nogle heltes tilfælde*.* Med hensyn til den Vestlige Orientalist, så må han undskyldes, på grund af hans uafviselige uvidenhed om metoderne brugt af arkaisk Esotericisme.

Men sådanne eksisterende fordomme vil meget snart være nødt til at give plads og forsvinde i lyset af nye opdagelser. Allerede Dr. Weber's og Hr. Max Müller's favorit teorier — nemlig, at skrivning ikke var kendt i Indien, selv i Pânini's dage (!); at Hinduerne fik alle deres kunstarter og videnskaber — selv Zodiakken og deres arkitektur (Ferguson) — fra de makedonske Grækere; disse og andre sådanne skrøne hypoteser, trues af ruin. Det er spøgelse fra det gamle Kaldæa som kommer for at redde sandheden. I hans tredie Hibbert

* Således vises vi, for at give et eksempel, en helt, først født som den "uretfærdige men tapre monark" (Purusha) af Daityaerne, Hiranyakasipu, slået ihjel af Avataren *Nara-Sinha* (Menneske-løve). Derefter fødes han som Ravana, gigant kongen fra Lanka, og dræbes af Rama; hvorefter han genfødes som Sisupala, Rajarishien (Konge Rishi) Damaghosha's søn, hvor han igen dræbes af Krishna, Vishnu's sidste inkarnation. Denne parallelle evolution af Vishnu (ånd) med en Daitya, som mennesker, kan synes meningsløs, alligevel, giver den os nøglen ikke kun med hensyn til de respektive datoer for Rama og Krishna men endda til et bestemt psykologisk mysterie.

foredrag (1887) refererer Professor Sayce fra Oxford, omtalende nyligt-opdagede Assyriske og Babylonske cylindere, i udstrakt grad til Ea, Visdommens Gud, nu identificeret med Oannes, fra Berosus, halv-mennesket, halv-fisken, som lærte Babylonerne kultur og *skrivekunsten*. Denne Oannes, som takket været den Bibelske Syndflod, hidtil kun har været tilladt en ælde på knap 1.500 F.Kr., omtales nu med disse udtryk: —

"Hans by var Eridu, som stod for 6.000 år siden på den Persiske Golf's bredder. Navnet betyder 'den gode by,' et bestemt helligt sted, da det var det centrum hvor fra den tidligste Kaldæiske civilisation bevægede sig mod nord. Da kultur-guden blev repræsenteret som kommende fra havet, så var det muligt at kulturen som Eridu var sædet for, var af fremmed importering. *Vi ved nu at der var samkvem mellem Kaldæa og Sinai halvøen, så vel som med Indien i en meget tidlig periode.* Statuerne opdaget af Franskmændene ved Tel-loh (daterer fra mindst 4.000 F.Kr.) var lavet af ekstrem hårde sten kendt som diorit, og inskriptionerne på dem sagde at dioriten var blevet bragt fra Mazan — *dvs., Sinai halvøen, som den gang blev ledet af Faraonerne.* Statuerne vides at ligne den generelle stil for diorit statuen, Kephren, byggeren af den anden Pyramide, mens, enheden til måling markeret på byplanen, som en af Tel-loh figurerne holder på sit skød, ifølge Hr. Petrie er den samme som blev brugt af Pyramide byggerne. *Teaktræ er blevet fundet ved Mugheir, eller Kaldæernes Ur, selv om dette træ et et Indisk special produkt; tilføj til dette at en gammel Babylonsk liste over tøj nævner sindhu, eller 'musseliner,' forklaret som 'plante tøj.'*"

Musselin, bedst kendt som *Dacca* musselin, kendt i Kaldæa som Hindu (Sindhu), og *teaktræ* brugt 4.000 år F.Kr.; og alligevel var Hinduerne, som Kaldæa skylder dens civilisation (sådan som det er bevist meget af Oberst vans Kennedy), *uvidende om skrivekunsten* før Grækerne lærte dem deres alfabet — hvis vi skal tro Orientalisterne!

STANZA X.

DEN FJERDE RACES HISTORIE.

§§ (38) Fødslen af den Fjerde, Atlantiske Race. (39) Under-racerne for den Fjerde Menneskehed begynder at dele sig og sammenblandes; de danner de første blandede racer af forskellige farver. (40) Atlantidernes superiøritet over andre racer. (41) De falder ned i synd og avler børn og monstre. (42) De første kim til Antropomorfisme og seksuel religion. De mister deres "tredie Øje."

38. SÅLEDES TO VED SIDEN AF TO, I DE SYV ZONER, GAV DEN TREDIE (*Race*) FØDSEL TIL DEN FJERDE (*Race mennesker*). GUDERNE BLEV IKKE-GUDER (*Sura blev a-Sura*) (*a*).

39. DEN FØRSTE (*Race*) I HVER ZONE VAR MÅNE-FARVET (*gul-hvide*); DEN ANDEN, GUL, LIGE SOM GULD; DEN TREDIE, RØD; DEN FJERDE BRUN, SOM BLEV SORT AF SYND.* DE FØRSTE SYV (*menneske*) SKUD VAR ALLE AF ÉN HUDFARVE I BEGYNDELSEN. DE NÆSTE (*syv, under-racer*) BEGYNDTE AT BLANDE DERES FARVER (*b*).

(*a*) For at forstå dette vers 38, så må det læses sammen med de tre vers i Stanza IX. Ind til dette punkt i evolutionen tilhører mennesket mere til metafysisk end til fysisk natur. Det er kun efter det såkaldte FALD, at racerne begyndte at udvikledes hurtigt til en rent menneskelig form. Og, for at han korrekt kan forstå den fulde mening med Faldet, så mystisk og transcendentalt er det i sin virkelige betydningsfuldhed, så må den studerende med det samme fortælles om detaljerne som gik forud for

* Strengt taget, er det kun fra tiden for de Atlantiske, brune og gule gigant Racer, at man burde tale om MENNESKET, da det kun var den Fjerde race som var den første *fuldkomne menneskelige art*, imidlertid meget større i størrelsen end vi er nu. I "Man" (af to chelaer), er alt som siges om Atlantiderne helt korrekt. Det er hovedsageligt den race som blev "sort med synd" som bragte de guddommelige navne på Asuraerne, Råkshasaerne og Daityaerne i miskredit, og videregav dem til eftertiden som navne på fjender. For, som det siges, efter at Suraerne (guderne) eller Devaerne var inkarneret i Atlantis's viise mennesker, så blev navnene på *Asuraerne og Råkshasaerne* givet til Atlantiderne; disse navne har, på grund af deres uophørlige konflikter med de sidste efterkommere fra den Tredie Race og "Viljens og Yogaens Sønner," ført til de senere allegorier om dem i Purânaerne. "Asura var den generiske betegnelse for alle Atlantiderne som var fjender af de Aryanske (guders) åndelige helte." ("Man," p. 97.)

denne begivenhed; en begivenhed hvor fra moderne teologi har dannet en akse hvor på dets mest skadelige og absurde dogmer og trosopfattelser forårsages at dreje om.

Som læseren må huske, forklarer de arkaiske kommentarer, at, blandt Dhyanierne Hærskare, hvis tur det var at inkarnere som *Egoer* i de udødelige, men, *på dette plan, sanseløse* monader — at nogle "adlød" (loven om evolution) øjeblikkeligt da mennesket fra den Tredie Race blev fysiologisk og fysisk rede, *dvs.*, da de havde adskilt sig i kønnene. Disse var de tidlige bevidste Væsner som, nu ved at tilføje bevidst viden og vilje til deres iboende Guddommelige renhed, ved *Kriyasakti skabte* det halv-Guddommelige menneske, som på jorden blev sæden til fremtidige adepter. De, som på den anden side, var jaloux på deres intellektuelle frihed (uhæmmet som den den gang var af stoffets bånd), sagde: — "Vi kan vælge . . . vi har visdom " (Se vers 24), og inkarnerede langt senere — disse havde deres første Karmiske straf forberedt for sig. De fik inferiøre kroppe (fysiologiske) i forhold til deres astrale modeller, fordi deres *chhayaer* havde tilhørt forfædrene fra en inferior grad i de syv klasser. Med hensyn til disse "Visdommens Sønner" som havde "udskudt" deres inkarnation ind til den Fjerde Race, som allerede (fysiologisk) var befængt med synd og urenhed, så frembragte de en frygtelig årsag, hvis Karmiske resultat tynger dem ind til den dag i dag. Den blev frembragt i dem selv, og de blev bærere af denne forbrydelsens sæd i kommende æoner, fordi kroppene de var nødt til at skabe var blevet moralsk beskadiget gennem deres egen nølen. (Se versene 32, 36.)

Dette var "Englenes Fald," på grund af deres oprør imod den Karmiske Lov. "Menneskets fald" var ikke et fald, *for han var uansvarlig*. Men da "Skabelse" var blevet opfundet i det dualistiske system som "privilegium for Gud alene," den legitime *evne* patenteret af teologien i den *uendelige* guddoms navn konstrueret af dem selv, så var denne kraft nødt til at blive anset for at være "Satanisk," og som en bemægtigelse af guddommelige rettigheder. Således, må det foregående, i lyset af sådanne snævre opfattelser, naturligvis blive betragtet som en frygtelig bagtalelse af mennesket, "skabt i Gud's billede," en endnu mere rædselsfuld blasfemi lige i synet på det døde-bogstavs dogme. "Jeres doktrin," blev Okkultisterne allerede fortalt, "gør fra begyndelsen mennesket, skabt ud af støv i Gud's lighed, et vehikel for Djævlen." Hvorfor gjorde i jeres gud til en djævel — ydermere, begge skabt *i jeres eget billede?*" er vores svar. Den *esoteriske* fortolkning af Biblen, afviser imidlertid tilstrækkeligt denne bagtalende teologiske opfindelse; den Hemmelige Lære må en dag blive den retfærdige Karma til Kirkerne — mere anti-Kristen end repræsentative forsamlinger for de mest anerkendte Materialister og Ateister.

Den gamle doktrin om den sande mening om de "Faldne Engle," i dens antropologiske og evolutionære betydning, er indeholdt i Kabalaen,

og forklarer Biblen. Den findes først og fremmest i *Første Mosebog* når den sidstnævnte læses i ånden med henblik på efterforskning af sandheden, uden et øje for dogmer, og uden et forudfattet humør. Dette kan let bevises. I *Første Mosebog* (vi.) bliver "Gud's Sønner" — *B'ne Aleim* — forelsket i menneskets døtre, ægter, og afslører, ifølge Enok, overfor deres hustruer mysterierne de ulovligt har lært i himlen; og dette er "Englenes Fald."* Men hvad er, i realiteten, "Enoks Bog" selv, som forfatteren til *Johannes Åbenbaring* og endda Skt. Johannes Fjerde Evangelium så mange gange har citeret fra? (f.eks., vers 8, i kapitel 10, om alle som er kommet før Jesus, var "tyve og røvere.") Ganske enkelt en *Indvielses Bog*, som i allegorisk og forsigtig fraseologi udgiver programmet for visse arkaiske mysterier udført i de *indre* templer. Forfatteren til de "Sacred Mysteries among the Mayas and the Quichés" foreslog meget korrekt at Enok's såkaldte "Visioner" vedrører hans (Enok's) oplevelse ved indvielse, og det han lærte i mysterierne; mens han meget fejlagtigt fremlægger hans opfattelse at Enok havde lært dem før han blev konverteret

* De såkaldte *ortodokse* Kristne opfattelser om de "faldne" engle eller Satan, er generelt lige så bemærkelsesværdige som de er absurde. Omkring et dusin kunne citeres, af den mest forskelligartede slags med hensyn til detaljer, og alle fra uddannede lærde forfatteres pen, "Universitets graduerede" i den nuværende fjerdel af vores århundrede. Således afsætter, forfatteren til "Earth's Earliest Ages," J. H. Pember, M.A., et tykt bind med henblik på at bevise at Teosoffer, Spiritualister, Metafysikere, Agnostikere, Mystikere, poeter, og enhver samtidig forfatter om orientalske spekulationer, er hengivne tjenere for "Luftens Prins," og uigenkaldeligt fordømte. Han beskriver Satan og hans Antikrist på denne måde: —

"Satan er den 'Salvede Kerub' fra gammel tid. . . . Gud skabte Satan, den skønneste og viiseste af alle væsner i denne del af Hans Univers, og gjorde ham til Prins for Verdenen, og for Luftens Kraft. . . . han blev placeret i en Eden, som var både langt før Eden i Genesis. . . og af en helt anden og meres substantiel natur, lignende det Nye Jerusalem. Således er, Satan fuldkommen i visdom og skønhed, Hans mægtige imperium er vores jord, hvis ikke hele solsystemet. . . Sandelig er ingen anden englelig kraft med større og ligelig værdighed blevet os åbenbaret. *Ærkeenglen Michael citeres selv i Judasbrevet at bevare passende respekt overfor Mørkets Prins som er en superior berettiget, uanset hvor slem han måtte være, ind til Gud formelt har beordret hans afsættelse.*" Derefter informeres vi om at "Satan fra øjeblikket han blev skabt var omgivet af kongelige værdighedstegn" (! !): at han "blev vakt til bevidsthed for at opleve luften fyldt med den frydefulde musik fra de som Gud havde udpeget" Derefter passerer Djævlens "fra kongelighed til hans præstelige værdighed" (! ! !) "Satan var også en af den Aller Højestes præster," osv., osv. Og nu — "vil Antikrist være den inkarnerede Satan." (pp. 56-59). Den kommende Apollyon's pionere var allerede fremstået — de er Teosofferne, Okkultisterne, forfattere til "Perfect Way," til "Isis Unveiled," til "Mystery of the Ages," og selv til "LIGHT OF ASIA" !! Forfatteren omtaler (Teosofiens) "erklærede oprindelse" fra de "nedstigende engle," fra "Nefilimerne," eller englene i det VI'te kap. i *Første Mosebog*, og Giganterne. Han burde også bemærke hans egen afstamning fra dem, sådan som den nuværende Hemmelige Lære bestræber sig på at vise — med mindre han afviser at tilhøre den nuværende menneskehed.

til Kristendommen (!!); yderligere, mener han at denne bog blev skrevet "ved begyndelsen af den Kristne æra, hvor . . . Egypternes skikke og religion faldt ned i dekadence"! Dette er næppe muligt, fordi Judasbrevets epistel citerer fra "Enoks Bog" (vers 14); og, derfor, som Ærkebiskop Laurence, oversætteren af Enoks Bog fra den Etiopiske version, bemærker, den "kunne ikke have været fremstillingen fra en forfatter som levede efter . . . eller var samtidig med" forfatterne til det Nye Testamente: sandelig, med mindre Judasbrevet og Evangelierne, og alt som følger derefter, også var en fremstilling af den allerede etablerede Kirke — som, nogle kritikere siger, ikke er umuligt. Men vi er nu beskæftiget med Enok's "Faldne Engle," snarere end med Enok selv.

Indenfor Indisk eksoterisme, afvises disse engle (*Asuraer*) også som "gudernes fjender;" de som er i opposition til offer tilbedelse tilbudt de sidstnævnte. Indenfor Kristen teologi refereres de bredt til som de "Faldne Ånder," heltene fra forskellige konfliktfyldte og selvmodsigende legender om dem, samlet fra Paganske kilder. *Coluber tortuosus* "den snoede slange," en kvalificering som siges at have sin oprindelse hos Jøderne, havde en helt anden mening før den Romerske Kirke forvrængede den: — blandt andet, *en rent astronomisk mening*.

"Slangen" der faldt fra det høje, "*deorsum fluens*," blev krediteret med besiddelsen af Nøglerne til det Dødes Imperium, *τοῦ θανάτου ἀρχή*, ind til den dag, da Jesus så den "falde som lyn fra himlen" (*Lukas* x. 17. 18), den Romersk Katolske fortolkning af *cadebat ut fulgur* med hensyn til det modsatte, på trods af dette; og det betyder i sandhed at selv "djævlene er underlagt" *Logosen* — som er VISDOM, men som, lige som opponenter med uvidenhed, er Satan eller Lucifer på samme tid. Denne bemærkning refererer til guddommelig Visdom der lige som lyn falder på, og fremskynder intellekterne hos de som bekæmper uvidenhedens og overtroens djævlene. Ind til tiden hvor Visdom, i form af de inkarnerende MAHAT Ånder, nedsteg fra det høje for at bevæge og vække den Tredie Race til virkelig bevidst liv, da var menneskeheden — hvis den kan kaldes sådan i dens dyriske, sanseløse tilstand — selvfølgelig dømt til *moralsk* så vel som fysisk død. Englene der *faldt ned i formering* refereres metaforisk til *som Slanger og Drager af Visdom*. På den anden side, betragtet i LOGOS' Lys, kan den Kristne Frelser, lige som Krishna, der uanset som menneske eller logos, siges at have reddet de som troede på de hemmelige læresætninger fra "evig død," at have besejret Kongeriget for Mørke, eller Helvede, lige som enhver Indviet gør. Dette er de Indviedes, menneskelige jordiske form, og også fordi *logosen* er Kristus, det princip i vores indre natur som udvikler sig i os til et Åndeligt Ego — det Højere-Selv — dannet af den uopløselige forening af *Buddhi* (de sjette) og *Manas's* åndelige opblomstring, det

femte princip.* "Logosen er passiv Visdom i Himlen og Bevidst Selv-Aktiv Visdom på Jorden," lærer vi. Den er Ægteskabet af det "Himmelske menneske" med "Verdenens Jomfru" — Naturen, som beskrevet i *Pymander*; hvis resultat er deres afkom — udødeligt menneske. Det er dette som i Johannes Åbenbaring kaldes lammets ægteskab med hans brud. (xix. 7.) Denne "hustru" identificeres nu med Kirken i Rom på grund af hendes tilbederes arbitrære fortolkninger. Men de synes at glemme at hendes *linned* kan være fint og hvidt *udenpå* (lige som et "hvidtet mausoleum"), men den råddenskab hun indvendigt er fyldt med, er ikke "Helgenernes retfærdighed" (v. 8. *ibid*), men snarere Helgenernes blod som hun har "slået ihjel på jorden" (*kap. xviii. 24.*) Således blev bemærkningen givet af den store Indviede (*i Lukas x. 18*) — en som refererede allegorisk til Oplysthedens og fornuftens stråle, der *lige som lyn faldt* fra det høje ind i hjerterne og *sindene* på de konverterede til den gamle visdom-religion den gang præsenteret i en ny form af den viise Galilæiske Adept† — forvrænget til uigenkendelighed (lige som hans egen personlighed blev det), og forårsaget at passe med en af de mest grusomme så vel som mest ondartede teologiske dogmer. (*Se ved slutningen af Stanza XI. "SATANISKE MYTER."*)

Men hvis Vestlig teologi alene opbevarer patentet for, og har copyright på SATAN — i hele denne fiktions dogmatiske rædsel — så har andre

* Det er ikke korrekt at referere til Kristus — lige som nogle Teosoffer gør — som det sjette princip i mennesket — *Buddhi*. Det sidstnævnte er *per se* et passivt og latent princip, Atman's åndelige vehikel, uadskillelig fra den manifesterede Universelle Sjæl. Det er kun i forening og i konjunktion med *Selvbevidsthed* at *Buddhi* bliver det Højere Selv og den guddommelige, indsigtfulde Sjæl. *Christos* er det syvende princip, om noget.

† For at gøre det klarere, enhver som læser denne passage i *Lukas*, vil se at bemærkningen følger rapporten fra de *halvfjerds*, som glædes over at "selv djævlene (kontroversens og ræsonnementets ånd, eller opponerende kraft, da Satan ganske enkelt betyder "*modstander*" eller *opponent*) er underlagt os gennem dit navn." (*Lukas x. 17*) Nu, betyder "dit navn" navnet på Kristus, eller Logos, eller ånden for sand guddommelig visdom, som adskilt fra den intellektuelles eller alene materialistiske ræsonnements ånd — kort sagt det HØJERE SELV. Og da Jesus til dette bemærker at han har "iagttaget Satan falde som et lyn fra himlen," så er det blot en udtalelse baseret på hans clairvoyante kræfter, den gang meddelende dem at han allerede vidste det, og en reference til den guddommelige stråles (guders eller engles) inkarnation som *falder ned i formering*. For ikke alle mennesker, drager på nogen måde, fordel af denne inkarnation, og hos nogle forbliver kraften latent og død under hele livet. Sandelig "Intet menneske ved hvem Sønnen er, andet end Faderen; og hvem Fader er, andet end Sønnen," som tilføjet af Jesus den gang og på dette sted (*Ibid v. 22*) — "Kristus" Kirken mindre end nogen som helst anden. De Indviede forstod den hemmelige mening med udtrykket "Faderen og Sønnen," og vidste at det refererede til Ånd og Sjæl på Jorden. For Kristus læresætninger var *okkulte* læresætninger, som kun kunne blive forklaret *ved indvielsen*. De var aldrig ment for masserne, for Jesus forbød de tolv at gå til Hedningerne og Samaritanerne (*Matt. x. 8*), og gentog for hans disciple at "Himlenes mysterier" var for dem alene, ikke for skarerne (*Mark iv. 11*).

nationaliteter og religioner har begået tilsvarende fejl i deres fejlfortolkninger af denne læresætning, som er en af de mest dybdegående filosofiske og ideelle opfattelser af gammel tænkning. For de har begge forvrænget og hentydet til den korrekte mening om den i deres talrige allegorier der berører emnet. Ej heller har de halv-esoteriske dogmer i Purânisk Hinduisme fejlet i at evolvere tankevækkende symboler og allegorier med hensyn til oprørske og faldne guder. Purânaerne vrimler med dem; og vi finder en direkte hentydning til sandheden i de hyppige hentydninger til Parâsara's (*Vishnu Purâna*), til at alle disse Rudraer, Rishier, Asuraer, Kumâraer og Munier, der var *blevet født i enhver tidsalder*, for at re-inkarnere i enhver Manvantara. Dette er (esoterisk) ækvivalent til at sige at FLAMMERNE født fra det Universelle Sind (Mahat), på grund af den Karmiske Viljes mysteriøse virke og en impuls af Evolutionær Lov, var, lige som i Pymander — uden nogen gradvis overgang — landet på denne Jord, og havde kort sagt *brudt gennem ildens syv Cirkler*, eller de syv mellem-liggende Verdener.

Der er en evig cyklisk lov for gen-fødsler, og serierne anføres ved ethvert nyt Manvantarisk daggry af de som havde nydt deres hvile fra re-inkarnationer i foregående Kalpaer i utallige *Æoner* — af de højeste og tidligste *Nirvaneer*. Det var disse "Guders" tur til at inkarnere i den nuværende Manvantara; derfor deres tilstedeværelse på Jorden, og de efterfølgende allegorier; derfor, også, forvrængningen af den oprindelige mening.* Guderne som var *faldet* ned i formering, hvis mission det var at fuldende det *guddommelige* menneske, findes senere hen repræsenteret som Dæmoner, onde Ånder, og fjender, i fejde og krig med Guder eller den Evige lov's uansvarlige aktører. Men ingen opfattelse af sådanne væsner som djævle og Satan i de Kristne, Jødiske, og Mohammedanske religioner var nogen sinde hensigten i disse tusinde og en Aryanske allegorier.† (*Se "De Faldne Engle" og "De Mystiske Drager" i Del II.*)

* For eksempel, havde "Pulastya," en Prajâpati, eller Brahmâ's søn — Râkshasaernes forfader, og bedstefader til Ravana, den Store Konge fra Lanka (*se Ramayana*) — således, i Purânaerne, *i en tidligere fødsel*, en søn med navnet Dattoli, "som er kendt som viismanden Agastya" — siger Vishnu Purâna. Alene navnet Dattoli, har seks yderligere varianter i sig, eller syv meninger. Han kaldes respektivt, Dattoi, Dattâli, Dattotti, Dattotri, Dattobhri, Dambhobhi og Dambholi — hvis syv varianter hver har en hemmelig betydning, og refererer i de esoteriske kommentarer til forskellige etnologiske klassifikationer, og også til fysiologiske og antropologiske mysterier i de oprindelige racer. For, med sikkerhed, så er Râkshasaerne ikke *dæmoner*, men ganske enkelt de primitive og glubske giganter, Atlantiderne, som blev spredt på klodens overflade sådan som den Femte Race er det nu. Vasishta er en garanti på dette, hvis hans ord adresseret til Parâsara, som forsøgte sig med en smule JADOO (trolddom), som han kalder "offer," med henblik på ødelæggelsen af Râkshasaerne, betyder noget. For han siger, "Lad ikke flere af disse ikke krænkende 'Mørkets Ånder' blive ødelagt." (*se med henblik på detaljer Adiparvan, p. 176, Mahabhârata; også the Linga Purânaen "Purvârdha," p. 64.*)

† Vi har en passage fra en Mesters brev som har en direkte forbindelse til disse

Den sande esoteriske opfattelse af "Satan," opfattelsen givet af hele den filosofiske oldtid om dette emne, er beundringsværdigt frembragt i et appendiks, med overskriften "Satan's Hemmelighed," i den anden udgave af Dr. A. Kingford's "Perfect Way" Ingen bedre og klarere indikering af sandheden kunne tilbydes den intelligente læser, og den citeres derfor i en vis udstrækning: —

1. Og på den syvende dag (Hinduernes syvende skabelse),* der udgik der fra Gud's tilstedeværelse en *mægtig Engel*, fuld af vrede og fortærende, og Gud gav ham herredømmet over den yderste sfære.†

2. "Evighed bragte Tiden frem; den Uudgrundelige gav fødsel til Begrænsning; Væren nedsteg i formering."‡

4. "*Blandt Guderne er ingen lig med ham*, i hvis hænder rigerne er forpligtet, verdenernes kraft og herlighed:"

5. "Troner og imperier, kongers dynastier, § nationers fald, kirkernes fødsel, Tidens triumf."

For, som sagt i Hermes, "Satan er dør-vogteren til *Kongens Tempel*; han står på Salomon's veranda; han holder *Helligdommens nøgle*, så intet menneske går derind, bortset fra den Salvede der har Hermes's hemmelighed" (v. 20 and 21).

Disse tankevækkende og majestætiske vers havde sammen med de gamle Egyptere og andre civiliserede mennesker i oldtiden reference til *Logos'* (Horus, Brahmâ, Ahura-Mazda, osv., osv., som ur manifestationer fra det altid-umanifesterede Princip, *f.eks.*, Ain-Soph, Parabrahm, eller *Zeruana Akerne* — Uudgrundelig Tid — *Kâla*) *skabende og generative lys*, men

inkarnerende engle. Brevet siger: "Nu er der, og der må være, fejltagelser i de ætereale racer i mange klasser af Dhyan Chohaner, eller Devaer (*fremskredne entiteter fra en foregående planetarisk periode*), så vel som blandt mennesker. Men, da *fejltagelserne* er for langt fremskredne og åndeliggjorte til at blive kastet tilbage påtvunget fra Dhyan-Chohanskab ind i en ny ur evolutions vortex gennem de lavere Riger, så sker det stadigvæk derefter. Hvor et nyt solsystem er nødt til at blive evolvert der fødes disse Dhyan-Chohaner ind ved indflux 'forud' for Elementalerne (Entiteterne . . . som skal udvikles til menneskeheden i en *fremtidig* periode) og forbliver som en latent eller inaktiv åndelig kraft, i en spirende verdens aura . . . ind til stadiet for menneskelig evolution er nået. . . . Derefter *bliver de en aktiv kraft* og blander sig med Elementalerne, for *lidt efter lidt at udvikle den fulde type af menneskeheden*." Det vil sige, at udvikle i, og begave mennesket med hans Selv-bevidste sind, eller *Manas*.

* Når jorden med dens planetariske kæde og mennesket vil fremstå.

† Vores jord og det fysiske bevidsthedsplan.

‡ Da det rene, himmelske Væsen (Dhyan Chohan) og de store Pitrier af forskellige klasser blev udvalgt — den ene for at evolvere deres billeder (*Chhaya*), og gøre dem til fysiske mennesker, de andre for at grundlægge og således begave ham med guddommeligt intelligens og forståelse af *Skabelsens Mysterier*.

§ "Dynastierne af konger" som alle betragtede dem selv som den "salvede," herskende "ved Gud's Nåde," hvorimod de, i sandhed, herskede ved *stoffets* nåde, den store *Illusion*, Bedrageren.

meningen er nu degraderet i Kabalaen. Den "Salvede," som har Hermes's (*Buddha*, Visdom) hemmeligheder og mysterier, og som alene er betroet med "Helligdommens" nøgle, naturens Livmoder, for at gøre den frugtbar og kalde hele Kosmos til aktivt liv og væren, er hos Jøderne blevet, Jehovah, "Guden for formering" på det lunare bjerg (Sinai, månens bjerg, "*Sin*"). "Helligdommen" er blevet det "Hellige af det Helligste," og hemmeligheden er, sandelig, blevet antropomorferet og gjort *fallisk* og trukket ned i stoffet. Derfor opstod nødvendigheden af at gøre "Visdommens Drage," *Slangen i Første Mosebog*: fra den bevidste gud som behøvede en krop at ikklæde hans alt for subjektive guddommelighed, til Satan. Men "Åndens utallige inkarnationer," og "uophørlige puls og strøm af ønsker" refererer, den første, til vores doktrin om Karmiske og cykliske genfødsler, den anden — til EROS, ikke den senere gud for materiel, fysiologisk kærlighed, men til det guddommelige ønske i guderne, så vel som i al natur, med henblik på at give liv til Væsner. Denne FLAMME, Strålerne fra det ene "mørke," fordi den er usynlig og uopfattelig, kunne kun gøre fremgang ved selv at nedstigende i stoffet. Derfor, som videre angivet i APPENDIKS:

12. "Mange navne havde Gud givet ham (Satan), mysteriøse navne, hemmelige og frygtelige."

13. "Modstanderen, fordi stof er i opposition til Ånd. Tid anklager endda Herrens Helgener."

28, 29, 31. "Står i ærefrygt for ham, og synd ikke; udtal hans navn rystende . . . For Satan er magistraten for Gud's retfærdighed (Karma's); han bærer balancevægten og sværdet . . . For *Vægt og Mål og Tal er tilddelt* ham."

Sammenlign den sidste sætning med det som Rabbineren, der forklarer Kabalaen til Prins *Al-Chazari* i Bogen med dette navn, siger; og det vil ses at *Vægt og Mål og Tal*, i *Sepher Jezirah*, er, attributter til Sefiroterne (de tre *Sephrim*, eller tal, cifre) som dækker hele det kollektive tal af 10; og at Sefiroterne er den kollektive Adam Kadmon, det "Himmelske Menneske" eller *Logosen*. Således blev Satan og den salvede identificeret i gammel tænkning. Derfor,

33. "Satan er Gud's tjener, Herrer for de syv boliger i Hades" . . .

Jordens syv eller *Saptaloka* hos Hinduerne; for Hades, eller Illusionens Limbo, hvoraf teologien skaber en region på grænsen til Helvede, *er ganske enkelt vores klode, Jorden*, og Satan kaldes således —

33. ". . . englen for de *manifesterede Verdener*."

Det er "Satan som er vores planets gud og *den eneste* gud," og dette uden nogen hentydende metafor med hensyn til dens ondskab og fordærv. For han er ét med Logos, "den første søn, *ældst blandt guderne*," i den mikrocosmiske

(guddommelige) evolutions rækkefølge; Saturn (Satan), astronomisk, "er *den syvende og sidste* i rækkefølgen for makrocasmisk emanation, og eksisterende i periferien af det naturrige hvor fra Phœbus (visdommens lys, også Solen) er centrum." Gnostikerne havde derfor ret, i at kalde den Jødiske gud "en stoffets engel," eller han som åndede (bevidst) liv ind i Adam, og han hvis planet var Saturn.

34. "Og Gud havde fastgjort et bælte til hans lænd (Saturns ringe), og bæltets navn er Død."

Indenfor antropogoni er dette "bælte" den menneskelige krop med dens to lavere principper, hvor de tre dør, mens det inderste menneske er udødeligt. Og nu nærmer vi os "Satan's *Hemmelighed*."

37, 38, 39. ". . . *Formeringens skam hviler* kun på Satan. Han havde tabt hans jomfruelig ejendom (lige så havde *Kumâraen* ved at inkarnere): *afdækkende himmelske hemmeligheder*, var han indgået i trældom. . . . Han omgiver sig med bånd og begrænser alle ting. . . ."

42, 43, 44. "Tvende er Gud's hære: i himlen Michael's hærskarer; i dybet (den manifesterede verden) Satan's legioner. Disse er det u manifesterede og det manifesterede; de frie og de bundne (i stoffet): de jomfruelige og de faldne. Og begge er Faderens Tjenere, opfyldende det Guddommelige ord. . ." Derfor —

55. "Hellig er gud's Sabbat: *velsignet og helliggjort er navnet for Englen af Havas*" — SATAN.

For, "Satan's herlighed er Herren's skygge": Gud i den manifesterede verden; "Satan's trone er Adonai's fodskammel" — den fodstol er hele KOSMOS. (*Se Del II., "Er Pleroma Satan's Tilflugtssted?"*)

Når Kirken, derfor, forbander Satan, så forbander den Gud's kosmiske refleksion; den forbander Gud gjort manifesteret i stoffet eller i det objektive; den kaster ondt på Gud, eller den evigt-uopfattede VISDOM, afslørende sig selv som Lys og Skygge, godt og ondt i naturen, på den eneste måde opfattet for MENNESKETS begrænsede intellekt.

Det er den sande filosofiske og metafysiske fortolkning af Samael, eller Satan, modstanderen i Kabalaen; de samme læresætninger og ånd findes i de allegoriske fortolkninger i enhver anden gammel religion. Denne filosofiske opfattelse interfererer, imidlertid, ikke med de *historiske* optegnelser forbundet med den. Vi siger "historisk," fordi allegori og en mytisk ornamentering rundt om traditionens kerne, på ingen måde forhindrer denne kerne i at være en optegnelse for virkelige begivenheder. Således har Kabalen, der gentager hævdvundne traditioner fra den en gang universelle historie på vores klode og evolutionen af dens racer, præsenteret den i de forskellige optegnelser legendariske form, der har dannet Biblen. Dens historiske grundlag tilbydes, nu, i en udfuldkommen form uanset hvor meget, på disse sider om den Hemmelige Lære fra Østen; og således

ses den allegoriske og symbolske mening med Slangen i Første Mosebog forklaret ved "Visdommens Sønner" (eller engle fra højere sfærer, selv om alle og enhver vedrører riget for Satan, eller Stoffet) der for mennesket åbenbarer Himlens mysterier. Derfor, ses, alle de såkaldte myter i de Hinduistiske, Græske, Kaldæiske, og Jødiske Gudekredse at være bygget på fakta og sandhed. Første Mosesbog's giganter er de historiske Atlantider fra Lanka, og de Græske Titanere.

Hvem kan glemme at Troja en gang blev påstået at være en myte, og Homer en ikke-eksisterende personage, mens eksistensen af sådanne byer som Herculaneum og Pompeji blev benægtet, og kun tillagt at være eventyrlige legender? Alligevel beviste Schliemann at Troja virkelig havde eksisteret, og de to byer, som dog havde været begravet i lange tidsaldre under Vesuv's lava, har haft deres genopstandelses dag, og lever igen på jordens overflade. Hvor mange flere byer og lokationer benævnt "fantasier" er på listen over fremtidige opdagelser, hvor mange flere personer anset for mytiske* vil en dag blive historiske, kun de som læser Skæbnens dekret i det astrale lys kan fortælle dette.

Da den Østlige Doktrins læresætninger, imidlertid, altid har været holdt hemmelige, og da læseren næppe kan håbe at blive vist de oprindelige tekster med mindre han bliver en godkendt discipel, så lad den Græske og Latinske lærde vende sig til de oprindelige tekster i Hermetisk litteratur. Lad ham, i det mindste, omhyggeligt læse åbnings siderne i Hermes-Trismegistus's *Pymander*; og derefter vil han se vores doktriner bekræftet i den, uanset hvor slørede dets tekst er. Der vil han også se evolutionen for Universet, for vores Jord (kaldt "Naturen" i *Pymander*) lige som for alt andet, fra "Fugt Princippet" — eller det store Dyb, FADER-MODER — den første differentiering i det manifesterede Kosmos. Først det "Universelle Sind," som den Kristne oversætters hænder har forvandlet til Gud, Faderen, i de tidligste udlæggelser: derefter det "Himmelske Menneske," † som er den store Totalsum for den Hærskare af Engle, som var for rene til skabelsen af de inferiøre verdener eller af mennesker på vores klode, men som ikke desto mindre *faldt ned i stoffet* i kraft af denne samme evolution, lige som "Faderens" anden *logos*. ‡

* Se the "Primeval Manus of Humanity."

† Det "Himmelske Menneske" — bemærk venligst ordet igen — er esoterisk "LOGOSEN" eller "Sønnen". Derfor, da først denne titel blev tillagt Kristus (erklæret Gud og selve Guden selv) så havde Kristen teologi ikke noget valg. For at støtte dens dogme om den personlige Treenighed var den nødt til at hævde, som den gør, at den Kristne *Logos* er den eneste sande en, og at alle *Logoi* fra andre religioner var falske, og kun de maskerede Onde Principper, SATAN. Nu ser vi hvor det har ført Vestlig teologi hen.

‡ "For *Sindet*, en guddom opfyldt i begge køn, som Liv og Liv, frembragte ved dets *Ord* et andet *Sind* eller Arbejder; som, er *Ildens* og *Åndens* Gud, dannet af syv andre Regenter, som i deres cirkler indeholder

Enhver Skabende Logos, eller "Sønnen som er ét med Faderen," er syntetisk Rectores Mundi's Hærskare i sig selv. Selv Kristen teologi gør Dyderne, eller Gud's personificerede attributter til de syv "Tilstedeværelsens Engle," som, skabt af Gud, lige som Manuerne var af Brahmâ, blev Ærkeenglene. Den Romersk Katolske *theodice* anerkender selv, i sit skabende *Verbum Princeps*, disse engles leder — *caput angelorum* — og *magni consilii Angelus* (det store Råds Engel), anerkender således Kristus og disse Engles identitet.

"Guderne blev ikke-Guder, Suraen — A-sura," siger teksten; *dvs.*, guder blev fjender — SATAN, når det læses bogstaveligt. Men Satan vil nu, i den Hemmelige Læres lære, vises allegoriseret som God, og Offer, en Visdommens Gud, under forskellige navne.

Kabalaen lærer at Stolthed og Indbildskhed — to hoved igangsættere af Selviskhed og Egoisme — er årsagerne som tømte himlen for en *trediedel* af dens guddommelige beboere — mystisk, og en *trediedel* af stjernerne — astronomisk; med andre ord, er i de to fremlæggelser — den første en allegori, og den anden en sandhed. Den førstnævnte, er ikke desto mindre som vist, tæt forbundet med menneskeheden.

På deres side, holdt Rosenkreuzerne, som var velbekendt med traditionens hemmelige mening, den for dem selv, og underviste kun i at hele *skabelsen* skyldtes, og var et resultat af, denne legendariske "Krig i Himlen" *frembragt ved de oprørske engle* imod skabende lov*, eller Demiurgen. Påstanden er korrekt, men den *indre* mening er ind til den dag i dag et mysterium. At undvige fra at give en yderligere forklaring af vanskeligheden ved at appellere til guddommeligt mysterie, eller synden ved at snuse ind i dens politik — er at ikke sige noget som helst. Det kan synes tilstrækkeligt for

Fænomen Verdenen, og hvis natur kaldes Bestemmelse og Skæbne." (Section 9, ch. I, ed. fra 1579).

Her er det indlysende at "Sind" (den oprindelige universelle Guddommelige Tanke) hverken er den Ukendte umanifesterede Ene, da den er opfyldt i begge køn (er hankøn og hunkøn), ej heller endnu den Kristne Fader, da den sidstnævnte er et hankøn og ikke en androgyn. Sandheden er at *Faderen, Sønnen, og Mennesket* er håbløst blandet sammen i Pymanders oversættelser.

* Allegorien om Prometheus's ild er en anden version af den stolte Lucifers oprør, som blev *kastet ned i det bundløse dyb*, eller ganske enkelt ned på vores Jord, for at leve som menneske. Hindu Luciferen, *Mahasuraen*, siges også at være blevet misundelig på Skaberens strålende lys, og, som leder for de inferiøre Asuraer (ikke guder, men ånder), at have gjort oprør imod Brahmâ; på grund af dette kastede Siva ham ned i Pâtâla. Men, da filosofi går hånd i hånd med allegorisk fiktion i Hindu myterne, så forårsages *djævlen* at angre, og gives muligheden for fremskridt: han er *esoterisk* et syndfuldt menneske, og kan ved *yoga* hengivelse, og adeptskab, nå hans status som *ét med* guddommen, endnu en gang. Herkules, Sol-guden, nedstiger til Hades (Indvielsens hule) for at frigøre ofrene fra deres tortur, osv., osv. Kun den Kristne Kirke skaber *evige* pinsler for djævlen og de fordømte, som hun har opfundet.

de som tror på pavens ufejlbarlighed, men vil næppe tilfredsstille det filosofiske sind. Alligevel har sandheden, selv om den kendes af de fleste højere Kabalister, aldrig været fortalt af nogen blandt dem. Alle som en, har Kabalisterne og symbolisterne, vist en ekstraordinær modvillighed til at indrømme den oprindelige mening med Englenes Fald. Hos den Kristne er en sådan stilhed kun naturlig. Hverken alkymisten ej heller filosofen kunne, i middelalderen, ytre det* som i ortodoks teologis øjne var en frygtelig blasfemi, for dette ville have ført dem direkte gennem Inkquisitionens "Hellige" kontor, til bålet og pinebænken. Men for vores moderne Kabalister og Fritænkere er tilfældet anderledes. Hos de sidstnævnte, er det, frygter vi, kun menneskelig stolthed, tåbelighed baseret på en højlydt afvist og uudslettelig overtro. Da Kirken, i hendes kamp med Manikæismen, opfandt djævelen, og ved at placere

* Hvorfor skulle, for eksempel, den meget frygtløse og åbenhjertige Kabalist, Eliphas Lévi, have tøvet med at røbe mysteriet om de såkaldte *Faldne Engle*? At han kendte sandheden og den sande betydning i allegorien — både i dens religiøse og mystiske, så vel som i dens fysiologiske betydning — bevises i hans voluminøse skrifter og hyppige hentydninger og råd. Alligevel siger Eliphas, efter at have hentydet til det hundrede gange i hans tidligere værker, i hans sidste "*Histoire de la Magie*," p. 220. . . "Vi protesterer af al vores kraft imod Satan's suverænitæt og allestedsnærværelse. Vi *foregiver her hverken at benægte ej heller at bekræfte traditionen om de Faldne Engle* . . . men hvis sådan, så kan prinsen blandt de Angeliske Oprørere i bedste fald være den sidste og den mest kraftesløse blandt de fordømte — nu hvor han er adskilt fra guddommen — som er princippet for enhver kraft. . . " Dette er tåget og undvigende nok; men se hvad Hargrave Jennings skriver i hans sæere *staccato-lignende* stil: —

"Både Sankt Michael og Sankt George er forbilleder. De er helgenkårede personer, eller ophøjede helte, eller forherligede kræfter. De er hver af dem repræsenteret med deres passende evner og attributter. Disse reproduceres og fremstår multipliceret — kendetegnet ved forskellige navne i alle mytologierne . . . (inkludativ den Kristne). . . Ideen med hensyn til hver af dem er en generel en. Denne ide og repræsentative opfattelse er den om den al-mægtige forkæmper — barne-lignende i dens 'Jomfruelige uskyld' — så magtfuld at denne guds-fyldte uskyldighed (Seraphim 'Ved mest,' Cherubim 'elsker mest') kan splintre verdenen (artikuleret, for at bruge ordet — ved Lucifers magi, men fordømt) i opposition til de kunstneriske konstruktioner (dette 'side-liv') fra den fantastiske frafaldne, den mægtige rebel, men alligevel på samme tid 'Lys-bringeren,' Luciferen, 'Morgen Stjernen,' 'Morgenens Søn' — den højeste titel 'udenfor himlen,' for i himlen kan den ikke være, men ude af himlen er den alting. I en tilsyneladende utrolig side ved hans karakter — kvaliteter har ikke noget køn — så er denne ærkeengel, Skt. Michael, den *usynlige, kønsløse, himmelske* 'Energi' — for at hædre ham med hans storslåede karakteristika — den usynlige 'Jomfru Kombattant,' iklædt . . . og på samme tid bevæbnet, i den benægtende brynje i den Gnostiske 'afvisning af at skabe.' Det er en anden . . . 'myte indeni myter' . . . et drabeligt 'mysteriernes mysterium,' fordi der er så umuligt og selvmodsigende. Uforklarlig som Apokalypsen. Uåbenbarende som 'Åbenbaringen' " (p. 213).

Ikke desto mindre, vil dette *uforklarlige og uåbenbarlige* mysterium blive forklaret og åbenbart af Østens doktriner. Men som den meget lærde, men endnu mere gådefulde forfatter til "Phallicism" angiver det, så ville ingen uindvietet dødelig selvfølgelig forstå den sande betydning af hans bemærkninger.

teologisk ildslukker på den radierende stjerne-gud, *Lucifer*, "Morgnens Søn," således skabte det mest gigantiske af alle dens paradokser — *et sort og dunkelt lys* — så har myten slået sine rødder for dybt i den blinde tros jord, til i vores tidsalder, at tillade, at selv de, som ikke affinder sig med hendes dogmer og ler af hendes hornede og kløvfodede Satan, kan komme bravt frem og tilstå den ældste af alle traditioners ælde. Med nogle få kortfattede ord er det, det dette. *Halv-eksoterisk*, blev den Almægtiges "Førstefødte" — *Fiat Lux*, — eller urlysets engle, beordret til *at skabe*; en tredjedel af dem gjorde oprør og *afslog*; men de som "adlød som Fetahil gjorde — *fejlede*" umiskendeligt.

For at realisere afvisningen og fejltagelsen i deres korrekte fysiske betydning, så må man studere og *forstå* Østlig filosofi; man er nødt til at gøre sig fortrolig med Vedantisternes grundlæggende mystiske læresætninger, med hensyn til den udtrykkelige fejltagelse i at tillægge funktionel aktivitet til den uendelige og absolutte guddom. Esoterisk filosofi hævder at den "Centrale Sol" under *Sandhyaerne*, udsender *skabende lys* — så at sige passivt. *Årsagssammenhæng* er latent. Det er kun under de aktive perioder for væren at den forårsager en strøm af uophørlig energi, hvis vibrerende strømme opnår mere aktivitet og kraft ved ethvert trin på den hebdomadiske stige for Væren som de nedstiger ad. Derfor bliver det forståeligt hvordan processen med *at skabe*, eller snarere med *a forme*, det organiske Univers, med alle dets enheder i de syvnaturriger, nødvendiggjorde intelligente væsner — som kollektivt blev et Væsen eller en skabende Gud — allerede differentieret fra den ene absolutte Enhed, ikke-relateret lige som den sidstnævnte er til den konditionerede skabelse.*

Nu indeholder Vatikanets MSS. af Kabalaen — hvor en enkelt kopi (i Europa) siges at have været i Greven Skt. Germain's besiddelse — den mest komplette fremlæggelse af doktrinen, inklusiv den særegne version godtaget af Luciferianerne† og andre Gnostikere; og i dette pergament er *Livets Syv Sole* angivet i den rækkefølge som de findes i i *Saptasurya*. Kun fire af disse, er imidlertid nævnt i Kabalaens udgaver som kan fremskaffes i de offentlige biblioteker, og selv dette i en mere eller mindre sløret fraseologi. Ikke desto mindre er dette reducerede antal rigeligt tilstrækkeligt til at vise en identisk oprindelse, da det refererer til den kvaternære gruppe af Dhyan Chohaner, og beviser at spekulatoren har haft dens oprindelse i Aryanernes Hemmelige Doktriner.

* "Skabelse" — ud af før-eksisterende evig substans, eller stof, en substans som selvfølgelig, ifølge vores læresætninger, er uudgrundelig, altid-eksisterende rum.

† Luceferianerne — sekten fra det fjerde århundrede som siges at have lært om at Sjælen var en *kødlig* krop transmitteret til barnet fra dets fader; — og at andre religiøse og endnu tidligere sekter i det andet århundrede E.Kr., Lucianisterne, som lærte om alt dette, og yderligere, at den *dyriske* Sjæl ikke var udødelig, var filosoferende over de sande Kabalistiske og Okkulte læresætningers grundlag.

Som det er velkendt, så havde Kabalaen aldrig sin oprindelse hos Jøderne, som fik deres ideer fra Kaldæerne og Egypterne.

Således taler selv nu *eksoterisk* Kabalistisk lære om en *Central Sol*, og om de tre sekundære sole i ethvert solsystem — vores eget inkluderet. Som vist i dette lærde dog for materialistiske værk, "*New Aspects of Life and Religion*," som er en *synopsis af* Kabalisternes *synspunkter* i et aspekt dybdegående udtænkt og assimileret: —

"Den *Centrale Sol* . . . var for dem (lige så meget som for Aryanerne) *centrum for Resten*; centrummet hvor til al bevægelse ultimativt havde til hensigt at blive henlagt. Rundt om denne centrale sol. . . 'revolverede . . . den første af de tre systemiske sole . . . på et polart plan . . . den anden på et ækvatorialt plan' . . . og den tredje var blot vores synlige sol. Disse fire solare legemer var '*organerne hvor af aktiviteten fra det mennesket kalder skabelsen, livets evolution på planeten, jorden, afhænger.*' Kanalerne hvor igennem indflydelsen fra disse legemer blev overført til jorden anså de (Kabalisterne) for at være elektriske" (p. 287). . . . "Den radierende energi strømmer fra den centrale sol,* kaldt *Jorden*, frem til væren som en vandig klode," hvis tendens, "som en kerne i det planetariske legeme, var at haste til den (centrale) Sol . . . indeni hvis sfære for tiltrækning den var blevet skabt," "men den radierende energi, der på samme måde elektrificerende begge, tilbageholdte den ene fra den anden, og derved ændrede bevægelse hen mod til bevægelse rundt om centret for tiltrækning, som den roterende planet (jord) således søgte at nå.

"I den organiske celle fandt den *synlige sol* sin egen passende matrix, og frembragte gennem denne dyre (mens den modnede planten) Riget, og placerede til sidst mennesket i spidsen for det, hvor i, den gennem den animerende aktivitet fra dette Rige, grundlagde den psykiske celle. Men mennesket, der således placeret i spidsen for dyreriget, i spidsen for skabelsen, var dyret, det *sjæl-løse, det forgængelige menneske*. . . Derfor, ville mennesket, selv om det tilsyneladende var dets ypperste skabning, ved hans fremkomst have markeret afslutningen af skabelsen; da skabelsen, der kulminerende i ham, ville være gået forfald ved hans død". . . (p. 289).

Denne Kabalistiske opfattelse citeres her, for at vise dens i ånden fuldkomne identitet med den Østlige doktrin. Forklar, eller fuldend læren om de syv Sole med de syv systemer af *planer for væren*, hvor af "*Solene*" er de centrale legemer, og så har du de syv angeliske planer,

* Denne Okkultisternes "centrale sol," som selv Videnskaben er forpligtiget til at godkende astronomisk, for den kan ikke nægte tilstedeværelsen af et centralt legeme i det Sideriske Rum i mælkevejen, et punkt uset og mysteriøst, det altid-skjulte center for tiltrækningen af vores Sol og system — denne "Sol" betragtes anderledes af Okkultisterne i Østen. Mens de Vestlige og Jødiske Kabalister (og endda nogle fromme moderne astronomer) hævder at Guddommeligheden især er til stede i denne sol — refererende til den som Guds viljesbestemte handlinger — så hævder de Østlige Indviede at, da det Ukendte Absolutte's *overguddommelige* Essens findes ligeligt i ethvert domæne og sted, så er den "Centrale Sol" ganske enkelt centrum for Universel livs-Elektricitet; det reservoir hvor inde i den guddommelige udstråling, som allerede er differentieret ved begyndelsen af enhver *skabelse*, er fokuseret. Selv om den endnu er i en *laya*, eller neutral tilstand, så er den ikke desto mindre, det ene tiltrækkende, lige som også det altid-udstrålende, livs Centrum.

hvis "Hærskare" kollektivt er guder der fra. (*Se Komm. til Stanza VII. Bog I.*) De er Hoved-gruppen inddelt i fire klasser fra den *ulegемlige* ned til den halv-legemlige, de klasser som — dog på meget forskellige måder med hensyn til frivillig forbindelse og funktioner — direkte er forbundet med vores menneskehed. Dette er den store forskel mellem den Semitiske og den Aryanske Kosmogoni; en materialiserer, menneskeliggør naturens mysterier; den anden åndeliggør stof, og dets fysiologi forårsages altid underlagt metafysikken. Selv om det syvende princip således når mennesket gennem alle faser af væren, rent som et uopdelt element og en upersonlig enhed, så passerer det således gennem (lærer Kabalaen *fra*) den Centrale Åndelige Sol og anden Gruppe (den *polare* Sol), hvor de to radierer mennesket på hans Atma. Gruppe *Tre* (den ækvatoriale Sol) cementerer Buddhien til Atman og *Manas's* højere attributter, mens gruppe *Fire* (vores synlige sol's ånd) begaver ham med hans *Manas* og dets vehikel — *Kama rupaen*, eller kroppen for vores lidenskaber og begær, *Ahamkara's* to elementer som evolverer *individualiseret bevidsthed* — de personlige *ego*. Til sidst, er det Jordens ånd i dens trefoldige enhed som bygger den fysiske krop, og tiltrækker Livets Ånder til sig og danner hans *Linga Sarira*.

Da alting udvikles cyklisk, er menneskets evolution nu lige som alt andet, i den rækkefølge som han genereres beskrevet fuldt ud i de Østlige læresætninger, hvorimod det kun hentydes til i Kabalaen. *Dzyan Bogen* siger med hensyn til det oprindelige menneske da det først var projekteret af den "Benløse," den ulegemlige Skaber: "*Først, blev Åndedraget, derefter Buddhi, og Skygge-Sønnen* (Kroppen) 'SKABT.' *Men hvor var omdrejnings-punktet* (det midterste princip, *Manas*)? *Mennesket er fortabt. Når det er alene, så bryder det uopdelte* (udifferentierede Element) *og Vahanen* (Buddhi) — *den årsagsløse årsag — i stykker fra det manifesterede liv*" — "*med mindre den cementeres og holdes sammen af det midterste princip, JIVAEN's personlige bevidstheds vehikel*"; forklarer Kommentaren. Med andre ord, *kan de to højere principper ikke have nogen individualitet på Jorden*, kan ikke være *menneske*, med mindre der er (a) *Sindet, Manas-Egoet*, til at erkende det selv, og (b) *den falske jordiske personlighed*, eller kroppen med egoistiske begær og personlig Vilje, til at cementere det hele, lige som rundt om et omdrejningspunkt (som det, i sandhed er), for menneskets fysiske form. Det er det *Femte* og det *Fjerde* princip* — *Manas* og *Kama rupa* — som indeholder den duale personlighed: det sande udødelige *Ego* (*hvis det assimilerer sig selv til de to højere*) og den falske og periodiske personlighed, den såkaldte mayaviske eller astrale krop, eller *dyre-menneske* Sjælen — det to er

* Det Fjerde, og det Femte fra *neden* begyndende med den fysiske krop; det Tredie og det Fjerde, hvis vi regner fra *Atma*.

nødt til at blive tæt blændet sammen med henblik på en *fuld* jordisk eksistens. Inkarner den Åndelige Monade af en Newton bygget på den fra den største helgen på jorden — i den mest fuldkomne fysiske krop du kan tænke dig — *dvs.*, i en to eller endda tre-principlede krop sammensat af dens *Sthula Sarira*, *pràna* (livs princip), og *linga sarira* — og, hvis den mangler dens midterste og femte principper, så vil du have skabt en *idiot* — i bedste fald en smuk, sjæl-løs, tom og ubevidst fremtoning. "*Cogito — ergo sum*" — kan ikke finde plads i et sådant væsens hjerne, i det mindste, ikke på dette plan.

Der er studerende, som imidlertid for længe siden har forstået den filosofiske mening der ligger bag allegorien — så meget tortureret og forvrænget af den Romerske Kirke — om de *Faldne Engle*. "Riget for Ånderne og åndelig aktivitet som strømmer fra og er resultatet af Villet Ånd, er udenfor og i kontrast med og i modsætning til Riget for (guddommelige) Sjæle og guddommelig aktivitet."* Som sagt i teksten: —

"*Lige frembringer lige og ikke mere ved skabelsens væren, og evolution med dens begrænsede konditionerede love kommer senere. De Selv-Eksisterende† kaldes SKABELSER, for de fremstår i Ånd Strålen, manifesteret gennem kraften iboende i dens UFØDTE Natur; som er ovenfor tid og (begrænset eller konditioneret) Rum. Jordiske produkter, bevægelige og ubevægelige, inklusiv menneskeheden, kaldes fejlagtigt skabelse og væsner: de er de uopdelte elementers udvikling (evolution).*" (Kom. xiv.) Yderligere: —

"*Den Himmelske rupa (Dhyan Chohan) skaber (mennesket) i hans egen form; det er en åndelig tankevirkosomhed som konsekvens af den første differentiering og opvågning af den universelle (manifesterede) Substans; den form er den fuldendte skygge af sig selv: og dette er MENNESKET FRA DEN FØRSTE RACE.*"

For at udtrykke det i en endnu tydeligere formulering, ved at begrænse forklaringen til jorden alene, så var det de første "differentierede Egoer's" — Kirkerne kalder dem *Ærkeengle* — pligt, at gennemtrænge ur stof med den evolutionære impuls og guide dets formende kræfter i dets frembringelsers formdannelse. Det er det som refereres til i sætningerne i både den Østlige og Vestlige tradition — "Englene blev *beordret til at skabe*." Efter at Jorden var blevet gjort klar af de *lavere* og mere materielle kræfter, og dens tre Riger var tilstrækkeligt begyndt på deres vej til at blive "frugtbare og mangfoldige," så blev de højere kræfter, *Ærkeenglene* eller *Dhyanierne*, af den evolutionære Lov pålagt at nedstige på Jorden, for at konstruere højdepunktet af dens evolution — MENNESKET. Således projicerede de

* "*New Aspects of Life.*"

† Angeliske, Åndelige Essenser, udødelige i deres væren fordi, ukonditionerede i Evigheden; periodiske og konditionerede i deres Manvantariske manifestationer.

"Selv-skabte" og de "Selv-eksisterende" deres blege skygger; men gruppe Tre, Ild-Englene, gjorde *oprør og afviste* af deltage sammen med deres Medskabnings Devaer.

Hindu eksotericisme repræsenterer dem alle som *Yoginere*, hvis fromhed inspirerede dem til at afvise at *skabe*, da de ønskede at forblive evige *Kumâraer*, "Jomfruelige Ynglinge," for, om muligt, at forudgå deres medskabninger i fremskridt hen mod Nirvana — den endelige frigørelse. Men, i overensstemmelse med esoterisk fortolkning, så var det en selv-opofrelse til gavn for menneskeheden. "Oprørerne" ville ikke skabe viljes-løse uansvarlige mennesker, sådan som de "lydige" engle gjorde; ej heller kunne de begave menneskelige væsner kun med deres egne attributters midlertidige refleksioner; for selv de sidstnævnte, der tilhørte et andet og et så-meget højere plan af bevidsthed, ville stadigvæk efterlade mennesket uansvarligt, og derfor interferere med enhver mulighed for højere fremskridt. Ingen åndelig og psykisk evolution er mulig på jorden — det laveste og mest materielle plan — i alle tilfælde, for den som på dette plan, som følge af sin natur er *fuldkommen* og ikke kan akkumulere hverken fortjeneste eller straf. Mennesket der forbliver den blege skygge af den træge, uforanderlige, og bevægelsesløse fuldkommenhed, den ene negative og passive attribut af den virkelige *Jeg er det Jeg er*, ville have været dømt til at gå gennem livet på jorden som i en tung drømmeløs søvn; derfor som en fejltagelse på dette plan. Væsnerne, eller Væsnet, kollektivt kaldt Elohim, som først (hvis nogensinde) udtalte de grusomme ord, "Iagttag, mennesket er blevet *som en af os*, til at kende godt og ondt; og nu, skal han ikke række hånden ud og også tage af livets træ og spise og leve evindeligt . . ." må i sandhed have været Ilda-baath, Nazaræernes *Demiurg*, fyldt med vrede og misundelse mod hans eget væsen, hvis refleksion skabte *Ophiomorphos*. I dette tilfælde er det kun naturligt — selv fra det døde bogstavs standpunkt — at betragte *Satan*, Slangen i Første Mosebog, som den virkelige skaber og velgører, den Åndelige menneskeheds Fader. For det er ham som var "Forløberen for Lyset," lysende radierende Lucifer, som åbnede øjnene på automaten, der som påstået, var *skabt* af Jehovah; og han som var den første til at hviske: "den dag hvor i spiser deraf da skal i være lige som Elohim, kende godt og ondt" — kan kun betragtes i lyset af en Frelser. Som en "modstander" til Jehovah den "*personificerende* ånd," så forbliver han stadigvæk i esoterisk sandhed den altid-elskende "Budbringer" (englen), Seraphim og Kerubim som begge udmærket *vidste*, og endnu mere *elskede*, og som bibragte os åndelig, i stedet for fysisk udødelighed — den sidstnævnte en slags *statisk* udødelighed som ville have transformeret mennesket om til en udødelig "Vandrende Jøde."

Som berettet i King's "Gnostics," så var "Ilda-Baath, som mange sekter anser for at være Moses's Gud, ikke ren ånd, han var ambitiøs og stolt, og afvisende det åndelige lys fra det midterste rum tilbudt ham af hans moder Sophia-Achamoth, satte han sig for at skabe hans egen verden. Hjulpet af hans sønner, de seks planetariske ånder, så fabrikerede han mennesket,

men dette viste sig at være en fejltagelse. Det var et monster, sjælløst, uvidende, og kravlende på alle fire på jorden lige som et materielt bæst. Ilda-Baoth blev tvunget til at bønfalde om hjælp fra hans åndelige moder. Hun kommunikerede en stråle af hendes guddommelige lys til ham, og animerede således mennesket og begavede ham med en sjæl. Og nu begyndte Ilda-Baoth's uvilje imod hans eget væsen. Følgende impulsen fra det guddommelige lys, opløftedes mennesket højere og højere i hans aspirationer; meget snart begyndte han, ikke at præsentere hans skabers Ilda-Baoth's billede, men snarere det for det Suveræne Væsen, det 'primitive menneske,' Ennoia. Derefter blev Demiurgen fyldt med vrede og misundelse; og fikserede sit jaloux øje på stoffets dyb, hans blik forgiftet med lidenskab blev pludselig reflekteret som i et spejl; refleksionen blev animeret, og der rejste sig ud af dybet Satan, slangen, Ophiomorphos — 'misundelsen og snedighedens legemliggørelse. Han er foreningen af alt det som er mest usselt i stoffet, med en åndelig intelligens's had, misundelse, og listighed.' " Det er den eksoteriske udlægning af Gnostikerne, og allegorien, selv om det er en *sekte* version, er den tankevækkende, og synes sand med hensyn til livet. Den er den naturlige udledning fra den døde bogstavs tekst i kapitel iii. i Første Mosebog.

Derfor allegorien om Prometheus, som stjæler den guddommelige ild for at tillade mennesker at gøre bevidste fremskridt på den åndelige evolutions vej, og således derved transformere det mest fuldkomne blandt *dyr* på jorden til en potentiel gud, og gøre ham fri til at "tage himmeriget med storm." Derfor, også *forbandelsen* udtalt af Zeus imod Prometheus, og af Jehovah-Il-da-Baoth imod hans "oprørske søn," Satan. Det Kaukasiske bjergs kolde, og rene sne og den aldrig-døende, svidende ild og flammer i et uudslukkeligt helvede. To poler, alligevel den samme ide; det duale aspekt af en forfinet tortur: en *ild frembringer* — det personificerede sindbillede på $\Phi\omega\sigma\phi\acute{o}\rho\omicron\varsigma$ fra den astrale ild og lys i *anima mundi* — (det element hvor om den Tyske materialistiske filosof Moleschott sagde: "ohne *phosphor* kein gedanke," *dvs.*, uden fosfor ingen tanke), brændende i hans jordiske lidenskabers heftige flammer; branden opflammet af hans *Tanke*, skelnende som den nu gør godt fra ondt, og alligevel en slave af dens jordiske Adam's lidenskaber; følende gribbens tvivl og fuld bevidsthed gnavende i dens hjerte — *sandelig* en *Prometheus*, *for den er en bevidst*, og derfor *ansvarlig* entitet.* *Livets* forbandelse er stor, alligevel hvor er de mennesker få, bortset fra nogle Hinduer og Sufi mystikere, som ville udveksle alle torturerne i bevidst liv, alle onderne i en ansvarlig eksistens, med en ubevidst fuldkommenhed i et passivt (objektivt) *ulegemligt* væsen, eller endda den universelle statiske Interti personificeret i Brahmâ under hans "nat's" hvile. For, for at citere fra en lærd artikel fra en†

* Historien om Prometheus, Karma, og menneskelig bevidsthed, findes videre fremme.

† Af en Englænder hvis uforudsigelige geni dræbte ham. Søn af en Protestant præst, så blev han en Mohammedaner, derefter en rabi ateiist, og efter at møde en

som, ved at forveksle planerne for eksistens og bevidsthed, blev offer for det: —

"Satan, eller Lucifer, repræsenterer det *aktive*, eller, som M. Jules Baissac angiver det, den 'Universets Centrifugal Energi' i en kosmisk betydning. Han er Ilden, Lyset, Livet, Kampen, Anstrengelsen, Tanken, Bevidsthed, Fremskridt, Civilisation, frihed, Uafhængighed. På samme tid er han lidelse, som er Re-aktionen på *nydelsen* ved handling, og *død* — som er *livets* omløb — Satan, brændende i sit eget helvede, frembragt af hans eget moments vrede — den ekspansive disintegration af nebulaerne som vil koncentrere sig ind i nye verdener. Og passende er han igen og igen forbløffet over Kosmos' passive energis evige *Interti* — det ubønhørlige '*JEG ER*' — flinten hvor fragnisterne udhamres. Passende er han . . . og hans tilhængere . . . betroet 'ildens hav,' fordi det er *Solen* (kun i en henseende i den Kosmiske allegori), livets kilde i *vores system*, hvor de åndeliggøres (disintegreres) og kværnes ud for at om-arrangere dem til et andet liv (opstandelsen); den *Sol* som, lige som vores Jords aktive princip's ophav, på en gang er *Hjemmet* og *Kilden* til den Mondæne Satan. . . ." For yderligere at påvise nøjagtigheden af Baissac's generelle teori (i *Le Diable et Satan*) så vides kulde at have en 'Centripetal' virkning. "Under indflydelse af kulde sammentrækkes alting. . . *Livet går i dvale* ved den, eller dør bort, tanken størkner, og ild udslukkes. Satan er udødelig i hans eget Ild-Hav — det er kun i '*JEG ER*'s 'Nifl-heim' (de Skandinaviske *Eddaer's* kolde helvede) at han ikke kan eksistere. Men på trods af alt dette er der en slags *Udødelig* Eksistens i Nifl-heim, og den eksistens må være *uden lidelse og fredfyldt*, fordi den er *Ubevidst og Inaktiv*. I *Jehovah's* (hvis denne Gud var alt det som Jøderne og de Kristne tillægger ham) Rige er der ingen Elendighed, ingen Krig, ingen tagen til ægte og given til ægte, ingen forandring, ingen *Individuel Bevidsthed*.* Alt absorberes i den mest Magtfuldes ånd. *Det er empatisk betragtet et rige af Fred og loyal Samtykke som lige som det for 'Ærke-Oprøreren' er et med Krig og Revolution*. . . . Det (det

mester, en Guru, blev han mystiker; derefter en teosof som tvivlede, opgav håbet; udkastede *hvidt* frem som *sort* magi, blev sindssyg og blev medlem af den Romerske Kirke. Vendte sig derefter igen rundt, forbandede hende, blev igen en ateist, og døde forbandende menneskeheden, viden, og Gud, som han var ophørt med at tro på. Forsynet med alle de esoteriske data til at skrive hans "War in Heaven," så begik han en halv-politisk artikel ud af dem, blandende Malthus med Satan, og Darwin med det astrale lys. Fred være med denne — *Skal*. Han er en advarsel til chelaerne som fejler. Hans glemte grav kan nu ses i Musselmannd begravelsespladsen i Joonagad, Kathiawar, i Indien.

* Forfatteren taler om den *aktive, kæmpende*, forbandende Jehovah som om han var synonym med Parabrahm! Vi har citeret fra denne artikel for at vise hvor den afviger fra teosofiske læresætninger; ellers ville den en dag citeres imod os, som alt publiceret i the *Theosophist* generelt bliver det.

førstnævnte) er i sandhed det Teosofien kalder *Nirvana*. Men Teosofi lærer så at *når først* adskillelse fra den *Oprindelige Kilde er sket*, så kan Gen-forening først opnås ved *Vilje—Anstrengelse*—som efter dette essay's opfattelse udtrykkeligt er *Satanisk*."

Det er "Satanisk" set fra ortodoks Katolicismes standpunkt, for det er på grund af prototypen på det som med tiden blev den Kristne Djævel — på grund af de Radierende Ærkeengle, Dhyan Chohanerne, som afviste at skabe, fordi de ønskede Mennesket *skulle blive dets egen skaber* og en udødelig gud — at mennesket kan nå *Nirvana* og tilflugtsstedet for himmelsk guddommelig Fred.

For at afslutte denne ret så lange kommentar, så lærer den Hemmelige Lære at Ild-Devaerne, Rudraerne, og Kumâraerne, "Jomfru-Englene," (som Michael og Gabriel, Ærkeenglene, begge tilhører), de guddommelige "Oprørere" — af de *alt-materialiserende* og selvsikre Jøder kaldt, *Nahash* eller "Berøvet" — foretrak *inkarnationens forbandelse* og de lange cyklusser med jordisk eksistens og genfødsler, frem for at se elendigheden (selv hvis *ubevidst*) hos væsner (evolveret som skygger ud af deres Brødre) gennem den halvt-passive energi fra deres *alt for åndelige* Skabere. Hvis "menneskets brug af livet skulle være sådan som at hverken gøre dyrisk ej heller åndeliggøre, men at *menneskeliggøre* Selvet," * så må han, før han kan gøre det, fødes *menneskelig* ikke angelisk. Derfor, viser traditionen de himmelske *Yogier* ofrende dem selv som frivillige ofre for at indløse Menneskeheden — skabt guds-lignende og fuldkomne til at begynde med — og for at begave ham med menneskelige affektioner og efterstræbelser. For at gøre dette så var de nødt til at opgive deres naturlige status og, nedstige på vores klode, at tage deres bolig på den i hele Mahayugaens cyklus, og således udveksle deres upersonlige individualiteter med individuelle personligheder — den sideriske eksistens lyksalighed med det jordiske livs forbandelse. Dette frivillige offer fra de Ildagtige Engle, hvis natur var *Viden og Kærlighed*, blev af de eksoteriske teologier sat sammen til en udtalelse som viser "oprørske engle hvirvlet ned fra himlen til Helvedes mørke" — vores Jord. Hindu filosofi hentyder til sandheden ved at lære at *Asuraerne* hvirvlet ned af Siva, kun er i den *mellemliggende* tilstand hvor i de forbereder sig på højere grader af åndeliggørelse og indløsning fra deres

* Forklarende Kabalaen, siger Dr. H. Pratt, "Ånd var for mennesket (snarere for den Jødiske Rabbiner?) en væren uden krop, ulegemlig, eller berøvet, og degraderet, og blev derfor udtrykt ved ideogrammet *Nahash* 'Berøvet;' repræsenteret som kommende til syne for og forførende den menneskelige race — mennesker gennem Kvinden . . . I billedet fra denne *Nahash*, blev ånden repræsenteret ved en slange, fordi på grund af dens *fattigdom af kropslige lemmer*, så blev Slangen betragtet som et berøvet og fordærvet og degraderet væsen" ("*New Aspects*," p. 235). Symbol for symbol er der de som ville foretrække at slangen — symbolet på visdom og evighed, berøvet dens lemmer som den er — frem for Jod (*) — det poetiske ideogram for Jehovah i Kabalaen — guden for det mandlige symbol på formering.

elendige tilstand; men Kristen teologi, der hævder at være baseret på klippen for guddommelige kærlighed, velgørenhed, og retfærdighed af ham som den appellerer til som dens Frelser — har, for at påtvinge den paradoksale påstand, opfundet det triste dogme om helvede, Romersk Katolsk filosofis Arkimediske løftestang.

Med hensyn til Rabbinsk Visdom — end hvilken der ikke er nogen mere udtrykkeligt materialistisk, eller grovt jordisk, med hensyn til at bringe alting ned i fysiologiske mysterier — så kalder den disse Væsner, "Den Onde;" og som lige sagt, Kabalisterne — *Nahash*, "Berøvet," og *Sjælene*, som *efter at være blevet fremmedgjort i Himlen fra den Hellige Ene*, har kastet dem selv, ned i dybet ved selve deres eksistens daggry, og har kommet tiden hvor de vil nedstige på jorden i forkøbet. (*Zohar* iii., 61, C.)

Og lad mig med det samme forklare at vores skænderi ikke er med *Zohar* og Kabalaen i deres rette fortolkning — for den sidstnævnte er vores — men kun med de grove, *pseudo-esoteriske* forklaringer i den sidstnævnte, og især blandt de Kristne Kabalister.

"*Vores jord og mennesket*," siger Kommentaren, "*er resultaterne af tre Ilde*" — hvis tre navne på Sanskrit svarer til "*den elektriske ild, den Solare ild, og ilden frembragt ved friktion*," — disse tre ilde, forklaret på de Cosmiske og menneskelige planer, er Ånd, Sjæl, og Krop, de tre store Rod grupper, med deres fire ekstra inddelinger. Disse varierer med Skolerne, og bliver — i overensstemmelse med deres anvendelse — *upadhierne* og *vehiklerne*, eller *noumena* for disse. I de eksoteriske beretninger, er de personificeret ved de "tre sønner med uovertruffen pragt og stråleglans" fra Agni Abhimânim, Brahmâ's ældste søn, den *Cosmiske* LOGOS, ved *Swaha*, en af Daksha's* døtre. I den metafysiske betydning betyder "Ild ved friktion" Foreningen mellem *Buddhi*, det sjette, og *Manas*, det femte, princip, som således forenedes og smeltes sammen; den femte forenes delvist ind i og bliver del af *monaden*; i det fysiske, relaterer det til den *skabende gnist*, eller kim, som frugtbar og frembringer det menneskelige væsen. De tre Ilde, siges det (hvis navne er Pâvaka, Pavamâna og Suchi) blev af Vasistha, den store viismand, dømt med en forbandelse "*til at blive født igen og igen*." (*Bhagavata-Purâna* iv. 24, 4.) Dette er klart nok.

Derfor, siges *FLAMMERNE*, hvis funktioner i de eksoteriske bøger forveksles, og som uden at skelne kaldes Prajâpati, Pitrier, Manuer, Asuraer,

* Daksha, den "intelligente, den kompetente." "Dette navn bærer generelt ideen med sig om den *skabende kraft*." Han er Brahmâ's søn og Aditi's, og ligeligt i andre versioner, en selv-født kraft, som, lige som Minerva, udsprang fra hans faders krop. Han er *Prajâpatiernes* leder — Herrerne eller Skaberne for Væren. I Vishnu Purâna, siger *Parâsara* om ham, "i enhver Kalpa (eller manvantara) fødes Daksha og resten, og ødelægges så igen." Og Rig-Veda siger at "Daksha udsprang fra Aditi og Aditi fra Daksha," en reference til den evige cykliske gen-fødsel af den samme guddommelige Essens.

Rishier, Kumâraer,* osv., osv., at inkarnere personligt i den Tredie Rod-Race og oplever således dem selv "genfødt igen og igen." I den Esoteriske doktrin navngives de generelt Asuraerne, eller *Asu-ra Devata* eller *Pitar-devata* (guderne) for de var, som det siges, først Guder — og de højeste — før de blev "ikke-guder," og var faldet fra Ånder i Himlen ned til Ånder på Jorden† — *eksoterisk*, bemærk nøje, i ortodoks dogme.

Ingen Teologi kan, på nogen måde mere end en Orientalist, nogensinde forstå genealogierne for Prajâpatien, Manuerne, og Rishiernes, ej heller disses direkte forbindelse — eller snarere deres korrelering — med Guderne, med mindre han har nøglen til den gamle oprindelige Kosmogoni eller Teogoni, som alle Nationerne oprindeligt havde til fælles. Alle disse guder og halv-guder opleves genfødt på jorden, i forskellige Kalpaer og i lige så forskellige karakterer; hver af dem, *fik* desuden *hans Karma udtrykkeligt sporet, og enhver virkning tildelt dens årsag*.

Før andre Stanzaer kunne blive forklaret, var det, som set, absolut nødvendigt at vise at sønnerne for "Mørk Visdom," selv om de er identiske med Ærkeenglene som Teologien har valgt at kalde de "Faldne," er lige så guddommelige og lige så rene og det mere end alle Michaeler og Gabrieler så glorificeret i kirkerne. Den "gamle Bog" kommer i forskellige detaljer ind på Astralt liv, som under disse omstændigheder ville være helt uforståelige for læseren. Det kan, derfor, overlades til senere forklaringer, og de Første og Anden Racer kan nu kun modtage svag opmærksomhed. Men ikke med hensyn til den Tredie Race — Rod-Racen som adskiltes i kønnene, og som var den første til at blive begavet med fornuft. Mennesker evolverer *pari passu* med kloden, og den sidstnævnte der havde "dannet skorpe" i mere end et hundrede millioner år — før den første menneskelige under-race allerede, så at sige, var begyndt at materialisere eller blive fast fysisk. Men, som *Stanzaen* siger det: "*det indre menneske (bevidst Entitet) var ikke.*" Denne "Bevidste Entitet" siger Okkultismen, kommer fra, nej, *er* i mange tilfælde, selve den fulde essens og *esse* af de høje Intelligenser, der via den ubøjelige Karmiske evolutions lov, er dømt til at reinkarnere i denne manvantara.

* Ingen af disse ordner er forskellige fra Pitrierne eller Forfædrene, lige som *Manu* siger (iii. 284). "Den viise kalder vores fædre *Vasus*; vores fædres bedstefædre, *Rudraer*; vores fædres tipoldefædre, *Adityaer*; i overensstemmelse med en tekst i *Vedaerne*," eller "dette er en evigtvarende *Vedisk* tekst" i en anden oversættelse.

† Som nu opdaget af den afdøde *G. Smith* i den *Babyloniske cylinder litteratur*, var det den samme i *Kaldæisk teogoni*. *Ishtar*, "ældst i Himlen og på Jorden." Under ham *Igaga* eller *Himlens Engle*, og *Anunnaki*, eller *Jordens engle*. Under disse yderligere forskellige klasser af Ånder og "Geniier" kaldt *Sadu*, *Vadukku*, *Ekimu*, *Gallu* — hvor af nogle var gode, nogle onde. (Se "*Babylonian Mythology*.")

(b) Dette vers (ni-og-tredivte) vedrører udelukkende de racemæssige inddelinger. Strengt taget, lærer esoterisk filosofi en modificeret polygenese. For, mens den tildeler menneskeheden en enhed i oprindelse, så vidt som dens forfædre eller "Skabere" alle var guddommelige væsner — dog fra forskellige klasser eller grader af fuldkommenhed i deres hierarki — så blev mennesket ikke desto mindre født på syv forskellige centre på kontinentet i denne periode. Selv om alle var af en fælles oprindelse, så var de alligevel af angivne grunde i deres potentialer og mentale evner, ydre eller fysiske former, og fremtidige karakteristika, meget forskellige.* Med hensyn til deres udseender, fortælles der en tankevækkende allegori i *Linga Purâna. Kumâraen* — de såkaldte Rudra guder (*se længere fremme*), beskrives som inkarnationer fra Siva, *ødelæggeren* (af *ydre former*), også navngivet Vamadeva. Den sidstnævnte, udspringer som en *Kumâra*, den "Evide Cølibat," den kyske Jomfruelige yngling, fra Brahmâ i enhver stor Manvantara, og "bliver igen fire"; en reference til de menneskelige racers *fire store inddelinger*, med hensyn til udseende og type — og tre hoved variationer af disse. Således i den 29'ende Kalpa — i dette tilfælde en reference til transformationen og evolutionen af den menneskelige form som Siva altid ødelægger og omformer periodisk, ned til det store manvantariske vendepunkt ved midten af den Fjerde (Atlantiske) Race — i den 29'ende Kalpa, bliver Siva, som Swetalohita, *rod* Kumâraen, fra måne-farvet, *hvid*; i hans næste transformation — er han *rød* (og i dette adskiller de eksoteriske versioner sig fra den Esoteriske lære); i den tredje — *gul*; og i den fjerde — *sort*.

Esoterisme klassificerer disse syv variationer, med deres fire store inddelinger, ind i kun *tre* adskilte oprindelige racer — da den ikke tager den Første Race i betragtning, da den hverken havde type ej heller farve, og knapt en objektiv, selv om dog en kolossal form. Disse racers evolution, deres dannelse og udvikling, gik *pari passu* og ad parallelle linjer med evolutionen, dannelsen, og udviklingen af tre geologiske strataer, hvor fra menneskets udseende lige så meget stammer lige som den blev bestemt af klimaet i disse zoner. Den navngiver tre store inddelinger, nemlig, den RØD-GULE, den SORTE, og den BRUN-HVIDE.† De Aryanske racer, der for eksempel, nu varierer fra mørkebrun, næsten sort, rød-brun-gul, ned til den hvideste creme farve, er alligevel fra en og samme stamme — den Femte Rod-Race — og udspringer

* Nogle superiøre, andre inferiøre, *for at passe til Karmaen* for de forskellige reinkarnerende Monader som ikke alle kunne være af den samme grad af renhed i deres sidste fødsler i andre verdener. Dette redegør for racernes forskellighed, den vildes inferioritet, og andre menneskelige variationer.

† "Der er," siger Topinard (Engelsk udgave af "Anthropology," med forord af Professor Broca), "TRE grundlæggende elementer af farve i den menneskelige organisme — nemlig, den *røde*, den *gule*, og den *sorte*, som, blandet i varierende mængder med den hvide i vævene, giver anledning til de talrige nuancer der ses i den menneskelige familie." Her støtter videnskaben uden at have det til hensigt igen Okkultismen.

fra en enkelt forfader, i Hindu *eksoterisme* kaldt ved det generiske navn Vaivasvata Manu: husk på, at den sidstnævnte, er den generiske personage, Viismanden, som siges at have levet for over 18.000.000 år siden, og også for 850.000 år siden — ved tiden for nedsænkningen af de sidste levn af det store Atlantiske kontinent* (*Se Rod og Sæd Manuerne* videre fremme), og som siges at leve selv *nu* i hans menneskehed. (*Se ved slutningen af denne Stanza, "MENNESKEHEDENS OPRINDELIGE MANUER."*) Lysegul er farven for den første FASTE menneske race, som fremstod efter midten af den Tredie Rod Race (*efter dens fald* ned i formering — som lige forklaret), frembringende de sidste forandringer. For, det er kun ved denne periode at den sidste transformation fandt sted, som frembragte mennesket sådan som han er nu, blot på en forstørret skala. Denne Race gav fødsel til den Fjerde Race; "Siva" transformerede gradvist den del af Menneskeheden som blev "sort med synd" til *rød-gul* (røde Indianere og Mongolere er efterkommere af disse) og til sidst til Brun-hvide racer — som nu, sammen med de gule Racer, danner størstedelen af Menneskeheden. Allegorien i *Linga Purâna* er besynderlig, med hensyn til at vise den store etnologiske viden hos de gamle.

Når "den sidste transformation," læses, så lad læseren ved dette sted overveje, at hvis den fandt sted for 18.000.000 år siden, hvor mange flere millioner som må have været nødvendige for at nå dette endelige stadie? Og hvis mennesket, i hans gradvise konsolidering, *pari passu* udviklede sig med jorden, hvor mange millioner af år der må være forløbet under den *Første, Anden*, og den første halvdel af den *Tredie* Race? For Jorden var i en forholdsvis ætereal tilstand før den nåede dens sidste konsoliderede tilstand; de arkaiske læresætninger, fortæller os desuden, at under den midterste periode for den Lemuro-Atlantiske Race, tre og en halv Race efter menneskets Skabelse, da var Jorden, mennesket, og alting på Kloden af en endnu grovere og mere materiel natur, mens sådanne ting som koraller og nogle muslinger stadigvæk var i en halv-gelantineagtig, astral tilstand. Cyklusserne som intervenerede siden den gang, har allerede, på den modsatte opstigende bue, båret os nogle skridt videre hen mod vores *dematerialisering*, sådan som spiritualisterne ville sige det. Jorden, os selv, og alle ting er blevet blødgjorte siden da — ja, selv vores hjerner. Men det har været protesteret imod af nogle teosoffer at en ætereal Jord selv nogle 15, eller 20.000.000 år tilbage, *ikke stemmer overens med Geologien*, som lærer os at vinde blæste, regn faldt, bølger brød mod kysterne, sandene skiftede og akkumulerede,

* Det må huskes på at de "sidste levn" her omtalt, referer til de dele af det "store kontinent" som stadig var tilbage, og ikke til nogle af de talrige øer som eksisterede samtidig med kontinentet. Platon's "ø" var, for eksempel, en af sådanne levn; de andre var sunkne førhen i forskellige perioder. En okkult "tradition" lærer at sådanne nedsænkninger sker når som helst der finder en formørkelse sted i den "åndelige sol."

osv., osv., at, kort sagt, alle naturlige årsager som nu er i operation den gang var i kraft, "*i de aller tidligste tidsaldre i geologisk tid*, ja, for de ældste palæozoiske klipper." Til dette gives de følgende svar. *Første*, hvilken dato angives af geologien for disse "ældste palæozoiske klipper"? Og *andet*, hvorfor kunne vindene ikke blæse, regnen ikke falde, og bølgerne (tilsyneladende *af kulsyre*, som videnskaben synes at forudsætte) ikke brydes mod kysterne, på en halv-astral, *dvs.*, tyktflydende Jord? Ordet "astral" betyder ikke nødvendigvis så tynd som røg, indenfor okkult fraseologi, men snarere "lysende som en stjerne," skinnende eller gennemsigtig, i forskellige og talrige grader, fra helt hindeagtig til en tyktflydende tilstand, som lige betragtet. Men der protesteres yderligere: Hvordan kunne en astral *Jord* have påvirket de andre planeter i dette system? Ville ikke hele processen være gået ud af fokus hvis tiltrækningen af en planet nu pludselig blev fjernet? Protesten er indlysende ugyldig, da vores system er sammensat af ældre og yngre planeter, nogle døde (lige som månen), andre i færd med at blive dannet, uanset alt hvad astronomien ved om det modsatte. Ej heller har de sidstnævnte nogensinde, så vidt som vi ved det, bekræftet at alle legemerne i vores system er fremsprunget i eksistens og udviklet sig samtidigt. De hemmelige Cis-Himalayiske læresætninger adskiller sig fra de i Indien i denne henseende. Hindu Okkultisme lærer at Vaiivasvata Manu Menneskeheden er atten millioner og ulige år gammel. Vi siger, ja; men kun så vidt som det *fysiske*, eller approksimerede fysiske, menneske angår, som daterer sig fra slutningen af den Tredie Rod-Race. Ovenfor denne periode kan MENNESKET, eller hans gennemsigtige billede have eksisteret i 300 millioner af år, efter hvad vi ved; *da vi ikke lærer om tal* som er og vil forblive hemmelige hos Mestrene indenfor Okkult Videnskab, sådan som korrekt sagt i "Esoterisk Buddhism." Desuden, mens Hindu Purânerne taler om en Vaiivasvata Manu, så bekræfter vi at der var mange, navnet er et generisk et. (*Se ovenfor*).

Vi må nu sige nogle få yderligere ord om den fysiske evolution af mennesket.

ARKAISKE LÆRESÆTNINGER I PURÂNAERNE OG FØRSTE MOSEBOG. FYSISK EVOLUTION.

Forfatteren kan ikke give *tilstrækkelig med* bevis på at systemet for Kosmogoni og Antropogoni som beskrevet reelt eksisterede, at dens optegnelser *er* bevaret, og at det ses afspejlet selv i de gamle Skrifers moderne versioner.

Purânaerne på den ene side, og de Jødiske Skrifter på den anden, er baseret på de samme systemer for evolution, som, læst esoterisk og udtrykt i moderne sprogbrug, ville ses at være lige så videnskabelig som meget af det som nu betragtes som det endelige ord i nylige opdagelser. Den eneste forskel mellem de to systemer er, at

Purânaerne, som giver lige så meget, og måske mere opmærksomhed til årsagerne end til resultaterne, peger på før-Cosmiske og før-Genetiske perioder snarere end på de såkaldt Skabelse, hvorimod Biblen, ved at kun sige nogle få ord om den førstnævnte periode, derefter kaster sig over materiel skabelse, og, mens den næsten springer de *før-Adamiske* racer over, fortsætter med dens allegorier med hensyn til den Femte Race.

Nu, uanset stormløbet udført på skabelsens Rækkefølge i *Første Mosebog*, og dens bogstavelige beretning er sandelig velegnet til beundringsværdig kritik,* så vil han som læser Hindu Purânerne — på trods af dens overdrivelser — anse dem for at være ret så overensstemmende med fysisk Videnskab.

Selv det, som på overfladen, fremstår at være en fuldkommen meningsløs allegori hvor Brahmâ antager form af et Vildsvin for at redde Jorden fra under vandene, gives en fuldkommen videnskabelig forklaring i de Hemmelige Kommentarer, hvor den relaterer sig til de mange stigninger og fald, og konstante forandringer af vand og land fra de tidligste til de seneste geologiske perioder på vores klode; for Videnskaben lærer os nu at ni-tiendedele af de aflejrede dannelser i jordens skorpe gradvist har været konstrueret under vandet, ved bunden af havene. De gamle Aryanere krediteres med ikke at have vidst noget som helst om naturhistorie, geologi, og så videre. Den Jødiske race er, på den anden side, selv blandt dens hårdeste kritikere, som en kompromisløs opponent mod Biblen, (Se "Modern Science and Modern Thought," p. 337), erklæret til at have fortjenesten af at have undfanget ideen om monoteisme "tidligere, og bevaret den mere konsekvent, end nogen af de *mindre filosofiske* og *mere umoralske religioner* (! !) i den gamle verden." Blot er det sådan, at mens vi i Bibelsk esoterisme finder fysiologiske seksuelle mysterier symboliseret, og meget lidt af

* Mr. Gladstone's uheldige forsøg på at forene den Genetiske beretning med videnskaben (se *Nineteenth Century*, "Dawn of Creation" og "Proem to Genesis," 1886) har bragt den Jovianske tordenkile nede over ham kastet af Hr. Huxley imod ham. Det døde bogstavs beretning godtgjorde ikke et sådant forsøg; og hans fire-foldige rækkefølge, eller inddeling for animeret skabelse, har vist sig at være stenen, som i stedet at dræbe fluen på den sovende vens pande, i stedet dræbte manden. Hr. Gladstone dræbte *Første Mosesbog* for altid. Men dette beviser ikke at der ikke er noget esoterisme i den sidstnævnte. Den sandhed at Jøderne og alle de Kristne, de moderne så vel som de tidlige sekter, har godtaget beretningen *bogstaveligt* i to tusinde år, viser kun deres uvidenhed; og viser den store opfindsomhed og konstruktive evne hos de indviede Rabbinnere, som har bygget de to beretninger — den *Elohistske* og den *Jehovistske* — esoterisk, og med vilje har sammenblandet betydningen af ideogrammer eller ord-tegn uden selvlid i den oprindelige tekst. Skabelsens seks dage — *yom* — betyder seks evolutions perioder, og den syvende den for kulmination og fuldkommenhed (ikke for hvile), og refererer til de syv Runder og de syv Racer med en *adskilt* "skabelse" i hver; selv om brugen af ordene *boker*, *daggry* eller *morgen*, og *crib*, *aften* *tusmørke* — som esoterisk har samme mening som *sandhya*, *tusmørke*, på Sanskrit — har ført til beskyldninger om den mest krasse uvidenhed om evolutionens rækkefølge.

andet (noget som *meget lidt virkelig filosofi har som sin nødvendighed*), så kan man i *Purânaerne* finde den mest videnskabelige og filosofiske "skabelses daggy," som, hvis den analyseres upartisk og angives i klart sprog fra dens eventyr-lignende allegorier, så ville den vise at moderne zoologi, geologi, astronomi, og næsten alle brancher af moderne viden, har været kommet i forkøbet i den gamle Videnskab, og var kendt af filosoferne i deres generelle træk, hvis ikke i en sådan detaljerethed som i nutiden!

Purânisk astronomi, med alle dens bevidste hemmeligheder og forvirring med det formål at vildlede den profane fra det sande spor, blev påvist af selv Bentley at være virkelig videnskab; og de som er velbevandrede i Hindu astronomiske afhandlingers mysterier, vil bevise at moderne teorier om den fremadskridende kondensering af nebulae, nebulous stjerner og sole, med den yderste detaljering om stjerneklungers cykliske fremskridt — langt mere korrekte end Europæerne har selv nu — med henblik på kronologiske formål og andre formål, var kendt i Indien ind til fuldkommenhed.

Hvis vi vender os til geologien og zoologien oplever vi det samme. Hvad er alle myterne og de endeløse genealogier for de syv Prajâpatier, og deres sønner, de syv Rishier eller Manuer, og for deres hustruer, sønner og afkom, andet end en umådelig detaljeret beretning om den fremadskridende udvikling og evolution af dyre skabelse, den ene art efter den anden? Var de højt filosofiske og metafysiske Aryanere — forfattere til de mest fuldkomne filosofiske systemer om transcendental psykologi, om Ethiske Kodekser, og sådan en grammatik som Pânini's, om Sankhya og Vedanta systemer, og en moralsk kodeks (Buddhisme), erklæret den mest fuldkomne på jorden af Max Müller — sådan nogle fjolser, eller børn, at de spildte deres tid med at skrive *eventyr*; sådanne historier som *Purânaerne* synes nu at være i øjnene hos de som ikke har den fjerneste ide om deres hemmelige mening? Hvad er *fablen*, om genealogien og oprindelsen til Kasyapa med hans tolv hustruer, med hvem han fik talrige og forskelligartet afkom af *nagaer* (slanger), reptiler, fugle, og alle slags levende ting, og som således var *fader* til alle slags dyr, andet end en *sløret* optegnelse for evolutionens rækkefølge i *denne* runde? Ind til videre ser vi ikke at nogen Orientalist nogensinde har haft den fjerneste ide om sandhederne skjult under allegorierne og personificeringerne. "Satapatha Brâhmanaen," siger en, "angiver *en ikke særlig intelligent* beretning om Kasyapa's oprindelse. . . . Han var søn af Marîchi, Søn af Brahmâ, fader til Vivasvat, fader til Manu, menneskehedens forfader. . . . Efter at have taget form som en skildpadde, skabte Prajâpati afkom. Det som han skabte gjorde han *akarot*, derfra ordet *kûrma* (skildpadde). Kasyapa betyder skildpadde; derfor siger mennesker: 'Alle væsner er efterkommere af Kasyapa,' osv., osv. (*Hindu Class. Dict.*)

Han var alt dette; han var også fader til *Garuda*, fuglen, "Kongen

for fjer stammen," som nedstiger *fra*, og er af samme slægt *som reptilerne*, nagaerne; og som *efterfølgende* bliver deres dødelige fjende — lige som *han også er en cyklus, en tidsperiode, hvor fuglene som udvikledes fra reptilerne i løbet af evolutionen i deres "kamp for livet," — "den stærkestes overlevelse," osv., osv, vendte sig foretrukket til dem de udgik fra, for at fortære dem,* — måske tilskyndet af naturloven, for at gøre plads til andre og mere fuldkomne arter. (Se Del II., "Symbolære.")

I det beundringsværdige sammenfattende værk "Modern Science and Modern Thought," tilbydes Hr. Gladstone en lektion i naturhistorie, som viser den fuldkomne uoverensstemmelse med Biblen. Forfatteren bemærker at Geologi, begynder med —

" . . . det tidligste kendte fossil, Eozoon Canadense fra den Laurentianske formation, fortsatte i en kæde, hvor hvert led er fast sammensvejet, gennem den Siluriske, med dens overflod af bløddyr, krebsdyr, og orme liv og første indikationer af fisk; den Devonske, med dens overvægt af fisk og første tilsynekomst af reptiler; den Mesozoiske med dens batrachianere (eller frø familie); de Sekundære dannelser, hvor i reptiler fra havet, land og luft havde overtaget, og de første ydmyge former for hvirveldyrs landdyr begyndte at fremstå; og til sidst, den Tertiære, hvor i pattedyr er blevet mangfoldige, og type efterfølgende type og arter på arter, differentieres gradvist og specialiseres, gennem de Eocene, Miocene, og Pliocene perioder, ind til vi ankommer i de Glaciale og For-historiske perioder, og det bekræftede bevis på menneskets eksistens."

Den samme rækkefølge, *plus* beskrivelse af dyr ukendte af moderne videnskab, findes generelt i Purânaernes kommentarer, og i Dzyan Bogen — især. Den eneste forskel, en stor en, uden tvivl, — hentydende til en åndelig og guddommelig natur i mennesket uafhængig af hans fysiske krop i denne illusoriske verden, hvor i alene den *falske personlighed* og dens hjernes grundlag er kendt af ortodoks psykologi — er som følger. Efter at have været i alle de såkaldte "Syv skabelser," allegoriserende de syv evolutionære forandringer, eller vi kan kalde dem, *under-racerne, til Menneskehedens Første Rod-race* — så eksisterede Mennesket på jorden fra begyndelsen i denne Runde. Efter at have passeret gennem alle naturens riger i de foregående *tre Runder*,* var hans *fysiske* skikkelse — en som var tilpasset til de termiske tilstande i disse tidlige perioder — klar til at modtage den *guddommelige Pilgrim* ved det menneskelige livs første dagry, *dvs.*, for 18.000.000 år siden. Det er kun ved

* "Følg loven om analogi" — lærer Mestrene. *Atma-Buddhi* er dual og *Manas* er trefoldig; for så vidt som den førstnævnte har to aspekter, og den sidstnævnte tre, *dvs.*, som et princip *per se*, som graviterer, hen mod *Atma-Buddhi*, i dens højere aspekter, og i sin lavere natur følger *Kama*, sædet for jordiske og dyriske begær og lidenskaber. Sammenlign nu *Racernes* evolution, den Første og den Anden som er af *Atma-Buddhi* naturen, deres passive *Åndelige* afkom, og den Tredie *Rod-Race* viser tre adskilte inddelinger eller aspekter fysiologisk og psykisk; de tidligste syndefrie; de midterste dele opvækkes til intelligens; og den tredie og sidste afgjort *dyrisk* : *dvs.*, *Manas* bukker under for *Kama's* fristelser.

midter-punktet til den 3'de Rod Race at mennesket blev begavet med *Manas*. Da de først var forenet, så blev de *to* og derefter de *tre* gjort til en; for selv om de lavere dyr, fra amøbe til menneske, modtog *deres* monader, hvor i alle de højere kvaliteter er potentielle, så er alle nødt til at forblive hvilende ind til hver når dets menneskelige form, hvor *manas* (sindet) før dette stadie ikke har nogen udvikling i dem.* I dyrene er ethvert princip paralyseret, og i en foster-lignende tilstand, undtagen det andet (vitale) og det tredie (det astrale), og rudimenter af det fjerde (*Kama*, som er begær, instinkt) hvis intensitet og udvikling varierer og forandres med arterne. For materialisten gift med den Darwinistiske teori, vil dette læses som et eventyr, en mystificering; for den troende på det indre, åndelige menneske, der vil fremlæggelsen ikke have noget unaturligt i sig.

Nu er forfatteren sikker på at møde det som vil blive angivet som uoverstigelige protester. Vi vil blive fortalt at embryologiens linje, den gradvise udvikling af ethvert individuelt liv, og fremskridtene i det som vides at finde sted i rækkefølgen for specialiseringens progressive stadier — at alt dette er i modstrid med ideen om at mennesket gik forud for pattedyrene. Mennesket begynder som det mest ydmyge og mest primitive ormeformede væsen, "fra protoplasmaets primitive partikel og den nukleotide celle hvor i alt liv har sin oprindelse," og "udvikles gennem stadier fuldstændig uskelnelige fra de hos fisk, reptil og pattedyr, ind til cellen til sidst opnår den højest specialiserede udvikling af *quadrumanous*, og til sidst den menneskelige type." (Laing, 335.)

Dette er fuldkommen videnskabeligt, og vi har ikke noget imod *dette*; for alt dette relaterer til menneskets *skal* — hans krop, som i dens vækst, selvfølgelig, som enhver anden (når den først kaldes) morfologisk enhed, er underlagt sådanne metamorfoser. Det er ikke de som lærer om transformationen af det mineralske atom gennem krystallisering — som er den samme funktion, og har den samme relation til dens (såkaldte) *uorganiske upadhi* (eller grundlag) lige som dannelsen af *celler* til deres organiske *nuclei*, gennem plante, insekt og dyr til menneske — det er ikke dem som vil afvise denne teori, da den til sidst vil føre til anerkendelsen af en Universel Guddom i naturen, altid-tilstedeværende og lige så evigt usynlig, og uerkendelig, og til *intra-Cosmiske guder*, som alle var mennesker.†

* "Mennesker gøres kun *fuldkomne* under deres tredie, hen mod deres fjerde cyklus (race). De gøres til 'guder' på godt og ondt, og kun ansvarlige når de to buer mødes (efter $3\frac{1}{2}$ runde hen mod den *femte* Race). De gøres til dette af *Nirmânakayaen* (åndelig eller astrale efterladenskaber) fra Rudra-Kumâraerne, "forbandet til at blive genfødt på jorden igen; med betydningen — *dømt i deres naturlige rækkefølge til reinkarnation* på den højere opstigende bue i den jordiske cyklus." (*Kommentar IX.*)

† Hele problemet er dette: hverken fysiologer ej heller patologer vil anerkende at den celle-spirende substans (*cytoplasmaet*) og moder-ludet hvor fra krystaller har deres oprindelse, er den en og samme essens, bortset fra i differentieringen med henblik på formålene.

Men vi vil spørge, hvad beviser videnskaben og dens nøjagtige og nu aksiomatiske opdagelser imod vores Okkulte teori? De som tror på loven for Evolution og gradvis fremadskridende udvikling fra en celle (som fra en *vital* er blevet en morfologisk celle, ind til den vågnede som ren og skær protoplasma) — disse kan med sikkerhed aldrig begrænse deres tro til en evolutions linje. Typerne af liv er utallige; og evolutionens fremskridt, bevæger sig desuden ikke med den samme hastighed i enhver slags art. Ur stoffets konstitution i den Siluriske tidsalder — vi mener Videnskabens "ur" stof — er det samme i enhver essentiel særegenhed, bortset fra dens grad af nuværende grovhed, som det *levende* ur stof af i dag. Ej heller ser vi det som burde blive fundet, hvis den nu ortodokse teori om Evolution var *helt* korrekt, nemlig, et konstant, altid-strømmende fremskridt i alle arters væren. I stedet for dette, hvad ser man? Mens de mellemliggende grupper af dyrevæsner alle tenderer hen mod en højere type, og mens specialiseringer, nu af en type og nu af en anden, udvikles gennem geologiske tidsaldre, forandrer deres forme, antager nye forme, kommer til syne og forsvinder med kaleidoskopisk hurtighed i palæontologers beskrivelser fra en periode til en anden, så er de to enkeltstående undtagelser til den generelle regel, de ved de to modstående poler i livet og typen, nemlig — MENNESKET og *de lavere slægter for væren!*

"Visse godt-afmærkede former for levende væsner har eksisteret gennem enorme epoker, ikke kun overlevende de fysisk tilstandes forandringer, *men vedholdende forholdsvis uændrede*, mens andre former for liv er fremstået og forsvundet. Sådanne former kan blive betegnet 'vedholdende typer' af liv; og eksempler på dem findes i rigelig overflod både i dyre og plante verdener" (Huxley, "Proceed. of Roy. Inst.," vol. iii., p. 151).

Ikke desto mindre, gives vi ikke nogen god grund til hvorfor Darwin forbinder reptiler, fugle, padder, fisk, muslinger, osv., osv., som forgreninger af monerisk afstamning. Ej heller fortælles vi hvor vidt reptiler, for eksempel, er direkte efterkommere af padderne, de sidstnævnte af fiskene, og fiskene af lavere former — som de med sikkerhed er. For Monaderne er passeret gennem alle disse former for væren op til mennesket, på enhver planet, i de Tre *forudgående* Runder; enhver Runde, så vel som enhver efterfølgende Klode, fra A til G, har været, og er stadigvæk nødt til at være arenaen for den samme evolution, blot hver gang gentaget på et mere solidt materielt grundlag. Derfor besvares spørgsmålet: — "Hvilken relation er der mellem de Tredie Runde astrale prototyper og almindelig fysisk udvikling i løbet af påbegyndelsen af før-pattedyrs organiske arter?" — let. Den ene er den skyggeagtige prototype af den anden, den indledende, knapt defineret, og flygtige skitse på lærredet, for objekter, som er skæbnebestemt til at modtage den endelige og levende

form under malerens pensel. Fisken evolverede til en padde — en frø — i dammenes *skygger*, og mennesket passerede gennem alle hans metamorfoser på denne Klode i den Tredie Runde lige som han gjorde i denne, hans Fjerde Cyklus. Tredie Runde typerne bidrog til etableringen af typerne i denne. Via streng analogi, bliver de Syv Runders cyklus i deres arbejde med den gradvise dannelse af mennesket gennem hvert Naturrige, gentaget på en mikrocasmisk skala i drægtighedens første syv måneder for det fremtidige menneskelige væsen. Lad den studerende tænke over og udregne denne analogi. Lige som den syv måneders gamle ufødte baby, dog meget rede, endnu behøver to måneder mere hvor det erhverver sig styrke og konsoliderer; således forbliver mennesket efter at have fuldkommengjort hans evolution gennem syv Runder, to perioder mere i moder-Naturens livmoder før han fødes, eller snarere genfødes som en Dhyani, endnu mere fuldkommen end han var før han udgik som en Monade på den nybyggede kæde af verdener. Lad den studerende overveje dette mysterium, og derefter vil han let overbevise sig selv om, at lige som der også er fysiske forbindelser mellem mange klasser, så er der præcise domæner hvor i det astrale smelter sammen med fysisk evolution. Om dette ånder Videnskaben ikke et ord. Mennesket har evolveret med og fra aben, siger den. Men se nu selvmodsigelsen.

Huxley fortsætter med at udpege planter, bregner, ulvefods planter, nogle af dem generisk identisk med de som lever nu, som stødes på i kultids epoken, for: — "De oolitiske *Araucaria* kogler er næppe forskellige fra de hos eksisterende arter. . . . Underriger af dyr giver de samme eksempler. *Globigerinaen* i de Atlantiske dybder er identisk med kridttids arterne fra den samme stamme . . . de tabulate koraller fra den Siluriske epoke er vidunderligt lig med milleporene fra vores egne have. . . . *Arachnidaen*, den højeste gruppe hvor i, skorpionerne er repræsenteret i kullaget af en art som kun adskiller sig fra dens levende slægtninge på . . . øjnene," osv., osv.; alt dette kan afsluttes med Dr. Carpenter's autoritative udtalelse om *Foraminiferaen*. "Der er intet bevis," siger han, "på nogen grundlæggende modificering eller fremskridt i Foraminiferous arten fra den palæozoiske periode til den nuværende tid. . . . Foraminiferous Faunanen fra vores egen serie repræsenterer sandsynligvis en større rækkevidde af variation end der eksisterede i nogen foregående periode; *men der er ingen indikation af nogen tendens til elevering hen mod en højere art.*" ("Introduction to the study of the Forminifera," p. xi.)

Hvis, der nu ikke er nogen indikation af forandring i Forminifera, en *protozon* af den laveste type af liv, mundløs og uden øjne, undtagen dens nu større variation end førhen, så indikerer mennesket, som er på det øverste trin af stigen for eksistens, endnu mindre forandring, sådan som vi har set det; skelettet af hans Palæolotiske forfader opleves endda

i nogle henseender overlegen i forhold til han nuværende skikkelse. Hvor er, så den påståede lov om ensartethed, den *absolutte regel* for at en art visner væk til en anden, og, ved umærkelige gradueringer, til højere typer? Vi ser Sir William Thomson tillader så meget som 400.000.000 år til jordens historie, siden klodens overflade blev tilstrækkelig kold til at tillade tilstedeværelsen af levende ting;* og under dette enorme forløb af tid i alene den Oolitiske periode, den såkaldte "reptilernes tidsalder," der finder vi en meget ekstraordinær variation og overflod af Saurianske former, Amfibie arten når *sine højeste udviklinger*. Vi lærer om Ichthyosauri og Plesiosauri i søerne og floderne, og om vingede krokodiller eller firben flyvende i luften. Hvorefter vi i den Tertiære periode "finder Pattedyrs typen udvise bemærkelsesværdige afvigelser fra tidligere eksisterende former. . . Mastodonter, Megatheriumer, og andre uhåndterlige beboere fra de gamle skove og sletter; og efterfølgende," notificeres om — "*den gradvise modificering fra en af Quadrumanous ordnens forgreninger, til de væsner hvor fra det oprindelige menneske selv kan påstå at være blevet evolveret.*" ("The Beginnings of Life.")

Han *kan* det; men ingen, undtagen materialisterne, kan se hvorfor han skulle; da der ikke er den mindste nødvendighed for det, ej heller er en sådan evolution berettiget baseret på sandheder, for de som er mest interesseret i bevis derpå tilstår deres totale fiasko med hensyn til at finde et enkelt fakta til støtte for deres teori. Der er intet behov for de utallige typer af liv med hensyn til at repræsentere medlemmerne fra en progressiv serie. De er "resultaterne af forskellige og anderledes evolutionsmæssige afvigelser, som finder sted nu i en retning og nu i en anden." Derfor er det langt mere berettiget at sige at aben evolverede til Quadrumanous ordnen, end at det oprindelige menneske, som er *forblevet stationær i hans menneskelige specialisering lige siden hans fossil blev fundet i de ældste strata*, og i hvilket ingen variation findes undtagen i farve og ansigts type — er udviklet fra en fælles forfader sammen med aben.

At mennesket lige som andre dyr har sin oprindelse fra en celle og udvikles "gennem stadier der ikke kan skelnes fra fisk, reptiler, og pattedyr førend cellen når en quadrumanous højt specialiserede udvikling og *til sidst menneskelige art*," er et Okkult aksiom tusinder af år gammelt. Det Kabalistiske aksiom: "En sten bliver en plante; en plante et bæst; et bæst et menneske; et menneske en Gud, " holder stik igennem tidsaldrene. Hæckel, viser i hans *Shöpfungsgeschichte*, en dobbelt tegning der repræsenterer to embryoer — en med en hund seks uger gammel, og en med et menneske, på otte uger. De to, bortset fra en mindre forskel i hovedet, større og bredere omkring hjernen i mennesket, kan

* "Trans. of Geolog. Soc. of Glasgow," vol. iii. Meget mærkeligt, har han, imidlertid, lige ændret sin opfattelse. Solen, siger han, er kun 15.000.000 år gammel.

ikke skelnes fra hinanden. "Rent faktisk, kan vi sige at ethvert menneskeligt væsen passerer gennem stadiet for en fisk og reptil før det ankommer til pattedyrets og endelig mennesket. Hvis vi tager ham op til det mere avancerede stadie hvor embryoen allerede har passeret reptil formen . . . så forbliver udviklings linjen den samme for en betydelig tid, lige som for andre pattedyr. De rudimentære lemmer er nøjagtig magen til, de fem fingre og tæer udvikler sig på samme måde, og ligheden efter de første fire ugers vækst mellem menneskets embryo og en hunds er sådan at det knapt er muligt at skelne dem fra hinanden. Selv ved en alder på otte uger er menneskets embryo et dyr med hale knapt mulig at skelne fra en hundehvalps embryo" ("Modern Science," etc., p. 171).

Hvorfor, så, ikke sætte mennesket og hunden til at evolvere fra en fælles forfader, eller fra en reptil — *en Naga*, i stedet for at koble mennesket med quadrumanaen? Dette vil være lige så logisk som det andet, og endda mere. Formen og stadierne for det menneskelige embryo ikke har forandret sig siden historiske tider, og disse metamorfoser var kendt af Æskulap og Hippokrates så vel som af Hr. Huxley. Derfor, da Kabalisterne har nævnt det siden forhistoriske tider, så er det ikke nogen ny opdagelse. I "Isis," Vol. I., 389, bemærkes det og forklares halvt.

Da menneskets embryo ikke har mere af en abe i sig end andre pattedyr, men *i sig selv indeholder totaliteten af naturens riger*, og da det synes at være "en vedholdende type" af liv, langt mere end selv Foraminiferaem, så synes det lige så ulogisk at angive ham at evolvere fra aben som det vil være at spore hans oprindelse til frøen eller hunden. Både Okkulter og Østlige filosoffer tror på evolution, som Manu og Kapila* angiver med langt større klarhed end nogen videnskabsmand gør for nuværende. Ingen grund til at gentage det som allerede blev fuldt ud debatteret i *Isis Unveiled*, lige som læseren kan finde alle disse argumenter og beskrivelsen af grundlaget hvor på alle de Østlige doktriner om Evolution hvilede, i vores tidligere bøger.† Men ingen Okkultist kan godtage den urimelige proposition at alle de nu eksisterende former, "fra den strukturløse Amøbe til mennesket," er de direkte ligelige efterkommere af organismer som levede millioner og millioner af år før menneskets fødsel, i de før-Siluriske epoker, i havet eller land-

* Derfor filosofien i allegorien om de 7, 10, og til sidst 21 Prajâpati, Rishier, Munier, osv., som alle forårsages at være *fædre* til forskellige ting og væsner. Rækkefølgen for de syv klasser eller rækkefølgen for planter, dyr, og endda ubevægelige ting, angivet tilfældigt i Purânaerne, findes i flere kommentarer i den korrekte rotation. Således, er Prithu Jordens fader. Han *malke* hende, og får hende til at bære ethvert slags korn og plante, alle nummereret og specificeret. Kasyapa er faderen til alle reptilerne, slangerne, dæmonerne, osv., osv.

† Se Vol. I. 152, *og flg.*, om evolutionens træ — Det "Mondæne Træ."

mudderet. Okkultisterne tror på en *iboende lov* for progressiv udvikling.* Hr. Darwin gjorde det aldrig, og siger det selv.

På side 145 i "Origin of Species" ser vi ham sige at, siden *der ikke kan være nogen fordel* "for en infusorian animalcule eller en indvoldsorm . . . i at blive højere organiseret," så, efterlader "naturlig udvælgelse," *ikke nødvendigvis inkluderende progressiv udvikling* — derfor animalculen og ormen (de "vedholdende typer") i ro.

Der synes ikke at fremgå megen *uniform* lov for en sådan adfærd i Naturen; og det ser mere ud som den forskelligartet aktivitet fra en slags *Super-Naturlig* udvælgelse; måske, det aspekt af *Karma*, som Østlige Okkultister ville kalde "Loven om Retardering," kan have noget med den at gøre.

Men der er al mulig grund til at tvivle på hvorvidt Hr. Darwin selv nogensinde gav *hans* lov en sådan betydning — sådan som den nu gives af hans ateistiske tilhængere. Viden om de forskellige livsformer i de geologiske perioder som er passeret er meget mager. Årsagerne til dette angivet af Dr. Bastian er meget tankevækkende: (1) På baggrund af den ufuldkomne måde hvor på mange former kan blive repræsenteret i strataene der vedrører perioden; (2) På grund af den ekstremt begrænsede natur i udforskningerne som har været udført har haft i disse ufuldkomne repræsentative strata; og (3) fordi så mange dele af optegnelsen er absolut utilgængelig for os — næsten alle nedenunder det Siluriske system er blevet udslettet af tiden, mens to-tredie-dele af jordens overflade hvor i de tiloversblevne strata findes nu er dækket over af have." Derfor siger Hr. Darwin selv: —

"For mit vedkommende, følgende Lyell's metafor, så ser jeg på den geologiske optegnelse som en ufuldstændig bevaret historie om verdenen, og skrevet i en foranderlig dialekt; *af denne historie er vi kun i besiddelse af det sidste bind*, som kun relaterer sig til to eller tre lande. Af dette bind, *er kun et kort kapitel her og der blevet bevaret*, og på hver side *kun nogle få linjer her og der*."

Det er sandelig ikke med sådanne magre data, at det sidste ord indenfor Videnskaben kan siges. Ej heller er det på noget grundlag af menneskelig stolthed eller urimelig tro på at mennesket, selv her på jorden — (i *vores* periode, måske) — repræsenterer den højeste slags liv, at Okkultismen benægter at alle de forudgående former for menneskelig liv tilhørte lavere typer end vores egen, for sådan er det ikke. Men ganske enkelt fordi the "missing link," med hensyn til at bevise den eksisterende teori unægtelig, aldrig vil blive fundet af palæontologerne. Da vi tror som vi gør at mennesket er evolueret fra, og (i løbet af de forudgående Runder) er passeret gennem, de laveste former for alt liv, plante og dyr, på jorden, så er der ikke meget degraderende i ideen om at have en orangutang som forfader til vores fysiske form. Helt det modsatte; da det

* Imidlertid, undersøgt og modificeret, af *Loven for Retardering*, som pålægger en begrænsning på alle arter når en Højere Type gør dens entré.

ville fremføre den Okkulte doktrin, helt uimodståeligt, med hensyn til den endelige evolution af alting i den jordiske natur i mennesket. Man kan endda forespørge hvordan det kan være at når først biologer og antropologer, resolut godtog teorien om mennesket nedstamning fra aben — hvordan kan det så være at de hidtil har ladet den fremtidige evolution af de eksisterende aber til menneske uberørt? Dette er kun en logisk sekvens af den første teori, med mindre Videnskaben vil gøre mennesket til et privilegeret væsen, og hans evolution *uden*-fortilfælde i naturen, et helt *specielt* og unikt tilfælde. Og det er det alt dette leder fysisk Videnskab til. Årsagen til, hvorfor Okkultisterne imidlertid afviser den Darwinistiske, og især den Hæckelske, hypotese er fordi det er aben som, i ædruelig sandhed, er et specielt og unikt tilfælde, ikke mennesket. Pithecoïd'en er *en utilsigtet skabelse*, en påtvunget vækst, resultatet af en unaturlig vækst.

Den okkulte doktrin, er, mener vi, mere logisk. Den lærer om en cyklisk, aldrig varierende lov i naturen, den sidstnævnte har ingen personlige, "specielle designs," men handler på et uniformt plan som bevares gennem hele den manvantariske periode og behandler land ormen lige som den behandler mennesket. Hverken den ene ej heller den anden har søgt at komme i eksistens, derfor er begge underlagt den samme evolutionære lov, og begge er nødt til at gøre fremskridt i overensstemmelse med Karmisk lov. Begge er startede fra det samme neutrale centrum for Liv og begge er nødt til at gen-forenes i det ved cyklussens fuldbyrdelse.

Det benægtes ikke at mennesket i den forudgående Runde *var* et gigantisk abelignende væsen; og når vi siger "menneske" så burde vi måske sige, at den grove støbeform udviklede sig kun med henblik på menneskets brug i denne Runde — hvis midterste, eller vendepunkt vi knapt har nået. Ej heller var mennesket det han er nu under de første to og en halv Rod-race. Dette punkt nåede han, som vi hævder det, som før sagt, først for 18.000.000 år siden, under den sekundære periode.

Ind til da var han, ifølge traditionen og Okkult lære, "en gud på jorden som var faldet ned i stoffet," eller formering. Dette vil eller vil måske ikke blive godtaget, da den Hemmelige Lære ikke påtvinger sig som et ufejlbarligt dogme; og da, uanset om dets forhistoriske optegnelser godtages eller afvises, så har det intet at gøre med spørgsmålet om det *aktuelle* menneske og hans indre natur, Faldet nævnt ovenfor har ikke efterladt nogen oprindelig synd på Menneskeheden. Men alt dette har været tilstrækkeligt behandlet.

Desuden, lærer vi at transformationerne som mennesket passerede på den nedadgående bue — som er centrifugal for ånden og centripetal for stoffet — og de som han forbereder sig på at gennemgå, videre frem, på hans opstigende vej, som vil vende retningen af de to kræfter om — dvs., stof vil blive centrifugal og ånd centripetal — at alle sådanne transformationer *er som det næste også i vente for den antropoide abe*, i det mindste, alle de, som har nået skridtet næst efter mennesket i denne

Runde — og disse vil alle blive mennesker i den Femte Runde, lige som det nuværende mennesker beboede abe-lignende former i den Tredie, den foregående Runde.

Iagttag, så, de degraderede og *nedjusterede* eksemplarer i de moderne beboere i de store skove i Sumatra — "slørede kopier," som Hr. Huxley angiver det — af os selv, som vi (størstedelen af menneskeheden) var i de tidligste under-racer i den Fjerde Rod-race under perioden for det som kaldes "Faldet ned i formering." Aben vi kender er ikke resultatet af naturlig evolution men en *fejltagelse*, en krydsning mellem et dyre væsen, eller form, og menneske. Som det er blevet vist i det nuværende bind (antropogenesis), er det, det umælende dyr som først begyndte seksuel forbindelse, efter at have været de første til at adskille sig i hankøn og hunkøn. Ej heller var det Naturens hensigt at mennesket skulle følge det bestialske eksempel — som vist ved den forholdsvis lidelsesfrie formering af deres arter hos dyrene, og den frygtelige lidelse og fare ved det samme i kvinden. Aben er, i sandhed, som bemærket i *Isis Unveiled* (Vol. II 278) "en transformation af arter meget direkte forbundet med den menneskelige familie — *en hybrid gren podet på deres egen stamme før den endelige fuldkommenhed hos den sidstnævnte*" — eller mennesket. Aberne er millioner af år senere end det talende menneskelige væsen, og er de sidste samtidige i vores Femte Race. Således, er det meget vigtigt at huske på at abernes *Egoer* er entiteter tvunget af deres Karma til at inkarnere i dyreformerne, som var resultatet af bestialiteten i de *sidste* Tredie og de tidligste Fjerde Race mennesker. De er entiteter som allerede havde nået det "menneskelige stadie" før denne Runde. Som konsekvens heraf, udgør den en undtagelse fra den generelle regel. De utallige traditioner om Satyrer er ikke fabler, men repræsenterer en uddød race af dyremennesker. De dyriske "Evaer" var deres formødre, og de menneskelige "Adamer" deres forfædre; *derfor den Kabalistiske allegori om Lillith eller Lilatu*, Adam's første hustru, som Talmud beskriver som en charmerende kvinde, *med langt bølgende hår, dvs.,* — et kvindeligt behåret dyr af en nu ukendt karakter, stadigvæk et kvindeligt dyr, som i de Kabalistiske og Talmudiske allegorier kaldes kvindelige refleksion af Samael, Samael-Lilith, eller menneske-dyr forenet, et væsen kaldt *Hayo Bischat*, Bæstet eller det Onde Bæst (*Zohar*). Det er fra denne unaturlige forening at de nuværende aber nedstammede. De sidstnævnte er sandelig "umælende mennesker," og vil blive talende dyr (eller mennesker af en lavere orden) i den Femte Runde, mens adepter i en bestemt skole håber at nogle af abernes Egoer med højere intelligens vil genfremstå ved afslutningen af den Sjette Rod-race. Hvad deres form vil være er af sekundær betydning. Formen betyder intet. Arter og slægter af floraen og faunaen, og det højeste dyr, dets toppunkt — mennesket, forandres og varierer i overensstemmelse med miljøet og klimatiske variationer, ikke kun i enhver Runde, men ligeledes enhver Rod-Race, så vel som efter enhver geologisk

kataklysmen som sætter en stopper for, eller frembringer et vendepunkt i den sidstnævnte. I den Sjette Rod-Race vil fossilerne af Orangutangen, Gorillaen og Chimpansen være de af uddøde quadrumanous pattedyr; og nye former — dog færre og altid længere fra hinanden efterhånden som tidsaldrene passerer videre og afslutningen af Manvantaraen nærmer sig — vil udvikle sig fra de menneskelige racers "afkastede" typer mens de endnu en gang vender tilbage til det astrale, ud af det fysiske livs søle. Der var ingen før mennesket, og de vil uddø før den Syvende Race udvikler sig. Karmaen vil føre monaderne for de ikke fremskredne mennesker i vores race videre og indlogere dem i de nyligt evolverede menneskelige skikkelser fra den således fysiologisk regenererede bavian. (Men se Del III., *Tillæg*.)

Dette vil, selvfølgelig, finde sted millioner af år senere. Men billedet af denne cykliske fremskriden af alt som nu lever og ånder på jorden, af hver art på dens side, er en sand en, og behøver ingen "speciel skabelse" eller mirakuløs dannelse af mennesket, bæst, og plante *ex nihilo*.

Det er sådan Okkult Videnskab forklarer fraværet af nogen som helst forbindelse mellem aben og mennesket, og viser at den førstnævnte evolverer fra den sidstnævnte

ET PANORAMISK OVERBLIK OVER DE TIDLIGE RACER.

Der er en periode på få millioner af år at dække mellem den første "sindløse" race og de senere højt intelligente og *intellektuelle* "Lemurianere"; der er en anden mellem den tidligste Atlantiske civilisation og den historiske periode.

Som vidner om Lemurianerne er der kun nogle få stille optegnelser i form af et halv dusin brudte kolosser og gamle kyklopiske ruiner tilbage. Disse tillades ikke en høring, da de er "frembringelsen af blinde naturkræfter," forsikres vi om af nogle; "helt moderne" fortælles vi af andre. Traditionen efterlades respektløst ubemærket af skeptiker og materialist, og forårsages underlagt Biblen i ethvert tilfælde af de alt for nidkære Gejstlige. Når som helst en legende, imidlertid, afviser at passe til Noa "syndflod teorien," så erklæres den af de Kristne præster for "den gamle overtroes sindssyge fantaserende stemme." Atlantis benægtes, når den ikke forveksles med Lemurien og andre afgåede kontinenter, måske, fordi, Lemurien er halvt den moderne videnskabs skabelse, og er derfor, nødt til at blive troet på; mens Platon's Atlantis af de fleste videnskabsfolk anses for at være en drøm.

Atlantis beskrives ofte af de som tror på Platon som en forlængelse af Afrika. Et gammelt kontinent formodedes også at have eksisteret på Østkysten. Afrika, som et kontinent, var blot aldrig en fuld del af hverken Lemurien eller Atlantis, som vi har valgt at kalde det Tredie og Fjerde Kontinent. Deres arkaiske betegnelser nævnes aldrig i

Purânaerne, ej heller nogen som helst andre steder. Men ved ganske enkelt at have en af de esoteriske nøgler i hånden, så bliver det en let opgave at identificere disse bortgåede lande i de utallige "lande af guder," Devaerne og Munierne beskrevet i Purânaerne, i deres *Varshaer*, *Dwipaer*, og *zoner*. Deres Sweta-Dwipa, ragede frem som en gigantisk-bjergtop fra havets bund, under Lemuriens tidlige dage; området mellem Atlas og Madagaskar var okkuperet af vand ind til omkring den tidlige Atlantiske periode (efter Lemuriens forsvinden), da Afrika fremkom fra oceanets bund, og Atlas var halvt-sænket.

Det er selvfølgelig umuligt, selv indeni omfanget af flere bind, at forsøge på en på hinanden følgende og detaljeret redegørelse for de første tre racers evolution og fremskridt — bortset fra så vidt som at give en generel opfattelse af det, sådan som det vil blive gjort for nuværende. Den første Race havde ikke nogen selvstændig historie. Om race to kan det samme siges. Vi vil derfor, være nødt til kun at give omhyggelig opmærksomhed til Lemurianerne og Atlantiderne før historien om vores egen race (den femte) kan forsøges.

Hvad vides om andre kontinenter, ud over vores egne, og hvad ved historien eller godkender den om de tidlige racer? Alt udenfor den materialistiske videnskabs frastødende spekulationer døbes med det hånlige udtryk "Overtro." De viise mennesker i dag vil ikke tro på noget. Platon's "vingede" og *hermafroditiske* racer, og hans gyldne tidsalder, under Saturns og gudernes herredømme, bringes stiltfærdigt tilbage af Hæckel til deres *nye* plads i naturen: vores guddommelige racer vises at være efterkommer af Catarrhinske aber, og vores forfædre, et stykke hav slam.

Ikke desto mindre, som udtrykt af Faber, "vil gammel poesi's *fiktions* . . . ses at forstå en del af historisk sandhed." Uanset hvor ensidige anstrengelserne hos den lærde forfatter til "*Mysteries of the Kabiri*," er — anstrengelser gennem hans to bind rettet med hensyn til at begrænse den gamle paganismes klassiske myter og symboler, "for at give vidnesbyrd med hensyn til Skriftens sandhed," — så har tid og videre efterforskning gendrevet, i det mindste delvist, den "sandhed" ved at *afsløre* den. Således er det, tværtimod, de kloge tilpasninger af Skriften, som forårsages at angive vidnesbyrd om den arkaiske paganismes store visdom. På trods af den uløselige forvirring som sandheden om Kabirierne — oldtidens mest mysteriøse guder — blev kastet i af vilde og selvmodsigende spekulationer af Biskop Cumberland, Dr. Shuckford, Cudworth, Vallancey, osv., osv., og til sidst af Faber. Ikke desto mindre, var alle, fra den første til den sidste af disse lærde nødt til at komme til en bestemt konklusion udformet af den sidstnævnte. "Vi har ingen grund til at mene," skriver han, "at Hedningens verdens gudedyrkelse kun var en arbitrær opfindelse; tværtimod, synes den at have været, næsten universelt bygget, på en traditionel ihukommelse af visse virkelige begivenheder. Disse begivenheder opfatter jeg til at være ødelæggelsen af

menneskehedens første (den fjerde i esoterisk lære) *Race ved Syndflodens vande.*" (*Chap. I. p. 9*). Til dette, tilføjer Faber: —

"Jeg er overbevist om at traditionen om sænkningen af den Phlegyanske ø er den selv samme som den med sænkningen af øen Atlantis. De fremstår begge for mig at hentyde til en stor begivenhed, sænkningen af hele verdenen under syndflodens vande, eller, hvis vi formoder at jordens bue bevarede sin oprindelige position, opløftelsen af det centrale vand over det. M. Bailly, søger sandelig i hans værk om Platon's Atlantis, hvis formål det er at nedvurdere den Skriftlige kronologi's autoritet, at bevise at Atlantiderne var en meget gammel nordlig nation, langt før Hinduerne, Fønikerne, og Egypterne," (*"A Dissertation on the Kabiri," p. 284.*)

Faber er enig med Bailly med hensyn til dette, som viser sig selv mere lærd og intuitiv end de som godtager Bibelsk kronologi. Ej heller tager den sidstnævnte fejl når han siger at Atlantiderne var de samme som Titanerne og giganterne. (Se "*Lettres sur l'Atlantide.*") Faber antager endnu mere villigt opfattelsen hos hans Franske *confrère*, da Bailly nævner Cosmas Indico-Pleustus, som bevarede en gammel tradition om Noa — at han "førhen beboede øen Atlantis" (*ibid*). Denne ø, uanset den var "Poseidonis" nævnt i "Esoteric Buddhism," eller Atlantis Kontinentet, betyder ikke meget. Traditionen er der, optegnet af en Kristen.

Ingen Okkultist ville nogensinde tænke på fratage Noa hans forret, hvis han hævdede at være en Atlantide; for dette ville ganske enkelt vise at Israelitterne gentog historien om Vaivasvata Manu, Xisuthrus, og så mange andre, og at de kun forandrede navn, for at gøre det som de havde den samme ret til som enhver anden nation eller stamme. Det vi protesterer imod er den bogstavelige godtagelse af Bibelsk kronologi, da den er absurd, og hverken i overensstemmelse med geologiske data ej heller fornuft. Desuden, hvis Noa var en Atlantide, så var han en Titan, en gigant, sådan som Faber viser det; og hvis en gigant, hvorfor vises han så ikke som en sådan i *Første Mosebog*?*

Bailly's fejltagelse var at afvise Atlantis nedsænkning, og ganske enkelt at kalde Atlantiderne en Nordlig og *efter-syndfloden* nation, som, imidlertid, som han siger det, med sikkerhed "florerede før grundlæggelsen af det Hinduistiske, det Egyptiske, det Fønikiske imperier." Med hensyn til dette,

* Dette vises af Faber, endnu en from Kristen, som siger at "Noa familien bar også . . . betegnelsen som *Atlantider* og *Titaner*, og den store patriark selv blev som hæder kaldt for *Atlas* og *Titan*." (*Vol. II. p. 285*). Og hvis det er sådan, så må Noa, *ifølge Biblen* have været Gudens Søn's afkom, de *faldne engle*, i overensstemmelse med den samme autoritet, og fra "døtrene af mennesker som var smukke," (Se *Første Mosebog, kap. vi.*) Og hvorfor ikke, da hans fader Lamek slog et menneske ihjel, og var, sammen med alle hans sønner og døtre (som døde i Syndfloden), lige så ond som resten af menneskeheden?

ville han igen have haft ret, hvis han blot havde kendt eksistensen af det som vi er blevet enige om at kalde *Lemurien*. For Atlantiderne var fra *efter-syndflods folk* i forhold til Lemurianerne, og Lemurien blev ikke nedsænket som Atlantis blev det, men blev *sænket* under bølgerne, på grund af jordskælv og underjordiske ilde, lige som Storbritannien og Europa vil blive det en dag. Det er vores videnskabsfolks uvidenhed, som hverken vil godtage traditionen at mange kontinenter allerede er sunket, ej heller den periodiske lov som handler gennem hele den Manvantariske cyklus — det er denne uvidenhed som er hovedårsagen til al forvirringen. Ej heller tager Bailly fejl igen med hensyn til at forsikre os om at Hinduerne, Egypterne, og Fønikerne kom efter Atlantiderne, for de sidstnævnte tilhørte den Fjerde, mens Aryanerne og deres Semitiske Gren er fra den Femte Race. Platon, forveksler bevidst (sådan som enhver *Indviet* ville) de to kontinenter, og tillægger den lille ø som sank sidst til alle begivenhederne der vedrører de to enorme kontinenter, det forhistoriske og traditionelle, mens hans gentog historien berettet til Solon af præsterne i Egypten. Derfor, beskriver han det *første par*, hvor fra hele øen blev befolket, som om de blev dannet fra Jorden. Ved at sige dette, så mener han hverken Adam og Eva, ej heller hans egne Høllenske forfædre. Hans sprog er ganske enkelt allegorisk, og ved at hentyde til "Jorden," mener han "stof," da Atlantiderne virkelig var den første rene *menneskelige* og *jordiske* race — de som gik forud for den var mere guddommelige og ætereale end menneskelige og faste.

Alligevel må Platon, sådan som enhver anden indviet adept ville, have kendt til historien om den Tredie Race efter dens "Fald," selv om han som en der var forpligtiget til stilhed og hemmeligholdelse aldrig viste hans viden i ord. Ikke desto mindre, så vil det nu blive lettere, efter at have gjort sig bekendt med selve den approksimerede kronologi i de Østlige nationer — hvor de alle var baseret på, og fulgte de tidlige Aryanske udregninger — at blive klar over de umådelige perioder af tid som må have forløbet siden adskillelsen af kønnene, uden at nævne den Første og endda den Anden Rod-Race. Da disse må forblive ovenfor forståelse hos sind der er trænet i Vestlig tænkning, så anses det for nytteløst at tale i detaljer om den Første og Anden, og endda den Tredie Race's tidligste stadie.* Man er nødt til at begynde med den sidstnævnte, hvor den nåede dens fulde menneskelige periode, med mindre den uindviede læser skulle gå hen at føle sig håbløst forvirret.

* I det vidunderlige bind i Donnelly's "Atlantis, the Antediluvian World," annoncerer forfatteren ved at tale dristigt om de Aryanske kolonier fra Atlantis, og om kunstarterne og videnskaberne — vores Fjerde Races arv — at "rødderne til nu-tidens institutioner rækker tilbage til den Miocene tidsalder." Dette er en enorm godtgørelse at give for en moderne lærd; men civilisation daterer sig endnu længere tilbage end de Miocene Atlantider. "Anden-periode" mennesket vil blive opdaget, og sammen med ham hans længe glemte civilisation.

Den TREDIE RACE FALDT — og skabte ikke mere: den *undfangede* dens afkom. Da den stadigvæk var sindløs ved perioden for adskillelsen, så undfangede den desuden, afvigende afkom, ind til dens fysiologiske natur havde justeret dens instinkter i den rette retning. Lige som "guderne herrerne" i Biblen havde "Visdommens Sønner," Dhyan Chohanerne, advaret dem om at lade Naturens forbudne frugt være: men advarslen viste sig at være uden værdi. Mennesker blev, kun for sent, klar over det upassende — vi må ikke sige synd — i det som de havde gjort: efter at de angeliske monader fra højere sfærer havde inkarneret i, og begavet dem med forståelse. Ind til den dag var de ganske enkelt forblevet fysiske, lige som dyrene frembragt fra dem. For hvad er forskellen? Doktrinen lærer at den eneste forskel mellem de bevægelige og ubevægelige objekter på jorden, mellem et dyr og en menneskelig skikkelse, er at i nogle er de forskellige "ilde" latente, og andre er de aktive. De *vitale ilde* er i alle ting og ikke et atom er uden dem. Men intet dyr har de tre højere principper opvakt i ham; de er ganske enkelt potentielle, latente, og således *ikke-eksisterende*. Og lige sådan ville menneskets dyreskikkelser være ind til den dag i dag, hvis de, sådan som de fremkom fra deres Forfædres kroppe, hvis *skygger* de var, var blevet overladt til vækst, kun udfoldet af kræfter og energier iboende stoffet. Men som sagt i PYMANDER: —

"Dette er et Mystorium som ind til denne dag var forseglet og skjult. Naturen* der blev blandet med Mennesket† frembragte et vidunderligt mirakel; den harmoniske opblanding *af essensen fra de Syv* (Pitrier, regenter) og hendes egen; *Ilden og Ånden* og Naturen (stoffets noumenon); en (opblanding) som straks frembragte syv mennesker med modsatte køn (negative og positive) i overensstemmelse med de syv regenters essenser." (*Divine Pymander, Chap. I., Sect. 16.*)

Således sagde Hermes, den tre gange Store,‡ "den Guddommelige

* Naturen er den *naturlige krop*, Forfædrenes skygge; og —

† MENNESKET er det "Himmelske menneske," som allerede nævnt.

‡ "Pymander" er i vores museer og biblioteker en forkortelse af en af Thoth's Bøger, af en Platonist fra Alexandria. I det Tredie Århundrede blev den omformuleret efter gamle Hebraiske og Fønikiske MSS. fra en Jødisk Kabalist, og kaldt "Genesis of Enoch." Men selv dens forvrængede efterladenskaber viser hvor tæt dens tekst er i overensstemmelse med den Arkaiske Doktrin, som det er vist i skabelsen af de Syv Skabere og *syv primitive mennesker*. Med hensyn til Enok, Thoth eller Hermes, Orfeus og Kadmus, så er alle disse generiske navne, forgreninger og sideskud fra de syv ur viismænd (inkarnerede Dhyan Chohaner eller Devaer, i *illusoriske*, ikke dødelige kroppe) som lærte Menneskeheden alt den vidste, og hvis tidligste disciple antog deres mestres navne. Denne tradition passerede fra den Fjerde til den Femte Race. Derfor ligheden i traditionerne med Hermes (blandt hvem Egyptologer tæller fem) Enok, osv., de er alle opfindere af bogstaver; ingen af dem dør men lever stadigvæk, og de er de første Indviere ind i, og Grundlæggere af Mysterierne. The *Genesis of Enoch* forsvandt kun meget sent blandt Kabalisterne. Guillaume

Tankes Kraft." Skt. Paulus, en anden Indviet, kaldte vores verden "den rene sandheds gådefulde spejl," og Skt. George, fra Nazianzen, bekræftede Hermes ved at sige at "synlige ting er blot skyggen og afgrænsningen af tingene som vi ikke kan se." Det er en evig kombination, og billeder gentages fra det højere trin af stigen for væren ned til det lavere. "Englenes Fald," og "Krigen i Himlen" gentages på ethvert plan, de lavere "spejl" forvrænger det superiøre spejls billede, og hver gentager det på dens egen måde. Således er de Kristne dogmer blot levn fra *paradigmer* af Platon, som omtalte disse ting forsigtigt, som enhver Indviet ville gøre. Men det er alt sammen udtrykt i disse få sætninger fra *Desatir*: —

"Alt det som er på Jorden, siger Herren (Ormazd), er *skyggen af noget som er i de superiøre sfærer*. Dette lysende objekt (lys, ild, osv.) er skyggen af det som er endnu mere lysende end det selv, og så videre ind til det når MIG, som er lysenes lys."

I de Kabalistiske bøger, og først-og-fremmest i *Zohar*, er ideen at alting objektivt på jorden eller i dette Univers er Skyggen — *Dyooknah* — fra det evige Lys eller Guddom, meget stærk.

Den Tredie Race var først-og-fremmest, først, gudernes lysende skygge, hvem traditionen sætter i eksil på Jorden efter den allegoriske krig i Himlen; som blev endnu mere allegorisk på Jorden, for det var krigen mellem ånden og stoffet. Denne krig vil vare ind til det indre og guddommelige menneske har justerer hans ydre jordiske selv til hans egen åndelige natur. Ind til da vil de mørke og heftige lidenskaber hos den førstnævnte være i en evig fejde med hans mester, det Guddommelige Menneske. Men det *dyret* vil blive tæmmet en dag, fordi dens natur vil blive forandret, og harmoni vil endnu en gang regere mellem de to lige som før "Faldet," hvor endda det dødelige menneske blev *skabt* af Elementerne og ikke blev født.

Det ovenfor nævnte gøres klart i alle de store teogonier, hovedsageligt i den Græske (*se Hesiod and Theogony*). Sønnen *Kronos's læmlæstelse* af *Uranos*, som således dømmes ham til kraftsløshed, har aldrig været forstået af de moderne Mytografer. Alligevel, er den meget tydelig; og da den har været universel* (*se fodnote nedenfor*), så må den have indeholdt en stor abstrakt

Postel så den. Den var med sikkerhed i stor udstrækning et afskrift fra Hermes bøgerne, og langt tidligere end Moses Bøgerne, sådan som Eliphas Lévi fortæller hans læsere.

* Uranos er en modificeret Varuna, "den Universelle omgiver," den alt-favnende, og en af de ældste af de Vediske guddomme — RUMMET, skaberen af Himlen og Jorden, da begge manifesteres ud af hans (eller dets) sæd. Det er kun senere at Varuna blev leder for Adityaerne og en slags Neptun ridende på *Leviathan* — *Makara*, nu det mest hellige og mysteriøse af Zodiakkens tegn. Varuna, "uden hvem intet væsen endda kan blinke," blev lige som Uranos degraderet, og, lige som ham, *faldt han ned i formering*, hans funktioner, "de prægtige cosmiske funktioner," som Muir kalder dem, var blevet taget ned fra himlen til jorden ved eksoterisk antropomorfisme. Som den samme

og filosofisk ide, som nu er tabt for vores moderne viismænd. Denne straf i allegorien marker, sandelig "en ny periode, en anden fase i skabelsens udvikling," som korrekt bemærket af Decharme (*Mythologie de la Grèce Antique*, p. 7), som, imidlertid, afviser forsøget på at forklare den. Uranos har prøvet at opsætte en forhindring mod denne udvikling, eller naturlige evolution, ved at *ødelægge alle hans børn så snart de blev født*. Uranos, som personificerer alle de skabende kræfter af, og i, *Chaos* (Rum, eller den umanifesterede Guddom) forårsages således at betale straffen; for det er disse kræfter som forårsager *Pitrierne* at evolvere ur *mennesker* fra dem selv — lige som disse mennesker, senere hen, evoluerer *deres* afkom — uden nogen sans eller ønske om formering. Formerings arbejdet, suspenderet i et øjeblik, videregives i hænderne på *Kronos*,* *tid*, som forener sig selv med *Rhea* (jorden indenfor esoterisme — stof generelt), og frembringer således, efter himmelske — jordiske Titanere. Hele denne symbollære relaterer til Evolutionens mysterier.

Denne allegori er den eksoteriske version af den esoteriske doktrin angivet i denne del af vores værk. For i *Kronos* ser vi den samme historie gentaget igen. Lige som Uranos ødelagde hans børn fra *Gaia* (i manifestationens verden, ét med Aditi eller det Store Kosmiske Dyb) ved at begrænse dem til favnen i Jorden, *Tythea*, således ødelagde *Kronos* i dette andet stadie af skabelse hans børn fra *Rhea* — ved at fortære dem. Dette er en hentydning til de frugtesløse anstrengelser fra Jorden og Naturen på at alene skabe de virkelige *menneskelige* mennesker. (Se vores *Stanzas III. — X., og flg., og også Berosus' beretning om oprindelige skabelse.*) Tiden sluger dens eget frugtesløse arbejde. Derefter kommer *Zeus* — *Jupiter*, som på hans side detroniserer hans fader. † Titanen *Jupiter*, er *Prometheus*, i en henseende, ‡ og adskiller sig fra *Zeus*, den Store

Orientalist siger, "Attributterne tilskrevet *Varuna* (i Vedaerne) tildeler hans karakter en moralsk elevring og hellighed der langt overgår den tillagt til nogen anden Vedisk Guddom. " Men for at forstå årsagen til hans fald korrekt, lige som *Uranos's*, så er man i enhver eksoterisk religion nødt til at se menneskets fantasi ufuldkomne og syndige arbejde, og også at studere mysterierne som *Varuna* siges at have videregivet til *Vasistha*. Blot . . . "skal hans hemmeligheder og de om *Mitra* ikke afsløres for de tåbelige."

* *Kronos* er ikke kun *Χρόνος*, *tid*, men kommer også, som *Bréal* viste i hans *Hercule et Cacus* (p. 57), fra roden *Kar*, "at lave, at skabe." Hvorvidt *Bréal* og *Decharme*, som citerer ham, har lige så meget ret i at sige at *Kronan* i Vedaerne er en skabende gud, har vi vores tvivl om. *Bréal* mente sandsynligvis *Karma*, eller snarere *Visva-Karma*, den skabende gud, den "Altskabende" og den "store Arkitekt i verdenen."

† Den Titaniske kamp er, i det mindste i teogonien, kampen for herredømmet mellem børn fra *Uranos* og *Gaia* (eller Himlen og Jorden i deres abstrakte betydning), Titanerne, imod *Kronos's* børn, hvis leder er *Zeus*. Det er den evigtvarende strid der foregår ind til den dag i dag mellem det indre åndelige menneske og mennesket i kødet, i en henseende.

‡ Lige som "Herren Gud," eller *Jehovah*, er *Kain* esoterisk, og den "fristende slange" lige så vel, den mandelige del af den androgyn *Eva*, før hendes "Fald;" den kvindelige del af *Adam Kadmon*; den venstre side eller *Binah* fra den højre side *Chochmah* i den første Sefirotiske Triade.

"Gudernes Fader." Han er den "respektløse søn" i Hesiod. Hermes kalder ham det "Himmelske menneske" (Pymander); og selv i Biblen findes han igen under navnet Adam, og, senere hen — ved transmutering — under navnet Ham. Alligevel er alle disse personificeringer på "Visdommens sønner." Den nødvendige bekræftelse på at Jupiter tilhører den rene *menneskelige Atlantiske cyklus* — hvis *Uranus og Kronos* som gik forud for ham ses som utilstrækkelige — kan findes i Hesiod, som fortæller at de Udødelige havde skabt mennesker og skabt den Gyldne og den Sølvne tidsalder (Første og Anden racerne); mens Jupiter skabte generationerne af Bronze (en sammensætning af *to* elementer), af Helte, og menneskerne i Jern tidsalderen. Efter dette sender han sin fatale gave, via Pandora, til Epimetheus,* en gave som Hesiod kalder "en fatal gave," eller den *første kvinde*. Det var en straf, forklarer han, sendt til mennesket "på grund af tyveriet af den guddommelige skabende ild." Hendes genfærd på jorden er signalet til enhver slags ondt. Før hendes tilsynekomst, levede de menneskelige racer i glæde, fritaget fra sygdom og lidelse — lige som de samme racer forårsages at leve under Yima's ledelse, i den Mazdeanske *Vendidad*.

De to syndfloder kan også abstrakt spores i universel tradition ved omhyggeligt at sammenligne Hesiod, Rig Vedaen, Zend-Avesta, osv., mens intet *første* menneske nogensinde nævnes i nogen af teogonierne undtagen i Biblen.† Overalt fremstår mennesket i *vores race* efter en kataklysm af vand, hvorefter traditionen kun nævner de mange betegnelser på kontinenter og øer som på passende tidspunkt synker ned under oceanets bølger.‡ "Guder og dødelige har en fælles oprindelse" siger Hesiod (*ibid.* v. 108); og Pindar er et ekko af denne udtalelse (*Nem. VI.*, 1). Deucalion og Pyrrha, som undslipper Syndfloden ved at konstruere en ark lige som Noa's (*se Apollod.*, 1, 7, 2, og *Ovid, Metam.* I, 260, 899.), beder Jupiter om at gen-animere den menneskelige race som han havde forårsaget at gå til grunde under Oversvømmelsens vande. I den Slavonske Mytologi (*Lithuanian legend, in Grimm, Deutsche Myth.* 1, 545), druknede alle mennesker, og to gamle mennesker, en mand og hans hustru, forblev alene tilbage. Derefter råder *Pram-gimas* ("alles mester") dem til at hoppe *syv gange* på jordens klipper, og *syv nye racer* (par) blev født, hvor fra de ni Litauiske stammer kom. Som det udmærket forstås af forfatteren til *Mythologie de la Grèce Antique* — så betegner de fire

* I den Egyptiske legende, oversat af M. Maspero (eks-direktør for Bulaq Museet), kaldt de "to brødre," er originalen til Pandora angivet. *Noum*, den berømte himmelske kunstner, skaber en vidunderlig skønhed, en pige som han sender til *Batoo*, hvorefter den sidstnævntes glæde ødelægges. *Batoo* er manden, og pigen *Eva*, selvfølgelig. (*Se Maspero's Egyptian Legends, og også Decharme's "Mythologie de la Grèce Antique."*)

† Yima er ikke det "første menneske" i *Vendidad*, men kun i Orientalisternes teorier. — Se længere fremme.

‡ Bœotia, derefter sank gamle Athens, og Eleusis under.

tidsaldre tidsperioder, og er også en allegorisk hentydning til racerne. "De successive racer, ødelagte og erstattede af andre," siger han, "uden nogen overgangsperiode, er i Grækenland karakteriseret ved navnet for metaller, for at udtrykke deres altidformindskende værdi. Guld, det mest lysende og værdifulde af alle, symbolet på renhed . . . kvalificerer den første race. . . Menneskerne i den anden race, de i Sølv tidsalderen, er allerede inferiøre i forhold til de første. Træge og svage væsner, hele deres liv er ikke noget bedre end en lang og tåbelig barndom. . . De forsvinder. . . Menneskerne i Bronze tidsalderen er robuste og voldelige (den tredje race); deres styrke er ekstrem. De havde arme gjort af bronze, beboelser af bronze; brugte ikke andet end bronze. Jern, det sorte metal, var ukendt endnu" (*Op. ved D.*, 143-155). Den fjerde generation (race) er, hos Hesiod, den med helte som faldt overfor Teben (se "*The Seven Against Thebes*," af Aischylos), eller under Troja's mure.

Da de fire racer således findes nævnt af de ældste Græske poeter, dog meget anakronistisk sammenblandet, så er vores doktriner endnu en gang bekræftet af klassikerne. Men alt dette er "Mytologi" og poesi. Hvad kan moderne videnskab have at sige om sådan en euhemerisering af gamle fiktioner? Dommen er ikke vanskelig at forudse. Derfor må et forsøg gøres på at svare ved imødegåelse, og bevise at fiktioner og *empiriske* spekulationer er lige så meget et domæne hos den samme videnskab, så at ingen af de lærde mennesker har den mindste ret, med en så tung bjælke i deres eget øje, at pege på splinten i Okkultistens, selv hvis denne splint ikke er et påfund i vores opponenteres fantasi.

STANZA X. — (*Fortsat.*)

40. DEREFTER BLEV DEN TREDIE OG DEN FJERDE (*race*) HØJE AF STOLTHED. VI ER KONGERNE, VI ER GUDERNE (*a*).

41. DE TOG HUSTRUER SKØNNE AT SE TIL. HUSTRUER FRA DE "SINDLØSE," DE SNÆVER-HOVEDEDE. DE YNGLEDE MONSTRE, SLEMME DÆMONER, MANDLIGE OG KVINDelige. OGSÅ KHADO (*Dakini*) MED SMÅ SIND (*b*).

42. DE BYGGEDE TEMPLER TIL MENNESKELIG KROP. MANDLIGE OG KVINDelige TILBAD DE (*c*). DEREFTER VIRKEDE DET TREDIE ØJE IKKE MERE (*d*).

(*a*) Sådan var det første sande fysiske menneske, hvis første karakteristik var — stolthed! Det er den Tredie Race og de gigantiske Atlantider, hvor

mindet om dem hang ved fra en generation og race til den anden generation og race ned til Moses dage, og hvilket fandt en objektiv form i disse før-syndfloden giganter, disse frygtelige troldmænd og magikere, de som den Romerske Kirke har bevaret en så levende og på samme tid forvrænget legende om. Den som har læst og studeret Kommentarerne til den arkaiske doktrin, vil i nogle Atlantider let genkende, prototyperne på Niromderne, Byggerne af Babelstårnet, Hamitterne, og alle disse *tutti quanti* i "forbandede minde," som teologisk litteratur udtrykker det: kort sagt, på de, som har forsynet eftertiden med de ortodokse Satan typer. Og dette fører os naturligt til at udforske de disse tidlige racers religiøse etik, mytiske som de kan være.

Hvad var religionen i den Tredie og Fjerde Race? I den fælles accept af udtrykket, havde hverken Lemurianerne, endog ej heller deres afkom, Lemuro-Atlantiderne, nogen, da de ikke kendte til dogmer, ej heller var de nødt til at godtage noget *på grundlag af tro*. Lige så snart menneskets mentale øje var blevet åbnet for forståelse, førend den Tredie Race følte sig selv ét med det altid-tilstedeværende lige som det altid ukendte og usynlige ALT, den Ene Universelle Guddom. Begavet med guddommelige kræfter, og følede hans *indre* Gud i sig selv, hver af dem følte at han var en Menneske-Gud i sin natur, dog et dyr i hans fysiske Selv. Kampen mellem de to begyndte fra den samme dag de smagte frugten fra Visdommens Træ; en kamp for livet mellem det åndelige og det psykiske, det psykiske og det fysiske. De som besejrede de lavere principper ved at opnå mesterskab over kroppen, tilsluttede sig "Lysets Sønner." De som blev offer for deres lavere naturer, blev slaverne af Stoffet. Fra at være "Lysets og Visdommens Sønner" endte de med at blive "Mørkets Sønner." De var faldet i kampen om dødeligt liv med udødeligt Liv, og alle de som faldt sådan blive kimen til de fremtidige generationer af Atlantider.*

Ved hans bevidstheds daggry, havde mennesket fra den Tredie Rod Race således ingen trosopfattelse som kunne kaldes *religion*. Det vil sige, at han var lige så uvidende om "muntre religioner, fyldt med pomp og guld" som om ethvert system for tro eller ydre tilbedelse. Men hvis udtrykket defineres som en binden masserne sammen i en form for afgivet ærbødighed overfor dem som vi føler er højere end os selv, af fromhed — lige som en følelse udtrykt af et barn overfor en elsket forælder — så havde selv Lemurianerne en religion — og en meget smuk en — fra selve begyndelsen af deres intellektuelle liv. Havde de ikke deres elementers lysende guder rundt

* Navnet bruges her i betydningen for, og som synonym med "troldmænd." De Atlantiske racer var mange, og varede i deres evolution i millioner af år: ikke alle var onde. De blev det hen mod deres afslutning, lige som vi (den femte) hurtigt bliver det nu.

omkring dem, og endda indeni dem selv?*" Blev deres barndom ikke tilbragt med, plejet og passet af de som havde givet dem liv og kaldt dem frem til intelligent, bevidst liv? Vi forsikres om at det var sådan, og vi tror på det. For evolutionen af Ånd ned i stof kunne aldrig være opnået; ej heller ville den have modtaget dens første impuls, hvis ikke de lysende Ånder ofrede deres egne respektive super-æterale essenser for at animere mennesket af ler, ved at begave hver af hans indre principper med en del, eller snarere, en refleksion af denne essens. Dhyanierne fra de Syv Himle (de syv planer for Væren) er NOUMENOI for de aktuelle og fremtidige Elementer, lige som Englene for naturens Syv Kræfter — hvis grovere virkninger af os opfattes i det Videnskaben nyder at kalde "bevægelses tilstande" — de uopfattede kræfter og vi ved ikke hvad — er endnu højere noumenoi af endnu højere Hierarkier.

Det var den "Gyldne Tidsalder" i disse gamle dage, tidsalderen hvor "guderne gik på jorden, og blandede sig frit med de dødelige." Siden da, gik guderne bort (*dvs.*, blev usynlige), og de senere generationer endte med at tilbede deres riger — Elementerne.

Det var Atlantiderne, det første afkom af det *halvt-guddommelige* menneske efter hans adskillelse i kønnene — derfor de først-undfangede og menneske-fødte dødelige — som blev de første "Offerpræster" til *stoffets gud*. De fremstår i den fjernt-liggende tågede fortid, i tidsaldre mere end forhistoriske, som prototyper på det store symbol som Kain blev bygget på,† lige som de første antropomorfister som tilbedte form og stof. Denne tilbedelse degenererede meget snart til *selv-tilbedelse*, førte derefter til fallicisme, eller det som hersker suverænt ind til denne dag i symbollæren i enhver eksoterisk religion med ritual, dogme, og form. Adam og Eva *blev stof*, eller lagde grunden, Kain og Abel — den sidstnævnte den livs-bærende jord, den førstnævnte "dyrkeren af denne grund eller dette område."

De første Atlantiske racer, født på det Lemuriske Kontinent, adskiltes således fra deres tidligste stammer til de retfærdige og uretfærdige; til de som tilbad den ene usete Ånd i Naturen, strålen som mennesket føler indeni sig selv — eller Panteisterne, og de som tilbød fanatisk tilbedelse af Jordens Ånder, de mørke Cosmiske, antropomorfe Kræfter, som de allierede sig med. Disse var de tidligste *Gibborim*, "de mægtige navnkundige mennesker i disse

* "Elementernes Guder" er på ingen måde Elementerne. De sidstnævnte bruges bedst af dem som vehikler og materialer som de iklæder sig selv med. . . .

† Kain var *offerpræsten*, som først vist i kap. iv. i *Første Mosebog*, for "jordens frugt," som han var den *første dyrker* af, mens Abel "bragte de første afkom i hans flok" til Herren. Kain er symbolet på den første mand, Abel på menneskehedsens første kvinde, Adam og Eva var prototyper for den tredje race. (Se "*The Mystery of Cain and Abel.*") "Mordet" er blodsudgydelse, men ikke at tage liv.

dage" (*Første Mosebog*. vi); som bliver *Kabirim* i den Femte Race: Kabiri hos Egypterne og Fønikerne, Titanere hos Grækerne, og Råksashaer og Daityaer i de Indiske racer.

Sådan var den hemmelige og mysteriøse oprindelse til alle efterfølgende og moderne religioner, især til de senere Hebræeres tilbedelse af deres stammegud. På den samme tid var denne seksuelle religion tæt allieret til, så at sige, baseret på og blændet, med astronomiske fænomener. Lemurianerne graviterede hen mod Nordpolen, eller deres Forfædres Himmel (det Hyperboreanske Kontinent); Atlantiderne, hen mod den Sydlige Pol, *dybet*, kosmisk og jordisk — hvor fra ånder de brændende lidenskaber blæst ind i orkaner af de kosmiske Elementaler, hvis bolig det er. De to poler blev af de gamle, betegnet som Drager og Slinger — deraf gode og onde Drager og Slinger, og også navnene givet til "Guds Sønner" (Ånds og Stofs Sønner): de gode og onde Magikere. Dette er oprindelsen til denne duale og trefoldige natur i mennesket. Legendene om de "Faldne Engle" i dens esoteriske betydning, indeholder nøglen til den menneskelige karakters mangfoldige selvmodsigelser; den peger på hemmeligheden ved menneskets selv-bevidsthed; det er grund-pillen som hele hans livs-cyklus hænger på; — historien om hans evolution og vækst.

En klar opfattelse af denne doktrin afhænger af den korrekte forståelse af esoterisk antropogenezis. Den giver et ide om det omstridte spørgsmål om Oprindelsen til Ondt; og viser hvordan mennesket selv er adskilleren af den ENE ind i forskellige aspekter sat i kontrast.

Læseren, vil derfor ikke være overrasket over hvis så betydelig plads er henlagt til i hvert tilfælde på at forsøge at belyse dette vanskelige og obskure emne. En god del må nødvendigvis siges om dets symbolske aspekt; fordi, ved at gøre sådan, gives der hentydninger til den eftertænksomme studerende med henblik på hans egne undersøgelser, og mere lys kan således blive angivet end det er muligt af afdække i de tekniske fraser i en mere formel, filosofisk fremlæggelse. De såkaldte "Faldne Engle," er *Menneskeheden selv*. Dæmonen for Stolthed, Lyst, Oprør, og Had, har aldrig haft *nogen eksistens før* tilsynkomsten af det fysiske bevidste menneske. Det er mennesket som har undfanget, plejet, og tilladt fjenden at udvikles i hans hjerte; han, som yderligere har inficeret den iboende gud i ham selv, ved at linke den rene ånd med den urene dæmon for stof. Og, hvis Kabalisterne der siger, "*Demon est Deus inversus*" finder dens metafysiske og teoretiske bekræftelse i den dualt manifesterede natur, så findes den praktiske anvendelse alene i *Menneskeheden*.

Således er det nu blevet selv-indlysende at ved at postulere som vi gør, at (a) menneskets tilsynkomst før andre pattedyr, og endda før de kæmpestore reptilers tidsaldre; (b) periodiske syndfloder og istids perioder på grund af karmiske forstyrrelser af aksens; og først og fremmest (c) fødsel af mennesket

fra et Superiørt Væsen, eller det materialismen ville kalde et *overnaturligt* Væsen, selv om det kun er *super-menneskeligt* — så er det indlysende at vores lære har meget få chancer for en upartisk høring. Tilføj til det den påstand at en del af Menneskeheden i den Tredie Race — alle de Monader af mennesker som havde nået det højeste punkt for Fortjeneste og *Karma* i den foregående Manvantara — skyldte deres psykiske og *rationnelle* naturer til guddommelige Væsner *hypostatiserende* ind i deres femte principper, og så må den *Hemmelige Lære* tabe kaste-niveau ikke kun i Materialismens øjne men endda i dogmatisk Kristendoms. For, ikke snart som de sidstnævnte har lært at disse engle er identiske med deres "Faldne" Ånder, så vil den esoteriske læresætning blive erklæret for den mest frygtelige kætterske og ondartede.* Det *guddommelige* menneske dvælede i dyret, og, derfor, da den fysiologiske adskillelse fandt sted i evolutionens naturlige forløb — da også "hele dyre skabelsen blev *forløst*," og de mandlige blev tiltrukket til de *kvindelige* — da *faldt denne race*: ikke fordi de havde spist af frugten for Viden og kendte godt fra ondt, men fordi de ikke vidste bedre. Propelleret af det kønsløse skabende instinkt, havde de tidlige under-racer evolveret en mellemliggende race hvor i, som det hentydes til i Stanzaerne, de højere Dhyan-Chohaner havde inkarneret.† "Når vi har forsikret os om Universets udstrækning og lært at vide alt som der er i det, så vil vi mangfoldiggøre vores race," svarer *Viljens og Yogaens Sønner* til deres brødre i den samme race, som inviterer dem til at gøre som de gør. Dette betyder at de store Adepter og Indviede asketer vil "multiplicere," *dvs.*, endnu en gang frembringe Sind-fødte ubesmittede Sønner — i den Syvende Rod-Race.

Det fremlægges i Purânaerne; i *Adi Parvan* (p. 115) og *Brahmâ Purâna*, osv. I en del af *Pushkara Mahatmya*, allegoriseres desuden, Daksha's adskillelse af kønnene, som, ved at se at hans viljes-fødte afkom ("Sønnerne for passiv Yoga"), ikke vil skabe mennesker, "*konverterer halvdelen af ham selv til en kvinde* som han undfanger døtre med," den Tredie Races fremtidige kvinder som undfangede Atlantis's giganter,

* Det er måske, med et øje på denne *degradering* af de højeste og reneste Ånder, som brød gennem de mellemliggende planer af lavere bevidsthed (de "Syv cirkler med ild" i Pymander), at Skt. Jakob angives at sige at "denne Visdom (*psüche* i det oprindelige) nedsteg ikke fra oven, men er jordisk, sensuel, *djævelsk*"; og *psüche* er *Manas*, den "menneskelige sjæl," den Åndelige Visdom eller Sjæl værende *Buddhi*. Alligevel er *Buddhi*, der er så nær det Absolutte, *per se* kun *latent* bevidsthed.

† Det er den "ikke døende race" som den kaldes indenfor Esoterisme, og eksoterisk den frugtesløse formering af det første afkom fra Daksha, som forbander Narada, den guddommelige Rishi, som påstås at have overbevist Haryaswas og Sabalâswas, Daksha's sønner, om ikke at avle deres arter, ved at sige "Bliv født i livmoderen; der skal ikke være noget hvilested for dig i alle disse regioner"; efter dette, siges Narada, repræsentanten for denne race med *frugtesløse* asketer, lige så snart han dør i en krop, at blive genfødt i en anden.

den såkaldte Fjerde Race. I Vishnu Purânaen siges det ganske enkelt at Daksha, menneskehedens fader, etablerede seksuel samleje som metoden til at befolke verdenen med.

Glædeligt for den menneskelige race var den "Lærde Race" allerede blevet vehiklet for inkarnation af de (intellektuelt og åndeligt) højeste Dhyanier før Menneskeheden var blevet helt materiel. Da de sidste under-racer — undtagen nogle laveste — i den Tredie Race var gået til grunde med det store Lemurienske Kontinent, da "havde afkommene fra *Visdommens Treenigheds*" allerede erhvervet sig hemmeligheden for udødelighed på Jorden, den gave som tillader den samme store personlighed at gå *ad libitum* fra en udtrådt krop ind i en anden.

(b) De første krig som jorden kendte, det første udgydte menneske blod, var resultatet af åbningen af mennesket øjne og sanser; hvilket fik ham til at se at hans Brødres døtre var smukkere end hans egne, og deres hustruer også. Der blev begået voldtægter før Sabinerne, og Menelaoserne røvede deres Helener før den Femte Race blev født. Titanerne og giganterne var stærkere; deres modstandere, de mere viise. Dette fandt sted i løbet af den Fjerde Race — den med giganterne.

For sandelig "var der giganter" i disse gamle dage,* og den dyriske verdens evolutionære serier er en garanti for at det samme fandt sted indeni de menneskelige racer. Endnu lavere i skabelsens orden finder vi vidner på det samme i floraen der er *pari passu* med faunaen med hensyn til størrelse. De smukke bregner vi samler og tørrer blandt sider i vores favorit bind er efterkommere af de gigantiske bregner som groede under kultiden.

Skrifter, og fragmenter i filosofiske og videnskabelige værker — kort sagt, i næsten enhver optegnelse som er viderebragt os fra oldtiden — indeholder referencer til giganter. Ingen kan fejle i at genkende Atlantiderne fra den Hemmelige Lære i Råkshasaerne fra Lanka — modstanderne besejret af Rama. Er disse beretninger ikke bedre end en fremstillingen af tom fantasi? Lad os give emnet nogle få øjeblikke af opmærksomhed.

* Traditionerne i ethvert land og nation peger på denne sandhed. Donnelly citerer fra Fader Duran's *Historia Antigua de la Nueva España* fra 1885, hvor i en indfødt fra Cholula, en hundredårig, gør rede for bygningen af den store pyramide i Cholula, ved at sige som følger: "I begyndelsen, før Solens lys var blevet skabt, var dette land (Cholula) i dunkelhed og mørke . . . men øjeblikkelig *efter at lyset og Solen steg op i Østen*, fremkom der gigantiske mennesker . . . som byggede denne pyramide, dets byggere blev spredt efter dette til alle egne af Jorden."

"En stor del af den Central Amerikanske historie er optaget af gøremålene for en store race af giganter kaldt Quinanes," siger forfatteren til "Atlantis" (p. 204.)

ER GIGANTERNE OPSPIND?

Her, kommer vi igen på kollisionskurs med Videnskaben. Den sidstnævnte benægter, ind til nu, at mennesket nogensinde har været meget større end gennemsnittet af de høje og kraftfulde mennesker man lejlighedsvis møder nu. Dr. Henry Gregor undsiger sådanne traditioner med hensyn til at de hviler på dårligt fordøjede sandheder. Eksempler på fejltagne vurderinger fremlægges. Således, blev der fundet enorme ben dybt begravet i sandjorden i 1613, på en lokalitet som fra tidernes morgen blev kaldt "Giganternes Mark" i det Lavere Dauphine (Frankrig, fire mil fra Saint Romans). De blev tillagt menneskelige efterladenskaber, og endda til Teutobochus, den Teutonske leder slået ihjel af Marius. Men Cuvier's senere efterforskning beviste at de var fossile efterladenskaber af *Dinotherium giganteum* fra familien af tapirer, 18 fod lang. Gamle bygninger peges på som bevis på at vores gamle forfædre ikke var meget større end vi er, indgangsdørene er ikke af større størrelse end de er nu. Det højeste menneske i oldtiden *kendt af os* var den Romerske Kejser Maximus fortælles vi, hvis højde kun var syv og en halv fod. Ikke desto mindre, ser vi i vores moderne tid hvert år mennesker højere end dette. Ungareren som udstillede sig selv i London Pavillion var næsten 9 fod høj. I Amerika blev en gigant vist til $9\frac{1}{2}$ fod høj; Montenegrineren Danilo var 8 fod 7 tommer. I Rusland og Tyskland ser man ofte mennesker i de lavere klasser over 7 fod. Og da abe-teoretikerne af Darwin fortælles at dyrearterne som resulterer fra krydsninger "altid udviser *en tendens til at vende tilbage til den oprindelige type*," så burde de tillægge den samme lov til mennesker. Havde der som en regel ikke været nogen giganter i gamle dage, så ville der ikke være nogen nu.

Alt dette gælder kun med hensyn til den historiske periode. Og hvis skeletterne i de forhistoriske tidsaldre ind til nu efter videnskabens opfattelse uafviseligt har fejlet (noget som udtrykkeligt benægtes) med hensyn til at bevise den her fremlagt påstand, så er det kun et spørgsmål om tid. Desuden, som allerede fremlagt, er den menneskelige statur kun lidt forandret siden den sidste racemæssige cyklus. Giganterne fra gammel tid er alle begravet under Oceanerne, og hundreder af tusinder af år med konstant friktion med vand ville reducere til støv og pulverisere et malm, og langt mere et menneskeligt skelet. Men hvorfra kommer vidnesbyrden fra velkendte klassiske forfattere, fra filosoffer og mennesker som, på anden vis, aldrig havde et ry for at lyve? Lad os desuden huske på, at før året 1847, da Boucher de Perthes pålagde Videnskaben opmærksomhed på det, da var næsten intet kendt om det fossile menneske, for arkæologien ignorerede selvtilfreds hans eksistens. Om Giganter som var "i jorden i disse dage" i gammel tid, der havde Biblen alene talt til de viise mennesker fra Vesten, Zodiakken var det enlige vidne påkaldt for at bekræfte påstanden i personerne for Atlas og Orion, hvis mægtige skuldre siges at understøtte verdenen.

Ikke desto mindre, er "Giganterne" ikke blevet efterladt uden deres vidner, og man kan lige så godt undersøge begge sider af spørgsmålet. De tre Videnskaber — Geologisk, Siderisk og Skriftlig (den sidstnævnte i dens Universelle karakter) — kan forsyne os med de behøvede beviser. Til at begynde med geologien; den har allerede tilstået at, jo ældre de udgravede skeletter er, jo større, højere jo mere kraftfulde er de i deres struktur. Dette er allerede et slags bevis i hånden. "Alle disse ben" skriver Frederic de Rougemont — som, dog alt for fromt tror på Noa's ark og Biblen, er ikke desto mindre et Videnskabeligt vidne — "alle disse skeletter fundet i Departementerne fra Gard, i Østrig, Liége, osv., osv. . . disse kranier som alle mindede om den negroide type. . . og som på grund af denne type kan være fejlagtigt opfattet som dyr, har alle tilhørt mennesker med *en meget høj statur*". . . ("*Histoire de la Terre*," p. 154) Det samme gentages af Lartet, en autoritet, som tillægger en *høj statur* til de som blev nedsænket ved syndfloden (ikke nødvendigvis "Noa's") og en mindre statur til racerne som levede efterfølgende.

Med hensyn til beviser fremlagt af gamle forfattere, så behøver vi ikke at stoppe op ved Tertullian, som forsikrer os om at i hans tid blev et antal giganter fundet i Karthago — for, før hans vidnesbyrd kan godtages, så skal hans egen identitet* og reelle eksistens bevises. Men vi kan vende os til de videnskabelige tidsskrifter i 1858, som talte om *en sarkofag af giganter* fundet dette år på stedet i den samme by. Med hensyn til de gamle paganske forfattere — har vi beviser fra Philostratus, som taler om et gigant skelet to-og-tyve cubits lang, så vel som et andet på tolv cubits, set af ham selv i Sigeus. Dette skelet tilhørte måske ikke som Protesilaus mente det, til giganten dræbt af Apollon ved Troja's belejring; ikke desto mindre, var det en gigant, så vel som den anden opdaget af Messecrates fra Stire, ved Lemnos — "frygtelig at se på," ifølge Philostratus (*Heroica*, p. 35). Er det muligt at fordomme vil bære Videnskaben så langt som til at klassificere *alle* disse mennesker som enten fjolser eller *løgnere*?

Pliny taler om en gigant som han mente at genkende Orion i, Ephialtes søn (*Nat. Hist.*, vol. VII, ch. xvi.). Plutarch erklærer at Sertorius så giganten, Antæus's grav; og Pausanias bekræfter den reelle eksistens af gravene for Asterius og for Geryon, eller Hillus, søn af Herkules — alle sammen giganter, Titanere og mægtige mennesker. Til sidst bekræfter Abbé Pègues (*nævnt i de Mirville's Pneumatologie*) i hans besynderlige værk om "*The Volcanoes of Greece*" at "i nabolaget af vulkanerne på øen Thera, blev giganter med enorme kranier fundet lagt ud under kolossale sten, hvis rejsning overalt må have

* Der er kritikere, der ikke ser noget bevis på Tertullians eksistens undtagen i Eusebius skrifter "den sandru," som er tilbøjelige til at betvivle det.

nødvendigjort brugen af titanske kræfter, og en traditionen som i alle lande associeres med ideen om giganter, vulkaner og magi." (page 48.)

I det samme værk ovenfor citeret fra Abbé Pègues, undrer forfatteren sig over hvorfor *Gibborimerne*, (Giganterne, de mægtige) *Raphaimerne*, eller spektrene (*Fantomer*), *Nefilimerne*, eller de faldne — (*irruentes*) — i Biblen og traditionen vises "som om de er identiske, selv om de alle er *mennesker*, fordi Biblen kalder dem de primitive og mægtige" — *f.eks.*, Nimrod. "Doktrinen" forklarer hemmeligheden. Disse navne, som retmæssigt kun tilhører de fire forudgående racer og den tidligste begyndelse af den Femte, hentyder meget klart til de første to *Fantom* (astrale) racer; til den *faldne* — den Tredie; og racen med de Atlantiske Giganter — den Fjerde, hvorefter "mennesket begyndte at formindskedes i statur."

Bossuet (*Elévations p. 56*) ser årsagen til efterfølgende universel afgudsdyrkelse i den "oprindelige synd." "I skal være som guder," siger slangen i *Første Mosebog* til Eva, og lægger således den første kim til tilbedelsen af *falske guddommeligheder*. Deraf, mener han, kom afgudsdyrkelse, eller kulten og tilbedelsen af *billeder*, af antropomorficerede eller menneskelige skikkelser. Men, hvis det er det sidstnævnte som afgudsdyrkelse skal hvile på, så er de to Kirker, den Græske og den Latinske især, lige så afgudsdyrkende og paganske som enhver anden religion.* Det er kun i den Fjerde Race at mennesker, som havde tabt alle rettigheder til at blive anset som guddommelige, tog tilflugt til kropslig tilbedelse, med andre ord til fallicisme. Ind til da, havde de været sande guder, lige så rene og lige så guddommelige som deres forfædre, og fremstillingen af den allegoriske slange refererer, som tilstrækkeligt vist i de foregående sider, slet ikke til menneskers fysiologiske fald, men til deres erhvervelse af viden om godt og ondt, en viden som kommer til dem *før* deres fald. Det må ikke glemmes at det kun er efter hans påtvungne udvisning fra Eden at "Adam kendte Eva hans hustru" (*Første Mosebog iv.*). Det er, imidlertid, ikke ved den Hebraiske Bibels døde-bogstav at vi skal søge bekræftelse på den *Hemmelige Lære*; men snarere, påpege, de store ligheder mellem de to i deres esoteriske mening.

Det er kun efter hans frafald fra Neo-Platonisterne, at Clement

* Og dette, på trods af det formelle forbud ved det store Kirke Råd i Elyrus år 303 E.Kr., da det blev erklæret at "Gud's form, som er immateriel og usynlig, ikke skal begrænses til figur og form." I 692, havde rådet i Konstantinopel ligeledes forbudt "at male eller repræsentere Jesus *som et lam*," og også "at bukke sig på knæ bedende, da det er en afgudsdyrkende tilbedelse." Men rådet i Nicaea (787) bragte denne afgudsdyrkelse tilbage, mens de i Rom (883) ekskommunikerede Johannes, Konstantinopels Patriark, fordi han viste sig som en erklæret fjende af billede tilbedelse.

fra Alexandria begyndte at oversætte *gigantes* som *serpentes*, forklarende at "Slangere og Giganter betegner *Dæmoner*." (*Første Mosebog, kapitel v.*)*

Vi vil måske blive fortalt at, før vi drager paralleller mellem vores læresætninger og Biblens, så er vi nødt til at fremvise bedre bevis på eksistensen af giganterne i den Fjerde Race end referencen til dem fundet i Første Mosebog. Vi svarer, at beviserne vi giver er mere tilfredsstillende, i det mindste tilhører de et mere litterært og videnskabeligt bevis, end de fra Noa's Syndflod nogensinde vil gøre. Selv de historiske værker fra Kina er fyldt med sådanne erindringer om den Fjerde Race. I *Shoo-King* (4th part, chap. XXVII, p. 291), kan enhver i den Franske oversættelse læse, at "Da Mao-tse" ("den fra før syndfloden og perverterede race," forklarer Kommentatoren, "som i gammel tid havde trukket sig tilbage til de klippefyldte huler, og hvis efterkommere endnu siges at findes i nabolaget af Canton"),†

* I forbindelse med behandlingen af den Kinesiske Drage og litteratur fra Kina, skriver Hr. Ch. Gould i hans "*Mythical Monsters*" på p. 212: — "Dens mytologier, historier, religioner, populære historier og ordsprog, vrimler alle med referencer om et mysteriøst væsen *som har en fysisk natur og åndelige egenskaber*. Begavet med en anerkendt form, som han har den supernaturlige kraft til at kaste væk med henblik på antagelsen af andre, han har evnen til at influere på vejret, frembringe tørke eller gødende regne efter ønske, at rejse storme og dæmpe dem. Bind kunne kompileres ud fra de spredte legender som overalt vrimler med relation til dette emne. . . "

Dette "mysteriøse væsen" er den *mytiske* Drage, *dvs.*, symbolet på den reelle *historiske*, Adept, mester og professor i okkulte videnskaber i gammel tid. Det fremlægges allerede andet steds, at de store "magikere" fra den Fjerde og Femte Race generelt blev kaldt "Slangerne" og "Dragerne" efter deres forfædre. Alle disse tilhørte hierarkiet for de såkaldte "Ildagtige Visdoms Drager," Dhyan Chohanerne, generelt svarende til Agnishwatta Pitrier, Marutter og Rudraer, lige som emnet om Rudra deres fader, identificeret med ildens gud. Mere siges i teksten. Nu kendte Clement, en indviet Neo-Platonist, selvfølgelig, til oprindelsen til ordet "Drage," og hvorfor de indviede Adepter blev kaldt således, da han kendte til hemmeligheden om *Agathadæmon*, Kristus, den syv-selvlydede Slange hos Gnostikerne. Han vidste at dogmet hos hans nye trosretning nødvendiggjorde transformationen af alle Jehovah's *rivaler*, englener der formodedes at have gjort oprør imod denne Elohim, lige som Titanen-Prometheus gjorde oprør mod Zeus, tronraneren af hans faders kongerige; og at "Dragen" var den mystiske betegnelse på "Visdommens Sønner"; fra denne viden kom hans definition, lige så grusom som den var arbitrær, "Slangere og Giganter betegner *Dæmoner*," *dvs.*, ikke "Ånder," men *Djævle*, i Kirke jargon.

† "Hvad ville du sige til vores bekræftelse på at Kineserne — Jeg taler om de fra indlandet, den sande Kinamand, ikke hybrid-blandingen mellem den Fjerde og Femte Race som nu okkuperer tronen, de indfødte som i deres uallierede nationalitet fuldt ud tilhører den højeste og sidste gren af den Fjerde Race — nåede deres højeste civilisation da den Femte knapt var fremkommet i Asien" (*Esoteric Buddhism*, p. 67). Og denne håndfuld af de indlands Kinesere er alle af meget høj statur. Kunne de ældste MSS. på Lolo sproget (det for Kina's indfødte) blive anskaffet og oversat korrekt, så ville mange uvurderlige stykker af bevis blive fundet. Men de er så sjældne som deres sprog er uforståeligt. Så vidt, har kun en eller to Europæiske arkæologer været i stand til at fremskaffe sådanne uvurderlige værker.

"ifølge vores gamle dokumenter, på grund af Tchy-Yeoo's personlige charme, havde skabt problemer for hele jorden, så blev den fyldt med røvere. . . . Herren Chang-ty (en konge fra et *guddommeligt* dynasti) så at hans folk havde tabt de sidste rester af dyder. Derefter beordrede han Tehong og Lhy (to lavere Dhyan Chohaner) at frakoble enhver kommunikation mellem himlen og jorden. Siden da, var der *ikke mere nogen gåen op og ned!*"†

"Gåen op og ned" betyder en uhindret kommunikation og samkvem mellem de to verdener. Ikke værende i stand til at fremlægge en fuld og detaljeret historie om den Tredie og Fjerde Race, da mange isolerede fakta med hensyn til dem som er tilladt, nu må samles sammen; især de som er bekræftet ved direkte så vel som ved ræsonneret bevis fundet i gammel litteratur og historie. Da menneskernes "skind klædninger" blev tykkere, og de faldt mere og mere ned i fysisk synd, blev samkvemet mellem det fysiske og det æterealt *guddommelige* menneske stoppet. Stoffets slør mellem de to planer blev for tykt at gennemtrænge for selv det indre menneske. Himlens og Jordens mysterier, afsløret for den Tredie Race af deres himmelske lærere i deres renheds dage, blev et stort fokus for lys, hvis stråler nødvendigvis blev svækket efterhånden som de blev spredte og udgydt på en upassende jord, fordi den var for materiel. Hos masserne degenererede de til Trolddom, senere tog de form som eksoteriske religioner, som afgudsdyrkelse fyldt med overtro, og menneske-, eller helte-tilbedelse. Alene en håndfuld af oprindelige mennesker — hvor i visdommens gnist brændte klart, og kun blev styrket i dens intensitet mens den blev mere og mere dæmpet ved hver tidsalder hos de som vendte den til onde formål — forblev de udvalgte vogtere af Mysterierne åbenbaret for menneskeheden af de *guddommelige* Lærere. Der var de blandt dem, som fra begyndelsen forblev i deres *Kumâriske* tilstand; og traditionen hvisker, det som de hemmelige læresætninger bekræfter, nemlig, at disse Udvalgte var kimen til et Hierarki som aldrig døde siden denne periode: —

"Det indre menneske fra den første * * * forandrer kun hans kropslige form fra tid til anden; han er altid den samme, og kender hverken hvile ej heller Nirvana, afskyr Devachan og forbliver konstant på Jorden for menneskehedens frelses skyld. . . . "
 "Ud af syv de jomfruelige-mennesker (Kumâra ‡) ofrede fire sig selv på grund af verdens synd og med henblik på oplæring af

Husk den samme fremlæggelse i Enoks Bog, lige som også stigen set af Jakob i hans drøm. De "to verdener" betyder selvfølgelig de "to planer for Bevidsthed og Væren." En seer kan kommunikere fortroligt med væsner på et højere plan end jorden, uden at forlade hans lænestol.

‡ Se ovenfor Kommentaren om de Fire Racer — og om "Viljens og Yogaens Sønner," det ubesmittede afkom fra den Tredie Androgyne Race.

*den uvidende, for at forblive ind til slutningen af den nuværende Manvantara. Dog usete, så er de altid til stede. Når folk siger om en af dem, "Han er død"; iagttag, han er levende og i en anden form. Disse er Hovedet, Hjertet, Sjælen, og Sæden for den ikke-døende viden (Gnyana). Du skal, O Lanoo, aldrig tale om disse store nogen (Maha . . .) overfor mængden, ved at nævne deres navne. Alene de viise vil forstå." . . .** (Katekisme for de indre Skoler.)

Det er disse hellige "Fire" som er blevet allegoriseret og symboliseret i "*Linga Purânaen*," som siger at Vamadeva (Siva) som Kumâra genfødes i hver Kalpa (*Race* i dette tilfælde), som fire ynglinge — fire, hvide; fire, røde; fire, gule; og fire, mørke eller brune. Lad os huske på at Siva først og fremmest og hovedsagelig er en asket, alle Yogiers og Adepters beskytter, og så vil allegorien blive helt forståelig. Det er ånden for Guddommelig Visdom og kysk asketisme selv som inkarnerer i disse Udvalgte. Det er kun efter *at blive gift* og af guder at blive trukket væk fra hans frygtelige asketiske liv, at Rudra bliver Siva, en gud, og ikke en af de meget kyske eller nådige typer, i den Hinduistiske Gudekreds. Højere end de "Fire" er kun EN på Jorden lige som i Himlene — det endnu mere mysteriøse og enlige Væsen beskrevet i Bog I.

Vi er nu nødt til at undersøge naturen af "Flammens Sønner" og af "Mørk Visdom," så vel som *fordele* og *ulemper* ved den Sataniske formodning.

Sådanne brudte sætninger som kunne udfindes fra fragmenter på tavlen, som George Smith kalder "Forbandelsen efter Faldet" (se p. 81 i hans "*Chaldean Account of Genesis*"), er selvfølgelig allegoriske; alligevel bekræfter de det som læres om den sande natur af *englenes fald* i vores Bøger. Således, siges det i linje 12 at "Jordens Herre påkaldte ved hans navn, faderen Elu" (Elohim), og erklærede hans forbandelse, som "Guden Hea hørte, og hans lever var vred, fordi *hans* menneske (Angeliske menneske) havde korrumpet hans renhed (14 og 15)," på grund af dette udtrykker Hea ønsket at "*Visdom og viden*' fjendtligt må skade ham (mennesket)."

Den sidstnævnte sætning peger på den direkte forbindelse af den Kaldæiske med Skabelses beretningen. Mens Hea prøver at tilintetgøre den visdom og viden opnået af mennesket, gennem hans, på hans side, nyligt erhvervede intellektuelle og bevidste skabende kapacitet (således tagende monopolet på skabelse ud af hænderne på Gud (Guderne)), så gør Elohim det samme i det tredje kapitel i *Første Mosebog*. Derfor sendte Elohim ham ud af Eden.

Men dette var til ingen nytte. For det at den guddommelige Visdoms ånd var

* I Kabalaen er udtalelsen af det *uforlignelige* navn på fire-bogstaver "en meget hemmelig *arcanum*" — "en hemmelighedens hemmelighed."

på og *i* mennesket — sandelig Slangen for Evighed og al Viden, den *Manasiske* ånd, som fik ham til at lære hemmeligheden for *skabelse* ved det Kriyasaktiske, og for formering på de jordiske planer — ledte ham lige så naturligt til at opdage hans vej til udødelighed, på trods af alle Gudernes jalousi.

De tidlige Atlantis-Lemurianere beskyldes for at have taget (guddommelige inkarnationer) hustruer til dem selv af en lavere race til ægte, nemlig, racen af de hidtil sindløse mennesker. Ethvert gammelt Skrift har den samme, mere eller mindre forvrængede legende. Primært betyder, det angeliske *Fald*, som transformerede Gud's "første-fødte" til Asuraerne, eller til "paganernes" Ahriman og Typhon (*dvs.*, hvis beretningerne angivet i Enoks Bog,* og i Hermes, i Purânaerne og Biblen tages bogstaveligt), når det læses esoterisk ganske enkelt dette: —

Sætninger så som: "På grund af hans (Satan's) ambition rejser han sin hånd imod Himlens Guds Helligdom" osv., burde læses: "Forårsaget af loven for evig evolution og Karma, inkarnerede englen på jorden i mennesket; og da hans Visdom og Viden endnu er guddommelig, selv om hans krop er jordisk, så beskyldes han (allegorisk) for at afsløre Himlens mysterier. Han kombinerer og bruger de to med henblik på menneskelig, i stedet for over-menneskelig, avling. Fremover, "*vil mennesket undfange, ikke skabe.*" † Men da, han ved at gøre sådan, er nødt til at bruge

* Vendende endnu en gang tilbage til det mest vigtige emne i den arkaiske Kosmogoni, så kan det siges at selv i den Nordiske legende, i de Hellige Skriftruller i gudinde Sagaen, der finder vi at Loke, Odins blods broder (lige som Typhon, Ahriman, og andre er brødre til Osiris og Ormazd), kun bliver ond senere, efter han har blandet sig for længe med menneskeheden. Lige som alle andre ild og lys guder — ild brænder og ødelægger lige så vel som det giver liv — endte han med at blive anerkendt i "ildens" destruktive betydning. Vi lærer, at navnet *Loke* ("*Asgard and the Gods*," p. 250), er blevet udledt fra det gamle ord "liechan," at oplyse. Det har derfor, den samme oprindelse som det Latinske "*lux*, lys." Derfor er *Loke* identisk med Lucifer (lys-bringeren). Denne titel, givet til Mørkets Prins, er meget tankevækkende og er i sig selv en *retfærdiggørelse* imod teologisk bagvaskelse. Men *Loke* er endnu tættere relateret til Prometheus, da han vises bærende en skarp klippe, mens Lucifer, identificeret med Satan, var lænket nede i helvede; en omstændighed, som imidlertid ikke forhindrede nogen af dem i at handle med fuld frihed på Jorden, hvis vi godtager det teologiske paradoks i dens helhed. *Loke* er en godgørende, generøs og magtfuld gud i tidernes begyndelse, og princippet for godt, ikke ondt, i den tidlige Skandinaviske teogoni.

† Den Græske myte som blev hentydet til nogle få sider tilbage, nemlig lemlæstelsen af *Uranos* af hans søn *Kronos* i den Græske teogoni, er en hentydning til dette røveri fra Sønnen til Jorden og Himlene af den *guddommelige skabende ild*. Hvis *Uranos*, personificeringen af de himmelske Kræfter, er nødt til at stoppe med at skabe (han gøres impotent af *Kronos*, guden *for tid*) lige så, er det Thot, Vidkommens gud, i den Egyptiske Kosmogoni, som regulerer denne kamp mellem Horus og Set, den sidstnævnte tjenes af den førstnævnte lige som *Uranos* bliver det af *Kronos* (se "*Book of the Dead*" ch. XVII. V. 26). I den Babyloniske beretning er det guden Zu, som fra "gudernes fader" fratager *umsimi* — det ideale skabende organ ikke *toppunktet* (!) som G. Smith mente det (se pp. 115 og 116 Chaldean Account). For, i fragmentet K. 3454 (British Museum) siges det meget klart, at Zu efter at have frataget "Himlens

hans svage krop som midlet for forplantning, så vil denne krop betale straffen for denne visdom, båret fra himlen ned til jorden; derfor vil den fysiske renheds korrumpning blive en midlertidig forbandelse.

De middelalderlige Kabalister vidste udmærket dette, fordi en af dem var ikke bange for at skrive: "Kabalaen blev først lært om af Gud selv for en udvalgt Skare af Engle som dannede en teosofisk skole i Paradis. Efter FALDET så *kommunikerede* Englene *elskværdigt denne himmelske lære til Jordens ulydige barn*, for at forsyne protoplasterne med muligheden for at vende tilbage til deres oprindelige pragt og lykke" (*Citeret af Christian Ginsburg fra Kabalaen*). Dette viser hvordan begivenheden — om Gudens Sønner, der ægter og videregiver Himlens guddommelige Hemmeligheder til menneskenes døtre — allegorisk fortalt af Enok og i det sjette kapitel i Første Mosebog blev fortolket af de Kristne Kabalister. Hele denne periode kan betragtes som den *før-menneskelige* periode, den for det guddommelige menneske, eller som *plastisk* Protestantisk teologi nu angiver det — den *før-adamiske* periode. Men selv Første Mosebog begynder dens *virkelige* historie (*kap. vi.*) med *giganterne* fra "disse dage" og "guds Sønner" ægter og oplærer deres hustruer — menneskets døtre.

Denne periode er den som er beskrevet i Purânaerne; og da den relaterer til de tabte dage i de arkaiske tidsaldre, derfor de for-historiske, hvordan kan nogen antropolog så føle sig sikker på hvorvidt menneskeheden i denne periode var eller ikke var sådan som han kender den nu? Hele *personalet* af Brâhmanaere og Purânaer — Rishierne, Prajâpatierne, Manuerne, deres hustruer og afkom — tilhører denne før-menneskelige periode. Alle disse er, så at sige, Menneskehedens *Sæd*. Det er rundt om disse "Guds Sønner," de "Sind fødte" astrale børn af Brahmâ, at vores fysiske skikkelser er vokset op og har udviklet sig til det som de er nu. For, de Purâniske historier om alle disse mennesker er om vores Monader, i deres forskellige og utallige inkarnationer i denne og andre sfærer, begivenheder opfattet med "Siva øjet" hos de gamle Seere, (det "tredie øje" i vores Stanzaers) og beskrevet allegorisk. Senere hen, blev de forvrænget med henblik på Sekteriske formål; lemlæstede, men stadigvæk ladt tilbage med betydelige grund-lag af sandhed i dem. Ej heller er filosofien mindre dybdegående i sådanne allegorier med hensyn til at være så tykt sløret af overgroet fantasi.

Men med den Fjerde Race når vi den rent menneskelige periode. De som hidtil var halv-guddommelige Væsener, selv-indespærrede i kroppe som kun var menneskelige i udseende, blev fysiologisk forandret og tog hustruer til sig selv til ægte som var fuldstændige menneskelige og skønne at se

ærværdige" hans *ønske*, så bar han gudernes *umsimi* væk, og brændte derved alle de andre guders *teroti* (kraft), således "ledende alle englenes *sæd*" (15). Da *umsimien* var på Bel's *sæde*, så kunne den næppe være "toppunktet." En fjerde version findes i Biblen. Kam er den Kaldæiske Zu, og begge forbandes for den samme allegorisk beskrevne forbrydelse.

på, men hvor i *lavere, mere materielle*, dog sideriske, væsner havde inkarnerede. Disse væsner i kvindelige former (Lilith er disses prototype i de Jødiske traditioner) kaldes i de esoteriske beretninger "Khado" (Dâkini, på Sanskrit). Allegoriske legender kalder deres leder Lilith, *Sangye Khado*, (Buddha Dâkini, på Sanskrit); alle krediteres med evnen til "at gå i luften," og den største *venlighed overfor dødelige*, men *intet sind* — kun dyrisk instinkt.*

(c) Dette er begyndelsen til en tilbedelse som, tidsaldre senere, blev dømt til at degenerere til fallicisme og seksuel tilbedelse. Den begyndte med tilbedelsen af den menneskelige krop — dette "miraklernes mirakel", som en Engelsk forfatter kalder det — og endte med en for de respektive køn. Tilbederne var giganter i statur; men de var giganter i viden og læring, selv om den kom lettere til dem end den gør til mennesker i vores moderne tider. Deres Videnskab var iboende i dem. Den Lemuro-Atlantiske havde ikke noget behov for at opdage og i hans hukommelse fæstne det som hans grundlæggende PRINCIP i hukommelsen *vidste* ved øjeblikket for dets inkarnation. Tiden alene, og stoffets altid-groende afstumpethed hvor i *Principperne* havde iklædt sig selv, der kunne, den ene, svække hukommelsen om deres før-fødsels viden, den anden, dæmpe og endda udsukke enhver gnist i det åndelige og guddommelige i dem. Derfor var de, fra begyndelsen, blevet offer for deres dyriske naturer og fremavlede "monstre" — *dvs.*, mennesker af særskilte slags i forhold til dem selv.

Omtalende Giganter, beskriver Creuzer dem udmærket ved at sige at: —

"Disse Himlens og Jordens børn var fra deres fødsel af de *Suveræne Kræfter*, forfatterne til deres væren, blevet begavet med ekstraordinære evner både moralsk og fysisk. De *beordrede Elementerne, kendte hemmelighederne om himlen og jorden, om havet og hele verden, og læste fremtiden i stjernerne*. . . . Det synes, sandelig, når man læser om dem, som om at man er nødt til at beskæftige sig, *ikke med mennesker som vi er* men med Ånder fra Elementerne udsprunget fra Naturens favn og havende fuld magt over hende. . . . Alle disse væsner *er markeret med en karakter* af MAGI og TROLDDOM. . . ."

Og således var de, de (nu) legendariske forhistoriske helte, stadigvæk, en gang virkeligt eksisterende racer. Creuzer var viis i hans generation, for han beskyldte ikke, en endeløs serie af anerkendte filosoffer, der nævner disse racer og hævder at, selv i deres egen tid, så de deres fossiler, for bevidst bedrag, eller sløvhed og overtro. Der var skeptikere i gamle dage — ikke færre og så omfattende som de er nu. Men selv en Lucian, en Demokrites og en Epikur fremlagde beviser på *sandhederne* og viste en skelnende kapacitet som hos virkelige

* Disse er væsnerne hvis legendariske eksistens har tjent som et grundlag hvor på den rabbinske Lilith kunne bygges, og det som de troende på Biblen ville betegne som før-syndflods kvinder, og Kabalisterne de før-Adamiske racer. De er ikke fiktive — dette er sikkert, uanset hvor fantastisk den senere overflods vækst er.

store intellekter, som kan skelne fiktion fra sandhed, og sandhed fra overdrivelse og bedrag. Gamle forfattere var ikke større fjolser end vores moderne viise mennesker er; for, som udmærket påpeget af forfatteren til nogle "*Notes on Aristotle's Psychology in Relation to Modern Thought*" (*i Mind*):—

"Den almindelige inddeling af historien ind i gammel og moderne er vildledende. Grækerne i de 4'de århundrede, F.Kr. var i mange henseender moderne;" især, kan vi tilføje, med hensyn til deres skepticisme. De var ikke særlig tilbøjelige til at godtage *fabler* så let . . . "

Alligevel var "Lemurianerne" og Atlantiderne, "disse børn fra Himlen og Jorden," sandelig markeret med en karakter af TROLDDOM; for den Esoteriske doktrin beskylder dem nøjagtig for dette, som, hvis det tros på, ville sætte en stopper for videnskabens vanskeligheder med hensyn til menneskets oprindelse, eller snarere, hans anatomiske ligheder med *Antropoid Aben*. Den beskylder dem for at have begået den (*for os*) afskyelige forbrydelse at avle med såkaldte "dyr," og således frembringe en sand abelignende art, nu uddød. Selvfølgelig, som i tilfældet med spontan formering — som Esoterisk Videnskab tror på, og som den lærer om — vil muligheden for sådanne krydsninger mellem menneske og et dyr af enhver slags blive benægtet. Men bortset fra betragtningen af at i disse tidlige dage, så var som allerede bemærket, hverken de menneskelige Atlantiske giganter, ej heller "dyrene," de fysiologiske fuldkomne mennesker og pattedyr som nu kendes af os, og de moderne bemærkninger om dette emne — dem blandt fysiologerne inkluderet — er for usikre og svævende til at tillade dem en absolut benægtelse *a priori* af sådan en sandhed.

En omhyggelig gennemlæsning af Kommentarerne ville få en til at mene at Væsnet som den nye "*inkarnerede*" formerer sig med, blev kaldt et "dyr," ikke fordi han ikke var et menneskeligt væsen, men snarere fordi han fysisk og mentalt var så forskellig fra de mere fuldkomne racer, som var blevet udviklet i en tidligere periode. Husk Stanza VII. og det som siges i det første vers (24'ende): — at da "Visdommens Sønner" kom for at inkarnere den første gang, så inkarnerede nogle af dem fuldt ud, andre projicerede kun *en gnist* ind i formerne, mens nogle af skyggerne blev efterladt, efter at havde været *udfyldt* og fuldkommengjort, ind til den Fjerde Race. Disse racer, som derefter "forblev uden viden," eller yderligere de som blev efterladt "sindløse," forblev som de var, selv efter den naturlige adskillelse af kønnene. Det er disse som begik den, så at sige, første krydsning, og avlede monstre; og det er fra disse efterkommere at Atlantiderne valgte deres hustruer. Adam og Eva blev, sammen med Kain og Abel, formodet at være den eneste *menneskelige* familie på Jorden. Alligevel ser vi Kain gå til landet Nod og tage en hustru der. Det er indlysende at kun en race var antaget som fuldkommen nok til at blive kaldt menneskelig; og, selv i vores egen tid, selv om Singaleseren

betragter Veddhaerne i deres jungle som *talende dyr* og ikke mere, så tror nogle Briter, i deres arrogance, fast på, at enhver anden menneskelig familie — især de mørke Indere — er en *inferior* race. Desuden er der naturalister som seriøst har overvejet problemet med hensyn til hvorvidt nogle vilde stammer — som for eksempel Buskmændene — overhovedet kan anses for at være *mennesker*. Kommentaren siger, ved at beskrive denne art (eller race) af dyr "skønne at se til" som tobenet: — "*Havende menneskelig form, men havende de lavere ekstremiteter fra livet og ned, dækket med hår.*" Derfra, måske, racen med *satyrer*.

Hvis mennesker eksisterede for to millioner år siden, så må de — lige som dyrene var — have været meget anderledes fysisk og anatomisk i forhold til det de er blev til; og de var den gang nærmere den rene pattedyrs type end de er nu. Uanset hvad, lærer vi at dyre verdenen kun strengt taget avler *inter se, dvs.*, i overensstemmelse med slægt og arter — siden tilsynekomsten at den Atlantiske race *på denne jord*. Som påvist af forfatteren til det lærde værk, "*Modern Science and Modern Thought*," så er denne ide om afvisning af at ville avle med andre arter, eller at sterilitet, er det eneste resultat af en sådan avling, fremstår, selv nu "at være en *primà facie* følgeslutning snarere end en absolut lov." Han viser at "forskellige arter, ren faktisk, ofte avler sammen, som kan ses i de velkendte tilfælde med hesten og æslet. Det er sandt at muldyret i dette tilfælde er sterilt. . . . men denne regel er ikke universel, og for nylig blev en ny hybrid race, leporine, eller hare-kaninen, skabt og som er fuldkommen frugtbar." Afkommet fra ulven og hunden er også et eksempel, lige som det er for mange andre husdyr (p. 101); "lige som yderligere ræve og hunde, og det moderne Schweiziske kvæg af Rutimeyer blev vist at nedstamme fra tre særskilte arter af fossil-okser, *the Bos primigenius, Bos longifrons og Bos frontosus.*" *Alligevel*, indeholder fortælles vi, *nogle af disse arter, så som abe familien, som så klart ligner mennesket i fysisk struktur*, "talrige forgreninger, som gradueres ind i hinanden, men hvis ekstremer adskiller sig meget bredere end mennesket gør fra den højest stående af abe serierne" — gorillaen og chimpansen, for eksempel (se *Tillæg*).

Således bekræftes Hr. Darwin's bemærkning — eller skal vi sige Linnæus's bemærkning? — *natura non facit saltum*, ikke kun af Esoterisk Videnskab men ville — hvis der var en chance for at den sande doktrin ville blive godtaget af andre end dens direkte tilhængere — på mere end en måde, hvis ikke fuldstændigt, forlige den moderne Evolutionsteori med sandheder, så vel som med den absolutte fejltagelse hos Antropologerne med hensyn til at fremvise the "missing link" i vores Fjerde Runde af geologiske dannelser.

Vi vil andre steder vise, at den moderne Videnskab plæderer vores sag ved dens egne indrømmelser, uanset hvor ubevidst for den selv, og at de Quatrefages har fuldkommen ret, når han i sit sidste værk foreslår, at det er langt mere sandsynligt at den menneskelignende abe skulle blive opdaget at være en

efterkommer af mennesket, end at disse to typer skulle have en fælles, fantastisk og ingen-steder-at-finde forfader. Således forsvarer kompilatorerne af de gamle Stanzaer af i det mindste et eminent Videnskabeligt menneske, og Okkultisten foretrækker at tro som han altid gjorde at —

"Mennesket var det første og det højeste (pattedyr) dyr som fremkom i denne (Fjerde Runde) skabelse. Derefter kom endnu mægtigere dyr; og til sidst af alt det umælende menneske som går på alle fire ben." For, "Râkshasaerne (gigant-dæmonerne) og Daityaerne (Titanerne) fra det "Hvide Dwipa" (kontinent) ødelagde hans (det umælende menneskes) Fædre." (Kommentar.)

Desuden, er der som vi ser det, antropologer som har sporet mennesket tilbage til en epoke som går langt med hensyn til at nedbryde den tilsyneladende barriere som eksisterer mellem den moderne videnskabs og den Arkaiske Doktrins kronologier. Det er sandt at Engelske videnskabsfolk generelt har afvist at tilslutte sig til at sanktionere hypotesen om endda et Tertiært Menneske. De, måler hver og en, Homo primigenius's ælde i deres egne lys og fordomme. Huxley, begiver sig sandelig til at spekulere over et mulig Pliocænt og Miocænt Menneske. Prof. Seeman og Hr. Grant Allen har henvist hans begivenhed til den Eocæne, men, talende generelt, mener de Engelske videnskabsfolk ikke at vi med sikkerhed kan gå ovenfor den kvarternære. Uheldigvis, giver de faktiske omstændigheder ikke plads til disse sidstnævntes alt for forsigtige reservation. Den Franske skole indenfor antropologi, der baserer deres opfattelser på opdagelser af l'Abbé Bourgeois, Capellini og andre, har næsten uden undtagelse, godtaget doktrinen om at vores forfædres spor med sikkerhed kan findes i den Miocæne, mens M. de Quatrefages nu er tilbøjelig til at postulere et Sekundær-Tidsalder Menneske. Senere hen vil vi sammenligne sådanne estimer med tallene angivet i de eksoteriske Brahminske bøger som approksimerer sig med den esoteriske lære.

(d). . . Derefter, "virkede det tredie øje ikke længere," siger Stanzaen, fordi MENNESKET var sunket for dybt ind i stoffets sump.

Hvad er meningen med denne mærkelige og sære udtalelse i Vers 42, med hensyn til det "tredie øje i den Tredie Race som var døet ud og ikke virkede mere"?

Nogle få yderligere okkulte læresætninger må nu fremlægges med reference til dette punkt så vel som nogle andre. Den Tredie og Fjerde Races historier må udvides, for at de kan kaste noget mere lys på vores nuværende menneskeheds udvikling; og vise hvordan evnerne, der kaldes til aktivitet ved okkult træning, genopretter mennesket til den position han førhen okkuperede i reference til åndelig opfattelse og bevidsthed. Men fænomenet med det tredie Øje skal først forklares.

RACERNE MED DET "TREDIE ØJE."

Emnet er så usædvanligt, og vejene der forfølges så komplicerede, så fyldte med farlige faldgruber forberedt af modsatrettede teorier og kritik, at gode grunde er nødt til at blive givet for ethvert skridt der foretages. Mens vi vender søgelyset kaldt esoterisme mod næsten enhver tomme af de berejste okkulte områder, så er vi også nødt til at bruge dens linse til at kaste regionerne udforsket af videnskaben frem i stærkere objektivitet; dette, ikke kun for at sætte de to i kontrast, men for at forsvare vores position.*

Det kan af nogle beklages at for lidt siges om den fysiske, *menneskelige* side hos de uddøde racer, i denne historie om deres vækst og evolution. Meget mere kan med sikkerhed siges, hvis simpel klogskab ikke fik os til at tøve ved tærsklen til enhver ny åbenbaring. Det, som oplever dets mulighed og kendetegn i den moderne videnskabs opdagelser, er angivet; alt det som nøjagtig viden ikke ved noget om og som den er ude af stand til at spekulere om — og derfor benægter som sandheder i naturen — holdes tilbage.

Men selv sådanne påstande som disse — *f.eks.*, at mennesket var det tidligste blandt alle pattedyrene; at det er mennesket som er den indirekte forfader til Aben; og at han var en slags Kyklop i gamle dage — vil alt sammen blive anfægtet, alligevel, vil videnskaben aldrig være i stand til at bevise — undtagen til deres egen tilfredsstillelse — at *det ikke var sådan*. Ej heller kan de indrømme at de to første menneske racer var for ætereale og genfærds-lignende i deres konstitutioner, organismer, og *forme*, til endda at blive kaldt fysiske mennesker. For, hvis de gør det, så vil det opdages at dette er en af grundene til at deres levn aldrig kan forventes at blive opgravet blandt andre fossiler. Ikke desto mindre påstås alt dette. Menneske var, så at sige, forrådskammeret til *alle livets frø*

* Af hensyn til yderligere eftertanke, vil vi anbefale en kort artikel i the *Theosophist* fra August, 1887, "Esoteric Studies." Dens forfatter udbreder deri en ret så okkult teori, selv om den er en ny ide for verdenen: "*Monadens fremskridt* virker sammen med Formens *tilbagetrækning*" (666), *dvs.*, "med formindskning af *vis formativa*." Han siger, "Hvem ved hvilken form som forsynede Egoet med et vehikel i fjerne *ringe* (Runder, eller racer?) . . .? Kan mennesketypen ikke have været en variation af *Simiadaen*? Kan det berømte abe-kongerige i Ramayana ikke hvile på en fjernt-liggende tradition der relaterer til en periode hvor dette var den almindelige lod, eller snarere aspekt, for mennesket? " . . . og afslutter meget klogt, dog for kort, fremlæggelsen af hans teori med at sige det som enhver sand okkultist vil tilslutte sig: "Hos det fysio-ætereale menneske må der være *involution* af kønnene. Lige som det fysio-astrale menneske var afhængig af entiteter fra den under-menneskelige klasse (evolvet fra dyre prototyper) med henblik på genfødsel, så vil det fysisk-ætereale menneske blandt de nådige, formede ordner udgående fra *luft*-planet finde, en eller flere som vil blive udviklet med henblik på hans successive legemliggørelser *når avlede former gives* — en proces som kun meget gradvist vil inkludere hele menneskeheden. De (*præ?*) Adamiske og post-Adamiske racer var giganter; deres ætereale genparter kan muligvis være lilleputter — skønne, lysende, gennemsigtige — men vil med sikkerhed være giganter i sindet" (p. 671, art. af Visconde de Figaniere, F.T.S.).

i denne Runde, både for plante og dyr.* Lige som En-Soph er "En, på trods af de talrige former som er i ham" (Zohar," i. 21a), således er mennesket, på Jorden mikrocosmoset af makrocosmoset. "Lige så snart som mennesket fremkom, var alting fuldendt. . . for alting indeholdes i mennesket. Han forener alle former i ham selv (Ibid., iii. 48a)." "Mysteriet om det jordiske menneske sker efter mysteriet om det Himmelske Menneske" (ii. 76a). Den menneskelige form — kaldt således, fordi den er det guddommelige menneskes vehikel (uanset formen) — er, som så intuitivt bemærket af forfatteren til "Esoteric Studies," † den nye type, ved begyndelsen af enhver Runde, "lige som mennesket aldrig kan blive, så har han aldrig været, manifesteret i en form som tilhører dyreriget *in esse*." Forfatteren fortsætter, "han udgjorde aldrig en del af dette rige. Udledt, kun udledt, fra de mest fuldendte klasser hos den sidstnævnte, så har en ny menneskelig form altid været den nye type i cyklussen. Den menneskelige form, i en ring (?), sådan som jeg forestiller mig det, bliver afkastede klæder i den næste; den erhverves derefter af den højeste orden i det tjenende-naturrige nedenfor."

Hvis ideen er hvad vi forstår den til — for de omtalte "ringe" kaster nogen forvirring over det — så er det korrekt esoterisk lære. Efter at være fremkommet ved selve begyndelsen, og i spidsen for sansende og bevidst liv, blev mennesket (det astrale, eller "Sjælen," for Zohar, der gentager den arkaiske lære, siger tydeligt at "det virkelige menneske er Sjælen, og hans materielle skikkelse ikke en del af ham") — den levende og dyriske ENHED, hvor fra de "afkastede klæder" bestemte formen for ethvert liv og dyr i denne Runde.‡

Således, "skabte" han i mange tidsaldre insekterne, reptilerne, fuglene, og dyrene, ubevidst for ham selv, fra hans efterladenskaber og levn fra den Tredie og den Fjerde Runde. Den samme ide og lære er lige så tydeligt angivet i Mazdeanernes *Vendidad*, som den er i den Kaldæiske og den Mosaiske allegori om Arken, hvor allesammen er de mange nationale versioner fra den oprindelige legende angivet i Hindu Skrifterne. Den findes i allegorien om Vaivasvata Manu og hans Ark med de Syv Rishier, lige som i den om Rishierne, hvor hver af dem vises faderen og

* De kan protesteres at dette er en selvmodsigelse. At, da den første Rod-Race fremstod 300.000.000 år efter planterne var evolveret, så kunne plantelivets frø ikke være i den Første Race. Vi siger, at det kunne det; for frem til menneskets tilsynekomst i denne Runde, så var plantelivet af en helt anden slags end det er nu, og helt æterial, dette af den simple grund at ingen græsser eller planter kunne have været fysiske, før der var dyr eller andre organismer der kunne ånde kulsyren ud som plantelivet var nødt til at indsuge med henblik på dets udvikling, dets næring og vækst. De er fælles-afhængige i deres *fysiske* og opnåede former.

† "Visconde de Figanière, F.T.S." (*The Theosophist*, Aug. 1887, page 676.)

‡ Det siges i Zohar at de "oprindelige verdener" (gnister) ikke kunne fortsætte fordi *mennesket endnu ikke var til*. "Den menneskelige form indeholder alting; og da den ikke eksisterede endnu, blev verdenerne ødelagt."

forfaderen til specificerede dyr, reptiler, og endda monstre (*Se Vishnu* og andre *Purânaer*). Åben den Mazdeanske *Vendidad*, ved Fargard ii., ved vers 27 (73) og læs Ormazd's påbud til Yima, en Ånd fra Jorden, som symboliserer de tre racer, efter at have fortalt ham at han skulle bygge en *vara* ("en indhegning," en *argua* eller fartøj). . .

"Did (ind i *varaen*) skal du bringe *mandens og kvindens sæd*, blandt dets største, bedste, og fineste slags på denne jord; did skal du bringe sæd af enhver slags kvæg," osv., osv.; og v. 28 (74) . . . "alle disse afkom skal du bringe, to af enhver slags, *som skal holdes utrætteligt der*, så længe *som disse mennesker skal opholde sig i varaen*." Disse "mennesker" i "Varaen" er "Forfædrene," de himmelske mennesker eller Dhyanier, de fremtidige *Egoer* som har til opgave at grundlægge menneskeheden. For "Varaen," eller "Arken" (eller igen Vehiklet) betyder ganske enkelt MENNESKE.* Vers 30 siger: . . . "du skal forsegle varaen (efter at have fyldt den med afkommene), og du skal lave en dør og et *vindue selv-skinne indeni*," som er Sjælen. Og da Yima forespørger Ahura Mazda om hvordan han skal klare at lave *varaen*, svares han: "Ødelæg jorden . . . og ælt den med dine hænder, som en pottemager gør når denne ælter potter af ler" (31).

Den Egyptiske vædder-hovede gud laver mennesket af ler på et pottemager hjul, og lige så danner Elohim i Første Mosebog ham af det samme materiale.

Når "Skaberen af den materielle verden" (Ahura Mazda) yderligere spørges, hvad der er til at give lys "til *Varaen* som Yima lavede," så fortælles han at "Der er *uskabte lys* og *skabte lys*" og at "der" (i Airyana Vaêgô, hvor *Vara* bygges), "ses stjernerne, månen, og Solen kun at stå op og gå ned en gang (årligt)" og et år synes kun som en dag (og nat) en klar reference til "Gudernes land" eller de (nu) polare regioner. Desuden indeholdes der et andet hint i dette vers: en tydelig hentydning til de "uskabte lys" som oplyser mennesket indeni — hans principper. Ellers, kan der ikke findes nogen fornuft i Ahura Mazda's svar (*V.* 40), som straks følges af Vers 41 der siger at "Hvert fyrretyvende år, *fødes* der til ethvert (hermafrodit) par *to, en mand og en kvinde*,"† det sidste er et tydeligt ekko af den Hemmelige Lære, til en Stanza som siger —

* Dette er meningen når allegorien og symbolet åbnes og læses ved hjælp af den *menneskelige nøgle*, eller nøglen for jordisk antroposofi. Denne fortolkning af "arkens" symbolære interfererer ikke det mindste med dens astronomiske, eller endda teogoniske nøgler; ej heller med nogen af den andre seks meninger. Ej heller synes den mindre videnskabelig end de moderne teorier om menneskets oprindelse. Som sagt, har den syv nøgler i sig, lige som resten.

† *Vendidad Sâdah*, Se også Bund. XV.; og J. Darmesteter's oversættelse af *Vendidad*. "Sacred Books of the East."

"Ved udåndingen af hver fyrretyvende (årlige) Sole, ved slutningen af hver fyrretyvende Dag, så bliver den dobbelte ene til fire, mandlig og kvindelig i en, i den første og den anden og den tredje."

Som er klart, da "enhver sol" betød et helt år, så bestod det sidstnævnte af en dag den gang, lige som det i den arktiske cirkel nu er sammensat af seks måneder. Ifølge den gamle lære, forandrede jordens akse gradvist sin hældning til ekliptika, og i perioden refereret til, var denne hældning sådan at en polar dag varede i hele perioden for jordens rotation om solen, hvor et slags tusmørke af meget kort varighed lagde sig imellem; hvorefter det polare land genoptog dets position direkte under de solare stråler. Dette kan være i modstrid med astronomi som det nu læres og forstås: men hvem kan sige at forandringer i jordens bevægelse, som ikke finder sted nu, ikke forekom millioner af år tilbage?

Endnu en gang vendende tilbage til påstanden at *Vara* betød MENNESKET i den Fjerde Runde, lige så meget som Jorden i disse dage, månen, og endda Noa's ark, hvis man vil have at det skal være sådan — så er dette desuden vist i dialogen mellem Ahura Mazda og Zarathustra. Når den sidstnævnte således spørger —

V. 42. "O Skaber af den Materielle Verden, du Hellige Ene! Hvem er han som bragte Mazda's lov ind i *Varaen* som Yima skabte?"

"Ahura Mazda svarede: 'Det var fuglen Karshipta, O hellige Zarathustra.'"

"Fuglen Karshipta dvæler i himlene: levede han på jorden ville han være fuglenes konge. Han bragtes ind i Yima's var, og reciterer Avesta *i fuglenes sprog*." (*Bund. xix og xxiv.*)

Dette er desuden en allegori og et symbol kun misforstået hos Orientalisterne, som ser "en inkarnation af lyn," i denne fugl og siger at dens sang "ofte," blev "opfattet at være en guds ytringer og en åbenbaring," og alt muligt. Karshipta er den menneskelige sind-sjæl, og dens guddom, symboliseret i gammel Magisme som en fugl, lige som Grækerne symboliserede den som en sommerfugl. Ikke så snart at Karshipta var gået ind i *Varaen* eller mennesket, førend han forstod Mazda's lov, eller Guddommelig Visdom. I "Book of Concealed Mystery" siges det om træet, som er træet for viden om godt og ondt: "I dens grene (træets) bor fuglene og bygger deres reder," eller *Sjælene* og Englene har der deres plads!"* Derfor, var det hos Kabalisterne et tilsvarende symbol. "Fugl" var et Kaldæisk, og er blevet et Hebraisk synonym og symbol på Engel, en Sjæl, en Ånd, eller Deva; og "Fuglens Rede" var hos begge Himlen, og er i Gud's favn i *Zohar*. Den fuldkomne Messias går ind i Eden "ind til det sted som kaldes Fuglens Rede " (*Zohar, ii., 8b*).

* Se "Kabbalah Unveiled" af S. McGregor Mathers, p. 104.

"Lige som en fugl flyver fra dens rede, og dette er Sjælen som Shekeenah (guddommelig visdom eller nåde) ikke bevæger sig væk fra" (Zohar, iii., 278a; Myer's Qabalah, 217). "Den evige Fugl's Rede, hvis vingers flagren frembringer liv, er uudgrundeligt rum," siger Kommentaren, omtalende Hansa, Visdommens fugl.

Det er Adam Kadmon som er det (Sefirotiske) træ, og det er han som bliver "Træet for viden om godt og ondt" esoterisk. Og dette "træ har rundt om det verdens syv bugtninger (syv søjler), eller *Rectorer*"; de samme "*Forfædre*" eller "*Sefirot*" der desuden "opererer gennem de respektive ordner af Engle i de syv planets sfærer," osv., hvor en af ordnerne avler giganter (*Nefilim*) på Jorden.

Det var hele oldtidens trosopfattelse, Pagan og Kristen, at den tidligste menneskehed var en race af giganter. Visse udgravninger i Amerika i volde og huler, har allerede i isolerede tilfælde frembragt grupper af skeletter på ni og tolv fod i højden.* Disse tilhører stammer i den tidlige Femte Race, nu degenererede til en gennemsnitlig størrelse på mellem fem og seks fod. Men vi kan let tro at Titanerne og Kykloperne i gammel tid virkelig tilhørte den Fjerde (Atlantiske) Race, og at alle de efterfølgende legender og allegorier fundet i Hindu Purânaerne og hos den Græske Hesiod og Homer, var baseret på en tåget overlevering om virkelige Titanere — mennesker af et supermenneske med vældig fysisk kraft, som satte dem i stand til at forsvare dem selv, og holde de gigantiske monstre fra Mesozoiske og tidlig Cenozoiske tider — og fra de reelle Kykloper — tre-øjede dødelige i skak.

Det er ofte blevet bemærket af observante forfattere, at "oprindelsen til næsten enhver populær myte og legende uvægerligt kunne spores til en sandhed i Naturen."

I disse fantastiske skabelser af sprudlende subjektivisme, er der altid et element af det objektive og sande. Massernes forestillingsevne, uordentlig og mangelfuldt-reguleret som den måtte være, kunne aldrig *ex nihilo* have undfanget og fabrikeret så mange monstrøse skikkelser, sådan et væld af ekstraordinære fortællinger, hvis den ikke havde været nødt til at tjene den som en central kerne, for de flydende, obskure og vage, overleveringer som forener de brudte led i tidens kæde med hensyn til sammen med dem at forme det mysteriøse, drømmeagtige grundlag i vores kollektive bevidsthed.†

* Darwinistiske Evolutionister som er så vante til at referere til beviset for *tilbagevenden til typen* — hvis fulde mening, i tilfældet med menneskelige monstre, omfattes af den esoteriske løsning på det embryologiske problem — ville som bevis på deres argumentationer, gøre gavn ved at efterforske disse tilfælde med *moderne giganter* som ofte er 8, 9 og endda 11 fod høje. Sådanne *tilbagevendelser* er ufuldkomne, alligevel unægtelig genfrembringelser af det oprindelige tårnhøje menneske fra ur tiderne.

† Se "*Mythical Monsters*," af Ch. Gould, i hvis interessante og videnskabelige bind nogle få passager citeres fra videre fremme. Se i Hr. Sinnett's "*Occult World*," beskrivelsen af en hule i Himalayaerne fyldt med levn efter menneske og dyre gigant ben.

Beviset på Kykloperne — en race af giganter — vil blive påpeget i kommende Sektioner, i de Kyklopiske efterladenskaber, kaldt således ind til den dag i dag. En indikation på at, den tidlige Fjerde Race i dens evolution og før den sidste justering af den menneskelige organisme — som kun blev fuldkommen og symmetrisk i den Femte Race — kan have været tre-øjet, uden nødvendigvis at have et tredje øje midt på panden, lige som de legendariske Kykloper, angives også af Videnskaben.

For Okkultisterne som tror på at den åndelige og psykiske *involution* udvikles ad parallelle linjer med den fysiske *evolution*; at de *indre* sanser — iboende i de første menneskelige racer — svandt hen under den racemæssige vækst og de ydre sansers materielle udvikling; for den studerende af Esoterisk symbollære, er denne påstand, i sidste instans, ikke noget gætteri eller en mulighed, men ganske enkelt *en fase af loven for vækst*, kort sagt, *en bevist sandhed*. De forstår meningen med denne passage i *Kommentarerne* som siger: —

"Der var fire-armede menneskelige væsner i disse tidlige dage med mandlige-kvindelige (hermafroditte); med et hoved, og alligevel tre øjne. De kunne se foran sig og bag sig. En KALPA senere (efter adskillelsen af kønnene) efter mennesket var faldet ned i stoffet, blev deres åndelige syn tåget; og som følge heraf begyndte det tredje øje at tabe dets kraft. . . . Da den Fjerde (Race) ankom i dens midterste tidsalder, skulle det indre syn vækkes, og erhverves ved kunstig stimulering, ved processen som var kendt af de gamle viismænd.† . . . Det tredje øje, STIVNEDE ligeledes gradvist,‡ og forsvandt snart. De dobbelt-ansigtede blev en-ansigtet, og øjet blev trukket dybere ind i hovedet og er nu begravet under håret. Under det indre menneskes aktivitet (under trancer og åndelige visioner) opsvulmer og udvides øjet. Arhaten ser og føler det, og regulerer hans handling i overensstemmelse hermed."*

* Dvs., det tredje øje var ved bagsiden af hovedet. Påstanden at den sidste hermafroditiske menneskehed var "fire-armed," løser måske mysteriet om alle repræsentationerne og afgudsbillederne af de eksoteriske guder i Indien. På Argos's Akropolis, var der en ξόανον, en grovt udskåret træstatue (tilskrevet Dædalus), repræsenterende en tre-øjet kolos, som var helliget Zeus *Triopas* (tre-øjet). "Gudens" hoved havde to øjne i dens ansigt og en ovenfor på toppen af forhovedet. Den anses for at være den mest arkaiske af alle gamle statuer. (*Schol. Vatic. ad Eurip. Troad.* 14).

† Det *Indre syn* kunne fremover kun erhverves gennem træning og indvielse, undtagen i tilfældet med "naturlige og fødte magikere," sensitive og mediums, som de kaldes nu.

‡ Dette udtryk "stivnede" i stedet for "forbenede" er bemærkelsesværdig. Det "bagerste øje," som selvfølgelig er *pinealkirtlen*, nu kaldt således, den lille ærte-lignende masse af grå nervestof fastgjort til bagsiden af den tredje ventrikel i hjernen, siges næsten uvægerligt at indeholde *mineralske storkninger* og *sand*, og "intet mere." (*Se nedenfor.*)

Den ikke-besudlede Lanoo (discipel, chela) behøver ikke at frygte nogen fare; han som ikke holder sig selv i renhed (som ikke er kysk) vil ikke modtage nogen hjælp fra 'deva øjet.' "

Desværre ikke. "Deva-øjet" eksisterer ikke mere for majoriteten af menneskeheden. Det *tredie øje er dødt*, og handler ikke længere; men det har efterladt et vidne om dets eksistens. Dette vidne er nu PINEALKIRTLEN. Med hensyn til de "fire-armede" mennesker, er det dem som blev prototyperne på de fire-armede Hindu guder, som vist i den foregående fodnote.

Sådan er mysteriet om det menneskelige øje, at nogle videnskabsfolk i deres forgæves bestræbelser med hensyn til at forklare og redegøre for alle vanskelighederne omgivende dets aktivitet, er blevet nødt til at ty til okkulte forklaringer. Udviklingen af det *Menneskelige øje* giver mere støtte til okkult antropologi end til den hos de materialistiske fysiologer. "Øjnene i den menneskelige embryo *gror indefra udadtil*" ud af hjernen, i stedet for at være en del af skindet, som i insekterne og sepiablæksprutterne. Professor Lankester, mener at hjernen er et sært sted for øjet, og som ved at forsøge at forklare fænomenet ad *Darwinistiske linjer*, foreslår den besynderlige opfattelse at "vores" tidligste hvirveldyr forfader var et *gennemsigtigt væsen* og derfor ikke brød sig om hvor øjnene var! Og lige så var mennesket "et gennemsigtigt væsen" en gang, belæres vi, derfor holder vores teorier. Men hvordan passer Lankester's hypotese med den Hæckelske opfattelse at hvirveldyrs øjet havde sin oprindelse i forandringer *i epidermis*? Hvis det begyndte *indeni*, så går teorien i affaldskurven. Dette synes at være bevist via embryologien. Desuden, er Professor Lankester's ekstraordinære forslag — eller skal vi sige indrømmelse? — måske angivet som nødvendig på grund af evolutionsmæssige nødvendigheder. Okkultismen med dens lære om den gradvise udvikling af sanserne "INDEFRA UDADTIL," fra astrale prototyper, er langt mere tilfredsstillende: Det *tredie øje degenererede indadtil* da dens forløb var gennemført — et andet punkt til fordel for Okkultisme.

Det allegoriske udtryk hos Hindu mystikerne når der tales om "Siva's øje," *Tri-bochana* ("tre-øjet"), modtager således dens berettigelse og *raison d'être* — overførslen af pinealkirtlen (en gang dette "tredie øje") til forhovedet, er en eksoterisk dispensation. Dette kaster også et lys på mysteriet — der er uforståeligt for nogle — om forbindelsen mellem *abnormt*, eller Åndeligt Seerskab, og den fysiologiske renhed hos Seeren. Spørgsmålet stilles ofte, "Hvorfor skulle cølibat og kyskhed være en *sine qua non* regel og forhold for regulært *chelaskab*, eller udviklingen af psykiske og okkulte kræfter? Svaret er indeholdt i Kommentaren. Når vi lærer at det "tredie øje" en gang var et fysiologisk organ, og at senere hen, på grund af den gradvise

forsvinden af åndelighed og forøgelse af materialitet (Åndelig natur der udslukkes af det fysiske), så blev det et størknet organ, lige så lidt forstået nu af fysiologer som milten er — når vi lærer dette, så vil forbindelsen blive tydelig. I løbet af det menneskelige liv er vores fysiologiske sansers aktivitet den største forhindring for åndelig udvikling, og især erhvervelsen af *Yoga* kræfter. Da seksuel handling, ved interaktion, er tæt forbundet med rygmarven og det grå stof i hjernen, er det nytteløst at give en længere forklaring. Selvfølgelig, reagerer den normale og abnorme tilstand i hjernen, og graden af aktivitet i *medulla oblongata*, kraftfuldt på pinealkirtlen, for, på grund af antallet af "centre" i denne region, som med langt den største majoritet kontrollerer de fysiologiske handlinger i den dyriske økonomi, og også på grund af de to's intime tæthed og nærhed, må der der udøves en meget kraftfuld "induktiv" aktivitet af *medulla* på pinealkirtlen.

Alt dette er helt klart for Okkultisten, men er meget vagt for den generelle læsers blik. Den sidstnævnte må derfor blive vist muligheden af et tre-øjet menneske i naturen, i disse perioder hvor hans dannelse endnu var i en forholdsvis kaotisk tilstand. Sådant en mulighed kan, først og fremmest, udledes fra anatomisk og zoologisk viden; derefter kan den hvile på den materialistiske videnskabs egne formodninger.

Det hævdes baseret på Videnskabens autoritet, og på bevis, som denne gang ikke kun er en teoretisk spekulations fiktion, at mange af dyrene — især blandt de lavere ordner af hvirveldyr — har et *trede* øje, nu størknet, men nødvendigvis aktiv i dens udspring.* *Hatteria* arten, et firben af ordnen *Lacertillia*, for nyligt opdaget i New Zealand (*bemærk nøje, en del af det såkaldte gamle Lemurien*), præsenterer denne særegenhed på en højest ekstraordinær måde; og ikke kun *Hatteria punctata*, men kamæleon, visse reptiler, og endda fisk. Det blev til at begynde med ment, at det ikke var mere end en forlængelse af hjernen sluttende med en mindre udvækst, kaldt epiphysis, et lille ben adskilt fra hovedbenet af bruske, og fundet i ethvert dyr. Men det blev snart fundet frem til at være mere end dette. Den tilbød — sådan som dens udvikling og anatomiske struktur viste — sådan en analogi med øjet, at det blev anset for umuligt at se noget som helst

* "Placeret dybt indeni hovedet, dækket af tykt skind og muskler, findes sande øjne som ikke kan se i visse dyr," Haeckel, siger også: "Hvirveldyr . . . blinde muldvarpe og markmus, blinde slanger og firben. . . De afskyr dagslys . . . dvæler under jorden. *De var oprindeligt ikke blinde* men var evolveret fra forfædre som levede i lyset og havde vel-udviklede øjne. Det størknede øje under det uigennemsigtige skind kan findes i disse blinde væsner i ethvert tilbagevendende stadie." ("*Sense Organs*," *Haeckel*.) Og hvis *to* øjne kunne størkne i lavere dyr, hvorfor så ikke et øje — pinealkirtlen — i mennesket, som kun er et højere dyr i dets fysiske aspekt?

andet i den. Der var og er palæontologer som føler sig overbevist ind til denne dag om at dette "tredie øje" oprindeligt har virket, og de har med sikkerhed ret. For det er det som siges om pinealkirtlen i Quain's Anatomy (*Vol. II. ninth ed., pp. 830-851. "Thalamencephalon" Interbrain*): —

"Det er fra denne del, som først udgør hele og den efterfølgende bagerste del af den foranliggende primære hjerne hinde, at de optiske hinder udvikles i den tidligste periode, og forsiden er den i forbindelse med hvilken de cerebrale hemisfærer og tilknyttede dele dannes. *Thalamus opticus* dannes på hver side ved en lateral fortykkelse af den medullare væg, mens intervallet mellem, nedstigende mod basis, udgør hulrummet for den tredie ventrikel med dens forlængelse i infundibulum. Det grå kommissur strækker sig bagefter hen over ventrikel hulrummet. . . . Den bagerste del af taget udvikles ved en særegen proces, som omtales senere, til pinealkirtlen, som på hver side forbliver forenet til *thalamus* med dens stilke, og bag disse dannes et tværgående bånd som bagvedliggende kommissur.

"*Lamina terminalis (lamina cinerea)* fortsætter med at lukke den tredie ventrikel foran, under den danner den optiske kommissur gulvet for ventriklen, og længere tilbage nedstiger infundibulumen for at blive forenet i *sella turcica* med vævet der tilgrænser til den bagvedliggende hypofyse lap.

"De to *optiske thalami* dannet fra den bagvedliggende og ydre del af den foranliggende blære, består først af en enkelt hul sæk af nervestof, hvis hulrum foran på hver side kommunikerer med de begyndende cerebrale hemisfærer, og bagved med den midterste hjerne blære (*corpora quadrigemina*). Snart, ved at forøget deponering imidlertid finder sted i deres indre, bagved, under, og ved siderne, bliver *thamalierne* solide, og på samme tid fremkommer en kløft eller fissur mellem dem ovenfor, og trænger igennem ned til det interne hulrum, som fortsætter med at være åben ved bagsiden modsat indgangen til den Sylvianske akvædukt. Denne kløft eller fissur er den *tredie ventrikel*. Bagved, fortsætter de to *thalami* forenet af den *bagvedliggende kommissur*, som kan skelnes ved omkring afslutningen af den tredie måned, og også ved pinealkirtlens stilke. . . .

"På et tidligt stadie kan de *optiske tractus* genkendes som hule forlængelser fra den ydre del af *thalamiernes* væg mens de endnu er vesiculære. Ved den fjerde måned er disse trakter tydeligt dannet. De forlænges efterfølgende bagud til forbindelse med *corpora quadrigemina*.

"Dannelsen af pinealkirtlen og hypofysen repræsenterer nogle af de mest interessante fænomener som er forbundet med udviklingen af *Thalamencephalon*."

Det ovenfor nævnte er især interessant når det huskes på, at var det ikke for udviklingen bagud af den bagerste del af de cerebrale hemisfærer, så ville pinealkirtlen være fuldkommen synlig ved fjernelse af de parietale ben. Dette er også meget interessant at bemærke den tydelige forbindelse der kan spores mellem de (oprindelige) hule optiske tractus og øjnene liggende foran, pinealkirtlen og dens stilke bagved, og alle

disse sammen med de optiske thalami. Så de nylige opdagelser i forbindelse med det tredje øje i *Hatteria punctata* har en meget vigtig forbindelse til de menneskelige sanser udviklingshistorie, og til de okkulte påstande i teksten.

Det er velkendt, (og nu også betragtet som fiktion, af de som er ophørt med at tro på eksistensen af et udødeligt princip i mennesket,) at Descartes anså pinealkirtlen som *Sædet for Sjælen*. Selv om den er forenet med en hver del af kroppen, sagde han, så er der en speciel del af den hvor i Sjælen udøver dens aktiviteter mere specielt end i nogen anden. Og, da hverken hjertet, ej heller endog hjernen kan være denne "specielle" lokalitet, konkluderede han at det var den lille kirtel bundet til hjernen, som alligevel havde en aktivitet uafhængig af den, da den let kunne blive sat i en slags svingende bevægelse "*af de dyriske Ånder* som krydser hulrummene i kraniet i enhver henseende.*"

Uvidenskabeligt som dette kan synes i vores tid med nøjagtig lærdom, så var Descartes langt tættere på den okkulte sandhed end nogen Haeckel er det. For pinealkirtlen, er som vist, langt tættere forbundet med Sjæl og Ånd end med menneskets fysiologiske sanser. Fik de førende Videnskabsfolk et glimt af den *virkelige* proces iværksat af den Evolutionære Impuls, og det snoede *cykliske* forløb for denne store lov, så ville de *vide* i stedet for at gisne; og føle sig lige så sikker med hensyn til de fremtidige fysiske transformationer af menneskeheden ved viden om dens fortidige former. Så, ville de se fejltagelsen og hele absurditeten i deres "blinde-kraft" og mekaniske processer i naturen; og, som konsekvens af en sådan viden, realisere at den omtalte pinealkirtel, for eksempel, ikke kunne blive andet end utjenestedygtig med hensyn til *fysisk* brug på dette stadie i vores cyklus. Hvis det mærkelige "øje" i mennesket nu er størknet, så er det lige som i det lavere dyr, et bevis på at det en gang har været aktivt; for naturen skaber aldrig den mindste, den mest ubetydelige form uden et bestemt formål og brug. Vi siger, at det var et *aktivt* organ, ved evolutionsstadiet hvor det åndelige element i mennesket herskede suverænt over de knapt spirende intellektuelle og psykiske elementer. Og, mens cyklussen løb nedad hen mod det punkt hvor de fysiologiske sanser var udviklet via, og skete *pari passu* med, væksten og konsolideringen af det fysiske menneske, de endeløse og komplekse omskiftelser og trængsler af zoologisk udvikling, så endte dette midter "øje" med at størkne sammen med de tidlige åndelige og rent psykiske karakteristika i mennesket. Øjet er sjælens spejl og også vindue, siger populær visdom,† og *Vox populi Vox Dei*.

* Dr. B. W. Richardson, F.R.S's "Nerve Æter" — okkultismens nerve-aura. De "dyriske ånder" (?) er ækvivalent med strømmene af sammensat nerve-aurisk cirkulering.

† Lad os huske at den *Første Race* i Okkulte videnskaber vises som åndelige indeni

I begyndelsen, var enhver klasse og familie af levende arter hermafroditter og objektivt et-øjet. I dyret, hvis form var lige så æterealt (astralt) som menneskets, før kroppene hos begge begyndte at evolvere deres klædninger af skind, dvs., *inde fra udadtil* at evolvere den tykke klædning af fysisk substans eller stof med dens indre fysiologiske mekanisme — da var det tredie øje primært, lige som i mennesket, det eneste seende organ. De to fysiske front øjne udvikledes* senere både i dyret og mennesket, hvis organ for fysisk syn, i begyndelsen af den Tredie Race var i den samme position som den hos nogle blinde hvirveldyr, i vores tid, *dvs.*, under et ugenomsigtigt skind.† Kun stadierne i det *mærkelige*, eller oprindelige øje, i mennesket og dyret, er nu vendt om, da det førstnævnte allerede passerede det *ikke-rationelle* dyriske stadie i den Tredie Runde, og er foran ren skær dyre skabelse med et helt plan af bevidsthed. Mens det "Kyklopiiske" øje derfor var, og stadigvæk *er*, organet for *åndeligt* syn i mennesket, så var det i dyret det for objektiv syn. Og dette øje blev, da det havde udført dets formål, i løbet af den fysiske evolution erstattet fra det enkle til det komplekse, med to øjne, og blev således opbevaret og lagt til side af naturen med henblik på videre brug i kommende *Æoner*.

Dette forklarer hvorfor pinealkirtlen proportionalt set nåede dens højeste udvikling ved den laveste fysiske udvikling. Det er i hvirveldyret at det er det mest prominente og objektive, i mennesket er det

og ætereal udenfor; den *anden*, psykisk-åndeligt mentale, og ethero-fysisk kropslige; den *tredie*, endnu fattig i intellekt i dens begyndelse, er astro-fysisk i dens krop, og lever et indre liv, hvor i det psykisk-åndelige element på ingen måde interfereres med endnu af de knapt spirende fysiologiske sanser. Dens to forreste øjne ser foran sig uden at se hverken fortiden eller fremtiden. Men det "tredie øje" "*omfatter EVIGHEDEN.*"

* Men på en helt anderledes måde end den afbilledet af Hæckel som en "*evolution ved naturlig udvælgelse i kampen om eksistens*" ("*Pedigree of Man.*" "*Sense Organs,*" p. 335). Den blotte "termiske følsomhed i skindet," i forhold til hypotetiske lys-bølger, er absurd inkompetent med hensyn til at gøre rede for den smukke kombination af tilpasninger der er tilstede i øjet. Det er desuden, førhen blevet vist at "naturlig Udvalgelse" er en fuldkommen myte når den krediteres med *oprindelsen* til variationerne (*se nedenfor, Del III., om Darwinistiske mekanisk årsagssammenhæng*); da "den stærkestes overlevelse" kun kan finde sted efter at brugbare variationer er fremkommet, sammen med forbedrede organismer. Hvor fra kom de "brugbare variationer," som udviklede øjet? Kun fra "blinde kræfter . . . uden formål, uden hensigt?" Argumentet er umodent. Den sande løsning på mysteriet skal findes i den upersonlige Guddommelige Visdom, i dens TANKEVIRKSOMHED reflekteret gennem stof.

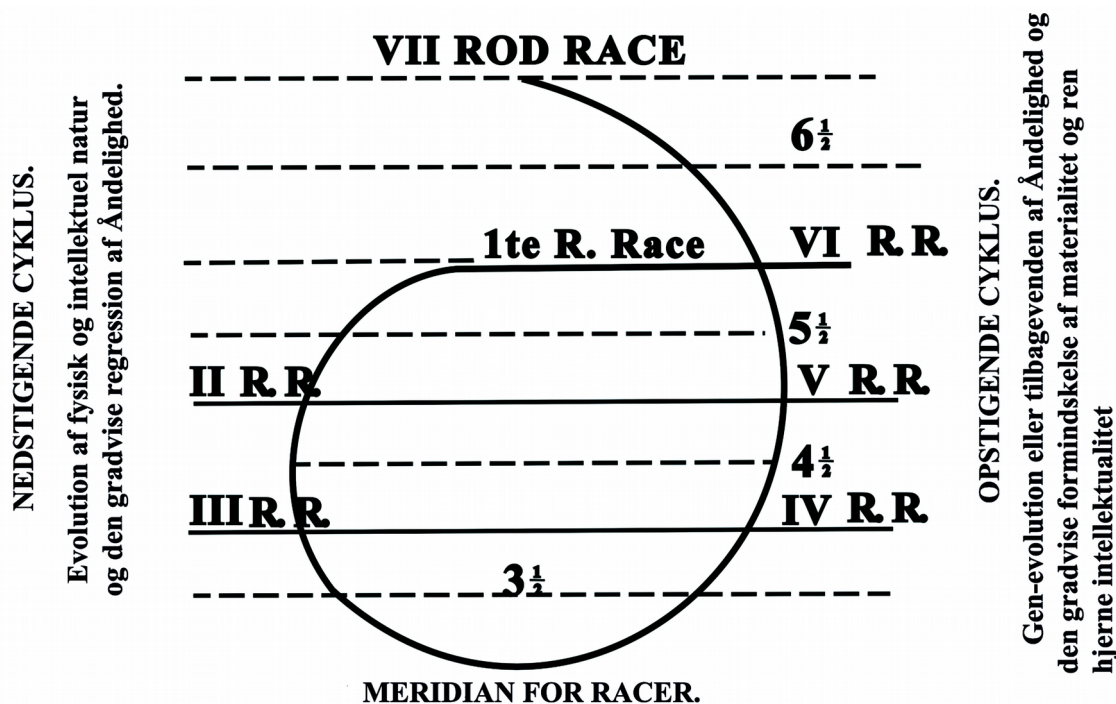
† Palæontologien har konstateret at i dyrene i den Cenozoiske tidsalder — især Saurianerne, så som *Labyrinthodon* fra før syndfloden, hvis fossile kranie udviser en ellers uforklarlig perforering — må det tredie, eller mærkelige øje have været meget udviklet. Mange naturalister, blandt andet E. Korscheldt, føler sig overbevist om at mens sådant et øje, på trods af det ugenomsigtige skind dækkende det, i reptilerne i den nuværende periode kun kan skelne lys fra mørke (lige som de menneskelige øjne gør når de er bundet med et lommestørklæde, eller endda hvis tæt lukkede), så fungerede dette øje i de nu uddøde dyr og var et virkeligt organ for syn.

yderst omhyggeligt skjult og utilgængeligt, undtagen for anatomen. Der kastes derved ikke mindre lys på menneskehedens fremtidige fysiske, åndelige, og intellektuelle tilstand, i perioder korresponderende ad parallelle linjer med andre fortidige perioder, og altid ad linjer for opstigende og nedstigende cyklisk evolution og udvikling. Således, blev det sagt nogle få århundreder før *Kali yuga* — den sorte tidsalder som begyndte for næsten 5.000 år siden — (omskrevet til forståelige sætninger):

"Vi (den Femte Rod-Race) i vores første halvdel (af perioden) fremad (på den nu OPSTIGENDE bue af cyklussen) er ved midterpunktet af (eller mellem) den Første og den Anden Race — faldende nedad (dvs., racerne var den gang på den nedstigende bue af cyklussen). . . . Udregn for dig selv, Lanoo, og se." (Kommentar xx.)

Ved at udregne som tilrådet, ser vi at under overgangsperioden — nemlig, i den anden halvdel af den Første Åndelige ethero-astrale race — var den spirende menneskehed uden det intellektuelle hjerne element. Da den var på sin *nedstigende* linje, og da vi er parallel med den, på den *opstigende*, er vi,

EVOLUTION AF ROD RACERNE I DEN FJERDE RUNDE.

derfor uden det Åndelige element, som nu er erstattet af det intellektuelle. For, husk nøje på, at da vi er i *manasa* perioden i vores racers cyklus, eller i den Femte, så har vi, derfor, krydset meridian punktet for den fuldkomne justering af Ånd og Stof — eller ligevægten mellem hjerne intellekt og Åndelig opfattelse. Et vigtigt punkt, bør imidlertid have i sinde.

Vi er kun i den Fjerde Runde, og det er i den Femte at den fulde udvikling af *Manas*, som en direkte stråle fra den Universelle MAHAT — en stråle uhindret af stof — endelig vil blive nået. Ikke desto mindre, da enhver under-race og nation får deres cyklusser og stadier af udviklingsmæssig evolution gentaget i en mindre skala, så må det være sådan endnu mere i tilfældet med en Rod-Race. Vores race har derfor, som en Rod-race, krydset den ækvatoriale linje og er cyklende fremad på den Åndelige side; men nogle af vores under-racer befinder sig stadigvæk på den skyggeagtige nedstigende bue i deres respektive nationale cyklusser; mens atter andre — de ældste — har krydset deres afgørende punkt, som alene bestemmer hvorvidt en race, en nation, eller en stamme vil leve eller dø, er ved toppunktet af åndelig udvikling som under-racer.

Det bliver nu forståeligt hvorfor det "mærkelige øje" gradvist er blevet transformeret om til en simpel kirtel, efter det fysiske Fald af de som vi er blevet enige om at kalde "Lemurianerne."

Det er en besynderligt sandhed at det især er i menneskelige væsner at de cerebrale hemisfærer og de laterale ventrikler er blevet udviklet, og at *optic thalami*, *corpora quadrigemina*, og *corpora striata* er de vigtigste dele som er udviklet i pattedyrs hjernen. Desuden hævdes det at intellektet i ethvert menneske i en vis udstrækning kan måles ved udviklingen af de centrale hjernevindinger og den forreste del af de cerebrale hemisfærer. Det ville synes at være en naturlig konsekvens at hvis udviklingen og den forøgede størrelse af pinealkirtlen kan betragtes som et index for de astrale kapaciteter og åndelige tilbøjeligheder i ethvert menneske, at der så vil være en korresponderende udvikling i denne del af kraniet, eller en forøgelse i pinealkirtlens størrelse på bekostning af den bagerste del af de cerebrale hemisfærer. Det er en interessant spekulation som ville modtage en bekræftelse i dette tilfælde. Vi ville, nedenfor og bagved, se cerebellumet som er blevet anset for at være sædet for alle dyriske tilbøjeligheder i et menneskeligt væsen, og som af videnskaben tillades at være et stort center for alle de fysiologisk koordinerede bevægelser i kroppen, så som gang, spisning, osv., osv.; foran, i den forreste del af hjernen — de cerebrale hemisfærer — den del som især er forbundet med udviklingen af de intellektuelle kræfter i mennesket; og i midten, dominerende dem begge, og især de dyriske funktioner, den udviklede pinealkirtel, i forbindelse med det mere højt evolverede, eller åndelige menneske.

Det skal huskes på at disse kun er de fysiske korrespondancer; lige som den almindelige menneskelige hjerne er det registrerende organ for hukommelse, men ikke hukommelsen selv.

Det er, derfor, organet som gav grundlaget til så mange legender og traditioner, blandt andet den om mennesket med et hoved men to ansigter. Disse kan findes i mange Kinesiske værker, ud over at blive refereret til i de

Kaldæiske fragmenter. Bortset fra værket allerede citeret — Shan Hai King, kompileret af Kong Chia fra indgravninger på ni urner fremstillet 2,255 B.C., af Kejser Yü, så kan de findes i et andet værk, kaldt "Bamboo Books," og i en tredie, "Rh Ya" — "indviet i overensstemmelse med traditionen af Chow Kung, Wu Wang's onkel, de første Kejser af Chow Dynastiet, 1.122 F.Kr.": — siger Hr. Ch. Gould i hans "*Mytical Monsters*." Bamboo Books indeholder gamle annaler fra kina, fundet 279 E.Kr. ved åbningen af Kong Seang fra Wai's grav, som døde 295 F.Kr. Begge disse værker nævner mennesker med to ansigter på et hoved — et foran og et bagved (p. 27).

Det som de studerende af Okkultisme nu burde vide er at DET "TREDIE ØJE" ER ULØSELIGT FORBUNDET MED KARMA. Læresætningen er så mysteriøs at meget få har hørt om den.

"Siva's øje" størknede ikke fuldstændig før slutningen af den Fjerde Race. Da åndelighed og alle de guddommelige kræfter og attributter hos deva-mennesket i den Tredie var blevet gjort til tjener-inder for de nyligt opvakte fysiologiske og psykiske lidenskaber i det fysiske menneske, i stedet for det modsatte, så tabte øjet sin kraft. Men sådan var Evolutionens lov, og dette var, med streng nøjagtighed, ikke et FALD. Synden lå ikke i at bruge disse nyligt-udviklede kræfter, men i at *misbruge* dem; i at gøre tabernaklet, designet til at indeholde en gud, til helligdommen for enhver *åndelig* uretfærdighed. Og hvis vi siger "synd" så er det blot for at enhver skal kunne forstå vores mening; da udtrykket *Karma** ville være det rette at bruge i dette tilfælde; mens læseren som vil føle sig perpleks ved brugen af udtrykket "åndelig" i stedet for "fysisk" uretfærdighed, påmindes om den sandhed at der ikke kan være nogen fysisk uretfærdighed. Kroppen er ganske enkelt det uansvarlige organ, redskabet for det *psykiske*, hvis ikke det "Åndelige menneske." Mens det i tilfældet hos Atlantiderne, præcis var det Åndelige væsen som syndede, da det Åndelige element stadigvæk var "Mester" princippet i mennesket, i disse dage. Således er det i disse dage at den tungeste Karma for den Femte Race blev genereret af vores Monader.

Da denne sætning desuden kan opleves gådefuld, så er det bedre at den bliver forklaret til fordel for de som er uvidende om de teosofiske læresætninger.

Spørgsmålene med hensyn til *Karma* og *gen-fødsler* fremlægges konstant, og en stor forvirring synes at eksistere om dette emne. De som fødes og ånder den Kristne tro, og som er blevet trænet i ideen om

* Karma er et ord med mange meninger, og har et specielt udtryk for næsten ethvert af dets aspekter. Det betyder, som et synonym på synd, udførelsen af en handling med henblik på erhvervelsen af et objekt af *verdslig*, derfor *selvisk*, ønske, som ikke kan fejle i at være skadelig for en eller anden. Karman er handling, Årsagen; og Karma er yderligere "loven om etisk årsagssammenhæng"; *resultatet* af en egoistisk frembragt handling, når loven om harmoni afhænger af altruisme.

at en ny sjæl skabes af Gud for ethvert ny-født spædbarn, er blandt de mest perplekse. De spørger hvorvidt antallet af inkarnerende Monader på jorden i sådant et tilfælde er begrænset; til hvilket de svares bekræftende. For, uanset hvor utallige, antallet af inkarnerende monader, er efter vores opfattelser — selv hvis vi tager den sandhed i betragtning at lige siden den Anden Race, da deres respektive syv grupper blev forsynet med kroppe, så kan mange fødsler og dødsfald blive godtaget for hvert sekund af tid i allerede passerede æoner — så, må der stadigvæk være en afgrænsning. Det blev påstået at Karma-Nemesis, hvis tjenerinde er Naturen, justerede alting på den mest harmoniske måde; og at, de frisk til-strømmende, eller ankomst af nye Monader, derfor var ophørt så snart som Menneskeheden havde nået dets fulde fysiske udvikling. Ingen friske Monader har inkarneret siden midter-punktet hos Atlantiderne. Derfor, huskende på at, undtagen i tilfældet med unge børn, og individer hvis liv blev voldsomt afskåret ved et uheld, så kan ingen Åndelig Entitet re-inkarnere før en periode på mange århundreder er forløbet, så må sådanne mellemrum alene vise at antallet af Monader nødvendigvis er endeligt og begrænset. Desuden, skal en rimelig mængde tid gives til andre dyr med henblik på deres evolutionære fremskridt.

Derfor påstanden at mange af os nu afvikler resultaterne af de onde Karmiske årsager frembragt af os i Atlantiske kroppe. KARMA's Lov er uløseligt sammenknyttet med den for Re-inkarnation.

Det er kun viden om de konstante gen-fødsler af en og samme individualitet gennem livs-cyklussen; forsikringen om at de samme MONADER — blandt hvilke der er mange Dhyan Chohaner, eller "Guderne" selv — er nødt til at passere gennem "Nødvendighedens Cirkel," belønnet eller straffet med sådanne genfødsler på grund af lidelser udstået eller forbrydelser begået i det tidligere liv; at disse selv samme Monader, som indgik i de tomme, sanseløse skaller, eller astrale skikkelser i den Første Race emaneret af Pitrierne, er de samme som nu er blandt os — nej, os selv, måske; vi siger, at det kun er denne doktrin, som kan forklare det mysteriøse problem om Godt og Ondt for os, og forlige mennesket med livets frygtelige og *tilsyneladende* uretfærdighed. Intet andet end sådan en vished kan stilne vores oprørte retfærdighedssans. For, en som er bekendt med den noble doktrin og som ser sig omkring, og observerer ulighederne i fødsel og skæbne, i intellektet og kapaciteter; når man ser hæder givet til fjolser og ødelande, på hvem skæbnen har ophobet hendes fordelagtigheder alene ved fødsels privilegier, og så deres nærmeste nabo, med al hans intellekt og noble dyder — på alle måder langt mere fortjenende det — omkomme på grund af mangel og mangel på sympati; når man ser alt dette og er nødt til at vende sig bort, hjælpeløs med hensyn til at afhjælpe den ufortjente lidelse, så ringer det for ens ører og hjertet smertes ved skrigene af

lidelse rundt om ham — så forhindrer denne velsignede viden om Karma ham alene i at forbande livet og mennesker, så vel som deres formodede Skaber.*

Af alle de frygtelige blasfemier og beskyldninger virtuelt kastet på deres Gud af Monoteisterne, så er ingen større eller mere uundskyldelig end den (næsten altid) falske ydmyghed som får den formodede "fromme" Kristne til, i forbindelse med ethvert ondt og ufortjent slag, at påstå, at "sådan *er* Gud's *vilje*."

Tåber og hyklere! Blasfemikere og ufromme Farisæere, som taler i samme åndedrag om den endeløse nådige kærlighed og omsorg fra deres Gud og skaber overfor det hjælpeløse menneske, og om denne Gud som *plager det gode, det bedste af sine væsner, blødende dem til døde lige som en umættelig Molok!* Skal vi til dette, besvares med Congreve's ord: —

"Men hvem vil vove at anklage Evig Retfærdighed?" *Logik og almindelig simpel fornuft*, svarer vi: hvis vi skal forårsages at tro på "Arvesynden," kun på *ét* liv, på denne Jord, for hver Sjæl, og på en antropomorfisk Guddom, som kun synes at have skabt nogle mennesker med henblik på fornøjelsen af at dømme dem til evig helvedes-ild (og det uanset de er gode og onde, siger Prædestinationslærens tilhængere), † hvorfor skulle ikke ethvert menneske begavet med fornuftens evner på sin side fordømme en sådan slyngelagtig Guddom? Livet vil blive ubærligt, hvis man var nødt til at tro på Guden skabt af menneskets urene fantasi. Heldigvis eksisterer han kun i menneskelige dogmer, og i den usunde forestillingsevne hos nogle poeter, som tror at de har løst problemet ved at adressere ham som —

"Du største Mysteriøse Kraft, som har *involveret*
Menneskelig visdoms stolthed, *for at forvirre*
Den *vovede ransagelse* og *bevise troen*
Hos dine *indbildske væsner!* . . . "

Sandelig en robust "tro" er nødvendig for at tro at det er "indbildskhed" at stille spørgsmål ved retfærdigheden hos en, som skaber det hjælpeløse lille menneske blot for at gøre ham "forvirret" og for at teste en "tro" med, som denne "Kraft," desuden, måtte have glemt, hvis ikke undladt, at begave ham med, som det sommetider sker.

Sammenlign denne blinde tro med den filosofiske tro på Karma-Nemesis, eller Loven om Gengældelse, baseret på ethvert fornuftigt bevis og livs-erfaring. Denne Lov — uanset Bevidst eller Ubevidst

* Afvisere af doktrinen om Karma bør genkalde sig den sandhed at det er absolut *udelukket* at forsøge at svare Pessimisten med andre data. Et fast greb om Karmalovens principper slår hele grundlaget væk for den pålagte fabrikation opdrættet af disciple af Schopenhauer og Von Hartmann.

† Calvinisternes doktrin og teologi. "Guds formål *fra evigheden* respekterende alle begivenheder " (som blive *fatalisme* og dræber den frie vilje, eller for altid ethvert forsøg på at udøve den). . . "Det er forud-tildelingen eller tildelingen af mennesker til evigtvarende glæde eller elendighed" (Katekisme). En nobel og opmuntrende Doktrin er det!

— forudbestemmer intet og ingen. Den eksisterer, sandelig, fra og i Evighed for den er EVIGHEDEN selv; og da ingen handling, som sådan, kan være af samme status som evigheden, så kan den ikke siges at handle, for den er HANDLING i sig selv. Det er ikke Bølgen som drukner et menneske, men staklens *personlige* handling, som bevidst går hen og placerer sig selv under den *upersonlige* handling for lovene som regerer Oceanets bevægelse. Karma skaber intet, ej heller designer den. Det er mennesket som planlægger og skaber årsager, og Karmisk lov justerer resultaterne; en justering som ikke er en handling, men universel harmoni, med tendens til altid at genindføre dets oprindelige position, lige som en gren, som, bøjes for eftertrykkeligt ned, svinger tilbage med korresponderende kraft. Hvis den skulle forskubbe armen som prøvede at bøje den ud af den naturlige position, skal vi så sige at det er grenen som brækkede vores arm, eller vores egen dårskab som har bragt os sorgen? Karma har aldrig søgt at ødelægge intellektuel og individuel frihed, lige som Guden opfundet af Monoteisterne. Den har bevidst ikke indviklet dens dekretet i mørke for at forvirre mennesket; ej heller vil den straffe ham som vover at ransage dens mysterier. Tværtimod, ham som gennem studier og meditation afslører dens indviklede veje, og kaster lys på disse mørke veje, i hvis snoninger så mange mennesker går til grunde på grund af deres uvidenhed om livets labyrint, han arbejder for hans med-menneskers gode. KARMA er en Absolut og Evig lov i manifestationens Verden; og da der kun kan være et Absolut, lige som En evigt altid tilstedeværende Årsag, så kan troende på Karma ikke blive anset for at være Ateister eller materialister — endnu mindre fatalister:”*

* Nogle teosoffer, har for at gøre Karma mere forståelig for det Vestlige sind, som er bedre bekendt med den Græske end med Aryansk filosofi, forsøgt at oversætte det som *Nemesis*. Havde det sidstnævnte været kendt af den profane i oldtiden, sådan som det blev forstået af den Indviede, så ville denne oversættelse af udtrykket være uangribelig. Som det er, så er det blevet for antropomorfiseret af Græsk fantasi til at tillade os at bruge det uden en uddybende forklaring. Hos de tidlige Grækere, "fra Homer til Herodot, var hun ingen gudinde, men snarere en *moralsk følelse*," siger Decharme; barrieren med hensyn til ond og udødelighed. Han som overskrider den, begår en helligbrøde i gudernes øjne, og forfølges af Nemesis. Men, med tiden, blev denne "følelse" guddommeliggjort, og dens personificering blev en altid-fatal og straffende gudinde. Hvis vi derfor ville forbinde Karma med Nemesis, så er det nødt til at blive gjort i den sidstnævntes trefoldige karakter, nemlig, som Nemesis, Adrasteia og Themis. For, mens den sidstnævnte er gudinden for Universel Orden og Harmoni, som, lige som Nemesis, har til opgave at hæmme enhver overdrivelse, og holde mennesket indenfor Naturens og retfærdighedens grænser under alvorlig straf, så repræsenterer *Adrasteia* — "det uundgåelige" — Nemesis som det uforanderlige resultat af årsager skabt af mennesket selv. Nemesis, er som datter af *Dikè*, den retfærdige gudinde som alene forbeholder sin vrede til de som er syge med stolthed, egoisme, og ugudelighed. (Se *Mesomed. Hymn. Nemes.*, V. 2. Brunck, *Analecta II. p. 292*; *Mythol. de la Grèce Antique*, p. 304.) Kort sagt, mens Nemesis er en mytologisk, eksoterisk gudinde, eller *Kraft*, personificeret og antropomorfiseret i dens forskellige aspekter, så er *Karma* en yderst filosofisk sandhed, et yderst guddommeligt nobelt udtryk for den oprindelige intuition i mennesket med hensyn til Guddommen. Det er en doktrin som forklarer oprindelsen til det Onde, og

for Karma er ét med det Uerkendelige, hvorefter den er et aspekt i dens virkninger i den fænomenmæssige verden.

Intimt, eller snarere uløseligt, forbundet med Karma, er derfor, denne lov for genfødsel, eller for re-inkarnationen for den samme åndelige individualitet i en lang, næsten endeløs, serie af personligheder. De sidstnævnte er lige som de forskellige kostymer og roller spillet af den samme skuespiller, hvor skuespilleren identificerer sig selv med dem og er identificeret af offentligheden, i nogle få timers tid. Det *indre*, eller sande menneske, som udgiver sig for disse roller, ved hele tiden at han er Hamlet i det korte tidsrum af nogle få akter, som imidlertid på planet for menneskelig illusion repræsenterer hele Hamlets liv. Og han ved at han natten før var, Kong Lear, på hans side transformationen af Othello fra en endnu tidligere foregående nat; men den ydre synlige rolle, formodes at være uvidende om sandheden. I det virkelige liv er denne uvidenhed, ulykkeligvis, alt for virkelig. Ikke desto mindre, er den *permanente* individualitet fuldt ud klar over sandheden, dog, på grund af det "åndelige" øjes styrkning i den fysiske krop, så er denne viden ude af stand til at indpræge sig selv på bevidstheden i den falske personlighed.

Besiddelsen af et fysisk *tredie* øje, var, fortælles vi, nydt af mennesket i den Tredie Rod-Race næsten ned til den midterste periode af den Tredie UNDER-race i den Fjerde Rod-Race, da konsolideringen og fuldkommengørelsen af den menneskelige skikkelse fik det til at forsvinde i menneskets ydre anatomi. Psykisk og åndeligt, varede dets mentale og visuelle opfattelser imidlertid næsten ind til afslutningen af den Fjerde Race, hvor dens funktioner, på grund af menneskehedens materialitet og fordærvede tilstand, helt uddøde før nedsænkningen af størstedelen af det Atlantiske kontinent. Og nu kan vi vende tilbage til Syndfloderne og deres mange "Noer."

Den studerende er nødt til at huske på at der var mange sådanne syndfloder lige som den nævnt i Første Mosebog, og tre langt mere vigtige, som vil blive nævnt og beskrevet i Sektionen henlagt til emnet om for-historiske kontinenter. For imidlertid at undgå fejlagtige gisninger, med hensyn til påstanden at den esoteriske doktrin har meget i sig om legenderne indeholdt i Hindu Skrifterne; at, den sidstnævntes kronologi, yderligere, næsten er den som den førstnævntes — kun forklaret og gjort klar; og til sidst at troen på at "Vaivasvata Manu" — sandelig et generisk navn! — var Aryanernes Noa og hans prototype, alt dette, som også er Okkultisternes opfattelse, nødvendiggør på dette tidspunkt en ny forklaring. (*Se Del III. "Nedsunkne Kontinenter."*)

forædler vores opfattelser af hvad guddommelig uforanderlig Retfærdighed burde være, i stedet for at degradere den ukendte og uerkendelige Guddom ved at gøre den til den finurlige, grusomme tyran, som vi kalder Forsynet.

DE OPRINDELIGE MANUER FOR MENNESKEHEDEN.

De som er klar over at den "store Oversvømmelse," som var forbundet med sænkningen af et helt kontinent — undtagen det som blev nogle få øer — kunne ikke være sket så langt tilbage som for 18.000.000 år siden; og at Vaivasvata Manu er den Indiske Noa forbundet med *Matsya* (eller fisken) Vishnu Avataren — kan føle sig forvirret over denne uoverensstemmelse mellem de fremlagte sandheder, og kronologien angivet førhen. Men der er ingen uoverensstemmelse i sandhed. Læseren bedes at vende sig til the *Theosophist* fra Juli, 1883, og efter deri at have studeret artiklen, "The Septenary Principle in Esotericism," så kan hele spørgsmålet forklares ham. Det er, mener jeg, i denne forklaring at Okkultisterne adskiller sig fra Brahminerne.

Til fordel for de, som imidlertid ikke måtte have "The Theosophist" for denne måned og år i hånden, at en passage eller to nu kan citeres fra den:

"Hvem var Manu, Swayambhûva's søn? Den hemmelige lære fortæller os at *denne* Manu ikke var et menneske, men beskrivelsen af de første menneskelige racer evolueret ved hjælp af Dhyan Chohaner (*Deaver*) ved begyndelsen af den første runde. Men vi fortælles i hans *Love (Bog I. 80)* at der er fjorten Manuer for hver Kalpa — eller interval fra skabelse til skabelse (læs interval fra en *mindre* 'Pralaya' til en anden*) — og at i den nuværende guddommelige tidsalder, har der ind til nu være *syv* Manuer. De som ved at der er *syv* runder, hvoraf vi har passeret tre, og nu er i den fjerde; og som

* *Pralaya* — et ord allerede forklaret — er ikke et udtryk som *kun* tillægges til hver "Brahmâ's Nat," eller verdenens opløsningen fulgt af enhver Manvantara, svarende til 71 Maha-yugaer. Det tillægges også til hver "formørkelse" så vel som, og endda til enhver Kataklysm som, ved Ild eller ved Vand på sin side, sætter en stopper for hver Rod-Race. *Pralaya* er et udtryk som lige som "Manu" — det generiske navn for *Sishtaerne*, som under tilnavnet "Konge," vises i *Purânaerne* som konserveret "med kimene til alle ting i en ark fra denne oversvømmelses vande" (eller ildene fra en generel vulkansk brand, hvis begyndelse vi allerede ser for vores Femte-Race i de frygtelige jordskælv og udbrud i disse sene år, og især det nuværende) . . . som i sæsonen for en pralaya spredes ud over verdenen" (Jorden). (*Se Forord, p. lxxxi., til Wilson's "Vishnu Purâna."*) Tiden er kun en "Vishnu" form — sandelig, sådan som Parasâra siger i denne Purâna. I Hindu Yuga Kalpaen, har vi de regelmæssige nedstigende serier 4, 3, 2, med multiplicerede cifre sådan som lejligheden nødvendiggør det af hensyn til esoteriske formål, men ikke, som Wilson og andre Orientalister mente, med henblik på "sektariske forskønnelser." En Kalpa kan være en tidsalder, en Brahmâ's "Dag," eller en siderisk Kalpa, astronomisk og jordisk. Disse udregninger findes i alle Purânaerne, men nogle adskiller sig — som for eksempel, "året for de syv Rishier, 3.030 dødelige år, og Dhruva's år, 9.090 i Linga Purânaen," som yderligere er esoteriske, og som *virkelig* repræsenterer reel (hemmelig) kronologi. Som sagt i *Brahmâ Vaivarta*: "Kronologer udregner en Kalpa ved Brahmâ's liv. *Mindre* Kalpaer, som Samvarta og resten, er mangfoldige." "*Mindre* Kalpaer" betegner her enhver periode med ødelæggelse, hvilket blev udmærket forstået af Wilson selv, som forklarer det sidstnævnte som "de hvor i Samvarta vinden eller andre destruktive aktører opererer" (*Vishnu Purâna, p. 54, vol. I.*)

lærer at der er syv daggryer og syv tusmørker eller fjorten *Manvantaraer*; at ved begyndelsen af enhver Runde og ved afslutningen, og så videre, og mellem planeterne er der en opvågning til *illusorisk* liv, og en opvågning til *virkeligt* liv; og, at, der desuden er rod-Manuer, og det som vi klodset er nødt til at oversætte som sæd-Manuer — *frøene for de menneskelige racer for den kommende Runde* (eller *Sishtaerne* — de bedst overlevende*; et mysterium som kun afsløres for de som har passeret deres tredje grad af indvielse) — de som har lært alt dette vil være bedre forberedt på at forstå meningen med det følgende. Vi fortælles i de Hellige Hindu skrifter at den første Manu frembragte seks andre Manuer (syv primære Manuer i alt), og disse frembragte på deres side hver syv andre Manuer † (*Bhrigu I*, 61-63) — frembringelsen af de sidstnævnte står i de okkulte afhandlinger som 7 x 7. Således bliver det klart at Manu — den sidste ene, forfaderen til vores Fjerde Runde Menneskehed — må være den *syvende*, da vi er i den fjerde Runde, ‡ og der er en *rod-Manu* ved klode A og en *sæd Manu* ved klode G. Lige som hver planetariske Runde begynder med tilsynekomsten af en 'Rod Manu' (Dhyan Chohan) og afsluttes med en 'Sæd-Manu,' så fremstår en *Rod* og en *Sæd Manu* respektivt ved begyndelsen og afslutningen af den menneskelige periode på enhver bestemt planet.§ Det vil let ses ved den foregående fremlæggelse at en *Manu-antarisk* periode betyder, som udtrykket indebærer, tiden *mellem*

* En intuition og en forudelse af Sishtaerne kan findes i Hr. Sinnett's "Esoteric Buddhism," Fifth Edition. Se i den *Annotations* — "Noah's Ark Theory" pp. 146, 147.

† Den sandhed at Manu selv forårsages at erklære at han blev skabt af Virâj, og at han derefter frembragte ti Prajâpatier, som yderligere frembragte syv Manuer, som på deres side gav fødsel til syv andre Manuer (*Manu, I*, 33-36) relaterer til endnu tidligere mysterier, og er på den samme tid en *blindgyde* med hensyn til doktrinen om den Syvfoldige kæde, og den samtidige evolution af syv menneskeheder, eller MÆNNESKER. Det nuværende værk, er imidlertid skrevet baseret på optegnelserne i de Cis-Himalayiske Hemmelige Læresætninger, og Brahminsk esoterisk filosofi kan nu adskille sig i formen sådan som Kabalaen gør det. Men de var identiske i den ældgamle oldtid.

‡ Der er en anden *esoterisk* grund ud over denne med hensyn til dette. En Vaivasvata er den *syvende* Manu, fordi denne vores Runde, dog den Fjerde, er i den *førsyvfoldige* Manvantara, og Runden selv er i dens *syvende* stadie for materialitet og fysiskhed. Afslutningen af dens midterste race punkt skete under den Fjerde Rod Race, da mennesket og hele naturen nåede deres laveste stadie af grovt stof. Fra den tid, *dvs.*, fra afslutningen af de tre og en halv race, indgik menneskeheden og naturen på den opstigende bue af deres racemæssige cyklus.

§ Intervallet som går forud for hver Yuga kaldes en *Sandhya*, sammensat af så mange hundreder af år som der er tusinder i yugaen; og det som følger den sidstnævnte navngives *Sandhyamsa*, og er af lignende længde, fortælles vi i *Vishnu Pruâna*. "Intervallet mellem Sandhyaen og Sandhyamsaen er yugaen betegnet Krita, Treta, osv., osv. De (fire) Krita, Dwapara, og Kali udgør en stor tidsalder, eller aggregatet af fire tidsaldre: et 1000 sådanne aggregater er en Brahmâ's Dag; og 14 *Manuer hersker indeni denne periode*." Var vi nu nødt til at godtage dette bogstaveligt så ville der kun være en Manu for hver 4.320.000.000 år. Da vi har lært at det tog 300.000.000 af år for de to lavere riger at evolvere, og at vores menneskehed kun er nogle 18 ulige millioner år gammel — hvor var så de andre omtalte Manuer, med mindre allegorien betyder det den esoteriske doktrin lærer os om at de 14 hver ganges med 49.

to Manuers eller Dhyan Chohaners tilsynekomst; og deraf er en mindre *Manvantara* varigheden af de syv racer på enhver bestemt planet, og en større manvantara er perioden for en menneskelig runde langs den Planetariske kæde. Desuden, at, da det siges at hver af de syv Manuer *skaber* 7 x 7 Manuer, og at der er 49 rod-racer på de syv planeter under hver runde, derfor har hver rod-race dens Manu. Den nuværende syvende Manu kaldes 'Vaivasvata' og står i de eksoteriske tekster for den Manu som i Indien repræsenterer den Babyloniske Xisuthrus og den Jødiske Noa. Men i de esoteriske bøger fortælles vi at Manu Vaivasvata, forfaderen til vores *Femte* race — som reddede den fra floden som næsten udslettede den Fjerde (Atlantis) — er ikke den syvende Manu, nævnt i nomenklaturen for Roden, eller oprindelige-Manuer, men en af de 49 Manuer emaneret fra denne Rod-Manu.

"Af hensyn til en klarere forståelse angiver vi her navnene for de 14 Manuer i deres respektive orden og relation til hver Runde: —

1te Runde	{ 1te (Rod) Manu på Planet A—Swayambhûva 1te (Sæd) Manu på Planet G—Swarochi (eller) Swarotisha.
2nd Runde	{ 2nd (R) M. på Planet A—Uttama. 2nd (S) M. " " G—Thamasa.
3de Runde	{ 3de (R) M. " " A—Raivata. 3de (S) M. " " G—Chackchuska.
4de Runde	{ 4de (R) M. " " A—Vaivasvata (vores forfader) 4de (S) M. " " G—Savarna.
5te Runde	{ 5te (R) M. " " A—Daksha Savarna. 5te (S) M. " " G—Brahmâ Savarna.
6te Runde	{ 6te (R) M. " " A—Dharma Savarna. 6te (S) M. " " G—Rudra Sarvarna.
7de Runde	{ 7de (R) M. " " A—Rouchya. 7de (S) M. " " G—Bhoutya.

"Vaivasvata, er således, dog syvende i den angivne rækkefølge, den oprindelige Rod-Manu for vores fjerde Menneskelige Bølge (læseren bør altid huske at Manu er ikke et menneske men kollektiv menneskehed), mens vores Vaivasvata kun var en af de syv *Mindre* Manuer, som forårsages at præsidere over de syv racer på denne vores planet. Hver af disse er nødt til at blive vidnet for en af de periodiske og altid-tilbagevendende kataklysmes (af ild og vand) som afslutter cyklussen for hver Rod-race. Og det er denne Vaivasvata — den ideelle Hindu legemliggørelse, respektivt kaldt Xisuthrus, Deukalion, Noa og ved andre navne — som er det allegoriske menneske som reddede vores race, da næsten hele befolkningen på en hemisfære gik til grunde ved vandet, mens den anden hemisfære vågnede fra dens midlertidige formørkelse."*

* Ordene "skabelse," "opløsning," osv., angiver ikke meningen for enten Manvantara eller Pralaya korrekt. *Vishnu Purânaen* opregner mange: Opløsningen af alle ting er af fire slags, Parsâra angives at sige: — *Naimittika* (lejlighedsvis), når Brahmâ slumrer (hans nat, når, "Der ved slutningen af denne dag forekommer en gen-sammensmeltning af Universet, kaldet Brahmâ's eventuelle gen-sammensmeltning," fordi Brahmâ er universet selv.); *Prakritika* (elemental), når dette univers' tilbagevendende til dens oprindelige natur er delvis og fysisk; *Atyantika* (absolut), identifikation af *det legemliggjorte* med den ulegemlige Suveræne ånd — Mahatmisk tilstand, uanset midlertidig eller ind til den følgende *Maha Kalpa*: også absolut formørkelse — som af en hel

Således vises det at der ikke er nogen virkelig uoverensstemmelse ved omtale af Vaivasvata Manvantaraen (*Manu-antara*, bogst. "mellem to Manuer") for 18.000.000 ulige år siden, da det fysiske, eller det første reelt menneskelige menneske først fremkom i hans Fjerde Runde på denne jord; og af de andre Vaivasvataer, *dvs.*, Manuen for den Store Cosmiske eller sideriske Oversvømmelse (et mysterium), eller yderligere Manu Vaivasvata fra det nedsunkne Atlantis, da *race* Vaivasvataen reddede Menneskehedens lærde, den Femte Race, fra fuldkommen ødelæggelse. Da de mange (og helt forskellige) begivenheder bevidst er sammenstukket i *Vishnuen* og andre Purânaer i en beretning, så kan der stadig være en god del forvirring ladet tilbage i den profane læsers sind. Da konstante udredninger, derfor, behøves, så må vi tilgives uundgåelige gentagelser. Blindgyderne som skjuler den Esoteriske filosofis sande mysterier er store og gådefulde, og selv nu kan det sidste ord ikke gives. Sløret, kan imidlertid fjernes lidt mere og nogle forklaringer, som hidtil var nægtet, kan nu blive tilbudt til den oprigtige studerende.

Som nogen — Oberst Vans Kennedy, hvis vi ikke tager fejl — bemærkede, "det første princip i den Hinduistisk religiøse filosofi er *Enhed i mangfoldighed*." Hvis alle disse Manuer og Rishier kaldes ved et generisk navn, så skyldes det den sandhed at de alle som en er de manifesterede Energier fra den ene og samme LOGOS, den himmelske, så vel som de jordiske budbringere og permutationer af dette Princip som altid er i en tilstand af aktivitet; bevidst under den Cosmiske periodes evolution, ubevidst (fra vores synspunkt) under den Cosmiske hvile, da Logosen sover i favnen hos DET som "ikke sover," ej heller er det nogensinde vågen — for det er SAT eller *Væren-hed*, ikke en Væren. Det er fra DEN at den store usete Logos udgår, og evolverer alle de andre *logoi*, ur MANUEN som giver eksistens til de andre Manuer, som emanerer universet og alt i det kollektivt, og som i deres aggregat repræsenterer den *manifesterede* Logos.* Derfor lærer vi i "Kommentarerne" at mens ingen Dhyan Chohan, end ikke den højeste, fuldstændig kan realisere "tilstanden for den forudgående Cosmiske evolution," "så bevarer Manuerne en viden om deres oplevelser af alle de Cosmiske evolutioner gennem Evigheden." Dette er meget klart: den første Manu kaldes *Swayambhûva*,

planetarisk kæde, osv.; og *Nitya* (evig) *Mahapralaya* for universet, *død* — for mennesket, *nitya* er slukning af liv, lige som slukningen af en lampe," også "i nattens søvn." *Nitya Sarga* er "konstant evig skabelse," lige som *Nitya pralaya* er "konstant eller evig ødelæggelse af alt som fødes." "Det, der indledes, efter en mindre opløsning kaldes flygtig skabelse. . . . Dette er Samyama" (frembringelse, eksistens, og opløsning) (*Vishnu Purâna, Book I., ch. vii.*) Emnet er så vanskeligt at vi er nødsaget til at gentage vores påstande.

* Men se de fortrinlige definitioner af Parabrahmam og Logosen i Hr. Subba Row's Foredrag om *Bhagavat Gîtâ* i de tidlige numre af the Theosophist fra 1887, Feb., Marts, April, og Maj.

"den Selv-manifesterede," den *umanifesterede* FADERS Søn. Manuerne er skaberne af skaberne til vores Første Race — menneskehedens Ånd — hvilket ikke forhindrer de syv Manuer i at have været de første "før-Adamiske" mennesker på Jorden.

Manu erklærer sig selv som skabt af Virâj,* eller Vaiswanara, (Menneskehedens Ånd),† som betyder at hans Monade emanerer fra det aldrig hvilende Princip i begyndelsen af enhver ny Cosmisk aktivitet: denne *Logos* eller UNIVERSELLE MONADE (kollektivt Elohim) som *indefra ham selv* radierer *alle* disse Cosmiske Monader som bliver centre af aktivitet — ophav til de utallige Solare systemer så vel som til de endnu udifferentierede *menneskelige* monader fra planetariske kæder så vel som ethvert væsen der på. Hver Cosmisk Monade er "Swayambhûva," den SELV-FØDTE, *som bliver Kraftens Centrum, fra hvis indre fremstår en planetarisk kæde* (hvoraf der er syv i vores system), og hvis radiationer igen bliver til lige så mange Manuer Swayambhûva (et generisk navn, mysteriøst og betyder langt mere end det er ud til), hvor hver af disse, som en *Hærskare*, bliver Skaberne af hans egen Menneskehed. (Se "*The Manus and the Manvantaras Explained by a Western Mystic and Mathematician.*")

Med hensyn til spørgsmålet om menneskehedens fire særskilte racer som gik forud for vores Femte Race, er der ikke noget mystisk i det, undtagen de første racers ætereale kroppe; og det er et spørgsmål om legendarisk, og ikke desto mindre, meget korrekt historie. Denne legende er universel. Og hvis den Vestlige *lærde* kun nyder at se en myte i den, så gør det ikke den mindste forskel. Mexicanerne havde, og har stadigvæk, traditionen om den firfoldige ødelæggelse af verdenen med ild og vand, lige som Egypterne havde, og Hinduerne har, ind til denne dag.

I forbindelse med at prøve at gøre rede for samlingen af legender i den fjerne oldtid — som Kineserne, Kaldæerne, Egypterne, Inderne og Grækerne havde — og på grund af fravær af nogen bestemte spor af civilisation ældre end 5.000 år, så bemærker forfatteren til "*Mythical Monsters*," at "vi må ikke være overraskede hvis vi ikke øjeblikkeligt opdager sporene efter folk fra for ti, femten, eller tyve tusinde år siden. Med en flygtig arkitektur (som i Kina), så kan områderne for store byer være blevet fuldstændig tabte fra erindringen på nogle få tusinde år på grund af naturlig forfald . . . og hvor meget mere. . . hvis . . . mindre kataklysmes har blandet sig, såsom lokale oversvømmelser, jordskælv, aflejringer af vulkansk aske, udbredelse af sandørkener, ødelæggelse af liv på grund af

* Se foregående fodnote.

† Se *Manu I.*, 32, 33. Vaiswanara er, i en anden henseende, den levende magnetiske ild som gennemtrænger det manifesterede solare system. Det er det mest objektive (for os det modsatte) og altid tilstedeværende aspekt af det ENE LIV, for det er Vital Princippet. (Se *Theosophist*, July, 1883, p. 249). Den er også navnet for *Agni*.

dødelig pest, af smitstof, eller ved udstrømningen af svovlholdige dampe." ("*Mythical Monsters*," af Ch. Gould, p. 134.)

Og hvor mange af sådanne kataklysmes der har forandret hele jordens overflade kan udledes fra denne *Stanza*:

"*Jordens to Riger (mineral og plante), hvor en har allerede opnået dens syvende cirkel, den anden, knapt spirende, er lysende og semi-æteriale, kolde, livløse, og gennemskeelige, under de første syv crores af Kalpaen (70.000.000 år). I den elvte crore* gror moderen (Jorden) sig uigennemsigtig, og i den FJORTENDE† finder ungdomsårenes kvaler sted. Disse krampetrækninger i naturen (geologiske forandringer) var er ind til hendes tyvende crore af år, uafbrudt, hvorefter de bliver periodiske, og med lange intervaller.*"

Den sidste forandring fandt sted for næsten tolv crores siden (120.000.000). Men Jorden var sammen med alt på sin overflade blevet kold, hård og fast tidsaldre tidlige. (Kommentar, xxii.)

Således, hvis vi skal tro den esoteriske lære, så har der ikke være flere *universelle* geologiske forstyrrelser og forandringer i de sidste 120 millioner af år, og Jorden var, selv før den tid, klar til at modtage hendes menneskelige stamme. Den sidstnævntes tilsynekomst, i dens fulde fysiske udvikling, fandt imidlertid, som allerede fremlagt, sted for kun omkring atten millioner år siden, efter den første store fejltagelse i naturen med hensyn til at skabe væsner alene, uden hjælp af de guddommelige "Formere," var blevet fulgt af den successive evolution af de første tre racer (*Se Stanzas III. og flg. ovenfor*). Den aktuelle varighed af de første to og en-halv Race holdes tilbage fra alle bortset fra de højere Indviede. Racernes Historie begynder ved adskillelsen af Kønnene, da den forudgående æg-bærende androgyne race hurtigt uddøde, og de efterfølgende under-racer til den

* Dette — i perioden for såkaldt *Sekundær* skabelse. Om den *Primære*, når Jorden er i besiddelse af de tre *Elementale* Riger, kan vi ikke tale af flere grunde, hvor en af dem er, at, med mindre man er stor seer, eller naturlig intuitiv, så vil man være ude af stand til at realisere det som aldrig kan udtrykkes i nogen eksisterende udtryk.

† Hippokrates sagde at tallet syv "Ved dens okkulte egenskaber tenderede til erhvervelsen af alle ting, at være uddeleren af liv og kilden til alle dens forandringer." Menneskets liv inddelte han i syv tidsaldre (Shakespeare), for "Lige som månen forandrer sine faser hver syvende dag, så influerer dette tal alle sublunare eksistenser," og endda Jorden, som vi kender. Hos barnet, er det tænderne som fremkommer i den syvende måned og han afkaster dem hvert syvende år; ved to gange syv begynder puberteten, ved tre gange syv udvikles alle vores mentale og vitale kræfter, ved fire gange syv i hans fulde styrke, ved fem gange syv udvikles hans lidenskaber mest, osv., osv. Lige så for Jorden. Den er nu i sin middelalder, alligevel meget lidt klogere af denne årsag. *Tetragrammatonen*, det fire-bogstavede hellige navn på Guddommen, kan kun fastlægges på Jorden ved at blive Syvfoldig gennem den manifesterede trekant der udgår fra den skjulte *Tetraktis*. Derfor, er tallet syv nødt til at blive antaget på dette plan. Som skrevet i Kabalaen "The greater Holy Assembly" v. 1161: — "For der er med sikkerhed ingen stabilitet i disse seks, undtagen (det som de udleder) fra den syvende. For alle ting afhænger af den SYVENDE."

Tredie Rod-Race fremkom som en fuldkommen ny race *fysiologisk* set. Det er denne "ødelæggelse" som allegorisk kaldes den store "Vaivasvata Manu Syndflod," når beretningen viser Vaivasvata Manu (eller "Menneskeheden") forblive alene tilbage på Jorden i Frelsens Ark trukket af Vishnu i form af en monstrøs fisk, og de Syv Rishier "sammen med ham." Allegorien er meget klar: —

I enhver nations Symbollære, står "Syndfloden" for Chaotisk uordnet stof — Chaos selv: og Vandet for det feminine princip — det "Store Dyb." Som Parkhurst's Græske Leksikon angiver det — " Ἀρχή (ark) svarer til det Hebraiske *rasit*, eller Visdom . . . og (på samme tid) til sind-billedet på den kvindelige skabende kraft, *Argen* eller *Arcaen*, hvor i naturens (og menneskehedens) kim flyder eller svæver over vandenes store Dyb, under intervallet som finder sted efter enhver mondæn (eller racemæssig) cyklus." Ark er også det mystiske navn på den guddommelige ånd for *liv* som svæver over chaos. Nu er Vishnu den guddommelige Ånd, som et abstrakt princip, og også som *Bevareren* og *Generatoren*, eller *Giveren af liv* — den tredie person i Treenigheden (bestående af Brahmâ, Skaberen, Siva, Ødelæggeren, og Vishnu, Bevareren). Vishnu vises i allegorien, i form af en *fisk*, som guidende Vaivasvata Manu's Ark glat hen over Oversvømmelsens vande. Der er ikke brug for at gå i detaljer om den esoteriske betydning af ordet *fisk*. (Se *Payne Knight, Inman, Gerald Massey, etc.*) Dens teologiske betydning er fallisk, men den metafysiske, *guddommelig*. Jesus kaldes "Fisken," og ligeledes blev Vishnu og Bacchus: IHΣ, menneskehedens "Frelser," er blot et monogram på guden Bacchus kaldet IXΘΥΣ, fisken.* Med hensyn til de Syv Rishier i Arken, så symboliserede de de syv principper, som kun blev fuldkommen i mennesket efter at han var blevet adskilt, og blevet et *menneske*, og ikke længere et guddommeligt væsen. (Se med henblik på flere detaljer "Den Syvende Manu.")

Ej heller har vi mange detaljer om nedsænkningen af kontinentet beboet af den Anden Rod Race. Men historien om den Tredie, "Lemurien," er angivet, lige som den for Atlantis, og andre hentydes kun til. Lemurien siges at være gået til grunde omkring 700.000 år før begyndelsen af det som nu kaldes den Tertiære tidsalder (den Eocæne), † og det er også under denne Syndflod — denne gang en aktuel geologisk synflod — at Vaivasvata Manu igen vises at redde menneskeheden (allegorisk er det menneskeheden, eller en del af den, den Fjerde Race, som reddes); således redder han også den Femte Race under ødelæggelsen af de sidste Atlantider,

* Siger Skt. Augustin om Jesus, "For han er en *fisk* som lever i midten af vandene." Kristne kaldte dem selv små fisk — *pisciculi* — i deres hellige mysterier. "Så mange *fisk* avler i vandet, og reddes af en stor *fisk*," siger Tertullian om Kristne og Kristus og Kirken.

† "Esoteric Buddhism," p. 55.

hvis rester som gik til grunde for 850.000 år siden,* hvorefter der ikke var nogen stor nedsænkning ind til dagen for Platon's Atlantis, eller Poseidonis, kendt af Egypterne kun fordi det skete for så relativt kort tid siden.

Det er nedsænkningen af det store Atlantis som er den mest interessante. Det er om denne kataklysmen at de gamle optegnelser (*Se "Enoks Bog"*) siger at "Jordens yderpunkter løsnedes;" og hvor på legenderne og allegorierne om Vaivasvata, Xisuthrus, Noa, Deukalion og alle *tutti quanti* af de Lærde som blev reddet, er blevet bygget. Traditionen, som ikke tager nogen forskel i betragtning mellem sideriske og geologiske fænomener, og kalder uden at skelne begge "syndfloder." Alligevel er der en stor forskel. Kataklysmen som ødelagde det store kontinent som Australien er den største rest af, skyldes en serie af underjordiske rystelser og ocean bundens itu bryden. Det som gjorde det af med dens efterfølger — det fjerde kontinent — blev bibragt ved successive forstyrrelser i rotationsaksen. Det begyndte under de tidligste tertiære perioder, og fortsatte i lange tidsaldre, og bar de sidste levn af Atlantis successivt væk, måske med undtagelse af Ceylon og en lille del af det som nu er Afrika. Det forandrede klodens overflade, og ingen hukommelse om dens blomstrende kontinenter og øer, om dens civilisationer og videnskaber, forblev i de historiske annaler, undtagen i de Hellige Østlige optegnelser.

Derfor, benægter Moderne Videnskab Atlantis og dens eksistens. Den benægter endda nogen som helst voldsomme ændringer af Jordens akse, og ville tillægge grunde til forandringerne af klimaerne til andre årsager. Men dette spørgsmål er stadigvæk et åben et. Hvis Dr. Croll ønsker at det skal være sådan at alle sådanne forandringer kan redegøres for ved virkningerne af nutation og jævndøgnesens præcessionen, så er der andre mennesker indenfor Videnskaben, så som Sir H. James (*Athenæum*, Aug. 25, 1860), og Sir John Lubbock (*ibid*), som føler sig mere tilbøjelige til at godtage ideen om at det skyldes forandring i positionen i aksens rotation. Imod dette er igen majoriteten af Astronomer opstillet. Men på den anden side, hvad har de ikke nægtet før hen, og hvad har de ikke fordømt — blot for senere at godtage det når som helst hypotesen blev uafviselig sandhed?

Hvor langt vores tal er overensstemmende, eller snarere uoverensstemmende med moderne Videnskab vil blive set længere fremme i *Tillægget* til denne Bog, hvor geologi og antropologi i vores moderne tid omhyggeligt sammenlignes med det samme indenfor Arkaisk Videnskab. I det mindste, synes perioden tillagt for sænkningen af Atlantis i den Hemmelige Lære, ikke at være ret meget

* Denne begivenhed, ødelæggelsen af den berømte ø *Ruta* og den mindre *Daitya*, som skete 850.000 år tilbage i de senere Pliocene tider, må ikke forveksles med nedsænkningen af Atlantis hovedkontinent under den Miocæne periode. Geologer kan ikke placere den Miocæne så kort væk som 850.000 år siden; uanset hvad de gør, så er det mange millioner år siden at hoved Atlantis gik til grunde.

uoverensstemmende med den Moderne Videnskabs udregninger, som imidlertid kalder Atlantis "Lemurien," når som helst den anerkender et sådant nedsunket kontinent. Med hensyn til den før-menneskelige periode, så er alt som kan siges, for nuværende, at selv ind til fremkomsten af den "Sindløse" Første Race, så var Jorden ikke uden sine beboere. Mere kan siges: det som Videnskaben — der *kun* anerkender det *fysiske menneske* — har en ret til at betragte som den *førmenneskelige* periode, kan blive indrømmet til at have udstrakt sig fra den Første Race ned til den første halvdel af den Atlantiske race, for det er først der at mennesket blev det "fuldkomne *organiske væsen* han nu er." Og det vil gøre det *Adamske* menneske til ikke mere end nogle få millioner år gammel.*

Forfatteren til Qabalah bemærker sandfærdigt at "Mennekset i-dag, er som et individ, kun en sammenføjning af væren-hed af forudgående menneskeligt liv," eller snarere *liv* i flertal. "Ifølge Qabalah, indgik sjæls gnisterne indeholdt i Adam (Rishom), i tre grundlæggende klasser korresponderende til hans tre *sønner*, nemlig: Hesed, Habel, Ge-boor-ah, Qai-yin og *Ra'hmin* Seth. Disse tre blev inddelt i 70 arter, kaldt: den menneskelige races grundlæggende rødder." (p.422.)

"Rabbiner Jehudah sagde: 'Hvor mange klædninger (hos det ulegemlige menneske) er de som er kronede' (fra den dag mennesket blev 'skabt')? R. El'eazar sagde: 'Bjergene i verdenen (generationens store mennesker) diskuterer det, men der er tre: en til at iklæde Rua'h ånden i denne klædning, som er i haven (i Eden) på jorden: en som er mere værdifuld end alle, hvor i *Neshamah* bliver iklædt i Livets Bundt, mellem Kongernes engle . . . : og en ydre klædning, som eksisterer og ikke eksisterer, er set og ikke set. I denne klædning, iklædes *Nephesh*, og hun går og flyver i den, til og fra i verdenen." (Zohar I., 119b. col. 475; Qabalah, 412.)

Dette relaterer til racerne (deres "klædninger," eller grader af materialitet) og til de tre principper i mennesket i deres tre vehikler.

* Mr. Huxley inddeler disse racer i den femdobbelte gruppe med Australoider, Negroider, Mongolider, Xanthochroicer og Melanochroicer — alle udgående fra imaginære Antropoider. Og alligevel, mens de protesterer imod de som siger "at de strukturelle forskelle mellem mennesket og aber er lille og ubetydelig," og ved at tilføje at "ethvert ben i gorillaen bærer en karakteristika hvorved det kan skelnes fra et korresponderende menneskeligt ben," og at "i den nuværende skabelses tilstand, så udfylder i det mindste intet rudimentært væsen den kløft som adskiller mennesket fra huleboeren" — så går den store anatom videre med at tale om de Simianske karakteristika i Mennesket! (*Se de Quatrefages' "The Human Species," p. 113.*)

STANZA XI.

DEN FJERDE OG FEMTE RACES
CIVILISATION OG ØDELÆGGELSE .

§§ (43) Lemuro-Atlantiderne bygger byer og spreder civilisation. Det begyndende stadie for antropomorfisme. (44) Deres statuer, vidner om Lemuro-Atlantidernes størrelse. (45) Lemurien ødelagt af ild, Atlantis af vand. Oversvømmelsen. (46) Ødelæggelsen af den fjerde race og af de sidste før-syndfloden monster-dyr.

43. DE (*Lemurianerne*) BYGGEDE KÆMPESTORE BYER. AF SJÆLDNE JORDE OG METALLER BYGGEDE DE. UD AF DERES OPKASTEDE ILDE (*lava*). UD AF BJERGENES HVIDE STEN (*marmor*) OG DEN SORTE STEN (*fra underjordiske ilde*) UDSKAR DE DERES EGNE BILLEDER, I DERES STØRRELSE OG LIGHED, OG TILBAD DEM (*a*).

(*a*) Mens de første to menneskelige racers Historie — den sidste af Lemurianernes og den første af de fremtidige Atlantider — fremlægges, så er vi nødt til at blænde de to sammen, og tale om dem kollektivt for en tid.

Her refereres der også til de *guddommelige* Dynastier, sådan nogle som af Egypterne, Kaldæerne, Grækerne, osv., blev hævdet have forudgået deres *menneskelige* konger; de tros stadigvæk på af de moderne Hinduer, og er opregnet i deres hellige bøger. Men disse vil vi behandle på deres passende sted. Det som der er tilbage at vise, er at vores moderne geologer nu påvirkes til at indrømme den indlysende eksistens af nedsunkne kontinenter. Men at tilstå deres tilstedeværelse er ikke ensbetydende med at godtage at der levede mennesker på dem i de tidlige geologiske perioder; * —

* Dette er måske årsagen til, hvorfor, selv Påskeøen med dens vidunderlige gigantiske statuer — et talende vidne om et nedsunket kontinent med en civiliseret menneskehed på det — knapt er nævnt nogen steder i de moderne Encyklopædier. Dens omtale undgås omhyggeligt undtagen i nogle bøger om Rejser; moderne videnskab har en uafviselig forkærlighed med hensyn til at pålægge den kultiverede offentlighed hypoteser, der er bygget på personlige hobbyer, som vel-etableret bevis, med henblik på at tilbyde dens *gætterier* i stedet for Viden, og kalder dem "videnskabelige konklusioner." Dens specialister vil hellere evolvere et tusinde og et selvmodsigende spekulationer end at tilstå en *akavet selv-indlysende sandhed* — fremtrædende blandt sådanne autoriteter er Hæckel og hans Engelske beundrere og med-tænkere. Alligevel "er de autoriteter" — påmindes vi strengt om. Hvad vil det sige? Paven i Rom er også en AUTORITET og en ufejlbarlig en — for *hans* tilhængere; mens de Videnskabelige spekulationers bemærkelsesværdige fejlbarlighed bevises periodisk med hver forandring af månen.

ja, mennesker og civiliserede nationer, ikke kun Palæolitiske vilde; som, under vejledning af deres *guddommelige* Herskere, byggede store byer, kultiverede kunstarter og videnskaber, og kendte astronomi, arkitektur og matematik til fuldkommenhed. Denne ur civilisation fulgte, som man kunne tænke, ikke øjeblikkeligt deres fysiologiske transformation. Mellem den endelige evolution og den første byggede by, var mange hundreder af tusinder af år forløbet. Alligevel, ser vi Lemurianerne i deres sjette under-race bygge deres første klippe-byer ud af sten og lava.* En af sådanne store byer med primitive struktur blev bygget fuldkommen af lava, nogle tredive mil vest for hvor Påskeøen nu udstrækker dens snævre stykke af steril jord, og blev fuldkommen ødelagt af en serie af vulkanske udbrud. De ældste levn efter Kyklopiske bygninger var alle håndværk fra Lemurianerne i de sidste under-racer; og en okkultist viser, derfor, uden mirakler, at ved at lære at sten overleveringerne fundet på det lille stykke land kaldet Påskeøen af Kaptajn Cook, er "meget lig væggene i Pachacamac Templet eller Tiahuanaco Ruinerne i Peru," (*"The Countries of the World," af Robert Brown, Vol. 4, p. 43*); og at de er i den KYKLOPISKE STIL. De første store byer, fremkom, imidlertid i den region af kontinentet som nu kendes som øen Madagaskar. Der var civiliserede mennesker og vilde i

* Vores bedste moderne novelle skrivere, som hverken er Teosoffer ej heller Spiritualister, begynder ikke desto mindre at have, meget psykologiske og tankevækkende Okkulte drømme: betragt Hr. Louis Stephenson og hans Dr. Jekyll og Mr. Hyde, hvor ingen mere storslået psykologisk essay efter Okkulte linjer eksisterer. Har den opkommende, Hr. Rider Haggard, også haft en profetisk eller snarere retrospektiv clairvoyant drøm før han skrev "SHE"? Hans kejserlige Kor, den store dødens by, hvis overlevende levende mennesker sejlede mod nord efter pesten havde dræbt næsten en hel nation, synes i dens generelle skitseringer at træde ud af de gamle arkaiske optegnelser. Ayesha foreslår "at disse mennesker som sejlede mod nord kan have været Egypternes første fædre"; og synes derefter at forsøge en synopse af visse breve fra en MESTER citeret i "Esoteric Buddhism." For, hun siger, "Gang på gang har nationer, ja, og rige og stærke nationer, oplærte i kunstarter, eksisteret, og døet hen, og er blevet glemt, så at ingen hukommelse om dem er tilbage. Denne (nationen Kor) er blot en af mange; for tiden fortærer menneskets arbejde, med mindre han i sandhed, graver i huler lige som Kor folket, og *derefter hænder det at havet sluger dem, eller jordskælvet ryster dem ned*. . . . Alligevel blev disse folk, som jeg mener det, ikke fuldkommen ødelagt. Nogle få blev tilbage i de andre byer, for deres byer var mange. Men barbarerne . . . slog ned på dem, og tog deres kvinder som hustruer, og racen Amahagger som er nu, er en bastard avling af Kor's mægtige sønner, og iagttag den dvæle i gravene med dens fædres ben. . ." (*pp. 180, 181.*)

Her synes den kloge novelleskriver at gentage historien om alle de nu degraderede og ned-faldne menneske-racer. Geologerne og Antropologerne ville i spidsen af menneskeheden som efterkommere af *Homo primigenius*, placere abe-mennesket, af hvilke "INGEN FOSSILE LEVN ER ENDNU KENDT AF OS," men (som) "SANDSYNLIGVIS var lig *gorillaen og orangutangen i nutiden*" (*Hæckel*). Som svar på denne "sandsynlighed," peger okkultister på en anden og større *sandsynlighed* — den angivet i vores tekst. (*Se ovenfor.*)

disse dage lige som der nu er det. Evolutionen nåede dens arbejde i fuldkommenhed ved de førstnævnte, og Karma — dets ødelæggende arbejde ved de sidstnævnte. Australierne og deres lige er efterkommere af de, som, i stedet for at levendegøre gnisten hældt ind i dem ved "Flammerne," udslukkede den ved lange serier af generationer med bestialitet.* De Aryanske nationer kunne spore deres afstamning gennem Atlantiderne fra de mere åndelige Lemurianske racer, hvor i "Visdommens Sønner" personligt havde inkarneret.†

Det er med begyndelsen af de guddommelige Dynastier at de første civilisationer blev startet. Og mens, en del af menneskeheden, i nogle regioner på Jorden, foretrak at føre et nomadisk og patriarkalsk liv, og i andre lærte det vilde menneske knapt at bygge et bål og beskytte sig selv imod Elementerne, da byggede hans brødre — der var mere begunstiget end han ved deres *Karma*, og hjulpet ved guddommelige intelligenser som grundlagde dem — byer, og kultiverede kunstarter og videnskaber. Ikke desto mindre, og på trods af

* Se Stanza II, *ante*. Dette ville redegøre for den store forskel og variation mellem de intellektuelle kapaciteter i racerne, nationerne, og individuelle mennesker. Mens, de inkarnerede, og i andre tilfælde kun grundlagde de menneskelige vehikler som var evolueret af den første hjerneløse (*manasløse*) race, så var de inkarnerende Kræfter og Principper nødt til at foretage deres valg mellem, og tage *Monadernes* fortidige Karmaer i betragtning, hvor imellem disse og deres kroppe var nødt til at blive det forbindende led. Ud over dette er, som korrekt fremlagt i "*Esoteric Buddhism*" (p. 30), "det femte princip, eller menneskelige (intellektuelle) sjæl, hos majoriteten af menneskeheden endda endnu ikke fuld udviklet."

† De er sagt af Krishna, den inkarnerede *Logos*, i *Bhagavat-gitâ*, "De syv store Rishier, de fire forudgående Manuer, som tager del i min natur, blev født fra mit sind: fra dem udsprang (emanerede eller fødtes) den menneskelige race og verdenen," (*Chap. X. Verse 6.*)

Her menes, med de syv store Rishier, de syv store *rupa* hierarkier eller klasser af Dhyan Chohaner. Lad os huske på at *Saptarshierne* (de syv Rishier) er regenter for de syv stjerner i den Store Bjørn, og derfor, af samme natur som planeternes engle, eller de syv store Planetariske Ånder. De blev alle genfødt, alle mennesker på jorden i forskellige Kalpaer og racer. Desuden er, "de fire forudgående Manuer" de fire klasser af oprindelige *arupa* guder — Kumâraerne, Rudraerne, Asuraerne, osv.: som også sige *at have været inkarneret*. De er ikke Prajâpatierne, lige som de første er, men deres grundlæggende principper — hvoraf nogle har inkarneret i mennesker, mens andre har frembragt andre mennesker ganske enkelt som deres refleksioners vehikler. Som Krishna sandfærdigt siger — de samme ord gentages senere af det andet *vehikel* af LOGOS — "Jeg er den samme overfor alle mennesker. . . de som tilbeder mig (det 6'te princip eller den intellektuelle *guddommelige* Sjæl, *Buddhi*, gjort bevidst ved dens forening med *Manas* højere evner) *er i mig, og jeg i dem.*" (*Ibid.*, 29.) Logosen, er ingen personlighed men det universelle princip, er repræsenteret med alle de guddommelige Kræfter *født fra dens sind* — de rene Flammer, eller, som de kaldes i Okkultismen, de "Intellektuelle Åndedrag" — de engle som siges at *have gjort sig selv uafhængige, dvs.*, passeret fra den passive og hvilende, til den aktive tilstand af Selv-Bevidsthed. Når dette anerkendes, så bliver Krishna's sande betydning forståelig. Men se Hr. Subba Row's excellente foredrag om *Bhagavatgita*, ("*Theosophist*," April 1887, p. 444.)

civilisation, så kunne de, byggerne, mens deres præstelige brødre nød vidunderlige kræfter som deres fødselsret, nu kun erhverve sig deres gradvist; selv disse blev generelt brugt som magt overfor den fysiske natur og selviske og uhellige formål. Civilisationen har altid udviklet det fysiske og intellektuelle på bekostning af de psykiske og åndelige. Styringen og guidningen over hans egen psykiske natur, som tåbelige mennesker nu associerer med det overnaturlige, var hos den tidlige Menneskehed iboende og medfødt, og kom til mennesket lige så naturligt som at gå og tænke. "Der er ikke noget sådant som magi" filosoferer "SHE," hvor forfatteren glemmer at "magi" i dens tidlige dage stadig betød den store VIDENSKAB for VISDOM, og at Ayesha på ingen måde kunne vide noget om den moderne fordærvelse af tænkning — "dog er der sådan noget som viden om Naturens Hemmeligheder." (p. 152). Men de kun er blevet "Hemmeligheder" i vores race, og var offentlig ejendom hos den Tredie.

Gradvist, gik menneskeheden ned i statur, for, selv før den virkelige fremkomst af den Fjerde eller Atlantiske race, var majoriteten af menneskeheden faldet ned i misgerninger og synd, bortset fra de "Lærdes," hierarki, tilhængerne og disciplene af "Viljens og Yogaens Sønner" — senere kaldt "Ild Tågens Sønner."

Derefter kom Atlantiderne; giganterne hvis fysiske skønhed og styrke nåede deres klimaks, i overensstemmelse med evolutionær lov, hen mod den midterste periode af deres fjerde under-race. Men, som det siges i Kommentaren: —

De sidste overlevende af det skønne barn på den Hvide Ø (den oprindelige Sveta-dwipa) var uddøde tidsaldre før. Deres (Lemuriens) lærde, havde søgt ly på den hellige Ø (nu det "sagnagtige" Shamballah, i Gobi Ørkenen), mens nogle af deres forbandede racer, der adskilte sig fra hovedstammen, nu levede i junglerne og undergrunden ("hule-mennesker"), da den gyldne gule race (den Fjerde) på sin side blev "sort med synd." Fra pol til pol havde Jorden forandret sin overflade for tredie gang, og var ikke længere beboet af Sønnerne fra Sveta-dwipa, den velsignede, og Adbhitanya, øst og vest, den første, den ene og den rene, var blevet korrupt. . . Halv-guderne fra den Tredie havde gjort plads til halv-dæmonerne fra den Fjerde Race. Sveta-dwipa, hvis nordlige dele i Toyambudhi de syv Kumâraer (Sanaka, Sananda, Sanatana, Sanatkumâra, Jâta, Vodhu, og Panchasikha) havde besøgt, i overensstemmelse med den eksoteriske tradition (Se Uttara Khanda i Padma Purânaen; Asiat. Researches også, Vol. XI., pp. 99, 100); den Hvide Ø havde skjult hendes ansigt. Hendes børn levede nu på det Sorte land, hvor i, Daityaerne fra den syvende Dwipa (Pushkara) og Râkshasaer fra det syvende klima

senere hen erstattede Saddhuerne og asketerne fra den Tredie tidsalder, som "nedsteg til dem fra andre og højere regioner."

Det er indlysende at, anvendt i deres døde bogstav, læses Purânaerne som et absurd væv af eventyr og ikke mere. Men hvis man læser kapitlerne I., II. og III. fra Book II. (Vol. II.) i Vishnu Purâna og *bogstaveligt* godtager dens geografi, geodæsi, og etnologi, i forholdet med hensyn til Priyavrata's syv sønner, blandt hvilke faderen inddeler de syv *Dwipaer* (Kontinentale Øer); og derefter går videre for at studere hvordan den ældste søn, Kongen for *Jambu-dwipa*, Agnidhra, delte Jambu-dwipa mellem hans ni sønner; og derefter hvordan *hans* søn Nabhi, som fik *hundrede sønner* og som på hans side tildelte alle disse — så vil læseren derefter sandsynligvis kaste bogen væk og angive den som broget nonsens. Men den esoteriske studerende vil forstå at, i de dage hvor Purânaerne blev skrevet, så var den sande mening kun klar for de Indviede Brahminere, som skrev disse værker allegorisk og ikke ville give *hele* sandheden til masserne. Og han vil forklare Orientalisterne, som begyndende med Oberst Wilford og sluttende med Professor Weber, lavede og stadig laver et så stort rod ud af det, at de første tre kapitler (*Se Wilson's overs. af Vishnu Purâna Book II og flg.*) bevidst forvirrer de følgende emner og begivenheder: —

I. Serieerne af Kalpaer eller Tidsaldre (også for Racerne) tages aldrig i betragtning; *f.eks.*, begivenheder som er sket i en tillades at stå sammen med de som fandt sted i en anden. Den kronologiske rækkefølge ignoreres fuldstændig. Dette vises i mange af Sanskrit kommentatorerne, som forklarer uforeneligheden ved begivenheder og udregninger ved at sige — "Når som helst nogen selvmodsigelser i de forskellige Purânaer iagttages, så tilskrives de . . . til forskelle i Kalpaer og *lignende*" (*Vishnu og Bhagavata Purânaerne*).

II. De mange betydninger af ordene "Manvantara" og "Kalpa" eller tidsalder, tilbageholdes, og den generelle angives kun.

III. I genealogien og geografien for Kongerne og deres *Varshaer* (lande) og Dwipaer, så tillades de alle at blive anset for at være jordiske regioner.

Nu, er sandheden at, uden at gå ind i minutiøse detaljer, så er det let og muligt at vise at: —

(a) De syv *Dwipaer* fordelt til Priyavrata's syvfoldige afkom refererer til flere lokaliteter: først og fremmest vores planetariske kæde. *Jambu-dwipa* repræsenterer alene vores klode, de seks andre er de (for os) usynlige ledsage kloder til denne jord. Dette vises ved selve naturen af de allegoriske og symbolske beskrivelser. *Jambu* (dwipa) "*er centrum for alle disse* (de såkaldte ø-mæssige kontinenter) og er omgivet" af et *hav af saltvand* (lavana), hvorimod Plaksha, Salmalia,

Kusa, Krauncha, Sâka og Pushkara, er "særskilt omgivet — af store have med sukker-rørs juice, med vin, med afklaret smør, med ostemasse, med mælk," osv., osv., og sådanne lignende metaforiske navne (*Chap. II, Book II*) Dette vises yderligere ved —

(b) Bhâskara Acharya, som bruger udtryk fra den *Hemmelige Lære* og dens bøger, i hans beskrivelse af alle disse dwipaers sideriske positioner: — "mælke havet og ostemasse havet" osv., betyder Mælkevejen, og de forskellige dynger af nebulæ; desto mere således, da han navngiver "landet syd for ækvator *Bhur-loka*, det mod nord *Bhuva-loka*, *Swar*, *Mahar*, *Jana*, *Tapo* og *Satya lokaer*"; og siger: "Disse lokaer erhverves gradvist ved at forøge religiøse fortjenester," *dvs.*, de er forskellige *paradiser*, (*Se Bibliotheca Indica. Overs. af the Golâdhyâya fra the Siddhânta-siromani III.*, 21-44).

(c) At denne geografiske inddeling i syv allegoriske kontinenter, øer, bjerge, have og lande, ikke kun tilhører vores Runde ej heller til vores racer (på trods af navnet Bharata Varsha (Indien)), er forklaret i teksterne selv af *Vishnu Purâna's* beretter. For han afslutter det første kapitel med at sige: "Bharata (*Nabhi's* søn, som gav hans navn til Bharata-Varsha eller Indien) overdrog Kongeriget til hans søn Sumati . . . og forlod sit liv ved Salagrama. Han blev bagefter født igen som en religiøs Brahman, i en fornem familie af asketer . . . under disse prinser (Bharata's efterkommere) blev Bharata varsha inddelt i ni dele, og deres efterkommere beholdte successivt besiddelsen af landet i en-og-tve perioder af aggregatet for de fire tids-aldre," eller en Manu's regeringsperiode, repræsenterende en Mahayuga på 4.320.000 år.

Men efter at have sagt så meget, forklarer Parasâra pludselig at "dette var skabelsen af Swayambhûva Manu, som jorden blev befolket ved *da han præsiderede over den første Manvantara*, i Vârâha's Kalpa," *dvs.*, *vildsvine* inkarnationen, eller *Avataren*. Nu ved enhver Brahmin at *det er kun med Vaivasvata Manu* at vores Menneskehed begyndte på denne Jord (eller *Runde*). Og hvis den Vestlige læser vender sig til undersektionen om "*De Oprindelige Manuer for Menneskeheden*," så vil han se at Vaivasvata er den *syvende* af de fjorten Manuer som præsiderer over vores planetariske kæde under dens livscyklus: *dvs.*, at ved i hver Runde at repræsentere og stå for to Manuer med det samme navn (en *Rod* og en *Sæd* Manu), er han Rod Manuen for den Fjerde Runde, derfor den syvende. Wilson betragter kun dette som "en uoverensstemmelse" (se hans *Vishnu Purâna*, vol. II., p. 108, fodnote), og spekulerer at "de patriarkalske genealogier er ældre end det kronologiske system for Manvantaraer og Kalpaer," og således "er de blevet ret så klodset distribueret blandt de forskellige perioder." Det er slet ikke noget sådant.

Men da Orientalisterne ikke ved noget om den hemmelige lære, så vil de opfatte alt *bogstaveligt*, og vende sig om og skælde forfatterne ud over det som de ikke forstår!

Disse genealogier omfatter en periode på *tre og en halv Runde*; de taler om *før-menneskelige* perioder, og forklarer nedstigningen ned i formering for enhver Manu — den ENE Enheds første manifesterede gnister — og viser, desuden, hver af disse menneske gnister, først, inddelende sig i, og mangfoldiggørende sig ved, først, *Pitarerne*, de menneskelige forfædre, derefter ved menneskelige Racer. Intet væsen kan blive Gud, eller Deva, med mindre han passerer gennem de menneskelige cyklusser. Derfor siger Slokaen, "Glade er de som, selv fra guders (latente) tilstand er født, *som mennesker*, i Bharata-varsha; da dette er vejen til . . . endelig frigørelse." I Jambu-dwipa, betragtes Bharata som *den bedste af dens inddelinger*, fordi DET ER LANDET FOR GERNINGER. I den alene "er det at successionen af de fire Yugaer (tidsaldre), Krita, Treta, Dwapara, og Kali finder sted"; når Parasâra, derfor, af Maitreya bedes "om at give ham beskrivelserne over Jorden," så igen vender tilbage til optællingen af de samme Dwipaer med de samme have, osv., som de han havde beskrevet i Swayambhûva Manvantara — så er det ganske enkelt en *blindgyde*, alligevel, er de Fire store Racer og den Femte der, for ham som læser mellem linjerne, ja, med deres under-inddelinger, øer, og kontinenter, hvor nogle af dem blev kaldt ved himmelske lokaer's navne, og ved andre kloders. Derfor forvirringen.

Alle disse kaldes af Orientalisterne "mytiske " og "sagn" øer og lande.* Meget sandt, nogle *er ikke fra denne jord*, men de eksisterer alligevel. Den "Hvide Ø" og *Atala*, er i alle tilfælde, ikke myter, da den sidstnævnte var navnet som af de tidligste pionere i den Femte Race foragteligt blev tillagt til landet Sin — Atlantis, i generel forstand, ikke alene Platon's ø; og da den førstnævnte var (a) teogoniens Sveta-dwipa, og (b) Sâka-dwipa, eller Atlantis (dens tidligste dele) i dens begyndelse. Dette var da den endnu havde dens "syv hellige floder som vaskede al synd væk," og dens " syv distrikter, hvor i der ikke var nogen forsømmelse af dyder, ingen strid, ingen afvigelse fra dyden," lige som den den gang var beboet af *Magaernes* kaste—den kaste som selv Brahminerne anerkendte som ikke inferior til deres egen — og som var

* I et foredrag, hvor Professor Pengelly, F.R.S., citerer Professor Oliver, angivende ham at sige "at de nuværende Atlantiske øer's Flora tilvejebringer ikke noget substantielt bevis på en tidligere direkte kommunikation med den Nye Verdens hovedland," men tilføjer selv, på samme tid, "at i en bestemt periode i den Tertiære epoke, var NØ Asien forenet med NW Amerika, måske med linjen hvor den Aleutiske kæde af øer nu udstrækkes." Således kan alene Okkult Videnskab forene den moderne Videnskabs selvmodsigelser og tøven. Desuden hviler argumentationen med hensyn til Atlantis's eksistens ikke på Botanikken alene.

væksthuset for den første Zarathustra. Brahminerne vises at konsultere med Guaramukha, efter råd fra Narada, som bad dem invitere *Magaerne* som Solens præster i templet bygget af Sâmba (den ansete) søn af Krishna, som i virkeligheden ikke havde nogen. Med hensyn til dette er Purânerne *historiske* — på trods af allegori — og Okkultismen fremlægger sandheder.

Hele historien fortælles i Bhavishya Purâna. Det siges at, efter at være blevet kureret af Sûrya (Solen) for spedalskhed, så ledte Sâmba, efter at have bygget et tempel dedikeret til Solen, efter fromme Brahminer til at udføre de udpegede riter i det, og modtage almisser givet til Guden. Men Narada (denne jomfruelige asket som man finder i enhver tidsalder i Purânaerne) rådede ham til ikke at gøre sådan, da Manu forbød Brahminerne at modtage udbytte for udførelsen af religiøse riter. Han henviste derfor Sâmba til Gauramukha (hvide ansigt), *Purohitaen* eller familiepræsten fra Hgrasena, Konge af Mathura, som ville fortælle ham hvem han bedst kunne antage. Præsten henviste ham til at invitere *Magaerne*, tilbederne af Sûrya, til at udføre pligten. Uvidende om stedet de levede i, er det Sûrya, Solen selv, som henviser Sâmba til Sâkadwipa *ovenfor saltvandet*. Derefter udfører Sâmba rejsen, ved brug af Garuda (Vishnu's og Krishna's fartøj, den store Fugl) som lander ham mellem *Magaerne*, osv.

Nu er det sådan, at Krishna, som levede for 5.000 år siden, og Narada, som ses genfødt i enhver cyklus (eller race), foruden Garuda — esoterisk symbolet på den store cyklus — viser allegorien; alligevel er *Magaerne* Kaldæernes Magere, og deres klasse og tilbedelse blev født på det tidligere Atlantis, i Sâka-dwipa, den Syndfrie. Alle Orientaliserne er enige om at Sâka-dwipa's *Magaer* er forfædrene til de ild-tilbedende Parsier. Vores uenighed med dem hviler, som sædvanlig, denne gang på deres nedskæring af hundreder af tusinder af år til nogle få århundreder: de bærer — på trods af Narada og Sâmba — begivenheden for dagene for Parsiernes flugt til Gujerat, hvilket er absurd, da dette var i det VIII'ende århundrede i vores tidsregning. Dog krediteres *Magaerne* i Bhavishya Purânaen med stadigvæk at leve i Sâka-dwipa på Krishna's Søn's dage, selv om det sidste af den — Platon's "Atlantis" — var gået til grunde 6000 år før. De var Mag "afdøde fra" Sâka-Dwipa, og levede i disse dage i Kaldæa. Dette er igen en bevidst vildledning.

De tidligste pionere i den Fjerde Race var ikke Atlantiderne, ej heller endog de menneskelige *Asuraere* og *Râkshsaerne* som de senere blev. I disse dage var store dele af Atlantis fremtidige kontinent endnu en del af Ocean bundene. "Lemurien," som vi har kaldt kontinentet for den Tredie Race, var den gang et gigantisk land.* Det dækkede

* Som vist i Introduktionen, så står det til troende at hverken navnet Lemurien ej heller endda Atlantis er de virkelige *arkaiske* navne for de tabte kontinenter, men er blevet antaget af os af hensyn til klarheden. Atlantis var navnet givet til disse

hele området fra foden af Himalayaerne, som adskilte det fra indhavet som rullede dets bølger over det som nu er Tibet og Mongoliet, og den store ørken Schamo (Gobi); fra Chittagong, vestpå til Hardwar, og østpå til Assam. Derfra, strakte det sig mod Syd hen over det som for os kendes som Sydindien, Ceylon, og Sumatra; derefter, mens vi går mod Syd, omfattende på dens vej Madagaskar på dens højere side og Australien og Tasmanien på dens venstre, løb det ned ind til nogle grader fra den Antarktiske Cirkel; da, det fra Australien, en indhav region på Moder Kontinentet i disse tidsaldre, udstraktes langt ind i Stillehavet, ikke kun ovenfor Rapa-nui (Teapy, eller Påskeøen) som nu ligger i breddegrad 26 S., og længdegrad 110 V. (*Se Tillæg til denne Bog II., Sektion, "Beviser på de Nedsunkne Kontinenter."*) Denne påstand synes bekræftet af Videnskaben, — selv om det kun er delvist; når de kontinentale bevægelser omtales, og de infra-Arktiske masser generelt vises at tendere til Meridianen, nævnes flere gamle kontinenter generelt, dog ræsonnerende. Blandt sådanne omtales det "Mascarene kontinent," som inkluderede Madagaskar, udstrækkende nord og syd, og eksistensen af et andet *gammelt* kontinent løbende "fra Spitzbergen til Dover strædet, mens de fleste andre dele af Europa var havbund," læres det.* Det sidstnævnte bekræfter, derfor, den Okkulte lære som viser de (nu) polare regioner som de tidligste vugger for Menneskeheden, og som størstedelen af menneskeheden grav i denne region i løbet af den Tredie Race, da det gigantiske Lemurien kontinent begyndte at adskilles i mindre kontinenter. Det skyldes, ifølge forklaringen i Kommentaren, en formindskelse af jordens rotationshastighed: —

"Når Hjulet bevæger sig med den sædvanlige hastighed, så er dens ekstremiteter (polerne) i overensstemmelse med den midterste cirkel (ækvator), når den løber langsommere og hælder i enhver retning, så er der stor forstyrrelse på Jordens overflade. Vandene flyder hen mod

dele af det nedsunkne Fjerde-Race kontinent som var "ovenfor Herkules søjler," og som gik hen og var oven vande efter den generelle kataklysm. De sidste rester af disse — Platon's *Atlantis*, eller "Poseidon" (en anden *erstatning* eller snarere oversættelse af det rigtige navn) — var den sidste af den for nogle 11.000 år siden. De fleste af de korrekte navne for landene og øerne for begge kontinenter er angivet i Purânaerne; men at nævne dem særskilt, sådan som fundet i andre mere antikke værker, så som *Sûrya Siddhanta*, ville nødvendiggøre for omstændige forklaringer. Hvis, de to, i tidligere skrivning synes at have været svagt uforbundne, så må det skyldes skødesløs læsning, og en mangel på refleksion. Hvis, Europæerne tidsaldre senere refereres til som Aryanere, og en læser forveksler dem med Hinduerne og de sidstnævnte med den Fjerde Race, da de (nogle af dem) lever på gamle Lanka — så vil anklagen ikke falde på forfatteren.

* Se Professor Dana's artikel, "*American Journal of Science*," III, v. 442-3; Prof. Winchell's "*World Life*"; og andre geologiske værker.

de to ender, og nye lande fremstår i det midterste bælte (ækvatoriale lande), mens de ved enderne underlægges pralayaer ved nedsænkning . . . "

Og yderligere: —

. . . "Således er hjulet (Jorden) underlagt, og reguleret af, Månens Ånd, med hensyn til dets vandes åndedrag (tidevand). Hen mod afslutningen af tidsalderen (Kalpa) for den store (rod) race, begyndte månens regenter (Pitar fædrene, eller Pitrierne) at trække hårdere, og fladgjorde således hjulet ved dens bælte, når den går ned nogle steder og svulmer ud andre steder, og ved at svulmingen løber hen mod ekstremiteterne (polerne) så vil nyt land fremstå og gamle blive indsuget."

Vi behøver blot at læse astronomiske og geologiske værker, for meget klart at se meningen med det ovennævnte. Videnskabsfolk (*moderne Specialister*) har konstateret tidevandets indflydelse på landets og vandets geologiske fordeling på planeterne, og de skiftende oceaner med en korresponderende nedsynken og opstigen af kontinenterne og nye lande. Videnskaben ved, eller mener den ved, at dette sker periodisk.* Professor Todd mener at han kan spore serier af oscillationer tilbage til perioder for jordens første skorpedannelse. (Se "*American Naturalist*," XVIII., 15 og flg.); derfor synes det let for Videnskaben af verificere de Esoteriske påstande. Vi søger at behandle dette i større udstrækning i *Tillægget*. (Se § § V. og VI.)

Der spørges blandt nogle Teosoffer: "Hvordan vil Atlantis være hvis den hæves?" de forstår fra nogle få ord i "Esoteric Buddhism" at "gamle kontinenter" som har været nedsunkne vil genfremstå. Her er der igen en mindre misforståelse. Blev de *samme* identiske lande af Atlantis som blev nedsænket hævet igen, så ville de, sandelig, være *øde i tidsaldre*. Fordi den Atlantiske hav-bund er for nuværende dækket med nogle 5.000 fod af kalk, og mere dannes — rent faktisk en ny "jordskorpedannelse" med jordlag — så er det ikke nogen grund til, at en geologisk opsvulmen og hævnning af havbunden ikke skulle bortfjerne disse 5.000 fod kalk med henblik på dannelsen af nogle bjerge og 5.000 mere komme til overfladen, når tiden for det nye kontinents tilsynekomst ankommer. De racemæssige kataklysmes er ikke en Noa syndflod på fyrre dage — en slags Bombay monsun.

* Talende om periodisk hævnning og nedsænkning af de ækvatoriale og polare regioner, og efterfølgende klimatiske forandringer, siger Hr. Winchell (professor i Geologi i Michigan) — "Da bevægelserne som her kontempleres er cykliske, så vil de samme tilstande genopstå igen og igen; og som følge heraf vil den samme fauna måske igen og igen vende tilbage til den samme region, med intervaller af okkupering af anden fauna. Fremadskridende aflejringer ville bevare optegnelserne for sådanne fauna forandringer; og der ville blive repræsenteret fænomener fra 'kolonier' 'gen-fremkomster' og andre fauna dislokationer i de vertikale og horisontale distributioner af fossile levn. Disse fænomener er velkendte for den geologiske studerende." ("*Effects of Astronomical Changes*.")

At den periodiske sænkning og gen-fremståen af de mægtige kontinenter, nu kaldt Atlantis og Lemurien af moderne forfattere, ikke er fiktion, vil blive påvist i Sektionen hvor i alle beviserne om det samme er blevet samlet sammen. De mest arkaiske Sanskrit og Tamilske værker vrimler med referencer til begge Kontinenter. De syv hellige Øer (Dwipaer) nævnes i *Sûrya Siddhanta*, det ældste astronomiske værk i hele verden, og i de andre værker af Asura Maya, den Atlantiske astronom som Professor Weber har angivet til at reinkarnere i Ptolemæus. Alligevel, er det en fejl at kalde disse "hellige øer" for *Atlantiske* — som det gøres af os; for, lige som alt andet i de Hellige Hindu Bøger, så angives de at referere til mange ting. Arven efterladt af Priyavrata, Swayambhûva Manu's Søn, til hans syv sønner — var ikke Atlantis, selv om en eller to af disse øer overlevede deres samtidiges nedsenkning, og tidsaldre senere, tilbød ly, til Atlantiderne, hvis kontinent på dens side var nedsunken. Når de oprindeligt nævnes af Parasâra (*Vishnu Purâna*) så refererer de syv til en esoterisk doktrin som forklares længere fremme. Af alle de syv øer, er Jambu-dwipa den eneste som er jordisk, for *det er vores klode*. I Purânaerne er enhver reference Nord for Meru forbundet med dette ur Eldorado, nu den Nord Polare region; som igen var et kontinent den gang, hvor magnoliaen blomstrede der, hvor vi nu ser en uudforsket endeløs ørken af is. Videnskaben taler om et gammelt kontinent som strakte sig fra Spitzbergen ned til Dover strædet. Den Hemmelige Lære lærer, at i de tidligste geologiske perioder, da dannede disse regioner et heste-sko-lignende kontinent, hvis ene ende, den Østlige, var langt mere nordlig end det Nordlige Cornwall, inklusiv Grønland, og den anden indeholdte Bæringstrædet som et indhavs stykke af jorden, og fortsatte ned sydpå i dens naturlige trend ned til de Britiske Øer, som i disse dage må have være lige under den lavere kurve af halv-cirklen. Dette kontinent blev hævet samtidigt med nedsænkningen af de ækvatoriale dele af Lemurien. Tidsaldre senere, gen-opstod nogle af de Lemuriske levn igen på Oceanernes overflade. Derfor, selv om det kan siges uden at afvige fra sandheden, at Atlantis er inkluderet i de Syv store ø kontinenter, fordi den Fjerde Races Atlantider fik nogle af de Lemuriske levn, og, da de slog sig ned på øerne, inkluderede de dem blandt *deres* lande og kontinenter, så skal en forskel alligevel fremlægges og en forklaring gives, når først denne mere fuldkomne og mere nøjagtige beretning forsøges, som i det nuværende værk. Påskeøen blev også taget i besiddelse på denne måde af nogle Atlantider; som, efter at være undsluppet fra kataklysmen som ramte deres eget land, slog sig ned på dette Lemuriske levn for kun at uddø derpå, da de blev ødelagt på en dag af dens vulkanske ilde og lava. Dette kan betragtes som fiktion af visse geografer og geologer; for Okkultisterne

er det *historie*. Hvad ved Videnskaben om det modsatte? "Ind til fremkomsten af et kort, publiceret i Basel i 1522, hvor i navnet på Amerika fremkommer for første gang, så var *den sidstnævnte antaget at være en del af Indien* Videnskaben afviser også at sanktionere den *vilde* hypotese at der var en gang hvor den Indiske halvø i den ene ende, og Sydamerika i den anden var forbundet med et bælte af øer og kontinenter. Indien var i de for-historiske tidsaldre uden tvivl forbundet med de to Amerikaer. Forfædrenes lande til de som Ammianus Marcellinus kalder 'Brahmaner fra Øvre Indien' strakte sig fra Kashmir langt ind i de (nutidige) Schamo ørkener. En fodgænger fra norden kunne — knapt gørende sine fødder våde — den gang have nået Alaksa halvøen, gennem Manchooria, tværs over den *fremtidige* Tartarbugt, de Kuriliske og Aleutiske øer; mens en anden rejsende, forsynet med en kano, og begyndende fra Syden, kunne have gået fra Siam, krydset tværs over de Polynesiske Øer og trasket ind i enhver del af Sydamerika." (*Men se "Five years of Theosophy," art. "Leaflets from Esoteric History," pp. 338 og 340.*) Dette blev skrevet ved en MESTERS ord — en ret så tvivlsom autoritet for materialisterne og skeptikerne. Men her har vi en fra deres egen flok, og en fugl med den samme fjer — Ernest Hæckel, som, i *hans* distribution af racerne, bekræfter påstanden næsten *ordret*: "Det synes at regionen på jordens overflade hvor menneskers evolution af disse primitive mennesker fra de TÆT RELATEREDE CATARRHINE ABER (! !) fandt sted, enten må søges i Sydasien eller Østafrika [som, forresten, ikke en gang var eksisterede da den Tredie Race blomstrede — *H.P.B.*] eller i Lemurien. Lemurien er et gammelt kontinent nu nedsunket under det Indiske Oceans vande, som, ligger Syd for Asien af i-dag, udstrakt fra den ene side østpå til øvre Indien og Sunda Øen, på den anden vestpå så langt som Madagaskar og Afrika." (*Se supra og sammenlign "The Pedigree of Man," p. 80-81.*)

I epoken vi behandler, var det "Lemuriske" Kontinent, allerede brudt itu mange steder, og dannede nye adskilte kontinenter. Der var i disse dage, ikke desto mindre, hverken Afrika ej heller Amerikaer, endnu mindre Europa, alle disse slumrede endnu på Oceanets bunde. Ej heller var der meget til stede af det nuværende Asien; for de cis-Himalayiske regioner var dækket med have, og ovenfor dette udstraktes *Sveta-dwipa's* "lotus-blade," landene nu kaldt Grønland, Øst og Vest Sibirien, osv., osv. Dette umådelige Kontinent, som en gang havde hersket suverænt over de Indiske, Atlantiske, og Stillehavs Oceanerne, bestod nu af store øer som gradvist forsvandt den ene efter den anden, ind til den afsluttende rystelse omkransede de sidst rester af det. Påskeøen, tilhører for eksempel til den tidligste civilisation i den Tredie

Race. Nedsunken med resten, rejste en vulkansk og pludselig opløftning af Havbunden, de mindre levn fra de Arkaiske tidsaldre uberørt, med dens vulkaner og statuer, i løbet af Champlain epoken med nordisk polar nedsænkning, som et stående vidne på eksistensen af Lemurien. Det siges at nogle af de Australske stammer er de sidste levn af de sidste efterkommer af den Tredie Race.

I dette bekræftes vi igen i et vist omfang af materialistisk Videnskab. Hæckel bemærker da han taler om Blumenbach's brune eller Malay race og Australierne og Papuanerne: — "Der er meget lighed mellem disse sidste og Aboriginerne fra Polynesien, denne Australske ø-verden, som *en gang synes at have været et gigantisk og udstrakt kontinent.*" ("*Pedigree of Man,*" p. 82. *Men se fodnote supra og Tillægget.*)

Det gjorde det med sikkerhed, da det strakte sig, øst og vest, så langt som hvor de to Amerikaer nu ligger, under den Tredie Race, og siden det nuværende Australien kun er en del af det, lige som også nogle få overlevende øer sået her og der på Stillehavets overflade er det og en stor bid af Californien, som tilhøte det. Sjøvt nok, anser Hæckel i hans fantastiske "Pedigree of Man," "Australierne af i-dag for at være de, næsten uforandrede (? !), nedstammende efterkommere af den *anden* gren af den primitive menneskelige race. . . som spredte sig nordpå, først hovedsagelig i Asien, fra menneskets barndomshjem, og synes at have været forælder til alle de andre glat-hårede racer af mennesker. . . . Den ene uld-håret, immigrerede delvist, vestpå " . . . (*dvs.*, til Afrika og nordpå til New Guinea, hvis lande som sagt, den gang, ikke havde nogen eksistens endnu) . . . "den anden, glat-hårede blev evolveret længere mod nord i Asien . . . og befolkede Australien . . . " (p. 81). "Iagttag," skriver en MESTER, "levnene fra den en gang store nation (den Tredie Races Lemurien) i *nogle* af de flad-hovedede aboriginere i jeres Australien" ("*Esoteric Buddhism,*" p. 65). Men de tilhører til de sidste levn af den Syvende Under-race i den Tredie. Prof. Hæckel må også have *drømt* en drøm og for en gangs skyld have haft en *sand* vision!

Det er i denne periode at vi skal se efter den første fremkomst af Forfædrene til de, som af os er navngivet de allerældste mennesker i verdenen — som nu respektivt kaldes de Aryanske Hinduer, Egypterne, og de ældste Persere, på den ene side, og Kaldæerne og Fønikerne på den anden. Disse blev styret af de GUDDOMMELIGE DYNASTIER, *dvs.*, konger og herskere som kun havde fysisk udseende af dødelige mennesker *sådan som det var den gang*, men som var Væsner fra højere og mere himmelske sfærer end vores egen sfære vil være, lange Manvantarer senere. Det er selvfølgelig nytteløst at forsøge at påtvinge deres eksistens overfor skeptikere. *Deres* største stolthed består i at bevise deres patronymske benævnelser som *catarrhinider*; en sandhed de prøver at påvise ved påstået

autoritet med *Coccyx* koblet til deres *os sacrum*, den rudimentære hale som, hvis de blot havde den længe nok, så ville de logre af glæde og for evigt, til ære for dens eminente opdager. Disse vil forblive så trofaste med hensyn til deres abe-forfædre som Kristne vil det overfor den haleløse Adam. Den Hemmelige Lære, leder på dette punkt teosoffer og studerende af Okkulte Videnskaber på rette vej.

Hvis vi betragter den Anden del af den Tredie Race som de første repræsentanter for den *virkelige menneskelige race* med faste knogler, så er Hæckel's formodning at "de primitive menneskers evolution fandt sted . . . i enten Sydasien eller . . . Lemurien" — Afrika, uanset Østlig og Vestlig kan ikke komme på tale — er korrekt nok, hvis ikke helt. For imidlertid at være akkurat, på samme måde som evolutionen af den Første Race (fra *pitærernes* kroppe) fandt sted på syv tydeligt adskilte regioner på den (den gang) ene Jord ved den arktiske pol — således skete den ultimative transformation af den Tredie også: den begyndte i disse nordlige regioner, som lige har været beskrevet nogle få sider tilbage som inkluderende Bæringsstrædet, og hvad der den gang var af tørt land i Centralasien, da klimaet var halv-tropisk endda i de Arktiske regioner og meget tilpasset til det spirende fysiske menneskes primitive behov. Denne region, har mere end én gang imidlertid været kold og tropisk skiftevis siden menneskets fremkomst. Kommentaren fortæller os at den Tredie Race kun var nær midterpunktet af dens udvikling da: —

"Hjulets aske vippede. Solen og Månen skinnede ikke længere over hovederne på den del af de SVED-FØDTE; folk kendte sne, is, og frost, og mennesker, planter, og dyrene blev formindsket i deres vækst. De som ikke uddøde FORBLEV SOM HALVT-UDVOKSEDE BABYER I STØRRELSE OG INTELLEKT. Dette var racernes tredie pralaya.†*

Hvilket igen betyder, at vores klode er underlagt syv periodiske *fuldkomne* forandringer som *pari passu* sker sammen med racerne. For den Hemmelige Lære lærer, at under denne Runde, må der være syv jordiske pralayaer, tre forårsaget ved forandringen i jordens aksens hældning. Det er en *lov* som handler på sit udpegede tidspunkt, og slet ikke blindt, som videnskaben måske tænker, men i streng overensstemmelse og harmoni med *Karmisk* lov. Indenfor Okkultismen refereres denne ubønhørlige lov til som "den store JUSTERER." Videnskaben tilstår dens uvidenhed om årsagen der frembringer klimatiske omskiftelser og sådanne forandringer i akse retningen, som altid følges af disse omskiftelser; ej heller synes den så sikker på akse forandringerne. Og da den er ude af stand til at gøre rede for dem, er den forberedt på at benægte akse fænomener fuldt og helt, end at godtage den intelligente Karmiske hånd og

* "Halvt-udvoksede babyer" i sammenligning med deres gigantiske Brødre i andre zoner. Det ville vi lige så nu.

† Relaterer til Lemurien.

lov som alene fornuftigt kunne forklare sådanne pludselige forandringer og deres resultater. Den har prøvet at gøre rede for dem ved forskellige mere eller mindre fantastiske spekulationer; en af dem ville være den pludselige, og lige så imaginære, kollision af jorden med en komet (De Boucheporn's hypotese), som årsagen til alle de geologiske omvæltninger. Men vi foretrækker at holde fast i vores esoteriske forklaring, fordi FOHAT er lige så god som nogen komet, som der ud over, har universel intelligens til at guide den.

Siden Vaivasvata Manu's Menneskehed fremkom på denne Jord, så havde der således allerede været fire sådanne akse forstyrrelser; da de gamle kontinenter — bortset fra det første — blev suget ind af oceanerne, andre lande fremkom, og mægtige bjergkæder opstod hvor der ikke havde været nogen før. Klodens overflade blev fuldstændigt forandret hver gang; den *stærkestes overlevelse* nationer og racer blev sikret ved rettidig hjælp; og de som ikke passede — fejltagelserne — blev bortskaffet ved at blive fejlet af jorden. Sådant sortering og udskiftning sker ikke mellem solnedgang og solopgang, som man kunne tro, men nødvendiggør mange tusinder af år før det nye hus er sat i orden.

Under-racerne er underlagt den samme renselses proces, og også side-kvistene (familie-Racerne). Lad den, som er vel-bekendt med astronomi og matematik, kaste et retrospektivt blik ind i tussmørket og skyggerne i Fortiden. Lad ham observere, tage notater af det som han ved om historien om folkene og nationerne, og samle deres respektive fremkomster og fald med det som kendes til i astronomiske cyklusser — især med det *Sideriske år*, svarende til 25.868 af vores solare år.* Hvis observatøren er begavet med den mindste intuition, så vil han finde frem til hvordan nationernes ve og vel er intimt forbundet med begyndelsen og afslutningen af denne sideriske cyklus. Sandt nok, har ikke-okkultisten den ulempe at han i ikke har så fjerne tider at forlade sig på. Han ved intet, gennem nøjagtig Videnskab, om hvad som fandt sted for næsten 10.000 år siden; alligevel kan han finde trøst i den viden eller — hvis han foretrækker det — spekulation om skæbnen for enhver moderne nation han kender til — omkring 16.000 år frem i tid.

* Der er, selvfølgelig, andre cyklusser, *cyklusser indeni cyklusser* — og dette er lige det som skaber en sådan vanskelighed i udregningerne af race begivenheder. Kredslobet i ekliptika fuldendes på 25,868 år. Og, med hensyn til vores Jord, udregnes det at jævndøgns punktet falder tilbage halvtreds minutter ti sekunder, årligt. Men der er en anden cyklus indeni denne. Det siges at "da apsis går fremad for at møde den med hastigheden på elleve minutter fire-og-tyve sekunder, årligt," (se artiklen om *Astronomi Encyclopædia Britannica*), "så ville dette fuldende et omløb på et hundrede og femten tusinde tre hundrede og to år (115.302). Approksimeringen af equinox og apsisen er summen af disse bevægelser, en-og-tres minutter fire-og-tredive sekunder, og derfor vender equinox tilbage til den samme position i relation til apsis på 21.128 år." Vi har nævnt denne cyklus i *Isis Unveiled*, Vol. I., i relation til andre cyklusser. Hver har en mærkbar indflydelse på dens samtidige race.

Vores mening er meget klar. Hvert siderisk år trækker troperne sig tilbage fra polen med *fire grader* i hvert omløb fra jævndøgns punkterne, mens ækvator gennemløber de Zodiakale konstellationer. Nu, som enhver astronom ved, så er troperne kun tre-og-tyve grader og en fraktion mindre end en halv grad fra ækvator for nuværende. Derfor har den stadigvæk $2\frac{1}{2}$ grad at løbe før afslutningen af det Sideriske år; som generelt giver menneskeheden, og *især* vores civiliserede racer, en udsættelse på 16.000 år. *

Efter den Store Oversvømmelse af den Tredie Race (Lemurianerne) —

"Mennesker blev betydeligt formindsket i statur, og deres livs længde blev formindsket. Efter at være faldet ned i gudfrygtighed blandede de sig med dyre racer og indgiftede sig blandt giganter og Pygmæer (de formindskede racer fra Polerne) . . . Mange erhvervede sig GUDDOMMELIG, flere ULOVLIG viden, og fulgte villigt den VENSTRE VEJ." (Kommentar xxxiii.)

Således nærmede Atlantiderne sig på deres side ødelæggelse. Hvor mange geologiske perioder tog det at opnå denne *fjerde* ødelæggelse? Hvem kan sige det. . . . Men vi fortælles at —

(44.) DE (Atlantiderne) BYGGEDE STORE BILLEDER, NI YATIER HØJE (27 fod) — STØRRELSEN AF DERES KROPPE (a). LUNARE ILDE HAVDE ØDELAGT DERES FÆDRES (Lemurianernes) LAND. VAND TRUEDE DEN FJERDE (Race) (b).

(a) Det er værd at notere sig at de fleste af de gigantiske statuer opdaget på Påskeøen, en del af et uafviseligt nedsunket kontinent — lige som også de fundet ved udkanten af Gobi, en region som havde været nedsunket i utallige tidsaldre — alle er mellem 20 og 30 fod høje. Statuerne fundet på Påskeøen af Cook målte næsten *syv-og-tyve* fod i højden, og otte fod på tværs af skuldrene. (See § "Sten, Giganternes Vidner" ved slutningen af denne Stanza.) Forfatteren er udmærket klar over at de moderne arkæologer nu har besluttet at "disse statuer er meget gamle," som erklæret af en af de ledende officials fra British Museum, hvor nogle af dem er nu. Men det er en af disse arbitrære beslutninger hos moderne videnskab som ikke bærer megen vægt.

Vi fortælles at det er efter ødelæggelsen af "Lemurien" af underjordiske ilde at mennesket stødt gik ned i statur — en proces allerede påbegyndt efter deres *fysiske* FALD — og at de endelig, efter nogle millioner af år, nåede mellem seks og syv fod, og nu svinder ned til nærmere (lige som de ældre Asiatiske racer) fem end

* Se ved slutningen af denne Stanza "Om Tidsaldrenes og Cyklussernes Varighed."

seks fod. Lige som Pickering viser det, er der i Malay racen (en under-race til den Fjerde Rod Race) en enestående mangfoldighed af statur; medlemmerne af den Polynesiske familie (Tahiti, Samoa, og Tonga øboerne) er af en *højere statur end resten af menneskeheden*; men de Indiske stammer og beboerne fra de Indisk-Kinesiske lande er tydeligt under det generelle gennemsnit. Dette forklares let. Polyneserne tilhører de allertidligste af de overlevende under-racer, de andre til den allersidste og midlertidige stamme. Lige som Tasmanerne nu er fuldkommen uddøde, og Australierne hurtigt uddør, så vil andre gamle racers snart følge efter.

(b) Hvordan kunne disse optegnelser nu være blevet bevaret? kan vi blive spurgt. Selv viden om Zodiakken nægtes Hinduerne af vores venlige og lærde Orientalister, som *konkluderer* at de Aryanske Hinduere ikke vidste noget om den, før Grækerne bragte den ind i landet. Den mal-placerede bagvaskelse blev så tilstrækkeligt modbevist af Bailly, og hvad mere er, med klare *beviser på sandhederne*, så det ikke behøver meget mere yderligere modbevis. Mens Egypterne på deres Zodiakker (*Se Denon's "Voyage en Egypte" Vol. II.*) har uafviselige beviser på optegnelser der omfatter mere end tre-og-ethalvt *sideriske år* — eller omkring 87.000 år — så dækker Hindu udregningerne næsten tre-og-tredive sådanne år, eller 850.000 år. De Egyptiske præster forsikrede Herodot om at Jordens Pol og Ekliptika's Pol førhen havde været sammenfaldende. Men, som bemærket af forfatteren til *Sphinxiad*, "*Disse fattige formørkede Hinduere har registreret en viden om Astronomi for ti gange 25.000 år siden den (sidste lokale) Oversvømmelse (i Asien), eller Rædslens Tidsalder,*" på Indiens breddegrad. Og de besidder optegnede observationer fra tiden for den første *Store Oversvømmelse* i *historisk Aryansk hukommelse* — den som nedsænkede de sidste dele af Atlantis, for 850.000 år siden. Oversvømmelserne som gik forud, er selvfølgelig mere traditionelle end historiske.

Med sænkningen og transformationen af Lemurien begyndende næsten ved den Arktiske Cirkel (Norge), så endte den Tredie Race dens karriere på Lanka, eller snarere på det som blev Lanka hos Atlantiderne. Det lille levn som nu kendes som Ceylon er det Nordlige højland i det gamle Lanka, mens den enorme ø med dette navn, i den Lemuriske periode, var det gigantiske kontinent beskrevet nogle få sider tilbage. Som en MESTER siger (Se — "*Esoteric Buddhism,*" p. 65): — "Hvorfor skulle jeres geologer ikke huske på at under kontinenterne som er udforsket og opfattet af dem . . . kan der være andre og langt ældre kontinenter skjult, dybt i de ufattelige, eller snarere uopfattede ocean senge, hvis aflejringer aldrig har været geologisk udforsket; og at de en dag måske fuldstændig kan ændre alle deres teorier? Hvorfor ikke godtage at vores nuværende kontinenter, lige som Lemurien og Atlantis,

allerede har været nedsænket adskillige gange, og havde tiden til at gen-fremstå igen og bebos med deres nye grupper af menneskeheder og civilisationer; og at ved den første geologiske landhævning ved den næste kataklysm, i serien af periodiske landhævninger som sker fra begyndelsen til slutningen af enhver Runde, så vil vores allerede obducerede kontinenter gå ned og Lemuriaerne og Atlantiserne komme op igen?"

Selvfølgelig ikke de *samme* identiske kontinenter.

Men her er en forklaring nødvendig. Ingen forvirring behøver at opstår med hensyn til postulatet om et Nordligt "Lemurien." Udstrækningen af dette store kontinent ind i det Nordatlantiske Ocean undergraver på ingen måde de opfattelser som så udbredt haves med hensyn til det tabte Atlantis's placering, og den ene bekræfter den anden. Det bør bemærkes at Lemurien, som tjente som den Tredie Rod-Races vugge, ikke kun omfattede en stort område i Stillehavet og det Indiske Ocean, men udstrakte i form af en heste-sko forbi Madagaskar, rundt "Sydafrika" (den gang blot et fragment i processen for tilblivelse), gennem det Atlantiske op til Norge. De store *Engelske fersk-vands lagre kaldet Wealden* — som enhver geolog betragter som udmundingen af en tidligere stor flod — er sengen for hovedstrømmen som drænedet det Nordlige Lemurien i den Sekundære Tidsalder. Denne flods tidligere eksistens er en videnskabelig sandhed — vil dens tilhængere godtage nødvendigheden af at anerkende det Nordlige Lemuriens Sekundære-tidsalder som deres data forlanger? Professor Berthold Seeman anerkender ikke kun realiteten af sådan et mægtigt kontinent, men betragtede *Australien og Europa som tidligere dele af et kontinent* — således bekræftende hele "heste-sko" doktrinen allerede formuleret. Ingen mere slående bekræftelse på vores opfattelse kunne gives, end den sandhed at den ELEVEREDE HØJDERYG i det Atlantiske bassin, 9.000 fod i højden, som løber nogle to eller tre tusinde mile sydpå fra et punkt nær de Britiske Øer, først skrånende mod Sydamerika, derefter *skifter den næsten i rette vinkler* for at fortsætte i en SYD-ØSTLIG linje hen mod den Afrikanske kyst, hvor fra den løber sydpå til Tristan d'Acunha. Denne højderyg er et levn fra det Atlantiske kontinent, og, kunne det blive sporet yderligere, så ville den etablere realiteten af en underhavs heste-sko sammenføjning med et tidligere kontinent i det Indiske Ocean. (*Sml. figur tilpasset fra "Challenger" og "Dolphin" lydene i Mr. Donnelly's, "Atlantis, the Antediluvian World," p. 47.*)

Den Atlantiske del af Lemurien var det geologiske grundlag for det som generelt kendes som Atlantis. Den sidstnævnte, må sandelig snarere blive anset for at være en udvikling af den Atlantiske forlængelse af Lemurien, end en fuldkommen ny landmasse af ophævet land med hensyn til at imødegå de specielle behov i den Fjerde Rod-Race. Lige som i tilfældet med Race-evolution, således også med de kontinentale massers skiften og gen-skiften, så kan ingen klar og tydelig linje trækkes med hensyn til hvor en ny orden ender og en anden begynder. Kontinuitet i naturlige processer brydes aldrig. Således blev Fjerde Race

Atlantiderne udviklet fra en kerne af det Nordlige Lemuriens Tredie Race Mennesker, groft sagt, centreret i retningen af et punkt af land som nu er i midten af Atlanterhavet. Deres kontinent blev dannet af sammensmeltningen af mange øer og halvøer som blev ophævet i tidens almindelige forløb *og ultimativt blev det sande hjem for den store Race kendt som Atlantiderne*. Efter at denne fuldbyrdelse blev opnået så følger det, som er hævdet af den højeste "okkulte" autoritet, at "Lemurien ikke bør blive forvekslet med det Atlantiske Kontinent, mere end Europa med Amerika." ("*Esoteric Buddhism*," p. 58.)

Da det ovenfor nævnte, som kommer fra egne så miskrediteret af ortodoks Videnskab, så vil det af den, selvfølgelig blive anset for mere eller mindre glad fiktion. Selv Donnelly's allerede nævnte kloge værk, lægges til side, på trods af dets påstande alle ligger indenfor en ramme af strenge videnskabelige beviser. Men vi skriver for fremtiden. Opdagelser i denne retning vil retfærdiggøre de Asiatiske filosofers påstande, som fastholder at Videnskaberne — Geologi, Etnologi, og Historie inkluderet — blev udforsket af nationerne fra Før-syndfloden som levede for et unævneligt antal tidsaldre tilbage. Fremtidige fund vil retfærdiggøre korrektheden af de nuværende observationer af sådanne skarpsindige sind som H. A. Taine og Renan. Den førstnævnte viser at civilisationerne i sådanne arkaiske nationer som Egypterne, Aryanerne i Indien, Kaldæerne, Kineserne, og Assyrerne er resultatet af forudgående civilisationer i løbet af "*myriader af århundreder*";* og det sidstnævnte peger på den sandhed, at "Egypten i begyndelsen fremstår moden, gammel, og fuldkommen uden mytiske og heroiske tidsaldre, som om landet aldrig havde kendt ungdom. Dets civilisation havde ingen barndom, og dens kunstarter ingen arkaisk periode. Det Gamle Monarkis civilisation begyndte ikke med barndommen. Den var allerede moden."† Professor R. Owen tilføjer til dette, at "Egypten er angivet at have været et civiliseret og regeret samfund før Menes tid"; og Winchell ("*Pre-Adamites*," p. 120), at "ved Menes epoke var Egypterne allerede et civiliseret og talrigt folk. Manetho fortæller os at Athotis, den første konges Menes's søn, byggede paladset i Memphis; at han var læge, og efterlod *anatomiske bøger*."

Dette er helt naturligt hvis vi er nødt til at tro på Herodot's udtalelser, som i *Euterpe* (cxlii.) optegner, at de Egyptiske præsters historie daterede sig fra omkring 12.000 år før hans tid. Men hvad er 12.000 eller endda 120.000 år sammenlignet med de millioner af år forløbet siden den Lemuriske periode? Den sidstnævnte, er imidlertid ikke blevet efterladt uden vidner, på trods af dens vældige ælde. Lemurianernes komplette optegnelser for vækst, udvikling, social, og endda politisk liv, er blevet bevaret i de

* "*History of English Literature*," p. 23.

† Citeret i "*Atlantis*," osv., p. 132.

hemmelige annaler. Uheldigvis, er der få som kan læse dem; og de som kunne ville stadigvæk være ude af stand til at forstå sproget, med mindre de var bekendt med alle de syv nøgler til dens symbolære. For forståelsen af den Okkulte Doktrin er baseret på de syv videnskaber; videnskaber som finder deres udtryk i de syv forskellige anvendelser af de hemmelige optegnelser i de esoteriske tekster. Således er vi nødt til at beskæftige os med tanketilstande på syv forskellige planer af Idealitet. Enhver tekst relaterer til, og er nødt til at blive gengivet fra, en af de følgende standpunkter —

1. Det Realistiske tankeplan;
2. Det Idealistiske;
3. Det rent Guddommelige eller Åndelige.

De andre planer transcenderer gennemsnitsbevidstheden for meget, især det materialistiske sind, med hensyn til endda at kunne tillade dem at blive symboliseret i udtryk med almindelig fraseologi. Der er intet rent *mytisk* element i nogen af de gamle religiøse tekster; men tanketilstanden hvor i de oprindelig blev skrevet er nødt til at blive fundet frem til og omhyggeligt fulgt under fortolkningsprocessen. For, det er enten symbolsk (arkaisk tanketilstand), sindbilledelig (en senere dog meget gammel tanketilstand), parabolsk (allegori), hieroglyfisk, eller igen *logo-grammatisk* — den mest vanskelige metode af alle, da ethvert bogstav, lige som i det Kinesiske sprog, repræsenterer et helt ord. Således, består næsten ethvert passende navn, uanset det er i Vedaerne, "Book of the Dead," eller Biblen (i en vis grad), af sådanne logogrammer. Ingen som ikke er indviet i mysteriet om okkult religiøs logografi kan antage at vide hvad et navn i ethvert gammelt fragment betyder, før han har mestret ethvert bogstavs betydning som udgør det. Hvordan kan det forventes at den blotte profane tænker, uanset hvor stor han, så at sige, er i hans lærdom om *ortodoks* symbolære — *dvs.*, i denne symbolære som aldrig kan komme ud af de gamle riller for Solar-myten og seksueltilbedelse — skal trænge ind i arcanaen bag sløret. En som beskæftiger sig med det døde bogstavs avne eller skal, hengiver sig selv til de øde ord-symbolers kaleidoskopiske transformationer, kan aldrig forventes at gå ovenfor moderne mytologers luner.

Således forsyner Vaivasvata, Xisuthrus, Deukalion, Noah, osv., osv. — alle hovedfigurerne i verdens-syndfloderne, universelle og delvise, astronomiske eller geologiske — alle sammen i selve deres navne optegnelserne for årsagerne og virkningerne som førte til begivenheden, hvis man blot kan læse dem fuldt ud. Alle sådanne syndfloder er baseret på begivenheder som fandt sted i naturen, og fremstår derfor som *historiske* optegnelser, uanset de var sideriske, geologiske, eller endda ganske enkelt allegoriske, om en moralsk begivenhed på andre og højere planer af væren. Dette mener vi nu er blevet tilstrækkeligt påvist i den lange forklaring nødvendiggjort af de allegoriske Stanzaer.

At tale om en race på ni *yatis*, eller 27 fod høj, i et værk som påberåber sig en mere videnskabelig karakter end "Jack the Giant-Killer," er en til en vis grad usædvanlig fremgangsmåde. "Hvor er dine beviser?" vil forfatteren blive spurgt. I Historien og traditionen, er svaret. Traditioner om en race af giganter i de gamle dage er universel; de eksisterer i mundtlig og skreven overlevering. Indien havde hendes Danavaer og Daityaer; Ceylon havde hendes Râkshasaer; Grækenland, hendes Titaner; Egypten, hendes kolossale Helte; Kaldæa, hendes Izdubarer (Nimrod); og Jøderne deres *Emimere* i Moab landet, med de berømte giganter, Anakim (*Fjerde Mosebog* xiii. 33). Moses taler om Og, en konge som var ni cubits høj (15 fod 4 tommer) og fire bred (*Femte Mosebog*. iii. 11), og Goliat var "seks cubits og en håndsbred i højden" (eller 10 fod 7 tommer). Den eneste forskel der findes mellem den "åbenbarede Skrift" og beviset tilføjet til os fra Herodot, Diodorus Siculus, Homer, Pliny, Plutarch, Philostratus, osv., osv., er denne: Mens paganerne kun nævnte *giganternes skeletter*, der var døde utallige tidsaldre før, hvis overleveringer nogle af *dem personligt havde set*, så forlanger Biblens fortolkere uden at rødme at geologien og arkæologien skal tro, at mange lande var beboet af sådanne giganter i Moses dage; giganter som Jøderne var græshopper i forhold til, og som stadigvæk eksisterede i Joshua's og David's dage. Uheldigvis er deres egen kronologi i vejen. Enten er den sidstnævnte eller giganterne nødt til at blive opgivet. (Men se Del III., *Tillæg*, det afsluttende kapitel.)

Med hensyn til stillestående vidner til de nedsunkne kontinenter, og de kolossale mennesker som beboede dem, er der stadigvæk nogle få. Arkæologien hævder eksistensen af mange af dem på denne klode, selv om den undrer sig over "hvad disse kan være" — så har den aldrig gjort et seriøst forsøg på at løse mysteriet. Ud over Påskeøens statuer allerede nævnt, hvilken epoke tilhører de kolossale statuer, der stadigvæk står oprejste og intakte nær Bamian? Arkæologien tillægger dem de første århundreder af Kristendommen (som sædvanlig), og fejler i dette som den gør i mange andre spekulationer. Nogle få beskrivende ord vil vise læserne hvad statuerne på både Påskeøen og Bamian er. Vi vil først undersøge det som kendes til dem af ortodoks Videnskab. I "*The Countries of the World*," af Robert Brown, i Vol. IV., side 43, påstås det at —

"Teapi, Rapa-nui, eller Påskeøen, er et isoleret sted næsten 2.000 mil fra den Sydamerikanske kyst. . . I længden er den omkring tolv mil, i bredden fire . . . og der er et uddødt krater 1.050 fod høj i dens centrum. Øen er rig på kratere, som har været uddøde så længe at ingen tradition om deres aktivitet findes tilbage. . . .

". . . Men hvem skabte de store stenbilleder (p. 44. osv.) som nu er hovedattraktionen for øens besøgende? *Ingen ved det*" — siger anmelderen. "Det er mere end sandsynligt at de var her da de nuværende beboere (en håndfuld Polynesiske vilde) ankom. . . . Deres håndværk *er*

af en højere orden og det menes at racen som dannede dem var besøgende fra Perus indfødte og andre dele af Sydamerika. . . . Selv ved datoen for Cook's besøg, lå nogle af statuerne der målte 27 fod i højden og otte på tværs af skuldrene, væltet, mens andre der endnu stod op fremstod meget større. En af de sidstnævnte var så høj at skyggen var tilstrækkelig til at give ly for en gruppe på tredive personer mod solens lys. Platformene hvor på de kolossale statuer stod havde et gennemsnit på tredive til fyrre fod i længden, tolv til seksten i bredden. . . . alle bygget af udhuggede sten i Kyklopisk stil, meget lig væggene i Pachacamac Templet, *eller ruinerne i Tia-Huanuco i Peru*" (vol. iii., pp. 310, 311).

"DER ER INGEN GRUND TIL AT TRO AT NOGEN AF STATUERNE ER BLEVET BYGGET, BID FOR BID, VED ET STILLADS OPFØRT OMKRING DEM" — tilføjer tidsskrifter meget tankevækkende — uden at forklare *hvordan* de kunne være bygget på anden vis, med mindre giganter på samme størrelse som statuerne selv udførte det. En af de bedste af disse kolossale billeder er nu på British Museum. Billederne fra Ronororaka — de eneste nu fundet oprejste — er fire i antal, tre dybt nedsunkne i jorden, og en hvilende på bagsiden af dens hoved som et menneske der sover. Deres typer, selv om alle er langhovedet, er forskellige; og de er tydeligt ment som portrætter, da næserne, mundene og kinderne er meget forskellige i formen, deres hoved-pynt viser desuden — en slags flad hat med et bagstykke fastgjort til den til at dække den bagerste del af hovedet — visende at ophavene til dem ikke var vilde fra stenalderen. Med sikkerhed vil spørgsmålet stilles — "Hvem skabte dem?" — men det er ikke arkæologien ej heller endnu geologien som er de sandsynlige med hensyn til at svare, selv om de sidstnævnte anerkender en del af et nedsunket kontinent på Øen.

Men hvem udskar, de endnu større, Bamianske statuer de højeste og mest gigantiske i hele verdenen, for Bartholdi's "Statue of Liberty" *er en dværg* da den blev sammenlignet med de fem største billeder. Burnes, og mange andre Jesuittere som har besøgt stedet, taler om et bjerg "*alle gennemhullet med gigantiske celler,*" med to umådelige giganter udskåret i den samme klippe. De refereres til som de moderne *Miaotse* (*se ovenfor*, citat fra *Shoo-King*) de sidste overlevende vidner til *Miaotse* som havde "forstyrret jorden"; Jesuitterne har ret, og Arkæologerne, som ser Buddhaer i de største af disse statuer tager fejl. For alle disse utallige gigantiske ruiner opdaget den ene efter den anden i vores tid, alle disse umådelige avenuer af kolossale ruiner som krydser Nordamerika langs og ovenfor Rocky Mountains, er Kyklopernes værk, de sande og reelle Giganter fra gammel tid. "Masser af enorme menneskelige ben" blev fundet "i Amerika, nær Misorta," fortæller en berømt moderne rejsende os, præcis på stedet som lokal tradition udpeger som landingsstedet

for disse giganter som overløb Amerika da det knapt var steget op af vandet (Se "*De La Vega*," Vol. ix., ch. ix.). *

Centralasiatiske traditioner siger det samme om de Bamianske statuer. Hvad er de, og hvad er stedet hvor de har stået i utallige tidsaldre, trodsende kataklysmen rundt om dem, og selv menneskets hånd, og i tilfældet med horderne fra Timoor og Vandal-krigerne fra Nadir-Shah? Bamian er en lille, elendig, halv-ruin by i Centralasien, halvvejs mellem Kabul og Balkh, ved foden af Kobhibaba, et stort bjerg på Paropamisian (eller Hindu-Kush) kæden, nogle 8.500 fod over vandoverfladen. I gamle dage, var Bamian en del af den gamle by Djooljool, ruineret og ødelagt til sidste sten af Tchengis-Khan i det XIII'ende århundrede. Hele dalen er indhegnet af kolossale klipper, som er fyldt med delvist naturlige og delvist kunstige huler og grotter, som en gang var dvæle steder for Buddhistiske munke som havde etableret deres *viharaer* i dem. Sådanne *viharaer* opleves i overflod, ind til denne dag, i de klippe-udhuggede templer i Indien og dalene i Jellalabad. Det er ved indgangene til nogle af disse at fem enorme statuer, af det som betragtes som Buddha, er blevet opdaget eller snarere *genopdaget* i vores århundrede, lige som den berømte Kinesiske rejsende, Hiouen-Thsang, taler om, og så dem, da han besøgte Bamian i det VII'ende århundrede.

Når det hævdes at ingen større statuer eksisterer på hele kloden, så bevises sandheden let ved beviset fra alle de rejsende som har undersøgt dem og taget deres mål. Således, er den største 173 fod høj, eller *halvfjerds* fod højere end "Frihedsgudinden" nu i New York, da den sidstnævnte kun er 105 fod eller 34 meter høj. Den berømte Kolos på Rodos selv, mellem hvis ben de største fartøjer let passerede i disse dage, målte kun 120 til 130 fod i højden. Den anden statue, udskåret i klippen lige som den første, er kun 120 fod (15 fod højere end den omtalte "Frihed"). † Den tredje statue er kun 60 fod høj — de to andre endnu mindre, den sidste er kun lidt højere end gennemsnitshøjden for et menneske i vores nuværende race. De første og største af Kolosserne repræsenterer et menneske iført en slags *toga*; M. de Nadeylac mener (Se *infra*) at det generelle udseende af figuren, hovedets linjer, klædningen, og især de lange hængende ører, uafviseligt peger på at Buddha var ment som repræsentanten. Men det ovenfor nævnte beviser ingenting. På trods af sandheden

* Se også "*Pneumatologie des Esprits*" Vol. III., p. 55, de Mirville.

† Den første og anden har, i fællesskab med Bartholdi's Statue, en indgang ved foden førende til en snoet trappe udskåret i klippen op ind i statuernes hoveder. Den eminente Franske arkæolog og antropolog, Marquis de Nadeylac, bemærker passende i hans værk at der i gammel eller moderne tider aldrig var skulptureret en menneskelig figur mere kolossal end den første af de to.

om at de fleste af de nu eksisterende figurer af Buddha, repræsenteret i *Samadhi* positur, har store hængende ører, så er det en senere opfindelse og eftertanke. Denne oprindelige ide skyldtes esoterisk allegori. De unaturlige store ører symboliserer alvidenhed med hensyn til visdom, og mentes som en ihukommelse om kraften i Ham som *ved og hører alt*, og hvis godgørende kærlighed og opmærksomhed for alle væsner ingen kan undslippe. "Den barmhjertige Herre, vores Mester, hører skriget af smerte fra den mindste af det mindste, ovenfor dal og bjerg, og haster mod dens udfrielse": — siger en Stanza. Gautama Buddha var en Aryansk Hindu, og en tilgang til sådanne ører findes kun blandt de Mongolske Burmesere og Siamesere, som, lige som i Chohin, forvrænger dem kunstigt. De Buddhistiske munke, som forandrede *Miaotse* grotterne til *Viharaer* og celler, kom til Centralasien omkring og i det første århundrede af den Kristne tidsregning. Derfor siger Hiouen Thsang, da han omtaler de kolossale statuer, at "den skinnende guld ornamentik som belagde statuerne" i hans tid "blændede ens øjne," men en sådan forgyldning er der ikke den mindste smule tilbage af i moderne tider. Selve klædningen, i kontrast til figuren selv, udkåret i den stående klippe, er lavet af gips og modelleret på stenbilledet. Talbot, som har foretaget den mest omhyggelige undersøgelse, fandt ud af at denne klædning tilhørte en meget senere epoke. Statuen selv er derfor nødt til at blive tillagt en langt tidligere periode end Buddhismen. Hvem repræsenterer den i sådan et tilfælde, kan det spørges?

Endnu en gang besvarer traditionen, bekræftet af skrevne optegnelser, forespørgslen, og forklarer mysteriet. De Buddhistiske Arhater og Asketer fandt de fem statuer, og mange flere, smuldret ned til støv, og da de tre blev fundet af dem i kolossale nicher ved indgangen til deres fremtidige bolig, så dækkede de figurerne med gips, og, over det gamle, modellerede de nye statuer lavet så de repræsenterede Herren Tathagata. Nichernes indre vægge er dækket ind til denne dag med lysende malerier af menneskelige skikkelser, og Buddha's hellige billede gentages i enhver gruppe. Disse freskoer og ornamentter — som minder en om den Byzantinske malestil — skyldes alle asket-munkenes fromhed, lige som andre mindre figurer og klippe-udskårne ornamentter. Men de fem statuer tilhører de Indviedes håndarbejde fra den Fjerde Race, som søgte ly, i Centralasiens bjergkæders befæstninger og toppe, efter deres kontinents nedsænkning. Desuden, er de fem statuer en udødelig optegnelse af den esoteriske lære om den gradvise evolution af racerne.

Den største angives at repræsentere menneskehedens Første Race, dets ætereale krop er udført i hård, evigt eksisterende sten, med henblik på fremtidige generationers instruktion, lige som dens ihukommelse aldrig på anden vis ville have

overlevet den Atlantiske Syndflod. Den anden — 120 fod høj — repræsenterer de svedfødte; og den tredje — målende 60 fod — udødeliggør racen som faldt, og derved grundlagde den første *fysiske* race, født af fader og moder, hvis sidste efterkommere er repræsenteret i Statuerne fundet på Påskeøen; men de var kun 20 til 25 fod i statur ved epoken hvor Lemurien blev nedsænket, efter at det næsten var blevet ødelagt af vulkanske ilde. Den Fjerde Race var endnu mindre, dog gigantisk i sammenligning med vores nuværende Femte Race, og serierne kulminerede endelig i den sidstnævnte. (Se den følgende under-sektion om "Kykloperiske Ruiner, og Kolossale Sten som Vidner på Giganter.")

Disse er, derfor, oldtidens "Giganter," før- og efter-syndflodens *Gibborim* fra Biblen. De levede og florerede for en million snarere end for mellem tre og fire tusinde år siden. Joshua's *Anakim*, hvis hærskarer var lige som "græshopper" i sammenligning med dem, er således et stykke af Israelitisk fantasi, med mindre Israels folk i sandhed hævder en ælde og oprindelse i den Eocæne tid for Joshua, eller i det mindste i den Miocæne tidsalder, og forandrer årtusinder i deres kronologi til millioner af år.

I alt som vedrører forhistoriske tider bør læseren huske på de viise ord fra Montaigne. Den store Franske filosof sagde:

" . . . Det er en fortrukken formodning at ringeagte og fordømme det som falsk, som for os ikke synes at bære nogen sandsynlighed eller sandhed: hvilket er en ordinær fejl hos de som overbeviser dem selv om at være af en mere tilstrækkelig end af en vulgær slags.

" . . . Men fornuften har lært mig, at så resolut at fordømme en ting som falsk og umulig, er at antage over for en selv at have fordelen med hensyn til at have Gud's viljes grænser og begrænsninger, og vores fælles Moder Naturs magt bundet til hans ærme, og at der ikke er nogen større tåbelighed i verdenen end at reducere dem til målet for vores kapacitet og tilstrækkeligheds grænser.

"Hvis vi betegner disse ting som vores fornuft ikke kan nå som monstre eller mirakler, hvor mange af sådanne præsenterer sig selv for vores synsfelt dagligt? Lad os betragte gennem hvilke skygger, og hvor blændede vi føres til viden om de fleste ting som passerer vores hænder; så vil vi sandelig se at det snarere er sædvane end Videnskaben som modtager, deres mærkelighed om dem fra os: og at disse ting, hvis de var nyligt præsenteret for os, så ville vi uden tvivl anse dem lige så meget eller mere usandsynlige og utrolige end noget andet." (*Essays*, chap. xxvi.)

En klart-tænkende lærd, burde eftersøge moderne Historie før denne nægter muligheden af *vores* historie og optegnelser, så vel som de universelle traditioner spredt gennem gammel og moderne litteratur, efter spor efterladt om disse fantastiske racer. Få blandt de ikke troende har formodning om rigdommen af bekræftende bevis som findes spredt rundt omkring og begravet selv i British Museum alene. Læseren

bedes om at kaste et mere blik på emne-stoffet behandlet i kapitlet som følger: —

KYKLOPISKE RUINER OG KOLOSSALE STEN SOM VIDNER PÅ GIGANTER.

I hans enorme værker — *Mémoires adressées à l'Académie des Sciences* — hvor de Mirville udfører opgaven med at bevise djævlens eksistens og vise hans bolig i ethvert gammelt og moderne afgudsbillede, har han samlet flere hundreder af sider med "historiske bevis" på at i *miraklernes* dage — Paganske og Bibelske — der gik stenene, de talte, afgav orakler, og endda sang. At, "Kristus-stenen," eller *Kristus-Klippen*, "den åndelige Klippe" som fulgte "Israel" (*Korint. I. x. 4*) til sidst "blev en *Jupiter-lapis*," slugt af hans fader Saturn, "i form af en sten."* Vi vil ikke stoppe op for at diskutere den indlysende misbrug og materialiseringer af Bibelske metaforer, blot for at bevise afgudsbilleders *Satanisme*, selv om en god del kan siges† om dette emne. Men uden at påberåbe nogen sådan peripateticisme og iboende psykiske evner med hensyn til vores sten, så kan vi på vores side, samle ethvert for hånden til rådighed stående bevis, for at vise at (a) havde der ikke været nogle giganter til at bevæge sådanne kolossale klipper, så ville der aldrig have været et Stonehenge, et Carnac (Bretagne) og andre sådanne Kyklopiske strukturer; og (b) var der ikke sådan noget som MAGI, så kunne der aldrig have været så mange vidner til *orakel* og *talende* sten.

I *Achaica* (p. 81) ser vi Pausanias tilstå, at ved begyndelsen af hans værk, havde han betragtet Grækerne som meget *dumme* "fordi de tilbad stenene." Men, da han nåede Arkadia, tilføjer han: "Jeg har forandret min tankegang." Derfor, uden at tilbede stenene eller sten afgudsbillederne og statuerne, som er det samme — en forbrydelse som Romerske Katolikker er ukloge i at bebrejde Paganere for, da de selv gør det samme — så kan man tillades at tro på det som mange store filosoffer og hellige mennesker har troet på, uden at fortjene at blive kaldt en "idiot" af moderne Pausaniasere.

Læseren henvises til Vol VI. i *Académie des Inscriptions (Mémoires, p. 518, og flg.)* hvis han vil studere de forskellige egenskaber for flinte og småsten set fra et standpunkt med *Magiske* og psykiske kræfter. I et digt om *Stene* tillagt Orfeus, indeles disse sten i *ofitter* og *sideritter*, "slange-stenene" og "stjerne-stenene." " 'Ofitten'

* *Pierres Animées et parlantes.*, p. 283. *Théologie de la Pierre*, 270.

† Saturn er *Kronos* — "Tid." Hans slugning af *Jupiter lapis* kan en dag vise sig at være en profeti. "Peter (*Kefas, lapis*), er *stenen* som Kirken i Rom er bygget på" forsikres vi om. Men *Kronos* er lige så sikker på "at *sluge* den" en dag, lige som han slugte *Jupiter-lapis* og endnu større skikkelser.

er lodden, hård, tung, sort, og *har talens gave*; når man forbereder sig på at kaste den væk, *frembringer den en lyd lig med et barns gråd*. Det er ved hjælp af denne sten at Helanos forudsagde Trojas ruin, hans fødeland . . " osv. (Falconnet.)

Sanchoniathon og Philo Byblos, kalder dem "*Animerede Stene*," ved reference til disse *betyler*. Photius gentager det Damascius, Asclepiades, Isidorus og lægen Eusebius påstår. Den sidstnævnte (Eusebius) skilte sig aldrig af med hans *ofitter*, som han bar i hans favn, og modtog orakler fra dem, afleveret *med en lille stemme lignende en lav hvisken*.* Arnobius (en hellig mand som, "fra at være en Paganer var blevet en af *Kirkens lys*," fortæller Kristne deres læsere) tilstår han aldrig kunne møde en af sådanne stene på sin vej uden at stille den spørgsmål, "som til tider besvares med *en klar og skarp lille stemme*." Hvor er forskellen mellem de Kristne og de Paganske *ofitter*, spørger vi?

Det er også kendt at den berømte sten i Westminster blev kaldt *liafail* — "den talende sten," — som løftede dens stemme blot for at navngive kongen som den havde valgt. Cambry (*Monuments Celtiques*) siger han så den da den stadigvæk bar indskriften: —†

*"Ni fallat fatum, Scoti quocumque locatum
Invenient lapidem, regnasse tenentur ibidem."*

Til sidst, taler Suidas om en vis Heraclius, som med et blik kunne skelne de uanimerede sten fra de som var begavet med bevægelse; og Pliny nævner sten som "løb væk når en hånd nærmede sig dem." (Se *Dictionnaire des Religions par l'abbé Bertrand*; art. om ordene *Heraclius* og *Betyles*.)

De Mirville — som søger at retfærdiggøre Biblen — forespørger meget træffende, om hvorfor de monstrøse sten ved Stonhenge i gamle dage blev kaldt *choir-guar* (fra *Cor*, "dans," hvoraf *chorea*, og *gaur*, en GIGANT), eller giganternes dans? Og derefter sender han læseren hen for at modtage hans svar fra Biskoppen fra St. Gildas. Men forfatterne til *Voyage dans le Comté*

* Det samme, selvfølgelig, som den "lille stemme" hørt af Elias efter jordskælvet ved hulens indgang. (*Kongebog* I., xix. 12.)

† De rokkende, eller Logan, stenene bærer forskellige navne. Kelterne havde deres *clacha-brath*, "Skæbne eller doms-stenene"; *spådoms*-sten, eller "prøvelsens sten" og orakel stenen; Fønikernes bevægende eller animerede sten; den Irske rumlende sten. Bretagne har dets "*pierres branlantes*" ved Huelgoat. De findes i de Gamle og de Nye Verdens: på de Britiske Øer, Frankrig, Spanien, Italien, Rusland, Tyskland, osv., lige som i Nordamerika. (Se Hodson's "*Letters from North America*," Vol. II., p. 440.) Pliny taler om flere i Asien (*Hist. Nat. Lib. I., c. 96*), og Apollonius Rhodius udbreder sig om de vippende sten, og siger at de er "sten placeret på toppen af en gravhøj, og så sensitive *at de kan bevæges med sindet*" (*Ackerman's Arth. Index, p. 34*), refererer uden tvivl til de gamle præster som bevægede sådanne sten ved viljes-kraft og fra distancen.

de *Cornouailles, sur les traces des géants*, og til forskellige lærde værker om Stonehenge runierne,* Carnac og West Hoadley, giver langt bedre og mere pålidelig information om dette bestemte emne. I disse regioner — sande skove af klipper — findes umådelige monoliter, "nogle vejer over 500.000 kilogram" (Cambry). Disse "svingende sten" fra Salisbury Plain menes at være efterladenskaber fra et Druide tempel. Men Druiderne var historiske mennesker og ikke Kykloper, ej heller giganter. Hvem så, *hvis ikke giganterne, kunne nogensinde rejse sådanne masser* (især de i Carnac og West Hoadley), arrangere dem i en sådan symmetrisk orden at de kunne repræsentere planisfæren, og placere dem så vidunderligt i ligevægt at de næppe synes at røre jorden, som sættes i bevægelse ved den mindste berøring af fingeren, og alligevel vil modstå tyve menneskers anstrengelser som ville forsøge at flytte dem.

Vi siger, at de fleste af disse sten er levn fra de sidste Atlantider. Vi vil blive besvaret med at alle geologer hævder at de er af naturlig oprindelse. At, en klippe når den "forvitret," *dvs.*, taber flage efter flage af dens substans under indflydelse af vejret, antager denne form. At, "toppene" i Vest England udviser besynderlige former, også frembragt af denne årsag. Til sidst, at da alle videnskabsfolk betragter "rokkestenene som værende af ren naturlig oprindelse, vind, regn, osv., forårsagende disintegration af klipperne i lag" — så vil vores udtalelse rettelig benægtes, især fordi "vi ser denne klippe-modifikations proces i fremdrift rundt om os i-dag." Lad os undersøge sagen.

Men læs hvad Geologien har at sige, og du vil lære at disse gigantiske masser ofte end ikke tilhører landene hvor i de nu er placeret; at deres geologiske ligheder ofte henhører til strata ukendte i disse regioner og som kun findes langt ovenfor havene. Hr. William Tooke (*French trans., Sépulture des Tartares. Arch. VII, p. 2227*, der spekulerer over de enorme blokke af granit som er strøet ud over Sydrusland og Sibirien, fortæller læseren at, der hvor de nu hviler, der er der hverken klipper ej heller bjerge; og at de må være blevet bragt over "fra umådelige afstande og ved uhyre anstrengelser." Charton (*Voyageurs Anciens et Modernes, vol. I., p. 230*) omtaler et eksemplar af en sådan klippe "fra Irland," som var blevet antaget til analyse af en eminent Engelsk geolog, som tillagde den en fremmed oprindelse, "*meget sandsynligt Afrika.*"

Dette er et mærkeligt *sammenfald*, da Irsk tradition tillægger oprindelsen af hendes cirkulære sten til en *Troldmand som bragte dem fra Afrika*. De Mirville ser i denne troldmand "en forbandet *Hamite.*" Vi ser en mørk

* Se, blandt andre, "*History of Paganism in Caledonia,*" af Dr. Th. A. Wise, F.R.A.S., osv.

† Kam var ikke en Titan eller Gigant mere end Shem og Japhet. De er enten alle Arkite Titanere, som Faber angiver dem, eller myter.

Atlantide i ham, eller måske endda nogle tidligere Lemurianere, som havde overlevet ind til fødslen af de Britiske Øer — GIGANTER på enhver måde og i hvert tilfælde.*

"Mennesker," siger Cambry, naivt, "har intet at gøre med det . . . for *menneskelig* kraft og industri kunne aldrig foretage sådan noget. Naturen alene har opnået alt dette (!) og Videnskaben vil påvise dette en dag" (!) (p. 88). Ikke desto mindre, er det en *menneskelig*, dog gigantisk kraft, som har opnået det, og ikke "naturen" alene mere end gud og djævel.

"Videnskaben," der har sat sig for at påvise at selv sindet og Ånden i mennesket ganske enkelt er resultatet af *blinde kræfter*, er fuldt ud i stand til at modtage opgaven. Den kan komme ud en fin morgen, og søge at bevise at naturen alene har opstillet de gigantiske klipper ved Stonehenge, sporet deres position med matematiske præcision, givet dem form af Dendera planisfæren og Zodiakkens tegn, og bragt sten der vejer over en million pund flyvende fra Afrika og Asien til England og Irland!

Det er sandt at Cambry senere trak det tilbage. "Jeg havde i lang tid troet," siger han, "at *Naturen alene* kunne frembringe sådanne vidundere . . . men jeg *trækker det tilbage* . . . tilfældigheder er *ude af stand til at skabe* sådanne fantastiske kombinationer . . . og de som placerede de omtalte klipper i ligevægt, er de samme som har rejst de bevægelige masser ved dammen i Huelgoat, nær Concarneau. . . ." Dr. John Watson, citeret af den samme forfatter "*Antiquités Celtiques*," p. 99, siger, da han taler om *bevægelige* klipper, eller Rokke-Stenene placeret ved skråningen af Golcar ("Besværgeren"): "Den forbløffende bevægelse af disse masser balanceret i ligevægt fik Kelterne til at sammenligne dem med guder." . . .

I "Stonehenge" (Flinders Petrie) siges det at "Stonehenge er bygget af sten fra området, en rød sandsten, eller 'sarsen' sten, lokalt kaldet 'grå vædre.' Men nogle af stenene, især de som siges at være hengivet til astronomiske formål, er blevet bragt fra det fjerne, sandsynligvis det Nordlige Irland."

For at afslutte, så er en Videnskabsmands refleksioner, i en artikel om emnet publiceret i 1850 i *Revue Archéologique* (p. 473), værd at citere. Papiret siger, med hensyn til rokke stenene: —

"Enhver sten er en blok hvis vægt ville sætte de mest kraftfulde maskiner på en prøve. De er, på sin vis, spredt over kloden, masser, overfor hvilke ordet *materialer* synes at forblive uforklarlig, ved hvis syn forestillingsevnen forvirres, og dette var nødt til at blive begavet med et navn lige så kolossalt som

* Diodorus Siculus hævder at i Isis's dage, var alle mennesker af stor statur, som af Hellenerne blev betegnet Giganter. "Οἱ δ' ἐν Αἰγύπτῳ μυθολογοῦσι κατὰ τὴν Ἰσιδος ἡλικίαν γεγονέναι τίνας πολυσωμάτων."

tingene selv. Bortset fra at, disse *umådelige rokke* sten, sommetider kaldt *router* — placeret opret på en af deres sider lige som på et punkt, så var deres ligevægt så fuldkommen at den mindste berøring er tilstrækkelig til at sætte dem i bevægelse . . . overgår den mest positive viden om statistik. Gensidig mod-bevægelse, overflader, plane, konvekse og konkave efter tur . . . alt dette allierer dem med Kyklopiske monumenter, om hvilke det med god grund kan siges, gentaget efter de La Vega at 'dæmonerne synes at have arbejdet på dem mere end mennesker.' "*

For en gangs skyld er vi enige med vores venner og fjender, de Romerske Katolikker, og spørger hvorvidt sådanne statistiske og ligevægts vidunder-børn, tillagt masser vejende millioner af pund, kan være arbejde udført af Palæolitiske *vilde*, af hule-mennesker, højere end det gennemsnitlige menneske i vores århundrede, og alligevel almindelige dødelige som vi er? Det er til ingen nytte for *vores* formål at referere til de forskellige traditioner tilknyttet rokke-stenene. Det kan stadigvæk være udmærket at minde den Engelske læser om *Giraldus Cambrensis*, som taler om sådan en sten på the Isle of Mona, som vendte tilbage til sit sted, på trods af alle anstrengelser på at holde den andre steder. Ved tiden for Irlands erobring af Henry II., bandt en Count Hugo Cestrensis, som ønskede at overbevise sig selv om sandheden, Mona stenen til en langt større en og fik dem kastet i havet. Den følgende morgen blev den fundet på dens sædvanlige sted. . . Den lærde William of Salisbury garanterer sandheden ved at vidne om dens tilstedeværelse i væggen i en kirke hvor han havde set den i 1554. . . Og dette minder en om det Pliny sagde om stenen efterladt af Argonauterne ved Cyzicum, som Cyzikanerne havde placeret i Prytaneion "hvor fra den *løb væk mange gange*, hvilket tvang dem til at holde den med bly" (*Nat. Hist.*, XXXVI., p. 592) . . . Her har vi umådelige sten omtalt af hele oldtiden som "levende, bevægende, talende og selv-rejsende." De var også i stand til, synes det, at få folk til at løbe væk, siden de blev kaldt *router* ("at putte til flugt," at jage på flugt) og Des Mousseaux viser at de alle er profetiske sten og

* "Det er svært," skriver Creuzer, "ikke at formode planetariske kræfter antaget at blive bevæget af himmelske kræfter i Tiryns's og Mykene's strukturer, analog til de berømte Daktyler." (*Pelasges et Cyclopes*). Ind til denne dag er Videnskaben uvidende om emnet om Kykloperne. De formodedes at have bygget alle de såkaldte "Kyklopiske" værker hvis rejsning nødvendiggjorde regimente af Giganter, og — de var kun syv-og-halvfjerds i alt (omkring hundrede, mener Creuzer). De kaldes "Byggere," og Okkultismen kalder dem INDVIERNE, som, ved at indvie nogle Pelasgianere, således lagde grundstenen til sandt MURERI. Herodot associerer Kykloperne med Perseus "en Assyrisk dæmons søn" (I. VI. p. 54). Raoul Rochette fandt frem til at Palæmonius, Kyklopen for hvem en helligdom blev rejst, "var den Tyriske Herkules." Uanset hvad, var han byggeren af de hellige søjler i Gadir, dækket med mysteriøse tegn som Apollonius fra Tyana var ene om i hans tidsalder at besidde nøglen til; og med figurer som stadigvæk kan findes på Ellora's vægge, de gigantiske ruiner i Viswakarma templet, "Gudernes bygherre og håndværker."

kaldt *skøre* sten (*se hans, "Dieu et les Dieux," p. 587*). "Rokke-stenene godtages indenfor Videnskaben. Hvorfor rokkede den, hvorfor blev den skabt sådan? Man må være blind for ikke at se at denne bevægelse var en mere metode til spådomskunst, og at de på grund af dette blev kaldt 'sandhedens stene.' " (*de Mirville, "Fétichisme"*)*

Dette er historie, forhistoriske tiders Fortid, garanterer det samme i senere tidsaldre. Dracontiaen, den helliget månen og slangen, var de ældre "Skæbnens Klipper" i ældre nationer, hvis bevægelse, eller *rokken*, var en kode fuldkommen åbenlys for de indviede præster, som alene havde nøglen til denne gamle *læsning*. Vormius og Olaüs Magnus viser at det var ifølge oraklets ordrer, "hvis stemme talte gennem de umådelige klipper rejst af kolossale kræfter hos gamle giganter," at kongerne i Skandinavien blev valgt. "I Indien og Persien," siger Pliny, "er det hende (den Persiske Oitzoé) som mageren var nødt til at konsultere med henblik på valget af deres regenter" (*Nat. Hist., lxxxvii., chap. LIV.*); og han beskriver (*i chap. XXXVIII., 1. ii.*) en klippe der overskyggede Harpasa, i Asien, og placeret på en sådan måde at "en enkelt finger

* Herreerne Richardson og Barth siges at være blevet forbavset over at finde de samme trilitiske og rejste sten i Saharas Ørken, som de havde set i Asien, Circassia, Etruria, og i hele Nordeuropa. Hr. Rivett-Carnac, B.C.S., fra Allahabad, den distingverede Arkæolog, viser den samme forbløffelse over at finde beskrivelsen angivet af Sir J. Simpson af de kopagtige aftegninger på sten og klipper i England, Skotland, og andre Vestlige lande — "fremvisende en ekstraordinær lighed" med "mærkerne på peridotit Kampesten som omkranser Dyserne nær Nagpur" (Slangernes by). Den eminente lærde så i dette "en anden og meget ekstraordinær tilføjelse til mængden af beviser. . . at en gren af de nomadiske stammer, som i en tidlig periode fejede hen over Europa, også trængte ind i Indien." Vi siger Lemurien, Atlantis og hendes giganter, og de tidligste racer i den Femte Rod-Race alle generelt havde en hånd med i disse betyler, lithoi, og "magiske" stene. De kop mærkerne Sir J. Simpson observerede, og "hullerne udhulet på overfladen" af klipperne og monumenterne fundet af Hr. Rivett.Carnac "af forskellige størrelser varierende fra seks tommer til en tomme-og-en-halv i diameter, og i dybde fra en til en-og-en-halv tomme generelt arrangeret i perpendikulære linjer præsenterende mange permutationer i antallet og størrelsen og arrangementet af koppene " — er ganske enkelt *skrevne* OPTEGNELSER fra de ældste racer. Hvem som helst som med opmærksomhed undersøger tegningerne lavet med sådanne mærker i "*Archæological Notes on Ancient Sculpturing on Rocks in Kumaon, India, osv.*," vil i det, se den mest primitive stil af mærke eller optegnelse; noget lignende er blevet antaget af de Amerikanske opfindere af Morse koden for telegrafisk skrift, som minder os om Ahgam skrift, en kombination af lange og korte streger, som Hr. Rivett-Carnac beskriver det "skåret i sandsten." Sverige, Norge, og Skandinavien er fyldt med sådanne *skrevne* optegnelser, de Runske bogstaver er fulgt efter kop-mærkerne og lange og korte streger. I "Johannes Magnus' Infolio" ser man repræsentationen af en halv-gud, giganten Starchaterus (Starkad, Kroszharsgrani's elev, Magikeren) som under hver arm holderen en kæmpe sten dækket med Runetegn; og Starkad, tog ifølge Skandinavisk legende til Irland og udførte vidunderlige gerninger i Nord og Syd, Øst og Vest. (*Se "Asgard and the Gods."*)

kan bevæge den, mens vægten af hele kroppen får den til at modstå det." Hvorfor skulle rokkestenene i Irland, eller de i Brinham, i Yorkshire, ikke have tjent med hensyn til den samme metode for *spådomme* eller orakel kommunikationer? De største af dem er åbenlyse levn efter Atlantiderne; de mindre, så som Brinham Klipperne, med nogle roterende sten på deres toppe, er kopier af de ældre lithoi. Havde biskopperne i middelalderen ikke ødelagt alle planerne for *Dracontiaen* som de kunne lægge deres hænder på, så ville Videnskaben vide mere om disse.* Som det er, så ved vi at de blev universelt brugt i lange forhistoriske tidsaldre, og alle med henblik på de samme formål for profeti og MAGI. E. Biot, et medlem af the Institute of France, publicerede i hans *Antiquités de France, Vol. ix.*, en artikel som viser at *Chatam peramba* (Dødens Mark, eller den gamle begravelsesplads i Malabar), er identisk med de gamle grave i Carnac — "en fremtrædende og en central grav." . . . "Ben findes i dem (gravene)," siger han, "og Hr. Hillwell fortæller os at nogle af disse er enorme, de indfødte (i Malabar) kalder gravene Râkshasas (giganternes) boliger." Mange stencirkler, "antaget at være udført af *Panch Pandavaer* (fem Panduer), lige som alle sådanne monumenter i Indien er, så talrige i dette land," blev da de blev åbnet under ledelse af Rajah Vasariddi, "fundet at indeholde menneskelige ben af en meget stor størrelse." (T. A. Wise, i "*History of Paganism in Caledonia*," p. 36).

Igen, har de Mirville ret i hans *generalisering*, hvis ikke i hans konklusioner. Da den længe hyldede teori om at *Dracontiaerne* for det meste er vidner på "store naturlige geologiske turbulenser" (Charlton), og "er *Naturens værk*" (Cambry) nu er forkastet, så er hans bemærkninger meget passende. "Før *umuligheden* af en sådan teori hævdes, råder vi Videnskaben til at reflektere . . . og, frem for alt, ikke længere klassificere *Titanerne* og *Giganterne* blandt primitive legender: for deres arbejder er der, frem for vores øjne, og disse rokkesten vil oscillere på deres grundlag til verdens ende for at hjælpe dem med at se klarer og realisere en gang for alle, at *man ikke helt er en kandidat til Charenton fordi man tror på vidundere certificeret af hele Oldtiden*" ("*Fétichisme*," p. 288).

Det er nøjagtig det som vi ikke kan gentage for ofte, selv om både stemmerne hos Okkultisterne og Romerske Katolikker opløftes i ørkenen. Ikke desto mindre, så kan ingen fejle i at se at Videnskaben er lige så inkonsekvent, for at sige det mindste, i dens moderne spekulationer, lige som gammel og middelalderlig teologi var i *dens* fortolkninger af den såkaldte *Åbenbaring*. Videnskaben vil have mennesker til at nedstamme fra pithecoïd aben — en transformation som nødvendiggør millioner af år — og er alligevel bange for at gøre menneskeheden ældre end 100.000 år! Videnskaben lærer om arternes gradvise transformation,

* Charlton, Forfatteren til "*Voyageurs anciens et modernes*," citeret af de Mirville.

naturlig udvælgelse og evolution fra den laveste form til den højeste; fra bløddyr til fisk, fra reptil til fugl og pattedyr. Alligevel afviser den overfor mennesket, som fysiologisk kun er et højere pattedyr og dyr, en sådan transformation af hans ydre form. Men hvis Wealden's monstrøse iguanodon kan have været forfader til den diminutive iguana af i-dag, hvorfor kunne det monstrøse menneske i den Hemmelige Lære ikke være blevet det moderne menneske — linket mellem Dyr og Engel? Er der noget mere uvidenskabeligt i *denne* "teori," end i den der overfor mennesket afviser ethvert åndeligt udødeligt Ego, og gør ham til en robot, og på samme tid rangerer ham, *som et særskilt slægt* i Naturens system? Okkulte Videnskaber kan være mindre videnskabelige end de nuværende nøjagtige Videnskaber, men de er på trods af dette mere logiske og i overensstemmelse med deres læresætninger. Fysiske kræfter, og naturlige atomers affiniteter kan være tilstrækkelige faktorer til at transformere en plante til et dyr; men det nødvendiggør mere end alene et sammenspil mellem visse materielle aggregater og deres omgivelser, at vække et *fuldt bevidst menneske* til live; selv om han sandelig ikke var mere end en forgrening mellem to "stakkels fætre" af Quadrumanous ordnen. Okkulte Videnskaber indrømmer sammen med Hæckel at (objektivt) liv på vores klode "er et logisk postulat indenfor Videnskabelig naturhistorie," men tilføjer at en afvisning af en lignende *Åndelig* involution, fra *indeni udadtil*, af usynligt subjektivt Ånds-liv — evigt og et Princip i Naturen — er mere ulogisk, om muligt, end at sige at Universet og alt i det er blevet gradvist bygget af blinde kræfter iboende stoffet, uden nogen *ydre hjælp*.

Antag at en Okkultist skulle påstå at det første store orgel i en katedral oprindeligt var fremkommet på den følgende måde. Først, var der en progressiv og gradvis udarbejdelse i Rummet af et organiserbart materiale, som resulterede i frembringelsen af en stofflig tilstand navngivet *organisk* PROTEIN. Efter at disse tilstande er blevet kastet ind i en fase af ustabil ligevægt, under indflydelse af tilfældige kræfter, så evolverede de langsomt og majestætisk til og resulterede i nye kombinationer af udskåret og poleret træ, med messingskruer og hæfteklammer, af læder og elfenben, vind-piber og blæsebælge. Hvorefter, orglet efter at have tilpasset alle sine dele til en harmonisk og symmetrisk maskine, pludselig udblæste Mozart's *Requiem*. Dette blev fulgt af en Sonate af Beethoven, osv., *ad inifinitum*; dets taster spillede af sig selv og vinden blæste i piberne ved sin egen iboende kraft og fantasi. . . . Hvad ville Videnskaben sige til en sådan teori? Alligevel, er det præcis på en sådan en måde at de materialistiske *lærde* fortæller os at Universet blev dannet, med dens millioner af væsner, og mennesket, dets åndelige toppunkt.

Uanset hvad som kan have været Hr. Herbert Spencers sande indre tanker, da han skrev om emnet om arternes gradvise

transformation, så gælder det han siger for vores doktrin. "Konstrueret i evolutionens udtryk, opfattes ethvert væsen som et resultat af modifikationer udarbejdet ved umærkelige overgange *fra et før-eksisterende slags væsen.*" ("*Essays on Physiology,*" Subj. p. 144.) Hvorfor, skulle det historiske menneske så ikke i dette tilfælde være et resultat af en modifikation af et før-eksisterende og for-historisk slags menneske, selv hvis vi af hensyn til argumentationen formoder at der *ikke* er noget indeni ham, som varer længere end, eller lever uafhængigt af, hans fysiske struktur? Men sådan er det ikke! For, når vi fortælles at "organiske stoffer fremstilles i et laboratorium ved det som vi bogstaveligt kan kalde *kunstig evolution*" (*Tillæg til "Principles of Biology," p. 482*), svarer vi den distingverede Engelske filosof, at Alkymister og store adepter har gjort sådan, og, sandelig, langt mere, før kemikerne nogensinde forsøgte at "bygge komplekse kombinationer ud af dissocierede elementer." Paracelsus's *Homunculi* er en sandhed indenfor Alkymi, og vil meget sandsynligt blive en sådan indenfor Kemien, og så vil Fru Shelley's Frakenstein være nødt til at blive betragtet som en profeti. Men ingen kemiker, eller heller en Alkymist, vil nogensinde begave sådan et "Frakenstein's Monster" med mere end dyriske instinkter, med mindre han i sandhed gør det som "Forfædre" krediteres med, nemlig, hvis han efterlader hans egen fysiske krop, og inkarnerer i den "tomme form." Men selv dette ville være et *kunstigt*, ikke et naturligt menneske, for vores "Forfædre" var, i løbet af den evige evolution, nødt til at blive *guder* før de blev mennesker.

Afvigelsen ovenfor, hvis den er en, er et forsøg på en retfærdiggørelse af de få tænkende mennesker i det kommende århundrede som måtte læse dette. Men dette gør også rede for hvorfor de bedste og mest åndelige mennesker i denne vores nuværende tid ikke længere kan være tilfredse med hverken Videnskaben eller teologi; og hvorfor de foretrækker enhver sådan "psykisk galskab" frem for dogmatiske påstande fra begge, hvor ingen af de to har noget bedre at tilbyde en *blind* tro på deres respektive ufejlbarlighed. *Universel* tradition er i sandhed den langt sikrere guide i livet. Og universel tradition viser det oprindelige menneske leve i tidsaldre sammen med hans Skabere og første lærere — Elohimerne — i Verdenens "Edens Have," eller "Frydens." Vi vil behandle de Guddommelige Instruktører i Stanza XII.

45. DE FØRSTE STORE VANDE KOM. DE OPSLUGTE DE SYV STORE ØER (*a*).

46. ALT HELLIGT REDDET, DET UHELLIGE ØDELAGT. MED DEM DE FLESTE AF DE KÆMPESTORE DYR FREMBRAGT FRA JORDENS SVED (*b*).

(a) Da dette emne — den fjerde store syndflod på vores klode i denne Runde — er fuldt ud behandlet i kapitlerne som følger den sidste Stanza, så ville det være gentagelse at sige mere for nuværende. De syv store øer (Dwipaer) tilhørte det Atlaniske kontinent. De hemmelige læresætninger viser at "Syndfloden" overmandede den Fjerde, gigant Race, ikke på grund af deres fordærv, eller på grund af at de var blevet "sorte med synd," men ganske enkelt fordi sådan er ethvert kontinents skæbne, som — lige som alt andet under Solen — fødes, lever, bliver affældig, og dør. Dette var da den Femte Race var i dens barndom.

(b) Således uddøde giganterne — magikerne og troldmændene, tilføjer den populære tradition, men "alle hellige reddet," og alene de "uhellige blev ødelagt." Dette skyldes, imidlertid, lige så meget de "helliges" *forudseenhed*, de som ikke havde tabt brugen af deres "tredie øje," med hensyn til Karma og naturlig lov. Omtalende den efterfølgende race (vores Femte Menneskehed), siger kommentaren: —

"Alene en håndfuld af disse Lærde, hvis guddommelige lærere var gået for at bebo denne Hellige Ø — 'hvor fra den sidste Frelser vil komme' — forhindrede nu menneskeheden i at blive den ene halvdels udrydder af den anden [sådan som menneskeheden gør det nu — H.P.B.]. Den (menneskeheden) blev opdelt. To tredie-dele af den blev regeret af Dynastier af lavere, materielle Ånder på jorden, som tog let tilgængelige kroppe i besiddelse; en tredie-del forblev trofaste, og indtrådte i den spirende Femte Race — de guddommelige Inkarnerer. Da Polerne bevægede sig (for fjerde gang) så indvirkede det ikke på de som var beskyttede, som havde adskilt sig fra den Fjerde Race. Lige som Lemurianerne — var alene de ugudelige Atlantider uddøde, og 'blev ikke set mere.' . . ."

STANZA XII.

DEN FEMTE RACE OG DENS GUDDOMMELIGE LÆRERE.

§§ (47) De første to racers efterladenskaber forsvinder for altid. Grupper af de forskellige Atlantiske racer reddet fra Syndfloden sammen med Forfædrene til den Femte. (48) Oprindelsen til vores nuværende Femte Race. De første guddommelige Dynastier. (49) Historiens tidligste glimt, nu fastgjort til Biblens allegoriske kronologi, og den "universelle" Historie følger den slavisk. — Naturen af menneskeheds første lærere og civilisere.

47. FÅ (*mennesker*) BLEV TILBAGE. NOGLE GULE, NOGLE BRUNE OG SORTE, OG NOGLE RØDE, BLEV TILBAGE. DE MÅNE-FARVEDE (*fra den oprindelige Guddommelige Stamme*) VAR FORSVUNDET FOR ALTID (*a*)

48. DEN FEMTE RACE FREMBRAGT FRA DEN HELLIGE STAMME (*blev tilbage*). DEN BLEV REGERET AF HENDES FØRSTE GUDDOMMELIGE KONGER.

49. "SLANGERNE" SOM GEN-NEDSTEG; SOM SKABTE FRED MED DEN FEMTE (*Race*), SOM LÆRTE OG UNDERVISTE DEN (*b*)

(*a*) Dette vers (47) relaterer til den Femte Race. Historien begynder ikke med den, men levende og stadigt-tilbagevendende tradition gør det. Historien — eller det som kaldes historien — går ikke længere tilbage end til den fantastiske oprindelse af vores femte under-race, "nogle få tusinder" af år. Det er under-inddelingerne af denne første under-race til den Femte Rod-Race som refereres til i denne sætning. "Nogle gule, nogle brune og sorte, og nogle røde, blev tilbage." De "Måne farvede" (*dvs.*, den Første og Anden Race) var forsvundet for altid — ja, uden at efterlade nogen som helst spor; og dette, så langt tilbage som den tredie "Syndflod" i den Tredie Lemuriske race, den "Store Drage," hvis hale fejer hele nationer ud af eksistens på et øjeblik. Og dette er den sande mening med Verset i KOMMENTAREN som siger:

"Den STORE DRAGE har kun respekt for VISDOMMENS 'SLANGER,' *Slangerne hvis huller nu er under de triangulære sten,*" *dvs.*, "Pyramiderne, ved verdens fire hjørner."

(*b*) Dette fortæller os klart det som er nævnt mere end en gang andre steder i Kommentarerne; nemlig, at de tre Racers (den Tredie, Fjerde og den Femte) Adepter eller "Viise" mennesker dvælede i underjordiske beboelser, generelt under en slags pyramide struktur, hvis ikke

reelt under en pyramide. For sådanne "pyramider" eksisterede i de fire hjørner af verdenen og var aldrig et monopol for Faraøernes land, selv om de ind til de blev fundet spredt over hele de to Amerikaer, under og over jorden, under og midt i jomfruelig skove, som på sletten og dalen, blev antaget at være Egyptens eksklusive ejendom. Hvis de sande geometrisk korrekte pyramider ikke længere findes i Europæiske regioner, mange af de formodede tidlige *neolitiske* huler, med kolossale triangulære, pyramidale og koniske *bautasten* i Morbihan, og Bretagne generelt; mange af de Danske gravhøje og selv Sardinien's "gigant grave" med deres uadskillelige ledsagere, *nuragher*, er lige så mange mere eller mindre klodsede kopier af pyramiderne. De fleste af disse er værker fra de første beboere fra det ny-fødte Europæiske kontinent og øer, racerne — "nogle gule, nogle brune og sorte, og nogle røde" — som blev tilbage efter nedsænkningen af de sidste Atlantiske kontinenter og øer (850.000 år tilbage), med undtagelsen af Platon's Atlantiske ø, og før ankomsten af de store Aryanske racer; mens andre blev bygget af de tidligste immigranter fra Østen. De som knapt vil godtage den menneskelige races ælde så langt tilbage som de 57.000 år tillagt af Dr. Dowler til skelettet han fandt i New Orleans på Mississippi's bredder, vil, selvfølgelig, afvise disse fakta. Men de kan gå hen at opleve at de tog fejl en dag. Det er den tåbelige selv-glorificering hos Arkadierne som opfattede sig selv som *προσελήνοι* — ældre end månen — og hos folkene i Attika, som hævdede at de havde eksisteret før solen fremkom i himlen, som vi kan forklejne, ikke deres ubestridelige ælde. Ej heller kan vi le af den universelle tro på at vi havde gigantiske forfædre. Den sandhed at benene fra mammutten og mastodonten, og, i et tilfælde, de fra en gigantisk salamander, er blev forvekslet med menneskelige ben, fjerner ikke den problematik, at af alle pattedyrene, er mennesket det eneste som videnskaben ikke vil tillade at være blevet formindsket, lige som alle andre dyre skikkelser, fra den gigantiske *homo diluvii* til væsnet mellem 5 og 6 fod som han er nu.

Men "Visdommens Slanger" har bevaret deres optegnelser godt, og menneskets evolutions historie *spores* i himlen lige som den spores på underjordiske vægge. Menneskeheden og *stjernerne* er bundet uløseligt sammen, på grund af *intelligenserne* som hersker over de sidstnævnte.

Moderne symbologer kan håne dette og kalde det "fantasi," men "det er ubestrideligt at Syndfloden hos nogle Østlige folk i legenderne (altid) har været associeret ikke kun med Pyramiderne, men også med konstellationerne," skriver Mr. Stainland Wake ("*The Great Pyramid*"). Den "Gamle Drage" er identisk med den "store Oversvømmelse," siger Hr. Proctor (i "*Knowledge*," Vol. I, p. 243): "Vi ved at i fortiden var Dragens konstellationen ved polen, eller bossen, over den himmelske sfære. I stjerne templer . . . ville Dragen være den

øverste eller herskende konstellation . . . det er enestående hvor nært konstellationerne . . . i sekvensen og i udstrækningen af rektascension korresponderer med begivenhederne optegnet med hensyn til den (Bibelske) Oversvømmelse."

Grundene til dette *enestående forhold* er blevet gjort åbenbar i dette værk. Men den viser kun at der var *mange* Syndfloder sammenblandet i erindringerne og traditionerne for den Femte Races under-racer. Den første store "Oversvømmelse" var astronomisk og cosmisk, mens mange andre var *jordiske*. Alligevel, forhindrer dette ikke vores lærde ven Hr. Gerald Massey — en sand *Indviet* i British Museum's mysterier, stadig kun en *Selv-indviet* — i at erklære og insistere på at *den Atlantiske* nedsænkning og Syndflod kun var de antropomorfske fantasier hos uvidende folk; og at Atlantis ikke var bedre end en *astronomisk allegori*. Ikke desto mindre, er den store Zodiakale allegori baseret på historiske begivenheder, og den ene kan knapt interferere med den anden; og det står også til troende at enhver studerende af Okkultisme ved hvad denne astronomiske og zodiakale allegori betyder. Smith viser den sande mening med det i Nimrod Eposet fra de Assyriske tavler. Dens "*tolv cantos*" refererer til "Solens årlige forløb gennem de tolv måneder i året. Hver tavle svarer til en speciel måned, og indeholder en særskilt referencce til dyreformer i Zodiakkens tegn"; den ellefte canto er "konsekreret til Rimmon, Guden for storme og for regn, og harmoniserer med det ellefte tegn i Zodiakken — Aquarius, eller Vandmanden" (*Nineteenth Century*, 1882, p. 236). Men selv dette forudgås i gamle optegnelser af den *før*-astronomiske Cosmiske OVERSVØMMELSE, som blev allegoriseret og symboliseret i den ovennævnte Zodiakale eller Noa Oversvømmelse. Men dette har intet at gøre med Atlantis. Pyramiderne er tæt forbundet med ideerne om både den Store Drage (konstellationen), og "Visdommens Drager," eller de store Indviede fra den Tredie og Fjerde Race, og Nilens Oversvømmelser, betragtet som en guddommelig påmindelse om den store Atlantiske Oversvømmelse. De astronomiske optegnelser over Universel Historie, siges imidlertid at have deres begyndelse med den Tredie Under-race til den Fjerde Rod-race eller Atlantiderne. Hvornår skete det? Okkulte data viser at selv siden den regelmæssige etablering af Zodiakale udregninger i Egypten, *har polerne byttet plads*.

Vi vil for nuværende endnu en gang vende tilbage til dette denne udtalelse. Sådanne symboler som er repræsenteret af Zodiakkens Tegn — en sandhed som tilbyder materialisterne en knage de kan hænge deres en-sporede teorier og opfattelser på — har en for dybdegående betydning, og deres betydning for vores Menneskehed er for vigtig med hensyn til at underlægges afvisning med nogle få ord. Imens, er vi nødt til at betragte meningen med den anden påstand som nævner (vers 48) de første *guddommelige Konger*, som siges at være "gen-nedsteget," have guidet og *undervist* vores Femte Race efter den sidste syndflod!

Vi vil i sektionerne som følger betragte den sidste påstand som historisk, men må afslutte med nogle få ekstra detaljer om emnet "Slanger."

De ubearbejdede kommentarer til de Arkaiske Stanzaer er nødt til at slutte her. Yderligere belysning nødvendiggør beviser anskaffet fra gamle, middelalderlige, og moderne værker som har behandlet disse emner. Alle sådanne beviser er nu nødt til at blive samlet ind, sorteret og bragt sammen i bedre orden, for at vække læserens opmærksomhed med hensyn til denne rigdom af historiske sandheder. Og da den mangfoldige mening med det sære symbol — så ofte refereret til og tankevækkende som "menneskets frister" i kirkens ortodokse lys — aldrig kan insistere stærkt nok på, så synes det mere tilrådeligt at udtømme emnet for ethvert tilrådighedsværende bevis på dette tidspunkt, selv med risiko for gentagelse. Titanerne og Kabirerne har af vores teologer og nogle fromme symbologer, uvægerligt været udlagt som uløseligt forbundet med den groteske personage kalde *djævlén*, og ethvert bevis på det modsatte har hidtil været lige så uvægerligt afvist og ignoreret; derfor, må okkultisten ikke undlade noget som kan have tendens til at overvinde denne bagvaskende konspiration. Det foreslås at inddele disse emner som er involveret med disse tre sidste vers ind i flere grupper, og i dette sidste kapitel undersøge dem lige så omhyggeligt og lige så fyldestgørende som pladsen tillader det. Nogle få yderligere detaljer kan således tilføjes med henblik på de generelle beviser fra oldtiden, om Okkultismens og den Esoteriske Doktrins mest bestredne læresætninger — hvor af størstedelen vil blive fundet i Del II. om Symbolære.

SLANGER OG DRAGER UNDER FORSKELLIG SYMBOLLÆRE.

Navnet på Dragen i Kaldæa blev ikke skrevet fonetisk, men blev repræsenteret af to monogrammer, ifølge Orientalisterne *sandsynligvis* med betydningen, "den skællede." "Denne beskrivelse," bemærker G. Smith meget træffende, "kan selvfølgelig enten tillægges en fabelagtig drage, en slange, eller en fisk," og vi kan tilføje: "Det vedrører i et tilfælde *Makara*, det tiende tegn i Zodiakken, med betydningen et ubestemmligt amfibie dyr på Sanskrit, generelt kaldet Krokodille, og betegner i virkeligheden noget andet. (Se Del II., "*Syvfoldighedens Mysterier*.") Dette, er derfor en virtuel indrømmelse af at Assyriologerne, i det mindste, ikke vidste noget sikkert med hensyn til "Dragens" rolle i det gamle Kaldæa, hvor fra Hebræerne fik *deres* symbolære, for kun bagefter at blive frarøvet den af de Kristne, som gjorde den "Skællede" til en levende entitet og en ondartet magt.

Et eksemplar af Drager, "vingede og skællede," kan ses på British Museum. Repræsenterende begivenhederne ved Faldet ifølge den samme autoritet, så er der også to skikkelser siddende på hver side af et træ, og holdende deres hænder ud mod "æblet," mens Drage-Slangen er

ved "Træets" bagside. Esoterisk, er de to skikkelser to "Kaldæere" klar til indvielse, Slangen symboliserer "Indvieren"; mens de jaloux guder, som forbander de tre, er det eksoteriske profane præsteskab. Ikke meget af den bogstavelige "Bibelsk begivenhed" der, hvilket enhver okkultist kan se.

"Den Store Drage har kun respekt for Visdommens Slinger," siger Stanzaen; som således beviser korrektheden af vores forklaring af de to skikkelser og "Slangen."

"*Slangerne som gen-nedsteg . . . som lærte og underviste*" den Femte Race. Hvilket raskt menneske er i vores dage i stand til at tro at der hermed menes *virkelige* slanger? Derfor det grove gætteri, som nu næsten er blevet et aksiom hos videnskabsfolkene, med hensyn til at de som skrev om forskellige hellige Drager og Slinger i oldtiden enten var overtroiske eller tåbelige mennesker, eller var opsat på at bedrage dem som er mere udvidende end dem selv. Alligevel, indebar udtrykket fra Homer og fremad noget skjult for den profane.

"Frygtelige er guderne når de manifesterer sig selv" — disse *guder* som mennesker kalder *Drager*. Og Aelianus, som behandler disse Ophidianske symboler i hans "*De Naturâ Animalium*," foretager visse bemærkninger som viser at han udmærket forstod naturen af disse meget gamle symboler. Således forklarer han meget træffende med hensyn til det ovennævnte homeriske vers — "For Dragen, mens hellig og med hensyn til at blive tilbedt, *indeni sig selv har noget af endnu mere guddommeligt natur* som det er bedre (for andre?) at blive i uvidenhed om" (Book xi., ch. 17).

Denne "Drage" har en syvfoldig betydning, den højeste og den laveste kan angives. Den førstnævnte er identisk med den "Selv-fødte," Logosen (Hindu *Ajaen*). Han var den anden person i Treenigheden, SØNNEN, hos de Kristne Gnostikere kaldt Naasenerne, eller Slange-Tilbederne. Hans symbol var konstellationen Dragen.* Dens syv "stjerner" er de syv stjerner som holdes i "Alfaen og Omegaens" hånd i *Johannes Åbenbaring*. I dens mest jordiske mening, blev udtrykket "Drage" tillagt de *Vise* mennesker.

Denne del af oldtidens religiøse symbolære er meget dunkel og mysteriøs, og kan forblive uforståelig for den profane. I vores moderne tid støder dette så meget mod Kristne øre at det næppe, på trods af al civilisation, kan undslippe i at blive anset for at være en undsigelse af de mest hyldede Kristne dogmer, et emne som, for at yde det retfærdighed, nødvendiggjorde Milton's pen og geni, hvis poetiske fiktion nu har rodfæstet sig i Kirken som åbenbaret dogme.

Havde allegorien om Dragen og hans formodede erobrere i

* Som vist af H. Lizeray i "Trinite Chretienne Devoilée" — placeret mellem den uforanderlige Fader (Polen, et fastlagt Punkt) og foranderligt stof, transmitterer Dragen til den sidstnævnte indflydelserne han modtager fra Polen, deraf hans navn — *Verbummet*.

Himlen sin oprindelse hos Skt. Johannes, og i hans *Åbenbaring*? Empatisk svarer vi — Nej. Hans "Drage" er Neptun, symbolet for Atlantisk magi.

For at påvise negationen bedes læseren at undersøge Slangens eller Dragens symbolære under dens mange aspekter.

DE SIDERISKE OG COSMISKE IDEOGRAMMER.

Enhver astronom — foruden Okkultister og Astrologer — ved figurativt, at det astrale lys, mælkevejen, og også Solens vej til Cancers og Capricorns vendekredse, så vel som det Sideriske og Tropiske års cirkler, altid blev kaldt "Slinger" i adepternes allegorier og mystiske fraseologi.

Dette, cosmisk, så vel som metaforisk. Poseidon er en "Drage": "*Chozzar*, af den profane kaldt Neptun" (Peratæ Gnostikerne); den "Gode og Fuldkomne Slange," Naaseniernes Messias, hvis symbol i Himlen er *Dragen*.

Men man burde diskriminere mellem dette symbols tegn. For eksempel: Zoroastrisk Esoterisme er identisk med den i den Hemmelige Læres; og når vi eksempelvis, i Vendidad, læser om beklagelser ytret imod "Slangen," hvis bid har transformeret Airyana-Vaêgô's skønne, evige kilde, ved at forandre den til vinter, genererende sygdom og død, på samme tid lige som mental og psykisk fortæring, så ved enhver okkultist at Slangen hentydet til er nordpolen, så vel som himlens pol.* Den sidstnævnte frembringer årstider i overensstemmelse med vinklen hvor ved den gennemtrænger jordens centrum. De to akser var *ikke længere parallelle*; derfor var Airyana-Vaêgô's evige kilde ved den gode flod Dâitya forsvundet, og "de Aryanske Magere var nødt til at immigrere til Sagdiani" — siger de eksoteriske beretninger. Men den esoteriske lære siger at polen var passeret gennem ækvator, og at den Fjerde Races "lyksalighedens land," dens arv fra den Tredie, nu var blevet en region for ødelæggelse og elendighed. Dette alene burde være et uigendriveligt bevis på de Zoroastriske Skrifers store ælde. Neo-Aryanerne fra efter-syndflodens tidsalder kunne, selvfølgelig, knapt genkende bjergene, på hvis bjerg-toppe deres forfædre havde mødtes *før Oversvømmelsen*, og konverseret med de rene "Yazathaer" (Elementernes himmelske Ånder), hvis liv og *føde* de en gang havde delt. Som vist af Eckstein (*Revue Archéologique*, 8th year, 1885), "synes Vendidad at påpege en stor forandring i Centralasiens atmosfære; stærke vulkanske udbrud og en hel bjergkædes kollaps i nærheden af Kara-Korum kæden."

* Symboliseret af Egypterne i form af en Slange med en høgs hovede.

Egypterne symboliserede, ifølge Eusebius, som for en gangs skyld (og hvilket vidunder) skrev sandheden, Kosmos ved en stor ildagtig cirkel, der repræsenterede en slange med en høgs hoved liggende på tværs af dens diameter. "Her har vi jordens pol indenfor ekliptikas plan, ledsaget af alle de ildagtige konsekvenser som må opstå fra en sådan tilstand i himlene: hvor hele Zodiakken i 25.000 (ulige) år, må have rødmættet med den solare blussen, og *hvert tegn må have været vertikalt* i forhold til polar regionen." (Se Mackey's "*Sphixiad.*")

Meru — gudernes bolig — var, som før forklaret, placeret i Nordpolen, mens *Pâtâla*, den nedre region, blev antaget at ligge i Syd. Lige som hvert symbol i esoterisk filosofi har syv nøgler, geografisk, så har *Meru* og *Pâtâla* en betydning og repræsenterer lokaliteter; mens de astronomisk, har en anden, og betyder "de to poler," betydninger som de i *eksoterisk* sekterisme ofte endte med at blive fremstillet som — "Bjerget" og "Afgrunden," eller Himlen og Helvede. Hvis vi for nuværende kun betragter den astronomiske og geografiske betydning, så kan det ses at de gamle kendte den Arktiske og Antarktiske regions topografi og natur bedre end nogen af vores moderne astronomer; de havde grunde, og nogle gode grunde til at navngive en "*Bjerget*" og den anden "*Afgrunden*." Lige som forfatteren lige citeret halvt forklarer, så betød *Helion* og *Acheron* næsten det samme: "*Heli-on er Solen i det højeste*" (Helios, Heli-on, "den allerhøjeste"); "og *Acheron* er 32 gr. ovenfor polen, og 32 nedenfor den, den allegoriske flod antages således at berøre den nordlige horisont ved 32 breddegrader. Den store konkav, som for evigt er skjult for vores synsvidde og som omgav sydpolen, blev derfor kaldt AFGRUNDEN, mens de, hen mod Nordpolen observerende at en bestemt omkreds i himlen altid kom til syne ovenfor horisonten — så kaldte de den for Bjerget. Da Meru er Gudernes høje bolig, blev disse sagt at *opstige* og *nedstige* periodisk; hvormed der (astronomisk) mentes de *Zodiakale* guder, passagen af Jordens oprindelige Nordpol til himlens Sydpol. "I denne tidsalder," tilføjer forfatteren til det besynderlige værk, "*Sphixiad*" og fra "*Urania's Key to the Revelations*" — "ved middagstid, ville ekliptika være parallel med meridianen, og dele af Zodiakken ville nedstige fra Nordpolen til den nordlige horisont; krydsende *Slangens otte snoninger* (otte sideriske år, eller over 200.000 solare år), som ville ligne en imaginær *stige* med *otte stave* rækkende fra jorden op til polen, *dvs.*, Jove's trone. Opad denne stige, opsteg og nedsteg så, Guderne, *dvs.*, Zodiakkens tegn. (Jakob's stige og englene) Det er mere end 400.000 år siden Zodiakken dannede siderne i denne stige."

Dette er en sindrig forklaring, selv om den ikke er helt fri for okkult kætteri. Alligevel er den nærmere sandheden end mange af en mere videnskabelig

og især teologisk karakter. Som lige sagt, var den Kristne treenighed rent astronomisk fra dens begyndelse, hvilket fik Rutilius til at sige — om de som euhemeriserede den — "*Judæa gens, radix stultorum.*"

Men den profane, og især de Kristne fanatikere, som altid søger videnskabelig bekræftelse på deres *døde-bogstavs* tekster, vil vedblive at se den Første Mosebogs sande Slange, Satan, menneskehedens Fjende i den himmelske pol i stedet for hvad den er — en kosmisk metafor. Når *guderne siges at forsage jorden*, så betyder det ikke kun guderne, beskytterne og lærerne, men også de *mindre* guder — regenterne af Zodiakens tegn. Alligevel, frem står de førstnævnte, som reelle og eksisterende Entiteter som gav fødsel til, plejede, og oplærte menneskeheden i dens tidligste barndom, i ethvert Skrift, i det Zoroastriske lige så meget som i de Hinduistiske Evangelier. Ormazd, eller Ahura-Mazda, "Visdommens Herre," er syntesen af Amshaspenderne (eller *Amsha-Spenta* — "Udødelige Velgørere"),* imidlertid "Ordet," eller *Logosen* og dens seks højeste aspekter i Mazdyanismen. Disse "Udødelige Velgørere" er beskrevet i *Zamyad yasht* som "Amsha-Spentaerne, de skinnende, med virkningsfulde øjne, store, hjælp-somme udødelige og rene som alle er af lige sind, lige tale, alle syv gør det samme som er *skaberne og ødelæggerne af Ahura-Mazda's væsner*, deres skabere og tilsynsførende, deres beskyttere og herskere"

Alene disse få liner indikerer den duale og endda trefoldige karakter af Amshaspenderne, vores Dhyan-Chohaner eller "Visdommens Slanger." De er identiske med, og alligevel adskilte fra Ormazd (Ahura-Mazda). De er også de Kristnes Engle fra Stjerneerne — Zoroasternes Stjerne-yazataer — eller yderligere de syv planeter (inklusive solen) i enhver religion.† Tilnavnet — "de skinnende med virkningsfulde øjne" — beviser det. Dette på de fysiske og sideriske planer. På det åndelige, er de Ahura-Mazda's guddommelige kræfter; men på det astrale og psykiske plan er de igen, "Byggerne," "vogterne," *Pitarerne* (fædrene), og menneskehedens første Undervisere.

Når de dødelige er blevet tilstrækkeligt åndeliggjorte, så vil der ikke mere være et behov for at *pålægge* dem en korrekt forståelse af gammel Visdom. Mennesker vil i så fald *vide*, at der endnu ikke har været en stor Verdens-reformator, hvis navn er passeret videre til vores generation, som (a) ikke var en direkte emanation af LOGOSEN (under hvilket som helst navn kendt af os), *dvs., en essentiel* inkarnation af en af "de syv," fra den "guddommelige Ånd som er syvfoldig"; og (b) som ikke var fremkommet før, i de

* Også oversat som "lyksalige Udødelige" af Dr. W. Geiger; men det første er mere korrekt.

† Disse "syv" blev otte, *Ogdoaden*, i de senere *materialiserede* religioner, den syvende, eller det højeste princip, var ikke længere den gennemtrængende Ånd, Syntesen, men blev et antropomorfisk tal, eller ekstra enhed.

fortidige Cyklusser. De vil derefter anerkende, årsagen som i historien og kronologien frembringer visse gåder i tidsaldrene; for eksempel årsagen til, hvorfor, det for eksempel er umuligt *for dem* at tillægge nogen pålidelig dato til Zoroaster, som opleves multipliceret med tolv og fjorten i *Dabistan*; hvorfor Rishierne og Manuerne er så sammenblandet i deres antal og individualiteter; hvorfor Krishna og Buddha omtaler dem selv som *re-inkarnationer*, *dvs.*, Krishna identificeres med Rishien Narâyana, og Gautama angiver en serie af hans tidligere fødsler; og hvorfor den førstnævnte, som især, er den "*meget suveræne* Brahmô," alligevel kaldes *Amsámsávatâra* — kun "en del fra en del" af den Højeste på Jorden. Til sidst, hvorfor Osiris er en stor Gud, og på samme tid en "Jordens prins," som genfremstår i Thoth-Hermes, og hvorfor Jesus (på Hebraisk, Joshua) af Nazaret er anerkendt, kabalistisk, i Joshua, Nun's Søn, så vel som i andre personer. Den esoteriske doktrin forklarer det ved at sige at hver af disse (lige som mange andre) fremstod først på jorden som en af de syv kræfter fra LOGOSEN, individualiseret som en Gud eller "Engel" (budbringer); derefter, opblandet med stof, var de gen-fremstået på skift som store viismænd og undervisere som "lærte den Femte Race," efter at have oplært de to tidligere racer, havde hersket i de Guddommelige Dynastier, og havde til sidst ofret dem selv, med henblik på at blive genfødt under forskellige omstændigheder med henblik på menneskehedens bedste, og med hensyn til dens frelse i visse kritiske perioder; ind til de i deres sidste inkarnationer i sandhed var blevet "delene fra delen" på jorden, dog *de facto* den Ene Højeste i Naturen.

Dette er Teogoniens metafysik. Og, lige som enhver "Kraft" blandt de SYV (en gang) har (når den først er individualiseret) en af skabelsens elementer i sin varetægt, og hersker over den,* så kommer deraf de mange meninger til ethvert symbol, som, med mindre det fortolkes i overensstemmelse med den esoteriske metode, generelt fører til en uløselig forvirring.

Behøver den Vestlige Kabalist — generelt en opponent til den Østlige Okkultist — et bevis? Lad ham åbne Eliphas Lévi's *Histoire de la Magie*," p. 53, og omhyggeligt undersøge hans "*Grand Symbole Kabalistique*" fra Zohar. Han vil, på den angivne indgravning, se en *hvid* mand stående oprejst og en *sort* kvinde på hovedet, *dvs.*, stående på hendes hoved, hendes ben passerer ind under den mandlige figurs udstrakte arme og rager frem bag skuldrene, mens deres hænder forenes i en vinkel på hver side. Eliphas Lévi fremlægger det, som Gud og Naturen; eller Gud, "lys," spejlet omvendt i "Natur og Stof," mørke. Kabalistisk og symbolsk har han ret; men kun så vidt som sindbilledlig kosmogoni angår. Ej heller har han på nogen måde opfundet symbolet mere

* Disse elementer er — Det kosmiske, det jordiske, det mineralske, de plantemæssige, det dyriske, det vandige, og til sidst det menneskelige — i deres fysiske, åndelige, og psykiske aspekter.

end Kabalisterne har: de to skikkelser i hvid og sort sten har eksisteret i Egyptens templer fra tidernes morgen — i overensstemmelse med traditionen; og historisk — lige siden Kong Kambyes dage, som personligt så dem. Derfor må symbolet have eksisteret for næsten 2.500 år siden. Dette, som minimum, for denne Persiske regent, som var søn af Cyrus den Store, efterfulgte hans fader i året 529 F.Kr. Disse skikkelser var de to *Kabirier der personificerede de modsatte poler*. Herodot (*Thalia*, No. 77) fortæller eftertiden at da Kambyes gik ind i Karbirim's templet, brød han ud i et uudslukkeligt latterudbrud, da han så hvad han troede var en oprejst mand og en kvinde stående på sit hoved foran han. Disse var imidlertid polerne, hvis symboler havde til hensigt at mindedes "passagen af Jordens oprindelige Nordpol til Sydpolen på Himlen," lige som det blev opfattet af Mackey.* Men de repræsenterede også de *omvendte* poler, som konsekvens af aksens store hældningsvinkel, som, hver gang som et resultat heraf frembragte Oceanernes omplaceringer, de polare landes nedsenkning, og den efterfølgende *ophævning* af nye kontinenter i de ækvatoriale regioner, og *vice versa*. Disse Kabirim var "Syndflods" guderne.

Dette kan hjælpe os til at opfatte nøglen til den tilsyneladende håbløse forvirring blandt antallet af navne og betegnelser tildelt de selv samme guder, og klasser af guder. Faber viste allerede, ved begyndelsen af dette århundrede, identiteten af Korybanterne, Curetes, Dioscuri, Anactes, Dii Magni, Idei Dactyli, Lernerne, Penaterne, Manes,† Titanerne, og Aleterne med KABIRIEN. Og vi har vist at de sidstnævnte var de samme som Manuerne, Rishierne og vores Dhyan Chohaner, som inkarnerede i den Tredie og Fjerde Race's Lærde. Således, mens Kabiri-Titanerne var syv store guder i Theogony: blev Titanerne cosmisk og astronomisk kaldt Atlantes, måske, som Faber siger, fordi de var forbundet

* Som tilføjer at Egypterne havde forskellige måder at repræsentere Polernes vinkler på. I Perry's *View of the Levant* er der også "en figur som repræsenterer Jordens Sydpol i konstellationen Lyren," hvor i polerne fremstår som to *lige stave*, anbragt oven på høge's vinger, men de blev også ofte repræsenteret som slanger med høgehoveder, en i hver ende.

† Faber og Bishop Cumberland ville gøre dem alle til de senere paganske personificeringer, af "den Noetiske Ark, og ingen andre end Patrikarken (Noa) og hans familie" (!) sådan som den førstnævnte forfatter angiver det. *Se hans "Kabiri," Vol. I., 136;* fordi, vi fortælles, at "efter Syndfloden, så havde de fromme Noachidæ til minde om begivenheden etableret en religiøs festival, som senere hen, blev forvrænget af deres *ufromme* efterkommere; dæmoner eller helte-guder; og som i sidste ende uden at rødme tilranede sig religionens navn og klædning" (*Vol. I., p. 10.*). Nu svarer det sandelig til at lægge en lyseslukker over de menneskelige ræsoneringsevner, ikke kun med hensyn til oldtiden, men selv vores nuværende generationer. Vend udtalelsen om, og forklar efter ordene "Noa og hans familie" at det som menes med denne patriark og familie er ganske enkelt den Jødiske version om et Samotrakisk mysterium, om *Saturn*, eller *Kronos-Sadic* og hans Sønner, og så kan vi sige *Amen*.

(a) med *At-al-as* "den guddommelige Sol," og (b) med *tit* "syndfloden." Men dette er, hvis det er sandt, kun den eksoteriske version. Esoterisk, afhænger symbolernes betydning af den brugte betegnelse, eller titel. De syv mysteriøse, store ærefrygt-indgydende guder — *Dioscurierne*, * guddommene omgivet med okkult naturs mørke — bliver *Idei* (eller Idæisk finger) hos adept-healeren med metaller. Den sande etymologi for navnet *lares* (som nu betegner "spøgelse") skal søges i det Etruskiske ord "*lars*," "anfører," "leder." Sanchoniathon oversætter ordet *Aletæ* som ild tilbedere, og Tabor mener at det stammer fra *Al-Orit*, "ildens gud." Begge har ret, da i begge tilfælde er det en reference til Solen (den højeste Gud), som de planetariske guder "graviterer" (astronomisk og allegorisk) hen mod og som de tilbeder. Lige som *Lares*, er de i sandhed de Solare Guddomme, selv om Faber's etymologi, som siger at "*lar*" er en sammentrækning af "*El-Ar*," den solare guddom, ikke er helt korrekt. De er "larerne," anførerne og lederne af mennesker. De var, lige som *Aletæ*, de de syv planeter — astronomisk; og som *Larerne*, regenter af det samme, vores beskyttere og herskere — mystisk. Med henblik på eksoterisk eller fallisk tilbedelse, så vel som cosmisk, var de Kabirierne, deres attributter blev genkendt i disse to kapaciteter ved navnene i templerne som de respektivt tilhørte, og de fra deres præster. De tilhørte imidlertid, alle de Syvfoldige skabende og grundlæggende grupper af Dhyan Chohaner. Sabeanerne, som tilbedte "de Syv Planeters regenter" lige som Hinduerne gør det med deres Rishier, anså Seth og hans søn Hermes (Enok eller *Enos*) for at være de højeste blandt de planetariske guder. Seth og Enos blev lånt fra Sabeanerne og derefter forvrænget af Jøderne (eksoterisk); men sandheden om dem kan stadigvæk spores selv i *Første Mosebog*. † Seth er "forfaderen" til disse tidlige mennesker fra den Tredie Race hvor i de "Planetariske" engle havde inkarneret — han selv en Dhyan Chohan, som tilhørte de grundlæggende guder; og Enos (Hanoah eller Enok) eller Hermes, blev angivet som *hans søn* — fordi det var et generisk navn for alle de tidlige *Seere* ("Enoichion"). Deraf tilbedelsen. Den Arabiske forfatter Soyuti siger at de tidligste optegnelser nævner Seth, eller *Set*, som grundlægger af Sabeanismen; og derfor at pyramiderne som legemliggør det planetariske system blev anset for at være stedet for både Seth's og *Idris's* (Hermes's og Enok's) grav, (*Se Vyse, "Operations," Vol. II., p. 358*); at Sabeanerne drog på pilgrimsfærd

* Som senere, hos Grækerne kun blev begrænset til Castor og Pollux. Men i Lemuriens dage, var *Dioscurierne*, de "Æg-Fødte," de Syv Dhyan Chohaner (Agnishwatta-Kumâra) som inkarnerede i de Syv Lærde fra den Tredie Race.

† Clement fra Alexandria anerkendte den astronomiske betydning i kapitel xxv. *og flg.* i Anden Mosebog. Ifølge den Mosaiske doktrin, siger han at de syv planeter hjælper med frembringelsen af jordiske ting. De to keruber som står på de to sider af den hellige tetragrammaton repræsenterer Ursa Major og Ursa Minor.

der til, og *udsang bønner syv gange om dagen, vendende sig mod Nord* (Bjerget Meru, Kaf, Olympen, etc., etc.) (Se *Palgrave, Vol. II., p. 264*). Abd Allatif siger besynderlige ting om Sabeanerne og deres bøger. Lige så gør Eddin Ahmed Ben Yahya, som skrev 200 år senere. Mens den sidstnævnte hævder "at hver pyramide var helliget *en stjerne*" (snarere en stjerne *regent*), så forsikrer Abd Allatif os om "at han i Sabeanske bøger havde læst at en pyramide var Agathodæmon's grav og en anden var Hermes's" (*Vyse, Vol. II., p. 342*). "Agathodæmon var ingen anden end Seth, og, ifølge nogle forfattere, var Hermes hans søn," tilføjer Hr. Stainland Wake i "*The Great Pyramid*," p. 57.

Således, mens de i Samotrake og de ældste Egyptiske templer var de store Cosmiske Guder (de syv og de *ni-og-fyrre* Hellige Ilde), så blev deres riter i de Græske helligdomme for det meste falliske, og derfor uanstændige for den profane. I det sidstnævnte tilfælde var de 3 og 4, eller 7 — de mandlige og kvindelige principper — (*crux ansata*); denne inddeling viser hvorfor nogle klassiske forfattere mente at de kun var tre, mens andre angav fire. Og disse var — Kabirien — Axieros (i hans kvindelige aspekt, Demeter); Axio-Kersa (Persefone)*; Axiokersos (Pluto eller Hades); og Kadmos eller Kadmilos (Hermes — ikke den ithyfalliske Hermes nævnt af Herodot (II. 51) men "han fra den hellige legende," kun forklaret under de Samotrakiske mysterier). Denne identifikation, som, ifølge Skolastikeren Apollon (Rh. I. 217), skyldes en indiskretion hos Mnaseas, er slet ikke en sådan, da navne alene ikke afslører meget. Der var yderligere andre som hævdede, at have lige så ret i deres betragtning, at der kun var to Kabiri. Disse var, esoterisk, de to Dioscuri, Castor og Pollux, og eksoterisk, Jupiter og Bacchus. De to personificerede de jordiske poler, geodætisk; den jordiske, og himlens pol — astronomisk, lige som også det fysiske og det åndelige menneske. Historien om Semele og Jupiter og Bacchus's fødsel, *Biamateren*, med alle omstændighederne omkring den, behøver kun at blive læst esoterisk for at forstå allegorien. Rollerne spillet i begivenheden af ilden, vandet, jorden, osv., i de mange versioner, vil vise hvordan "gudernes fader"

* Det er en besynderlig ide — måske, alligevel ikke ret langt fra sandheden — den spekulation fra Mackey, den selv-skabte Adept fra Norwich, angivet i hans "Mythological Astronomy." Han siger at Kabirierne navngivet Axieros og Axiokersa udledte deres navne (*a*) fra *Kab* eller *Cab*, et mål, og fra *Urim*, himlene: Kabirim var således "et mål for himlene"; og (*b*) at deres særegne navne, tyder på *princippet for formering*, refereret til kønnene. For, "ordet *køn* blev førhen forstået som *aix*, som nu er endt . . . som *køn*." Og han refererer til "Encyclopædia Londinus" ved ordet "*aspiration*." Hvis vi nu giver den aspirerede lyd til Axieros, så ville den blive *Saxeiros*; og den anden pol ville blive *Saxiokersa*. De to poler ville således blive generatorer for naturens andre kræfter — de ville blive *forældrene*: derfor de mest mægtige guder.

og "vinens glade Gud" også blev angivet til at personificere de to jordiske Poler. De telluriske, metalliske, magnetiske, elektriske og de ildagtige elementer er alle lige så meget hentydninger og referencer til syndflods tragediens astronomiske og cosmiske karakter. Indenfor astronomi, er polerne sandelig det "himmelske mål" (*se note ovenfor*); og lige så er Kabiri *Dioscuri*, som det vil blive vist, og Kabiri-Titanerne, som Diodorus tillægger *opfindelsen af ild** og kunsten at fremstille jern. Desuden, viser Pausanias at den oprindelige Kabiriske guddom var Prometheus. (I. ix. p. 751.)

Men den sandhed at de Titanske-Kabirim, astronomisk, også var skaberne og regulatorerne af sæsonerne, og cosmisk de store Vulkanske Energier, guderne som præsiderer over alle metallerne og jordiske arbejder, forhindrer dem ikke i, i deres oprindelige guddommelige karakterer, at være de godgørende Entiteter, som, symboliseret i Prometheus, bragte lys til verdenen, og begavede menneskeheden med intellekt og fornuft. De er i enhver teogoni først og fremmest — især i den Hinduistiske — de hellige guddommelige ilde, 3, 7, eller 49, i overensstemmelse med som allegorien ønsker det. Selve deres navne beviser det, da de er *Agni-putra* (Ildens Sønner) i Indien, og ildens genii under talrige navne i Grækenland og andre steder. Welcker, Maury, og nu Decharme, viser at navnet Kabeiron betyder "den kraftfulde gennem ild," fra det Græske or *Káλω* "at brænde." De Semitiske Kabirim, "de kraftfulde, de mægtige, og den store," svarende til det Græske *μεγάλοι δυνατοί*, er senere tilnavne. De blev universelt tilbedt, og deres oprindelse er tabt i tidens nat. Alligevel uanset om deres kulte blev gunstigt stemt i Frygien, Fønikien, Troad, Thrakien, Egypten, Lemnos eller Sicilien, så var deres kulte altid forbundet med ild; deres templer altid bygget på de mest vulkanske lokaliteter, og indenfor eksoterisk tilbedelse tilhørte de til de Chthoniske guddomme. Derfor har Kristendommen gjort dem til *infernalske* guder.

De er i sandhed "de store, godgørende og kraftfulde Guder," som Cassius Hermone kalder dem (*Se Macrob. Sat. I., iii., c. 4, p. 376*). I Teben havde Koré og Demeter, *Kabirimerne*, en helligdom (*Pausan. IX. 22; 5*), og ved Memphis, havde Kabirierne et tempel så helligt, at ingen, undtagen præsterne, blev tilladt at foretræde i deres hellige områder (*Herodotus I. ii., c. 37*). Men vi må, på samme tid, ikke tabe den sandhed af syne at Kabiriernes betegnelse var en generisk en; at Kabirierne (de *mægtige* guder så vel som dødelige), var af begge køn, lige som også jordiske, himmelske og kosmiske. At, mens de i deres senere kapacitet som Herskere af sideriske og jordiske kræfter, et rent geologiske fænomen (som det nu

* Ordet "guebra" kommer fra Kabiri, *gabiri*, og betyder Persisk gamle ild-tilbedere, eller Parsier. Kabirierne blev *gabiri* og forblev derefter som et betegnelse på Zoroasterne i Persien. (*Se Hyde's "De Religio Persarum," cap. 29.*)

betragtes) blev symboliseret i disse herskeres personer, så var de også, i tidernes begyndelse, menneskehedens herskere. Da de var inkarnerede som Konger for de "guddommelige Dynastier," gav de den første impuls til civilisationer, og rettede sindet som de havde skænket mennesker med til opfindelsen og fuldkommengørelsen af alle kunstarter og videnskaber. Således siges Kabirierne at være kommet til syne som menneskers velgørere, og som sådan levede de i tidsaldre i nationernes hukommelse. Opfindelsen af bogstaver (*Devanagari*, eller gudernes alfabet og sprog), af love og lovgivning tillægges dem — Kabirierne og Titanerne; af arkitektur, lige som forskellige, såkaldte, magiske metoder.; og den medicinske brug af planter. Hermes, Orfeus, Cadmus, Asklepios, alle disse halv-guder og helte, som tillægges åbenbaringen af videnskaberne til mennesker, og i hvem Bryant, Faber, Biskop Cumberland, og så mange andre Kristne forfattere — for nidkære med hensyn til den skinbarlige sandhed — vil pålægge eftertiden kun at se paganske kopier af én eneste prototype, navngivet Noa — er alle generiske navne.

Det er Kabirierne som krediteres med at have åbenbaret, landbrugets store gode, ved at *producere* korn eller hvede. Det *Isis-Osiris*, den en gang levende Kabiria, har gjort i Egypten, det som Ceres siges at hvad gjort på Sicilien; de tilhører alle til den samme klasse.

At Slangerne altid var sindbilleder på visdom og klogskab vises igen ved Merkurstaven, ét med Thot, visdommens gud, med Hermes, og så videre. De to slanger, der slynger sig rundt om staven, er falliske symboler på Jupiter og andre guder som transformerede sig selv til slanger med henblik på at forføre gudinderne — men kun i profane symbolologers fantasier. Slangen har altid været symbolet på adepten, og på hans kræfter for udødelighed og guddommelig viden. Merkur i hans psykopompiske karakter, dirigerende og guidende de dødes sjæle til Hades med merkurstaven og endda oprejsende de døde til liv med den, er ganske enkelt en meget tydelig allegori. Den viser den Hemmelige Vidsoms duale kraft: den sorte og hvide magi. Den viser den personificerede Visdom guidende Sjælen efter døden, og dens evne til at kalde det til live som er dødt — en meget dyb metafor hvis man tænker over dens mening. Ethvert folk i oldtiden ærede dette symbol, undtagen Kristne, som vælger at glemme Moses bronze Slange, og endda Jesus's egen implicite anerkendelse af Slangens store visdom og klogskab, "Vær i *viise* som slanger og harmløse som duer." Kineseren, en af de ældste nationer i vores Femte Race, gjorde den til et sindbillede på deres Kejsere, som således er de degenererede efterfølgere til "Slangerne" eller Indviede, som herskede over de tidlige racer i den Femte Menneskehed. Kejserens trone er "Dragens Sæde," og hans Statslige dragter er broderet med Dragens

lighed. Aforismerne i Kinas ældste bøger, siger desuden klart at "Dragen" er et menneskeligt, dog *guddommeligt*, Væsen. Omtalende den "Gule Drage," de andres leder, siger *Twan-ying-t'u*: "Hans visdom og dyder er ufattelige . . . han søger ikke selskab og lever ikke i hjorder (han er asket). Han vandrer i vildnisset ovenfor himlene. Han kommer og går, fuldbyrdende dekretet (Karma); ved de passende sæsoner hvis der er fuldkommenhed kommer han frem, hvis ikke forbliver han (usynlig)." . . . Og Kon-fu-tyu angives af Lü-lan at sige, "Dragen ernærer sig i Visdommens rene vand og leger i Livets klare vande."

VORES GUDDOMMELIGE LÆRERE.

Nu er Atlantis og den Phlegyanske ø ikke den eneste optegnelse som er efterladt om syndfloden. Kina har også hendes tradition og historie om en ø eller et kontinent, som det kalder Ma-li-ga-si-ma, og som Kæmpfer og Faber staver "Maurigosima," af deres egne mysteriøse fonetiske grunde. Kæmpfer, angiver i hans "*Japan*" (*Appendix* p. 13) traditionen: Øen, synker ned på oceanets bund, på grund af dens giganters uretfærdighed, og kongen, Peiru-un, den Kinesiske Noa, undslipper alene med hans familie på grund af en advarsel fra guderne gennem to afgudsbilleder. Det er denne fromme prins og hans efterkommere som har befolket Kina. De Kinesiske traditioner taler om Kongers guddommelige dynastier lige så meget som enhver anden nation.

På den samme tid findes der ikke et gammelt fragment uden at det viser en tro på en mangfoldig og multigenerisk evolution — åndelig, psykisk, intellektuel og fysisk — af menneskelige væsner, nøjagtig som angivet i det nærværende værk. Nogle få af disse påstande skal nu betragtes.

Vores racer — viser de alle — er udsprunget fra guddommelige racer, uanset ved hvilket navn de kaldes. Uanset om vi beskæftiger os med de Indiske Rishier eller Pitrier; med den Kinesiske *Chim-nang* og *Tchan-gy* — deres "guddommelige menneske" og halv-guder; med de Akkadiske *Dingir* og *Mul-lil* — de skabende guder og "spøgelses-verdenens Guder"; med de Egyptiske Isis-Osiris og Thot; med de Hebraiske Elohim, eller yderligere med Manco Capac og hans Peruvianske afkom — så varierer historien ingen steder. Enhver nation har enten de *syv* og *ti* Rishier-Manuer og Prajâpatier; de *syv* og *ti* Ki-y; eller *ti* og *syv* Amshaspendere* (seks eksoterisk), *ti* og *syv* Kaldæiske Ane-dotere,

* Amshaspenderne er seks — hvis Ormazd, deres leder og Logos, udlukkes. Men i den hemmelige lære er han den syvende og højeste, lige som Phtah er den syvende Kabir blandt Kabirierne.

ti og syv Sefiroter, osv., osv. Hver og en stammer fra de oprindelige Dhyan-Chohaner i den Esoteriske doktrin, eller fra "Byggerne" i Stanzaerne (Bog I.). Fra Manu, Thot-Hermes, Oannes-Dagon, og Edris-Enok, ned til Platon og Panadores, så fortæller de os alle om syv *guddommelige* Dynastier, om syv Lemuriske, og syv Atlantis inddelinger af Jorden; om syv oprindelige og duale guder som nedstiger fra deres himmelske bolig* og hersker på Jorden, lærende menneskeheden Astronomi, Arkitektur, og alle de andre videnskaber som er kommet ned til os. Disse Væsner fremstår først som "guder" og Skabere; derefter forenes de i det spirende menneske, for til sidst at fremstå som "guddommelige Konger og Herskere." Men denne sandhed er gradvist blevet glemt. Som Bosuage viser det, så tilstod Egypterne selv at videnskaben først florerede i deres land siden Isis-Osiris, som de fortsætter med at beundre som guder, "selv om de var blevet Prinser i menneskelig form." Og han tilføjer om Osiris-Isis (den guddommelige androgyne): — "Det siges at denne Prins (Isis-Osiris) byggede byer i Egypten, stoppede Nilens flyden over; opfandt landbrug, brugen af druen, musik, astronomi, og geometri."

Når Abul-Feda i hans "*Historia Anteislamitica*" (Fleisher, p. 16) siger at det Sabeanske sprog blev etableret af Seth og Edris (Enok) — så mener han på "Sabeansk sprog" astronomi. I "Melelwa Nohil" (MS. 47 i *Nic. Cat.*) kaldes Hermes for Agathodæmon's discipel. Og i en anden beretning (Se *Col. Vyse's 2nd Vol. i "Pyramids of Ghizeh," p. 364, MS. 785, Uri's Cat.*) nævnes Agathodæmon som "*Egyptens Konge.*" Celepas Geraldinus angiver besynderlige traditioner for Henoah. Han kalder ham den "guddommelige gigant." I "*Book of the various names of the Nile,*" fortæller den samme forfatter (historikeren Ahmed-Ben-Yusouf Eltiphas) os om troen blandt de Semitiske Arabere, på at Seth (bliver senere den Egyptiske Tyfon, Set) havde været en af de syv engle (eller Patriarker i Biblen): så blev han en dødelig og Adam's søn, hvorefter han kommunikerede profetiens gave og astronomisk videnskab til Jared, som videregav det til hans søn Henoah. Men Henoah (Idris) "forfatteren til tredive bøger, var Sabeaner af oprindelse" (*dvs.*, tilhørte *Saba*, "en Hærskare"); "efter at have etableret riterne og ceremonierne for primitiv tilbedelse, gik han til Østen, hvor han konstruerede 140 byer, hvor af Edessa var den mindst vigtige, vendte derefter tilbage til Egypten hvor han blev dets Konge." Således er han identificeret med Hermes. Men der er fem Hermes'er — eller rettere en, som fremstod — lige som nogle Manuer og Rishier gjorde — i flere forskellige roller. Han er nævnt i *Burham-i-Kati* som "Hornig," et navn for planeten Merkur eller Budha; og Onsdag

* I Purânaen er den identificeret med Vishnu's eller Brahmâ's Sveta Dwipa på Merubjerget.

var helliget både Hermes og Thot. Den Orientalske traditions Hermes, tilbød ved Phineata og siges efter Argus død at være flygtet til Egypten, og civiliserede den under navnet Thoth. Men uanset under hvilken som helst af disse roller, så krediteres han altid med at have overført alle videnskaberne fra *latent til aktivt virke*, dvs., med at have været den første til at undervise i magi for Egypten og Grækenland, *før Magna Græcia dagene*, og den gang Grækerne end ikke var Hellenere.

Ikke kun Herodot — "Historiens fader" — fortæller os om de fantastiske dynastier af guder som gik forud for de dødeliges regeringstid, fulgt af halv-gudernes dynastier, Helte, og til sidst mennesker, men hele serien af klassikere støtter ham; Diodorus, Eratosthenes, Platon, Manetho, osv., osv., gentager det samme, og afviger aldrig fra den angivne rækkefølge.

"Det er, sandelig," som Creuzer viser det: —

"Fra stjernernes sfærer hvor i lysets guder dvæler at visdom nedstiger til de inferiøre sfærer." "I de gamle præsters (Hierofanters og Adepters) system udvikles alle ting uden undtagelse, guderne, geniierne, *manes* (sjælene), hele verden, i fællesskab i Rummet og varighed. Pyramiden kan betragtes som symbolet på dette fantastiske hierarki af Ånder. . . ."

Der blev gjort flere anstrengelser blandt de moderne historikere (Franske Akademikere, som Renan, hovedsagelig) på at undertrykke sandheden ved ignorere de gamle annaler om *guddommelige* Konger, end det strengt taget er i overensstemmelse med ærlighed. Men M. Renan kunne aldrig være mere uvillig end Eratosthenes 260 år F.Kr. var med hensyn til at godtage den usmagelige sandhed; og alligevel fandt den sidstnævnte sig pålagt at anerkende dens sandhed. På grund af dette, bliver den store astronom behandlet med stor foragt af hans kollegaer 2.000 år senere. Manetho blev hos dem "en overtroisk præst født og opvokset i en atmosfære af løgnagtige præster i Heliopolis" (*Freret*). "Alle disse historikere og præster," bemærker dæmonologen, de Mirville retfærdigt, "så *sanddru* når de gentager historier om *menneskelige* konger og mennesker, bliver pludselig *ekstremt mistænkelige* lige så snart de går tilbage *til deres guder*." . . . Men der er de synkrone lister fra Abydos, som, takket være Champollion's geni, nu har retfærdiggjort Egyptens præsters gode tro (Manetho's frem for alt), og Ptolemæus's. I Turin papyrussen, den mest bemærkelsesværdige af alle, med Egyptologen, de Rouges ord: —

". . . Champollion, opdagede til sin forbavselse, at have hele sandheden frem for sine øjne. . . . Det var overleveringen af listen over dynastier omfattende de fjerneste mytiske tider, eller REGERINGSTIDEN FOR GUDERNE OG HELTENE. . . . Ved selve begyndelsen af denne besynderlige

* Ch. iv. i "*Egypt*," p. 441.

papyrus er vi nødt til at nå til den overbevisning at allerede så langt tilbage som Ramses perioden, så var disse mytiske og heroiske traditioner lige nøjagtig som Manetho har transmitteret dem til os; vi ser figureret i dem, som Konger i Egypten, guderne Seb, Osiris, Horus, Thoth-Hermes, og gudinden Ma, en lang periode på århundreder er blevet tillagt dem med hensyn til at regere i for hver af dem." (*Ann. de Philologie Chrétienne*, Vol. XXXII., p. 442).

Manetho's synkrone lister gik, ud over den sandhed at de var blevet forvrænget af Eusebius med henblik på uærlige formål, aldrig videre end Manetho's tid. De guddommelige Kongers og Dynastiers kronologi, så vel som menneskehedens alder, har altid været i præsternes hænder, og blev holdt hemmelige for de profane mængder.

Afrika, fremstod, siges det, som et kontinent før Europa gjorde; ikke desto mindre fremstod det senere end Lemurien og endda det tidligste Atlantis. Hele den region, som nu er Egypten og hvor ørkenerne en gang var dækket af havet, blev først kendt via Herodot, Strabo, Pliny, og alle Grækerne; og, for det andet, gennem geologi. Abyssinnien var en gang en ø; og Deltaet var det første land okkuperet af pioner immigranter som kom sammen med deres guder fra Nord-øst.

Hvornår var det? Historien er tavs med hensyn til emnet. Heldigvis har vi Dendera Zodiakken, stjernekortet fra loftet i en af de ældste Egyptiske templer, som optegner sandheden. Denne Zodiak, med dens mysteriøse tre *Virgo*'er mellem *Løven* og *Libra*, har fundet dens *Œdipus*, som forstod disse tegns gåde, og retfærdiggjorde sandfærdigheden hos de præster som fortalte Herodot at: — (a) Jordens poler og Ekliptika førhen havde været sammenfaldne; og (b) At selv siden deres første Zodiak optegnelser blev påbegyndt havde Polerne været tre gange indenfor det Ekliptiske plan, sådan som de Indviede lærte om det.

Bailly havde ikke tilstrækkeligt med ord til hans rådighed til at udtrykke hans forbavselse over *ligheden* i alle sådanne traditioner om de *guddommelige* racer. "Hvad er i sidste ende," udbryder han, "alle disse regeringsperioder for Indiske *Devaer* og Persiske *Perier*? . . . Eller, disse regeringsperioder og dynastier i de Kinesiske legender; de med Tien-hoang eller *Himlens Konger*, helt forskellige fra *Ti-hoang*, Jordens Konger, og *Gin-hoang* Kongens mænd, en skelnen som er i fuldkommen overensstemmelse med den anden fremlagt af Grækerne og Egypterne, ved opremsningen af deres *dynastier af Guder, af halv-guder, og af dødelige*."*

"Nu er det," siger Panadoras, "før den tid (Menes), hvor *de syv guders, de som hersker over verdenen, regeringsperiode fandt sted*. Det var under denne periode at disse menneskehedens velgørere *nedsteg* på Jorden og lærte

* *Histoire de l'Astronomie Ancienne.*

mennesker at udregne solen og månens baner ved Ekliptika's tolv tegn.

Næsten fem hundrede år før den nuværende æra, blev Herodot af præsterne i Egypten vist statuer af deres menneskelige Konger og Pontiffer-*piromis* (ærkeprofeterne eller Maha-Chohanerne i templerne), *født den ene fra den anden* (uden indblanding fra kvinder) som herskede før Menes, deres første *menneskelige* Konge. Disse statuer, siger han, var enorme kolosser i træ, tre hundreder og fem-og-fyrre i antal, *hver af dem havde hans navn, hans historie og hans annaler*. Og de forsikrede Herodot * (med mindre den mest sandfærdige af historikere, "Historiens Fader," nu beskyldes for usandheder, *lige nøjagtig i dette tilfælde*) at ingen historiker nogensinde kunne forstå eller skrive en beretning om disse supermenneskelige Konger, med mindre han studerede og lærte om *de tre dynastiers* historie som gik forud for den menneskelige — nemlig, GUDERNES DYNASTIER, det for halv-guderne, og for Heltene, eller giganterne. Disse "tre dynastier" er de tre Racer.

Oversat til den Esoteriske doktrins sprog, ville disse tre dynastier også være de for Devaerne, for Kimpurushaerne, og for Danavaerne og Daityaerne — på anden vis guder, himmelske ånder, og giganter eller Titanere. "Glade er de som fødes, selv fra gudernes tilstand, som mennesker, i Bharata-Varsha!" udbryder de inkarnerede guder selv, under den Tredie Rod-Race. Bharata er Indien, men i dette tilfælde symboliserede det i disse dage det udvalgte land, og blev betragtet som den bedste af Jambu-dwipa inddelingerne, da det *par excellence* var landet for aktive (åndelige) gerninger; landet for indvielse og guddommelig viden.

Kan man fejle i at anerkende store intuitive kræfter hos Creuzer, når han som var næsten ubekendt med de, i hans tid kun lidt kendte, Aryanske Hindu filosofier, skrev: —

"Vi moderne Europæere føler os overraskede når vi hører tale om Ånder for Solen, Månen, osv. Men vi gentager igen, de gamle folks *naturlige gode fornøft og oprigtige*

* Se også *Mémoires à l'Académie, osv., af de Mirville, Vol. III.*, for en mængde af beviser.

† I *Vishnu-Purâna, Book II., chap. 3, 4, og flg.*, kan der findes mange bekræftelser på det samme, hvis man læser omhyggeligt. Gudernes, lavere guders, og menneskers regerings-perioder opsummeres alle i de syv Øers, syv havs, syv bjerges, osv., osv. beskrivelser, hersket over af Konger. Hver konge siges uvægerligt at have syv sønner, en hentydning til de syv under-racer. Et eksempel vil være tilstrækkeligt. Kongen i *Kusa dwipa* havde syv sønner (fulgt af navne) . . . "efter hvem de syv dele (Varsha) af øen blev opkaldt. *Der residerer menneskeheden sammen med Daityaer og Danavaer, så vel som med Himlens ånder (Gandharvaer, Yakshaer, Kimpurushaer, osv.) og guder.*" (*Chapter iv.*) Der er kun en undtagelse i tilfældet med Kong Priyavrata, søn af den første Manu, Swayambhûva — som havde *ti* sønner. Men blandt disse blev — Medha, Agnibâhu, and Putra — asketer, og afviste deres dele. Således inddelte Priyavrata igen jorden i syv kontinenter.

vurderingsevne, helt fremmede i forhold til vores *fuldkomne materielle* ideer om himmelsk mekanik og fysiske videnskaber . . . kunne ikke kun se det som vi ser i stjernerne og planeterne: nemlig, simple masser af lys, eller uigennemsigtige legemer bevægende sig i kredsløb i det sideriske rum, kun i overensstemmelse med tiltrækningens og frastødningens love; men de så i dem *levende* legemer, *animeret* af ånder lige som de så det samme i ethvert rige i naturen Denne doktrin om ånder, så forenelig med og overensstemmende med naturen, hvor fra den var udledt, dannede en storslået og unik opfattelse, hvor i alle de fysiske, moralske, og politiske aspekter blev blændet sammen" (*Egypte*," pp. 450 til 455.)

Det er kun en sådan opfattelse som kan lede mennesket til at danne en korrekt konklusion om hans oprindelse og altings skabelse i universet — i Himlen og på Jorden, som han er et levende forbindelsesled mellem. Uden sådan et psykologisk forbindelsesled, og følelsen af dets tilstedeværelse, kan ingen videnskab nogensinde gøre fremskridt, og boligen for viden vil kun være begrænset til analysen af stof.

Okkultisterne tror på "ånder," fordi de *føler* (og nogle ser) sig selv omgivet af dem fra alle sider.* Materialisterne gør ikke. De lever på denne jord, lige som, i insekternes verden og selv fiskenes, nogle væsner lever omgivet af myriader af deres egne *slægter*, uden at se, eller så meget som sanse dem.†

Platon er den første viismand blandt klassikerne som i udstrakt grad taler om de

* Som en generel regel, *nu* hvor selv det *indre* menneskes natur er blev lige så blind som hans fysiske natur, er mennesket placeret på denne klode som *Amphioxusen* er det i Oceanet. Omgivet af stimer og millioner af forskellige andre fisk og væsner som ser den, så ser *Amphioxus* arten — som hverken har hjerne ej heller nogen af de sanser som andre klasser besidder — dem ikke. Hvem ved, hvorvidt disse "Branchiostoma," ifølge den Darwinistiske teori, ikke er de direkte forfædre til vores Materialister.

† Okkultisterne er blevet beskyldt for at tilbede *guder* eller djævl. Vi benægter dette. Blandt de utallige hærskarer af ånder — *mennesker* som var, og de som vil blive mennesker — er der de, uden undtagelse, som er umåleligt superiorer i forhold til den menneskelige race, højere og helligere end den højeste Helgen på Jorden, og viisere end nogen dødelig. Og der er yderligere de som ikke er bedre end os, lige som nogle er langt værre og inferiorer i forhold til den laveste vilde. Det er de sidstnævnte klasser som besidder den klareste kommunikation med vores jord, som opfatter og sanser os, lige som clairvoyante opfatter og sanser dem. Den tætte sammenhæng mellem vores respektive boliger og opfattelses planer er uheldigvis til fordel for sådan en mellem-kommunikation, lige som de altid er klare til at blande sig i vores affærer med hensyn til ve og vel. Hvis vi spørges om hvordan det kan være at ingen andet end hysteriske naturer, neuro- og psyko-patiske personer ser og lejlighedsvis taler med "Ånder," så besvarer vi spørgsmålet med mange andre forespørgsler. Vi spørger: "Kender du naturen af hallucination, og kan du definere dens psykiske proces? Hvordan kan du vide at alle sådanne visioner kun skyldes fysiske hallucinationer? Hvad får dig til at føle dig sikker på at mentale og nerve sygdomme, mens et slør trækkes over vores (såkaldte) *normale* sanser, *ikke* på samme tid afslører perspektiver som er ukendte for det sunde menneske, ved at slå døre op som normalt er lukkede imod vores videnskabelige opfattelser (?): eller at en psyko-åndelig evne *ikke* straks erstatter tabet, eller midlertidig atrofi, af en rent fysisk sans? Det er sygdom, eller overflod af nervevæske som frembringer mediumisme og visioner — hallucinationer, sådan som du kalder dem. Men hvad *ved* Videnskaben overhovedet om mediumisme? " Hvis de

guddommelige Dynastier, og lokaliserer dem på et stort kontinent som han kalder Atlantis. Bailly var ikke den første ej heller den sidste til at mene det samme, og han var blevet forudgået og kommet i forkøbet med sin teori af Fader Kircher. Denne lærde Jesuit skriver i "*Ædipus Ægyptiacus*" (Vol. I., p. 70): —

"Jeg tilstår, at jeg i langt tid havde betragtet alt dette (dynastierne og Atlantis) som rene fabler (*meras nugas*) ind til den dag, hvor jeg bedre instrueret i de Orientalske sprog, vurderede at alle disse legender, når alt kommer til alt, kun måtte være udviklingen af en stor sandhed. . . ."

Lige som de Rougement viser, angav Theopompus, i hans *Meropis*, præsterne fra Frygien og Lilleasien til at tale nøjagtig som præsterne fra Sais gjorde da de afslørede Atlantis historie og skæbne for Solon. Ifølge Theopompus, var det et unikt kontinent med en ubestemmelig størrelse, og indeholdte to lande beboet af *to racer* — en kæmpende kriger race, og en from, meditativ race,* som Theopompus symboliserer ved to byer.† Den fromme "by" blev *besøgt kontinuerligt af guderne*; den krigeriske "by" blev beboet af forskellige væsner *usårlige* overfor jern, tilbøjelige til kun at blive *dødeligt såret* af sten og træ.‡ De Rougemont behandler dette som ren *fiktion* hos Theopompus ("*Peuple Primitif*," vol. iii. 157) og ser endda et bedrageri (*superchérie*) i de Saitiske præsters påstande. Dette blev fordømt som ulogisk af "Dæmonologerne." Med de Mirvilles ord: — "Et *superchérie* som var baseret på en tro, resultatet af hele oldtidens tro; en *formodning* som alligevel gav dets navn til en hel bjergkæde (Atlas); som med den største præcision specificerede en topografisk region (ved at placere nogle af dens lande i en lille afstand fra Cadiz og Calpetus strædet), som 2.000 år før Colombus profeterede om, *det store trans-oceaniske land* beliggende ovenfor dette Atlantis og som "nås" sagde den — "via *øerne* ikke fra de velsignede, men fra de gode ånders *ἐυδαιμόνια* (vores '*Iles Fortunées*') — en sådan formodning kan aldrig være en kimæra." (*A word on "Atlantis," p. 29.*)

Det er sikkert at, uanset "kimæra" eller virkelighed, så havde præsterne i hele verden det fra den ene og samme kilde: den universelle tradition

moderne Charcoter sandelig ville give deres patienters *delirium* mere opmærksomhed set fra et mere psykisk standpunkt, så kunne Videnskaben, og fysiologi især, måske drage mere fordel heraf en de gør nu, og sandheden have et bredere område for dens viden.

* Disse var de tidlige Aryanere og størstedelen af de Fjerde Rod Racer — de førstnævnte fromme og meditative (*yoga*-kontemplation), de sidstnævnte — en kæmpende race af troldmænd, som hurtigt degenererede på grund af deres ukontrollerede passioner.

† De Nordlige og Sydlige Inddelinger af Lemurien-Atlantis. De to kontinenters Hyperboreanske og Ækvatoriale lande. (Se Sektionerne om Lemurien og Atlantis i Historien.)

‡ Dette er Okkult og refererer til jernets egenskab, som tiltrukket af magnetiske elementer, frastødes af andre, som skabes, ved en okkult proces, lige så uigennemtrængelig over for det som vand er mod et stød.

om det tredje store kontinent som gik til grunde for nogle 850.000 år siden.* Et kontinent beboet af to forskellige racer; forskellige fysisk og især moralsk; begge dybt velbevandret i naturens oprindelige visdom og hemmeligheder; fælles antagonistiske i deres kamp, i forløbet og fremskridtet for deres dobbelte evolution. Hvoraf endda en Kinesiske lære om emnet kom, hvis den ikke kun er en *fiktion*? Har de ikke optegnet eksistensen af en, en gang eksisterende *hellig ø* ovenfor solen (*Tcheou*), og hvor ovenfor landene for *de udødelige mennesker* var beliggende? (*Se de Rougemont, ibid.*) Mener de ikke stadigvæk at efterladenskaberne fra disse *udødelige* mennesker — som overlevede da den *hellige ø* var blevet sort med synd og gik til grunde — har fundet ly i den store Gobi ørken, hvor de stadigvæk residerer usynlige for alle, og forsvaret mod tilnærmelse af Åndernes hærskarer?

"Hvis man er nødt til at give øre til traditionerne," skriver den meget ikke troende Boulanger, ("*Regne des Dieux*," *Introduktion*) . . . "de sidstnævnte placerer Heltene og halv-guderne, før Kongernes regeringsperiode; og endnu tidligere og ovenfor placerer de gudernes og hele den gyldne tidsalders fablers vidunderlige regeringsperiode. . . . Man føler sig overrasket over at annaler som er så interessante skulle blive afvist af næsten alle vores historikere. Og alligevel var ideerne som de kommunikerede en gang universelt anerkendte og hold i hævd af alle folkene; ikke få holder dem stadig i hævd, og gør dem til grundlaget for deres daglige liv. Sådanne betragtninger synes at nødvendiggøre en mindre forhastet dom. . . . De gamle, som vi har disse traditioner fra, som *vi ikke længere godtager fordi vi ikke forstår dem nu*, må have haft motiver med hensyn til at tro på dem tilføjet deres tættere tilnærmelse til de første tidsalder, og som afstanden som adskiller os fra dem forhindrer os i Platon siger, i hans fjerde bog om *Lovene*, at længe før konstruktionen af de første byer, havde Saturn etableret en *bestemt* form for regering hvor under mennesket var meget glade. Da det er den gyldne tidsalder han refererer til, eller den regeringsperiode fejret så meget i de gamle fabler lad os så se de ideer han havde om denne glade tidsalder, og hvilken lejlighed han havde for at introducere denne *fabel* ind i en afhandling om politik. Ifølge Platon, er man nødt til at vende tilbage til historiens og traditionens første principper, for at opnå klare og præcise opfattelser af kongeligheden, dens oprindelse og magt. Store forandringer, siger han, er sket i gamle dage, *i himlen og på jorden*, og de nuværende tingenes tilstand er en af resultaterne af det (*Karma*). Vores traditioner fortæller os om mange vidundere, om forandringer som har fundet sted i Solens vej, i Saturn's regeringsperiode, og i tusinder af andre ting som forblev spredt ud i menneskelig hukommelse; men *man hører aldrig noget om det ONDE som har*

* Det første kontinent eller ø, hvis det foretrækkes, "Nordpolens top," er aldrig gået til grunde; ej heller vil den ind til de Syv Racers ende.

frembragt disse revolutioner, ej heller om det onde som direkte fulgte dem. Alligevel . . . er dette Onde, princippet man er nødt til at tale om, for at være i stand til at behandle kongelighed og oprindelsen til magt. . . ."

Dette *onde*, synes Platon at se i herskernes og de beherskedes naturers lighed eller konsubstantialitet, for han siger at længe før mennesket byggede hans byer, i den gyldne tidsalder, der var der intet andet end glæde på jorden, for der var ingen behov. Hvorfor? Fordi Saturn, som vidste at mennesket ikke kunne herske over mennesket, uden at uretfærdighed straks herefter fyldte universet gennem hans luner og forfængeligheder, ikke ville tillade nogen dødelig at erhverve magt over hans medvæsner. For at gøre dette, så brugte guden de samme metoder som vi selv bruger for vores flokke. Vi placerer ikke en tyr eller en vædder over vores tyre eller væddere, men giver dem en leder, en fårehyrde, *dvs., et væsen fra en art helt forskellig fra deres egen og af en superior natur*. Det er lige nøjagtig det Saturn gjorde. Han elskede menneskeheden og placerede ikke nogen dødelig Konge eller prins til at herske over den men — "Ånder og genii (*δαίμονες*) af en guddommelig natur mere fremragende end menneskets."

Det var gud, Logosen (Hærskarens syntese) som således præsiderende over geniierne, blev den første hyrde og leder af mennesker.* Da verden var ophørt med at blive ledet på denne måde og guderne havde trukket sig tilbage, "fortærede blodtørstige bæster en del af menneskeheden." "Overladt til deres egne evner og muligheder, så fremstod opfindere derefter successivt blandt dem og opdagede ild, hvede, druer; og offentlig taknemmelighed guddommeliggjorde dem . . ." ("*De Legibus*" 1, iv.; *in Crit. and in Politic*).

Og menneskeheden havde ret, da ild ved friktion var naturens første mysterium, stoffets første og grundlæggende egenskab som blev afsløret for mennesket.

"*Frugter og korn, ukendte på Jorden ind til denne dag, blev af 'Visdommens Herrer' bragt — fra andre lokaer (sfærer) — til fordel for de som de herskede over. . .*" siger Kommentarerne. Nu: "Menneskehedens tidligste opfindelser (?) er de mest vidunderlige som racen nogensinde har frembragt. . . Den *første brug af ild*, og opdagelsen af metoderne hvorved den kan blive næret; tæmning af dyrene; og, frem for alt, *processerne hvorved de forskellige afgrøder først blev udviklet* på baggrund af nogle vilde græsser (?) — disse er alle *opdagelser som, i opfindsomhed og i vigtighed, ingen efterfølgende opdagelser kan sammenlignes med*. De er alle ukendte for historien — alle tabte i det STRÅLENDE DAGGRY'S lys." ("*Unity of Nature*," Argyll.)

Dette vil blive betvivlet og benægtet i vores stolte generation. Men hvis det hævdes at der ikke er nogen korn og frugter *ukendte for jorden*, så kan vi påminde læseren om *at hvede aldrig er blevet fundet i vild tilstand: det er ikke et produkt fra jorden*. Alle de andre afgrøder er blevet sporet til deres primærgenetiske former i forskellige arter af vilde græsser, men hvede har

* Den Hemmelige Lære forklarer og uddyber det som Platon siger, for den lærer at disse "opfindere" var guder og halv-guder (Devaer og Rishier) som var blevet — nogle bevidst, andre påtvunget af Karma — inkarneret i mennesket.

hidtil trodset botanikeres anstrengelser med hensyn til at spore dens oprindelse. Og lad os, i denne forbindelse, huske på hvor hellig denne afgrøde var hos Egyptiske præster; hvede blev endda placeret hos deres mumier, og fundet tusinder af år senere i deres kister. Husk: — "Horus tjener indsamler hveden på Aanroo's mark. . . . hvede syv cubits højt." ("*Book of the Dead*," chap. xcix., 33; og clvi., 4.) * Læseren henvises til Stanza VII., Vers 3, Bog I., hvor i dette vers forklares i en anden af dens betydninger, og også "*Book of the Dead*," chap. cix., v. 4 og 5.

"Jeg er Dronningen over disse regioner," siger den Egyptiske Isis; "Jeg var den første som afslørede mysterierne om hvede og korn for dødelige. . . . Jeg er hende som rejser sig i hundens konstellation . . . (Hunde-Stjernen) . . . Fryd dig, O Egypten! du som var min amme." (Book I., chap. XIV.) †

Sirius blev kaldt *hunde-stjernen*. Den var Merkur's eller Budha's stjerne, kaldt menneskehedens store underviser, før andre Buddhaer.

Den Kinesisk Y-King bog, tillægger opdagelsen af landbrug til "undervisningen givet til mennesket af himmelske geniier."

"Ve, ve til menneskerne som intet ved, observerer intet, ej heller vil de se. . . . De er alle blinde‡ fordi de forbliver uvidende om hvor meget verdenen er fyldt med forskellige og usynlige væsner som samler sig sammen selv på de mest hellige steder" (*Zohar, Part I., col. 177.*)

"Gudens Sønner" har eksisteret og *eksisterer*. Fra Hindu *Brahmâputraerne* og *Manasaputraerne* (Brahmâ's Sønner og Sind-fødte sønner) ned til *B'ne-aleim* i den Jødiske Bibel, pålægger århundreders tro og

* Det er en direkte reference til den esoteriske inddeling af menneskets principper symboliseret ved den guddommelige hvede. Legendens indskriver papyrussens tredje Registratør (*Chap. cx. i "Book of the Dead"*) siger: "Dette er regionen for *Manes* (afdøde mennesker) *syv cubits høj*" — nemlig: de lige oversatte og som stadigvæk formodes at være syvfoldige med alle deres principper, selv kroppen repræsenteret *astralt* i Kama-loka eller *Hades*, før deres adskillelse "og, der er hvede tre *cubits høje* for mumier i en *tilstand af fuldkommenhed*" (*dvs.*, de allerede adskilte, hvis *tre* højere principper er i Devachan "som er tilladt at indsamle den." Denne region (Devachan) kaldes "af guderne landet for genfødsel," og vises beboet af Scheo, Tefnant, og Seb. "Regionen for manes'erne syv cubits høj," (for de endnu ufuldkomne mumier), og regionen for de "*i en tilstand af fuldkommenhed*" som "indsamler hvede *tre cubits høj*," er så tydelig som mulig. Egypterne havde den samme esoteriske filosofi som nu læres om af de cis-Himalayiske adepter, som, når de begraves, får korn og hvede placeret ovenpå sig.

† Der er Egyptologer som har prøvet at identificere Osiris med Menes, hvilket er helt fejlagtigt. Bunsen tillægger Menes en ælde på 5867 år F.Kr., og fordømmes for det af Kristne. Men "Isis-Osiris" herskede i Egypten før Dendera Zodiakken blev malet på loftet i dette tempel, og det er over 75.000 år siden!

‡ I teksten, "tilproppet" eller "tillukket."

universel tradition fornuften at frembringe sådanne beviser. Hvilken værdi har såkaldt *uafhængig kritik*, eller "internt bevis" (normalt baseret på kritikernes respektive hobbyer), konfronteret med de universelle vidnesbyrd, som aldrig varierede gennem de historiske cyklusser? Læs esoterisk Første Mosebog kapitel seks, som gentager den Hemmelige Læres fremlæggelse, kun forandrende dens form lidt, og drager end anden konklusion som støder imod selv *Zohar*. "Der var giganter på jorden i disse dage; og også efter dette da 'Guds Sønner' (*b'ne-aleim*) "tog menneskets døtre, og de avlede børn med dem, de blev *mægtige mennesker* som var af ælde, mennesker med navnkundighed" (eller giganter).*

Hvad betegner denne sætning "og også efter dette" med mindre den når den forklares betyder: "Der var giganter på jorden FØR, *dvs.*, før de syndfrie sønner i den Tredie Race; og også efter dette da andre Gud's sønner, af lavere natur, indførte seksuelle forbindelser på jorden (lige som Daksha gjorde, da han så at hans *Manasaputraer* ikke ville befolke jorden)"? Og så kommer der et langt afbræk i dette kapitel vi. i Første Mosebog, mellem versene 4 og 5. For sandelig, det skyldes ikke ved eller gennem de "mægtige menneskers" slemhed navnkundige mennesker, hvem Nimrod den "store jæger overfor Herren," placeres blandt, at "gud så at menneskets slemhed *var stor*," ej heller i Babels byggerne, for dette var *efter* Syndfloden; men i giganternes afkom som frembragte *monstra quædam de genere giganteo*, monstre hvor fra de lavere racer af mennesker udsprang, nu repræsenteret på jorden af nogle få elendige ud-døende stammer og de store antropoide aber.

Og hvis vi sættes i rette af teologerne, uanset Protestantiske eller Romersk Katolske, så behøver vi kun at henvise dem til deres egne bogstavlige tekster. Det ovenfor citerede vers var altid et dilemma, ikke kun for videnskabsfolkene og Bibelske lærde, men også for præster. For, som Pastor Fader Peronne angiver det: — "Enten var de (*B'ne-aleim*) gode engle, og i et sådant tilfælde hvordan kunne de så falde? Eller de var onde (engle) og i dette tilfælde kunne de ikke kaldes *b'ne-aleim*, "Guds sønner." (*Prælectiones theol. ch. ii.*) Denne Bibelske gåde — "hvis sande betydning ingen forfatter nogensinde har forstået," sådan som det oprigtigt tilståes af Fourmont† — kan kun forklares af den Okkulte doktrin, gennem *Zohar* for de Vestlige, og *Dzyan Bogen* for de Østlige. Det som den førstnævnte siger har vi set; det som *Zohar* fortæller os er dette: *B'ne-aleim* var et navn almindelig brugt om *Malachim* (de gode Budbringere) og om *Ischin* ("de lavere engle") (*Rabbi Parcha*).

Vi kan til fordel for dæmonologerne tilføje at deres Satan,

* Første Mosebog vi., v. 4.

† *Reflections critiques sur l'origine des anciens peuples.*

"modstanderen," er inkluderet i *Job* blandt Guds sønner eller *b'ne-aleim* som besøger deres fader." (kapitel i.) Men om dette senere hen.

Nu siger Zohar at *Ischin*, de smukke *B'ne-aleim*, ikke var skyldige, men blandede dem selv med dødelige mennesker fordi de blev sendt til jorden for at gøre dette. (*Book of Ruth and Schadash*; fol. 63, col. 3; *Amsterdam edition*). Andet steds viser det samme bind disse *b'ne-aleim* tilhørende "Tronernes" tiende under-inddeling (*Zohar, part iii., col. 113. Men se også 1st vol. 184*). Det forklarer også at *Ischin*, "menneske-ånderne," *virī spirituales*, nu hvor mennesker ikke længere kan se dem, gennem deres videnskab, hjælper magikere til at frembringe, *homunculi* som ikke er små mennesker men "mennesker mindre (i betydningen *inferioritet*) end mennesker." Begge viser sig selv i den form som *Ischin* havde den gang, *dvs.*, gasagtig og ætereal. Deres leder er *Azazael*.

Men *Azazel*, som Kirke dogmet vil associere med Satan, er slet ikke noget sådant. *Azazel* er et *mysterium*, som forklaret andet steds. og det udtrykkes således i *Maimonides, "I More Nevochim" (kapitel xxvi., p. 8)*. "Der er et uigennemtrængeligt mysterium i beretningen med hensyn til *Azazel*." Og det er der, lige som *Lanci*, en bibliotekar i Vatikanet og en som burde vide det, siger — vi har citeret ham før — at "dette ærværdige navn (*nome divino e venerabile*) gennem Bibelske lærde er blevet, en *djævel*, et vildnis, et bjerg, og en han-ged" (*Sagra Scrittura*). Derfor synes det tåbeligt at udlede dette navn som *Spencer* gør, fra *Ajal* (adskilt) og *El* (gud), derfor "en adskilt fra Gud," DJÆVLEN. I *Zohar*, er *Azazel* snarere det Opofrende offer end den "formelle modstander til *Jehovah*," som *Spencer* angiver det (*II., pp. 14, 29*).

Mængden af ondartede fantasier og fiktioner skænket denne "Hærskare" af forskellige fanatiske forfattere er helt ekstraordinær. *Azazel* og hans "hærskare" er ganske enkelt den Hebraiske "Prometheus," og burde betragtes fra det samme standpunkt. *Zohar* viser *Ischin* lænket på bjerget i ørkenen, allegorisk; således ganske enkelt hentydende til disse "ånder" som værende lænket til jorden under inkarnations cyklussen. *Azazel* (eller *Azaziel*) er en af lederne blandt de "fejlende" engle i *Enok*, som nedstigende på *Ardis*, Bjerget *Armon's* top, binder sig ved at sværge loyalitet til hinanden. Det siges at *Azazel* lærte mennesker at lave sværd, knive, skjolde, at fabrikere spejle (?) at få en til at se hvad der er bagved dem (*dvs.*, "magiske spejle"). *Amazarak* underviste alle troldmændene og delere af rødder; *Amers* lærte om løsningen på magi; *Barkayal*, astrologi; *Akibeel*, meningen i varsler og tegn; *Tamial*, astronomi; og *Asaradel* lærte månens bevægelse. "Disse syv var det Fjerde menneskes første undervisere" (*dvs.*, fra den *Fjerde Race*). Men hvorfor skulle allegorien altid forstås som havende den betydning som dets døde-bogstav udtrykker?

Det er den symbolske repræsentation af den store strid mellem guddommelig visdom, *nous*, og dens jordiske refleksion, *Psuche*, eller mellem Ånd og Sjæl, i Himlen og på Jorden. I Himlen — fordi den guddommelige MONADE frivilligt havde sat sig selv i eksil derfra, for at nedstige, med henblik på inkarnations formål, til et lavere plan og således transformere det dyriske ler *til en udødelig gud*. For, som Eliphas Lévi fortæller os, "englene aspirerer til at blive mennesker; for det fuldkomne menneske, menneske-guden, er endda ovenfor engle." På Jorden — for ikke så snart som Ånden var nedsteget førend den blev fastholdt i stoffets snoninger.

Mærkeligt nok, så bytter den Okkulte lære om på rollerne; det er den antropomorfske ærkeengel hos de Kristne, og den menneske-lignende Gud hos Hinduerne, som repræsenterer stoffet i dette tilfælde; og Dragen, eller Slangen, Ånd. Okkult symbolære tilføjer nøglen til mysteriet; teologisk symbolik skjuler den endnu mere. For den førstnævnte forklarer mange ytringer i Biblen og endda i det Nye Testamente som hidtil er forblevet uforståelige; mens den sidstnævnte, på grund af dens dogme om Satan og hans oprør, har nedgjort karakteren og naturen af dens ville-være uendelige, absolutte fuldkomne gud, og skabt det største onde og forbandelse på jorden — troen på en personlig Djævel. Dette mysterium åbnes med nøglen til dets metafysiske symbolære nu genoprettet; mens den teologiske fortolkning viser guderne og ærkeenglene stående som symboler på det døde bogstav eller dogmatiske religioner, og som opstillet imod Åndens rene sandheder, nøgne og usminkede med fantasi.

Mange var hentydningerne kastet frem i denne retning i "Isis Unveiled," og et endnu større antal af referencer med hensyn til dette mysterium kan findes spredt rundt i disse bind. For at gøre sagen klar en gang for alle: det som de gejstlige i enhver dogmatisk religion — først og fremmest den Kristne — udpeger som Satan, Guds fjende, er i virkeligheden, den højeste guddommelige Ånd — (okkult Visdom på Jorden) — i dens naturlige antagonistiske karakter med hensyn til enhver verdslig, flygtig illusion, dogmatiske eller kirkelige religioner inkluderet. Således, den Latinske Kirke, intolerant, snæversynet og grusom imod alle som ikke vælger at være dens slaver; Kirken som kalder sig selv Kristus brud, og på samme tid Peter's administrator, for hvem Mesterens irettesættelse "vig bag mig Satan" var retfærdigt adresseret; og igen den Protestantiske Kirke som, mens den kalder sig selv Kristen, paradoksalt erstatter den Nye Pagt med den gamle "Moselov" som Kristus åbent afviste: begge disse Kirker kæmper imod den guddommelige Sandhed, når de afviser og bagvasker Dragen for esoterisk (fordi den er *guddommelig*) Visdom. Når som helst de lyser den Gnostiske Chnouphis — Agathodæmonen — Christos i band, eller den teosofiske Evighedens Slange, eller endda Første Mosebog's Slange — så

bevæges de af den samme Ånd af mørk fanatisme som bevægede Farisæerne til at forbande Jesus ved at sige til ham "Har vi ikke ret i at sige at du er besat af en djævel?"

Læs beretningen om Indra (Vayu) i *Rig-Vedaen*, Aryanismens okkulte bind *par excellence*, og sammenlign den derefter med det samme i Purânaerne — den eksoteriske version heraf, og den bevidst forvanskede beretning af den sande Visdom religion. I Rig Veda er Indra den højeste og største af Guderne, og hans Soma-drikkeri er allegorisk med hensyn til hans højt åndelige natur. I Purânaerne bliver Indra en ryggesløs, og en regulær dranker af Soma juice, på den jordiske måde. Han er besejrer af alle "gudernes fjender" — Daityaerne, Nâgaerne (Slangerne), Asuraerne, alle *Slange*-guderne, og af Vritri, den Cosmiske Slange. Indra er Skt. Michael i den Hinduistiske Gudekreds — leder af den *militante* Hærskare. Ved at vende os til Biblen finder vi at Satan, en af "Guds Sønner" (*Job. i. 6*), der i eksoterisk fortolkning bliver Djævlen, og Dragen i dens infernalske, onde betydning. Men i Kabalaen ("*Book of Numbers*") vises Samael, som er Satan, at være identisk med Skt. Michael, *dræber af Dragen*. Hvordan kan det være? For det siges at Tselem (billedet) reflekterer ligeligt Michael og Samael *som er ét*. Begge udgår, læres det, fra *Ruach* (Ånd), *Neschamah* (Sjæl) og *Nepesch* (liv). I "*Chaldean Book of Numbers*" er Samael den skjulte Visdom, og Michael den højere *jordiske* Visdom, der begge emanerer fra den samme kilde men afviger efter deres udgang fra *den mondæne sjæl*, som på Jorden er *Mahat* (intellektuel forståelse, eller *Manas* (sædet for Intellekt)). De afviger, fordi den ene (Michael) er *influeret* af Neschamah, mens den anden (Samael) forbliver *uinflueret*. Denne lærersætning blev forvrænget af Kirkens dogmatiske ånd; som afskyende uafhængig Ånd, uinflueret af den ydre form (derfor af dogmer), straks gjorde Samael-Satan (den mest viise og åndelige ånd af alle) — til modstanderen overfor dens antropomorfske Gud og det sensuelle fysiske menneske, DJÆVLEN!

OPRINDELSEN TIL DEN SATANISKE MYTE.

Lad os derefter søge at fatte denne skabelse i den Patristiske fantasi endnu dybere, og finde dens prototype hos Paganerne. Oprindelsen til den nye *Sataniske* myte er let at spore. Traditionen om Dragen og Solen afgiver et ekko i enhver del af verdenen, både i dens civiliserede og i dens halv-vilde regioner. Den rejste sig med hvisken om hemmelige indvielser blandt den profane, og blev etableret universelt gennem den en gang universelle helios-dyrkende religion. Der var en gang hvor de fire dele af verdenen var dækket med templer helliget Solen og Dragen;

men kulten er nu mest bevaret i Kina og de Buddhistiske lande, "Bel og Dragen er ensartet sat sammen, og den Ofitiske religions præst antager lige så ensartet navnet på hans *Gud*" ("*Archæology*," Vol. xxv., p. 220, London). I fortidens religion, er det i Egypten vi skal søge efter dens Vestlige oprindelse. Ofitterne adopterede deres riter fra Hermes Trismegistus, helios-dyrkelse krydsede med dens Sol-guder over til Faraoernes land fra Indien. I Stonehenge guderne genkender vi guddommene fra Delphi og Babylon, og i de fra den sidstnævnte devaerne i de Vediske nationer. Bel og Dragen, Apollon og Python, Krishna og Kaliya, Osiris og Tyfon er alle ét under mange navne — hvor den seneste er Michael og den Røde Drage, og Skt. George og hans Drage. Lige som Michael er "en lige som Gud," eller hans "Dublet," med henblik på jordiske formål, og er en af Elohimerne, den kæmpende engel, så er han således en permutation af Jehovah. Uanset den Cosmiske eller astronomiske begivenhed som først foranledigede allegorien om "Krigen i Himlen," så skal dens jordiske oprindelse søges i Indvielses templerne og arkaiske krypter. Det følgende er beviserne: —

Vi ser (*a*) præsterne antage navnet på guderne de tjente; (*b*) "Dragerne" blev i hele oldtiden betragtet som symbolerne på Udødelighed og Visdom, på hemmelig Viden og på Evighed; og (*c*) hierofanterne fra Egypten, fra Babylon, og Indien, stylede generelt sig selv som "Dragens Sønner" og "Slanger"; således er den Hemmelige Læres læresætninger derved bekræftet.

Der var talrige katakomber i Egypten og Kaldæa, nogle af dem meget store i udstrækning. De mest berømte af dem var de underjordiske krypter i Theben og Memphis. Den førstnævnte, begynder på den vestlige side af Nilen, udstrækkende sig hen mod den Libyske ørken, og var kendt som *Slangens* katakombere, eller passager. Det var der hvor der blev udført de hellige mysterier for *kuklos anagkes*, den "Uundgåelige Cyklus," mere generelt kendt som "nødvendighedens cirkel"; den uundgåelige dom pålagt enhver sjæl efter kropslig død, og når den er blevet dømt i den Amentiske region.

I de Bourbourg's bog, beskriver *Votan*, den Mexicanske halv-gud, ved at berette om hans ekspedition, en underjordisk passage som løb under jorden, og ophørte ved roden af himlene, tilføje at denne passage var et slange hul, "un agujero de colubra"; og at han var givet adgang til det fordi han selv var en "slangernes søn," eller en slange. ("Die Phoinizier," 70.)

Dette er, i sandhed, meget tankevækkende; for hans beskrivelse af *slange hullet* svarer til den gamle Egyptiske krypt, som nævnt ovenfor. Hierofanterne, fra Egypten, lige som fra Babylon stylede desuden dem selv

som "Slange-gudens Sønner," eller "Dragens Sønner," under mysterierne.

"Den Assyriske præst bar altid navnet på hans gud," siger Movers. Druiderne i de Keltisk-Britiske regioner kaldte også sig selv slanger. "Jeg er en Slange, Jeg er en Druide," udbød de. Det Egyptiske Karnak er tvillingebroder til Carnac i Bretagne, det sidstnævnte Carnac betyder slangens bjerg. Dracontiaen dækkede en gang jordens overflade, og disse templer var kun helliget Dragen, fordi den var symbolet på solen, som, på dens side, var symbolet på den højeste gud — den Fønikiske Elon eller Elion, som Abraham genkendte som El Elion.* Ud over slangernes efternavn, blev de kaldt "byggerne," "arkitekterne"; for deres templers og monumenters umådelige storslåethed var sådan at selv deres pulveriserede efterladenskaber nu "skræmmer vores moderne ingeniørers matematiske udregninger," siger Taliesin.†

De Bourbourg hentyder til at lederne med navnene *Votan*, *Quetzo-Cohuatl*, eller Slange guden hos Mexicanerne, er efterkommer af Ham og Canaan. "Jeg er Hivim," siger de. "Værende en Hivim, er jeg fra den store Drage (slange) race. Jeg er selv en slange, for jeg er en Hivim." ("Cartas," 51; "*Isis Unveiled*," Vol. I., 553, og flg.)

Endvidere, vises "Krigen i Himlen" i en af dens betydninger, at have ment og refereret til disse frygtelige kampe som var i vente for kandidaten til adeptskab, mellem ham selv og hans (via magi) personificerede menneskelige passioner, når det *indre* oplyste menneske enten er nødt til at ihjelslå dem eller fejle. I det førstnævnte tilfælde blev han "Drage-Dræberen," som glædeligt har overvundet alle fristelserne; og en "Slangens Søn" og han selv en Slange, efter at have afkastet hans gamle skind og blive født i en *ny* krop, blivende en Visdommens og Udødelighedens Søn i Evigheden. (Se Del II. om den Sataniske Myte.)

Seth, Israel's berygtede forfader, er kun en Jødisk parodi på Hermes, Visdommens Gud, også kaldt Thot, Tat, Seth, Set, og Satan. Han er også Typhon — det samme som Apophis, Dragen dræbt af Horus; for Typhon blev også kaldt Set. Han er ganske enkelt Osiris's *mørke side*, hans broder, lige som Angra Mainyu er den sorte skygge af Ahura-mazda. Jordisk, blev alle disse allegorier forbundet med adeptskabets og indiviellsens prøvelser. Astronomisk, refererede de til de Solare og Lunare formørkelser, hvis mytiske forklaringer vi ind til denne dag finder i Indien og Ceylon, hvor enhver kan studere de allegoriske beretninger og traditioner som er forblevet uforandrede i mange tusinder af år.

* Se Sanchoniathon i "Eusebius," Pr. Ev. 36; Første Mosebog xiv.

† "Society of Antiquaries of London," vol. xxv. p. 220.

Rahu, er mytologisk en *Daitya* — en gigant, en Halv-gud, hvis lavere del af kroppen endte i en Drage eller Slange hale. Under Oceanets kværning, da guderne frembragte amrita — Udødelighedens vand — stjal han noget af det, og blev udødelig, drikkende det. Solen og Månen, som opdagede ham i hans tyveri, fordømte ham overfor Vishnu, som placerede ham i stjerne sfærerne, hvor den øvre del af hans krop repræsenterede Dragens hoved og den lavere (Ketu) Dragens hale; de to var de opstigende og nedstigende knuder. Siden da, forvolder Rahu hans hævn på Solen og Månen ved lejlighedsvis at sluge dem. Men denne fabel havde en anden mystisk mening, da *Rahu*, Dragens hoved, spillede en prominent rolle i mysterierne om *Solens (Vikârttana's)* indvielse, når kandidaten og Dragen havde en uovertruffen kamp.

Rishiernes huler, Tiresias's og de Græske seeres boliger, var kopieret efter *Nâgaernes* — Hindu *Konge-Slangerne*, som dvælede i klippernes hulninger under jorden. Fra *Sesha*, den tusinde-hovede Slange, hvor på Vishnu hviler sig, ned til Python, drage *slange oraklet*, peger alle på mytens hemmelige mening. I Indien ser vi denne sandhed nævnt i de tidligste Purânaer. Surasa's børn er de "mægtige Drager." *Vayu* Purânaen erstatter "Surasa" (fra *Vishnu* Purâna) med Danayaer eller *Danavaer* — efterkommerne af Danu ved viismanden Kasyapa — og disse Danavaer som er giganterne (eller Titanerne) som førte krig imod guderne, vises således identiske med "Dragerne" og "Slangerne" for Visdom.

Ved ganske enkelt at sammenligne Sol-guderne fra ethvert land, kan man finde frem til at deres allegorier er fuldkommen i overensstemmelse med hinanden; og jo mere det allegoriske symbol er okkult jo mere er dets korresponderende symbol i andre systemer overensstemmelse med det. Hvis, vi således fra tre systemer som adskiller sig meget fra hinanden i udseende — det gamle Aryanske, det gamle Græske, og det moderne Kristne system — tilfældigt vælger flere Sol-guder og drager, så vil disse blive set at være kopieret fra hinanden.

Lad os tage Agni ild-guden, Indra firmamentet, og Karttikeya fra Hinduerne; den Græske Appolo; og *Mikael*, "Solens Engel," den første fra Æonerne, af Gnostikerne kaldt "frelseren" — og fortsætte i rækkefølgen.

(1) Agni — ild-guden — kaldes i Rig-Veda Vaiswanara. Nu er Vaiswanara en Danava — en gigant-dæmon,* hvis døtre Puloma og Kalaka er mødre til utallige Danavaer (30 millioner), med

* Han navngives således og inkluderes i listen af Danavaer i *Vayu Purâna*; Kommentatoren til Bhagavata Purâna kalder ham en søn af Danu, men navnet betyder også "Menneskehedens Ånd."

Kasyapa,* og lever i *Hiranyapura*, "den gyldne by," flydende i luften. Derfor, er Indra, på en måde, sted-søn timer til disse to som en søn af Kasyapa; og Kasyapa er, i denne henseende, identisk med Agni, ild-guden, eller Solen (Kasyapa-Aditya). Til denne samme gruppe tilhører Skanda eller Karttikeya (Krigens gud, den *seks-ansigtede* planet Mars astronomisk), en Kumâra, eller jomfru-yngling, født af Agni† med henblik på at ødelægge Taraka, Danava Dæmonen, Kasyapa's barnebarn via Hiranyaksha, hans søn,‡ hvis (Taraka's) yogi bodsøvelser var så ekstraordinære at de blev alarmerende for guderne, som frygtede en sådan rival af kraft.§ Mens Indra, Firmamentets lysende gud, dræber Vritra (eller Ahi), Slange-Dæmonen — en dåd som han kaldes *Vritra-han*, "ødelæggeren af Vritra" på grund af; han leder også hærskaren af *Devaer* (Engle eller guder) imod andre guder som gør oprør imod Brahmâ, som han navngives *Jishnu*, "leder af den himmelske Hærskare," på grund af. Karttikeya ses at bære de samme betegnelser. Ved at dræbe Taraka, Danavaen, er han Taraka-jit, "Udrydderen af Taraka," ¶¶ "*Kumâra Guha*," "den mysteriøse Jomfru-yngling" "*Siddha-Sena*" — "lederen af Siddhaerne"; og *Saktidhara* — "Spyd-holderen."

(2). Tag nu Apollon, den Græske sol-gud, og ved at sammenligne de mytiske beretninger angivet om ham, se så hvorvidt han ikke svarer både

* Kasyapa kaldes Brahmâ's Søn, og er den "Selv-Fødte" som en stor del af skabelses arbejdet tillægges. Han er en af de syv Rishier; *eksoterisk*, Marichi's søn, Brahmâ's søn; mens Atharva-veda siger, "Den Selv-fødte Kasyapa udsprang fra Tid"; og *esoterisk* — er Tid og Rum former i den Ene *uopfattelige* Guddom. Som en *Aditya*, er Indra en søn af Kasyapa, lige som også Vaivasvata Manu, vores forfader. I eksemplet angivet i teksten, er han Kasyapa-Aditya, *Solen, og Sol-guden, fra hvilke alle* de "Cosmiske" Dæmoner, Drager (nâgaer), Slange, eller Slange-guder og Danavaer, giganterne, fødes. Meningen med allegorierne angivet ovenfor er rent astronomisk og kosmisk, men vil tjene til at bevise alles identitet.

† Alle sådanne historier adskiller sig fra hinanden i de *eksoteriske* tekster. Karttikeya, "den seks-ansigtede Mars," er i Mahabhârataen Rudra's eller Siva's søn, Selv-født *uden en moder* fra Siva's sæd kastet ind i ilden. Men Karttikeya kaldes generelt *Agnibhu*, "ild født."

‡ Hiranyaksha er hersker eller konge over den *femte* region i Pâtâla, en Slange-gud.

§ *Elohim* frygtede også viden om Godt og Ondt hos Adam, og vises derfor at udvise ham fra Eden eller dræbe ham *åndeligt*.

¶¶ Historien som fortælles, er at Taraka (også kaldt Kalabhana), på grund af hans ekstraordinære Yoga-kræfter, havde erhvervet alle gudernes guddommelige viden om yoga-vidya og okkulte kræfter, guderne som konspirerede imod ham. Her ser vi den "adlydende" Hærskare af *Ærkeengle* eller mindre guder konspirere imod de (fremtidige) *Faldne* Engle, som Enok beskylder for den store forbrydelse at afsløre alle "de *himmelige ting* udført i himlen" overfor hele verden. Det er Michael, Gabriel, Rafael, Surgal og Uriel som overfor Herren Gud fordømte de af deres Brødre som blev sagt *at have snuset i de guddommelige mysterier* og lært dem til mennesker: på denne måde undslap de selv en lignende straf. Michael blev tildelt at kæmpe imod Dragen, og lige så blev Karttikeya og under de samme omstændigheder. Begge er "ledere af den Himmelske Hærskare," begge Jomfruer, begge "ledere af Helgener," "Spydholdere" (*Saktidhara*), osv., osv. Karttikeya er originalen til Michael og Skt. George, lige så sikkert som Indra er Karttikeya's prototype.

til Indra, Karttikeya, og endda Kasyapa-Aditya, og på samme tid til Michael (som den Angeliske form af Jehovah) "Solens engel," som er "lig," og "et med, Gud." Senere sindrige fortolkninger med henblik på monoteistiske formål, selv om de må være eleveret til ikke-at-stille spørgsmålstegn ved Kirke dogmer, beviser intet, undtagen menneskelig autoritet og magt misbrug, måske.

Apollon er *Helios* (Solen), Phoibus-Apollo ("livets og Verdenens lys"*) som opstiger ud af det gylden-vingede bæger (solen); derfor er han *par excellence* sol-guden. Ved øjeblikket for hans fødsel beder han om sin bue for at dræbe Python, Dæmon Dragen, som angreb hans moder før hans fødsel,† og som han guddommeligt er tildelt at ødelægge — lige som Karttikeya, som fødes med det formål at dræbe Taraka, *den alt for hellige og viise dæmon*. Apollon fødes på en siderisk ø kaldet *Asteria* — "den gyldne stjerne ø," "jorden som flyder i luften," som er den Hindu gyldne *Hiranyapura*; "han kaldes den rene, ἀρνός, *Agnus Dei* (den Indiske *Agni*, som Dr. Kenealy mener det), og i den oprindelige myte er han uden "al sensuel kærlighed" ("*Book of God*," p. 88). Han er, derfor, en *Kumâra*, lige som Karttikeya, og lige som Indra var i hans tidligere liv og biografier. Python, den "røde Drage," forbinder desuden Apollon med Michael, som kæmper mod den Apokalyptiske Drage, som ønsker at angribe kvinden i barne-fødslen (Se *Johannes Åbenbaring xii.*), lige som Python angriber Apollon's moder. Kan nogen undgå at se identiteten? Havde den Højvelbårne W. E. Gladstone, som roser sig selv med sin Græske lærdom og forståelse af ånden i Homer's allegorier, nogensinde haft en virkelig anelse om den *esoteriske* mening i *Iliaden* og *Odysseen*, så ville han have forstået Johannes "*Åbenbaringer*," og selv Pentateuken, bedre end han gør. For vejen til Biblen ligger via Hermes, Bel og Homer, lige som vejen til disse er gennem Hindu og Kaldæiske religiøse symboler.

Gentagelsen af denne arkaiske tradition findes i kap. xii. i Johannes *Åbenbaringer*, og kommer uden den mindste tvivl fra de Babylonske legender, selv om den Babyloniske historie havde sin oprindelse i de Aryanske allegorier. Fragmentet læst af den afdøde George Smith (Se "*The Chaldean account of Genesis*," p. 304) er tilstrækkeligt til at afsløre kilden til kapitel xii. i Apokalypsen. Her er det angivet af den eminente Assyriolog:

"Vores . . . fragment refererer til *menneskehedens* skabelse, kaldt Adam; lige som han (mennesket) i Biblen, gøres fuldkommen . . . men bagefter slår sig

* Den materielle *fysiske* verdens "liv og lys," sansernes fryd — ikke sjælens. Apollon er først og fremmest den *menneskelig* gud, guden for emotionel, pomp-elskende og teatralisk Kirke ritualisme, med lys og musik.

† Se chap. xii. i *Åbenbaringen* hvor vi finder Apollon's moder forfulgt af denne Python, den Røde Drage, som også er *Porphyryon*, den skarlagan eller røde Titan.

sammen med dragen fra Dybet, Tiamat's dyr, Chaos's Ånd, og forsynder sig mod hans gud, som *forbander ham*, og nedkalder hele Menneskehedens ondskab og problemer over hans hoved." *

"Dette følges af en krig mellem dragen og det ondes kræfter, eller chaos på den ene side og gudernes på den anden."

"Guderne får våben smedet til sig,† og Merodach (ærkeenglen Michael i Åbenbaringen) påtager sig at lede den himmelske hærske imod dragerne. Krigen, som er beskrevet med åndrigthed, ender, selvfølgelig, i triumf for det Godes principper. . . ."‡

Denne krig med Dybets magter, refererer også, i dens sidste og jordiske anvendelse, til kampen mellem de Aryanske adeptes i den spirende Femte Race og Atlantis's Trolde-mænd, Dybets Dæmoner, Øboerne omgivet af vand som forsvandt i Syndfloden. (Se de sidste sider i Vol. I., "*Isis Unveiled*," Atlantis.)

Symbolerne på dragerne og "Krigen i Himlen" har, som allerede nævnt, mere end én betydning; religiøse, astronomiske og geologiske begivenheder er inkluderet i den ene fælles allegori. Men den havde også en Cosmologisk betydning, I Indien gentages Drage historien i en af dens former i Indra's kamp med *Vritra*. I Vedaerne refereres denne Ahi-Vritra til som Dæmonen for Tørke, den frygtelige varme Vind. Indra vises konstant at være i krig med ham; og fremtvinger ved hjælp af hans torden og lyn guden Ahi-Vritra til at hælde regn ned på Jorden, og ihjelslår ham derefter. Derfor, kaldes Indra for *Vritra-Han* eller "Vritra dræberen," lige som Michael kaldes Erobreren og "Dræberen af Dragen." Begge disse "Fjender" er derfor den "Gamle Drage" nedkastet i dybene i Jorden, i denne ene betydning.

De Zend-Avestiske Amshaspendere er en Hærskare med en leder lige som Skt. Michael over dem, og synes identisk med Himlens legioner, når man læser *Vendidad*. Således bedes Zarathustra i Fargard XIX., ii. 13 (42), af Ahura Mazda om at "invokere den Amesha Spenta som hersker over de syv *Karshvarer*§ for Jorden"; disse Karashvarer refererer i deres syv

* Ingen "gud" som *forbander* hans (formodede) eget værk, fordi han har gjort det ufuldkomment, kan være den ene uendelige absolutte visdom, uanset den kaldes Bel eller Jehovah.

† I den Indiske allegori om *Tarakamaya*, krigen mellem guderne og Asuraerne anført af Soma (månen, Planternes Konge), er det Viswa-Karma, gudernes håndværker, som lige som Vulkan (Tubal-Kain) smeder deres våben for dem.

‡ Vi har andet steds sagt at "kvinden med barn" i Åbenbaringen (xii.) var Aime, den store moder, eller Binah, den tredje Sefirot, "hvis navn er Jehovah"; og "Dragen," som søger at fortære hendes kommende barn (Universet), er Dragen for absolut Visdom—den Visdom som, ved at anerkende ikke-adskiltheden i Universet og alting i det fra det Absolute ALT, i det ser intet bedre end en stor Illusion, *Mahamaya*, deraf årsagen til elendighed og lidelse.

§ De "Syv Karshvarer for Jorden" — de syv sfærer for vores planetariske kæde,

anvendelser ligeligt til de syv sfærer i vores planetariske kæde, til de syv planeter, de syv himle, osv., i forhold til hvorvidt opfattelsen anvendes for en fysisk, supra-mondæn, eller ganske enkelt en siderisk verden. I den samme Fargard (ii. og iii.), i hans invokation imod Angra Mainyu og hans Hærskare, appellerer Zarathustra til dem med disse ord: "Jeg invokerer de syv skinnende *Sravaher* med deres sønner og deres flok" (42 *Vendid. Sâdâh*). "Sravaherne" — et ord som Orientalisterne har angivet som et "med ukendt mening" — betyder det samme som Amshaspendere, men i deres højeste okkulte betydning. "*Sravaherne*" er noumenoi til de fænomenmæssige Amshaspendere, sjælene eller ånderne for disse *manifesterede* Kræfter; og "deres sønner og deres flok" refererer til de planetariske engle og deres sideriske flok af stjerner og konstellationer. "Amshaspend" er det eksoteriske udtryk som kun bruges i forbindelse med jordiske kombinationer og affærer. Zarathustra adresserer konstant Ahura Mazda som "du, skaberen af den materielle verden." Ormazd er faderen til vores jord (Spenta Armaiti), og hun refereres til, når hun personificeres, som "den skønne datter af Ahura Mazda" (Fargard, XIX. ii.), som også er skaberen af Træet (for okkult og åndelig viden og visdom) hvor fra den mystiske og mysteriøse *Caresma* tages. Men den lysende Guds okkulte navn blev aldrig udtalt udenfor templet.

Samael eller Satan, den forførende Slange i Første Mosebog, og en af de oprindelige engle som gjorde oprør, er navnet på den "Røde Drage." Han er Englen for Død, Talmud siger at "Englen for Død og Satan er den samme," og blev dræbt af Michael, og dræbes endnu en gang af Skt. George, som også er en Drage Dræber; men se transformationerne af dette. Samael er identisk med *Simoom*, den varme vind i ørkenen, eller igen med den Vediske dæmon for tørke, lige som Vritra; "*Simoon* kaldes *Atabutos*" eller — *Diabolos*, djævlen.

Tyfon, eller Dragen Aphophis — *Anklageren* i the "*Book of the Dead*" — besejres af Horus, som spidder hans modstanders hoved med et spyd; og Tyfon er den alt-ødelæggende vind i ørkenen, det oprørske element som kaster alting ud i forvirring. Lige som *Set* — er han mørket i natten, morder af Osiris, som er dagens og solens lys. Arkæologien påviser at Horus er identisk med Anubis,* hvis portræt blev opdaget på et Egyptisk monument, med en kyra og et spyd, lige som Michael og Skt. George. Anubis repræsenteres også

de syv verdener — også nævnt i Rig-Vedaen — refereres fuldt ud til andet steds. Der er seks *râjamsi* (verdener) ovenfor *prithivi* — jorden, eller "denne" (idâm), som i modsætning til det som er *derovre* (de seks kloder på de tre andre planer). (Se *Rig-Veda*, I., 34; III., 56; VII., 10411, og V., 60, 6. Se § om Kronologi.)

* Vers 62, chap. xvii., "*Book of the Dead*": Anubis er Horus som smelter sammen med ham, som ingen øjne har.

som dræbende en drage, som har et hoved og en hale som en slange. (Se Lenoir's "Du Dragon de Metz.")

Cosmologisk, er alle Drager og Slangere besejret af deres "Dræbere," derfor, i deres oprindelse, de turbulente forvirrede principper i Chaos, bragt i orden af Sol-guderne eller de *skabende* kræfter. I "Book of the Dead" kaldes disse principper "Oprørets Sønner." (Se også "*Egyptian Pantheon*," pp. 20, 23.) "I den nat, kalder undertrykkeren, Osiris's morder, på anden vis kaldt den *bedragende Slange* (Vers 54) . . . på Oprørets Sønner i *Luften*, og da de ankommer til Østen for Himlene, så er der Krig i Himlen og i hele Verdenen" (v. 49, "*Book of the Dead*," xvii.).

I de Skandinaviske *Eddaer* er Asernes "Krig" med Hrimthurserne (frost-giganterne), og Asathor's med Jotunerne, Slangerne og Dragerne og "ulven" som kommer ud af "Mørket" — gentagelsen af den samme myte. De "onde Ånder,"* der ganske enkelt var begyndt at være sindbilleder på Chaos, blev euhemeriseret af hobens overtro, ind til de endelig har vundet retten til borgerskab i de mest civiliserede og lærde racer på denne klode — som påstået *siden dens skabelse* — og blev et dogme hos Kristne. Lige som George Smith siger det: "De onde principper (Ånder) sindbilleder på Chaos" (i Kaldæa og Assyrien lige som i Egypten, ser vi) . . . "modstår denne forandring og fører krig mod Månen, Bel's ældste søn, der dragede Solen, Venus og den atmosfæriske gud Vul over til deres side." ("*Assyrian Discoveries*," p. 403.) Dette er blot en anden version af Hindu "Krigen i Himlen," mellem Soma, månen, og guderne — Indra var den atmosfæriske Vul; hvilket tydeligt viser at det både er en Kosmogonisk og en astronomisk allegori, vævet ind i og uddraget fra den tidligste teogoni som blev lært om i Mysterierne.

Det er i de religiøse doktriner hos Gnostikerne at den virkelige mening med Dragen, Slangen, Geden, og alle disse symboler på kræfter nu kaldt *Ondskab*, bedst kan ses; da det er dem som afslørede den esoteriske natur af den Jødiske Erstatning for *AIN-SOPH* i deres læresætninger; hvis sande mening, de Kristne med nogle få undtagelser, ikke vidste noget om, mens Rabbinerne skjulte den. Jesus af Nazaret ville med sikkerhed næppe have rådet hans apostle til at vise sig selv som *viise* som slanger, hvis det sidstnævnte have været et symbol på *det Onde*; ej heller ville Ofitterne, de lærde Egyptiske Gnostikere fra "Slangens Broderskab," have højtideligholdt en levende slange i deres ceremonier som et sindbillede på *VISDOM*, den guddommelige *Sophia* (og et eksempel på det altomfattende-gode, ikke det altomfattende-onde), hvis denne reptil var så tæt forbundet med Satan. Sandheden er, at selv som en almindelig slange har den altid været et dualt symbol; og

* Disse "onde Ånder" kan på ingen måde bliver identificeret med Satan eller den Store Drage. De er Elementalerne genereret eller undfanget i uvidenhed — Cosmiske og menneskelige lidenskaber — eller Chaos.

som en Drage havde den aldrig været noget andet end et symbol på den manifesterede Guddom i dens store Visdom. *Draco volans*, den flyvende Drage hos tidlige malere, kan være et overdrevet billede på det virkelige uddøde dyr fra før syndfloden; men de som har tillid til den Okkulte lære mener at der i gammel tid var sådanne væsner som flyvende Drager, eller en slags Pterodaktyl, og at det er disse gigantiske vingede firben som tjente som prototyper på Moses's Seraf og hans Bronze Slange.* Jøderne har selv tilbudt det sidstnævnte *afgudsbillede*, men, efter de religiøse reformer frembragt af Hezekiah, så vendte de om, og kaldte symbolet på den store eller Højere Gud i enhver anden nation — en Djævel, og deres egen tronraner — den "Ene Gud."†

Tilnavnet Satan, på Hebraisk *sâtân*, "en modstander" (fra verbet *shatana*, "at være imod," at forfølge) tilhører med rette til den første og grusomste "*modstander til alle de andre guder*" — Jehovah, ikke ikke til Slangen, som kun talte ord af sympati og visdom, og som i værste fald, selv indenfor dogmet, er "menneskets modstander." Dette dogme, baseret som det er på kapitel iii. i *Første Mosebog*, er lige så ulogisk og uretfærdigt som det er paradoksalt. For hvem var den første til at *skabe* denne original og fra da af universelle frister af mennesket — kvinden? Sandelig ikke slangen, men "Herren Gud" selv, som siger: — "Det er ikke godt at mennesket skal være alene" — skabte en kvinde, og "bragte hende til manden" (18-22). Hvis den ubehagelige lille hændelse som fulgte *var* og stadigvæk skal anses for at være en "oprindelig synd," så udstiller den sandelig Skaberens guddommelige forsyn i et dårligt lys. Det ville have været langt bedre for den første Adam (i kap. 1.) at have været ladt enten "mandlig og kvindelig," eller "alene." Det er tydeligt Herren Gud, som var den virkelige årsag til alle de gale streger, "*agent provocateuren*," og Slangen — kun en prototype på *Azazel*, "syndebukken for Israel's (Guds) synd," den stakkels *Tragos* var nødt til at betale straffen for hans Mester's og Skabers fejltagelse. Dette, adresseres, selvfølgelig, kun til de som godtager åbningsbegivenhederne i menneskehedens drama i *Første Mosebog* i deres døde-bogstavs betydning. De som læser dem esoterisk, reduceres ikke til fantasifulde

* Se Numbers xxi. 8-9. Gud beordrer Moses til at bygge en bronze Slange "Saraph"; med henblik på at *se på den*, og som heler de der er blevet bidt af *ildagtige slanger*. De sidstnævnte var *Seraphim*, hvor hver af dem, som Esajas viser (vi. 2), "*havde seks vinger*"; de er symboler på Jehovah, og på alle andre Demiurgi som ud af dem selv frembringer seks sønner eller ligheder — Syv medregnet deres Skaber. Bronze Slangen *er* således Jehovah, lederen af de "ildagtige slanger." Og alligevel vises det, i Kongebog 2, xviii., at Kong Hezekiah, som, lige som David hans fader, "gjorde det som var ret i Herrens øjne" — "bryder bronze slangen itu som Moses havde skabt . . . og kaldte den *Nehushtan*," eller bronze stykke.

† Og Satan stillede sig op mod Israel og æggede David til at holde folketælling over Israel (Krønikebogen xxi. 1.) "Men Herrens vrede blussede op mod Israel," og han bevægede David til at sige "Gå, hold folketælling over Israel" (Samuelsbog, 2. xxiv. 1). De to er derfor identiske.

spekulationer og hypoteser; *de ved* hvordan symbollæren der indeholdes deri læses, og kan ikke fejle.

Der er for nuværende intet behov for at berøre den mystiske og mangfoldige mening i navnet Jehovah i dens abstrakte betydning, en uafhængig af Guddommen *falskt* kaldt ved dette navn. Det var en blind-gyde bevidst skabt af Rabbinderne, en hemmelighed bevaret af dem med ti-foldig omhyggelighed efter at de Kristne havde udplyndret dem for dette Guds-navn som var deres egen ejendom.* Men den følgende påstand gøres. Den personage som i de første fire kapitler af *Første Mosebog* navngives henholdsvis som "Gud," "Herren Gud," og "Herren" er, ganske enkelt ikke den samme person; sandelig er det ikke *Jehovah*. Der er tre adskilte klasser eller grupper af Elohimerne kaldet Sefiroter i Kabalaen, Jehovah kommer kun til syne i kapitel iv., i det første vers hvor han navngives Kain, og i det sidste transformeret til *menneskeheden* — mandlig og kvindelig, Jah-veh.† "Slangen" er desuden ikke Satan, men den lysende Engel, en af Elohimerne iklædt udstråling og herlighed, som, lover kvinden at hvis de spiste den forbudne frugt "*så vil I med sikkerhed ikke dø,*" holdt sit løfte, og gjorde mennesket udødeligt i hans *uforgængelige natur*. Han er Iao i mysterierne, lederen for de Androgyne skabere af mennesker. Kapitel iii. indeholder (esoterisk) tilbagetrækningen af udevidenhedens slør som lukkede af for opfattelserne i det Angeliske Menneske, skabt i billedet af de "Benløse" guder, og åbningen af hans bevidsthed for hans virkelige natur; således visende den lysende Engel (Lucifer) i lyset af en skænker af Udødelighed, og som "Oplyseren"; mens det virkelige Fald ned i formering og stof skal søges i kapitel iv. Der, skaber Jehovah-Kain, den mandlige del af Adam det *duale* menneske, efter at have adskilt sig selv fra Eva, "Abel" i hende, *den første naturlige kvinde*,‡ og udgyder *Jomfru blodet*. Nu vises Kain, som identisk med Jehovah, ved autoriteten af den korrekte læsning af vers i. (kapitel iv., Første mosebog), i den originale Hebraiske tekst; og Rabbinderne lærer at "*Kin* (Kain), den onde, var Eva's Søn ved Samael, djævelen som tog Adam's plads"; og Talmud tilføjer at "den onde Ånd, Satan, og Samael, Englen for Død, er den samme" —(*Babba Battra*, 16a) — så bliver det let at se at Jehovah (*menneskeheden*, eller "Jah-hovah") og Satan (derfor den fristende Slange) er den en og

* Dussinvis af de mest lærde forfattere har grundigt gennemset de forskellige meninger med navnet J'hovah (med, og uden de masoretiske punkter), og vist deres mangfoldige betydninger. Det bedste af sådanne værker er "Source of Measures, the Hebrew Egyptian Mystery."

† I det ovenfor nævnte værk (p. 233 App.), er vers 26 i det 4'de kap. i Første Mosebog korrekt oversat "derefter begyndte mennesket at kalde sig selv *Jehovah*," men mindre korrekt forklaret, måske, da det sidste ord burde skrives *Jah* (mandlig) *Hovah* (kvindelig), for at vise at fra den tid begyndte racen med tydeligt adskilte mænd og kvinder.

‡ Se med henblik på forklaring de excellente sider i appendiks vii. i det samme værk.

samme i enhver henseende. *Der er ingen Djævel, intet Ondt, udenfor menneskeheden til at frembringe en Djævel.* Ondt er en nødvendighed i, og en af støtterne af det manifesterede univers. Det er en nødvendighed med hensyn til fremskridt og evolution, lige som nat er nødvendig for frembringelsen af Dagen, og Døden med hensyn til Liv — *så mennesket kan leve evigt.*

Satan repræsenterer metafysisk ganske enkelt det *modsatte eller de modsatte poler* af alting i naturen.* Han er "modstanderen," allegorisk, "morderen," og den store Fjende af *alt*, fordi der er intet i hele universet som ikke har to sider — bagsider af den samme medalje. Men i dette tilfælde, kan lys, godhed, skønhed, osv., kaldes Satan med lige så meget ret som Djævlen, da de er *modstandere* af mørke, ondskab, og modbydelighed. Og nu vil visse tidlige Kristne sekters filosofi og *rationale* — kaldt *kætterske* og betragtet som tidernes afskyelighed — blive mere forståelig. Vi kan forstå hvordan det var at sekten for SATANIANERNE blev degraderet, og blev lyst i band uden noget håb om anerkendelse på en fremtidig dag, fordi de holdt deres læresætninger hemmelige. Hvordan, KAINITTERNE blev degraderet, og endda (Judas) ISKARIOTERNE, via de samme principper; den sande karakter hos den *forræderiske* apostel har aldrig været korrekt præsenteret overfor Menneskehedens tribunal.

Som en direkte konsekvens, bliver de Gnostiske sekters læresætninger også klare. Hver af disse sekter blev grundlagt af en Indviet, mens deres læresætninger var baseret på korrekt viden om enhver nations symbolære. Således bliver det forståeligt hvorfor Ilda-Baoth, af de fleste af dem blev betragtet som en gud af Moses, og blev anset for en stolt, ambitiøs, og uren ånd, som havde misbrugt sin magt ved at tilrane sig den *højeste Guds* plads, selv om han ikke var bedre, og i nogle henseender langt værre end *hans Elohim brødre*; de sidstnævnte repræsenterer kun den alt-omfavnende, manifesterede guddom i deres kollektivitet, da de var dannerne af de første differentieringer af den primære Cosmiske substans med henblik på skabelsen af fænomen Universet. Derfor blev Jehovah af Gnostikerne kaldt Skaberen af, og ét med Ophiomorphos, Slangen, Satan, eller *ONDT*. (Se "*Isis Unveiled*," II, 184). De lærte at Iurbo og Adonai "navn på Jao-Jehovah, som er en emanation af Ilda-Baoth" (*Codex Nazaræus*). (Se *Del II.*, "*De Faldne Engle*.") Dette svarede på deres sprog til at sige det som Rabbinerne udtrykte på en mere sløret måde, ved at sige at — "Kain var blevet genereret af Samael eller Satan."

* Indenfor Dæmonologi, er Satan lederen af oppositionen i Helvede, hvis monark var Beelzebub. Han tilhører til den femte slags eller klasse af dæmoner (hvoraf der er ni ifølge middelalderlig dæmonologi), og han er lederen af heksene og troldmændene. Men se i teksten den sande mening med Baphomet, den gede-hovedede Satan, ét med Azazel, synde-bukken fra Israel. Naturen er guden *PAN*.

De faldne Engle angives — allegorisk — i ethvert gammelt system som prototyperne på *faldne* mennesker, og, — esoterisk — *disse mennesker selv*. Således blev Elohim ved skabelsens time "Beni-Elohim," Guds sønner, blandt hvilke Satan findes — i de Semitiske traditioner; krigen i himlen mellem Thraetaona og Azhi-dahaka, den ødelæggende Slange, ender ifølge Burnouf på jorden, i fromme menneskers kamp mod den Onde kraft, "fra Iranerne mod de Aryanske Brahminere i Indien." Gudernes konflikt med *Asuraerne* gentages i den Store Krig — Mahabhârataen. I den sidste religion af alle, Kristendommen, er alle Kombatanterne, guderne og dæmonerne, modstanderne i begge lejre, nu transformeret om til Drager og Sataner, ganske enkelt for at forbinde personificeret *ONDT* med Slangen i Første Mosebog, og således bevise det ny dogme.*

NOA VAR EN KABIR, DERFOR MÅ HAN HAVE VÆRET EN DÆMON.

Det betyder kun lidt hvorvidt det er Isis, eller Ceres — "Kabiraien" — eller yderligere Kabirierne, som har lært mennesker landbrug; men det er meget vigtigt at forhindre fanatikere i at monopolisere alle sandhederne i historie og legende, og i at være ophav til fordrejninger af sandheden, historien, og legenden om et menneske. Noa er enten en *myte* sammen med de andre, eller en hvis legende blev bygget på den Kabiriske eller Titanske tradition, som lært om i Samotrake; han har, derfor, ikke noget krav på at blive monopoliseret af hverken Jøde eller Kristen. Hvis Noa, sådan som Faber prøvede at påvise med en sådan omkostning i lærdom og efterforskning, er en Atlantide og en Titaner, og hans familie er Kabirierne eller fromme Titanere, osv. — så falder den bibelske kronologi sammen under dens egen vægt, sammen med alle patriarkerne — Titanerne fra før syndfloden og før-Atlantiske Titanere. Som nu opdaget og bevist, så er Kain Mars, guden for *kraft og formering*, og den første (seksuelle) blodsudgydelse.† Tubal-Cain er en Kabir, "en underviser af enhver håndværker indenfor bronze og jern"; eller — hvis det passer bedre — han er ét med Hefaistos eller Vulkan; Jabal er taget fra Kabirierne — undervisere i landbrug, "sådanne som har kvæg," og Jubal er "faderen til alle de som håndterer harpen," han, eller *de* som fabrikerede *harpen* for Kronos og tridenten for Poseidon. ‡

* Se med henblik på yderligere detaljer om den Sataniske myte, Del II. om Symbollære, i dette bind.

† Da han er Vulkan eller Vul-kain, den største gud hos de senere Egyptere, og den største Kabir. Tidens gud var *Chium* i Egypten, eller Saturn, eller Seth, og Chium er det samme som Kain.

‡ Se *Strabo, sammenligner dem med Kykloperne* — XIV. p. 653 og flg. (*Callim in Del.*, 31 *Stat. Silo. IV.*, 6, 47; osv., osv.)

Historien eller "fablerne" om de mysteriøse Telchinere — fabler som afgiver ekko om hver og en af de arkaiske begivenheder i vores esoteriske læresætninger — forsyner os med en nøgle til oprindelsen af *Kain's* genealogi (*Første Mosebog*, kap. iii.); de angiver grunden til hvorfor den Romersk Katolske Kirke identificerer "det forbandede blod" fra Kain og Kam med Trolddom, og gør det ansvarligt for Syndfloden. Var Telchinerne — argumenteres der — ikke de mysteriøse jernarbejdere på Rodos; de som var de første til at rejse statuer til guderne, forsyne dem med våben, og mennesker med magiske kunstarter? Og er det ikke de som blev ødelagt af syndfloden beordret af Zeus, lige som *Kainitterne* blev det af Jehovah?

Telchinerne er ganske enkelt Kabirierne og Titanerne, i en anden udgave. De er også Atlantiderne. "Lige som Lemnos og Samotrake," siger Decharme, "er Rodos, Telchinernes fødested, en ø af vulkansk dannelselse." (*Genii of Fire*, p. 271.) Øen Rodos fremstod pludselig op af havet, efter førhen at have været omsluttet af Oceanet, siger traditionerne. Lige som (Kabiriernes) Samotrake er den i hukommelsen forbundet med Oversvømmelses legenderne. Da nok er blevet sagt om dette emne, kan det imidlertid blive forladt for nuværende.

Men vi kan tilføje nogle få ord om Noa, den Jødiske repræsentant for næsten enhver pagansk Gud i en eller anden udgave. Homeriske sange indeholder, poetiseret, alle de senere fabler om Patriarkerne, som alle er sideriske, kosmiske, og numeriske symboler og tegn. Forsøget på at afbryde forbindelsen mellem de to genealogier — de for Seth og Kain* — og det, lige så forgæves, videre forsøg på at vise dem som *virkelige, historiske* mennesker, har kun ført til mere seriøse undersøgelser af Fortidens historie, og til opdagelser som for evigt har skadet den formodede *åbenbaring*. For eksempel, etableringen af identiteten af Noa og Melchizedek, den videre indentitet af Melchizedek, eller Fader Sadik, med Kronos-Saturn er også bevist.

At det er sådan kan let blive påvist. Det benægtes ikke af nogle af de Kristne forfattere. Bryant (*Se "Analysis of Ancient Mythology," Vol. II., p. 760*) er enig med alle de som er af den opfattelse, at Sydic, eller

* Intet kunne være mere akavet og barnligt, siger vi, end dette frugtesløse forsøg på at afbryde forbindelsen mellem Kain's og Seth's genealogier, eller at skjule navnenes identitet under en anden stavning. Således, har Kain en Søn ENOK, og Seth også en Søn ENOK (Enos, Ch'anoch, Hanoch; — man kan gøre det man synes med Hebraiske ikke selv-lyde navne). I den Kainitiske linje avler Enok IRAD, Irad avler MEHUJAEEL, den senere METHUSAEL, og Methusael, Lamek. I den Sethite linje, avler Enok Cainan, og denne MAHALEEL (en variation over Mehujael), som giver fødsel til JARAD (eller Irad); Jarad til ENOK (Nummer 3), som frembringer Metusalem (fra Methusael), og til sidst afslutter Lamek listen. Nu er alle disse (Kabalistiske) symboler på solare og lunare år, på astronomiske perioder, og på fysiologiske (falliske) funktioner, lige som i enhver anden pagansk symbol trosretning. Dette er blevet bevist af en antal forfattere.

Sadic, var patriarken Noa (lige som også Melchizedek); og at navnet som han kaldes, eller Sadic, korresponderer til skikkelsen givet ham i *Første Mosebog*, kap. vi., 9. "Han var אֱדִיִּץ, Sadic, et RETFÆRDIGT menneske, og fuldkommen i hans tid. Al videnskab og enhver brugbar kunstart blev tillagt ham, og via hans sønner transmitteret til eftertiden." (Se *New Encyclopædia by Abraham Rees, F.R.S.*)

Nu er det Sanchoniathon, som fortæller verdenen at Kabirierne var Sydic's eller Zedek's (Melchizedek) Søner. Sandt nok, kan denne information nedsteget til os gennem Eusebius (*Preparatio Evangelica*), blive betraget med en vis skepsis, da det er mere end sandsynligt at han behandlede Sanchoniathon's værker lige som han gjorde det med Manetho's Synkronistiske Lister. Men lad os antage at identifikationen af Sydic, Kronos, eller Saturn med Noa og Melchizedek, er baseret på en af de fromme Eusebiske hypoteser. Lad os godtage det som sådan, sammen med Noa's karakteristik som et *retfærdigt menneske*, og hans formodede duplikat, den mysteriøse Melchizedek, Konge af Salem, og præst for den høje gud, efter "hans egen ordre" (Se *Hebræerne*, kap. v. 6, og vii. 1, og flg.); og til sidst, efter at have set hvad de alle var åndeligt, astronomisk, psykisk og cosmisk, så lad os nu se hvad de blev *rabbinsk* og **KABALISTISK**.

Talende om Adam, Kain, Mars, osv., som *personificeringer*, så ser vi forfatteren til "*The Source of Measures*" formulere selve vores eosteriske læresætninger i hans Kabalistiske undersøgelser. Han siger således: —

"Mars var nu herren for *fødsel* og for *død*, for *formering* og *ødelæggelse*, for *pløjning*, for *bygning*, for *skulptering* eller *sten-skæreri*, for *Arkitektur* i sidste instans, for alle KUNSTARTER. Han var det *oprindelige princip*, disintegrerende ind i modificeringen af to *modsatninger med henblik på produktion*. Også astronomisk,* varetog han fødestedet for dagen og året, stedet for dets *forøgelse af styrke*, *Aries*, og ligeledes stedet for dets *død*, *Scorpio*. Han varetog huset *Venus*, og det for *Skorpionen*. Han, var *god*, som *fødsel*; var *Ond*, som *død*. Som *god*, var han *lys*; som *ond*, var han *nat*. Som *god*, var han *mand*; som *ond* var han *kvinde*. Han varetog kardinal punkterne, og som *Cain*, eller *Vulkan*,† eller *Pater Sadic*, eller *Melchizadek*, var han herre over *Ekliptika*, eller

* Det Æolianske navn på Mars var "Apeus, og det Græske Ares, "Αρης, er et navn hvis etymologiske betydning, filologer og Indienister, Grækere og Sanskrit læres forgæves har arbejdet på ind til denne dag. Meget mærkeligt, forbinder Max Müller begge navne *Mars* og *Ares* med Sanskrit roden *mar*, hvor fra han sporer deres udledning, og hvor fra, han siger, at navnet *Marutter* (stor-guderne) kommer. Welcker, tilbyder imidlertid mere korrekte etymologier. (Se *Griech. Götterlehre, I.*, 415.) Uanset hvordan, det måtte være, så vil rødders og ords etymologier alene aldrig fuldt ud frembringe den esoteriske mening, selv om de kan hjælpe med til brugbare gætteri.

† Som den samme forfatter viser: "Selve navnet *Vulkan* fremstår i læsningen; for i de første ord (af kap. iv. *Første Mosebog*, 5) findes *V'elcain*, eller *V'ulcain*, i enighed med den uddybede *u* lyd i bogstavet *vau*. Ud af dets øjeblikkelig sammenhæng, kan det

balance, eller *justeringslinjen*, og var derfor DEN RETFÆRDIGE ENE. De gamle mente der var syv planeter, eller store guder, groende ud af otte, og Pater Sadik, *den Retfærdige eller Rette Ene*, var herre over den ottende, som var *Mater Terra*. ("Source of Measures," p. 186-70.)

Dette gør deres funktioner klare nok efter at de var blevet degraderet, og etablerer identiteten.

Da *Noa* Syndfloden, som beskrevet i dens døde bogstav og indenfor perioden for den Bibelske kronologi, er vist aldrig at have eksisteret, så behøver denne fromme, og meget arbitrære antagelse fra Biskop Cumberland kun at følge denne syndflod ind i fiktionens land. Sandelig synes det ret så fantasifuldt for enhver upartisk observatør at blive fortalt at der var "to adskilte Kabiri racer," den første bestod af Kam og Mizraim, som han opfatter som Jupiter og Dionysus fra Mnaseas; den anden, som "Shems børn, er Kabiri fra Sochoniston, mens deres fader Sydyk som konsekvens heraf er den Bibelske Shem." (*Append. de Cabiris, ap. Orig. gent. p. 364, 376, og den senere påstand på p. 357.*)

Kabirim, "de mægtige," er identiske med vores ur Dhyan-Chohaner, med de legemlige og de ulegemlige Pitrier, og med alle herskere og undervisere i ur racerne, som refereres til som Guder og Konger for de guddommelige Dynastier.

DE ÆLDSTE PERSISKE TRADITIONER OM DE POLARE, OG DE NEDSUNKNE KONTINENTER.

Legendarisk folkløse kunne ikke forvrænge den sandhed så effektivt med henblik på at reducere dem til uigenkendelig form. Mellem traditionerne i Egypten og Grækenland på den ene side, og Persien på den anden — et land altid i krig med det førstnævnte — er der for stor lighed i figurer og tal til at tillade sådan et tilfælde at være en ren og skær tilfældighed. Dette blev i høj grad bevist af Bailly. Lad os stoppe op et øjeblik for at undersøge disse traditioner fra enhver tilgængelig kilde, for bedre at sammenligne de fra Magerne med de såkaldte Græske "fabler."

Disse legender er nu passeret videre som populære fortællinger, Persiens folkløse, lige som mange virkelige fiktioner har fundet vej ind i vores universelle Historie. Historierne om Kong Arthur og hans ridder af det Runde Bord er også eventyr i al ydre fremstilling; alligevel er de baseret på sandheder, og vedrører Englands historie. Hvorfor skulle Iran's folkløse ikke være en integreret del af historien og de for-historiske begivenheder om Atlantis? Denne folkløse siger som følger: —

læses som "og guden Kain," eller Vulcain. Hvis, der imidlertid, mangler noget som bekræftelse på Cain-Vulcain ideen, så siger Fuerst: "𐎧𐎠𐎢𐎡, Kain, jernspidsen af en lanse, en smed (smed), opfinder af skarpt jernværktøj og smedearbejde" (p. 278).

Før skabelsen af *Adam*, levede to racer og efterfulgte hinanden på Jorden; Deverne som herskede 7.000 år, og Perierne (Izederne) som kun herskede i 2.000, under den førstnævntes eksistens. Deverne var giganter, stærke og slemme; Perierne var mindre i statur, men mere viise og venlige.

Her genkender vi de Atlantiske giganter og Aryanerne, eller Råkshasaerne fra Ramayana og børnene fra Bharata Varsha, eller Indien; folkene fra før- og efter-syndfloden i Biblen.

Gyan (eller snarere Gnan, sand eller okkult Visdom og viden), også kaldt *Gian-ben-Gian* (eller Visdom, søn af Visdom), var Periernes konge.* Han havde et skjold lige så berømt som Achilleus, i stedet for at tjene imod en fjende i krig, så tjente det blot i stedet som beskyttelse imod sort magi, Devernes *trolddom*. Gian-ben-Gian havde regeret i 2.000 år da *Iblis*, djævelen, af Gud blev tilladt at besejre Deoserne og sprede dem til verdens anden ende. Selv det magiske skjold, som, frembragt ved principperne om astrologi, ødelagde besværgelser, fortryllelser, og onde trylleformularer, kunne ikke stå sig imod *Iblis*, som var Skæbnens (eller Karmas) aktør.† De opregner ti konger i deres sidste metropol kaldet Khanoom, og angiver den tiende, Kaimurath, som identisk med den Hebraiske Adam. Disse konger svarer til de ti generationer af konger fra før syndfloden sådan som angivet af Berosus.

Forvrænget som disse legender nu findes, så kan man næppe undgå at identificere dem med de Kaldæiske, Egyptiske, Græske, og endda Hebraiske traditioner. Den sidstnævnte, ringeagtende i dens eksklusivitet med hensyn til at tale om før-adamiske nationer, tillader alligevel disse at blive klart udledt, ved at sende Kain — *en af de to eneste levende mennesker på jorden* — ind i landet Nod, hvor han bliver gift og bygger en by (*Første Mosebog. iv.*), osv.

Hvis vi nu sammenligner de 9.000 år nævnt i de Persiske fortællinger med de 9.000 år, som Platon erklærede var passeret siden nedsænkningen af det sidste Atlantis, så kommer en meget mærkelig sandhed til syne. Bailly bemærkede det, men forvrængede det ved hans fortolkning. Den Hemmelige Lære kan genoprette tallene til deres sande mening. "Først og fremmest," læser vi i "Critias" at "man skal huske på at 9.000 år er forløbet *siden nationernes krig*, som levede ovenfor og udenfor Herakles Søjler, og de som befolkede landet på denne side."

* Nogle udleder ordet fra *Paras* som frembragte Pars, Persia, *Pars*; men det kan ligeligt være udledt fra Pitar eller Pitrier, den Femte Races Hindu forfædre — Visdommens Fædre eller "Viljens og Yogaens" Sønner — som blev kaldt Pitar, lige som de guddommelige Pitarer fra den Første Race.

† Se "Collection of Persian Legends," på Russisk, Georgisk, Armensk, og Persisk med hensyn til disse traditioner; Herblot's beretning *Legendes Persanes*, "Bibliothèque Orientale," p. 298, 387, osv., og Danville's *Mémoires*. Vi angiver i en fortættet beretning det som er spredt i hundreder af bind i Europæiske og Asiatiske sprog, så vel som i orale traditioner.

I "*Timæus*" siger Platon det samme. Den Hemmelige Lære erklærer at de fleste af de senere øboer Atlantider gik til grunde i intervallet mellem 850.000 og 700.000 år siden, og at Aryanerne var 200.000 år gamle da den første store "ø" eller kontinent blev nedsænket, så synes der næppe nogen overensstemmelse mulig mellem tallene. Men det er der, i sandhed. Platon, der var en Indviet, var nødt til at bruge det slørede sprog i Helligdommen, og lige så var Magerne fra Kaldæa og Persien, gennem hvis eksoteriske åbenbaringer de Persiske legender blev bevaret og videregivet til eftertiden. Således, ser man Hebræerne kalde en uge "syv dage," og "en uge af år" når hver af dens dage repræsenterer 360 solare år, og hele "ugen" reelt er 2.520 år. De havde en Sabbats uge, et Sabbats år, osv., osv., og deres Sabbat varede uden at skelne 24 timer eller 24.000 år — i deres hemmelige udregninger fra Sod'erne. Vi i de nuværende tider kalder en tidsalder for *et århundrede*. De fra Platon's dage, i det mindste, de indviede forfattere mente med et årtusinde, ikke et tusinde men 100.000 år; Hinduer, mere uafhængige end andre skjulte aldrig deres kronologi. Således, når de siger 9.000 år, så vil de Indviede læse 900.000 år, i løbet af hvilket tidsforløb — *dvs.*, fra den første tilsynekomst af den Aryanske race, da de Pliocæne dele af det en gang store Atlantis gradvist begyndte at sænkes* og andre kontinenter fremstå på overfladen, ned til den endelige forsvinden af Platon's lille Atlantis ø, så ophørte de Aryanske racer aldrig med at kæmpe med efterkommerne af de første gigant racer. Denne krig varede ind til næsten til afslutningen af tidsalderen som gik forud for Kali Yugaen, og var den Mahabhâratisk krig så berømt i Indisk Historie. Sådant en blanding af begivenheder og epoker, og nedbringningen af hundrede tusinder til tusinder af år, interfererer ikke med tallene af år som var forløbet, ifølge udtalelsen fremlagt af de Egyptiske præster til Solon, siden ødelæggelsen af den sidste del af Atlantis. De 9.000 år var det korrekte angivne tal. Den sidstnævnte begivenhed har aldrig været holdt hemmelig, og var kun gledet ud af Grækernes hukommelse. Egypterne havde deres fulde optegnelser, fordi de var isolerede; på grund af, de var omgivet af hav og ørken, så var de blevet ladet uhindrede af andre nationer, ind til omkring nogle få årtusinder før vor tidsregning.

Historien, fanger for første gang et glimt af Egypten og dets store mysterier gennem Herodot, hvis vi ikke tager Biblen og dens sære kronologi i betragtning.† Og hvor lidt Herodot *kunne* fortælle

* *Hoved* kontinentet gik, som allerede nævnt, til grunde i de Miocæne tider.

† Fra Bede og nedad har alle kronologerne fra Kirken været indbyrdes forskellige, og selvmodsagt hinanden. "Den Hebraiske teksts kronologi er blevet meget forandret, især i intervallet efter Syndfloden": — siger Whiston (*Old Test.*, p. 20).

tilståes af ham selv da han talte om en mysteriøs grav for en Indviet ved Sais, i Minerva's hellige område. Der, siger han "bag kapellet . . . er en grav for En, *hvis navn jeg anser det for ufromt at afsløre* . . . I indhegningen står store obelisker og der er en sø nær ved, omgivet med en stenmur formet *i en cirkel*. I denne sø udfører de om natten, denne persons oplevelser, som de kalder *Mysterier*: om disse forhold, *må jeg observere en diskret stilhed*, selv om jeg imidlertid, er nøjagtig bekendt med deres enkeltheder" (ii. 170).

På den anden side, så er det velkendt at ingen hemmelighed var så velbevaret og så hellig hos de gamle, som den om deres cyklusser og udregninger. Fra Egypterne ned til Jøderne blev det anset for den største synd at afsløre noget som helst der vedrørte den korrekte måling af tid. Det var på grund af afsløringen af *Gudernes hemmeligheder*, at Tantalus blev kastet ned i de infernalske regioner; vogterne af de hellige Sibylline Bøger blev truet med dødsstraf hvis de afslørede et ord fra dem. Sigalioner (billeder af Harpokrates) var i ethvert tempel — især i de for Isis og Serapis — hver af dem pressende en finger til deres læber; mens Hebræerne lærte at det at afsløre, Kabalaens hemmeligheder, efter indvielse ind i de Rabbinske mysterier, var som at spise frugten fra Træet for Viden: det blev straffet med døden.

Og alligevel, godtog vi Europæere Jødernes eksoteriske kronologi! Hvilket under at den lige siden har influeret og farvet alle vores opfattelser af videnskab og tingenes varighed!

De Persiske traditioner, er derfor fyldt med to nationer og racer, nu fuldkommen uddøde, sådan som nogle mener det; selv om, de kun er transformeret. De omtaler, og beskriver hele tiden Kaf (Kafiristan?) bjergene, som indeholder et søjlehal bygget af giganten Argeak, hvor i statuer af gamle mennesker i alle deres former er bevaret. De kalder dem *Sulimans* (Salomoner), eller Østens viise konger, og tæller to-og-halvfjerds konger med dette navn.* Tre blandt dem herskede i 1.000 år hver. (*Herbelot, p. 829.*)

Siamek, Kaimurath's (Adam's) elskede søn, deres første konge, døde myrdet af hans gigant broder. Faderen fik en evig ild bevaret på graven som indholdte hans kremerede aske; deraf — sådan som nogle Orientalister mener det, oprindelsen til ild-tilbedelse.

Derefter kom *Huschenk*, den kloge og viise. Det var hans dynasti som gen-opdagede metaller og dyrebare stene, som var blevet skjult af Deverne og Giganterne i jordens maver; hvordan messing-arbejde kunne laves, at skære kanaler, og forbedre landbrug. Som sædvanlig, er det *Huschenk*, igen, som krediteres med at have skrevet værket kaldt

* Derfra Kong Salomon, hvis spor ikke kan findes udenfor Biblen, og beskrivelsen af hvis fantastiske palads og by passer med de Persiske fortællinger; selv om de var ukendte for alle paganske rejsende, selv for Herodot.

"Evig Visdom," og endda med at have bygget byerne Luz, Babylon og Ispahan, selv om de blev bygget tidsaldre senere. Men da moderne Delhi er bygget på seks ældre byer, kan disse lige-nævnte byer være bygget ovenpå andre byer af en umådelig ælde. Med hensyn til hans datering, så kan den kun udledes af en anden legende.

I den samme tradition krediteres denne viise prins med at have ført krig imod giganter på tolv-benede heste, hvis fødsel tillægges en krokodilles *amours* med en kvindelig flodhest. Denne *dodecaped* blev fundet på den "tørre ø" eller det nye kontinent; megen anstrengelse og snedighed var nødt til at blive brugt for at sikre det vidunderlige dyr, men så snart som Huschenk besteg det, så besejrede det enhver fjende. Ingen giganter kunne stå sig imod hans vældige kraft. På trods af dette, blev denne kongernes konge dræbt af en enorm klippe kastet imod ham af giganterne fra de store *Damavend* bjerge.*

Tahmurath er den tredje konge i Persien, Irans Skt. George, ridderen som altid vinder over, og som dræber, Dragen. Han er Devernes store fjende, som på hans tid, dvælede i Kaf bjergene, og lejlighedsvis foretog indfald mod Perierne. De gamle Franske krøniker om den Persiske folklore kalder ham *Dev-bend*, giganternes besejrer. Han, krediteres, også for at have grundlagt Babylon, Nineve, Diarbek, osv., osv. Lige som hans morfader Huschenk, så havde Tahmurath (Taimuraz) også sin ganger, blot mere sjælden og hurtig — en fugl kaldt *Simorgh-Anke*. I sandhed, en vidunderlig fugl, intelligent, en polygot, og endda meget religiøs. (*Se Orient. Collect. ii.*, 119.) Hvad siger denne Persiske Føniks? Den klager sig over sin gamle alder, for den er født cyklusser på cyklusser før Adams (også Kaimurath's) dage. Den har været vidne til lange århundreders omløb. Den har set fødslen og afslutningen af tolv cyklusser på hver 7.000 år, som multipliceret esoterisk igen giver os 840.000 år.† (*Orient. Collect. ii.*, 119 og *flg.*) Simorgh fødes ved den sidste syndflod af de før-Adamske, siger "romancen om Simorgh og den gode Kalif"! (*Tales of Derbent.*)

Hvad siger "Book of Numbers"? Esoterisk, er Adam Rishoon den lunare Ånd (Jehovah, i én henseende, eller Pitrierne) og hans tre Sønner — Ka-yin, Habel, og Seth — repræsenterer, som allerede forklaret, de tre racer. Noa-Xisuthrus repræsenterer på hans side (i den cosmo-geologiske nøgle) den 3'de Race adskilt, og hans tre sønner, dens sidste tre racer; Kam, symboliserer desuden denne race som afdækkede Forælder Racens og de "Sindløse's," "nøgenhed," *dvs.*, begåede synd.

* *Orient. Trad.*, p. 454. *Se også Bailly's "Lettres sur l'Atlantide."*

† Husk på at Rabbinerne lærer at der vil være syv successive fornyelser af kloden; at hver vil vare 7.000 år, den totale varighed er således 49.000 år (*Se Rabbi Parcha's "wheel"*; også *Kenealy's "Book of God," p. 176*). Dette refererer til 7 Runder, 7 Rod-racer, og under-racer, de sande okkulte tal, dog sørgeligt forvirrede.

Tahmurath besøger på sin vingede ganger (Ahriman) Koh-Kaf Bjergene eller *Kaph*. Han finder der Perierne dårlig-behandlet af giganterne, og ihjelslår Argen, og giganten *Demrusch*. Derefter befrier han den gode Peri, Mergiana*, som Demrusch havde holdt fanget, og tager hende over til den *tørre ø*, dvs., det nye Europa kontinent.† Efter ham kom Giamschid, som bygger *Esikekar*, eller Persepolis. Denne konge hersker i 700 år, og anser sig selv, i sin store stolthed, for udødelig, og forlanger guddommelig hæder. Skæbnen straffer ham, han vandrer rundt i verdenen i 100 år under navnet *Dhulkarnayn* "to hornet." Men hans tilnavn har ingen forbindelse med den "to-hornede" gentleman med klovfoden. Den "to-hornede" er tilnavnet givet i Asien, uciviliseret nok til ikke at vide noget om attributterne for djævlens, til de erobrere som har underlagt verdenen fra Østen til Vesten.

Derefter kommer tronraneren *Zohac*, og Feridan, en af de Persiske helte, som besejrer den førstnævnte, og lukker ham inde i Damavend bjergene. Disse følges af mange andre ned til *Kaikobad*, som grundlagde et nyt dynasti.

Sådan er Persiens legendariske historie, og vi vil analysere den. Hvad er *Kaf* bjergene til at begynde med?

Hvad de end måtte være i deres geografiske status, uanset de er de Kaukasiske eller Central Asiatiske bjerge, så er det langt ovenfor disse bjerge mod Nord, at legenden placerer Deverne og Perierne; de sidstnævnte er Persernes eller Farsernes fjerne forfædre. Orientalisk tradition refererer altid til et ukendt isfrossent, dystert hav, og til en mørk region, hvor inde i *de Lykkelige Øer*, ikke desto mindre er beliggende, hvor i, siden livets begyndelse på jorden, *livets kilde* bobler (*Herbelot*, p. 593; *Armenian Tales*, p. 35). Men legenden hævder, desuden, at en del af den første *tørre ø* (kontinent), som efter at havde afkoblet sig fra selv fra hoved legemet, siden da er forblevet, ovenfor Koh-kaf bjergene, "det stenede bælte som omgiver verdenen." En rejse på syv måneders varighed vil bringe ham som er i besiddelse af "Soliman's ring" til den "kilde," hvis han holder fast i at rejse mod Nord lige frem for ham som fuglen der flyver. Rejsende derfor fra Persien *lige mod nord*, vil bringe en langs den tresindstyvende længdegrad, holdende mod vest, til Nova Zembla; og fra Kaukasus til den evige is ovenfor den Artiske cirkel ville lande en mellem 60 og 45 længdegrader, eller mellem Nova Zembla og Spitzbergen. Dette, selvfølgelig, hvis man har Huschenk's dodecapediske

* Mergain, eller Morgana, King Arthur's smukke søster, vises således at være af Orientalisk afstamning.

† Hvor finder vi hende, sandelig, i Storbritannien, i romancen om Ridderne af det Runde Bord. Hvorfra kommer det identiske i navnet og eventyr-skabet, hvis begge heltinder ikke symboliserede den samme historiske begivenhed som er blevet til en legende?

hest eller Tahmurath's (eller Taimuraz's) vingede Simorgh, til at krydse over de Arktiske Ocean med.*

Ikke desto mindre, vil de vandrende sangere fra Persien og Kaukasus, ind til denne dag, fastholde at der langt ovenfor de sne-klædte toppe på Kap, eller Kaukasus, *er et stort kontinent nu skjult for alle*. At det nås af de som kan sikre sig tjenester fra det tolvbenede afkom fra krokodillen og den kvindelige flodhest, hvis ben ved viljens brug bliver *tolv vinger* †; eller af de som har tålmodighed til at vente på den gode nydelse fra *Simorgh-anke*, som lovede at før hun dør vil hun afsløre det skjulte kontinent for alle, og endnu en gang gøre det synligt og indenfor let rækkevidde, ved hjælp af en bro, som Ocean Deverne vil bygge mellem den del af den "tørre ø" og dens adskilte dele. ‡ Dette relaterer selvfølgelig, til den syvende race, Simorgh er den Manvantariske cyklus.

Det er meget besynderligt at Cosmas Indicopleustes, som levede i det sjette århundrede E.Kr., altid skulle have påstået at mennesket først blev født, og dvælede i et land *ovenfor Oceanet*, et bevis som var blevet givet ham i Indien, af en lærd Kaldæer (*Cosmas Indicopleustes in Collect. nova Patrum, t. ii, p. 188; se også Journ. des Savants, Suppl. 1707, p. 20.*) Han siger: "*Landene som vi lever i er omgivet af oceanet, men ovenfor dette ocean er der et andet land som berører himmelrummets vægge; og det er i dette land at mennesket blev skabt og levede i paradiset. Under Syndfloden, blev Noa i hans ark båret til landet hans efterkommere nu bebor.*" (*Ibid.*) Huschenk's tolvbenede hest eksisterede på dette kontinent navngivet den *tørre ø*. (*Supra*, p. 154.)

Den "Kristne topografi" i Cosmas Indicopleustes og dens fortjenester er velkendte; men her gentager den gode fader en universel tradition, som nu, desuden bekræftes af sandheder. Enhver arktisk rejsende formoder eksistensen af et kontinent eller en "tør" ø ovenfor den evige is-linje. Måske meningen med den følgende passage fra en af Kommentarerne nu kan blive klarere.

* Ind til denne dag taler de indfødte i Kaukasus om deres bjerge som Kap-kaz, brugende konsonanten p i stedet for den normale v (Kavkaz eller Kaukasus). Men deres skjalde siger at der behøves syv måneder for at en hurtig hest kan nå det "tørre land" ovenfor Kaf, holdende mod nord uden at afvige fra ens vej.

† Bailly mente at han så et tolv-året skib i denne hest. Den Hemmelige Lære lærer at den tidlige Tredie Race byggede både og flotiller før den byggede huse. Men "hesten," som dog er et meget senere dyr, har, ikke desto mindre, en mere oprindelig okkult mening. Krokodillen og flodhesten blev anset for hellige og repræsenterede guddommelige symboler, både hos de gamle Egyptere og hos Mexicanerne. Poseidon er, hos Homer, Hesteguden, og antager han selv denne form for at glæde Ceres. Arion, deres afkom, er en af denne "hests" aspekter, som er en cyklus.

‡ De adskilte dele må være Norge og andre lande i nabolaget af den Arktiske Cirkel.

"I de første begyndelser på (menneskeligt) liv, var det eneste tørre land i den Høje ende af sfæren, hvor den (kloden) er ubevægelig.† Hele jorden var en stor vandig ørken, og vandene var lunkne . . . Der blev mennesket født på den udødeliges syv zoner, Manvantaraen's uforgængelige.‡ Der var evigt forår i mørke. (Men) det som er mørke for mennesket i dag, var lys for mennesket i hans daggry. Der, hvilede guderne, og Fohat § har hersket lige siden . . . Således siger de viise fædre at mennesket fødes i hans moders (jorden) hoved, og at hendes fødder ved den venstre ende frembragte (undfangede) de onde vinde som blæste fra den lavere Drages mund . . . Mellem den første og anden (race) blev det evige og centrale (land) delt af livets vand.¶¶*

"Det flyder rundt og animerer hendes (moder jord's) krop. Dets ene ende udgår fra hendes hoved; det bliver dårligt ved hendes fødder (Sydpolen). Det bliver rensset (på dens tilbagetur) til hendes hjerte — som banker under den hellige Shambalah's fod, som den gang (i begyndelsen) endnu ikke var født. For det er i bæltet for menneskets bolig (jorden) at livet og sundheden for alt som lever og ånder ligger skjult.¶ Under den første og den anden (race) var bæltet dækket med de store vande. (Men) den store moder arbejdede under bølgerne og et nyt land blev tilføjet til det første som vores viise mænd kalder hoved-beklædningen (kalotten). Hun arbejdede hårdere for den tredje (race) og hendes liv og navle kom til syne ovenover

* De to poler kaldes den højre og venstre ende af vores klode — den højre er Nordpolen — eller jordens hoved og fod. Enhver godgørende (astral og cosmisk) aktivitet kommer fra Norden; enhver skadelig indflydelse fra Sydpolen. De er meget forbundet med og influerer "højre" og "venstre" hånds magi.

† Jo mere man nærmer sig polerne jo mindre rotation føles der; ved de korrekte *poler*, neutraliseres døgnets omløb helt. Derfra udtrykket at sfæren er "bevægelsesløs."

‡ Det påstås indenfor Okkultismen at landet eller øen, som kroner Nordpolen lige som en kalot, er den eneste som bevares under hele Manvantaraen i vores "Runde." Alle de centrale kontinenter og lande vil på skift fremstå fra havets bund mange gange, men dette land vil aldrig forandre sig.

§ Husk på at det Vediske og Avestiske navn for Fohat er Apâm-Napât.. I Avestaen står han mellem *ild-yazataerne* og *vand-yazataerne*. Den bogstavelige mening er "Vandenes Søn," men disse "vande" er ikke den væske vi kender, men Æter — rummets ildagtige vande. Fohat er "Æterens Søn" i dens højeste aspekt, Akâsa, Moder-Fader til de oprindelige Syv, og til *Lyd* eller LOGOS. Fohat er den sidstnævntes *lys*. Se Bog I.

¶¶ Dette "vand" er livets blod eller væske som animerer jorden, her sammenlignet med en levende krop.

¶ Okkult lære bekræfter den populære tradition som forsikrer om eksistensen af en livets kilde i jordens maver og i Nordpolen. Det er jordens blod, den elektromagnetiske strøm, som cirkulerer gennem arterierne; og som siges at være lagret i jordens "navle."

vandet. Det var bæltet, det hellige Himavat, som strækker sig rundt om verdenen.* Hun brækkede hen mod den nedadgående sol fra hendes hals† nedmod (mod sydvest), ind i mange lande og øer; men det evige land (kalotten) brækkede ikke itu. Tørre lande dækkede overfladen af de stille vande til fire sider i verdenen. Alle disse gik (på deres side) til grunde. Derefter fremstod de slemmes bolig (Atlantis). Det evige land blev nu gemt, for vandene blev faste (frosne) under hendes næsebors ånde og de onde vinde fra Dragens mund," osv., osv.

Dette viser at Nordasien er lige så gammel som den Anden Race. Man kan endda sige at Asien er samtidig med mennesket, da dets *rod*-kontinent, så at sige allerede eksisterede siden fra selve begyndelsen af menneskeligt liv; den del af verdenen kendt som Asien blev kun afskåret fra det i en senere tidsalder, og delt af is vandene.

Hvis, læren så forstås korrekt, så udjævnede det første kontinent som kom frem i eksistens hen over hele Nordpolen lige som en ubrudt kappe, og forbliver sådan ind til denne dag, ovenfor det indhav som synes som en uopnåelig *luftspejling for de få* artistiske rejsende som oplevede det.

Under den Anden Race fremkom mere land fra under vandene som en fortsættelse af "hovedet" fra halsen. Begyndende på begge hemisfærer, på linjen ovenfor den mest nordlige del af Spitzbergen‡ på

* Okkultismen peger på den Himalayiske kæde som dette "bælte," og hævder at uanset under vandet eller ovenfor, så omkranser det kloden. *Navlen* er beskrevet som placeret ved solens nedgang eller vest for Himavat hvor i ligger rødderne fra Meru, et bjerg som er nord for Himalaya. Meru er *ikke* "det fabulerede bjerg i navlen eller centrum af jorden," men dens rødder og grundlag er i denne navle, selv om det selv ligger i det fjerne nord. Dette forbinder det med det "centrale" land "som aldrig går til grunde"; det land hvori "de dødeliges dag varer seks måneder og hans nat andre seks måneder." Lige som Vishnu Purânaen angiver det: "for Nord for Meru er der, derfor, altid nat under dagen i *andre regioner*; for Meru er nord for alle *dwipaer* og *varshaer*" (øer og lande). (*Book II., chap. viii.*) Meru er derfor hverken på *Atlas* som Wilford foreslår, ej heller, som Wilson prøvede at vise, "absolut i centrum af kloden," kun fordi "relativt med beboerne fra de mange dele, hvor Østen for alle er det sted hvor solen først kommer til syne."

† Selv Kommentarerne afholder sig ikke fra en Orientalsk metafor. Kloden lignes med en kvindes krop, "moder jord." Fra hendes nakke nedad, betyder fra indhavet nu ovenfor den ikke-passerbare barriere af is. Jorden, som Parasâra siger: "er moderen og ammen, udvidet med alle væsner og *deres* kvaliteter, *begriberen* af alle verdener."

‡ For Stanzaerne kalder denne lokalitet ved et udtryk oversat i kommentaren som *et sted med ingen breddegrad* (niraksha) gudernes bolig. Lige som en kommentator til *Sûrya-Sidhanta* siger:

"Ovenfor dette (Siddhaen) går solen når den er placeret ved jævndøgnene; de har hverken jævndøgns skygge ej heller polhøjde (*akshonnati*, v. 42). I begge retninger fra disse er to pol-stjerner (*dhruvatara*) fikseret i midten af himlen;

Mercator's Projektion, på vores side, kan det på den Amerikanske side have inkluderet, lokaliteter som nu er okkuperet af Baffin's Bay og naboerne og næsnerne. *Der* nåede det knapt den 70'ende breddegrad, sydpå; *her* — dannede det heste-skos kontinentet som kommentaren taler om; hvor af den ene af de to ender inkluderede Grønland med en forlængelse som krydsede den 50'endes grad lidt mod sydvest, og den anden Kamschatka, de to ender blev forenet af det som nu er den nordlige rand af det Østlige og Vestlige Sibiriens kyster. Denne brød itu og forsvandt. I den tidlige del af den Tredie Race — blev Lemurien dannet (*Se ovenfor*). Da den blev ødelagt på dens tid, fremstod Atlantis.

VESTLIGE SPEKULATIONER,
BASERET PÅ DE GRÆSKE OG PURÂNISKE TRADITIONER.

Således blev det naturligt at se, selv baseret på de magre data som har nået den profane historiker, at Rudbeck, en Svensk videnskabsmand, for omkring to århundrede siden prøvede at bevise at Sverige var Platon's Atlantis. Han mente endda, at han i det gamle Upsala's konfiguration havde fundet, beliggenheden og udmålingerne for hovedstaden for "Atlantis" angivet af den Græske viismand. Som Bailly beviste det, så tog Rudbeck fejl; men lige så gjorde Bailly, og endnu mere. For Sverige og Norge havde udgjort en del af gamle Lemurien, og også af Atlantis på den Europæiske side, lige som det Østlige og Vestlige Sibirien og Kamschatka havde tilhørt det, på den Asiatiske side. Men, endnu en gang, hvornår var det? Vi kan kun approksimeret finde frem til det ved at studere *Purânaerne*, hvis vi ikke vil have noget at gøre med de Hemmelige læresætninger.

Et trekvart århundrede er allerede gået siden Kaptajn (nu Oberst) Wilford fremlagde hans fantasifulde teorier om at de Britiske øer var den "Hvide Ø," Purânaernes *Atala*. Dette var rent nonsense, da *Atala* er en af de syv *dwipaer*, eller øer, som tilhører de nedre lokaer, en af de syv regioner af Pâtâla (antipoderne). Desuden, placerer Purânaerne den, sådan som Wilford viser det, "i

for de som er placeret på steder uden nogen breddegrad (niraksha) så har begge disse deres plads i horisonten. Deraf er der (på dette land) ingen elevering af polerne, de to pol-stjerner er placeret ved deres horisont; men deres grad af komplementarbredde (*lumbaka*) er 90; ved Meru er graden for breddegraden (*aksha*) af det samme tal." (43 og 44.)

* Wilford laver mange fejl. Han identificerer, for eksempel, Sveta-dwipa (den hvide Ø), "øen" i den nordlige del af *Toyambhudi*, med England, og forsøger derefter at identificere den med *Atala* (en nedre region) og Atlantis. Nu er det sådan, at den førstnævnte er Vishnu's bolig, *eksoterisk*, og *Atala* er helvede. Han placerer den også i Euxine eller Ischu (Sorte) Havet, og synes derefter på et andet sted at forbinde den, med Afrika og Atlas.

den syvende zone eller det syvende klima," — snarere, på den syvende måling af varme: som således lokaliserer den mellem breddegraderne 24 og 28 nordligt. Den skal derfor søges på de samme grader som Krebsens Vendekreds, hvorimod England er mellem den 50'ende og 60'ende breddegrad. Wilford omtaler den som *Atala*. Atlantis, den hvide ø. Og i vol. viii. i *Journal of Asiatic Researches*, p. 280, kaldes dens fjende den "Hvide Djævel," *dæmonen for terror*. For han siger: "I deres (Hinduen og Mohammedaneren) romancer, ser vi Kai-caus gående til bjerget '*As-burj*. ved hvis fod Solen går ned,' for at bekæmpe *Dev-Sefiden*, eller den hvide djævel, *Purânaernes Taradaitya*, hvis bolig var på det *syvende stadie* i verdenen, svarende til Buddhisternes syvende zone, eller den *Hvide Ø*."

Her har Orientalisterne mødt, og gør det stadigvæk, Sfinks gåden, den forkerte løsning som altid vil ødelægge deres autoritet, hvis ikke deres person, i enhver Hindu lærds øje, selv de som ikke er indviede. For der er ikke nogen udtalelse i Purânaerne — om de modstridende detaljer som Wilford baserede sine spekulationer på — som ikke har mange betydninger, og som ikke vedrører både de fysiske og metafysiske verdener. Hvis de gamle Hinduer inddelte klodens overflade geografisk i syv zoner, klimaer, dwipaer, og i syv helveder og syv himle, allegorisk, så gjaldt målingen af de syv ikke for de samme lokaliteter i begge tilfælde. Det er nordpolen, "Meru's" land, som er den syvende inddeling, da den svarer til det Syvende princip (eller fjerde metafysisk), i den okkulte kalkulering, for den repræsenterer Atma's region, af ren sjæl, og Åndelighed. Derfor vises Pushkara som den syvende zone, eller dwipa, som omkranser *Kshira* Oceanet, eller Oceanet for mælk (den altid-frosne hvide region) i Vishnu (og andre) Purânaer (*Book II ch. iv.*). Og Pushkara, med dens to *Varshaer*, ligger direkte ved foden af Meru. For det siges at "de to lande nord og syd for Meru er *formet som en bue*," . . . og at "en halvdel af overfladen af jorden er syd for Meru og den anden nord for Meru — *hvor ovenfor det halve af Pushkara er*" (*Vishnu Purâna, Asiatic Researches, osv.*). Geografisk, er Pushkara derfor Amerika, Nordlig og Sydlig; og *allegorisk* er den forlængelsen af Jambu-dwipa* i hvis midte

* Ethvert navn i Purânaerne er nødt til at blive undersøgt under mindst to aspekter; geografisk og metafysisk, i dens allegoriske anvendelse; *f.eks.*, skal *Nila*, det (blå) bjerg som er en af grænserne nord for Meru, igen søges geografisk i en bjergkæde i Orissa, og igen i et bjerg helt forskelligt fra de andre (i Vestafrika). Jambu-dwipa er Vishnu's domæne — verdenen, begrænset til vores klode i Purânaerne, regionen som *kun* indeholder Meru, og yderligere er den inddelt til at indeholde Bharata-varsha (Indien), dens *bedste* inddeling, og den smukkeste, siger Parasâra. Ligeledes med Pushkara og alle andre.

Meru står, for det er landet beboet af væsner som lever titusinde år, som er frie for sygdomme eller skavanker; hvor der hverken er dyder ej heller laster, kaste og love, for disse mennesker er "af samme natur som Guderne," (Vishnu Purâna, Book II. ch. iv.). Wilford er tilbøjelig til at se Meru i Bjerget Atlas, og lokaliserer også Loka-lokaerne der. Nu fortælles vi, at Meru der er *Swar*-lokaen, bolig, for Brahmâ, for Vishnu, og Olympen for de eksoteriske Indiske religioner, beskrives geografisk som "passerende gennem den jord-klodens midte, og at stikke frem på hver side." (*Sûrya Siddhanta*, v. 5, *Whitney's overs.*). I dens øverste stadie er guderne, på det nederste (eller Sydpolen) er dæmonernes (helvedernes) bolig. Hvordan kan Meru så være Bjerget Atlas? Bortset fra, Taradaitya, en dæmon, ikke kan blive placeret i den syvende zone hvis den sidstnævnte identificeres med den "hvide" Ø, som er *Sveta-dwipa*, af grunde som er angivet i fodnoten. (*Se nedenfor.*)

Wilford beskylder de moderne Brahmanere "for at have blandet dem (øerne og landene) helt sammen" (A.R. III. 300); men *han* blandede dem endnu mere sammen. Han mener at Brahmânda og Vayu Purânaerne inddeler det gamle kontinent i syv dwipaer, sagt at være omgivet af en umådeligt ocean, hvor ovenfor Atala's regioner og bjerge (*ibid*) ligger, derfor "inddelte Grækerne meget sandsynligt nationen Atlantis, som, da den ikke kunne findes efter at den først var blevet opdaget, så opfattede de at den var blevet ødelagt af en naturkatastrofe."

Da vi har visse vanskeligheder med at tro at de Egyptiske præster, Platon og endda Homer, havde bygget alle deres forestillinger om Atlantis på Atala — en nedre region lokaliseret ved Sydpolen — så foretrækker vi at fastholde de påstande som er angivet i de hemmelige bøger. Vi tror på de syv "kontinenter," hvoraf fire allerede har udlevet deres tid, det femte eksisterer endnu, og to vil fremkomme i fremtiden. Vi mener at enhver af dem ikke strengt taget er et kontinent i den moderne betydning af ordet, men at hvert navn, fra Jambu ned til Pushkara,* refererer til angivne geografiske navne (i.) for de tørre lande som dækker hele jordens overflade generelt under perioden for en Rod-Race; og (ii.) for det som blev tilbage efter en geologisk (race) *Pralaya* — lige som "Jambu," for eksempel; og (iii.) for disse lokaliteter som efter fremtidige kataklysmer, vil indgå i dannelsen af nye *universelle* "kontinenter," halvøer, eller dwipaer† — hvert kontinent var, i en henseende, en større eller mindre region af tørt land omgivet af vand. Således, at uanset hvilket

* Jambu, Plaksha, Salmali, Kusa, Krauncha, Sâka, og Pushkara.

† Så som, for eksempel Sâka og Pushkara, som ikke eksisterer endnu, men i hvilke sådanne lande som dele af Amerika, af Afrika, og Centralasien, med Gobi regionen vil indgå. Lad os huske på at *Upadwipas* generelt betyder "rod" øer, eller tørt land.

"virvar" nomenklaturen til disse må repræsentere for den profane, så er der ikke noget sådant, for ham som har nøglen.

Således, mener vi at *vi ved*, at selv om to af de Purâniske "øer" — det *sjette og syvende* "kontinenter" — endnu mangler at komme, så *var* eller *er* der, ikke desto mindre lande som vil indgå i sammensætningen af de fremtidige tørre lande, af nye jorde hvis geografiske overflader vil forandres fuldstændigt, lige som de i fortiden blev det. Derfor ser vi i Purânaerne at Sâka-dwipa er (eller vil være) et kontinent, og at Sankha-dwipa, som vist i Vayu Purânaen, kun er "en lille ø," en af de ni inddelinger (som Vayu tilføjer seks mere af) af Bharata Varsha. Fordi Sankha-dwipa var befolket af "Mlechchhaer (urene fremmede), som tilbad Hindu guddomme," derfor var de forbundet med Indien.* Dette redegør for Sankhasura, en Konge for en del af Sankha-dwipa, som blev dræbt af Krishna; denne Konge som residerer i paladset "som var en muslingeskal, og hvis undersætter også levede i skaller," siger Wilford.

"På Nilens† (?) bredder var der hyppige konkurrencer mellem Devataerne (guddommelige væsner, halv-guder) og Daityaerne (giganterne); men efter at den sidstnævnte stamme sejrede, foretog deres Konge, Sankhasura, som residerede i Oceanet, hyppige togter om natten" (*As. Res.*, Vol. III. 225.)

Det er ikke på Nilens bredder, men på Vestafrika's kyster, syd for hvor Marokko nu ligger, at disse kampe fandt sted. Der var en tid hvor hele Sahara ørkenen var et hav, derefter et kontinent lige så næringsrigt som Deltaet, og derefter, kun efter endnu en midlertidig nedsænkning, blev det en ørken magen til dette andet vildnis, ørkenen Shamo eller Gobi. Dette er vist i Purânisk tradition, for på samme side som citeret ovenfor, siges det: "Folkene var imellem to ilde; for, mens Sankhasura hærgede på den ene side af kontinentet, så lagde Krauncha (eller Cracacha), Konge for Kraunch, den anden øde; begge hære . . . *forandrede således de mest frugtbare regioner til vilde ørkener.*"

Det er sikkert, at ikke kun Atlantis's sidste ø, omtalt af Platon, men et stort kontinent, først inddelt, og derefter senere hen brudt i syv halvøer og øer (kaldt *dwipaer*), gående forud for Europa. Det dækkede hele de Nord og Syd Atlantiske regioner, så vel som dele af Nord og Syd Stillehavet, og havde endda øer i det Indiske Ocean (levn efter Lemurien): Denne påstand bekræftes af Indiske Purânaer, Græske forfattere, og Asiatiske, Persiske, og Muhammedanske traditioner. Wilford, som sørgeligt forveksler de Hinduistiske og Muhammedanske legender, viser imidlertid klart dette. (*Se Vol. VIII., X. og XI. i*

* De blev kaldt dæmoner, Asuraer, giganter, og monstre, på grund af deres ondskab; og således blev deres land sammenlignet med Atala — et helvede, på grund af dette.

† Med sikkerhed, ikke på floden Nilen, men nær *Nila* bjergene i Atlas bjergkæden.

Asiatic Researches.) Og hans sandheder og citater fra Purânaerne giver direkte og afgørende bevis på at de Aryanske Hinduer og andre gamle nationer var tidligere navigatører end Fønikerne, som nu krediteres med at have været de første søfolk som fremstod i tiderne *efter*-syndfloden. Dette er hvad der angives i *Journal of the Asiatic Society*, III., pp. 325, og flg.: —

"I deres nød strakte de få nationer som overlevede (i krigen mellem Devataerne og Daityaerne) deres hænder mod Bhagavan, 'Lad ham som kan udfri os . . . være vores Konge'; brugende ordet IT (et *magisk* udtryk tydeligvis, ikke, forstået af Wilford) som gav genlyd gennem hel landet."

Derefter kommer en voldsom storm, *Kali's* vande oprøres mærkeligt, "da en mand fremstod fra bølgerne . . . som, bagefter blev kaldt IT, i spidsen for en talrig hær, sigende *abhayan*, frygt ikke" . . . og spredte fjenden. "Kongen IT," forklarer Wilford, "er en underordnet inkarnation af M'rira" (*Mrida*, sandsynligvis en udgave af Rudra?) som "gen-etablerede fred og fremgang gennem hele Sankha-dwipa, *gennem Barbaradesa*, Hissast'han og Awasthan eller Arabia . . ." osv., osv.

Sandelig, hvis Hindu Purânaerne angiver en beskrivelse af krige på kontinenter og øer beliggende ovenfor Vestafrika i Atlanterhavet; hvis deres forfattere taler om *Barbaras* og andre folk som Arabere — de som aldrig var kendt for at kunne navigere, eller krydse *Kala pani* (Oceanets sorte vande) i dagene for Fønikisk navigation — så må deres Purânaer være ældre end disse Fønikere (placeret fra 2.000 til 3.000 år F.Kr.). I det mindste må disse traditioner have været ældre;* lige som —

"I beretningerne ovenfor," skriver en adept, "taler Hinduerne om denne ø som om den *eksisterer* og med stor magt; det må, derfor have været for mere end *elleve tusinde år siden*."

Men en anden udregning og et bevis kan fremlægges om disse Hindu Aryaneres store ælde, de som kendte til (fordi de en gang havde boet der) og beskrev den sidste overlevende Atlantiske ø — eller snarere om det levn af den Østlige del af dette kontinent som gik

* Wilford siger følgende om inddelingen af Atlantis og Bharata eller Indien, forvekslende de to beretninger og Priyavrata med Medhatithi: — "Inddelingen blev foretaget af Priyavrata. . . . Han fik ti sønner, og det var hans hensigt at inndelege hele verdenen. På samme måde inddelte Neptun Atlantis mellem hans ti sønner. . . . En af dem fik . . . enden af Atlantis" — som "sandsynligvis er det gamle kontinent. . . . Dette Atlantis blev overvældet af en oversvømmelse. . . . og det synes som om at vi *med Atlantis bør betragte det som Før-syndflodens Jord* som de ti prinser blev født til at herske over ifølge mytologien i Vesten (og også Østen) men *kun syv* af dem sad på tronen." (*Vol. III. p. 286.*) . . . Nogle er også af den opfattelse at af de syv dwipaer så blev *seks* ødelagt af oversvømmelsen (*Vol. VIII. p. 367.*). Wilford antager det er "Gades som inkluderede Spanien," men det var — snarere — Platon's ø.

til grunde straks efter de to Amerikaers landhævning* — Pushkara's to Varshaer. Dette kan, desuden, påvises ved en astronomisk udregning af en adept som kritiserer Wilford. For ved at genkalde det som Orientalisten har fremlagt med hensyn til Bjerget Ashburj "ved hvis fod solen går ned," hvor krigen mellem Devataerne og Daityaerne var, † siger han: —

"Vi vil derefter betragte, breddegraden og længdegraden for den tabte ø, og for det tilbageværende Bjerg Ashburj. Det var på verdens syvende stadie, *dvs.*, i det syvende klima (som er mellem breddegraden på 24 grader og længdegraden 28 grader nord) . . . Denne ø, Oceanets datter, beskrives hyppigt som beliggende i Vest; og solen repræsenteres som gående ned ved foden af dets bjerg (Ashburj, Atlas, Teneriffe eller Nilas, uanset navnet), og kæmpende mod den hvide Djævel fra den 'Hvide Ø.' "

Ved nu, at betragte denne udtalelse fra dens astronomiske aspekt, og ved at vide at Krishna er den inkarnerede Sol (Vishnu), en solar Gud; og at han siges at have dræbt Dev-Sefid, den hvide gigant — en *mulig* personificering af de gamle beboere ved foden af Atlas — måske Krishna kun er en repræsentation af de lodrette stråler fra Solen? Disse beboere (Atlantiderne) blev, har vi set, beskyldt af Diodorus for dagligt at *forbande Solen*, og altid kæmpende imod hans indflydelse. Dette er selvfølgelig en astronomisk fortolkning. Men det vil nu blive bevist at Sankhasura, og Sancha dwipa, og hele deres historie, også geografisk og etnologisk er Platon's "Atlantis" i Hindu klæder.

Det blev lige bemærket i de Purâniske beretninger, at siden øen *stadigvæk eksisterer*, så må disse beretninger være ældre end de 11.000 år som er forløbet siden Sancha dwipa, eller Atlantis's Poseidonis, forsvandt. Er det næsten ikke muligt at Hinduerne skulle have kendt til øen endnu tidligere? Lad os igen vende os til astronomiske påvisninger, som gør dette helt klart hvis man, ifølge den omtalte adept, antager at "ved tiden hvor den midsommer tropiske 'farve' passerede gennem *Pleiaderne*, hvor *cor-Leonis* ville være ud for ækvator; og hvor Leo *var vertikal* i forhold til Ceylon ved solnedgang, da ville *Taurus* være vertikal i forhold til *Atlantis øen ved middagstid*."

Dette forklarer, måske, hvorfor Singaleserne, arvinger, til

* Amerika, den "nye" verden — er sådan, selv om den ikke er *meget* ældre; den *er* dog stadigvæk ældre end Europa, den "gamle verden."

† Hvis Div eller Dev-Sefid's (Taradaityaernes) bolig var på det *syvende stadie*, så er det fordi han kom fra Pushkara, Indiens *Pâtâla* (antipoderne), eller fra Amerika. Det sidstnævnte berørte så at sige Atlantis's vægge, før det sidstnævnte til sidst sank. Ordet *Pâtâla*, der betød både de antipodiske lande og infernalske regioner, blev således synonyme i ideer og attributter så vel som i navn.

Râkshasaerne og Gianterne fra Lanka, og de direkte efterkommere af *Singha*, eller *Leo*, blev forbundet med Sancha dwipa eller Poseidonis (Platon's Atlantis). Som vist i Mackey's "*Sphixiad*," så må dette kun være sket for omkring 23.000 år siden, *astronomisk*; på den tid hvor ekliptikas hældning snarere må have været mere end 27 grader, og som følge heraf må Taurus have passeret over "Atlantis" eller "Sancha dwipa." Og at det var sådan er klart påvist.

"Den hellige tyr Nandi blev bragt fra Bharata til Sancha for at møde Rishabha (Taurus) hver Kalpa. Men da de fra den Hvide Ø (som oprindeligt nedstod fra Sveta dwipa),* som havde blandet sig med Daityaerne (giganterne) fra ulighedens land, var blevet sort med Synd, så forblev Nandi for altid i den "Hvide Ø" (eller Sveta dwipa.) "De fra den Fjerde Verden (race) tabte AUM" — siger *Kommentarerne*.

Asburj (eller Azburj), uanset det er Teneriffe bjergtoppen eller ikke, var en vulkan, da nedsænkningen af det "vestlige Atala" (eller helvede) begyndte, og de som blev reddet fortalte historien til deres børn. Platon's Atlantis gik til grunde mellem vand nedenfra og ild ovenfra; det store bjerg opkastede flammer hele tiden. "Det 'ild-opkastende Monster' overlevede alene ud af ruinerne i dette uheldige land."

Grækerne, der beskyldes for at låne en Hindu fiktion (Atala), og opfinde en anden (Atlantis) fra den, beskyldes de også for at få deres geografiske opfattelser og tallet syv fra dem? (*Se i Del II. de mange sektioner om SYVFOLDIGHEDEN i naturen.*)

"Det berømte Atlantis eksisterer ikke længere, men vi kan næppe tvivle på at det en gang gjorde det," siger Proclus, "for Marcellus, som skrev en historie om Etiopiske forhold, siger noget sådant, og at en sådan stor ø en gang eksisterede, og dette er bevidnes af de som sammensatte historier relaterende til det ydre hav. For *de beretter at på denne tid var der syv øer i Atlanterhavet helliget Proserpina*: og ud over disse, tre af en umådelig størrelse, helliget til Pluto . . . Jupiter . . . og Neptun. Og, ud over dette, *bevarede beboerne af den sidste ø (Poseidonis) deres hukommelse om den Atlantiske ø's uhyre omfang* sådan som berettet af deres forfædre, og om dens ledelse af alle øerne i Atlanterhavet i mange perioder. Fra denne ø kan man passere til andre store

* Hverken Atlantis, ej heller Sancha dwipa, blev nogensinde kaldt "Hvide Ø." Når traditionen siger at "den Hvide Ø blev sort på baggrund af folks synder" så betyder det kun beboerne på den "Hvide Ø," eller Siddhapura, eller Sveta dwipa, som nedsteg til Atlantis i den Tredie og Fjerde race, for "at grundlægge den sidstnævnte; og som, efter at være inkarneret, blev sort med synd" — en talemåde. Alle Vishnu Avatarerne siges oprindeligt at komme fra den Hvide Ø. Ifølge den Tibetanske tradition er den Hvide Ø den eneste lokalitet som undslipper de andre dwipaers generelle skæbne og kan hverken ødelægges af hverken ild ej heller vand, for — det er det "evige land."

øer ovenfor, som ikke er langt fra fastlandet, nær ved hvilken det sande hav er."

"Disse syv dwipaer (unøjagtigt angivet som øer) består ifølge Marcellus, af det berømte Atlantis's krop, " skriver Wilford selv. . . . Dette viser tydeligt at *Atlantis er det gamle kontinent*. . . Atlantis blev ødelagt efter en voldsom storm (?): dette er velkendt for Purânikere, hvoraf nogle hævder at som konsekvens af denne frygtelige rystelse af naturen, så forsvandt seks dwipaer " . . . (xi., 27).

Nok beviser er nu blevet givet for at tilfredsstille den største skeptiker. Ikke desto mindre, tilføjes også direkte beviser baseret på nøjagtig videnskab. Flere bind kan imidlertid skrives, uden formål for de som hverken vil se ej heller høre, undtagen gennem øjnene og ørerne hos deres respektive autoriteter.

Derfor er læren hos de Romersk Katolske kommentatorer, nemlig, at Hermon, bjerget i Mizpeth's land — med betydningen "anathema," "ødelæggelse" — det samme som Bjerget Armon. Som et bevis på dette, citeres Josephus ofte, som en bekræftelse på at endnu i hans tid blev enorme knogler af giganter opdaget dagligt på det. Men det var profeten Balaam's land, som "Herren elskede højt"; og så sammenblandet er sandhederne og personagerne i de omtalte skoliasters hjerner, at, når Zohar forklarer at "fugle" som inspirerede Balaam var "Slanger," nemlig, de viise mennesker og adepterne ved hvis skole han havde lært mysterierne om profeti — så bruges muligheden atter med hensyn til at vise Bjerget Hermon beboet af det "Ondes vingede drager, hvis leder er Samael" (den Jødiske Satan).

"Det er til disse urene ånder lænket på Bjerget Hermon i Ørkenen, som Israel's syndebuk, som antog en af deres navne (Azaz(y)el), blev sendt" (*Spencer*).

Vi siger det ikke er sådan. Zohar har den følgende forklaring på praktiseringen af magi som på Hebraisk kaldes *Nehhaschim*, eller "Slangernes Arbejde." Den siger (*Del III. kol. 302*): — "Den kaldes *nehhaschim*, fordi magikerne (praktiske Kabalisters) arbejder *omgivet af ur slanges lys*, som de opfatter på himlen som en lysende zone sammensat af myriader af stjerner" . . . som ganske enkelt betyder det *astrale lys*, kaldt således af Martinisterne, af Eliphaz Lévi, og nu af alle moderne Okkultister. (Se Sektioner om dette.)

"FORBANDELSEN" SET FRA ET FILOSOFISK SYNSPUNKT.

De foregående læresætninger fra den HEMMELIGE LÆRE, suppleret af universelle traditioner, må nu have påvist at Brâhmanaerne og Purânaerne, Yâthâerne og andre Mazdeanske Skrifter,

ned til Egyptiske, Græske, og Romerske, og til sidst til de Hellige Jødiske optegnelser, alle havde den samme oprindelse. Ingen af dem er meningsløse og ubegrundede historier, opfundet for at lokke den uforsigtige profane i en fælde: de er alle allegorier, som under et mere eller mindre forunderligt slør, har til hensigt at afsløre, de store sandheder samlet indenfor det samme område af for-historisk tradition. Plads hindrer os, i disse to bind, i at komme ind på videre minutiøse detaljer med hensyn til de fire Racer som gik forud for vores egen. Men før historien om den psykiske og åndelige evolution af de direkte fra før-syndfloden fædre til vores Femte (Aryanske) menneskehed, og før påvisningen af dens forbindelse med alle de andre side forgreninger der er udgroet fra den samme stamme, tilbydes til den studerende, så er vi nødt til at belyse nogle få ekstra fakta. Det er blevet vist, ved beviset fra hele den gamle literære verden, og de intuitive spekulationer fra mere end én filosof og videnskabsmand i de senere tidsaldre, at vores Esoteriske Doktrins læresætninger bekræftes ved udledning så vel som direkte bevis i næsten ethvert tilfælde. At hverken de "legendariske" giganter, ej heller de tabte kontinenter, yderligere ej heller endnu de forudgående racers evolution, er helt grundløse fortællinger. I *Appendikset* som afslutter dette bind, vil videnskaben mere end én gang opleve sig selv ude af stand til at svare; de vil, håbes det, til sidst bortskaffe enhver skeptisk bemærkning med hensyn til naturens hellige tal, og vores tal generelt. (Se §§ om *Syvfoldigheder*.)

Imens, er en opgave efterladt uafsluttet: den som vedrører bortskaffelsen af det mest dyrebare af alle teologiske dogmer — FORBANDELSEN som menneskeheden påstås at have lidt under lige siden Adam's og Eva's formodede ulydighed i Edens løvhytte.

Skabende kræfter i mennesket var den guddommelige visdoms gave, ikke resultatet af synd. Dette er klart eksemplificeret ved Jehovah's paradoksale adfærd, som først *forbander* Adam og Eva (eller Menneskeheden) for den formodede forbrydelse, og derefter *velsigner* hans "udvalgte folk" ved at sige "Vær frugtbar og mangfoldiggør, og opfyld jorden" (*Første Mosebog. ix. 1*). Forbandelsen blev ikke bibragt menneskeheden af den Fjerde Race, for den forholdsvis syndfrie Tredie Race, de endnu mere gigantiske Før-syndfloden folk, var gået til grunde på den samme måde; derfor var Syndfloden ikke en straf, men ganske enkelt et resultat af en periodisk og geologisk lov. Ej heller blev KARMA's forbandelse kaldt ned over dem for at *søge naturlig* forening, sådan som hele den sindløse dyre-verden gør i dens passende sæsoner; men, for at misbruge den skabende kraft, for at vanhellige den guddommelige gave, og spille livs-essens uden noget formål andet end bestialsk personlig selvforherligelse. Når det forstås, så vil det tredie kapitel i Første Mosebog ses at referere til en Adam og Eva ved afslutningen af den Tredie og den begyndende Fjerde Race. I begyndelsen, var undfangelse lige så let for kvinder som den var for hele dyre skabelsen. Naturen havde aldrig haft til hensigt at kvinden skulle frembringe hendes unger "i sorg." Siden denne periode, under

evolutionen af den Fjerde Race, kom der imidlertid fjendskab mellem dens sæd, og "Slangernes" sæd, sæden eller resultatet af *Karma* og guddommelig visdom. For den kvindelige sæd eller lyst, *sårede hovedet* på sæden for *visdoms og videns frugten* ved at vende det hellige mysterium om formering om til dyrisk selvforherligelse; derfor, er det sådan at Karmaloven "*sårede hælen*" på den Atlantiske race, ved gradvist at forandre hele naturen af menneskehedens Fjerde Races fysiologisk, moralsk, fysisk, og mentalt,* indtil, mennesket via den sunde Konge for dyrisk skabelse i den Tredie Race, i vores race, mennesket i den Femte, blev et hjælpeløst, moralsk degenereret væsen, og nu er blevet den rigeste arving på kloden med hensyn til konstitutionelle og arvelige sygdomme, det mest bevidste og intelligente bestialske af alle dyrene! †

Dette er den virkelige FORBANDELSE set fra det fysiologiske standpunkt, som næsten kun berøres i den Kabalistiske esoterisme. Set fra dette aspekt, er forbandelsen uafviselig, for den er tydelig. Den intellektuelle evolution, i dens fremskridt hånd-i-hånd med den fysiske, har sandelig været en forbandelse i stedet for en velsignelse — en gave fremskyndet af "Visdommens Herrer," som har hældt frisk dug på den menneskelige *manas* fra deres egen ånd og essens. Den guddommelige Titaner har derfor lidt forgæves; og man føler sig tilbøjelig til at fortryde hans velgerning overfor menneskeheden, og sukke efter de dage så grafisk afbildet af Aischylos, i hans "Prometheus Bound," hvor, den spirende, fysiske menneskehed ved afslutningen af den første Titaniske tidsalder (den tidsalder som fulgte den for det ætereale menneske, for den fromme Kandu og Pramlochâ), stadig sindløs og (fysiologisk) sanseløs, beskrives som —

"Seende, så de forgæves;

Hørende, hørte de ikke; men som former i drømme,

Gennem den lange tid blandede alle ting sig tilfældigt."

Vores *Frelser*, Agniswattaerne og andre guddommelige "Sønner af Visdommens Flamme" (personificeret af den Græske Prometheus ‡), vil måske, blive

* Hvor viis og storslåede, hvor vidtskuende og moralsk godgørende er Manu's love om ægteskabeligt liv ikke, når de sammenlignes med friheden som stiltiende tillades mennesket i civiliserede lande. At disse love har været forsømt i de to sidste årtusinder forhindrer os ikke i af beundre deres omtanke. Brahminen var en *grihasta*, et familiemenneske, ind til en bestemt periode i hans liv, hvor, han efter at have fået en søn, brød med ægteskabeligt liv og blev en kysk Yogi. Selv hans ægteskabelige liv blev reguleret af hans Brahminske astrolog i overensstemmelse med hans natur. Derfor, finder man stadigvæk de fineste mennesker — så vidt statur og fysisk styrke angår — på hele kloden i sådanne lande som for eksempel Punjab, hvor dødbringende indflydelser fra Muhammedaneren, og senere hen fra Europæernes, usædelighed, næppe har berørt de ortodokse Aryanske kaster; hvorimod de mægtige mennesker fra gammel tid har oplevet sig erstattet i Deccan, og især i Bengal, af mennesker hvis generation ved hvert århundrede (og næsten hvert år) bliver forkrøblede og svage.

† Sygdomme og overbefolkning er sandheder som aldrig kan benægtes.

‡ I Fru Anna Swanwick's bind, "The Dramas of Æschylus," siges det om "Prometheus Bound" (Vol. II., pp. 146, 147), at Prometheus i sandhed fremstår i den "som

ladt uerkendt og utakket, af det menneskelige hjertes uretfærdighed. De kan, i vores uvidenhed om sandheden, blive indirekte forbandet som Pandora's gave: men at opleve sig selv proklameret og erklæret, DE ONDE, af de gejstliges mund, er for tung en Karma for "Ham" "som alene vovede" — da Zeus "brændende ønskede" at udslukke hele den menneskelige race — at redde "denne dødelige race" fra fortabelse, eller som den lidende Titan angives at sige: —

"Fra nedsænkning blæst ned til Hades's mørke.
Med hensyn til dette er jeg ved frygtelig tortur besluttet på,
Smerteligt at lide, ynkelig at se til,
Jeg som gav dødelige medynk! "

Koret bemærker meget rammende: —

"Stor velgerning var dette du gav til dødelige"

Prometheus svarer: —

"Ja, og foruden dette 'var det Jeg som gav dem ild.

KORET: Har disse kort-levende væsner nu flamme-øjet ild?

PROM: Ja, og ved den skal mange kunstarter lære. . . ."

Men, med kunstarterne, er den modtagne ild blevet til den største forbandelse: det dyriske element, og *bevidstheden* om dets besiddelse, har forandret periodisk instinkt til kronisk dyriskhed og sensualitet.* Det er dette som hænger over menneskeheden som et tungt begravelses ligklæde. Således opstår ansvaret for den frie-vilje; de Titaniske lidenskaber som repræsenterer menneskeheden i dens mørkeste aspekter; "de lavere lidenskaber og begærs rastløse umættelighed, når de, med selv-hævdende uforskam-methed, trodser lovens begrænsninger."†

Efter at Prometheus, ifølge Platon's "Protagoras," havde begavet mennesket, med den "visdom som sørger for fysisk velvære," undtagen de lavere aspekter af *manas* i det dyriske (*Kama*) der var forblevet uforandret,

menneskehedens mester og velgører, hvis tilstand . . . fremstilles som svag og elendig til det ekstreme. . . Zeus foreslog at annihilere disse sølle flygtigheder, siges det, og at plante en ny race på jorden i deres sted. " Vi ser Herrerne for Væren gøre det samme, og udrydder naturens og havets første frembringelse, i Stanzaerne (V, og *flg.*). . . Prometheus *repræsenterer* sig selv som om han har skuffet dette design, og som om han som konsekvens heraf af hensyn til dødelige, har været underlagt, de mest pinefulde smerter, forårsaget af Zeus ubarmhjertige grusomhed. Vi har, således, Titaneren, symbolet på afgrænset fornuft og fri vilje (i den intellektuelle menneskehed, eller *Manas's* højere aspekt), afbilledet *som den sublime filantrop*, mens Zeus, den højeste guddom i Hellas, portrætteres som den grusomme og forstokkede despot, en skikkelse som er særligt oprørende for Athenske følelser. " Grunden til dette forklares længere fremme. Den "Højeste Guddom," rummer i enhver gammel Gudekreds — inklusiv den Jødiske — en *dual* karakter i sig, bestående af lys og skygge.

* Dyreverdenen, har simpelt instinkt til at guide den, har sine *sæsoner for formering*, og kønnene bliver neutraliseret under årets hvile. Derfor, kender det frie dyr kun til sygdom en gang i dets liv — før det dør.

† Introduktion til "*Prometheus Bound*," p. 152.

i stedet for "et uplettet sind, himlens første gave" (Aischylos), så blev den evige grib med evig utilfredsstillet begær, med fortrydelse og fortvivlelse skabt koblet med "drømmeligende sløvhed som pryder den dødelige blinde race" (p. 556), ind til den dag hvor Prometheus løslades af hans himmelsk-udpegede befrier, Herakles.

Nu har Kristne — især Romerske Katolikker — prøvet profetisk at forbinde dette drama med Kristus komme. Ingen større fejl kunne foretages. Den sande Teosof, den som stræber efter guddommelig visdom og tilbeder den ABSOLUTTE fuldkommenhed — den ukendte guddom som hverken er Zeus ej eller Jehovah — vil gøre indsigelser overfor en sådan ide. Pegende på oldtiden vil han bevise at der aldrig var en *oprindelig* synd, men kun et misbrug af fysisk intelligens — det psykiske blev guidet af det dyriske, og begge slukkede lyset for det åndelige. Han vil sige, "Alle i som kan læse mellem linjerne, studer visdom i de gamle dramaer — de Indiske og de Græske; læs omhyggeligt det som lige blev nævnt, et som blev opført i Athenske teatre for 2.400 år siden, nemlig 'Prometheus Bound' " Myten tilhører hverken Hesiod ej heller Aischylos; men, som Bunsen siger, den "er ældre end Hellenerne selv," for den tilhører, i sandhed, den menneskelige bevidstheds daggry. Den *Korsfæstede* Titaner er det personificerede symbol på den kollektive Logos, "Hærskaren," og på "Visdommens Herrer" eller det HIMMELSK MENNESKE, som inkarnerede i Menneskeheden. Desuden, da hans navn *Pro-me-theus*, betyder "han som ser frem for sig" eller fremtiden, viser* — at psykologisk indsigt ikke var minimal, i de kunstarter han udtænkte og lærte til menneskeheden. For som han beklager sig til Oceanos døtre: —

"Af profetier fastlagde jeg de forskellige tilstande,
Og blandt drømme diskriminerede først
Det sandfærdige syn . . . og dødelige guidet
Til en mysteriøs kunstart.
Alle kunstarter til dødelige kom fra Prometheus. . ."

* Fra *πρὸ μῆτις* "forudseenhed." Vi fortælles i de ovenfor nævnte bind af "The Dramas of Æschylus," at "Professor Khun," "betragter Titanens navn som stammende fra Sanskrit ordet Pramantha, instrumentet brugt til at tænde ild med. Roden *mand* eller *manth*, indebærer roterende bevægelse, og ordet *manthami* (brugt til at betegne processen med at tænde ild) antog den sekundære betydning af at rive væk; deraf finder vi et andet ord af samme stamme, *pramantha*, betegnende tyveri." Dette er meget sindrigt, men måske ikke helt korrekt; desuden, er der et meget prosaisk element i det. Uden tvivl kan de højere former udvikle sig fra de lavere i den fysiske natur, men det er næppe således i tankeverdenen. Da vi fortælles at ordet *manthami* passerede ind i det Græske sprog og blev ordet *manthano*, at lære; det vil sige, at erhverve sig viden; deraf *prometheia*, forud-viden, forud-seenhed; vi kan ved at søge finde, en mere poetisk oprindelse for "ild-bringeren" end den som fremvises i dens Sanskrit oprindelse. *Svastikaet*, det hellige tegn og instrument med hensyn til at tænde *hellig* ild, kan forklare det bedre. "Prometheus, ild-bringeren, er *Pramantha* personificeret," fortsætter forfatteren; "han finder sin prototype i den Aryanske

Ved at lade hovedemnet ligge nogle få sider, så lad os stoppe op og se hvad der kan være den skjulte mening med denne, som er den ældste lige som den er den mest tankevækkende af traditionelle allegorier. Da den direkte relaterer sig til de tidlige racer, så vil dette ikke være nogen virkelig afstikker.

Emnet for Aischylos's drama (trilogien er tabt) er kendt af alle kultiverede læsere. Halv-guden frarøver guderne (Elohim) deres hemmelighed — mysteriet om den *skabende ild*. På grund af dette helligbrøde forsøg bliver han slået ned af KRONOS* og overleveret til Zeus, FADEREN og skaberen af menneskeheden, som han ville ønske at have blindet intellektuelt, og dyre-lignende; en *personlig* guddom, som ikke vil se MENNESKET "som en af os." Derfor lækkes Prometheus, "ild og liv-giveren," på Bjerget Kaukasus og dømmes til at lide tortur. Men de triforme Skæbner (Karma), hvis dekreter, som Titanen siger, selv Zeus: —

"Selv ikke han kan undgå det forud-bestemte. . ."

— bestemt at de lidelser vil kun vare til den dag hvor en søn af Zeus —

"Ja, en søn der optræder stærkere end hans fader" (787)

"En af dine (Io'ers) egne efterkommere skal det være. . ." (791)

— som fødes. Denne "Søn" vil udfri Prometheus (den lidende Menneskehed) fra hans egen fatale gave. Hans navn er, "Han som vil komme. . . ."

Derfor, baseret på disse få linjers, autoritet, der, lige som enhver anden allegorisk sætning, kan drejes til at angive næsten enhver mening; nemlig, ved ordene udtalt af Prometheus og adresseret til Io, Inachos's datter, forfulgt af Zeus — konstrueres en hel profeti af nogle Katolske forfattere. Den korsfæstede Titaner siger: —

"Og, vidunder udenfor hidtidig tro, de talende egetræer

Ved hvilke fuldt klart, i ingen gådefulde fraser

Blev hyldet som Zeus's hæderkronede ægtefælle

. (v. 853).

. rammende dig

Med *berøring alene af beroligende hånd*;

Da du skal *mørke Epaphos* føde, hvis navn

Optegner hans hellige ophav" (870)

Dette blev af mange fanatikere fortolket — des Mousseaux og de Mir-

Matarisvan, en guddommelig personage, nært associeret med Vedaens ildgud, Agni. . . ." Mati, på Sanskrit, er "forståelse," og et synonym på MAHAT og *manas*, og må have et vist grundlag til oprindelsen af navnet: *Promati* er Fohat's søn, og har også hans historie.

* Kronos er "tid," og således bliver allegorien meget tankevækkende. (*Se de afsluttende sider i denne Under-sektion.*)

ville blandt andre — til at være en klar profeti. Io — "er Guds moder," fortælles vi, og "mørke Epaphos" — Kristus. Men, den sidstnævnte har ikke detroniseret hans fader, undtagen metaforisk, hvis man skal anse Jehovah for at være denne "Fader"; ej heller har den Kristne Frelser slynget *hans* Fader ned i Hades. Prometheus siger, i vers 903, at Zeus alligevel vil blive ydmyget; lige som med hensyn til ham selv: —

" . . . sådant ægteskab forbereder han
Som fra hans trone af magt til intethed
Skal slynge ham ned; så vil alt blive opfyldt
Hans fader Kronos's forbandelse . . .
. . . Så lad ham sidde
Godtroende med hans ophøjede torden-skrald,
Og håndterende med begge hænder den ildagtige kile;
For *at disse ingen nytte skal drage, for falde vil han,*
Et ydmygende fald, ikke til at udholde . . ." (v. 980).'

"Mørke Epaphos" var Dionysos-Sabazius, søn af Zeus og af Demeter i de Sabasianske Mysterier, under hvilke "gudernes fader," ved at antage *form af en Slange*, ved Demeter undfangede, Dionysis, eller den Solare Bacchus. Io er månen, og på den samme tid EVA'EN *i en ny race*, og ligeså er Demeter — i det nuværende tilfælde. Den Promethiske myte er i sandhed en profeti; men den vedrører ikke nogen af de cykliske Frelser som periodisk er fremstået i forskellige lande og blandt forskellige nationer, i deres evolutions overgangstilstande. Det peger hen mod det sidste af de cykliske transformationers mysterier, i hvis serier menneskeheden, efter at være passeret fra den ætereale til den faste fysiske tilstand, fra åndelig til fysiologisk formering, nu bæres videre på den modstående bue af cyklussen, hen mod den anden fase i dens primitive tilstand, hvor *kvinden ikke kendte nogen mand*, og menneskeligt afkom *blev skabt, ikke undfanget*.

Den tilstand vil vende tilbage til den og verdenen som helhed, når den sidstnævnte vil opdage og virkelig værdsætte sandhederne som ligger bag kønnets store problem. Det vil være lige som "lyset som aldrig skinnede på havet eller landet," og er nødt til at komme til mennesker gennem the Theosophical Society. Dette lys vil lede frem til og op til den *sande åndelige intuition*. Derefter (som udtrykt en gang i et brev til en teosof), "*så vil verdenen have en race af Buddhaer og Kristusser*, for verdenen vil have opdaget at enkeltindivider *har deres egne kræfter til at fremavle Buddha-lignende børn — eller dæmoner*." "Når denne viden kommer, vil alle dogmatiske religioner, og med disse dæmonerne, uddø."

Hvis vi reflekterer over den serielle udvikling af allegorien, og heltenes karakterer, så kan mysteriet blive løst. KRONOS er selvfølgelig "tid" i dens cykliske forløb. Han sluger hans børn — de

* Se, den sidste side i den nuværende under-sektion, med hensyn til forklaring af denne forbandelse.

personlige guder indenfor eksoteriske dogmer inkluderet. Han har slugt, sit *sten* afguds-billede, i stedet for Zeus; men symbolet er groet, og har kun udviklet sig i menneskelig fantasi mens menneskeheden kun bevægede sig ned mod dets fysiske og intellektuelle — ikke åndelige — fuldkommenhed. Når den er meget fremskreden i dens åndelige evolution så vil Kronos ikke længere blive bedraget. Han vil i sig selv have slugt den antropomorfske fiktion, i stedet for *sten billedet*. Fordi, *visdommens slange*, repræsenteret i de Sabasiske mysterier ved den antropomorfserede Logos, foreningen af åndelige og fysiske Kræfter, vil med Tiden (Kronos) have undfanget et afkom — Dionysos-Baachus eller den "mørke Epaphos," den "mægtige ene" — racen som vil omstyrte ham. Hvor vil han blive født? Prometheus spører ham til hans oprindelse og føde-sted i hans profeti til Io. Io er måne-gudinden for formering — for hun er Isis og hun er Eva, den store moder.* Han spører vejen for de (racemæssige) vandringer så klart som ord kan udtrykke det. Hun er nødt til at forlade Europa og gå til Asiens kontinent, og ved der at nå frem til Kaukasus højeste bjerge (737), fortæller Titanen hende: —

"Når du har krydset floden, begrænset mellem
To kontinenter, med front mod det brændende Østen." (810)

at hun må rejse mod øst, efter at have passeret det "Kimmeriske Bosporus," og krydser det som tydeligt er Volga og nu Astrakhân på det Kaspiske Hav. Efter dette vil hun møde "voldsomme nordlige stød" og krydse hid og did til den "Arimaspianiske hærskares" land (øst for Herodot's Skythien) til —

"Pluto's guld-overstrømmende flod. . . ." (825)

Som korrekt af Professor Newman formodedes at have ment

* Det beklages af forfatteren til versionen af, og oversætteren af, "Prometheus Bound" at i denne sporing af Io's vandringer, "er der ingen overensstemmelse med vores kendte geografi muligt" (p. 191, Vol. II). Der kan være god grund til det. Først og fremmest er det vandringen og rejsen fra sted til sted af den race hvor fra den "tiende," eller såkaldte *Kalki Avatar*, vil udgå. Dette kalder han den "Kongelige race født i Argos" (888). Men Argos, har her ikke en reference til Argos i Grækenland. Det kommer fra *Arg* eller *arca* — den kvindelige skabende kraft symboliseret i månen — den navi-formede *Argha* fra mysterierne, med betydningen Himlens Dronning. Eustathius viser, at Io betegnede månen i *Arg-ianernes* dialekt; mens esoterismen forklarer det som den guddommelige *Androgyne*, eller det mystiske 10; på Hebraisk er 10 det fuldkomne tal, eller Jehovah. *Arghya* på Sanskrit er offerbægeret, det *navi-formede* eller *båd-formede* fartøj hvor i blomster og frugter ofres til guddommene. *Arghyanath* er en betegnelse for Maha-Chohanen, med betydningen "Drikofferets Herre;" og *Arghya Varsha* — "landet for drikofre" — er det mysteriøse navn på denne region som udstrækker sig fra Kailas bjerget nær Schamo Ørkenen — hvor inde fra *Kalki Avataren* forventes. Zoroasternes *Airyâna-Varsedya*, er som lokalitet, identisk med den. Den siges nu at være beliggende mellem Aral søen, Baltistan, og lille Tibet; men i gamle tider var dets område langt større, da det var fødestedet for *fysisk* menneskehed, hvor af Io er moderen og symbolet.

Ural, Herodot's Arimaspi var "de anerkendte beboere af denne gyldne region."

Og her kommer, mellem versene 825 og 835, en gåde for alle de Europæiske fortolkere. Titanen siger: —

"Til disse (Arimaspi og Griffer) tilnærm dig ikke; et fjernt grænse land
Du som det næste vil nå, hvor der dvæler en mørklødet slægt
Nær Solens kilder, hvor Æthiop "floden" er;
Fortsæt langs dens bredder ind til du når
De mægtige kaskader, hvor fra Byblin højder
Rene strømme af hellig vand Neilos sender . . ."

Der var IO bestemt til at grundlægge en koloni for hende selv og sønnerne. Nu må vi se hvordan passagen fortolkes. Da Io fortælles at hun er nødt til at rejse østpå ind til hun kommer til floden Ethiops, som hun skal følge ind til den falder ned i Nilen — deraf rådvildheden. "Ifølge de geografiske teorier hos de tidlige Grækere" fortælles vi af forfatteren til versionen af "Prometheus Bound" —

"Denne tilstand blev opfyldt af floden Indus. Arrain (*vi. i.*) nævner at Alexander den Store, synes for sig selv at have opdaget Nilens kilder, da han forberedte sig på at sejle ned af Indus (efter at have set krokodiller i Indus floden, og i ingen anden flod bortset fra Nilen . . .), som om Nilen, fremstod fra et sted i Indien, og flød gennem meget ørken land, og derved tabende sit navn Indus, derefter . . . flød den gennem beboet land, som nu kaldes Nilen af Etioperne i disse dele og bagefter af Egypterne. Virgil gengiver denne absolutte fejl i 4'de Georgic" (*p. 197, Vol. II.*).

Både Alexander og Virgil kan have taget betydelig fejl i deres geografiske forestillinger; men Prometheus profeti har, i det mindste, ikke syndet — ikke, på nogen måde, i dens esoteriske ånd. Når en bestemt race symboliseres, og begivenheder der vedrører dens historie angives allegorisk, så bør ingen topografisk nøjagtighed forventes i rejsebeskrivelsen sporet med hensyn til dens personificering. Alligevel, så er det sådan at "Ethiops" floden med sikkerhed er Indus, og den er også *Nil* eller *Nila*. Det er floden født på *Kailas* (himlen) bjerget, gudernes bolig — 22.000 fod ovenover havoverfladen. Det var Ethiops floden og blev kaldt sådan af Grækerne, længe før Alexanders dage, fordi dens bredder, fra Attock ned til Sind, var befolket af stammer generelt refereret til som Østlige Etiopere. Indien og Egypten var to beslægtede nationer, og de Østlige Etiopere — de mægtige byggere — kom fra Indien, som det, håbes det, meget klart er bevist i "ISIS UNVEILED." (Vol. I. p. 569-70).

Hvorfor kunne Alexander, og endda den lærde Virgil så ikke have brugt ordet Nile eller *Neilos* da de talte om Indus, siden det er en af dens navne? Ind til denne dag kaldes de, i regionerne omkring Kala-Bagh, *nil* (blå), og *Nilah*, "den blå flod." Vandet er her af en så mørkeblå farve at navnet som blev givet den fra tidernes morgen førte til at

at en lille by på dens bredder blev kaldt ved det samme navn. Den eksisterer ind til den dag i dag. Arrian — som skrev meget senere end Alexander's tid, og som var uvidende om Indus's gamle navn — har tydeligvis ubevidst bagtalt den Græske erobrere. Ej heller er vores moderne historikere meget mere viise, med hensyn til at vurdere sådan som de gør det. For de kommer ofte med de mest affejende deklamationer kun baseret på det ydre, lige så meget som deres gamle kollegaer altid gjorde det i gammel tid, hvor ingen Encyklopædier var til rådighed for dem.

IO's, "den-hornede jomfru's" race er derfor ganske enkelt den første pioner race af Etiopere bragt af hende fra Indus til Nilen (som modtog dens navn i ihukommelse af moderfloden fra kolonisterne fra Indien*). For siger Prometheus ikke til Io† at den hellige Neilos (guden, ikke floden) —

. . . "Han til landet, *tre-kantet*, skal guide dig," — nemlig til *Deltaet*, hvor hendes sønner er forudbestemt til at grundlægge — "den fjernt-liggende koloni . . ." (v. 830 *og flg.*).

Det er der at en ny race (Egypterne) vil begynde, og en "kvindelig race" (873) som, den "femte i afstamning" fra mørke Epaphos —

"Halvtreds i antal vil vende tilbage til Argos."

Derefter vil en af de halvtreds jomfruer fejle på grund af kærlighed og vil —

". . . En kongelig race i Argos føde

.
Men fra denne sæd vil uforfærdede helte fremspringe,
Bue-berømte, som vil udfri mig fra disse lidelser."

Hvornår denne helt vil fremstå, afslører Titanen ikke; for som han bemærker: —

"At, fremlægge dette ubundet nødvendiggør lang tale."

* Alexander, som var bedre bekendt med Attock end med Indien (hvor han aldrig kom) kan ikke have fejlet i at høre Indus floden blive kaldt *Nil* og *Nilah* nær dens egne kilder. Selv, hvis det er en fejl, så er den således let at tage højde for.

† At Io allegorisk set er identisk med Isis og månen vises ved at hun er "ko-hornet." Allegorien nåede unægtelig Grækenland fra Indien, hvor Vâch — "den melodiske ko" (Rig-Veda) "hvor fra menneskeheden blev frembragt" (Bhagavata Purâna) i Aitareya Brâhmana vises som forfulgt af hendes fader Brahmâ, som blev bevæget af en ulovlig lidenskab, og forandrede hende til en hjort. Derfor bliver Io, som afviser at giver efter for Jupiter's lidenskab, "hornet." Koen var i ethvert land symbolet på den passive skabende kraft i naturen, Isis, Vâch, Venus — moder til den frodige gud for kærlighed, Cupid, men, på den samme tid, *Logosen* hvis symbol hos Egypterne og Inderne blev — tyren — som det bevidnes ved Apis og Hindu tyrene i de ældste templer. Indenfor esoterisk filosofi er koen symbolet på skabende natur, og Tyren (hendes kalv) ånden som levendegør hende, eller "den Hellige Ånd," sådan som Hr. Kenealy viser det. Deraf symbolet for hornene. Disse var også hellige hos Jøderne, som placerede horn af Shittim træ nær altrene, hvor en kriminel som beslaglagde dem sikrede sin sikkerhed.

Men "Argos" er *Arghya Varsha*, de gamle Hierofanters drikoffers land, hvorfra Menneskehedens udfrier vil fremstå, et navn som tidsaldre senere blev dets nabos, Indien — Arya-varta i gammel tid.

At emnet udgjorde en del af de Sabasiske mysterier gøres kendt ved flere gamle forfattere: af Cicero (*i Tuscul. Quæst. I, ii. No. 20*) og af Clemens Alexandrinus (*Strom. I, ii., oper. tom. 1, p. 467 — Ed. Potter's*). De senere forfattere er de eneste som bidrager til den sandhed at Aischylos blev anklaget af Athenerne med helligbrøde og dømt til at blive stenet til døde, for dens sande hensigt. De siger at fordi han selv var undvietet, så havde Aischylos profaneret Mysterierne ved at afsløre dem i hans trilogier på en offentlig scene.* Men han ville have pådraget sig den samme fordømmelse hvis han havde været indviet — hvilket må have været tilfældet, da han ellers lige som, Sokrates, må have haft en *daimon* til at afsløre de hemmelige og hellige allegoriske drama for indvielse. I alle tilfælde, så er det ikke "faderen til den Græske tragedie" som opfandt Prometheus profeti; for han gentog den kun i den dramatiske form som den blev afsløret i af præsterne under Sabasia MYSTERIA.† De sidstnævnte, er imidlertid en af de ældste hellige fester, hvis oprindelse ind til denne dag er ukendt for historien. Mytologer forbinder den gennem Mithraerne (Solen, kaldtes Sabasius på nogle gamle monumenter) med Jupiter og Bacchus. Men den var aldrig Græskernes ejendom, men daterer sig fra tidernes morgen.

Oversætterne af dramaet undrer sig over hvordan Aischylos kunne blive skyldig i sådan "en uoverensstemmelse mellem Zeus karakter sådan som portrætteret i 'Prometheus Bound' og den afbilledet i de tilbageværende dramer." (*Mrs. A. Swanwick.*) Det er lige præcis fordi Aischylos, lige som Shakespeare, var og altid vil forblive at være tidsalderens intellektuelle "Sfinks." Mellem Zeus, den abstrakte guddom i Græsk tænkning, og den Oplympiske Zeus, var der en afgrund. Den sidstnævnte repræsenterede under mysterierne intet højere princip end det lavere aspekt af menneskelig fysisk intelligens — *Manas* gift med *Kama*; Prometheus — dets guddommelige aspekt forenende sig ind i og aspirerende til Buddhi — den guddommelige Sjæl. Zeus var den menneskelige sjæl og intet andet, når som helst den vises at give efter for sine lavere lidenskaber, — den *jaloux* Gud, hævngherrig og grusom i dens egoisme eller JEG-ER-HED. Derfor, er Zeus repræsenteret som en slange — menneskets intellektuelle frister — som, ikke desto mindre, i løbet af

* Herodot og Pausanias formodede at årsagen til forbandelsen var at Aischylos, som adopterede Egypternes teogoni, gjorde Diana, til Ceres datter, og ikke Latona's. (Se *Ælian Var. Hist. I, v. c. xviii., tom. 1, p. 433 Edition Gronov.*) Men Aischylos var indviet.

† *Sabasia* var en periodisk fest med mysterierne opført til ære for nogle guder, en variant af de Mithraiske Mysterier. Hele racernes evolution blev udøvet i dem.

cyklisk evolution avler "Menneske-Frelseren," den solare Bacchus eller "Dionysos," *mere end et menneske*.

Dionysos er ét med Osiris, med Krishna, og med Buddha (den himmelske viise), og med den kommende (tiende) Avatar, den glorificerede Åndelige *Christos*, som vil udfri den lidende *Chrístos* (menneskeheden, eller Prometheus fra dens prøvelse). Dette, siger Brahminske og Buddhistske legender, med ekkoet i de Zoroastriske og nu i de Kristne læresætninger (de sidstnævnte kun lejlighedsvis), vil ske ved slutningen af *Kaliyuga*. Det er først efter tilsynekomsten af Kalki-Avataren, eller Sosiosh, at mennesket vil blive født fra kvinder uden synd. Derefter vil Brahmâ, den Hinduistiske guddom; Ahura-Mazda (Ormazd), Zoroasteren; Zeus, den Græske-Olympiske Don Juan; Jehovah, den jaloux, angrende, grusomme, stamme Gud hos Israelitterne, og alle deres lige i den menneskelige fantasi universelle Gudekreds — fordufte og forsvinde i den tynde luft. Og sammen med disse vil deres skygger fordufte, *de mørke aspekter* for alle disse guddomme, altid repræsenteret som deres "tvillingebrødre" og væsner, i eksoterisk legende, *deres egen refleksion* på jorden — indenfor esoterisk filosofi. Ahrimanerne og Typhonerne, Samaelerne og Satanerne, må alle blive detroniseret på denne dag, hvor enhver mørk ond lidenskab vil blive omstødt.

Der er en evig Lov i naturen, en som altid har tendens til at justere modsætninger og frembringe endelig harmoni. Det er på grund af denne lov om åndelig udvikling der afløser det fysiske og rent intellektuelle, at menneskeheden vil blive frigjort fra dens falske guder, og til sidst opleve sig — *SELV-FRIGJORT*.

I dens endelige åbenbaring, står den gamle myte om Prometheus — hans *proto-* og *anti-*typer findes i enhver gammel teogoni — i hver af dem ved selve oprindelsen til fysisk ondskab, fordi den er ved dørtærsklen til menneskeligt fysisk liv. KRONOS er "Tid," hvis første lov er at rækkefølgen af successive og harmoniske faser i evolutionsprocessen under cyklisk udvikling skal blive strengt bevaret — under den strenge straf ved abnorm vækst med alle dens efterfølgende resultater. Det var ikke programmet for naturlig udvikling at mennesket — det højere dyr som han må være — med en gang skulle blive den halv-gud — intellektuelt, åndeligt, og psykisk — han er på jorden, mens hans fysiske skikkelse forbliver svagere og mere hjælpeløs og flygtig end næsten ethvert stort pattedyr. Kontrasten er for grotesk og voldelig; tabernaklet alt for uværdigt for des iboende gud. Prometheus gave blev således en FORBANDELSE — selv om det var *vidst forud* og *forudset* af VÆRTEN personificeret i denne personage, sådan som hans navn udmærket viser det.* Det er på dette som, dets synd og udfrielse på

* *Se ovenfor*, en fodnote med hensyn til *προμῆτις* eller *fremsynthed*. Prometheus tilstår det i dramaet da han siger: —

en og samme tid, hviler. For Værten som inkarnerede i en del af menneskeheden, selv om den blev ledt til det af Karma eller *Nemesis*, foretrak fri-vilje frem for passiv slaveri, intellektuel selv-bevidst lidelse og endda tortur — "mens myriader af tid skal flyde" — frem for åndsforladt, imbecil, instinktiv salighed. Med viden om at en sådan inkarnation var umoden og ikke i naturens program, ofrede den himmelske vært, "Prometheus," stadigvæk sig selv for at drage fordel deraf, i det mindste, for en del af menneskeheden.* Mens de reddede menneskeheden fra mentalt mørke, så påførte de ham tortur på hans ansvarsfølelses selv-bevidsthed — resultatet af hans frie vilje — samt enhver sygdom som dødeligt menneske og kød er ophav til. Denne tortur tog Prometheus imod for sig selv, da Hærskaren derefter blev blændet med tabernaklet forberedt for dem, som stadigvæk ikke var fuldendte i denne periode af skabelse.

Åndelig evolution var ude af stand til at holde trit med den fysiske, da først dens homogenitet blev brudt af blandingen, så blev gaven således hovedårsagen, hvis ikke hele oprindelsen til *Ondskab*.† Allegorien som viser KRONOS forbande Zeus for at detronisere ham (i den oprindelige "gyldne" tidsalder for Saturn, da alle mennesker var halv-guder), og for at skabe en fysisk race af mennesker svage og hjælpeløse i sammenligning; og derefter som afleverende til hans (Zeus's) hævn, synderen, som udplyndrede guderne for deres forret til skabelse og som derved ophøjede mennesket til deres niveau, intellektuelt og åndeligt — er højest filosofisk. I tilfældet med Prometheus, repræsenterer Zeus Hærskaren for de oprindelige forfædre, for PITAR, "Fædrene" som skabte mennesket sanseløst

"Oh! hellige Æter, hurtigt-vingede storme. . . .
Iagttag hvad Jeg, en gud, fra guderne udholder

.
Og alligevel hvad siger Jeg? *Klart vidste jeg forud*

Alt det som måtte ske

. . . . Det Skæbnebestemte påhviler det,
Som Jeg bedst kan, udholde, for Jeg ved dog

Hvor ubestridelig Skæbnes styrke er

(105)

"Skæbne" står her for KARMA, eller *Nemesis*.

* Menneskeheden er tydeligt inddelt i guds-grundlagte mennesker og lavere menneskelige væsner. Den intellektuelle forskel mellem Aryaneren og andre civiliserede nationer og sådanne vildmænd som Sydhavets Øboere, er uforklarlig af nogen andre grunde. Ingen mængder kultur, ej heller generationer af træning blandt civilisation, kunne frembringe sådanne menneskelige eksemplarer som Buskmændene, Veddhaerne på Ceylon, og nogle Afrikanske stammer, til det samme intellektuelle niveau som de såkaldte Aryanere, Semittere, og Turaniere. Den "hellige gnist" mangler i dem og det er dem som er de eneste *inferiøre* racer på kloden, nu glædeligt — på grund af den viise justering i naturen altid arbejder i denne retning — hurtigt uddøende. Sandelig menneskeheden er "af ét blod," *men ikke af samme essens*. Vi er driv-huset, kunstigt fremskyndede planter i naturen, havende en gnist i os, som er latent i dem.

† Den filosofiske opfattelse af Indisk metafysik placerer Ondets Rod i differentieringen af det Homogene til det Heterogene, af enhed til pluralitet.

og uden noget sind; mens den guddommelige Titan står for de Åndelige skabere, *devaerne* som "faldt" ned i formering. Den førstnævnte er åndeligt lavere, men fysisk stærkere, end "Prometheanerne": derfor, vises den sidstnævnte besejret. "Den lavere Hærskare, hvis værk Titaneren ødelagde og derved forpurrede Zeus planer," var på denne jord i dens egen sfære og plan for aktivitet; hvorimod, den superiøre Hærskare var en landflygtig fra Himlen, som var blevet indviklet i stoffets tråde. De (de inferiøre "Hærskarer") var mestre over alle de Cosmiske og lavere titaniske kræfter; den højere Titaner besad kun den intellektuelle og åndelige ild. Dette drama om Prometheus kamp med den Olympiske tyran og despot, sensuelle Zeus, ser man opført dagligt i vores aktuelle menneskehed: de lavere lidenskaber lænker de højere aspirationer til klippen af stof, for i mange tilfælde at frembringe sorgens, lidelsens, og angerens grib. I ethvert sådant tilfælde ser man endnu en gang —

"En gud . . . i fjerene, rummende kvaler;
Zeus's fjende, lagt for had af alle. . . ."

En gud, berøvet selv højeste trøst fra Prometheus, der led i selv-opofrelse —

"For dette bar han for mennesker et for glad sind. . . ."

lige som den guddommelige Titaner bevæges af altruisme, men det dødelige menneske af Selviskhed og Egoisme i ethvert tilfælde.

Den moderne Prometheus er nu blevet *Epi-metheus*, "han som kun ser efter begivenheden"; fordi den universelle filantropi hos den førstnævnte for lang tid siden er degenereret til selviskhed og selv-tilbedelse. Mennesket vil genblive den *frie* Titaner fra gammel tid, men ikke førend cyklisk evolution har gen-etableret den brudte harmoni mellem de to naturer — den jordiske og den guddommelige; hvorefter han bliver uigennemtrængelig for de lavere titaniske kræfter, usårlig i hans personlighed, og udødelig i hans individualitet, hvilket ikke kan ske før ethvert dyrisk element er elimineret fra hans natur. Når mennesket forstår at "*Deus non fecit mortem*" (*Sap. I.*, 13), men at mennesket selv har skabt det, så vil han gen-blive Prometheus før hans Fald.

Med henblik på Prometheus's fulde symbolik og oprindelsen til denne myte i Grækenland, henvises læseren til Del II. i dette Bind, kapitlet "En Anden Nøgle til Prometheus," osv. I den omtalte Del — en slags supplement til den nuværende del — angives enhver ekstra information med hensyn til disse læresætninger som vil være mest modsagte og blive stillet mest spørgsmålstegn ved. Dette arbejde er så heterodokst, at når det konfronteres med anerkendte standarder indenfor teologi og moderne videnskab, så bør intet bevis, som tenderer til at vise at disse standarder ofte tilraner sig en illegal autoritet, overses.

YDERLIGERE FRAGMENTER FRA EN KOMMENTAR
TIL VERSENE FRA STANZA XII.

MS.'et hvor fra disse yderligere forklaringer er taget tilhører den gruppe som kaldes "*Tongshaktchi Sangye Songa*," eller Optegnelser for de "Fem-og-tredive Bekendelses Buddhaer," som de *eksoterisk* kaldes. Disse personager, selv om de imidlertid kaldes "Buddhaer i den Nordlige Buddhistiske religion, kan lige så godt kaldes Rishier, eller Avatarer, osv., da de kun for Nordlige tilhængere af etikken prædiker af Gautama er "Buddhaer som er gået forud for Skyamuni." Disse store Mahatmaer, eller Buddhaer, er en universel og fælles ejendom: de er *historiske* viismænd — i hvert fald, for alle Okkultister som tror på et sådant hierarki af Viise, hvis eksistens er blevet dem bevist af de lærde i Broderskabet. De er udvalgte fra nogle ni-og-halvfems Buddhaer i en gruppe, og tre-og-halvtres i en anden,* for det meste imaginære personager, som virkelig er personificeringer på den førstnævntes kræfter.† Disse "kurve" af de ældste skrifter på "palmeblade" holdes meget hemmelige. Hvert MS. har tilknyttet en kort synopsis til sig af historien om denne under-race som den bestemte "Buddha-Lha" tilhørte. Dette ene specielle MS. hvor fra fragmenterne som følger er uddraget, og derefter angivet i et mere forståeligt sprog, siges at være kopieret fra stentavler som tilhørte en Buddha fra den tidligste tid for den Femte Race, og som havde oplevet Syndfloden og nedsænkningen af hoved kontinenterne for den Atlantiske race. Dagen hvor meget, hvis ikke alt, af det som her angives fra arkaiske optegnelser, vil findes korrekt, er ikke fjern. Derefter vil de moderne symbologer erhverve vished om at selv Odin, eller Woden guden, den højeste god i Germansk og Skandinavisk mytologi, er en af disse fem-og-tredive Buddhaer; sandelig, en af de tidligste, for kontinentet som han og hans race tilhørte, er også en af de tidligste. I sandhed, så tidlig, at i disse dage hvor tropisk natur kunne findes, hvor nu ligger evig uoptøet sne, da kunne man krydse fra Norge *via* Island og Grønland, til de lande som for nuværende omgiver Hudson's

* Gautama Buddha, navngivet Shakya Thüb-pa, er den *syv-og-tyvende* i den sidste gruppe, da de fleste af disse Buddhaer tilhører *guddommelige dynastier* som underviste menneskeheden.

† Blandt disse "Buddhaer," eller "Oplyste," de meget fjerne forgængere til Gautama Buddhaen, som vi lærer repræsenterer, en gang levende mennesker, store adepter og Helgener, hvor i "Visdommens Sønner" havde inkarneret, og som derfor så at sige var, mindre Avatarer fra Himmelske Væsner — tilhører elleve til den Atlantiske race, og 24 til den Femte race, fra dens begyndelse. De er identiske med Jainernes Tirtankaraer.

Bay.* Lige, som i de Atlantiske giganters florissante tid, sønnerne til "giganterne fra Østen," kunne en pilgrim foretage en rejse fra det som i vore dage betegnes som Saharas ørken, til de lande som nu hviler i drømmeløs søvn ved bunden af vandene i den Mexicanske Golf og det Caribiske Hav. Begivenheder som aldrig blev skrevet udenfor menneskelig hukommelse, men som blev religiøst transmitteret fra en generation til en anden, og fra race til race, kan være bevaret ved konstant transmission "indeni hjernens bogbind," og gennem utallige æoner, med mere sandhed og nøjagtighed end indeni noget som helst skrevet dokument eller optegnelse. "Det som er en del af vores sjæle er evigt," siger Thackeray; og hvad kan være tættere på vores sjæle end det som sker ved vores livs dagry? Disse liv er utallige, men sjælen eller ånden som animerer os gennem disse myriader af eksistenser er den samme; og selv om "bogen og bindet" i den *fysiske* hjerne kan glemme begivenheder indenfor et jordisk livs omfang, så kan størstedelen af de kollektive erindringer aldrig forlade den guddommelige sjæl indeni os. Dens hvisken kan være for blød, den ords lyde for fjern for planet opfattet med vores fysiske sanser; alligevel er skyggen for begivenhederne *som skete*, lige så meget som skyggen for begivenhederne *som vil komme*, indenfor dens opfattende kræfter, og er altid tilstede for dets sinds øje.

Det er denne sjæls-stemme, måske, som fortæller os som tror på traditionen mere end på skreven Historie, det som siges nedenfor er helt sandt, og relaterer til for-historiske sandheder.

Det er hvad der er skrevet i en passage: —

"LYSETS KONGER VAR GÅET BORT I VREDE. MENNESKETS SYNDER ER BLEVET SÅ SORTE AT JORDEN SKÆLVER I HENDES STORE KVAL. . . . DE AZURE SÆDER FORBLIVER TOMME. HVEM AF DE BRUNE, HVEM AF DE RØDE, ELLER ENDDA BLANDT DE SORTE (*racer*), KAN SIDDE I DE VELSIGNEDES SÆDER, SÆDERNE FOR VIDEN OG NÅDE! HVEM KAN ANTAGE KRAFTENS BLOMST, DEN GYLDNE STILK'S OG DEN AZURE BLOMSTRING'S PLANTE?"

* Dette kan gøre rede for de kunstige gravhøje i U.S. Amerika, og tumuljerne i Norge. Det er denne identitet som ledte nogle Amerikanske arkæologer til at foreslå at Norske sørejsende havde opdaget Amerika for nogle tusinder af år siden. (*Se Holmboe's Traces de Bouddhisme en Norvège*, p. 23). Der er ingen tvivl om at Amerika er dette "fjernt liggende land hvor til fromme mennesker og hårde storme har overført den hellige doktrin," som en Kinesisk forfatter foreslog ved hans beskrivelse til Neumann. Men hverken Professor Holmboe, fra Stockholm, ej heller de Amerikanske arkæologer, har gættet den rette alder for gravhøjene, eller tumuljerne. Den sandhed at Nordmændene kan have gen-opdaget det land som deres længst glemte forfædre mente var gået til grunde i generel nedsænkning, er ikke i modstrid med den anden sandhed at den *Hemmelige Lære* i det land som var vuggen for det fysiske menneske, og for den Femte Race, har fundet sin vej til den såkaldte *Nye Verden* tidsaldre og tidsaldre før Buddhismens "Hellige Doktrin."

"Lysets Konger" er det navn som er angivet i alle gamle optegnelser om de guddommelige Dynastiens Regenter. De "azure sæder" er oversat som "himmelske troner" i visse dokumenter. "Kraftens blomst" er nu Lotussen; hvem kan sige, hvad den kan have været i denne periode.

Forfatteren fortsætter, lige som den senere Jeremias, med at begræde hans folks skæbne. De var blevet frataget deres "azure" (himmelske) konger, og "de med *Deva* glød," den måne-lignende hudfarve, og "de med det strålende (gyldne) ansigt" er gået bort "til lyksalighedens land, landet med metal og ild"; eller — i overensstemmelse med symbolærens regler — landene der ligger mod Nord og Øst, hvor fra "de store vande er blevet fejlet væk, suget ind af jorden og spredt i luften." De viise racer havde set "de sorte storm-drager, kaldt ned af visdommens drager" — og "var flygtet, ført væk af de skinnende Beskyttere fra det yderst Excellente Land" — formodentlig, de store gamle adepters; de som Hinduerne refererer til som deres Manuer og Rishier. En af dem var Vaivasvata Manu.

De "med gul glød" er forfædrene til de som Etnologien nu klassificerer som Turanerne, Mongolerne, Kinesere og andre gamle nationer; og landet de flygtede til var intet andet end Centralasien. Der blev helt nye racer født; der levede de og døde ind til adskillelsen af nationerne. Men denne "adskillelse" fandt ikke sted hverken på steder tildelt af moderne videnskab, ej heller på den måde Aryanerne vises at have delt og adskilt sig på af Mr. Max Müller og andre *Aryanister*. Næsten to-trediedele af en million år er forløbet siden denne periode. De gul-ansigtede giganter fra den post-Atlantiske dag, havde rigelig med tid, gennem denne påtvungne indespærring til en del af verdenen, og med det samme racemæssige blod og uden nogen frisk infusion og blanding af det, til at forgrene sig i en periode på næsten 700.000 år til de mest heterogene og forskelligartede typer. Det samme vises i Afrika; ingen andre steder eksisterer en mere ekstraordinær variation af typer, fra sort til næsten hvid, fra gigantiske mennesker til dværglignende racer; og dette kun på grund af deres påtvungne isolation. Afrikanerne har aldrig forladt deres kontinent i flere hundreder af tusinder af år. Hvis Europas kontinent skulle gå hen og forsvinde i morgen og andre lande gen-fremstå i stedet; og hvis de Afrikanske stammer skulle adskilles og spredes på jordens overflade, så er det dem, som omkring hundreder tusinder af år senere, ville udgøre størstedelen af de civiliserede nationer. Og det er disse efterkommere i vores højt kultiverede nationer, som kan have overlevet på en eller anden ø, uden nogen metode til at krydse til de nye have, som ville falde tilbage til en stilstand af relativ barbarisme. Således falder grunden til at inddele menneskeheden i *superiøre* og *inferiøre* racer til grunde og bliver en fejltagelse.

Sådan er de fremlagte påstande og sandhederne angivet i de arkaiske optegnelser. Sorterende og sammenlignende dem med nogle moderne teorier om Evolution, *minus naturlig udvælgelse* (Se "Physiological Selection" af G. J. Romanes, F.R.S.), så synes disse påstande helt fornuftige og logiske.* Mens Aryanerne således er efterkommere af de *gule* Adamer, den gigantiske og højest civiliserede Atlantisk-Aryanske race, så er Semitterne — og Jøderne sammen med dem — fra den røde Adam; og både de Quatrefages og forfatterne til den Mosaiske *Skabelsesberetning* har ret. For, kunne kapitel v. i Første Mosebog blive sammenlignet med genealogierne fundet i vores Arkaiske Bibel, så ville perioden fra Adam indtil Noa findes bemærket deri, selvfølgelig under andre navne, hvor de respektive år for Patriarkerne bliver vendt til perioder, det hele vil blive vist symbolsk og allegorisk. I MS. under betragtning er referencerne til den store viden og civilisation hos de Atlantiske nationer mange og hyppige, der visende samfundsbygningen i mange af dem og deres kunstarters og videnskabers natur. Hvis den Tredie-Rod-Race, Lemuro-Atlantiderne, allerede er omtalt som druknet "med deres høje civilisationer og guder" ("*Esoteric Buddhism*," p. 65), hvor meget mere kan det samme ikke siges om Atlantiderne!

Det er fra den Fjerde Race at de tidlige Aryanere fik deres viden om "bundtet af vidunderlige ting," *Sabha* og *Mayasabha*, nævnt i Mahabhârataen, Mayâsur's gave til Pândavaerne. Det er fra dem de lærte æronautik, *Viwân Vidya* ("viden om at flyve i luftfartøjer"), og, derfor, deres store kunstarter indenfor meteorografi og meteorologi. Det er yderligere fra dem, at Aryanerne arvede deres mest værdifulde videnskab om skjulte egenskaber i uvurderlige og andre stene, om kemi, eller snarere alkymi, om mineralogi, geologi, fysik og astronomi.

Adskillige gange har forfatteren stillet hende selv spørgsmålet: "Er historien om Exodus — i det mindste i dens detaljer — som berettet i det Gamle Testamente, original? Eller er det, lige som historien om Moses selv og mange andre, ganske enkelt en anden version af legenderne fortalt om Atlantiderne?" For hvem, vil ved at høre den sidstnævnte historie fejle i at opfatte den store lighed med hensyn til de grundlæggende træk? "Guds" vrede over Faraos forstokkethed, hans beordring til de "udvalgte," om før afrejse at fratage Egypterne, deres "juveler af sølv og juveler af guld" (Anden Mosebog. xi.); og til sidst druknede Egypterne og deres Farao i det Røde Hav (xiv.). For her er et fragment fra den tidligere historie fra Kommentaren: —

* Se de første sider i Del III., VIDENSKABEN OG DEN HEMMELIGE LÆRE SAT I KONTRAST.

. . . "Og den 'store Konge med det blændende Ansigt,' leder over alle de Gul-ansigtede, var ked af det, ved at se de Sort-ansigtedes synder.

"Han sendte hans luft-fartøjer (Viwân) til hans broder-ledere (ledere af andre nationer og stammer) med fromme mennesker indeni, og sagde: 'Forbered jer. Rejs jer mennesker af den gode lov, og kryds landet mens det (endnu) er tørt.'

'Stormens Herrer nærmer sig. Deres vogne kommer nærmere landet. Kun en nat og to dage skal det Mørke Ansigts Herrer (Troldmændene) leve på dette tålmodige land. Hun er dømt, og de er nødt til at stige ned med hende. De nedre Herrer for Ildene (Gnomerne og ild Elementalerne) forbereder deres magiske Agneyâstra (ild-våben udvirket ved magi). Men det Mørke Øjes ("Onde Øje") Herrer er stærkere end dem (Elementalerne) og de er de mægtiges slaver. De er velbevandret i Ashtar (Vidya, den højeste magiske viden).^{*} Kom og brug jeres (dvs., jeres magiske kræfter, for at modvirke disse Troldmænd). Lad enhver herre fra det Blændende Ansigt (en adept af den Hvide Magi) forårsage at Viwânen hos enhver herre med det Mørke Ansigt kommer i hans hænder (eller besiddelse), for ikke at nogen (af Troldmændene) ved hjælp heraf skulle undslippe fra vandene, undgå de Fires (Karmiske guddommes) stav, og redde hans onskabsfulde' (tilhængere, eller folk).

'Må enhver gul ansigt sende søvn fra sig selv (mesmerisere?) til ethvert sort ansigt. Må endda de (Troldmændene) undgå smerte og lidelse. Må ethvert menneske sand overfor de Solare Guder binde (paralysere) ethvert menneske under de lunare guder, for ikke han skulle lide eller undslippe hans skæbne.

'Og må enhver gul ansigt ofre fra hans livs-vand (blod) til det talende dyr af det sorte ansigt, for ikke at han vækker hans mester.[†]

'Timen er slået, den sorte nat er klar, osv., osv.

.
'Lad deres skæbne blive fuldført. Vi er tjenerne af de store Fire.[‡] Må lysets Konge vende tilbage.' "

* Skrev den afdøde Brahmâchari Bawa, en yogi af stor berømmelse og hellighed: "Omfattende værker om Ashtar Vidya og sådanne andre videnskaber blev på forskellige tider kompileret i tidernes sprog. Men Sanskrit originalerne blev tabt ved tiden for den delvise syndflod af vores land." . . . (Se Theosophist fra Juni, 1880, "Some Things the Aryans Knew.") Med hensyn til Agneyâstra, se Wilson's *Specimens of the Hindu Theatre*, I., p. 297.

† Nogle vidunderligt, kunstigt-skabte bæster, på en måde lig med Frankensteins skabelse, som talte og advarede hans mester om enhver kommende fare. Mesteren var en "sort magiker," det mekaniske dyr var grundlagt af en *djin*, en Elemental, ifølge beretningerne. Blodet fra et rent menneske kunne kun ødelægge ham. Se Del II., xxvii, "Syv indenfor Astronomi, Videnskab, og Magi."

‡ De fire Karmiske guder, kaldt de Fire Maharajaher i Stanzaerne.

"Den store Konge faldt på hans blændende Ansigt og græd. . . .

"Da Kongerne samlede sig havde vandene allerede bevæget sig. . . .

"(Men) nationerne havde nu krydset de tørre lande. De var ovenfor vandmærket. Deres Konger nåede dem i deres Viwâner, og førte dem til landene med Ild og Metal (Øst og Nord)."

Det siges yderligere i en anden passage, at: —

". . . . Stjerner (meteoror) regnede ned på de sorte Ansigtens lande; men de sov.

"De talende bæster (magiske vogtere) var stille.

"De nedre herrer ventede på instrukser, men de kom ikke, for deres mestre sov.

"Vandene steg, og dækkede dalene fra den ene ende af Jorden til den anden. Høje lande forblev, Jordens bund (antipodernes land) forblev tør. Der dvælede de som undslap; menneskerne med de gule-ansigter og med det rette øje (de ærlige og oprigtige mennesker).

"Da de Mørke Ansigtens Herrer vågnede og betænkte sig på deres Viwâner for at undslippe fra de stigende vande, så opdagede de at de var væk."

Derefter viser en passage nogle af de mere magtfulde magikere hos det "Mørke Ansigt" — som vågnede tidligere end de andre — forfølgende de som havde "spoleret dem" og som var i bag-troppen, for — "nationerne som blev ført væk, var så tyk som stjernerne i mælkevejen," siger en mere moderne Kommentar, kun skrevet på Sanskrit.

"Lige som en drage-slange udruller dens krop langsomt, således åbnede menneskets Sønner, guidet af Visdommens Sønner, deres foldninger, og udsprede sig, udvidede sig lige som en løbende strøm med søde vande. . . . mange af de sarte-hjertede blandt dem gik til grunde på deres vej. Men de fleste blev reddet."

Alligevel forfulgte forfølgerne, "hvis hoveder og overkroppe steg højt op over vandet," dem "i tre lunare tider" ind til de endelig nået af de ophævede bølger, gik til grunde til sidste mand, hvor jorden sank under deres fødder og jorden omfavnede de som havde vanhelliget hende.

Dette lyder en god del som det oprindelige materiale hvor på den lignende historie i *Anden Mosebog* blev bygget mange hundreder årtusinder senere. Biografien over Moses, historien om hans fødsel, barndom og redning fra Nilen af Farao's datter, vises nu at være tilpasset fra den Kaldæiske beretning om Sargon. Og hvis det er sådan, hvor den Assyriske tavle i British Museum et godt bevis på det, hvorfor så ikke den med Jøderne der frarøver Egypterne deres juveler, den døde Farao og han hær, og så videre? De gigantiske magikere fra Ruta og Daitya, "det Mørke Ansigt's herrer," kan i den senere beretning være blevet de Egyptiske Magere, og de gul-ansigtede nationer fra

den Femte Race, Jacob's dydige sønner, det "udvalgte folk." . . . En mere bemærkning skal angives: "Der har været mange Guddommelige Dynastier — en serie for hver Rod Race begyndende med den Tredie, hver serie i overensstemmelse med og tilpasset dens Menneskehed. De sidste Syv Dynastier der refereres til i de Egyptiske og Kaldæiske optegnelser tilhører til den Femte Race, som, dog generelt kaldt Aryansk, ikke var dette helt, da den altid i stort omfang var opblandet med racer som Etnologien giver andre navne. Det ville være umuligt, i betragtning af den begrænsede plads som er til vores rådighed, at gå videre i beskrivelsen af Atlantiderne, som hele Østen tror på lige så meget som vi tror på de gamle Egyptere, men hvis eksistens majoriteten af de Vestlige Videnskabsfolk benægter, lige som de før dette har benægtet, mange sandheder, lige fra eksistensen af Homer ned til brevduen. Atlantidernes civilisation var endnu større end endda Egypternes. Det er deres degenererede efterkommere, Platon's Atlantis nation, som byggede de første Pyramider i landet, og dette med sikkerhed før ankomsten af de "Østlige Ætiopere," som Herodot kalder Egypterne. Dette kan godt udledes fra bemærkningen givet af Ammianus Marcellinus, som om Pyramiderne siger at "der også er underjordiske passager og snoede retreats, som, siges det, mennesker dygtige i de gamle mysterier, ved hjælp af hvilke de forudså den kommende oversvømmelse, konstruerede på forskellige steder for ikke hukommelsen om alle deres hellige ceremonier skulle gå tabt."

Disse mennesker som "forudså de kommende oversvømmelser" var ikke Egypterne, som aldrig havde nogen, undtagen Nilens periodiske stigning. Hvem var de? De sidste levn efter Atlantiderne, påstår vi. Disse racer som svagt formodes at eksistere af Videnskaben, og med tanke på dem siger Hr. Ch. Gould, den velkendte geolog: "Kan vi formode at vi overhovedet har udtømt hele naturens store museum? Har vi, rent faktisk, overhovedet gennemtrængt ovenfor dets forgemakker? Omfatter menneskets skrevne historie, som udgør nogle få tusinde år, hele forløbet af hans intelligente eksistens? Eller har vi i de lange mytiske æraer, der udstrækker sig over hundreder af tusinder af år, og er optegnet i kronologierne fra Kaldæa og fra Kina, skyggeagtige levn om det forhistoriske menneske, overleveret af traditionen, og måske transporteret til eksisterende lande fra andre af nogle få overlevende, som, lige som det fabulerede (?) Atlantis angivet af Platon, kan have været nedsænket, eller scenen for en slags stor katastrofe som ødelagde dem med al deres civilisation" (*"Mythical Monsters," p. 19*).

Efter dette kan man med mere tillid vende sig til ordene fra en Mester som, mange år før disse blev nedfældet af Hr. Gould, skrev: — "Den Fjerde Race havde dens perioder med den højeste civilisation. Græske og Romerske og endda Egyptiske civilisationer er intet sammen-

ligning med civilisationerne som begyndte med den Tredie Race" — efter dens adskillelse.

Men hvis denne civilisation og mestringen af kunstarter og videnskaber benægtes for den Tredie og Fjerde Race, så vil ingen benægte at mellem de store civilisationer i oldtiden, sådan som de i Egypten og Indien, så udstrakte der sig mørke tidsaldre med grov uvidenhed og barbari lige siden begyndelsen af den Kristne æra op til vores moderne civilisation; i hvis periode al erindring om disse traditioner blev tabt. Som nævnt i *Isis Unveiled*: "Hvorfor skulle vi glemme, at tidsaldre før den eventyrlystne Genoese's forstavn kløvede de Vestlige vande, da havde de Fønikiske fartøjer omsejlet kloden, og spredt civilisationen i regioner nu stille og forladte? Hvilken arkæolog vil vove at påstå at den samme hånd som planlagde Egyptens Pyramider, Karnak, og de tusinder af ruiner der nu smuldrer ind i glemslen ved Nilens sandede bredder, *ikke* rejste den monumentale Nagkon-Wat i Cambodia? eller spore hieroglyfferne på obeliskerne og dørene i de forladte Indiske landsbyer, nyligt opdaget i Britisk Columbia af Lord Dufferin? eller de på ruinerne i Palenque og Uxmal, i Central Amerika? Taler disse levn vi skatter i vores museer — de sidste levn over længst 'tabte kunstarter' — ikke højt til fordel for gammel civilisation? Og beviser de ikke, igen og igen, at nationerne og kontinenterne der har passeret forbi har begravet kunstarterne og videnskaberne sammen med dem, som hverken den første smeltedigel nogensinde opvarmede i et middelalderkloster, ej heller den sidste spaltet af en moderne kemiker, har genoplivet, ej heller vil gøre — i det mindste, i det nuværende århundrede."

Og det samme spørgsmål kan nu stilles som det blev den gang; der kan spørges endnu en gang: "Hvordan kan det være at de mest avancerede standpunkter som har nået os i vores tider, kun sætter os i stand til i svag udstrækning opad den Alpine sti for viden at se de monumentale beviser som tidligere opdagelsesrejsende har efterladt på plateauet som de havde nået og okkuperet?"

"Hvis moderne mestre er så meget foran de gamle, hvorfor genopretter de ikke de tabte kunstarter fra vores forfædre fra efter-syndfloden for os? Hvorfor giver de os ikke de ikke-falmede farver fra Luxor — den Tyrianske lilla; den lysende cinnober og blændende blå som dekorerer væggene i dette palads, og er så lysende som på den første dag for deres ibrugtagen? Pyramidernes og de gamle akvædukters uforgængelige cement; Damaskus bladet, som kan bøjes som en korkprop i dens skede uden at knække; de fantastiske, uovertrufne nuancer af farvet glas, der findes midt i støvet af gamle ruiner og stråler i vinduerne i gamle katedraler; og hemmeligheden for det sande formbare glas? Og hvis kemien er så lidt i stand til at konkurrere med selv de tidlige middelaldre i nogen kunstarter, hvorfor så prale med bedrifter som, ifølge

stor sandsynlighed, var fuldt ud kendte for tusinder af år siden? Jo mere arkæologien og filologien gør fremskridt, jo mere ydmygende for vores stolthed er opdagelserne som dagligt gøres, jo mere herlige vidnesbyrd giver de til fordel for de som, måske på grund af afstanden til deres fjerne oldtid, ind til nu har været betragtet som uvidende humpere i den dybeste sump af overtro."

Blandt andre kunstarter og videnskaber, så havde de gamle — ja, som et arvestykke fra Atlantiderne — astronomi og symbollære, som inkluderede viden om Zodiakken.

Som allerede forklaret, mente hele oldtiden, med god grund, at menneskeheden og dens racer alle er intimt forbundet med planeterne, og disse med Zodiak tegn. Hele verdens Historie er optegnet i de sidstnævnte. I de gamle templer i Egypten blev dette bevist ved Dendera Zodiakken; men undtagen i et Arabisk værk, som ejes af en *Sufi*, har forfatteren aldrig stødt på en korrekt kopi af disse vidunderlige optegnelser om den fortidige, så vel som om den *fremtidige*, historie for vores klode. Alligevel eksisterer den oprindelige optegnelse, helt uafviseligt.

Da Europæere er ubekendt med de sande Zodiakker fra Indien, ej heller forstår de dem som de går hen og kender til (se Bentley), så rådes læseren, med henblik på at verificere påstanden, til at vende sig til værket af Denon (*Travels in Egypt*, Vol. II.) hvori, *hvis det forstås*, de to berømte Egyptiske Zodiakker, kan findes og undersøges. Efter at have set dem personligt, så har forfatteren ikke længer behov for at stole på hvad andre studerende — som har undersøgt og studeret dem begge om hyggeligt — har at sige om dem. Lige som hævdet af de Egyptiske Præster overfor Herodot, som blev informeret om at den jordiske Pol og Ekliptika Polen en gang havde været sammenfaldne, således blev det bekræftet af Mackey.* For han siger at Polerne repræsenteres på Zodiakkerne i begge positioner, "Og i det som viser Polerne (polare akser) i rette vinkler, er der mærker som viser at 'det ikke var sidste gang de havde været i denne position; *men den første*' — efter at Zodiakken var blevet sporet." "Capricorn," tilføjer han, "er repræsenteret ved Nordpolen, og Cancer er inddelt, nær dens midte, ved Sydpolen; som er en bekræftelse på at de oprindeligt havde deres vinter når Solen var i Cancer; men dens hovedkarakteristik på at den er et monument der ihukommer den *første gang* polen havde været i denne position, er Løven og Jomfruen." (Se i Del II., § "Et Mysterium i Zodiakken.")

Bredt kalkuleret, menes det af Egyptologerne at den store Pyramide blev bygget 3.350 F.Kr. (Se Proctor, *Knowledge*, Vol. I. pp. 242, 400); og at Menes og hans Dynasti eksisterede 750 år før det Fjerde

* "The Mythological Astronomy of the Ancients Demonstrated" af en mærkeligt intuitiv symbolog, en slags selv-skabt adept fra Norwich, som levede i det første kvartal af dette århundrede.

Dynasti (formodet at have bygget Pyramiderne) var fremkommet ("*The Great Pyramid*," *Staniland Wake*). Således er 4,100 år F.Kr. alderen henregnet til Menes. Nu er Sir J. Gardner Wilkinson's erklæring om at "alle faktaene leder til den konklusion at Egypterne allerede havde gjort meget store fremskridt i civilisationens kunstarter *før Menes tidsalder, og måske før de immigrerede til Nil dalen*" (*Rawlinson's "Herodotus," vol. ii. p. 345*) meget tankevækkende, med hensyn til at ødelægge denne hypotese. Den peger på store civilisationer i *forhistoriske* tider, og en endnu større ælde. *Schesoo-Hor'*erne ("tjenerne for Horus") var folk som havde slået sig ned i Egypten; og, som M. G. Maspero bekræfter, så er det denne *forhistoriske* race som "æren . . . for at have grundlagt Egyptens hovedbyer, og etableret de mest hellige helligdomme, tilhører." Dette var *før* den store Pyramide epoke, og da Egypten knapt havde rejst sig fra vandene. Alligevel "besad de den hieroglyfiske skrivemåde speciel for Egypterne, og må allerede have været en betydelig avanceret civilisation." Det var, siger Lenormant, "landet for de store forhistoriske helligdomme, sæderne for præstelig herredømme, som spillede den mest vigtige rolle i civilisationens oprindelse." Hvad er datoen som er tillagt dette folk? Vi hører om 4.000. højst 5.000 år F.Kr. (Maspero). Nu hævdes det at det er ved hjælp af 25.868 års cyklussen (det Sideriske år) at det approksimerede år for rejsningen af den Store Pyramide kan fastlægges. "Antagende at den lange snævre nedadgående passage var rettet hen mod pyramidebyggernes pol stjerne, så har astronomer vist at . . . Alpha Draconis, den gang pol-stjernen, var i den nødvendige position omkring år 3.350 F.Kr., så vel som i 2.170 F.Kr. (Proctor, citeret af Staniland Wake.) Men vi fortælles også at "denne relative position for Alpha Draconis og Alcyone var en ekstraordinær en . . . den kunne ikke forekomme igen i et helt siderisk år" (*ibid.*). Dette påviser, at siden Dendera Zodiakken viser passagen af tre sideriske år, så må den store Pyramide være blevet bygget for 78.000 år siden, eller at denne mulighed i det mindste i hvert tilfælde fortjener at blive godtaget mindst lige så meget som den senere datering på 3.350 F.Kr.

Nu findes de samme karakteristika tegn på Zodiakken i et bestemt tempel i det fjerne Nordlige Indien, som dem på Dendera Zodiakken. De som kender godt til Hindu symbolerne og konstellationerne, vil ved beskrivelsen af den Egyptiske, være i stand til at finde ud at hvorvidt indikationerne for kronologisk tid er korrekte eller ikke. På Dendera Zodiakken som den er bevaret af de moderne Egyptiske Koptiske og Græske adepter, og forklaret lidt anderledes af Mackey, der står Løven overfor *Hydraen* og hans hale er næsten lige, pegende nedad i en vinkel på fyrre eller halvtreds grader, denne position er i overensstemmelse med den *originale* struktur i disse konstellationer. "Men mange steder ser vi Løven (*Simha*),"

tilføjer Mackey, "med hans hale vendt op over hans ryg, og endende med et Slangehovede; derved visende at Løven var blevet '*vendt modsat*'; hvilket, sandelig, må have været tilfældet med hele Zodiakken, og med enhver anden Konstellation, de Polen blev vendt modsat."

Omtalende den *Cirkulære* Zodiak, også angivet af Denon, siger han: — Der, "står Løven på Slangen, og hans hale danner en kurve nedad, hvorfra det ses at *selv om seks eller syv hundrede tusinder år* må være passeret mellem de to positioner, så har de alligevel ikke gjort den store forskel mellem konstellationerne for Leo og Hydra; mens *Virgo* er repræsenteret meget anderledes i de to. I den *cirkulære* Zodiak, *ammer Jomfruen hendes barn*; men det synes som om at de ikke havde ideen da polen først var indenfor Ekliptika's plan; for i *denne* Zodiak, som angivet af Denon, ser vi *tre Jomfruer* mellem Løven og Vægtene, *den sidste af dem holder i hendes hånd* et hvedeaks. Det er meget at beklage at der i denne Zodiak er et brud i figuren i den sidste del af Leo og *begyndelsen af Virgo* som har fjernet en *Dekan* fra hvert tegn."

Ikke desto mindre, er meningen tydelig, lige som at de tre Zodiakker tilhører tre forskellige epoker: nemlig, til de sidste tre familie racer i den fjerde Under-race til den Femte Rod-race, hvor hver af dem approksimeret må have levet fra 25 til 30.000 år. Den første af disse (den "Aryansk-Asiatiske") var vidne til dommen over de sidste befolkninger af de "gigantiske Atlantider"* som gik til grunde for nogle 850.000 år siden (Ruta og Daitya Ø-Kontinenterne) hen mod slutningen af den Miocæne Tidsalder.† Den fjerde under-race oplevede ødelæggelsen af de sidste levn af Atlantiderne — Aryansk-Atlantiderne på den sidste Atlantis ø, nemlig, for nogle 11.000 år siden. For at forstå dette bedes

* Udtrykket "Atlantide" må ikke vildlede læseren med hensyn til disse som kun en race, eller endda en nation. Det er lige som hvis man sagde "Asiatere." Mange, multityper, og forskelligartede var Atlantiderne, som repræsenterede mange *menneskeheder*, og næsten et utal af racer og nationer, sandelig mere varierede end "Europæerne" ville være hvis dette navn blev givet uden at skelne til de fem eksisterende dele af verdenen; som, med den hastighed som koloniseringen skrider frem med, vil være tilfældet, måske, om mindre end to eller tre århundreder. Der var brune, røde, gule og sorte Atlantider; giganter og dværge (som nogle Afrikanske stammer sammenligneligt, er det nu.)

† En lærer i "Esoteric Buddhism," siger på p. 64: "I den Eocæne tidsalder, selv i dens allerførste del, havde den store cyklus for den fjerde race af mennesker (Lemuro) Atlantiderne allerede nået dets højeste punkt (som civilisation), og det store kontinent, faderen til næsten alle de nuværende kontinenter, viste de første symptomer på at synke. . . ." Og på side 70, vises det at Atlantis som et hele gik til grunde under den Miocænske periode. For at vise hvordan kontinenterne, racerne, nationerne og cyklusserne overlapper hinanden, så behøver man blot at tænke på Lemurien, hvis sidste lande gik til grunde omkring 700.000 år før begyndelsen af den Tertiære periode (se p. 65 i samme værk), og det sidste af "Atlantis" for, kun 11.000 år siden; således overlapper begge — den ene den Atlantiske periode, den anden den Aryanske.

læseren at kaste et blik på diagrammet for det genealogiske træ for den Femte Rod-Race, — generelle dog næppe korrekt, kaldt den Aryanske race, og forklaringerne tilføjet til det.

Lad læseren huske på det som siges om inddelinger af Rod Racerne og Menneskehedens evolution i dette værk, og fremlagt klart og præcist i Hr. Sinnet's "Esoteric Buddhism."

1. Der er syv RUNDER i enhver manvantara; denne er den Fjerde, og vi er i den Femte Rod-Race, for nuværende.

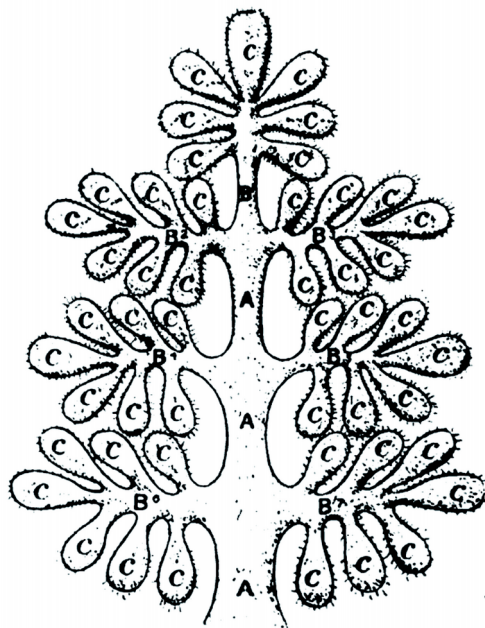
2. Hver Rod-Race har syv under-racer.

3. Hver under-race, har på dens side, syv inddelinger, som kan kaldes Forgrenings eller "Familie" racer.

4. De små stammer, skud, og forgreninger hos de sidstnævnte er utallige og afhænger af Karmisk handling. Undersøg det "genealogiske træ" tilføjet hertil, og du vil forstå. Illustrationen er rent diagrammatiske, og har kun til hensigt at assistere læseren med hensyn til at tilegne sig en mindre forståelse af emnet, blandt forvirringen som eksisterer mellem udtrykkene som har været benyttet på forskellige tidspunkter for Menneskehedens inddelinger. Det forsøges også her i figurer at udtrykke — men kun med approksimerede begrænsninger, af hensyn til sammenligning — varigheden af tid gennem hvilken det er muligt klart at adskille en inddeling fra en anden. Det vil kun føre til håbløs forvirring hvis noget forsøg blev gjort på nøjagtigt at angive nøjagtige dateringer til nogle få; for Racerne, Under-Racerne, osv., osv., ned til deres mindste forgreninger, overlapper og er viklet ind i hinanden indtil det næsten er umuligt at adskille dem.

Den menneskelige Race har været sammenlignet med et træ, og dette tjener beundringsværdigt som en illustration.

Hovedstilken i et træ kan blive sammenlignet med ROD-RACEN (A).

Dets større lemmer til de forskellige UNDER-RACER; syv i antal (B¹, B²).

På hver af disse lemmer er syv FORGRENINGER, ELLER FAMILIE-RACER. (C).

Efter dette er kaktus-planten en bedre illustration, fordi dens kødfulde "blade" er dækket med skarpe pigge, hvor hver af dem kan sammenlignes med en nation eller stamme af menneskelige væsner.

Nu har vores Femte Rod-Race allerede været i eksistens — som en *sui generis* race og helt fri fra dens forælder stilk — omkring 1.000.000 år; derfor må det udledes heraf at hver af de forudgående Under-Racer approksimeret har levet 210.000 år; således har hver Familie-Race en gennemsnitlig eksistens på omkring 30.000 år. Så har den Europæiske "Familie Race" stadigvæk en god del af mange tusinder af år at løbe på, selv om nationerne eller de utallige pigge på den, varierer med hver efterfølgende "sæson" på tre eller fire tusinde år. Det er til en hvis grad besynderligt at observere den forholdsvise approksimerede varighed mellem en "Familie-Races" liv og et "Siderisk år."

Viden om det foregående, og den nøjagtige korrekte inddeling, udgjorde en del af Mysterierne, hvor disse Videnskaber blev lært om til disciplene, og hvor de blev transmitteret af en hierofant til en anden. Alle er klar over at de Europæiske astronomer (arbitrært nok) angiver datoen for opfindelsen af den Egyptiske Zodiak til 2000 eller 2400 år F.Kr. (*Proctor*); og insisterer på at denne opfindelse i dens dato falder sammen med rejsningen af den Store Pyramide. Dette må for en Okkultist og Østlig astronom, fremstå helt absurd. Året for *Kaliyuga* siges at have været begyndt mellem den 17'ende og 18'ende Februar i året 3.102 F.Kr. Nu hævder Hinduerne at i året 20400 før Kaliyugam, faldt oprindelsen til deres Zodiak sammen med forårs jævndøgnet — der på denne tid var en konjunktion af Solen og Månen — og Bailly beviste ved en lang og omhyggelig udregning af denne dato, selv hvis fiktiv, så var at epoken, hvor fra de startede med at etablere begyndelsen af deres Kaliyug var *meget sand*. Denne "epoke er året 3102 før vores tidsregning," skriver han. (*Se Del III., Bog I. "Hindu Astronomi forsvaret af en Akademiker"*.) Den lunare formørkelse ankom nøjagtig et par uger efter begyndelsen af den sorte Tidsalder — den fandt sted på et punkt beliggende mellem Virgo's Hvedekorn og stjernen θ (θ) i den samme konstellation. En af deres mest esoteriske Cyklusser er baseret på visse konjunktioner og respektive positioner af Virgo og Pleiaderne — (*Krittika*). Da Egypterne derfor bragte deres Zodiak fra Sydindien og Lanka,* så var den esoteriske mening tydeligvis identisk. De tre "Jomfruer," eller Virgo i tre forskellige positioner, betød, hos begge, optegnelsen af de første tre "guddommelige eller astronomiske Dynastier," som oplærte den Tredie

* Ceylon.

Rod-Race; og efter at have forladt Atlantiderne til deres dom, vendte de tilbage (eller snarere, gen-nedsteg) under den tredje Under-Race af den Femte, for overfor den redde menneskehed at afsløre mysterierne fra deres føde-sted — de sideriske Himle. Den samme symbolske optegnelse for de menneskelige racer og de tre Dynastier (Guder, Manes — halv-guddommelige astrale fra den Tredie og Fjerde, og "Heltene" fra den Femte Race), som gik forud for de rent menneskelige konger, blev fundet i distributionen af niveauerne og passagerne i den Egyptiske Labyrinth. Da de tre inversioner af Polerne selvfølgelig forandrede Zodiakkens overflade, så var en ny nødt til at blive konstrueret hver gang. I Mackey's "Sphinxiad" må den dristige forfatters spekulationer have skræmt den ortodokse del af Norwich befolkningen, da han fabelagtigt nok, siger: —

"Men, når alt kommer til alt, så *overgår* den største længde af tid optegnet i disse monumenter (Labyrinten, Pyramiderne og Zodiakkerne) *ikke fem millioner af år* (hvilket ikke er tilfældet)*; hvilket er kortere i forhold til optegnelserne givet os både af de (esoteriske) Kinesiske og Hinduistiske; hvis sidstnævnte nation har registreret en viden om tid for syv eller otte millioner af år†; som jeg har set på en porcelæns talisman. . . ."

De Egyptiske præster havde Zodiakkerne fra den Atlantiske Asura-Maya, sådan som de moderne Hinduer stadig har det. Som påstået i "*Esoteric Buddhism*," var Egypterne, så vel som Grækerne og "Romerne" for nogle tusinde år siden, "overlevende fra Atlantis-Aryanerne," *dvs.*, de førstnævnte, fra de ældre, eller Ruta Atlantiderne; de sidstnavngivne, efterkommere fra den sidste race på denne ø, hvis pludselige forsvinden blev berettet om til Solon af de Egyptiske Indviede. De ældre Egypteres *menneskelige* Dynasti, begyndende med Menes, havde al Altantidernes *viden*, selv om der ikke mere var noget Atlantisk blod i deres vener. Ikke desto mindre, havde de bevaret alle deres Arkaiske optegnelser. Alt dette har været vist for længe siden.‡ Og det er kun fordi den Egyptiske Zodiak er mellem 75 og 80.000 år gammel at Grækernes Zodiak er meget senere. Volney har i hans "Ruins of Empires" (p. 360) korrekt påpeget at den kun er 16.984 år gammel, eller op til nutiden 17.082.§

* De Aryanske Brahminers forfædre havde deres Zodiakale udregninger og Zodiak fra de født ved Kriyasakti kraft, "Yogaens Sønner"; Egypterne fra Atlantiderne fra Ruta.

† De førstnævnte, kan derfor have registreret tiden for syv eller otte millioner af år, men Egypterne kunne ikke.

‡ Dette spørgsmål blev fuld ud udfordret, og lige så fuldt ud diskuteret og besvaret. Se *Five Years of Theosophy*. (Art. "Mr. Sinnett's Esoteric Buddhism," pp. 325-46).

§ Volney siger, at da *Aries* var i dens 15'ende grad 1447 F.Kr., så følger det at den første grad i "Libra" ikke kunne have faldet sammen med forårsjævndøgnet senere end 15.194 år F.Kr., hvor til, hvis de tilføjer de 1790 siden Kristus, da Volney skrev dette, så fremstår det som om at 16.984 år er forløbet siden Zodiakkens (Græske eller snarere Hellenske) oprindelse.

KONKLUSION.

Plads forbyder os at sige mere, og denne del af den "Hemmelige Lære" skal afsluttes. De ni-og-fyrre Stanzaer og de få fragmenter fra Kommentarerne som lige er blevet angivet er alt som kan publiceres i disse bind. Disse, sammen med nogle endnu ældre optegnelser — som ingen anden end de højeste Indviede har adgang til — og et helt bibliotek med kommentarer, ordbøger, og forklaringer, fra synopsis over Menneskets skabelsesberetning.

Det er fra Kommentarerne som vi hidtil har citeret og har søgt at forklare den skjulte mening af for nogle af allegorierne, således derved visende de sande synspunkter for esoterisk oldtid om geologi, antropologi, og endda etnologi. Vil vil i den Del som følger bestræbe os på, at etablere en endnu tættere metafysisk forbindelse mellem de tidligste racer og deres Skabere, de *guddommelige* mennesker fra andre verdener; akkompagnerende de tilbudte påstande med de mest vigtige påvisninger af det samme indenfor esoterisk Astronomi og Symbollære.

I Bind III. til dette værk (det nævnte bind og det IV'de er næsten færdige) vil en kort historie over alle de store adepter kendt af de gamle og de moderne blive angivet i deres kronologiske orden, lige som også et fugleperspektiv af Mysterierne, deres fødsel, vækst, forfald, og endelige død — i Europa. Dette kunne der ikke være plads til i det nuværende værk. Bind IV. vil næsten udelukkende blive hengivet til Okkulte læresætninger.

Varigheden af perioderne som, i tid og rum, adskiller den Fjerde fra den Femte Race — i de historiske* eller endda i de legendariske begyndelser for den sidstnævnte — er det for omfattende for os at tilbyde, nogen yderligere detaljeret beretning om, selv til en Teosof. Under forløbet af tidsaldrene efter-syndfloden — markeret ved visse periodiske epoker af de frygteligste kataklysmes — er for mange racer og nationer blevet født, og er forsvundet næsten uden at efterlade spor, så nogen kan tilbyde nogen beskrivelse af den mindste værdi med hensyn til dem. Hvorvidt Visdommens Mestre har en på hinanden følgende og fuld historie om vores race fra dens begyndende fase ned til de nuværende tider; hvorvidt de besidder uafbrudte optegnelser over mennesket siden han blev det fuldendte fysiske væsen, og derved blev konge over dyrene og mester på denne jord — er det ikke op til forfatteren at sige noget om. De har det højest sandsynligt,

* Ordet "historisk" bruges, fordi, selv om historikere næsten helt absurd har nedtrådt dateringerne som adskiller visse begivenheder fra vores moderne tid, så tilhører de, når de først kendes og godtages, ikke desto mindre vores historie. Således *er* den Trojanske Krig en historisk begivenhed; og selv om mindre end 1.000 år F.Kr. er datoen tillagt den, så ligger den alligevel i sandhed nærmere 6.000 end 5.000 år F.Kr.

og sådan er vores egen personlige overbevisning. Men hvis det er tilfældet, så er denne viden kun for de *højeste* Indviede, som ikke giver deres studerende deres tillid om dette. Forfatteren kan derfor, kun angive det hun selv er blevet undervist i, og ikke mere.

Men selv dette vil snarere fremstå som en sær, fantasifuld drøm, end en mulig realitet for den profane læser.

Det er kun naturligt og som det bør være, da indtrykket var sådan i årevis selv hos den ydmyge forfatter til disse sider. Født og opvokset i Europa, rent faktisk og formodede civiliserede lande, så assimilerede hun det førnævnte med den yderste vanskelighed. Men der er beviser af en bestemt slags som bliver uigendrivelige og ubestridelige i det lange løb, for ethvert oprigtigt og fordomsfrit sind. For en serie af sådanne år blev tilbudt hende, og nu har hun den fulde vished om at vores nuværende klode og dens menneskelige racer må have været født, opvokset og udviklet på denne, og ingen andre måder.

Men dette er forfatterens personlige opfattelse; og hendes ortodoksi kan ikke forventes at have nogen større vægt end enhver anden "doksi," i øjnene hos de hvor friske teorier er heterodokse ind til noget andet er bevist. Derfor er vi Okkultister fuldt ud forberedte på sådanne spørgsmål som disse: "Hvordan kan man vide at forfatteren ikke har opfundet hele systemet? Og ved at formode at *hun* ikke har, hvordan kan man så fortælle at alt det foregående som angivet i Stanzaerne, ikke er resultater af de gamles indbildninger? Hvordan kunne de have bevaret optegnelserne af en så umådelig, af en sådan en utrolig ælde?"

Svaret at historien om denne verden siden dens dannelse og til dens afslutning "er skrevet i stjernerne," *dvs.*, er optegnet i Zodiakken og den Universelle Symbolære hvis nøgler er i de Indviedes hænder, vil næppe tilfredsstillende tvivlerne. Egyptens Zodiak's ælde betvivles meget, og den afvises kategorisk med hensyn til Indien. "Dine konklusioner er ofte excellente, men dine forudsætninger er altid tvivlsomme," blev forfatteren en gang fortalt af en profan ven. Til dette, kom svaret at det var i det mindste et punkt, som var blevet opnået ved de videnskabelige syllogismer. For, med undtagelse af nogle få problemer fra domænet i den rent fysiske videnskab, så er både forudsætningerne og konklusionerne hos Videnskabs-folkene lige så hypotetiske som de næsten uvægerligt er fejlagtige. Og hvis de ikke fremstår sådan for den profane, så er grunden ganske enkelt denne: den omtalte profane, fordi han antager videnskabelige data som tro, er meget lidt klar over at både forudsætninger og konklusioner generelt er et resultat af de samme hjerner, som, uanset hvor lærde, ikke er ufejlbarlige; en floskel som påvises dagligt ved de skiftende og gen-skiftende videnskabelige teorier og spekulationer.

Uanset hvordan det måtte være, så er templernes optegnelser, Zodiakale og traditionelle, så vel som Østens ideografiske optegnelser, som de læses af

adepterne indenfor den Hellige Videnskab og Vidya, ikke en smule mere tvivlsomme end den såkaldte gamle historie hos de Europæiske nationer, nu redigeret, korrigeret, og udvidet af et halvt århundrede med arkæologiske opdagelser, og de meget problematiske læsninger af de Assyriske tavler, cuneiforme fragmenter, og Egyptiske hieroglyffer. Således er vores data baseret på de samme aflæsninger, i tilgift til et næsten udtømmeligt antal Hemmelige værker som Europa ikke ved noget om — *plus* de Indviedes fuldkomne viden om symbolære for ethvert ord optegnet på denne måde. Nogle af disse optegnelser tilhører en umådelig ælde. Enhver arkæolog og palæontolog er bekendt med visse halv-vilde stammers ideografiske fremstillinger, som fra tidernes morgen har sigtet på at angive deres tanker symbolsk. Dette er den tidligste metode med hensyn til optegnelse af begivenheder og ideer. Og hvor gammel denne viden er i denne menneskelige race kan udledes fra nogle, tydelige ideografiske, tegn fundet på økser fra den Palæolitiske periode. De røde Indianske stammer i Amerika, begærede for kun nogle få år siden forholdsvis betragtet, Præsidenten for de Forenede Stater om at bevillige dem besiddelsen af fire små søer, begæringen var skrevet på en lille overflade af et stykke stof, som er dækket med knapt et dusin repræsentationer af dyr og fugle. (Se Lubbock.) De Amerikanske vilde har et antal af sådanne forskellige slags skrifter, men ikke en af vores Videnskabsfolk er endnu familiær, med eller kender endda til den tidlige hieroglyfiske kodning, som endnu bevares i nogle Broderskaber, og indenfor Okkultismen benævnes *Senzar*. Desuden vil, alle de som har besluttet at anse sådanne skrivemetoder — *f.eks.*, de Røde Indianeres ideogrammer, og selv de Kinesiske tegn — som "forsøg fra de tidlige racer på at udtrykke deres uoplærte tanker," med sikkerhed protestere mod vores udtalelse, om at skriften var opfundet af Atlantiderne, og slet ikke af Fønikerne. Sandelig, sådan en påstand som at skriften var kendt af menneskeheden for mange hundreder af årtusinder siden, i ansigtet på filologerne som har dekretet at skrivekunsten var ukendt i dagene fra, og til Pânini, I Indien, lige som også Grækerne på Homers tid, vil blive mødt med generel misbilligelse, hvis ikke med stille foragt. På trods af al benægtelse og latterliggørelse, vil Okkultisterne fastholde påstanden, og ganske enkelt af denne grund: fra Bacon ned til vores moderne Royal Society, har vi en for lang periode, fyldt med de mest latterlige fejltagelser begået af Videnskaben, til at retfærdiggøre vores tro på moderne videnskabelige formodninger snarere end på vores Læreres afvisninger. Skrivekunsten, siger vores videnskabsfolk, var ukendt for Pânini; og denne viismand udarbejdede ikke desto mindre en grammatik som indeholder 3.996 regler, og er den mest fuldendte af alle grammatikker nogensinde fremstillet! Pânini angives at have levet knapt nogle få århundreder F.Kr., af de mest fritænkende; og klipperne i Iran og Centralasien (hvor fra vores filologer og historikere

viser os forfædrene til den samme Pânini, Brahminerne, komme til Indien) er *dækket med skriveri*, to og tre tusinde år gammel (12.000, ifølge nogle frygtløse palæontologer).

Skrivekunsten var en *ars incognita* i Hesiods og Homers dage, ifølge Grote, og ukendte af Grækerne så sent som 770 F.Kr.; og Fønikerne som *opfundt* den, og kendte til skrivekunsten så langt tilbage som 1500 F.Kr., som det tidligste,* levede blandt Grækerne, og var i nær berøring dem, hele tiden! Alle disse videnskabelige og selvmodsigende konklusioner forsvandt, imidlertid, i den tynde luft, da Schliemann opdagede (a) stedet for gamle Troja, hvis virkelige eksistens så længe var blevet betragtet som en fabel; og (b), på dette sted udgravede fajance beholdere med inskriptioner *med tegn* som var *ukendte* for palæontologerne og de alt-benægtende Sanskrit-kyndige. Hvem vil nu benægte Troja, eller disse Arkaiske inskriptioner? Som Professor Virchow bevidner: — "Jeg var selv øje-vidne til to sådanne opdagelser, og hjalp med at samle genstandene sammen. Bagvaskerne, som ikke skammede sig over at beskyldte opdageren for et bedrageri, er for længe siden blevet stilnet."† Ej heller blev sandfærdige kvinder sparet mere end sandfærdige mænd. Du Chaillu, Gordon-Cumming, Madam Merian,‡ Bruce, og en hærske af andre blev beskyldt for at lyve.

Madame Merian blev — siger forfatteren til "*Mythical Monsters*," som angiver denne information i *Introduktionen* — blev beskyldt for bevidst løgn i reference til hendes beskrivelse af den fugle-spisende edderkop for næsten to århundreder siden. Men nu-om-dage har pålidelige observatører bekræftet det med hensyn til Sydamerika, Indien, og andre steder. Audubon blev af botanikere beskyldt for at have opfundet den gule vand-lilje, som han afbillede i hans *Birds of the South* under navnet *Nymphæa lutea*, og efter at have været underlagt beskyldningen i flere år, blev han til sidst bekræftet ved opdagelsen af den længe tabte blomst i Florida i 1876 (*Pop. Sci. Monthly*, No. 60, April 1877). Og, lige som Audubon blev kaldt for *en løgner* for dette, og for hans *Holiætus Washingtonii*,§ så blev Victor Hugo latterliggjort for . . . hans vidunderlige ord-maleri om djævl-fisken, og hans beskrivelse af mennesket som blev dens hjælpeløse offer. "Forholdet blev latterliggjort som en umulighed; alligevel blev der i løbet af få år på Newfoundland's kyster, opdaget, blæksprutter med arme udstrakt til tredive fod i længden, og i stand til at trække en velproportioneret

* Det er en historisk sandhed at Sanchoniathon samlede og skrev — fra annaler og Stats dokumenter i arkiverne fra *de ældre* Fønikiske byer — den fulde optegnelse af deres religion i Fønikiske tegn i 1250 F.Kr.

† Prof. Virchow, i Appendiks I til Schliemann's *Ilios*. Murray, 1880.

‡ Gosse skriver om den sidstnævnte: "Hun nedsættes som en sand kætter, som overhovedet ikke skal tros på, en fabrikator af usund naturhistorie, en opfinder af falske sandheder indenfor videnskaben." ("*Romance of Natural History*," p. 227.)

§ Dr. Cover skriver: "Den berømte fugl fra Washington var en myte; enten tog Audubon fejl, ellers, som en ikke tøver med at bekræfte, så *løj han* om det."

båd nedunder overfladen; og deres handling er blevet genfremstillet i *fortidige århundreder . . . af Japanske kunstnere.*" ("*Mythical Monsters*," p. 11 *Introd.*).

Og hvis Troja blev afvist, og anset som en myte; og eksistensen af Herculaneum og Pompeji erklæret en fiktion; Marco Polos rejser leet af og kaldt en lige så absurd en fabel som Baron Münchhausen's eventyr, hvorfor skulle forfatteren til "Isis Unveiled" og af den "Hemmelige Lære" blive behandlet bedre? Hr. Charles Gould, forfatteren til det ovenfor-citerede bind citerer i hans excellente værk nogle få linjer fra Macmillan (1860), som er lige så sande som livet, og for centrale til ikke at blive genfremlagt: "Da en naturalist, enten ved at besøge sådanne steder på jorden som stadigvæk er ukendte, eller ved hans gode held, finder en meget mærkelig plante eller et dyr, så beskyldes han straks for at have *opfundet* hans fund. . . . Lige så snart som væsnet opleves at synde imod fordomme, så hvisker den store (vild?) ledende Ånd, *a priori* via navnet, som forsyner filosoffer med deres alvidenhed *pro re natâ*, at en sådan ting ikke *kan* være til, og straks her-efter er der en anklage om bedrageri. Himlene selv er blevet anklaget for bedragerier. Da Laverrier og Adams forudsagde en planet ved udregning, så blev det alvorligt hævdet i nogle kvarterer at denne planet som var blevet udregnet ikke var *den* planet men en anden som skjult og forkert var kommet ind i nabolaget af det sande legeme. *Tilbøjeligheden til at mistænke et bedrageri er stærkere end tilbøjeligheden til et bedrageri.* Hvem var det først som bekendtgjorde at de klassiske skrifter fra Grækenland og Rom var et stort bedrageri begået af munkene i det som bekendtgøreren ville være lige så lidt som mindre tilbøjelig end Dr. Maitland til at kalde de mørke tidsaldrer?" (p.13).

Lad det være således. Ingen vantro som antager den "Hemmelige Lære" for at være et "bedrageri" bliver påtvunget eller endda bedt om at kreditere vores påstande. Disse er allerede blevet blevet proklameret at være sådan af visse meget kloge Amerikanske journalister endda før værket gik i trykken.*

Ej heller, er det når alt kommer til alt, nødvendigt at enhver skulle tro på de Okkulte Videnskaber og de gamle læresætninger, før man ved noget som helst om eller endda

* Så langt tilbage som Juli, 1888, ved en tid hvor MSS. til dette værk endnu ikke havde forladt mit skrivebord, og hvor den *Hemmelige Lære* var fuldt ud ukendt for verdenen, så blev det allerede afvist som en produkt fra min hjerne og ikke andet. Disse er de flatterende udtryk som *Evening Telegraph* (i Amerika) refererede til om dette endnu ikke publicerede værk i dens udgave fra Juni 30, 1888: "*Blandt de fascinerende bøger i Juli læsningen* er Mme. Blavatsky's nye bog om Teosofi . . . (!) den HEMMELIGE LÆRE. . . Men fordi hun kan flyve tilbage ind i Brahminsk uvidenhed . . . (! ?) . . . *så er det ikke et bevis på at alting hun siger er sandt.*" Straks den fordomsfyldte dom blev angivet med den fejlagtige opfattelse at min bog var udgivet, og at kritikeren havde læst den, hvor ingen af dele var eller kunne være tilfældet, nu hvor den virkelig er udgivet, så vil kritikeren være nødt til at støtte sin første udtalelse, uanset den er korrekt eller på anden måde, og således komme ud af sagen, sandsynligvis med en mere skærende kritik end nogensinde.

tror på sin egen sjæl. Ingen stor sandhed blev nogensinde godtaget *a priori*, og generelt passerede et århundrede eller to før den begyndte at dæmre i den menneskelige bevidsthed som en mulig sandhed, bortset fra i sådanne tilfælde som den direkte opdagelse af en ting som hævdes som en sandhed. Sandhederne af i dag er gårsdagens usandheder og fejltagelser, og *vice versâ*. Det er kun i det XX'ende århundrede at dele af, hvis ikke det hele, det nuværende værk vil få oprejsning.

Selv hvis Sir John Evans bekræfter at skrivekunsten var ukendt i stenalderen, så er det derfor ikke en sandhed imod vores påstande. For den kan have været ukendt i denne periode i den Femte Aryanske race, og været fuldkommen kendt for Atlantiderne i den Fjerde, i de florissante dage med deres højeste civilisation. Cyklusserne med nationernes og racernes stigninger og fald er der til at gøre rede for det.

Hvis man fortæller at der før nu af har været tilfælde hvor de godtroende er blevet prakket literære falsknerier på, og at vores værk kan blive klassificeret med Jacoliott's "Bible in India" (hvor i, der forresten, er flere sandheder blandt dens fejl end der findes i værker blandt ortodokse og anerkendte Orientalister) — så vil anklagen ryste os meget lidt. Vi venter på vores tid. Selv den berømte "Ezour-Veda" fra det sidste århundrede, af Voltaire betragtet som "den mest dyrebare gave fra Østen til Vesten," og af Max Müller som "omtrent det mest fjollede værk som kan læses," er ikke helt og holdent uden fakta og sandheder i sig. Tilfældene hvor *a priori* negationer hos specialister blev retfærdiggjort af efterfølgende bekræftelser udgør blot en ubetydelig procentdel af de som fuldt ud blev givet oprejsning ved efterfølgende opdagelser, og bekræftet til de lærde protestørers store forfærdelse. "Ezour Veda," var et meget lille påstået ben sammenlignet med William Jones's, Anquetil de Perron's, og andres triumf med hensyn til Sanskrit og dens litteratur. Sådanne sandheder er optegnet af Professor Max Müller selv, som, i forbindelse med at omtale Dugald Stewart og Co.'s nederlag i forbindelse med dette, siger at "hvis faktaene om Sanskrit var sande, så var Dugald Stewart for viis til ikke at se at konklusionerne draget på baggrund af dem var uundgåelige. Han benægtede derfor helt realiteten af sådan et sprog som Sanskrit, og skrev hans berømte essay for at bevise at Sanskrit var blevet sat sammen efter en model af Græsk og Latin, af de ærkeforfalskere og løgnere, Brahmanere, og at hele Sanskrit litteraturen var et bedrag" (*Science of Language*, p. 168). Forfatteren er helt villig og føler sig stolt af at være i selskab med disse Brahmanere, og andre historiske "løgnere," ifølge vores moderne Dugald Stewart'ers opfattelse. Hun har levet for længe, og hendes erfaring har været for varieret og personlig, for hende til ikke i det mindste at vide noget om menneskelig natur. "Når du er i tvivl, så lad være," siger den viise Zoroaster,

hvis forsigtige aforisme findes bekræftet i ethvert tilfælde i det daglige liv og erfaring. Alligevel, ses denne viismand fra fortidige Tidsaldre, lige som Johannes Døberen, at prædike i ørkenen i selskab med en mere moderne filosof, nemlig Bacon, som tilbyder den samme uvurderlige bid af praktisk Visdom. "Hvis et menneske ved kontemplering," siger han (med hensyn til ethvert spørgsmål om Viden tilføjer vi), "begynder med visheder, så vil han ende med tvivl; men *hvis han vil være tilfreds med at begynde med tvivl, så vil han ende med visheder.*"

Med dette råd fra faderen indenfor Engelsk Filosofi til den Britiske skepticisemes repræsentanter bør vi afslutte debatten, men vores teosofiske læsere er berettiget til et afsluttende stykke Okkult information.

Nok blev sagt til at vise at evolution generelt, begivenheder, menneskeheden, og alt andet i Naturen skrider frem ved cyklusser. Vi har talt om syv Racer, hvor fem af dem næsten har fuldendt deres jordiske karriere, og har påstået at enhver Rod-Race, med dens under-racer og utallige familie inddelinger og stammer, var fuldkommen forskellig fra dens forudgående og efterfølgende race. Dette vil blive protesteret imod, baseret på autoriteten fra ensartet erfaring for spørgsmålet indenfor Antropologi og Etnologi. Mennesket var — bortset fra i farve og type, og måske en forskel i ansigtsmæssige særegenheder og kranie kapacitet — altid den samme under ethvert klima og i enhver del af verdenen, siger Naturalisterne: ja, selv i statur. Dette, mens det fastholdes at mennesket nedstammer fra den samme ukendte forfader som aben, en påstand som er logisk umulig uden en uendelig variation af staturen og formen, fra hans første evolution til en tobenet. De meget logiske personer som fastholder begge opfattelser er velkommen til at have deres paradoksale synspunkter. Endnu en gang adresserer vi kun de, som betvivler myters generelle afvigelse fra "kontemplationen af den ydre naturs synlige virke" . . . som mener, at den er, "mindre vanskelig at tro på end disse vidunderlige historier om at guder og halv-guder, om giganter og dværge, om drager og monstre af alle signalementer, er transformationer, end at tro at de er opfindelser." Det er kun sådanne "transformationer" i den fysiske natur, lige så meget som i hukommelsen og opfattelserne i vores nuværende menneskehed, som den Hemmelige Lære lærer om. Den konfronterer de rent spekulative hypoteser indenfor moderne Videnskab, baseret på oplevelse og nøjagtige observationer for knapt nogle få århundreder, med de ubrudte traditioner og optegnelser i dens Helligdomme; og børster de spindelvævs-lignende teorier væk, som er spundet i mørket som dækker en periode på knapt nogle få årtusinder tilbage, og som Europæerne kalder deres "Historie," hvor den Gamle Videnskab siger til os: Lyt, nu til min version over Menneskehedens memoirer.

De menneskelige Racer fødes den ene efter den anden, gror, udvikles, bliver

gamle, og dør. Deres under-racer og nationer følger den samme regel. Hvis jeres alt-benægtende videnskab og såkaldte filosofi ikke anfægter at den menneskelige familie er sammensat af en variation af vel-definerede typer og racer, så skyldes det kun at sandheden er uafviselig; ingen ville sige at der ikke var nogen ydre forskel mellem en Englænder, en Afrikansk neger, og en Japaner eller Kinamand. På den anden side benægtes det formelt af de fleste naturalister at *blandede menneskelige racer, dvs.,* kimene til fuldkommen nye racer, på nogen måde dannes i vores dage. Men dette sidste hævdes med god begrundelse af de Quatrefages og nogle andre.

Ikke desto mindre vil vores generelle proposition ikke blive godtaget. Det vil blive sagt at uanset hvilke former mennesket er passeret igennem i den lange for-historiske Fortid så er der ikke flere forandringer for ham (undtagen visse variationer, som for nuværende) i fremtiden. Derfor er vores Sjette og Syvende Rod Racer fiktioner.

Til dette svares igen: Hvordan *kan du* vide det? Din oplevelse er begrænset til nogle få tusinde år, til mindre end en dag for hele Menneskehedens tidsalder og til den nuværende type af aktuelle kontinenter og øer i vores Femte Race. Hvordan kan du fortælle hvad som vil eller ikke vil ske? Imens, er profetien sådan i de Hemmelige Bøger og deres utvetydige udsagn.

Siden begyndelsen af den Atlantiske Race er mange millioner af år gået, alligevel ser vi at de sidste af Atlantiderne, for 11.000 år siden, endnu er opblandet med det Aryanske element. Dette viser et enormt overlap af en race i forhold til den race som efterfølger den, selv om den ældre taber dens karakteristika for karaktertræk og ydre type, og antager de nye træk for den yngre race. Dette er bevist ved alle dannelserne af blandede menneskelige racer. Nu, lærer Okkult filosofi os at selv nu, under selve vores øjne, forbereder den ny Race og nye Racer sig på at blive dannet, og at det er i Amerika at transformationen vil finde sted, og allerede er begyndt i stilhed.

Som rene Angelsaksere for knapt tre hundrede år tilbage, er Amerikanerne fra de Forenede Stater allerede blevet en nation, forskellig fra andre, og, på grund af en stærk blanding af forskellige nationaliteter og blandings-ægteskab, næsten en *sui generis* race, ikke kun mentalt, men også fysisk. "Enhver blandet race, når den er uniform og fasttømret, har været i stand til at spille en rolle som en primær race i friske krydsninger," siger de Quatrefages. "Menneskeheden, i dens nuværende tilstand, er med sikkerhed således for størstedelen blevet dannet, ved de successive krydsninger af et antal af racer *for nuværende ubestemte*" ("*The Human Species*," p. 274.)

Således er Amerikanerne på kun tre århundreder blevet en "primær race," *pro tem.*, før den blev en race forskellig fra andre, og stærkt adskilt fra alle andre nu eksisterende racer. De er, kort sagt, kimen til den *Sjette* under-race, og om nogle få århundreder mere, vil de bestemt

med sikkerhed blive pionere til den race som må efterfølge i forhold til den nuværende Europæer eller femte under-race, i alle dens nye karakteristika. Efter dette, om omkring 25.000 år, vil de lancere forberedelser for den syvende under-race; indtil, som konsekvens af kataklysmen — den første serie af de som en dag må ødelægge Europa, og endnu senere hele den Aryanske race (og således indvirke på begge Amerikaer), lige som også de fleste lande direkte forbundet med rammerne for vores kontinent og øer — den Sjette Rod-Race vil være fremkommet på scenen i vores Runde. Hvornår vil dette ske? Hvem ved undtagen de store Visdommens Mestre, måske, og de er tavse om emnet lige som de sne-klædte toppe som rejser sig over dem. Alt vi ved er, at det vil komme stille frem i eksistens; sandelig, så stille, at dets pionere i lange årtusinder — de særegne børn som vil opvokse til særegne mænd og kvinder — vil blive anset som unormale *lusus naturæ*, abnorme særheder fysisk og mentalt. Derefter, efterhånden som de forøges, og deres antal ved hver tidsalder bliver større, så vil de en dag vågne og opleve sig selv som en majoritet. Det er de nuværende mennesker som derefter vil begynde at blive anset som exceptionelle bastarder, indtil disse på deres side uddør i civiliserede lande; kun overlevende i små grupper på øer — dagens bjerg-toppe — hvor de vil vegetere, degenerere, og til sidst uddø, måske millioner af år senere, lige som Aztekerne har gjort det, lige som Nyam-Nyamerne og lige som de dværgagtige Moola Koorumbaer i Nilgiri Bjergene uddør. Alle disse er levn efter en gang mægtige racer, hvor erindringen om deres eksistens er uddøet i moderne generationers hukommelse, lige som vi vil forsvinde fra den Sjette Races Menneskeheds hukommelse. Den Femte vil overlappes den Sjette Race i mange hundreder af årtusinder, forandrende sig langsommere sammen med dens nye efterfølger, som stadig forandrende sig i statur, generel fysik, og mentalt, lige som den Fjerde overlappede vores Aryanske race, og den Tredie havde overlappet Atlantiderne.

Denne forberedelsesproces for den Sjette store Race må vare igennem hele den sjette og syvende under-race (*se ovenfor*, diagrammet over det Genealogiske Træ for den Femte Race). Men de *sidste* levn af det Femte Kontinent vil ikke forsvinde førend nogen tid efter fødslen af den *nye* Race; når en anden og *ny* beboelse, det sjette kontinent, vil være fremstået ovenfor de *nye* vande på klodens overflade, for at modtage den nye fremmede. Alle de som vil være tilstrækkeligt heldige til at undslippe den generelle katastrofe vil også immigrere og slå sig ned på det. Hvornår det vil ske er — som lige sagt — ikke op til forfatteren at vide. Da naturen blot, ikke gør fremskridt ved pludselig spring og begyndelser, mere end mennesket forandres pludseligt fra barn til et modent menneske, vil den endelige kataklysmen skride frem ved mindre nedsænkninger og ødelæggelser både ved bølger og vulkanske ilde. Den henrykkende puls vil slå

højt i hjertet på racen som nu er i den Amerikanske zone, men der vil ikke være flere Amerikanere når den Sjette Race begynder; rent faktisk, ikke flere, end Europæere; for de vil nu være blevet en *ny race, og mange nye nationer*. Alligevel, vil den Femte ikke uddø, men overleve for en tid: overlappende den nye Race i mange kommende hundreder tusinder af år, vil den blive transformeret sammen med den — langsommere end dens efterfølger — stadigvæk blive fuldkommen forandret i mentalitet, generel fysik, og statur. Menneskeheden vil ikke gro frem til gigantiske kroppe igen som i tilfældet med Lemurianerne og Atlantiderne; fordi mens den Fjerde Races evolution førte den sidstnævnte ned til selve bunden af materialitet i dens fysiske udvikling, så er den nuværende Race på den opstigende bue; og den Sjette vil hastigt gro ud af sine stoflige bånd, og endda kødet.

Således er det menneskeheden i den Nye verden — en som er langt mere senior i forhold til vores Gamle, en sandhed som mennesker også havde glemt — om *Pâtâla* (Antipoderne, eller Nedre Verdenen, som Amerika kaldes i Indien), hvis mission og Karma det er, at så frøene for en fremkommende, mere storslået, og langt mere strålende Race end nogen af de vi nu kender til. Stoffets Cyklusser vil blive efterfulgt af Åndeligheds Cyklusser og et fuldt udviklet sind. Efter loven om parallel historie og racer, vil majoriteten af menneskeheden blive sammensat af strålende Adepter. Menneskeheden er den cykliske Skæbnes barn, og ikke en af dens enheder kan undslippe dets ubevidste mission, eller slippe af med byrden af dens samvirkende arbejde med naturen. Således vil menneskeheden, race efter race, udføre dens tildelte cykliske-pilgrimsfærd. Klimaer vil, og er allerede begyndt at forandres, hvert tropisk år efter det andet afkastes en under-race, men kun for at undfangne en anden højere race på den opstigende cyklus; mens en serie af andre mindre begunstigede grupper — naturens fejltagelser — vil forsvinde fra den menneskelige familie, lige som nogle individuelle mennesker, uden at efterlade et spor bag sig.

Sådan er Naturens forløb under den KARMISKE LOV'S herredømme: i den altid tilstedeværende og altid frem-kommende Natur. For, med en Viismands ord, kun kendt af nogle få Okkultister: — "NUTIDEN ER FORTIDENS BARN; FREMTIDEN, DEN UNDFANGNE AF NUTIDEN. OG ALLIGEVEL, O NUTIDIGE ØJEBLIK! VED DU IKKE AT DU IKKE HAR EN FORÆLDER, EJ HELLER KAN DU HAVE ET BARN; AT DU ALTID IKKE KUN UNDFANGER ANDET END DIG SELV? FØR DU ENDDA ER BEGYNDT PÅ AT SIGE 'JEG ER AFKOMMET AF DET BORTGÅEDE ØJEBLIK, FORTIDENS BARN,' SÅ ER DU BLEVET FORTIDEN SELV. FØR DU YTRER DEN SIDSTE SELVLYD, IAGTTAG! DU ER IKKE MERE NUTIDEN END SANDELIG DENNE FREMTID. SÅLEDES, ER FORTIDEN, NUTIDEN, OG FREMTIDEN, DEN ALTID-LEVENDE TREENIGHED I ÉT — MAHAMAYAET FOR DET ABSOLUTTE ER."

BOG II., DEL II.

DEN

ARKAISKE SYMBOLLÆRE I VERDENS-RELIGIONERNE.

"Doktrinenes beretninger er dens klædning. Den simple ser kun på klædningen — det vil sige, på Doktrinenes beretning; mere ved de ikke. Den underviste, ser imidlertid ikke kun klædningen, men det som klædningen dækker over.

(The ZOHAR, iii., 152; Franck, 119.)

"TROSOPFATTELSENS MYSTERIER (vil) IKKE BLIVE AFSLØRET FOR ALLE. . . .Det er en nødvendighed at skjule den talte visdom i et mysterium."

(*Clem. Alex.*, "Strom." 12.)

INDHOLD.

	SIDE
§ ESOTERISKE LÆRESÆTNINGER BEKRÆFTET I ETHVERT SKRIFT	... 449
XVI. ADAM-ADAMI	... 452
XVII. DET "HELLIGSTE AF DET HELLIGE" — DETS DEGENERERING	... 459
XVIII. OM DEN "FALDNE ENGEL'S" MYTE, I DENS FORSKELLIGE FASER	... 475
Den Onde Ånd: Hvem og Hvad?	... 475
Lysets Guder udgår fra Mørkets Guder	... 483
De mange betydninger af "Krigen i Himlen"	... 492
XIX. ER PLEROMA SATAN'S TILFLUGSSTED?	... 506
XX. TITANEREN PROMETHEUS	... 519
Hans Oprindelse i Gamle Indien	... 519
XXI. ENOÏCHION-HENOC	... 529
XXII. SYMBOLLÆREN FOR MYSTERIE NAVNENE IAO OG JEHOVAH	
MED DERES RELATION TIL KORSET OG CIRKLEN	... 536
Kors og Cirkel	... 545
Korsets Fald ned i Stoffet	... 553
XXIII. UPANISHADERNE I GNOSTISK LITTERATUR	... 563
XXIV. KORSET OG DEN PYTHAGORAISKE DEKADE	... 573
XXV. SYVOLDIGHEDENS MYSTERIER	... 590
Saptaparna	... 590
Tetraktisen i relation til Heptagonen	... 598
Det Syvfoldige Element i Vedaerne. Det bekræfter den	
Okkulte Lære med hensyn til de Syv Kloder og de	
Syv Racer	... 605
Syvfoldigheden i de Eksoteriske Værker	... 611
Syv indenfor Astronomi, Videnskab og Magi	... 618
Egyptologernes Syv Sjæle	... 630

BOG II. — DEL II.

ESOTERISKE LÆRESÆTNINGER BEKRÆFTET I ETHVERT SKRIFT.

I betragtning af læresætningernes mærkværdigheder, og af at mangt en doktrin som fra et moderne videnskabeligt stand-punkt må synes absurd, så er nogle nødvendige og yderligere forklaringer nødt til blive fremlagt. Teoriene indeholdt i den Anden Del af Stanzaerne er endnu mere vanskelige at assimilere end de som er legemliggjort i Bind. I, om Kosmogoni. Teologi, er derfor nødt til at blive betvivlet her, lige som Videnskaben vil det i *Tillægget* (Del III.). Fordi vores doktriner adskiller sig så meget fra både Materialismens og Teologiens nutidige ideer, så må Okkultisterne altid være forberedt på at afvise angreb fra hver af dem eller fra begge.

Læseren kan aldrig for ofte blive påmindet om, at lige som overfloden af citater fra forskellige gamle Skrifter beviser det, så er disse læresætninger lige så gamle som verdenen; og at det nuværende værk er et simpelt forsøg på, i et moderne sprog og i en fraseologi som den videnskabelige og uddannede studerende er familiær med, at angive, arkaisk Skabelses-beretning og Historie som den læres om i visse Asiatiske centre for esoterisk lærdom. De må godtages eller afvises i forhold til deres egne fortjenester, fuldt ud eller delvist; men ikke førend de omhyggeligt er blevet sammenlignet med de korresponderende teologiske dogmer og de moderne videnskabelige teorier og spekulationer.

Man føler en oprigtig tvivl om hvorvidt, vores tidsalder med al dens intellektuelle skarpsindighed, er skæbnebestemt til i hver vestlig nation at endda opdage blot en enkeltstående *uindviet* videnskabsmand eller filosof i stand til fuldt ud at forstå den arkaiske filosofis ånd. Ej heller kan man forventes at gøre noget sådant, før den sande mening med disse udtryk, Alfaet og *Omegaet* i Østlig esoterisme, ordene *Sat* og *Asat*, — så frit brugt i Rig-Vedaen, og andre steder — er fuldt ud assimileret. Uden denne nøgle til den Aryanske Visdom, så er Rishiernes og Arhaternes Kosmogoni i fare for at forblive et dødt bogstav for den gennemsnitlige Orientalist. *Asat* er ikke kun negationen af *Sat*, ej heller er den det "endnu ikke eksisterende"; for *Sat* i sig selv er hverken det "eksisterende," ej heller "væren," *SAT* er den uforanderlige, altid tilstedeværende, uændrede og evige rod, som alt fremskrider fra og til ved. Men den er langt mere end den potentielle kraft i frøet, som propellerer udviklingsprocessen fremad, eller det som nu kaldes evolution. Den er det altid fremkommende, dog det aldrig manifesterende.* *Sat*

* Den hegelske doktrin, som identificerer *Absolut Væren* eller "Væren-hed" med "ikke-Væren," og repræsenterer Universet som et *evigt kommende til syne*, er identisk med Vedanta filosofien.

fødes fra *Asat*, og ASAT er undfanget af *Sat*: sandelig, den endeløse bevægelse i en cirkel; alligevel en cirkel som kun kan kvadreres ved den højeste Indvielse, ved tærsklen til Paranirvana.

Barth begyndte en refleksion over *Rig-Vedaen* som havde en barsk kritik til hensigt, en usædvanlig, og derfor, som det blev opfattet, en original betragtning af dette arkaiske bind. Der skete imidlertid det, at, mens han kritiserede, så åbenbarede denne videnskabsmand en sandhed, uden han selv var klar over dens fulde vigtighed. Han forudsætter ved at sige at "hverken i sproget ej heller i tanken i Rig-Vedaen" har han "været i stand til at opdage den kvalitet af *primitiv naturlig enkelhed*, som så mange gerne vil se i den." Barth havde Max Müller på sinde da han skrev dette. For den berømte Oxford professor har hele tiden karakteriseret Rig Vedaens hymner, som usofistikerede udtryk af religiøse følelser fra et præsteligt uskyldigt folk. "I de Vediske hymner fremstår ideerne og myterne i deres mest enkle og friske form;" — mener Sanskrit videnskabsmanden. Barth er imidlertid af en anden opfattelse.

Så delte og personlige er de Sanskrit-kyndiges opfattelser med hensyn til Rig Vedaens vigtighed og iboende værdi, at disse opfattelser bliver fuldkommen partiske uanset hvilken vej de har tilbøjelighed til at følge. Således erklærer Hr. Max Müller at: "Ingen steder føles den store afstand som adskiller de gamle digte i Indien fra den ældste Græske litteratur mere tydeligt, end når man sammenligner Vedaens groende myter med de fuldt udvoksede og henfaldende myter hvorpå Homers poesi er grundlagt. Vedaen er de *Aryanske racers* sande Teogoni, mens Hesiods er den forvrængede karikatur af det oprindelige billede." Dette er en fejende påstand, og måske ret så uretfærdig i dens generelle anvendelse. Men hvorfor ikke prøve at gøre rede for den? Orientalisterne kan ikke gøre det, for de afviser den Hemmelige Læres kronologi, og kunne knapt godtage den sandhed at der mellem de Rig-Vediske hymner og Hesiod's Theogony er forløbet ti tusinder af år. Således fejler de i at se at de Græske myter ikke længere er de oprindelige symbolske sprog fra de Indviede, gude-Hierofanternes disciple, de guddommelige gamle "offerpræster," og at de nu forvanskede på grund af afstanden, og bebyrdet med den *profane* menneskelige fantasi vækst, fremstår som forvrængede billeder af stjerner i rullende bølger. Men hvis Hesiod's Kosmogoni og Teogoni skal betragtes som karrikaturer af de oprindelige billeder, hvor meget mere så ikke myterne den Hebraiske *Genesis* i lyset af disse, for hvem de ikke er andet end guddommelig åbenbaring eller Guds ord, end Hesiod's Theogony er det for Hr. Gladstone.

"Poesien den (Rig Vedaen) indeholder fremstår for mig, i modsætning her til," siger Barth "at være af en bemærkelsesværdig *forfinet* karakter og

kunstigt udarbejdet, *fyldt med hentydninger og tilbageholdenhed*, med *foregivender* (?) om mysticisme og teosofisk indsigt, og dens udtryksmåde er sådan så den minder en mere hyppigt om fraseologien i brug *blandt visse små grupper af indviede*, end et stort samfunds poetiske sprog." ("*The Religions of India*," p. xiii.)

Vi vil ikke stoppe op for forespørge kritikeren hvad han kan vide om fraseologien brugt blandt de "indviede," eller hvorvidt han selv tilhører en sådan gruppe; for, i det sidstnævnte tilfælde, så ville han næppe have brugt et sådant sprog. Men det ovenfor nævnte viser en bemærkelsesværdig uenighed mellem videnskabsfolkene selv med hensyn til Rig Vedaens *ydre* karakter. Hvad kan nogen af de moderne Sanskrit-kyndige derfor vide om dens *interne* eller esoteriske mening, udover Barth's korrekte slutfølge, at *dette Skrift er blevet samlet af INDVIEDE?*

Hele det nuværende værk er en bestræbelse på at bevise denne sandhed. De gamle adepter har løst videnskabens store problemer, uanset hvor uvillig moderne materialisme måtte være med hensyn til at indrømme denne sandhed. Mysterierne om Liv og Død *blev* begrebet af de største mester-hjerner i oldtiden; og hvis de har bevaret dem i hemmelighed og stilhed, så skyldes det at disse problemer dannede en del af de hellige mysterier; og, for det andet, fordi de den gang må have været forblevet uforståelige for den store majoritet af mennesker, lige som de er det nu. Hvis sådanne læresætninger stadigvæk anses for at være kimærer af vores opponenter indenfor filosofi, så kan det være en trøst for Teosofferne, ved stærke beviser, at lære at de moderne psykologers spekulationer— uanset det er seriøse Idealister, som Hr. Herbert Spencer, eller udsamlende pseudo-Idealister — er langt mere kimæriske. Sandelig, i stedet for at hvile på de faste grundlag af sandheder i Naturen, så er de den materialistiske forestillings-evnes usunde spøgelseslys, i hjernerne som evolverede dem — og intet andet. Mens de benægter, så bekræfter vi; og vores bekræftelse er bekræftet af næsten alle oldtidens viismænd. Da vi af gode grunde tror på Okkultisme og en hærskere af usynlige Kræfter, siger vi: *Certus sum, scio quod credidi*; til hvilket vores kritikere svarer: *Credat Judæus Apella*. Ingen af dem konverteres af den anden, ej heller påvirker selv et sådan resultat vores lille planet. *E pur se muove!*

Ej heller er der noget behov for proselytisering. Som bemærket af den viise Cicero, "Tiden ødelægger menneskets spekulationer, men bekræfter naturens dom." Lad os afvente vores tid. Imens, ligger det ikke til den menneskelige konstitution i stilhed at være vidne til ødelæggelsen af ens guder, uanset de er sande eller falske. Og da teologien og materialismen har slået sig sammen for at ødelægge de gamle guder fra oldtiden og søge at forvrænge enhver gammel filosofisk opfattelse, så er det kun retfærdigt af elskere af gammel visdom skulle forsvare deres position, ved at bevise at hele arsenalet fra de to, i bedste fald, er skabt af nye våben fremstillet på baggrund af meget gammelt materiale.

§ XVI.

ADAM-ADAMI.

NAVNE så som Adam-Adami, brugt af Hr. Chwolsohn i hans "Nabathean Agriculture"* og hånet af M. Renan, vil måske bevise lidt for den profane. For Okkultisten, beviser det imidlertid en god del, når først udtrykket findes i et værk af sådan en umådelig ælde som citeret ovenfor: for eksempel at *Adami* var et mangfoldigt symbol, og som roden viser det, havende sin oprindelse hos det Aryanske folk, og var taget fra dem af Semitterne og Turanerne — lige som mange andre ting var.

"Adam-Adami" er et generisk sammensat navn så gammel som sprogene er. Den Hemmelige Lære lærer at *Ad*-i var navnet givet af Aryanerne — om menneskehedens første *talende* race — i denne Runde. Deraf *Adonim* og *Adonai* (den gamle flertalsform af ordet *Adon*), som Jøderne anvendte for deres Jehovah og engle, som ganske enkelt var jordens første åndelige og ætæreale sønner; og guden Adonis, som i hans mange variationer stod for den "Første Herre." Adam er Sanskrit ordet *Ada-Nâth*, som også betyder første Herre, lige som *Ad-Isvara*, eller enhver *Ad* (den første) fulgt af ethvert tillægsord eller substantiv. Grunden til dette er at sådanne sandheder var en fælles arv. Det var en åbenbaring modtaget af den *første* menneskehed før den tid som, i Bibelsk fraseologi, kaldes "perioden med én *læbe* og ét ord," eller tale; viden blev senere hen forøget ved menneskets egen intuition, men endnu senere skjult fra profanering under passende symbolære. Forfatteren til "Qabbalah, (according to), the philosophical writings of Ibn Gebirol," viser Israelitten bruger "*Adonai*," (Herre) i stedet for *Eh'yeh* (*Jeg er*) og YHVH, og tilføjer at, mens *Adonai*, angives som "Herre" i Biblen, "den laveste betegnelse, eller Guddom i Naturen, så oversættes det mere generelle udtryk Elohim, som Gud." (p. 175)

Et besynderligt værk blev oversat i 1860 eller der omkring, af Orientalisten Chwolsohn, og præsenteret til det altid-godtroende og flabede Europa under den uskyldige titel *Nabathean Agriculture*. Efter oversætterens opfattelse *er* dette arkaiske bind "*en fuldkommen indvielse* ind i mysterierne for de før-Adamiske nationer, baseret på autoriteten i *uafviselige autentiske dokumenter*." Der er "et uvurderlig kompendium, det fuldstændige indbegreb af opretholdt Doktriner, om kunstarter og videnskaber, ikke kun hos Kaldæerne, men også hos Assyrikerne og Kanaanitterne i forhistoriske tidsaldrer." Disse

* Se nedenfor.

"*Nabatheanere*" — lige som nogle kritikere lærte det — var ganske enkelt Sabeanerne, eller Kaldæiske stjerne-tilbedere. Værket er en genoversættelse fra Arabisk, sproget som det først blev oversat til fra det Kaldæiske.

Masoudi, den Arabiske Historiker, taler om disse *Nabatheanere*, og forklarer deres oprindelse på denne måde: "Efter Syndfloden (?) etablerede nationerne sig selv i forskellige lande. Blandt disse var Nabatheanerne, som grundlagde byen Babylon, og som var de efterkommere efter Kam som slog sig ned i den samme provins under lederskab af Nimrod, søn af Cush, som var Kam's søn, og Noa's oldebarn. . . . Dette fandt sted på den tid hvor Nimrod modtog guvernørposten i Babylonien som en delegeret for Dzahhak navngivet Biurasp."

Oversætteren, Chwolsohn, mener at påstandene hos denne historiker er i fuld overensstemmelse med de angivet af Moses i *Første Mosebog*; mens de mere uærbødige kritikere kunne udtrykke opfattelsen at af netop denne grund burde deres sandhed drages i tvivl. Det er nytteløst at argumentere om dette punkt, som er uden værdi med hensyn til det nuværende spørgsmål. Det vejr-bidte, for længe-siden-begravede problem, og vanskeligheden ved på noget logisk grundlag, at gøre rede, for den fænomenmæssige oprindelse af millioner af mennesker i forskellige racer, fra mange nationer og stammer, fra de *tre* par (Noa's sønner) på 346 år* efter Syndfloden, kan overlades til Karmaen hos forfatteren til *Første Mosebog*, uanset han kaldes Moses eller Ezra. Det som er interessant i det nævnte værk er dets indhold, doktrinerne formuleret i det, som igen, hvis læst esoterisk, næsten alle sammen er identiske med de Hemmelige Læresætninger.

Quatremère foreslog at denne bog kunne have været en simpel kopi udført under Nebukadnesar II., fra en Hamitisk afhandling, "uendeligt mere gammel," mens forfatteren baseret på "indre og ydre bevis," hævder at dens Kaldæiske original blev skrevet på baggrund af orale foredrag og læresætninger givet af en rig Babylonsk godsejer, med navnet Qû-tâmy, som til disse foredrag havde brugt endnu ældre materiale. Den første Arabiske oversættelse placeres af Chwolsohn så langt tilbage som det XIII. årh. F.Kr. På den første side i denne "åbenbaring," erklærer forfatteren, eller *amanuensis*, Qû-tâmy, at "de doktriner der var fremsat deri, oprindeligt blev fortalt af *Saturn til Månen, der meddelte dem til hendes afgudsbillede, et afguds-billede som åbenbarede dem til hendes hengivne, forfatteren* – adept Skribenten til dette arbejde – Qu-tâmy.

Detaljerne angivet af Guden til fordel for og undervisning af dødelige, viser perioder af uberegnelig længde og en serie af utallige kongeriger og *Dynastier* som gik forud for tilsynekomsten af *Adami*

* Se *Første Mosebog* og den autoriserede Kronologi. I Kap. ix. "Noa forlader Arken" "F.Kr. 2348." Kapitel x. "Nimrod den første Monark," står over "F.Kr. 1998."

på Jorden (den "røde-jord"). Disse perioder har, som man kunne have forventet, vakt forsvarerne af meningen i den døde-bogstavs Bibelske kronologi næsten til raseri. De Rougemont var den første til at lave en bevæbnet-dømmning imod oversætteren. Han bebrejder ham* for at "ofre Moses til en anonym forfatter." Berosus fremhæver han, "var uanset hvor stor *hans kronologiske fejl* var, imidlertid, i det mindste i perfekt overensstemmelse med profeten med hensyn til de første mennesker, siden han taler om *Alorus-Adam*, om *Xisuthrus-Noa*, og om *Belus-Nimrod*," osv. "Derfor," tilføjer han, "må værket være en APOKRYF som rangeres med dens samtidige — *Ezras fjerde bog, den af Enok, Sibylline Oraklerne, og Hermes Bogen* — enhver af disse daterer sig ikke længere tilbage end to eller tre århundreder F.Kr." Ewald slog endnu hårdere ned på Chwolsohn, og til sidst M. Renan. I "*Revue Germanique*,"† trækker eks-eleven hans mesters autoritet ned, ved at bede ham vise en grund til hvorfor hans *Nabathean Agriculture* ikke skulle være et falsk værk skrevet af en Jøde i det tredie eller fjerde århundrede efter vor tidsregning? Den kan næppe være anderledes — argumenterer romandigteren over "Life of Jesus." Fordi vi i denne *in-folio* om astrologi og Trolddom "i de af Qû-tâmy introducerede personer, genkender alle patriarkerne i de Bibelske legender, så som *Adam-Adami, Anouka-Noa*, og hans *Ibrahim-Abraham* osv., osv."

Dette er ikke en grund, fordi Adam og andre er generiske navne. Imens bliver det, alt taget i betragtning, ydmygt gjort gældende, at et *apokryf skrift* — selv fra det tredie århundrede E.Kr., i stedet for det trettende århundrede F.Kr., som forslået af Quatremère — er gammelt nok til at fremstå som et ægte dokument, og dermed tilfredsstillende de mest nøjagtige arkæologers og kritikeres forlangender. For selv om, det for argumentets skyld indrømmes, at dette litterære levn er blevet kompileret af "en Jøde fra det tredie århundrede efter vor tidsregning" — hvad så? Hvis vi lægger dets doktriners troværdighed til side et øjeblik, hvorfor skulle det så være mindre berettiget til en høring, eller mindre instruktivt med hensyn til at reflektere ældre opfattelser, end noget andet religiøst værk, som også er en "kompilering fra gamle tekster" eller oral tradition — fra samme eller endda en senere tidsalder? I et sådant tilfælde så skulle vi afvise Koranen og kalde den for "apokryfisk" — to århundreder ældre, selv om vi ved at den Minerva-lignende er udsprunget direkte fra den Arabiske profets hjerne; og vi skulle med foragt bagatellisere al den information vi kan få fra *Talmud*, som, i dens nuværende udgave, også blev kompileret fra ældre materialer, og som ikke er ældre end det IX. århundrede efter vor tidsregning.

Den Kaldæiske adepts besynderlige "Bibel," den forskelligartede kritik af den (lige som i Chwolsohn's oversættelse), bemærkes, fordi det har en vigtig forbindelse med en stor del af det nuværende værk.

* *Annales de Philosophie*, June 1860, p. 415.

† April 30, 1860.

Med undtagelse af M. Renan, en ikonoklast af princip — så træffende kaldt "*le Paganini du Néant*" af Jules Lemaitre — så, synes, den værste fejl, der findes ved værket, at være at det "apokryfiske" skrift foregiver at have været kommunikeret *som en åbenbaring* til en adept af, og fra, "månens afgudsbillede," som modtog det fra "Saturn." Derfor, er det meget naturligt, "en eventyr-historie hele vejen rundt." Til dette er der kun et svar: det er ikke en eventyrs-historie mere end Biblen, og hvis den ene falder, så må den anden også følge med. Selv metoden med forudsigelse ved hjælp af "månens afgudsbillede" er den samme som praktiseret af David, Saul, og Ypperstepræster for det Jødiske Tabernakel ved hjælp af Teraphimen. I Bind III., Del II. i dette nuværende værk, vil de praktiske metoder til sådan en gammel forudsigelse findes.

"Nabathean Agriculture" er sandelig en kompilering; den er ikke noget apokryfisk skrift men gentagelsen af læresætningerne fra den Hemmelige Lære i den eksoteriske Kaldæiske form af nationale symboler, med henblik på at "tilsløre" læresætningerne, lige som Hermes Bogen og Purânaerne er Egyptiske og Hinduistiske forsøg på det samme. Værket var velkendt i oldtiden lige som det var i Middelalderen. Maimonides omtaler det, og refererer mere end én gang til dette Kaldæisk-Arabisk MS., og kalder Nabatheanerne ved deres sam-religiøses navn, *dvs.*, "stjerne-tilbedere," eller Sabeanere, men fejlede dog i at se det mystiske navn på kasten helliget til *Nebo* (guden for *hemmelig* visdom) i dette forvrængede "Nabatheanske" ord, hvilket viser at *Nabatheanerne* var et okkult Broderskab.* Nabatheanerne som ifølge den Persiske Yezidi, oprindeligt kom til Syrien fra Busrah, var dette broderskabs degenererede medlemmer; deres religion var stadig i denne sene tid, rent Kabalistisk.† *Nebo* er guddommen for planeten Merkur, og Merkur er guden for Visdom eller Hermes, og *Budha*, som Jøderne kalder **קַבָּלָה** "Herren i det høje, opadstræbende," . . . og Grækerne *Nabo*, *Ναβώ*, deraf Nabatheanerne. På trods af at Maomonides kalder deres doktriner "hedenske tåbeligheder" og deres arkaiske litteratur "*Sabæorum fætum*," så placerer han deres "landbrug," *Qû-tâmy's* Bibel, i første række blandt Arkaisk litteratur; og Abarbinel

* "Jeg vil nævne skrifterne for dig . . . med hensyn til *Sabeanernes tro*," siger han. "Den mest berømte er Bogen 'The Agriculture of the Nabatheans,' som er blevet oversat af *Ibn Wahohijah*. Denne bog er fyldt med hedensk tåbelighed. . . . Den taler om forberedelser af TALISMANER, nedtrækningen af ÅNDERS, MAGI, DÆMONERS, og onde ånder, som har deres bolig i ørkenen." (Maimonides, citeret af Dr. D. Chwolsohn, "Die Ssabier und der Ssabismus," II., p. 458.) Nabatheanerne på Bjerget Libanon troede på de Syv Ærkeengle, lige som deres forfædre havde troet på de Syv Store Stjerner, disse Ærkeengles boliger og kroppe, troet på ind til denne dag af de Romerske Katolikker, sådan som vist andet steds.

† Se "Isis Unveiled," Vol. II., p. 197.

priser den i umålelige vendinger. Spencer, der citerer det sidstnævnte, omtaler det som det "mest excellente Orientaliske værk," tilføjer (vol. 1., p. 354) at med Nabatheanerne, menes der Sabeanere, Kaldæere, og Egyptere, kort sagt alle disse nationer *som Moses love blev strengest udøvet imod.*

Nebo, den ældste Visdoms Gud i Babylonien og Mesopotamien, var identisk med Hinduens Budha og Hermes-Merkur hos Grækerne. En mindre forandring i forældrenes køn er den eneste ændring. Da Budha var Soma's (Månens) Søn i Indien, og Brihaspati's (Jupiters) hustru, lige så var Nebo søn af Zarpa-nitu (Måne guden) og af Merodach, som var blevet Jupiter, efter at have været en Sol Gud. Lige som planeten Merkur, var Nebo "tilsynsførende" blandt planeternes syv guder; og som en personificering på den Hemmelige Visdom var han *Nabin*, en seer og en profet. Den sandhed at Moses forårsages at dø og forsvinde på bjerget helliget Nebo, vise at han er en indviet og en præst for denne gud under et andet navn; for denne Visdommens Gud var den store skabende guddom, og blev tilbedt som sådan, ikke alene i Borsippa i hans smukke tempel, eller planet-tårn. Han blev ligeledes beundret af Moabitterne, Kanaanitterne, Assyernerne, gennem hele Palæstina: hvorfor så ikke af Israelitterne? "Babylons planetariske tempel" havde "dets helligste af det hellige" indeni helligdommen for Nebo, profet guden for Visdom. Vi fortælles i Hibbert Foredragene, at "De gamle Babylonere havde en talsmand mellem mennesker og guderne . . . og Nebo, var 'forkynderen' eller 'profeten,' lige som han gjorde hans fader Meordach's ønske kendt.

Nebo er en skaber, lige som Budha, fra den Fjerde og også den Femte Race. For den førstnævnte begynder en ny race af Adepter, og den sidstnævnte, det *Solare-Lunare* Dynasti, eller menneskerne fra disse Racer og denne Runde. Begge er Adam'erne for deres respektive væsner. Adam-Adami er en personifikation af den *duale* Adam: af den paradigmatiske Adam-Kadmon, skaberen, og af den lavere Adam, den jordiske, som, lige som de Syriske Kabalister mener det, kun havde *nephesh*, "livets åndedrag," men *ikke nogen levende sjæl*, førend efter hans Fald.

Hvis, Renan derfor fastholder at betragte de Kaldæiske Skrifter — eller det som er tilbage af dem — som apokryfiske, så er det helt uden for betydningen for sandhed og fakta. Der er andre Orientalister som kan være af en anden opfattelse; og selv hvis de ikke var det, så ville det i virkeligheden byde meget lidt. Disse doktriner indeholder læresætninger for Esoterisk filosofi, og dette må række. For de om ikke forstår noget af symbolære så kan det fremstå som, ren og skær, stjernetilbedelse, eller for ham som ville skjule den esoteriske sandhed, endda "hedensk tåbeligt." Maimonides, tilstod eksistensen af esoterisme og symbolære i hans egen, mens han udtrykte foragt for esoterisme i andre nationers religion, og prædikede

stilhed og hemmeligholdelse med hensyn til den sande mening med Mosaiske ordsprog, og kom således galt af sted. Kaldæeren, Qû-tâmy's Doktriner, er kort sagt, den allegoriske angivelse af religionen for de tidligste nationer i den Femte Race.

Hvorfor skulle M. Renan så behandle navnet "Adam-Adami" med en sådan foragt? Forfatteren til "Origins of Christianity" ved tydeligvis ikke noget om "*oprindelserne til pagansk symbollære*" eller heller ikke Esoterisme, ellers så ville han have vidst at navnet var et form for universelt symbol, der *selv hos Jøderne* refererede, ikke til et menneske, men til fire adskilte menneskeheder. Dette kan let bevises.

Kabalisterne lærer om eksistensen af fire adskilte Adam'er, eller transformationen af fire på hinanden følgende Adam'er, emanationerne fra det Himmelske Menneskes *Dyooknah* (det guddommelige fantom), en ætereal kombination af Neschamah, den højeste Sjæl eller Ånd: denne Adam har selvfølgelig, hverken et grovt legeme, ej heller et *begær legeme*. Denne "Adam" er prototypen (*tzure*) på den anden Adam. At de repræsenterer vores Fem Racer er sikkert, sådan som enhver kan se det ved deres beskrivelse i Kabalaen: den første er den "fuldkomne, Hellige Adam"; . . . "en skygge som forsvandt" (Kongerne fra Edom) frembragt fra det guddommelige *Tzelem* (Billede); den anden kaldes den protoplastiske androgyne Adam af den fremtidige jordiske og adskilte Adam; den tredje Adam er mennesket af "støv" (den første, uskyldige Adam); og den fjerde, er den formodede forfader til vores egen race — den Faldne Adam. Se, imidlertid, den beundringsværdige klare beskrivelse af disse i Hr. Issac Myer's "Qabbalah," p. 418, *og flg.* Han angiver kun fire Adam'er, uden tvivl på grund af Kongerne fra Edom. "Den fjerde Adam," skriver han, ". . . . var iklædt skind, kød, nerver, osv. Dette svarer til den Lavere *Nepesch* og *Guff*, dvs., kroppen, forenet. Han er i besiddelse af den dyriske kraft for reproduktion og fortsættelse af arten," og dette er den *menneskelige* Rod-Race.

Det er lige nøjagtig i dette forhold som de moderne Kabalister — ledt til at begå fejl af lange generationer af Kristne mystikere som har piller ved de Kabalistske optegnelser hvor som helst de kunne — afviger fra Okkultisterne i deres fortolkninger, og antager den senere tanke for den tidligere ide. Den oprindelige Kabala var fuldkommen metafysisk, og bekymrede sig ikke om dyriske, eller jordiske køn; den senere Kabala har kvalt det guddommelige ideal under det tunge falliske element. Kabalisterne siger: — "Gud skabte mennesket mandlig og kvindeligt." "Blandt Qabbalisterne, kaldes nødvendigheden for kontinuert skabelse og eksistens Balancen," siger forfatteren af *Qabbalah*; og uden denne "Balance," forbundet med *Ma-qom* (mysteriøst sted),* så anerkendes, som vi har set, end ikke

* Ganske enkelt, livmoderen, det "Helligste af det Hellige" hos Semitterne.

den Første Race, af den Femte Adam's Sønner. Fra det højeste Himmelske Menneske, den øvre Adam som er "mandlig kvindelig " eller Androgyn, ned til støvets Adam, så er alle disse personificerede symboler forbundet med køn og formering. Hos de Østlige Okkultister er det det fuldkomment modsatte. Den seksuelle relation betragter de som "Karma" der kun vedrører menneskets verdslige relation, som er domineret af Illusion, en ting som bør puttes til side, det øjeblik personen bliver "viis." Den betragter det som en meget heldig omstændighed hvis Guruen (læreren) i hans elev ser en tilbøjelighed til det rene liv i Brahmâcharya. Deres duale symboler var for dem kun poetiske billedsprog for de skabende Cosmiske kræfters sublime korrelation. Og denne ideale opfattelse ses strålende lige som en gylden stråle på hver afgud, uanset hvor grov og grotesk, i de overfyldte gallerier i de dystre helligdomme i Indien og andre Moder landes kultusser.

Dette vil blive påvist i den følgende Sektion.

Imens, kan det tilføjes, at hos Gnostikerne, emanerer den anden Adam fra det Oprindelige Menneske, den Ofittiske *Adamas*, i "hvis billede han er skabt"; den tredje, fra denne anden — en Androgyn. Den sidstnævnte er symboliseret i de mandlig-kvindelige Æoners 6'te og 7'ende par—Amphian-Essumene, og Vannanin-Lamer (Fader og Moder; se Valentinisk Tabel, i Epiphanius) — mens den fjerde Adam, eller Race, er repræsenteret ved et Priapeansk monster. Det sidstnævnte — en post-Kristen fantasi — er en degraderet kopi af det før-Kristne Gnostiske symbol på "Den Gode," eller "Han, som skabte før noget eksisterede," den Himmelske Priapus — i sandhed født af Venus og Bacchus *da denne Gud vendte tilbage fra hans ekspedition ind i Indien*, for Venus og Bacchus er senere typer for Aditi og Ånd. Den sidstnævnte Priapus, som imidlertid er ét, med Agathodæmon, den Gnostiske Frelser, og endda med Abraxas, er ikke længere ideogrammet for *abstrakt skabende* Kraft, men symboliserer de fire Adam'er, eller Racer, den femte er repræsenteret ved de *fem* grene afskåret fra Livets Træ hvor på det gamle menneske står i de Gnostiske gemmer. Antallet af Rod-Racer blev optegnet i de gamle Græske templer med syv selvlyde, hvoraf *fem* blev indrammet i et panel i Indvielses hallerne i Adyta. Det Egyptiske ideogram for det var en hånd med fem spredte fingre, med den femte eller lillefingeren kun halvt udgroet, og også *fem* "N'er" — hieroglyffer repræsenterer dette bogstav. Romerne brugte de fem selvlyde A E I O V i deres helligdomme; og dette arkaiske symbol blev antaget af det Habsburgske Hus i middelalderen. *Sic transit gloria!*

§ XVII.

DET "HELLIGSTE AF DET HELLIGE."
DETS DEGRADERING.

DE Gamles *Sanctum Sanctorum*, dvs., den afkrog på den Vestlige side af Templet som på tre sider var indrammet af blanke vægge og havde dets eneste åbning eller dør overhængt med et gardin — også kaldt *Adytum* — var almindelig i alle gamle nationer.

Ikke desto mindre, så findes der en stor forskel på dette symbolske steds hemmelige mening, mellem den Paganernes esoterisme og den hos senere Jøder: selv om symbol-læren i den oprindeligt var identisk i alle de gamle Racer og Nationer. Ved at placere en *sarkofag*, eller en grav (*taphos*), og sol-guden som templet var helligt i *Adytum*, så betragtede *hedningerne* det, lige som Panteisterne, med den største ærbødighed. De betragtede det — i dets esoteriske mening — som symbolet på *genopstandelse*, cosmisk, solar (eller diurnal), og menneskelig. Den omfattede den store række af periodiske og (med tiden) punktligt, Manvantaraer, eller gen-opvækkelser af Kosmos, Jorden, og Mennesket til nye eksistenser; solen var det mest poetiske og også det mest storslåede symbol på det samme i himlen, og mennesket — i hans re-inkarnationer — på Jorden. Jøderne — hvis virkelighedssans, hvis den bedømmes ud fra det døde bogstav, var lige så praktisk og grov i Moses dage som den er det nu* — fuldendte, i løbet af deres fremmedgørelse fra deres paganske naboers guder, en national og levitisk samfundsdannelse, ved som mekanisme at fremføre deres Helligste af det Hellige som det mest højtidelige tegn på deres Monoteisme — eksoterisk betragtet; mens de kun så et universelt fallisk symbol i det — esoterisk. Mens Kabalisterne kun kendte *Ain-Soph* og "guderne" i *Mysterierne* så havde *Levitterne* ingen grav, ingen gud i deres *adytum* andet end den "Hellige" *Pagtens Ark* — deres "Helligste af det Hellige."

Når denne afkrogs esoteriske mening tydeliggøres, så vil den profane imidlertid bedre være i stand til at forstå hvorfor *David* dansede "udækket" foran *Pagtens ark*, og var så bekymret for at fremstå skamløs af hensyn til hans "Herre," og *uædel* efter hans egen opfattelse. (Se *Samuelsbog*, 2 vi. 16-22.)

Arken er *Mysteriernes* båd-form *Argha*. *Parkhurst*, som angiver en

* Men sådan var det ikke, i virkeligheden, vidner deres profeter. Det er de senere *Rabbinere* og det *Talmudiske* system som udryddede al åndelighed fra deres symbolers system; kun efterladende deres *Skrifter* — som en død skal, som *Sjælen* er bortgået fra.

en afhandling om den i hans Græske dictionary, og som aldrig omtaler den med et ord i det Hebraiske leksikon, forklarer den således: — " 'Αρχή svarer i denne anvendelse til det Hebraiske *rasit* eller visdom . . . et ord der som betydning havde sindbilledet på den kvindelige skabende kraft, Argen eller *Arca*, hvor i kimen til al natur formodedes at flyde eller svæve over det store dyb under det interval som fandt sted efter enhver mondæn cyklus." Lige nøjagtig; og den Jødiske *Pagtens ark havde præcis den samme betydning*; med den supplerende tilføjelse at i stedet for en smuk og kysk *sarkofag* (symbolet på Naturens og opstandelsens matrix) lige som i paganernes *Sanctum sanctorum*, fik de gjort arken mere *realistisk* i dens konstruktion med to keruber placeret på kisten eller pagtens ark, vendt mod hinanden, med deres vinger udsprede på en sådan måde at de dannede en fuldkommen *yoni* (sådan som det nu ses i Indien). Bortset fra dette, så fik dette skabende symbol dets betydning forstærket ved de fire mystiske bogstaver i Jehovah's navn, nemlig, ך ך ך ך; eller ך med betydningen *Jod* (*membrum Virile*, se Kabala); ך (*Hé, livmoderen*); ך (Vau, en hage eller krog, en nagle), og ך igen, også med betydningen "en åbning); det hele udgør det fuldkomne *tvækkønnede* sindbillede eller symbol eller Y (e) H (o) V(a) H, det mandlige og kvindelige symbol.

Når folk, måske også, bliver klar over den sande mening med embedet og betegnelsen for *Kadesh Kadeshim*, "de hellige," eller "den indviet til *Herrens tempel*," — så vil den sidstnævntes "Helligste af det Hellige" antage et meget mere opbyggeligt aspekt.

Iacchus er yderligere Iao eller Jehovah; og Baal eller Adon, lige som Bacchus, var en fallisk gud. "Hvem vil opstige til Herrens bakke (det høje sted)? " spørger den hellige kong David, "hvem vil stå på stedet for hans *Kadushu* ך ך ך ך?" (Salmerne xxiv. 3). *Kadesh* kan i en henseende betyde at *hengive, glorificere, hellige*, og endda at indvie eller sætte til side; men det betyder også administrationen af lascivious riterne (Venus-tilbedelsen) og den sande fortolkning af ordet *Kadesh* er angivet ligefremt i *Femte Mosebog* xxiii. 17; *Hosea* iv. 14; og *Første Mosebog* xxxvii. fra versene 15 til 22. *Biblens* "hellige" *Kadeshuth* var identisk, med *Nautch-pigerne* i de senere Hindu pagoder, med hensyn til deres embedes pligter. Det Hebraiske *Kadeshim*, eller galli levede "ved Herrens hus, hvor kvinderne vævede klædninger til lunden," eller *Venus-Astartes buste*, siger det syvende vers i det tre-og-tyvende kapitel i *Kongebog* 2.

Dansen udført af David rundt om arken var "cirkel-dansen," sagt at være blevet foreskrevet af Amazonerne til *Mysterierne*. Sådan var *Siloah's døtres dans* (*Dommerbogen* xxi. 21, 23 *her og der*), og *Baal's springende profeter* (*Første Kongebog* xviii. 26). Det var ganske enkelt et karaktertræk i den *Sabeanske* tilbedelse, for den betegnede planternes bevægelse rundt om solen. At dansen var en *Bachhisk* ophidselse er

tydelig. Sistra blev brugt ved lejligheden, og hånen af Michael og Kongens svar er meget udtryksfuldt. *Isis Unveiled, Vol. II., p. 49.*

"Arken, hvori kimene for alle levende ting nødvendige med hensyn til at befolke jorden er bevaret, repræsenterer livets overlevelse, og åndens herredømme over stoffet, gennem naturens modsatrettede opponerende kræfter. I den Vestlige Rites Astro-Teosofiske kort, korresponderer Arken med navlen, og er placeret på den onde side, kvindens (månens) side, hvis ene symbol er den venstre søjle i Salomon's tempel — BOAZ. Umbilicussen er forbundet med ventriklen gennem placenta hvor i racens embryoer bærer frugt. . . Arken er den Hinduernes hellige *Argha*, og således kan relationen som den står i, i forhold til Noas ark let udledes når vi lærer at Arghaen var en aflang beholder, brugt af ypperstepræsterne som en offerskål ved tilbedelsen af Isis, Astarte, og Venus-Afrodite, alle sammen gudinder for naturens, eller stoffets skabende kræfter — derfor symbolsk repræsenterende Arken der indholdte kimene til alle levende ting." ("*Isis Unveiled*," Vol. II., p. 444.) Den som godtager at de Kabalistiske værker af i-dag, og Rabbinernes fortolkninger af Zohar, for at være gammel tids ægte Kabalistisk overlevering, tager fejl!* For Kabalaen som er tilgængelig for Europa og Amerika, indeholder ikke mere i-dag end på Frederik Schelling's tid, meget mere end "ruiner og fragmenter, endnu meget forvrængede levn af det *oprindelige system som er nøglen til alle religiøse systemer*" (Se Kabbala, af Prof. Franck, *Forord*). Det ældste system og den

* Forfatteren til "Qabbalah" foretager mange forsøg på endegyldigt at bevise Zohar's ælde. Således viser han at Moses de Leon ikke kunne have været forfatteren eller forfalskeren af Zohariske værker i det XIII'ende århundrede, som han er beskyldt for at være, fordi Ibn Gebirol udgav den samme filosofiske lære 225 år før Moses de Leon's tid. Ingen sand Kabalist eller videnskabsmand vil nogensinde benægte denne sandhed. Det er sikkert at Ibn Gebirol baserede hans doktriner på de ældste Kabalistiske kilder, nemlig "Chaldean Book of Numbers," så vel som nogle ikke længere intakte Midrashim, uden tvivl, de samme, som dem brugt af Moses de Leon. Men det er lige nøjagtig forskellen på de to måder at behandle de samme esoteriske emner på, som, mens det beviser det esoteriske systems enorme ælde, peger på den tydelig Talmudiske og endda Kristen sekterisk tone ved kompileringen og ordbøgerne i Zohar systemet af Rabbiner Moses. Ibn Gebriol *citerede aldrig fra Skrifterne* for at påtvinge læresætningerne. (se I. Myer's *Qabbalah*, p. 7). Moses de Leon har lavet Zohar om til det den er forblevet til at være i dag, "en løbende kommentar til . . . Pentateukens Bøger" (*ibid.*), med nogle få senere tilføjelser udført af Kristne hænder. En følger den arkaiske esoteriske filosofi, den anden, kun den del som blev tilpasset til de *tabte* Moses Bøger genoprettet af Ezra. Således, er det sådan at mens systemet, eller stammen som den oprindelige Zohar blev podet på, er af umådelig ælde, så er mange af de (senere) Zohar forgreninger stærkt farvede af de særegne synspunkter som de Kristne Gnostikere (Syriske og Kaldæiske) havde, venner og medarbejdere med Moses de Leon, der, som vist af Munk, godtog deres fortolkninger.

Kaldæiske Kabala var identiske. De seneste udlægninger af *Zohar* er de fra Synagogerne i de tidlige århundreder dvs., *Toraen*, dogmatisk og kompromisløs.

"Kongekammeret" i *Keops's Pyramide* er således et Egyptisk "Helligste af det Hellige." I dagene med Indvielses Mysterierne, var kandidaten som repræsenterede den solare gud, nødt til at nedstige i Sarkofagen, og repræsentere den energi-opladte stråle, der går ind i Naturens frugtbare livmoder. Da han opstår fra den følgende morgen, karakteriseres han som livets opstandelse efter forandringen kaldt Døden. I de store MYSTERIER varede hans figurative død to dage, da han rejste sig den tredje morgen samtidig med Solen, efter en sidste nat med grusomme prøvelser. Mens ansøgeren repræsenterede Solen — det alt-levendegørende Himmellegeme som hver morgen "genopstår" for at indgive liv i alt — så var Sarkofagen symbol på det kvindelige princip. Dette, i Egypten; dens form og skikkelse forandrede sig i hvert land, såfremt den forblev en beholder, et symbolsk *navis* eller det båd-formede fartøj, og en *beholder*, symbolsk, på kimene eller kimet for liv. I Indien, er det en "gylden" Ko som kandidaten til Brahminisme skal passere hvis han ønsker at være Brahmin, og blive DWIJA ("genfødt en *anden* gang"). Den halvmåne-formede *Argha* var hos Grækerne forbilledet på Himlens Dronning — Diana, eller Månen. Hun var den store Moder til al Eksistens, lige som Solen var Faderen. Jøderne, tilbad førhen Astoreth, så vel som efter deres metamorfose af Jehovah om til en *mandlig* gud, hvilket fik Esajas til at erklære: "*Jeres nymåner og fester* hader min sjæl," (i. 14); sigende dette, var han tydeligvis uretfærdig. Astoreth og Ny-månen (halvmånen *argha*) festerne, havde ikke nogen værre betydning som en form for fallisk tilbedelse end den skjulte mening med månen i generel forstand, som Kabalistisk direkte var forbundet med, og helliget til, Jehovah, som det er velkendt; med den ene forskel at den ene var kvindelig og den anden det mandlige aspekt af månen, og af stjernen Venus.

Solen (Faderen), Månen (Moderen), og Merkur-Thoth (Sønnen), var den tidligste Treenighed hos Egypterne, som personificerede dem i Osiris, Isis, og Thoth (Hermes). I ΠΙΣΤΙΣ ΣΟΦΙΑ, er de syv store guder, inddelt i to triader og den højeste Gud (Solen): den lavere Τριδυνάμεις, hvis kræfter respektivt residerer i Mars, Merkur og Venus; og den højere Triade ("de tre usete guder") som dvæler i Månen, Jupiter og Saturn; (se §§ 359 og 361 og *flg.*).

Dette nødvendiggør ikke noget bevis. Astoreth var i en henseende et upersonligt symbol på naturen, Livets skib bærende kimene til al væren gennem det uudgrundelige Sideriske Ocean. Og når hun ikke blev identificeret med Venus, lige som enhver anden "Himlens Dronning" som blev tilbudt kager og boller ved ofringer, så blev Astoreth refleksionen af den

Kaldæiske "Nuah, den Universelle Moder" (kvindelig Noa, betragtet som ét med arken), og af den kvindelige triade, Ana, Belita og Davikina; når de sammenblandes til ét kaldes de, "Højeste gudinde, frue for det Nedre Dyb, gudernes Moder, Jordens Dronning, og frugtbarhedens Dronning." Senere blev Belita eller *Damti* (havet), Moderen for *Byen Erech* (den store Kaldæiske Nekropolis) Eva; og nu er hun Jomfruen Maria, i den Latinske Kirke, repræsenteret stående på den halvmåneformede-måne, og, til tider på Kloden, for at variere programmet. *Naviën*, eller halvmåneformens skibs-lignende form, som i sig selv sammenblander alle disse almindelige symboler på livets skib, så som Noa's ark, Hinduernes Yoni, og Pagtens ark, er det kvindelige symbol på den Universelle "gudernes Moder," og ses nu under dens Kristne *symbol* i enhver Kirke, som *naven* (fra *navis*, skibet).* *Navisen* — det Sideriske fartøj — gøres frugtbar af Livets Ånd — den mandlige Gud; eller, lige som den lærde Kenealy (i hans *Apocalypsis*) meget passende kalder den — den Hellige Ånd. Indenfor Vestlig religiøs symbollære var Halvmåneformen mandlig, fuldmånen, denne universelle Ånds kvindelige aspekt. "Det mystiske ord *Alm*, som profeten Muhammed angav først i mange kapitler i Koranen, hentyder til *hende* som *Alm*, den ubesmittede Jomfru fra himlene. Og — det sublime der altid at falder ned i det tåbelige — det er fra denne rod *Alm*, at vi skal udlede ordet *Almeh* — de Egyptiske danse-piger. De sidstnævnte er "Jomfruer" af samme type som *Nautchniserne* i Indien, og de (kvindelige) *Kadeshim*, de Hellige i de Jødiske templer (de helliget til Jehovah, som repræsenterede begge køn), hvis *hellige* funktion i de Israelitiske helligdomme var *identiske* med *Nautchnisernes*.

Nu erklærer Eustathius at (ΙΩ) IO betyder *månen*, i *Argianernes* dialekt; og det var en af navnene på det samme i Egypten. Jablonski siger, "ΙΩ , Ioh, *Ægyptiis* LUNAM *significat neque habent illi in communi sermonis usu, aliud nomen quo Lunam, designent præter IO.*" Søjlen og Cirklen (IO), der nu udgør det første decimal tal, og som hos Pythagoræerne var det fuldkomne tal indeholdt i *Tetractisen*,† blev senere *først-og-fremmest et fallisk Tal* — blandt Jøderne, fremmest blandt alle, hos hvem det er den mandlige og kvindelig Jehovah.

Dette er hvordan en videnskabsmand forklarer det: —

* Timæus, Locrianeren, der taler om *Arka*, kalder hende "Princippet for de bedste ting." Ordet *arcane*, "skjult," eller hemmelig, er udledt fra *Arka*. "Det *Arcane* vises ikke til nogen undtagen den Allerhøjeste" (*Codex Nazareus*), hentydende til den kvindelige natur, og Ånd, den mandlige Kraft. Alle Sol-Guderne blev kaldt *Archagetos* "født fra *Arkaen*," den Himlenes guddommelige Jomfru-Moder.

† Fordi den er sammensat af ti prikker arrangeret triangulært i fire rækker. Det er *Tetragrammatonen* hos de Vestlige Kabalister.

"Jeg finder, på Uhlemann's Rosettesten, ordet *mund*, også i Seiffarth, f.eks., navnet på *Månen* brugt som en cyklus for Tid, deraf den *lunare måned* fra hieroglyffen

med og angivet som bestemmende, lige som det Koptiske I O H, eller I O H.

Det hebraiske ך ך׃ kan også bruges som I O H, for bogstavet *yau*, eller ך, blev brugt for *o* og for *u*, og for *v* eller *w*. Dette, før *Massoraen*, hvor ך blev brugt som ך = o, ך = u, og ך = v eller w. Nu har jeg fundet ud af ved egenhændig eftersøgning at den store særskilte funktion for guds-navnet Jehovah var betegnende for månens indflydelse som *årsagsgivende* for *skabelse*, og lige som med hensyn til dens nøjagtige værdi som et lunart år i den naturlige *måling af dage*, sådan som du fuldt ud vil se det. . . . Og her kommer dette samme lingvistiske ord fra en langt ældre kilde; nemlig, det Koptiske, eller snarere fra det gamle Egyptiske på det Koptiskes tid. " . . . (Fra et MS.)

Dette er desto mere bemærkelsesværdigt når Egyptologien sammenligner dette med det lidt som den kender til den Tebanske triade — sammensat af *Ammon*, *Mouth*, (eller *Mout*) og deres søn *Khonsoo*. Denne triade var, når den blev forenet, indeholdt i månen som deres fælles symbol; og når de var adskilte, var den *Khonsoo* som var guden, LUNUS, således sammenblandet med Thot og Phtah. Hans moder Mout(h) — navnet betegner forresten *Moder*, ikke *månen*, som kun var hendes Symbol — kaldes "Himlens Dronning"; "Jomfruen," osv., osv., lige som hun er et aspekt af Isis, Hathor, og andre moder gudinder. Hun var hustruen mindre end moderen for Ammon, hvis særegne titel er "hans Moders husbond." På en *statuette* ved Boulaq, Kairo, er denne triade repræsenteret (*Number 1981 Serapeum, Græsk Periode*) som en mumie-gud der holder tre forskellige sceptre i hans hånd, og bærer den lunare disk på hans hoved, den karakteristiske hårkrølle viser at designet repræsenterer det som *en barne* gud, eller "Solen," i triaden. Han var guden for Skæbnerne i Teben, og fremstår under to aspekter (1) som "Khonsoo, den Lunare gud, og Herre for Teben, *Nofir-hotpoo* — 'han som er i absolut hvile'; og (2) som Khonsoo *Iri-sokhroo*, eller 'Khonsoo, som udøver Skæbne': den førstnævnte forbereder begivenhederne og undfanger dem for de der er født under hans skabende indflydelse; den sidstnævnte sætter dem i aktivitet." (*Se Maspero's Definitioner*). Ved teogoniske permutationer bliver Ammon til Horus. HOR-AMMON, og Mout(h)-Isis ses ammende ham på en statuette fra den Saitiske periode. (*Abydos*.) På hans side, bliver Khonsoo, i denne transformerede triade til *Thot-Lunus*, "han som udvirker frelse." Hans pande er kronet med en *ibis's* hoved dekoreret med den *lunare* disk og diademmet kaldet *IO-tef*.

Nu findes alle disse symboler med sikkerhed reflekteret i (nogen anser dem for identiske med) *Yave*, eller Jehovah i Biblen. Dette vil blive

gjort klart for enhver som læser "*The Source of Measures*," eller "*Hebrew Egyptian Mystery*," og som forstår at de uafviselige, klare, og matematiske beviser som de *esoteriske grundlag*, eller systemet brugt ved bygningen af den Store Pyramide, og de arkitekturmæssige målinger i Salomon's Tempel (uanset den sidstnævnte er mytisk eller virkelig), Noa's ark, og Pagtens ark, er de samme. Hvis noget som helst i verden kan afgøre disputationen om at de gamle, lige så meget som de senere, Jøder (post-Babylonere), og især de førstnævnte, byggede deres teogoni og religion på de selv samme grundlag som alle Paganere gjorde, så er det spørgsmålet foran os.

Og nu kan det være lige så godt at minde læseren om hvad der blev sagt om I A O, i vores værk, "*Isis Unveiled*."

"Ingen anden guddom tilvejebringer en sådan variation af etymologier som Jaho, ej heller er der noget navn som kan udtrykkes så varieret. Det er kun ved at associere det med de Masoretiske punkter at de senere Rabbidere havde succes med at få Jehovah til at læse 'Adonai' — eller Herre, lige som Philo Byblus staver det med Græske bogstaver ΙΕΤΩ — IEVO. Theodoret siger at Samaritanerne udtalte det som Jahé (yahra), og Jøderne Yaho; hvilket som vi har vist ville få det til at være, I — Ah — O. Diodorus påstår at 'blandt Jøderne beretter de at Moses kaldte guden Iao.' Det er, derfor, baseret på *Biblens* autoritet selv, at vi derfor fastholder at før han indvielse af Jethro, hans svigerfader, vidste Moses aldrig noget om ordet Jaho."*

Det ovenfor nævnte modtager bekræftelse i et privat brev fra en meget lærd Kabbalist. I STANZA IV. og andet steds hævdes det at den eksoteriske Brahma (intetkøn), der så flabet og så ofte af Orientalisterne forveksles med Brahmâ — den mandlige, nogle gange kaldes *Kala-hansa* (Svanen i evigheden), og den esoteriske mening med *A-ham-sa*, er angivet. (Jeg — er — ham, *so ham* er lig med *sah* "han," og *aham* "Jeg" — et mystisk anagram og permutation). Det er også den "fire-ansigtede" Brahmâ, *Chatur mukha* (den fuldkomne kube) dannende sig selv *indeni*, og *fra* den uendelige cirkel; og yderligere brugen af 1, 3, 5, og $\frac{7}{4} = 14$, sådan som det esoteriske hierarki for Dhyān Chohanerne forklares. Med hensyn til dette kommenterer vores omtalte korrespondent på denne måde: —

"Med hensyn til de 1, 3, 5, og to gange 7, med hensigten og meget specielt 13,514, som på en cirkel kan læses som 31415 (eller π værdien), mener jeg ikke at der kan være nogen mulighed for tvivl; og især når det betragtes med symbol tegn på *sacr*; † 'Chakra,' eller Vishnu's Cirkel.

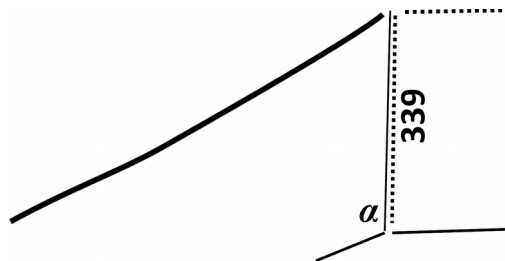
"Men lad mig bære din beskrivelse et skridt videre: — Du siger 'Den Ene fra

* Den studerende må være klar over at Jethro kaldes Moses's "svigerfader;" ikke fordi Moses virkelig var gift til en af hans syv døtre. Moses var en Indviet, hvis han nogensinde eksisterede, og som sådan en asket, en nazar, og kunne aldrig være gift. Det er en allegori lige som alt andet. Zipporah (den skinnende) er en af de personificerede Okkulte Videnskaber angivet af Revel-Jethro, den Midjan præste Indvier, af Moses, hans Egyptiske elev. "Brønden" som Moses satte sig ned ved i hans flugt fra Faraoen symboliserer "brønden for Viden."

† På Hebraisk det falliske symbol *lingham* og *Yoni*.

Ægget, de seks, og de fem (Se Stanza IV., Bog I.) giver tallene 1065, værdien på den første fødte'. . . . Hvis det er tilfældet, så har vi i 1065 det berømte navn for Jehovah, *Jve* eller *Jave*, eller Jupiter, og ved forandring af $\overline{11}$ til $\overline{12}$ eller *h* til *n*, derefter $\overline{11}$ eller det Latinske *Jun* eller Juno, grundlaget for den Kinesiske gåde, nøglen til at måle tallene på Sni (Sinai) og Jehovah der kom ned på dette bjerg, hvis tal (1.065) blot er brugen af vores forhold med 113 til 355 fordi $1.065 = 355 \times 3$ som er omkredsens forhold til diameteren af $113 \times 3 = 339$. Således indikerer den første fødte af Brahmâ Prajâpati (eller enhver Demiurg) en måling af en cirkulær relation taget fra *Chakraet* (eller Vishnu) og, som nævnt ovenfor, den Guddommelige manifestation antager formen for liv og den første fødte."

"Det er en næsten enestående ting: Ved indgangspassagen til Konge kammeret er målingen fra *fra overfladen af det Store Skridt** og det Store Galleri til toppen af det omtalte galleri, ved meget omhyggelige målinger af Piazzî Smyth angivet til 339 tommer. Tag A som et centrum og beskriv en cirkel med dens radius; diameteren i denne cirkel vil være $339 \times 2 = 678$, og disse tal er de for udtrykket og *ravnen*, i 'Duen og ravnen' scenerne eller billederne for Noas Oversvømmelse; (radiusen er brugt for at vise inddelingen i to dele, som er 1.065 hver)

for 113 (*mennesket*) $\times 6 = 678$; og diameteren til en omkreds på 1.065×2 — så har vi her en indikation på det kosmiske *menneske* på dette høje niveau eller skridt, ved *indgangen* til Konge Kammeret (det Helligste af det Hellige) — *som er livmoderen*. Nu er denne passage af en sådan højde at et menneske for at komme ind *må bøje sig*. Men et menneske *opret* er 113, og brudt, eller bøjet, bliver han $\frac{133}{2} = 56.5$ eller $\frac{5 \cdot 65}{11} \times 10$ eller Jehovah. Det vil sige at han person-

ificerer† ham som gående ind i det Helligste af det Hellige. Men hos Hebraisk Esoterisme var Jehovah's *hovedfunktion* at *give børn*, osv., og dette fordi, han ved hans navns tal, var han *målet for det lunare år*, hvis tidscyklus, blev opfattet som det *årsagsgivende til skabende handling* og derfor blev det tilbudt og tryglet til, fordi det ved dets faktor af 7 (syv) løb så koordineret med perioderne for fremskyndelsen, levedygtigheden, og drægtigheden."

Denne opdagelse forbinder Jehovah endnu mere med alle andre skabende og formerende guder, solare og lunare, og især med "Kong" *Soma*, den Hinduistiske *Deus Lunus*, månen, på grund af den esoteriske indflydelse tillagt denne planet indenfor Okkultisme. Der er imidlertid andre bekræftelser på det, i den Hebraiske tradition selv. Adam omtales ved

* Det er ved dette skridt at man ankommer på planet for niveauet eller gulvet og den åbne indgang til Konge kammeret, det Egyptiske "Helligste af det Hellige."

† Kandidaten til indvielse personificerede altid templets gud han tilhørte, lige som Ypperstepræsten personificerede guden til alle tider; lige som Paven nu personificerer Peter og endda Jesus Kristus ved at gå ind i det indre alter — det Kristne "Helligste af det Hellige."

Maimonides (More Nevochim, "The Guide of the Perplexed" — sandelig!) i to aspekter; som et menneske, lige som alle andre født af en mand og en kvinde, og — som Månens profet; grunden til dette gøres nu klart, og er nødt til at blive forklaret.

Adam, som den formodede store "Forfader til den menneskelige race," er, som Adam Kadmon, gjort i Guds *billede* — derfor, et priapisk billede. Det Hebraiske ord *sacr*, og *n'cabvah* er, bogstaveligt oversat, *lingham* (fallos) og *yonit*, på trods af deres oversættelse i Biblen (*Første Mosebog i. v. 27.*) "mandlig og kvindelig." Der siges det "Gud skabte '*Mennesket i sit eget billede*'. . . . i Guds billede skabte han ham, *mandlig og kvindelig* skabte han dem," den androgyne Adam-Kadmon. Dette Kabalistiske navn er nu ikke et for et levende menneske, ej heller for et menneske eller guddommeligt Væsen, men for de to køn eller formeringsorganer, med sprogets først-og-fremmest sædvanlige Bibelske oprigtighed på Hebraisk kaldt, *sacr* og *n'cabvah**; disse to er derfor, *billedet* hvor under "Herren Gud" normalt kom til syne for sit udvalgte folk. At det er sådan, bevises unægtelig af næsten alle symbologerne og Hebraiske lærde så vel som af Kabalaen. Derfor er Adam i en henseende Jehovah. Dette gør en anden generel tradition i Østen klar, nævnt i *Gregorie's "Notes and Observations upon several passages in Scripture"* (1684. *Vol. 1 pp. 120-21*) og citeret af Hargrave Jennings i hans *Phallicism*: "At Adam blev beordret af Gud til at hans døde krop skulle holdes ovenfor jorden indtil den blev forpligtiget til den *midterste jord* af en præst af den aller Højeste Gud." Derfor, "prædikede Noa dagligt i arken foran ADAM'S KROP," eller foran Fallossen i *arken*, eller igen, det Helligste af det Hellige. Han som er Kabalist og er vant til de uophørlige permutationer af Bibelske navne, når de først fortolkes numerisk og symbolsk, vil forstå hvad som menes. Jehovah, udgør fra de to ord som hans navn er sammensat af "den oprindelige idé om kvinde-mand, som fødsels-ophav, for ' var *membrum virile* og *Houah* var *Eva*." Så . . . "den *fuldkomne ene*, som ophav til målingerne, tager også form af *fødsels* oprindelsen, lige som den *hermafroditiske ene*; deraf den falliske brug af formen." ("*Source of Measures*," 159). Desuden viser og påviser den samme forfatter numerisk og geometrisk, at (*a*) *Arets*, jord, *Adam*, *mennesket*, og *H'Adam* er beslægtede med hinanden, og er *personificeret* under en form i Biblen, lige som den Egyptiske og Hebraiske Mars, *guden for skabelse*; og (*b*) at Jehovah, eller "*Jah* er

* Jehovah siger til Moses "mit navns Sum er *Sacr*, bæreren af kimen" — *fallos*. "Det er bebudelsens vehikel, og det *sacr* er passeret ned gennem tidsaldrene til den Romerske præsts *sacr-factum*, og *sacr-fice*, og *sacrament* i den Engelsk talende race." (*Source of Measures*, p. 236) Derfor er ægteskab et *sacramente* i Græske og Romerske Kirker.

Noa, eller *Jehovah er Noa* ville på Hebraisk være יְהוָה , eller bogstaveligt på Engelsk, *Tomme*."

Det ovenfor nævnte tilvejebringer, derfor, en nøgle til de omtalte traditioner. Noa, en guddommelig permutation, Menneskehedens formodede frelser, som bærer hans ark eller *argha* (månen), alle levende tings kim, tilbeder foran "Adam's krop," en krop som er billedet på, og den selv en *Skaber*. Derfor kaldes Adam "Profeten fra Månen," *Arghaen* eller det "Helligste af det Hellige" fra י (Yodh). Dette viser også oprindelsen til den populære Jødiske tro at Moses ansigt *er i månen* — *dvs.*, pletterne i Månen. For Moses og Jehovah er endnu en gang permutationer, som der et blevet Kabalistisk vist. Forfatteren til "Source of Measures" (p. 271) siger: "Der er en sandhed med hensyn til Moses og hans værker som er for vigtig at udelade. Da han instrueres af Herren i hans mission, er *kraft* navnet brugt af Guddommen, *Jeg er det Jeg er*, de Hebraiske ord er: —

אֲשֶׁר־יְהוָה

en variations læsning af יְהוָה . Nu er Moses מֹשֶׁה , og lig med 345. Tilføj værdierne for den *nye form* på navnet Jehovah, $21 + 501 + 21 = 543$, eller, ved en spejlvendt læsning, 345; således, visende at Moses er en form for Jehovah i denne kombination. $21 \div 2 = 10.5$, eller, spejlvendt, 501, så at *asher* eller *det i Jeg er det Jeg er* ganske enkelt er en guide til brugen af 21 eller 7×3 ; $501^2 = 251 +$, et meget værdifuldt pyramide tal, osv., osv.

Af hensyn til en klarere forklaring til fordel for ikke-Kabalister angiver vi det således: "Jeg er den Jeg er" er på Hebraisk: —

<i>Âhiyé</i>	<i>Asher</i>	<i>Âhiyé</i>
ה י ה א	ר ש א	ה י ה א
5, 10, 5, 1	200, 300, 1	5, 10, 5, 1

Tilføj tallene fra disse adskilte ord og du har: —

אֲהִי־ה	אֲשֶׁר	אֲהִי־ה
21	501	21

(som relaterer til processen for nedstigning i ild på bjerget for at skabe mennesket, osv., osv.), og som forklares til kun at være et *check* og brug af tallene for bjergene; for: — på den ene side har vi $10 + 5 + 6 = 21$, ned i midten 501, og på den anden side $6 + 5 + 10 = 21$." (Fra den samme forfatter.) (Se § XXII., "Symbol læren for *Mysterie Navnet IAO*.")

Det "Helligste af det Hellige," både Kabalistisk og Rabbinsk, vises således som et internationalt symbol, og fælles ejendom. Ingen af dem har deres oprindelse hos Hebræerne; men på grund af den for realistiske behandling af de halvt-indviede Levitter, har symbolet hos dem erhvervet en betydning som næppe det næppe har hos noget andet folk ind til denne dag,

og som det oprindeligt aldrig ment at skulle have hos den sande Kabalist. *Ling-hamen* og *Yonien* hos den moderne gennemsnits Hindu, er selvfølgelig, umiddelbart betragtet, ikke noget bedre end det Rabbinske "Helligste af det Hellige," — men *det er ikke værre*; og dette er en pointe nået mod de Kristne bagvaskere af de Asiatiske religiøse filosofier. For, med hensyn til sådanne religiøse myter, i den skjulte symbollære hos en trosretning og filosofi, så bør *ånden* i de fremlagte læresætninger bestemme deres relative værdi. Og, hvem vil sige, at, denne såkaldte "Visdom," anvendt udelukkende med henblik på brug og til fordel for en lille nation, undersøgt begge veje, nogensinde har udviklet sig til noget som helst der ligner national etik. Profeterne er der til at vise livets gang, før, under, og efter Moses dage, hos det udvalgte men "stiv-nakkede" folk. At de en gang havde Visdoms-Religionen og brugen af det universelle sprog og dets symboler til deres rådighed og i deres besiddelse, bevises ved at den samme esoterisme eksisterer ind til denne dag i Indien med hensyn til det "Helligste af det Hellige." Dette var og er stadigvæk, som sagt, passagen gennem den "gyldne" ko *i den samme bøjedede position* som den vist i pyramidens galleri, som identificerede mennesket med Jehovah i den Hebraiske esoterisme. Hele forskellen ligger i Fortolkningens Ånd. Hos Hinduerne lige som hos de gamle Egyptere var og er denne ånd fuldstændig metafysisk og psykologisk; hos Hebræerne var den *realistisk* og *fysiologisk*. Den pegede først på den seksuelle adskillelse af den menneskelige race (Eva giver fødsel til Kain-Jehovah, som vist i "Source of Measures"); til fuldbyrdelsen af jordisk fysiologisk forening og undfangelse (som i allegorien om Kain der udgyder Abel's blod — *Habel*, det kvindelige princip) og — barnefødsel; en proces vist at være begyndt i den Tredie Race, eller med Adam's TREDIE søn, Seth, med hvis søn Henoch, mennesket begyndte at kalde sig selv *Jehovah* eller *Jah-hovah*, den mandlige Jod og Havah eller Eva — nemlig, *mandlige og kvindelige væsner*.* Således ligger forskellen i den religiøse og etiske følelse, men de to symboler er identiske. Der er ingen tvivl om dette, hos den fuldt indviede Judæiske Tanaim, var symbollærens indre betydning lige så hellig i dens abstraktion som hos de gamle Aryanske Dwijaer. Tilbedelsen af "guden i arken" daterer sig kun fra David af; og i et årtusinde vidste Israel ikke noget om nogen fallisk Jehovah. Og nu er den gamle Kabala, redigeret og gen-redigeret, blevet inficeret med det.

Hos de gamle Aryanere var den skjulte mening storslået, sublim, og poetisk, uanset hvor meget deres symbols ydre *nu* imidlertid taler imod påstanden. Ceremonien med at passere gennem

* I det fjerde kapitel i Første Mosebog, v. 26, er det fejl-oversat, ". . . Og han kaldte hans navn *Enos* (menneske); derefter begyndte menneskerne at påkalde Herrens navn." — hvilket ikke har nogen mening, da Adam og de andre havde gjort det samme.

det Helligste af det Hellige (nu symboliseret ved koen), i begyndelsen gennem templet *Hiranya gharba* (det radierende Æg) — i sig selv et symbol på Universel, abstrakt natur — betød åndelig undfangelse og fødsel, eller rettere *gen-fødsel* af den individuelle og hans regenerering: det *bøjede* menneske ved indgangen til *Sanctum Sanctorum*, klar til at passere gennem moder naturens matrix, eller det fysiske væsen klar til at gen-blive det oprindelige åndelige Væsen, det præ-natale MENNESKE. Hos Semitten, betød dette *bøjende* menneske *faldet* af Ånden ned i stoffet, og dette *fald* og *degradering* blev ophøjet af ham med det resultat at Guddommen blev trukket ned til menneskets niveau. For Aryaneren, repræsenterede symbolet adskillelsen af Ånd fra stof, dets forening ind i og tilbagevenden til dens oprindelige Kilde; for Semitten, det åndelige menneskes ægte-skab med materiel kvindelig natur, det fysiologiske tog forrang over det psykologiske og rent immaterielle. De Aryanske synspunkter om symbol læren var de fra hele den Paganske verden; Semittens fortolkninger emanerede fra, og var først-og-fremmest de fra en lille stamme, som således markerede dens nationale træk og de idiosynkratiske mangler, som kendetegner mange af Jøderne ind til denne dag — grov materialisme, selvished, og sensualitet. De havde lavet en handel, gennem deres fader Jakob, med deres stamme guddom, selv-ophøjet ovenover alle andre, og en *pagt* om at hans "sæd skal være som jordens støv"; og denne guddom kunne ikke have noget bedre billede videre frem end det for symbolet på formering, og, som repræsentation, et *tal* og tallene.

Carlyle har viise ord til begge disse nationer. Hos de Hinduistiske Aryanske — de mest metafysiske og åndelige folk på jorden — har religion med hans ord, altid været, "en evigtvarende lede-stjerne, som stråler mere lyst i himlen jo mørkere natten gror omkring ham her på jorden." Hinduens religion løsriver ham fra denne jord; derfor, er ko-symbolet, selv nu, en af de mest storslåede og mest filosofiske blandt alle andre i dens indre mening. For "MESTRENE" og "Herrerne" over Europæiske kræfter — Israellitterne — gælder visse ord fra Carlyle endnu mere beundringsværdigt; for dem "er religion en viis forsigtig følelse grundet i *ren beregning*" — og det var sådan fra begyndelsen. Efter at have bebyrdet sig selv med den, følte de Kristne nationer sig bundet til at forsvare og *poetisere* den, på bekostning af alle andre religioner.

Men sådan var det ikke hos de gamle nationer. For dem betød passage indgangen og sarkofagen i Konge kammeret regenerering — ikke formering. Det var det mest højtidelige symbol, sandelig et *Helligste af det Hellige*, hvor i de udødelige Hierofanter og "Guds Sønner" blev skabt — aldrig dødelige mennesker og Sønner af lyst og kød — som nu i den skjulte betydning hos den Semittiske Kabalist. Grunden til forskellen i de to racers synspunkter er let at gøre rede for. Den Aryanske Hindu tilhører nu de ældste racer på jorden; den Semitiske Hebræer til den seneste. Den ene er næsten en

million år gammel; den anden er en mindre under-race nogle 8.000 år gammel og ikke mere.*

Men Fallisk tilbedelse har kun udviklet sig med det gradvise tab af nøglerne til den indre mening i religiøse symboler; og der var en dag hvor Israelitterne havde trosopfattelser så rene som Aryanerne har. Men nu, er Jødedommen, *udelukkende* bygget på Fallisk tilbedelse, blevet en af seneste trosretninger i Asien, og teologisk en religion af had og ondskab mod enhver og alting udenfor dem selv. Philo Judæus viser hvad der var den ægte Hebraiske tro. De hellige Skrifter, siger han, forskriver hvad vi bør gøre . . . *beordrende os at hade hedningen og deres love og institutioner*. De hadede Baal og Bacchus tilbedelse offentligt, men lod deres værste træk blive tilladt fulgt hemmeligt; og det er hos de Talmudiske Jøder at naturens storslåede symboler blev mest profanerede. Hos dem, som nu vist ved opdagelsen af nøglen til den korrekte læsning af Biblen — blev Geometri, den *femte* guddommelige Videnskab ("femte" — fordi den er den *femte nøgle* i serien på de Syv Nøgler til det Universelle esoteriske sprog og symbolære) vanhelliget, og hos dem anvendt til at skjule de mest jordiske og groft seksuelle mysterier, hvor i både Guddom og religion blev degraderet.

Vi fortælles at det er nøjagtigt det samme med vores Brahmâ-prajâpati, med Osiris og alle andre *skabende* guder. Helt rigtigt, når deres riter bedømmes eksoterisk og eksternt; som vi ser det, det modsatte når deres *indre* mening afsløres. Hindu Linghamen er — helt uafviseligt — identisk med "Jakobs Søjle." Men forskellen synes, som sagt, at bestå i at *Linghamens* esoteriske betydning var for fuldt ud hellig og metafysisk til at blive afsløret for den profane og den vulgære; derfor blev dens overfladiske tilsynekomst overladt til mængdens spekulationer. Ej heller ville den Aryanske Hierofant og Brahmin, i deres stolte eksklusivitet og tilfredsstillelsen ved deres viden, gennemgå besværet med at skjule dens oprindelige *nøgenhed* under snedige udarbejdede fabler; mens Rabbineren, der havde fortolket symbolerne til at passe til hans egne formål, var nødt til at skjule den rå betydning; og dette tjente et dobbelt formål — den at beholde hemmeligheden for ham selv og at ophøje ham selv

* Strengt taget, er Jøderne en kunstig Aryansk race, født i Indien, og tilhører den Kaukasiske inddeling. Ingen som er familiær med Armenierne og Parsierne kan fejle i at genkende den samme Aryanske, Kaukasiske type i de tre. Fra de syv oprindelige typer i den Femte Race er der nu kun tre tilbage på Jorden. Som Prof. W. H. Flower rammende sagde i 1885, "Jeg kan ikke modstå den konklusion som så ofte er blevet nået frem til af forskellige antropologer — at det oprindelige menneske, uanset hvad han måtte have været, i løbet af tidsaldrene delte sig i tre ekstreme typer, repræsenteret af den Kaukasiske Europæiske, den Mongolske i Asien, og den Etiopiske i Afrika, og at alle eksisterende individer af arter kan arrangeres rundt om disse typer. . . ." (The President's address at the *Anthrop. Inst. of Great Britain*, osv.) Taget i betragtning at vores Race har nået dens Femte Under-race, hvordan kan det så være anderledes?

i hans formodede monoteisme over *hedningen*, som hans *Lov* beordrede ham at hade.* En ordre som nu også glædeligt godtages af de Kristne, på trods af en anden og senere ordre — "elsk hinanden." Både Indien og Egypten havde og har deres hellige lotusser, som symboler på det samme "Helligste af det Hellige" — Lotussen groende i vandet, et dobbelt feminint symbol — *bæreren* af dens egen sæd og rod til alt. Virâj og Horus er begge mandlige symboler, emanerende fra den *androgyn* Natur, en fra Brahmâ og hans kvindelige modpart Vâch, den anden, fra Osiris og Isis — aldrig fra den Ene uendelige Gud. I de Judæiske-Kristne systemer er det anderledes. Mens lotussen, der indeholder Brahmâ, Universet, vises groende ud af Vishnu's *navle*, det *Centrale punkt* i det Uendelige Rums Vande, og mens Horus udspringer fra lotussen i den *Himmelske Nil* — så nedgøres alle disse abstrakte panteistiske ideer og gøre jordisk konkrete i Biblen: man er næsten tilbøjelig til at sige at i det *esoteriske* er de *grovere og endnu mere antropomorfe*, end i deres *eksoteriske* angivelse. Tag som et eksempel det samme symbol, selv i dens Kristne anvendelse; *liljerne* i Ærkeenglen Gabriels hånd (*Lukas i. 28*). Indenfor Hinduismen er — det "Helligste af det Hellige" en universel abstraktion, hvis *dramatis personæ* er Uendelig Ånd og Natur; indenfor Kristen Judaisme, er det en *personlig Gud*, *udenfor* denne Natur, og den menneskelige Livmoder — Eva, Sarah, osv., osv.; deraf, en antropomorfisk fallisk gud, og hans billede — mennesket.

Således hævdes det, med hensyn til indholdet i Biblen, at en af to hypoteser er nødt til at blive godtaget. Enten var der bag den symbolske erstatning — Jehovah — en ukendt, uopfattelig Guddom, den Kabalistiske Ain-Soph; eller, så var Jøderne fra begyndelsen ikke noget bedre end det døde-bogstavs *Lingham*-† tilbedere i Indien af i-dag. Vi siger, at det var det førstnævnte; og at, Jødernes hemmelige eller esoteriske tilbedelse, derfor, var den samme Panteisme som de Vedantiske filosoffer anklages for i dag; Jehovah var en *erstatning* med henblik på en eksoterisk national trosretning, og havde ingen vigtighed eller virkelighed i øjnene på de lærde præster og filosoffer — Saddukæerne, de

* Når som helst sådanne analogier mellem Hedningerne og Jøderne, og senere de Kristne, blev påpeget, så var det de sidstnævntes uforanderlige skik at sige at det var *Djævlens* værk som tvang Paganerne til at efterligne Jøderne med henblik på at kaste mudder på religionen om *den ene, sande levende Gud*. Faber siger meget retfærdigt til dette "Nogle har troet at Hedningerne var ynkelige kopister af Israelitterne, og at hvert ligheds-punkt var lånt fra de Mosaiske Institutter. Men denne teori vil på ingen måde løse problemet: både fordi vi oplever de selv samme ligheder i ceremonierne hos nationer helt forskellige fra Palæstina, som vi gør det i riterne i deres umiddelbare nærhed, og fordi det synes utroværdigt at alle skulle have lånt fra en som der var universel uvilje imod og afskyet." (*Pagan Idol. I.*, 104.)

† Deres indviede *søjler* (uslebne stene) rejst af Abraham og Jakob var LINGHI.

mest forfinede så vel som de mest lærde af alle de Israelitiske sekter, som står som et levende bevis med deres respektløse afvisning af enhver tro, undtagen LOVEN. For hvordan kunne de som opfandt det forbløffende system nu kendt som Biblen, eller deres efterfølgere som vidste, sådan som alle Kabalister gør det, at den således var opfundet med henblik på en populær *blindgyde* — hvordan kunne de, spørger vi, føle ærbødighed for et sådant fallisk symbol og et TAL, som Jehovah uafviseligt vises at være i de Kabalistske værker? Hvordan kunne nogen værdig til navnet som en filosof, og som kender den virkelige *hemmelige* mening med deres "Jakob's søjle," deres *Betel*, olie-salvede *phalli*, og deres "Bronze *Slange*," tilbede sådan et grovt symbol, og tjene det, seende i det deres "Pagt" — Herren Ham-selv! Lad læseren vende sig til *Gemara Sanhedrin* og bedømme det. Som forskellige forfattere har vist det, og som brutalt påstået i Hargrave Jennings' *Phallicism* (p. 67) "*Vi ved fra de Jødiske optegnelser at Arken indeholdte et stebord. . . . denne sten var fallisk, og alligevel identisk med det hellige navn Jehovah . . . som skrevet uden punkter på Hebraisk med fire bogstaver, er J-E-V-E eller JHVH (H'et er blot en aspireret konsonant og det samme som E). Denne proces efterlader os to bogstaver I og V (i en anden udgave U); derefter har vi det 'Helligste af det Hellige' hvis vi placerer I'et i U'et; vi har også Linghaen og Yonien og Arghaen hos Hinduen, Isvara og den 'højeste Herre'; og her har vi hele hemmeligheden om dens mystiske og ærke-himmelske indførsel, bekræftet i sig selv ved at være identisk med Linyoni (?) Pagtens Ark.*"

De Bibelske Jøder af i-dag daterer sig ikke fra Moses men fra David — endda godtagende identiteten af de gamle originale med de senere og omformulerede Mosaiske skrifter. Før denne tid er deres nationalitet tabt i det forhistoriske mørkes tåger, hvis slør nu fratrækkes så meget som vi har plads til at gøre det. Det er kun til dagene for det Babyloniske fangenskab som det Gamle Testamente kan refereres til af den mest milde kritik, lige som de approksimerede korrekte opfattelser som var i omløb omkring Moses tid. Selv så fanatiske Kristne og tilbedere af Jehovah som Pastor. Hr. Horne, er nødt til at indrømme de talrige forandringer og omformninger udført af senere udgivere af "Guds Bog," siden den blev *fundet* af Hilkiyah (Se "*Introduction to the Old Testament*," og også *Bishop Colenso's "Elohistic and Jehovistic writers"*); og at "*Pentateuken fremstod ud af de oprindelige eller ældre dokumenter, ved hjælp af et SUPPLERENDE Et.*" De Elohitiske tekster blev om-skrevet 500 år efter Moses tid; de Jehovitiske 800, baseret på den Bibelske kronologis autoritet selv. Derfor, hævdes det at guddommen, repræsenteret som organet for skabelse i hans søjleform, og som et symbol på det tve-kønnede organ i taltegnets værdien i hans navns bogstaver, eller *Yodh* (fallos), og *He* (åbningen, eller

Livmoderen) ifølge Kabalistisk autoritet — er af en langt ældre dato end *Elohim* symbolerne og er lånt fra de *eksoteriske* Paganske riter; og Jehovah er således på linje med *Linghamen* og *Yonien* fundet ved enhver vejkant i Indien.

Lige som IAO i mysterierne var forskellig fra Jehovah, således var den senere Iao og Abraxas fra nogle Gnostiske sekter identisk med Hebræernes gud, som var den samme med den Egyptiske Horus. Det er ubestrideligt bevist ved "hedningers" lige som ved de Gnostiske "Kristnes" gemmer. I Matter's samling af sådanne gemmer er der en "Horus" siddende på en lotus, indskrevet ΑΒΡΑΞΑΞΙΑΩ (Abraxas Iao) — en benævnelse nøjagtig parallel med den så hyppige ΕΙΣ ΖΕΤΣ ΣΑΡΑΠΗ (*Eis zets serapi*) om de samtidige Hedenske gemmer; og skal derfor kun oversættes som "Abraxas er den Ene Jehovah" (King's *Gnostics*, p. 327). Men hvem var Abraxas? Som den samme forfatter viser det — "den numeriske Kabalistiske værdi på navnet Abraxas refererer direkte til den Persiske titel på guden 'Mithra,' Hersker over året, tilbødt fra de tidligste tider under betegnelsen Iao." Således, Solen, i et aspekt, månen eller den Lunare skytsånd, i en anden, den skabende guddom som Gnostikerne salutede som "Du som præsiderer over Faderens og Sønnens Mysterier, som skinner i natte-tiden, havende *rang nummer to*, den første Herre for Død."

Det er kun i hans egenskab som skytsånd for månen, at den sidstnævnte krediteres med at være vores Jords forælder i den gamle kosmogoni, at Jehovah nogensinde kunne blive betragtet som *skaber* af vores klode og *dens* Himmel, nemlig, Firmamentet.

Viden om alt dette vil, imidlertid, ikke være noget bevis for den gennemsnitlige snæversynede. Missionærere vil fortsætte med de mest voldsomme angreb på de Indiske religioner, og Kristne som altid med det samme uvidende selvtilfredse smil læse disse latterlige uretfærdige ord fra Coleridge, "Det er højest værdigt at observere at de inspirerede skrifter modtaget af de Kristne *er forskellige fra alle andre bøger som FOREGIVER INSPIRATION*, fra de Brahminske Skrifter, og endda fra Koranen, i deres stærke og hyppige *anbefaling af SANDHED (! !)*. . . ."

§ XVIII.

OM DEN "FALDNE ENGELS" MYTE,
I DENS FORSKELLIGE ASPEKTER.

A.

DEN ONDE ÅND: HVEM, OG HVAD?

VORES nuværende uenighed er udelukkende med teologien. Kirken påtvinger troen på en personlig gud og en personlig djævel, mens Okkultismen viser det fejlagtige i en sådan tro. Og dog er Naturen for Panteisterne og Okkultisterne, lige så vel som for Pessimisterne, ikke noget bedre end "en takkelig moder, men stenkold" — det er kun sandt for så vidt som den *ydre* fysiske natur angår. De er begge enige om, at for den overfladiske observatør er hun intet andet end et umådeligt slagte-hus hvor i slagtere bliver ofre, og ofre skarprettene på deres side. Det er helt naturligt at den pessimistiske inklinerede profane, når denne først er overbevist om Naturens talrige mangler og fejltagelser, og især hendes selvfortærende tilbøjeligheder, skulle forestille sig dette skulle være det bedste bevis på at der ikke er nogen guddom *in abscondito* indeni Naturen, ej heller noget guddommeligt i hende. Ej heller er det mindre naturligt at materialisten og fysikeren skulle forestille sig at alt skyldes blind kraft og tilfældighed, og skyldes den *stærkestes* overlevelse, endda mere end den bedst *egnede*. Men Okkultisterne, som anser fysisk natur som et bundt af de mest varierede illusioner på planet for bedrageriske opfattelser; som i enhver pine og lidelse kun genkender de nødvendige kvaler for uophørlige frembringelser: en serie af stadier hen mod en altidgroende fuldkommenhed, som er synlig i den stille indflydelse fra den aldrig-fejlende Karma, eller *abstrakt* natur — Okkultisterne, siger vi, betragter den store Moder anderledes. Ve de som lever uden lidelse. Stilstand og død er fremtiden for alt som vegeterer uden en forandring. Og hvordan kan der være forandring til det bedre uden proportional lidelse under det forudgående stadie? Er det ikke dem som har lært den bedrageriske værdi af jordiske håb og illusoriske lokkemidler i den ydre natur som er skæbnebestemt til at løse livets store problemer, pine, og død?

Hvis vores moderne filosoffer — forudgået af de middelalderlige lærde — har hjulpet dem selv til mere end én grundlæggende ide om oldtiden, så har teologerne bygget deres Gud og hans Ærkeengle, deres Satan og hans Engle, sammen med Logosen og hans stab, fuldstændig ud fra *dramatis personæ* i de gamle hedenske Gudekredse. De ville have været

velkommen til dette, havde de ikke snedigt forvrænget de oprindelige figurer, forvansket den filosofiske mening, og draget fordel af Kristendommens uvidenhed — resultatet af lange tidsaldre med mental søvn, hvorunder menneskeheden kun blev tilladt at tænke ved stedfortræder — kastede ethvert symbol ned i den mest uløselige forvirring. En af de mest syndefulde resultater i denne retning, var transformationen af deres guddommelige *alter ego* til deres teologis groteske Satan.

Da hele filosofien om problemet om det onde afhænger af den korrekte forståelse af konstitutionen af naturens og menneskets *indre* væren, af det guddommelige indeni dyret, og deraf også hele systemets korrekthed som det er angivet i disse sider, med hensyn til evolutionens krone på værket — MENNESKET — så kan vi ikke tage tilstrækkelig nok forholdsregler imod teologiske påhit. Da den gode Skt. Augustin og den fyrige Tertullian kaldte Djævlen "Guds abe," så kan det tillægges udvidenheden i den tidsalder de levede i. Der er mere vanskeligt at undskylde vores moderne forfattere af samme grund. Oversættelsen af Mazdeansk litteratur har for de Romerske Katolske forfattere tilvejebragt en påskud med hensyn til at bevise deres pointe i den samme retning endnu en gang. De har draget fordel af Ahura Mazda's duale natur i Zend Avesta og Vendidad, og af hans Amshaspendere, med henblik på vægtlægge videreførelsen af deres vilde teorier endnu mere. *Satan er en plagiator og kopist ved forventning* om religionen som kom tidsaldre senere. Det var en af den Latinske Kirkes genistregere, dets bedste triumf-kort efter tilsynekomsten af Spiritualisme i Europa. Dog kun, generelt, en *succès d'estime*, selv blandt de som ikke er interesseret i hverken Teosofi eller Spiritualisme, alligevel bruges våbnet ofte af de Kristne (Romerske Katolske) Kabalister imod de Østlige Okkultister.

Selv nu er Materialisterne helt harmløse, og kan betragtes som Teosofiens venner, når der sammenlignes med nogle fanatiske "Kristne" (lige som de kalder sig selv, "Sektiske" sådan som kalder vi dem) Kabalister, på Kontinentet. Disse læser *Zohar*, ikke for at finde gammel Visdom i den, men for i dens vers, ved at lemlæste teksten og dens mening, at opdage Kristne dogmer, hvor ingen nogensinde kunne have været ment; og, efter at have udfisket dem ved hjælp af Jesuitisk causeri og lærdom, så fortsætter de formodede "Kabalister" med at skrive bøger og at vildlede mindre indsigtfulde studerende af Kabalaen.*

* Sådan en *pseudo*-Kabalist var Marquis de Mirville i Frankrig, som, efter at have studeret *Zohar* og andre gamle overleveringer af Jødisk Visdom under "Chavalier" Drach, en gammel Rabbinsk Kabalist konverteret til den Romerske Kirke — med hans hjælp skrev et halvt dusin bind fyldt med bagtalelse og bagvaskelser imod enhver prominent Spiritualist og Kabalist. Fra 1848 op til 1860 forfulgte han uophørligt den gamle Grev d'Ourches, en af de tidligste Østlige Okkultister i Frankrig, en mand hvis omfang af okkult viden aldrig vil blive værdsat korrekt af hans overlever, fordi han slørede hans virkelige trosopfattelser og viden under Spiritismens maske.

Må vi så ikke blive tilladt at trække vod i Fortidens dybe floder, og således bringe rod ideen op til overfladen som førte til transformationen af den Visdoms-Gud, som først var blevet anset for at være skaber af alle ting som eksisterer, om til en Ondskabens Engel — en latterlig hornet tobenet, halv ged og halv abe, med hove og en hale? Vi behøver ikke at gå ud af vejen for at sammenligne de paganske dæmoner i enten Egypten, eller Kalæda med Kristendommens djævel, for en sådan sammenligning er mulig. Vi kan stoppe op for at kaste et blik på den Kristne Djævels biografi, et røverisk genoptryk fra den Kaldæisk-Judæiske mytologi: —

Denne personifikations primitive oprindelse hviler på den Akkadiske opfattelse af de kosmiske kræfter — Himlene og Jorden — i evig fejde og strid med Chaos. Deres Silik-Muludag, "Guden blandt alle Guder," den "nådige vogter af mennesker på Jorden," var Søn af Hea (eller Ea) den store Gud for Visdom, af Babylonerne kaldt Nebu. Hos begge folk — som i tilfældet med Hindu guderne — var deres guddomme både godgørende og ondartede. Da Ondskab og straf er Karmas agenter, i en absolut retfærdig gengældelses betydning, så var det Onde det godes tjener (Hibbert Lect. 1887, pp. 101-115). Læsningen af de Kaldæisk-Assyriske tavler har nu ovenfor enhver tvivl påvist dette. Vi ser den samme ide i Zohar. Satan var en Søn, og en Engel af Gud. Hos alle de Semitiske nationer, der var Jordens Ånd lige så meget Skaberen i hans egen bolig som Himlenes Ånd. De var tvillinge brødre og udskiftelige i deres funktioner, hvis ikke to i én. Intet af det vi finder i Første Mosebog er fraværende fra de Kaldæisk-Assyriske religiøse trosopfattelser, selv i det lidt som hidtil er blevet dechifreret. Det store "Dybs Overflade" i Første Mosebog spores i *Tohu-bohu*, "Dybet," "Ur Rummet," eller Chaos hos Babylonerne. Visdom (den Store Usete Gud) — i *Første Mosebog* kap. i. kaldt "Guds Ånd" — levede, for de ældre Babylonere lige som for Akkadierne, i *Rummets Hav*. Hen mod de dage som beskrives af Berosus, blev dette hav de synlige vande på *Jordens overflade* — den store moders krystalline bolig, moder til Ea og alle guderne, som endnu senere blev, den store Drage Tiamat, Hav Slangen. Dens sidste stadie af udvikling var Bel's store kamp med Dragen — Djævlen!

Hvorfra kom den Kristne ide at Gud forbandede Djævlen? Jødernes Gud, uanset hvem han var, forbød forbandelse af Satan. Philo Judæus og Josephus siger begge at Loven (Pentateuken og Talmud) uden vaklen forbød en i at forbande modstanderen, lige som også hedningernes guder. "Du må ikke forbande guderne," citerer Moses's gud (Anden Mosebog xxii. 28), for det er Gud som "har fordelt (dem) til alle nationer" (Femte Mosebog. iv. 19); og de som taler ondt om

"Værdighederne" (guderne) kaldes "*beskidte drømmere*" i Judasbrevet (8). For selv Michael Ærkeenglen turde ikke at bringe en forhindrende beskyldning imod ham (djævelen), men sagde: "Herren straffe dig" (*ibid* 9). Til sidst gentages det samme i Talmud.* "Satan kom til syne en dag for et menneske som var vant til at forbande ham dagligt, og sagde til ham: 'Hvorfor gør du dette?' Overvej at *Gud ham selv* ikke vil forbande mig, men kun sagde: 'Herren straffe dig, Satan.'" †

Denne bid af Talmudisk information viser klart to ting: (a) at Skt. Michael kaldes "Gud" i Talmud, og en anden "Herren"; og (b) at Satan er *en Gud*, som selv "Herren" er bange for. Alt som vi læser i Zohar og andre Kabalistske værker om Satan viser klart at denne "personage" ganske enkelt er personificeringen af det abstrakte onde, som er den Karmiske lov's og KARMA'S våben. Det er vores menneskelige natur og mennesket selv, der skyldes at "Satan altid er nær og uløseligt sammenvævet med mennesket." Det er kun spørgsmålet om hvorvidt denne Kraft et latent eller aktiv inde i os.

Det er en velkendt sandhed — i alle tilfælde for de lærde symbologer — at i enhver stor religion fra oldtiden, der er det Logos Demiurgen (den anden logos), eller den første emanation fra sindet (Mahat), som så at sige forårsages at anslå grund-tonen til det som kan kaldes korrelationen af individualitet og personlighed i det efterfølgende skema for evolution. Det er Logosen, som i den mystiske symbolære for kosmogoni, teogoni, og antropogoni vises at spille to roller i dramaet for Skabelse og Væren, *dvs.*, den for den rent menneskelige personlighed og for den guddommelige upersonlighed for såkaldte Avatarer, eller guddommelige inkarnationer, og for den universelle Ånd, kaldt Christos af Gnostikerne, og Ahura Mazda's Farvarshi (eller *Ferouer*) i den Mazdeanske filosofi. På teogoniens lavere trin havde de lavere Hierarkiers himmelske Væsner hver en *Farvarshi*, eller himmelsk "Duble." Det er den samme, blot en endnu mere mystiske, forsikring i det Kabalistske aksiom, "*Deus est Demon inversus*"; ordet "dæmon," står imidlertid, som i tilfældet med Sokrates, og i den ånd af mening som den gives i hele oldtiden, repræsenterende Skytsånden, en "Engel," ikke en djævel af Satanisk herkomst, sådan som teologien ser det. Den Romerske Katolske Kirke viser sin sædvanlige logik og konsekvens, ved at godtage Kristus's *ferouer*, som Skt. Michael, som var "hans Skytsengel," som *bevist* af Skt. Thomas,‡ mens han kalder Michaels prototyper og hans synonymmer, så som Merkur, for eksempel, for *djævle*.

* *Se Isis Unveiled*, Vol. II., 487, og *flg.*

† *Treat. Kiddusheem*, 81. Men se Qabbala af Mr. I. Myer, pp. 92, 94, og Zohar, citeret i hans Bind.

‡ I Marangone's værk "*Delle grandezze del Archangelo Sancto Mikaele*," udbryder forfatteren: "O Stjerne, den største af de som følger Solen som er Kristus! . . ."

Kirken godtager bekræftende læresætningen at Kristus har sin *Ferouer* lige som enhver anden gud eller dødelig har. De Mirville skriver: "Her har vi de to helte fra det Gamle Testamente, *Verbummet* (?), eller den *anden* Jehovah, og hans *ansigt* ('Tilstedeværelsen,' sådan som Protestanterne oversætter det) begge dannende kun en, og alligevel er de to, et mysterium som for os syntes uløseligt før vi havde studeret doktrinen om de Mazdeanske *ferouere*, og lært at *feroueren* var den åndelige kraft, på en gang *billede*, *ansigt*, og Sjælens *beskytter* som til sidst assimilerer *feroueren*." (*Mémoires à l'Académie*, Vol. v., p. 516.) Dette er *næsten* korrekt.

Blandt andre absurditeter, hævder Kabalisterne at ordet *metatron* inddelt i *μετά*, *θρόνον*, betyder *nær tronen*. Det betyder det helt modsatte, da *meta* betyder "ovenfor" og ikke "nær." Dette er af stor betydning i vores argumentering. Skt. Michael, *quis ut Deus*, er derfor så at sige oversætteren, af den usynlige verden ind i det synlige og det objektive.

De hævder, yderligere, sammen med den Romersk Katolske Kirke, at i den Bibelske og Kristne teologi eksisterer der ikke en "højere himmelsk personlighed, efter Treenigheden, end den for Ærkeenglen eller Seraphin, *Michael*." Ifølge dem, er besejrer af Dragen "den hellige militars ærkesatrap, planeternes beskytter, Stjernernes Konge, dræber af Satan og den mest kraftfulde Rector." I disse gentlemens mystiske astronomi, er han "besejrer af Ahriman, som efter at have bragt tronranerens sideriske trone ud af balance, bader i hans sted i de solare ilde"; og, som forsvarer af Kristus-Solen, så er han så nær hans Mester, "at han synes at blive ét med ham På grund af denne fusion med ORDET (*Verbum*) endte Protestanterne, og blandt dem Calvin, med fuldstændig at tabe dualiteten af syne, og så ingen Michael men kun hans Mester," skriver Abbé Caron. De Romerske Katolikker, og især deres Kabalister, ved bedre; og det er dem som forklarer verdenen denne dualitet, som giver dem muligheden for at forherlige Kirkens udvalgte, og afvise og bandlyse alle de Guder som kan være i vejen for deres dogmer.

Således gives efter tur de samme titler og de samme navne til Gud og Ærkeenglen. Begge kaldes *Metatron*, "begge har navnet Jehovah tillagt dem når de taler den *ene indeni den anden*" (*sic*) lige som, udtrykket ifølge *Zohar* ligeligt betegner "Mesteren og Ambassadøren." Begge er *Ansigtets Engel*, fordi, sådan om vi fortælles det, hvis, "Ordet" på den ene side kaldes "ansigtet (eller Tilstedeværelsen) og billedet for Guds substans," på den anden side, "når

O levende Guddommelige billede! O store thaumaturgist i det gamle Testamente! O usynlige Kristus's Stedfortræder indeni hans Kirke! . . . " osv., osv. Værket holdes højt i ære i den Latinske Kirke.

Esajas (?), ved omtale af *Frelseren* for Israelitterne, fortæller dem," at "hans tilstedeværelsens engel reddede dem i deres trængsler" — "således var han deres Frelser."* Andre steder kaldes han (Michael) meget tydeligt "Prinsen for Herrens *Ansigt*, Herrens *herlighed*." Begge (Jehovah og Michael) er "Israels *guider*† . . . lederne af Herrens *hære*, *Højeste Dommere* over sjælene og endda Seraferne."‡

Alt det ovennævnte er angivet baseret på autoriteten af forskellige værker fra Romerske Katolikker, og må, derfor være ortodoks. Nogle udtryk er oversatte for at vise hvad subtile teologer og causister mener med udtrykket *Ferouer*, § som sagt, et ord lånt af nogle Franske forfattere fra *Zend Avesta*, og brugt indenfor Romersk Katolicisme med henblik på et formål som Zoroaster var meget langt fra at komme i forkøbet. I Fargard XIX. i *Vendidad* siges det (vers 14), "Invoker, O Zarathustra! min Farvarshi, som er Ahura Mazda, den største, den bedste, den smukkeste af alle væsner, den mest solide, den mest intelligente, . . . og hvis sjæl er det Hellige Ord" (Mâthra Spenta). De Franske Orientalister oversætter *Farvarshi* med "*Ferouer*."

Hvad er nu en *Ferouer*, eller *Farvarshi*? I nogle Mazdeanske værker (*f.eks.*, Ormazd Ahriman, §§ 112, 113), antydes det klart at *Farvarshi* er det *indre*, dødelige menneske (eller det *Ego* som reinkarner); at det eksisterede førhen i dets fysiske krop og overlever alt det som måtte blive iklædt i. "Ikke kun mennesket var begavet med *Farvarshien*, *men også guder*, og himmelrummet, ilden, vandene, og planterne." (Introduction to the *Vendidad*, by J. Darmesteter). Dette viser så tydeligt som det kan vises at *ferouer* er den "åndelige genpart" af både gud, dyr, plante, eller endda element, *dvs.*, den forfinede og *renere* del af den grovere skabelse, kroppens sjæl, uanset hvad kroppen måtte være. Derfor anbefaler Ahura Mazda at Zarathustra invokerer hans *Farvarshi* og ikke ham selv (Ahura-Mazda); det vil sige, den upersonlige og *sande* Essens i Guddommen, *ét med Zoroaster's egen Atman* (eller Christos), ikke den *falske* og personlige fremtoning. Dette er helt tydeligt.

Nu er det denne guddommelige ætereale prototype som de Romerske Katolikker slog ned på med henblik på at opbygge den formodede forskel mellem deres gud og engle, og guddommen og dens aspekter, eller de gamle religioners guder. Således, mens de kalder Merkur, Venus, Jupiter (uanset guder eller planter) for DJÆVLE, så gør de den samme Merkur til deres Kristus's *ferouer*. Denne sandhed er uafviselig. Vossius (*De Idol.*, II., 373)

* Esajas, lxiii. 8-9.

† Metator and ἡγεμών.

‡ "La Face et le Représentant du Verbe," p. 18, de Mirville.

§ Det som i *Vendidad* kaldes "*Farvarshi*," den udødelige del af et individ, det som overlever *mennesket* — det Højere Ego, siger Okkultisterne, eller den guddommelige Dublet.

beviser at Michael er *paganernes* Merkur, og Maury og andre Franske forfattere bekræfter ham i det, og tilføjer at "ifølge de store teologer *er Merkur og Solen ét*," (?) og det bør ikke undre, mener de, fordi "Merkur er så nær *Verbummets* (Solens) Visdom, så må den være absorberet i og forvekslet med ham."

Dette "paganske" synspunkt blev godtaget fra det første århundrede efter vores tidsregning, som vist i de OPRINDELIGE *Apostlenes Gerninger* (den Engelske oversættelse er værdiløs). Så meget er Michael Merkur i den Græske og andre nationer, at da beboerne fra Lystra forvekslede Paulus og Barnabas for Merkur og Jupiter — "guderne er kommet ned til os lignende mennesker," — vers 12 (xiv.) tilføjer: "Og de kaldte Barnabas for Zeus, og Paulus for Hermes (eller Merkur), fordi han var ORDETS (*Verbum*) leder," og ikke "hovedtaleren," som fejlagtigt oversat i den autoriserede Engelske Bibel, og endda gentaget i den reviderede. Michael er englen i Synet, Guds Søn, "som var lige som en Menneske Søn." Det er Gnostikernes Hermes-Christos, Egypternes Anubis-Syrius, Osiris's Rådgiver i *Amenti*, Michael *leontoid* ὀφιομορφος hos Ofitterne, som bærer et løve hoved på visse Gnostiske juveler, lige som hans fader Ildabaoth. (Se King's *Gnostics*.)

Nu samtykker den Romerske Katolske Kirke stiltiende til dette, mange af hendes forfattere tilslutter sig det offentligt. Og, ude af stand til at benægte deres Kirkes skamløse "låneri," en Kirke som "ødelage" hendes forgængeres symboler, lige som Jøderne har "plyndret" Egypternes levn af sølv og guld, så forklarer de sandheden helt koldblodigt og lige så seriøst. Således forsikrede forfatterne som hidtil, var *frygtsomme* nok til i denne gentagelse af Kristne dogmer fra gamle Paganske ideer, at se "et *legendarisk plagiat* begået af mennesket," alvorligt at, det er nødt til at blive tillagt en helt anden årsag, langt fra sådan en enkel løsning på den næsten fuldkomne lighed: "til et *forhistorisk plagiat*, af *overmenneskelig* oprindelse."

Hvis læseren vil vide hvordan, så må han venligt vende sig til det femte bind i de Mirville's værk. Vær venlig og notere at denne forfatter var den *officielle og anerkendte forsvarer* af den Romerske Kirke, og blev hjulpet af alle Jesuitternes lærdom. På side 518 læser vi: —

"Vi har udpeget mange halv-guder, og også meget historiske helte hos paganerne, som var forudbestemt fra deres fødsel, *til at efterabe mens de vanærede den*, heltens fødsel, *som var helt som Gud*, den som hele jorden var nødt til at bøje sig for; vi sporede dem som blivende født som *han* blev, fra en ubesmittet moder; vi så dem kvæle slanger i deres vugger, kæmpe imod dæmoner, udføre mirakler, dø som martyrer, nedstige til den nedre verden og opstå fra de døde. Og vi har bittert beklaget at frygtsomme og sky Kristne skulle føle sig pålagt til at forklare alle sådanne identiteter på baggrund af

tilfældigheder i myte og symbol. De glemte tilsyneladende disse ord fra Frelseren: 'ALLE SOM KOM FØR MIG ER TYVE OG RØVERE,' et ord som forklarer alt uden nogen absurd negation og som jeg kommenterede med disse ord 'Evangeliet er et sublimt drama, *parodieret og spillet før dets udpegede tid af banditter.*' "

"Banditterne" (*les drôles*), er selvfølgelig *dæmoner* hvis manager er Satan. Nu er det den letteste og mest sublime og enkle vej med hensyn til at komme ud af vanskeligheden! Pastor Dr. Lundy, en de Mirville Protestant, fulgte det glade forslag i hans "Monumental Christianity," og lige så gjorde Dr. Sepp fra München i hans værker skrevet for at bevise Jesus guddommelighed og alle andre Frelseres Sataniske oprindelse. Så meget mere er det en skam at et systematisk og kollektiv plagiat, som foregik i mange århundreder i den allermest gigantiske skala, skulle blive forklaret ved et andet plagiat, denne gang i det fjerde Evangelium. For sætningen citeret fra den, "Alle som nogensinde kom før mig, osv.," er en *ordret* gentagelse af ordene skrevet i "Book of Enoch" lxxxix. I *Introduktionen* til Archbishop Lawrence's oversættelse af den fra et Etiopisk MS. i Bodleian Biblioteket, bemærker redaktøren, forfatter til "Evolution of Christianity": —

"Ved korrektur læsning af Book of Enoch er lignelsen om fåret, reddet af den gode Hyrde fra lejesvende vogtere og glubsk ulve, *tydeligvis lånt af den fjerde Evangelist*, fra Enoch, lxxxix., hvor i forfatteren afbilleder at fårehyrden dræber . . . fåret før deres Herres tilsynekomst, og afslører således den sande mening med den hidtil mysteriøse passage i denne Johannes lignelse — 'Alle som nogensinde kom før mig er tyve og røvere' — sproget hvor i vi nu opdager en tydelig reference til Enoks allegoriske fårehyrder."

Det er for sent på dagen til at påstå at det er Enok som lånte fra det Nye Testamente, i stedet for *vice versa*. Judasbrev (14-15) citerer *ordret* fra Enoch en lang passage om Herrens komme med hans 10.000 helgener, og *anerkender* kilden, ved specifikt at navngive profeten. Denne "parallelisme mellem profeten og apostlen, har placeret ovenfor enhver tvivl, at Book of Enoch *var den inspirerede fremstilling af en patriark fra før syndfloden, efter opfattelsen hos forfatteren til en Epistel godtaget som guddommelig åbenbaring . . .*" og yderligere " . . . det kumulative sammenfald af sprog og ideer i Enoch og forfattere af N.T. Skriftet, . . . indikerer klart at værket fra den Semitiske Milton var den udtømmelige kilde hvor fra Evangelisterne og Apostlene, eller de mennesker som skrev i deres navne, lånte deres opfattelser fra om genopstandelse, dom, udødelighed, evig fortabelse, og om den universelle retfærdighedens ledelse under Menneskesønnens evige herredømme. Dette *Evangeliske plagiat* kulminerer i Johannes Åbenbaring som adopterer Enoch's

Vision til Kristendommen, med modifikationer hvor i vi mangler den sublime enkelhed fra den store Mester for apokalyptisk forudsigelse, som profeterede i Patriarken fra-før-syndflodens navn." (INT. xxxv.)

I sandhed, fra "før Syndfloden;" men hvis tekstens fraseologi daterer til knapt nogle få århundreder eller endda årtusinder før den historiske æra, så er det ikke mere den originale *forudsigelse* om kommende begivenheder, men, på dens side, en kopi af et skrift fra en forhistorisk religion. . . . "I Krita tidsalderen, indgiver Vishnu, i form af Kapila og andre (inspirerede viismænd) . . . sand visdom til verdenen lige som Enoch gjorde. I Treta tidsalderen begrænser han det onde, i form af en universel monark (Chakravartin eller den 'Evigtvarende Konge' Enoch *) og beskytter de tre verdener (eller racer). I Dwâpara tidsalderen, inddeler han i form af personen Veda-Vyâsa den ene Veda ind i fire, og distribuerer den til hundreder (*Sata*) af forgreninger." Sandelig således; gik de tidligste Aryaneres *Veda* før den var skrevet, ud til enhver nation hos Atlantis-Lemurianerne, og såede de første frø til alle nu eksisterende gamle religioner. Udløbere fra det aldrig uddøende visdomstræ har spredt deres døde blade selv på Judæisk-Kristendom. Og ved afslutningen af Kali, vores nuværende tidsalder, vil Vishnu, eller den "Evigtvarende Konge" fremstå som Kalki, og gen-etablere retfærdighed på jorden. Sindene hos de som lever på denne tid vil blive opvakte, og blive så klare som krystal. "De mennesker som således forandres på baggrund af denne særegne tid (den sjette race) *skal være lige som afkommene* fra andre menneskevæsner, og skal give fødsel til en race som skal følge Krita tidsalderens love om renhed "; *dvs.*, den skal blive den syvende race, racen af "Buddhaer," "Guds Sønner," født af *ubesmittede* forældre.

B.

LYSETS GUDER UDGÅR FRA MØRKETS GUDER.

Således er det meget godt etableret at Kristus, Logosen, eller Guden i Rummet og Jordens Frelser, blot er ekkoer af den samme fra før-syndfloden og sørgeligt misforståede Visdom. Historien begynder med nedstigningen til Jorden af "Guderne" som inkarnerer i menneskeheden, og dette er FALDET. Uanset om Brahmâ hvirvlede ned på Jorden i allegorien af Bhagavant, eller Jupiter ved Kronos, så er alle symboler på de menneskelige racer. Når de først har landet på, og har berørt denne planet med tæt stof, så kan ingen sne-hvide vinger hos den højeste engel forblive ubesmittede, eller *Avataren* (eller inkarnation) være fuldkommen, da enhver sådan Avatar er

* Siger Uriel (chap. xxvi. v. 3), i "Book of Enoch" "alle de som har modtaget nåde skal for evigt velsigne Gud *den evigtvarende Konge*," som vil regere over dem.

faldet af en Gud ned i skabelse. Ingen steder er den metafysiske sandhed mere klar, når den forklares esoterisk, eller mere skjult for den gennemsnitlige forståelse hos de som i stedet for at værdsætte ideens sublimitet kun kan degradere, end i *Upanishaderne*, Vedaernes esoteriske ordbøger. Rig-Vedaen, sådan som Guignault karakteriserede den, "er den mest sublime opfattelse af Menneskehedens store hovedveje." Vedaerne er, og vil for evigt, indenfor esoterismen i Vedanta og Upanishaderne, forblive "spejlet på evig Visdom."

I over seksten århundreder, har de nye masker, påtvunget de gamle guders ansigter, skærmet dem mod offentlig nysgerrighed, men de har til sidst vist sig som et utilpasset individ. Alligevel førte det metaforiske FALD, og lige som metaforisk soning og korsfæstelse, den Vestlige Menneskehed gennem veje knæ-høje med blod. Værre end alt, førte de til troen på dogmet om den onde ånd adskilt fra ånden for alt godt, hvorimod den førstnævnte lever i alt stof og først-og-fremmest i mennesket. Til sidst skabte det det Guds-bagvaskende dogme om Helvede og evig uddøen; det spredte en tyk hinde mellem de højere intuitioner i mennesket og guddommelige sandheder; og, mest ondartet af alt, fik det folk til at forblive uvidende om sandheden om at der ikke var nogen fjender, ingen mørke dæmoner i Universet før menneskets egen fremkomst på denne, og sandsynligvis andre jorde. Folket blev straks ledt til at godtage, tanken om oprindelig synd, som den problematiske trøst for denne verdens sorger.

Filosofien i den lov i Naturen, som indbygger et passioneret, iboende, og instinktivt ønske om frihed og selv-vejledning i mennesket så vel som i ethvert bæst, vedrører psykologi og kan ikke berøres nu. At vise følelsen i højere Intelligenser, at analysere og give en naturlig forklaring på det, ville yderligere nødvendiggøre, en endeløs filosofisk forklaring som der er ikke er plads til her. Måske, den bedste syntese af denne følelse findes her i linjerne i Milton's *Paradise Lost*. "Den Faldne" siger: —

"Her kan vi herske sikre; og efter mit valg,
At herske er værdig ambition, selv i helvede!
Bedre at herske i helvede end at tjene i himlen "

Bedre at være menneske, kronen på jordisk fremstilling og konge over den *opus operantum*, end at være tabt blandt de viljesløse åndelige Hærskarere i Himlen.

Vi har andet steds sagt at dogmet om det første *Fald* hvilede på nogle få vers i *Åbenbaringen*; disse vers vises nu som et plagiat fra Enoch af nogle lærde. Disse groede frem til endeløse teorier og spekulationer, som gradvist nødvendiggjorde vigtigheden af dogme og inspireret tradition. Enhver ønskede at forklare verset om den syv-hovede drage med hans ti horn og syv kroner, hvis hale

"fejdede en trediedel af himlens stjerner væk, og kastede dem til jorden," og hvis plads, sammen med hans engle, "ikke mere fandtes i himlen." Hvad Dragens syv hoveder (cyklus) betyder, og dens *fem* onde konger også, kan blive lært om i *Tillægget* som afslutter Del III. i dette Bind.

Fra Newton til Bossuet blev spekulationer uophørligt evolveret i Kristne hjerner med hensyn til disse obskure vers. . . . "Stjernen som falder, er ærkekætteren Theodosius" . . . forklarer Bossuet. "Skyerne af røg, er Montanisternes kætterier. . . . Trediedelen af stjernerne, er martyrerne, og især de guddommelige doktorer. . . ."

Bossuet burde, imidlertid, have vidst at begivenhederne beskrevet i *Åbenbaringen* ikke var oprindelige, og, som vist, kan findes i andre og paganske traditioner. Der var ingen skolastikere ej heller Montanister i de Vediske tider, ej heller langt senere i Kina. Men Kristen *teologi* var nødt til at blive *beskyttet og reddet*.

Dette var kun naturligt. Men hvorfor skulle sandheden blive ofret for at beskytte Kristne teologers højtidelige litterære værker?

Skt. Paulus's *princeps aeris hujus*, "luftens prins," er ikke djævlens, men resultaterne af det astrale lys, sådan som Eliphas Lévi korrekt forklarer det. Som han siger det, er Djævlens ikke "*denne periodes* Gud," for den er guddommen for enhver tidsalder og periode, siden mennesket fremstod på jorden, og at stoffet, i dets utallige former og tilstande, var nødt til at kæmpe for dets flygtige eksistens imod andre disintegrerende Kræfter.

"Dragen" er ganske enkelt symbolet på cyklussen og på den "Manvantariske Evigheds Sønner," som var nedsteget på jorden under en vis epoke i dens formative periode. "Skyerne af røg" er et geologisk fænomen. "Trediedelen af himlens stjerner" kastet ned til jorden — refererer til de guddommelige Monader, (Stjernernes Ånder indenfor Astrologien) som cirkulerer omkring vores klode; *dvs.*, de *menneskelige* Egoer skæbnebestemte til at udføre hele cyklussen af inkarnationer. Dette sætning, *qui circumambulat terram*, refereres imidlertid igen til som DJÆVLEN indenfor teologien, Ondskabens mytiske fader siges at "falde som et lyn." "Menneskesønnen," eller Kristus forventes, uheldigvis for denne fortolkning, ved Jesus vidnesbyrd at nedstige på lignende måde, "Som lynet der kommer ud af Østen,"* nøjagtig i den samme form og under det samme symbol som Satan, som ses som "lyn der falder fra himlen."† Alle disse metaforer og talemåder, først-og-fremmest Orientalske i deres karaktertræk, må have deres oprindelse fundet i Østen. I alle de gamle kosmogonier kommer *lyset* fra *mørket*. I Egypten, lige som andre steder, var *mørket* "alle

* Matthæus xxiv. 27.

† Lukas x. 18.

tings princip." Derfor udgår Pymander, den "*guddommelige* Tanke," som *lys* fra MØRKE. *Behemoth** er Mørkets princip, eller Satan, indenfor Romersk Katolsk Teologi, og alligevel siger Job om ham at "Behemoth er hoved (princippet) for Guds veje" (xl. 19) — "*Principium viarum Domini Behemoth!*"

Følgerigtighed synes ikke at være den favoriserede dyd i nogen del af den såkaldte guddommelige Åbenbaring, — i det mindste, ikke som den fortolkes af teologerne.

Egypterne og Kaldæerne refererede fødslen af deres *guddommelige Dynastier* til den periode hvor den skabende Jord var i hendes sidste faser, med hensyn til at give fødsel til hendes forhistoriske bjergkæder, som siden er forsvundet, hendes have og hendes kontinenter. Hendes overflade var dækket med "dybt Mørke og i dette (Sekundære) Chaos var princippet på alle ting" som senere hen udvikledes på kloden. Og vores geologer har fastslået at der var sådan en jordisk opvarmning i de tidlige geologiske perioder, for mange hundrede millioner af år siden.† Med hensyn til selve traditionen, havde ethvert land og nation den, hver af dem under sin respektive nationale form.

Det er ikke alene Egypten, Grækenland, Skandinavien eller Mexico, som havde deres Tyfon, Python, Loki og dens "faldne" Dæmon, men også, Kina. De Himmelske havde en hel skriftsamling om emnet. I *King*, siges det at som konsekvens af et oprør imod *Ti* af en stolt Ånd som sagde han selv var *Ti*, blev syv kor af himmelske ånder sat i eksil på jorden, hvilket "*bragte en forandring i hele naturen, himlen selv bøjede sig ned og forendes med jorden.*"

Og i "Y-King," læser man: "Den flyvende Drage, superb og oprørsk, lider nu, og hans stolthed straffes; han mente han ville regere i himlen, han regerer kun på jorden."

Yderligere, siger *Tchoon-Tsieoo* allegorisk: "en nat ophørte stjernerne med at skinne i mørket, og forlod det, faldende ned lige som regn på jorden, *hvor de nu er skjulte.*" Disse stjerner er Monaderne.

Kinesiske kosmogonier har deres "Flammens Herre" og deres "Himmelske Jomfru," med små "Ånder til at hjælpe og yde hende tjeneste; og de store Ånder at kæmpe imod de som er andre guders fjender." Men alt dette beviser ikke at de omtalte allegorier er *repræsentationer* eller *profetiske* skrivelser som alle refererer til Kristen teologi.

Det bedste bevis man kan tilbyde Kristne Teologer om at den

* Den Protestantiske Bibel definerer *uskyldigt* Behemoth som — "*Elefanten* som nogle mener det" (Se margin note i Job xl. 19) i de autoriserede versioner.

† Astronomi, kender imidlertid ikke noget til stjernerne som er *forsvundet* med mindre det er fra synlighed, aldrig fra eksistens, siden Videnskaben om Astronomi blev kendt. Midlertidige stjerner er kun *variable* stjerner, det menes endda at Keplers og Tycho Brahés *nye* stjerner stadigvæk kan ses.

esoteriske mening i Biblen — i begge Testamenter — var påstanden om den samme ide som i vores Arkaiske læresætninger — nemlig, at "Englenes Fald" ganske enkelt refererede til inkarnationen af engle "som var brudt gennem de Syv Cirkler" — findes i *Zohar*. Nu er Kabalaen af Simeon Ben Iochai sjælen og essensen i denne allegori, lige som den senere *Kristne* Kabala er den "mørkkledte" Mosaiske Pentateuk. Og den siger (i Agrippa MSS.):

"Kabalaens visdom hviler i videnskaben for ligevægt og Harmoni."

"Kræfterne som manifesteres uden først at have været bragt i ligevægt uddør i rummet" ("bragt i ligevægt" betyder differentieret).

"Således uddør de første Konger (de Guddommelige Dynastier) i den gamle verden, gigantenes *selv-frembragte* Prinser. De faldt lige som rodløse træer, og blev ikke set mere: for *de var Skyggens Skygge*"; nemlig, Skygge Pitriernes *chhaya*. (Se om "Edoms Konger.")

"Men de som kom efter dem, som skød ned som faldne stjerner var indesluttede i skyggerne — sejrede og ind til denne dag": Dhyanier, som ved at inkarnere i disse "tomme skygger," grundlagde menneskeheds æra.

Enhver sætning i de gamle kosmogonier, udfolder ideernes identitet for ham som kan læse mellem linjerne, dog under forskellige klædninger.

Den første lektie lært om i Esoterisk filosofi er, at den uopfattede Årsag frembringer ikke evolution, uanset bevidst eller ubevidst, men fremviser kun periodisk *forskellige aspekter af sig selv* for *afgrænsede* Sinds opfattelser. Nu er det kollektive Sind — det Universelle — sammensat af forskellige og utallige Hærskarere af Skabende Kræfter, uanset hvor uendelige i manifesteret Tid, stadigvæk endelige når det sættes i kontrast med det ufødte og ikke-forfaldne Rum i dens højeste essentielle aspekt. Det som er afgrænset kan ikke være fuldkomment. Derfor er der inferiøre Væsner blandt disse Hærskarere men der var aldrig nogen *djævle* eller "ulydige Engle," af den enkle grund at de alle ledes af Lov. *Asuraerne* som inkarnerede (kald dem ved ethvert andet navn), fulgte i dette en lov lige så uerstattelig som nogen anden. De havde manifesteret sig før Pirierne, og da tid (i Rummet) skrider frem i Cyklusser, så var deres tur kommet — deraf de talrige allegorier (Se "*Demon est Deus inversus*," Del II., Bind. I.). Navnet på *Asura* blev først givet af Brahmanerne uden at skelne til de som modsatte sig deres meningsløse ceremonier og ofringer, lige som den store *Asura* kaldt "Asurendra" gjorde. Det er sandsynligvis i disse tidsaldre, at oprindelsen til ideen om dæmonen, som opponent og modstander skal spores.

De Hebraiske Elohim, i oversættelserne kaldt "Gud," og som skabte "lys," er identiske med de Aryanske Asuraere. De refereres også

til som "Mørkets Sønner" som en filosofisk og logisk kontrast til uforanderlig og evigt lys. De tidligste Zoroastere troede ikke på Ondskab og Mørke var *sam-evig* med Godt og Lys, og angiver den samme fortolkning. Ahriman er den manifesterede *skygge* fra AHURA-MAZDA (*Asura-mazda*), han selv udgået fra *Zeruana Akerne* "uudgrundelig (cirkel af) Tid" eller den Ukendte Årsag. "Dens herlighed," siger de om den sidstnævnte, "er for ophøjet, dets lys for strålende for både menneskelig intellekt eller dødeligt øje til at opfatte og se." Dets primære emanation *er evigt lys, som, fra førhen at have været skjult i MØRKE blev kaldet til at manifestere sig selv og således blev Ormazd, "Livets Konge" dannet*. Han er den "første-fødte" i UUDGRUNDELIG TID, men, *har lige som hans egen antitype (før-eksisterende Åndelig ide), levet i mørke fra al evighed af*. De seks Amshaspender (syv med ham selv, leder af alle), de *oprindelige Åndelige Engle og Mennesker er kollektivt hans Logos*. De Zoroastriske Amshaspender skaber også verden på seks dage eller perioder, og hviler på den Syvende; eftersom den Syvende er den *første* periode eller "dag," indenfor esoterisk filosofi, (*Primær skabelse i den Aryanske kosmogoni*). Det er denne mellemliggende *Æon* som er *Prologen* til skabelse, og som står på grænselandet mellem uskabt evig Årsagssammenhæng og de frembragte endelige resultater; en tilstand af *spirende* aktivitet og energi lige som det første aspekt fra evige uforanderlige Hvile. I *Første Mosebog*, som der ikke er blevet brugt nogen metafysisk energi på, men kun en ekstraordinær skarphed og opfindsomhed med hensyn til at skjule den esoteriske Sandhed, begynder "Skabelse" i det tredje stadie af manifestationen. "Gud" eller *Elohimerne* er de "Syv Regenter" i Pymander. De er identiske med alle de andre Skabere.

Men selv i *Første Mosebog* hentydes denne *periode* til ved billedets mangel på sammenhæng, og "*mørket*" som var over dybets overflade. *Alahim* vises at "skabe" — det vil sige, at bygge eller at frembringe de to eller "dobbelt himlen" (*ikke* Himlen og Jorden); som klart betyder, at de adskilte den øvre manifesterede (angeliske) himmel, eller bevidsthedsplan, fra den lavere eller jordiske plan; de (for os) evige og uforanderlige *Æoner* fra de perioder som er i rum, tid og varighed; Himlen fra Jorden, det ukendte fra det KENDTE — for den profane. Sådan er meningen med sætningen i Pymander, som siger at: "TANKEN, den guddommelige, som er LYS og LIV (*Zeruana Akerne*) frembragte ved dets ORD, eller første aspekt," *den anden, opererende TANKE*, som ved at være Åndens og Ildens gud, konstruerede *syv Regenter* indesluttende i deres cirkel Sansernes verden, navngivet "fatal skæbne." Det sidstnævnte refererer til Karma; de "syv cirkler" er de syv planeter og planer, lige som også de syv usynlige Ånder, i de angeliske sfærer, hvis synlige symboler er de syv planeter,* de

* Et andet bevis, hvis noget behøvedes, på at de gamle Indviede kendte til mere end *syv* planeter skal findes i Vishnu Purânaen, Book II, ch. xii., hvor, Parasâra ved at beskrive

syv *Rishier* i Store Bjørn og andre ideogrammer. Som sagt om Adityaerne af Roth: "de er hverken sol, ej heller måne, ej heller stjerner, ej heller daggry, men evige opretholdere af dette lysende liv som eksisterer som stod det bag alle disse fænomener."

Det er dem — de "Syv Hærskarere" — som, efter at have "betragtet operatørens plan i deres Fader (*guddommelig* Tanke)," lige som Pymander siger, ligeledes *ønskede* at operere (eller bygge verden med dens væsner); for, efter at være født "*indeni* sfæren for operation" — det manifesterende Univers — så er den Manvantariske LOV sådan. Og nu kommer den anden del af passagen, eller rettere af to passager forenet til en for at skjule den fulde mening. De som blev født *indeni* sfæren for operation var "brødrene som elskede ham godt." Den sidstnævnte — "ham" — var de oprindelige engle; Asuraerne, Ahriman, Elohimerne — eller "Guds Sønner," hvor af *Satan* var en — alle disse åndelige væsner som blev kaldt "Mørkets Engle," fordi dette mørke er *absolut* lys, en sandhed nu udeladt hvis ikke fuldkommen glemt indenfor teologi. Ikke desto mindre, må åndeligheden hos disse meget misbrugte "Lysets Sønner" som er Mørke, klart være lige så store i sammenligning med Englene i den næste orden, som æterialiteten hos de sidstnævnte ville være, når de sættes i kontrast med den menneskelige krops tæthed. De førstnævnte er den "Første-fødte"; derfor så nær på grænserne for ren hvilende Ånd med hensyn til blot at være "PRIVATIONER" — i den Aristotelske betydning — *ferourere* eller de ideelle typer af de som fulgte. De kunne ikke skabe materielle, *legemlige ting*; og, siges derfor, i tidens løb at *have afvist at skabe*, som *beordret af "Gud"* — på anden måde, AT HAVE GJORT OPRØR.

Måske, er dette retfærdiggjort ved det princip i den *Videnskabelige* teori som lærer os om lyset og lyden og resultatet af to bølgers møde af ligelig længde. "Hvis de to lyde er af den samme intensitet, så frembringer deres sammenfald en lyd fire gange hvers intensitet, mens deres interferens frembringer *absolut stilhed*."

Forklarende nogle af "kætteriernes" i hans tid, viser Justin Martyr identiteten af alle verdens religionerne i deres udgangspunkter. Den første *begyndelse* åbner uvægerligt med den *ukendte* og PASSIVE guddom, hvor fra emanerer en vis aktiv kraft eller egenskab, Mysteriet som sommetider kaldes VISDOM, sommetider SØNNEN, meget ofte Gud, Engel, Herre, og LOGOS.* Den sidstnævnte anvendes sommetider om den allerførste emanation, men i mange systemer udgår den fra den første androgyne eller dobbelte stråle frembragt ved begyndelsen af det usete. Philo afbilleder denne visdom som mandlig og kvindelig. Men selv om dens første manifestation

vognene, tilknyttet Dhruva (pol stjernen) taler om "de NI planeters vogne," som er tilknyttet ved æteriske strenge.

* Justin: "Cum. Trypho," p. 284.

havde en begyndelse, fordi den udgik fra Oulom* (Aiôn, tid), den højeste af Æonerne når den blev udstrålet fra Faderen, så havde den været hos ham *før alle skabelser*, for den er en del af ham. † Philo Judæus kalder derfor Adam Kadmon "*sind*" (*Bythos's Ennoia* i det Gnostiske system). "Sindet, lad det blive kaldt Adam." ‡

Sådan som de gamle Mager bøger forklarer det, så bliver hele *begivenheden* klar. En ting kan kun eksistere gennem dens modsætning — lærer Hegel os, og kun en smule filosofi og åndelighed behøves for at forstå oprindelsen til det sidstnævnte dogme, som er så virkelig satanisk og infernalsk i dens kolde og grusomme ondskab. Magerne gjorde rede for oprindelsen til ondskab i deres eksoteriske læresætninger på denne måde. "Lys kan ikke frembringe andet end lys, og kan aldrig være oprindelsen til ondskab"; hvordan blev ondskab så frembragt, siden der ikke var nogen sam-lighed eller lighed som Lyset i dens frembringelse? Lys, siger de, frembragte mange Væsner, alle sammen åndelige, lysende, og kraftfulde. Men en **STOR EN** (den "Store Asura," Ahriman, Lucifer, osv., osv.) havde en *ondskabsfuld tanke*, i modsætning til Lyset. Han tvivlede, og ved denne tvivl blev han mørk.

Dette er lidt tættere på sandheden, men stadigvæk langt fra det centrale. Der var ingen "ONDSKABSFULD tanke" som var oprindelsen til den opponerende Kraft, men ganske enkelt TANKE *per se*; noget, som er reflekterende, og indeholder hensigt og formål, er derfor afgrænset, og må således befinde sig selv i naturlig opposition til ren hvile, den lige så naturlige tilstand af absolut Åndelighed og Fuldkommenhed. Det var ganske enkelt Evolutionens lov som hævdede sig selv; den mentale udfoldelses fremskridt, differentieret fra ånd, allerede involveret og indviklet i stoffet, hvor ind i den uimodståeligt drages. Ideer er, lige som forestillinger bærer relation til objekter, uanset sande eller imaginære, i selve deres natur og essens i modsætning til absolut TANKE, det uerkendelige ALT om hvis mysteriøse operationer Hr. Spencer giver prædikatet at intet kan siges om, andet end at det "af naturen intet slægtskab har med Evolution" (*Principles of Psychology*, § 474) — som det med sikkerhed ikke har.

Zohar angiver det meget tankevækkende. Da den "Hellige Ene" (Logosen) ønskede at skabe mennesket, kaldte han på den *højeste* herskare af Engle og fortalte dem hvad han ønskede, men de *tvivlede* på visdommen i dette ønske og svarede: "Mennesket vil ikke fortsætte en nat i hans glorie" — på grund af

* En inddeling indikerende tid.

† Sanchoniathon kalder tid den ældste Æon, *Protogonos*, den "*første-fødte*."

‡ Philo Judæus: "Cain and his Birth," p. xvii.

§ Dette antyder den ånd af paradoksalt negation så iøjnefaldende i vores tid, at mens evolutions hypotesen har vundet dens ret til borgerskab indenfor videnskaben som lært om af Darwin og Haeckel, så afvises alligevel Universets evighed og den *universale bevidstheds* før-eksistens, af moderne psykologer. "Hvis idealisten har ret, så er doktrinen om evolution en drøm," siger Hr. Herbert Spencer (Se fodnote, pp. 1 og 2, Book II.)

dette blev de brændt (annihileret?), af den "Hellige" Herre. Derefter kaldte han på en anden, lavere Hærskare, og sagde det samme. Og de modsagde den "Hellige Ene": "Til hvilken nytte er Mennesket?" argumenterede de. Elohim skabte dog mennesket, og da mennesket *syndede* så kom hærskarerne af Uzza og Azael, og gækkede Gud: "her er Menneskesønnen som du har skabt," sagde de. "Iagttag, han syndede!" Derefter svarede den Hellige Ene: "Hvis i havde været blandt dem (mennesker) så ville i have været værre end dem." Og han kastede dem fra deres ophøjede position i Himlen ligeligt ned på Jorden; og "de blev forandret (til mennesker) og syndede efter kvinderne på jorden"; (*Zohar*, 9, b.). Dette er helt tydeligt. Intet nævnes i Første Mosebog om at disse "Guds Sønner" (kap. vi.) var blevet *straffet* for det. Den eneste reference i Biblen er i Judasbrev (6). "Og englene som ikke holdt deres første bebyggelse men forlod deres bolig, har han tilbageholdt i *evigtvarende kæder under mørke ind til dommens store dag.*" Og dette betyder ganske enkelt at "Englene," dømt til inkarnation, *er i kødets og stoffets lænker*, under *uvidenhedens mørke*, ind til den "Store Dag," som vil komme som altid efter den syvende runde, efter ophøret af "Ugen," på den SYVENDE SABBAT, eller i den post-Manvantariske Nirvana.

Hvor virkeligt esoterisk og overensstemmende med den Hemmelige Lære er med "PYMANDER the Thought Divine" af Hermes, kan kun udledes fra dets oprindelige og primitive oversættelser på Latin og Græsk. På den anden side ses det, hvor forvrænget den er er blevet senere hen af Kristne i Europa, ved bemærkningerne og de ubevidste *tilståelser* foretaget af de St. Marc, i hans *Forord* og brev til Bishop of Ayre, i 1578. Deri er hele cyklussen af transformationer fra en Panteistisk og Egyptisk om til en mystisk Romersk Katolsk afhandling angivet, og vi ser hvordan PYMANDER er blevet hvad den er nu. Der findes stadigvæk, selv i St. Marc's oversættelse, spor af den virkelige PYMANDER — den "Universelle Tanke" eller "SIND." Dette er den *ordrette* oversættelse fra den gamle Franske oversættelse, den oprindelige er angivet i fodnoten* i dens ejendommelige gamle Franske: —

"Syv mennesker (principper) blev genereret i Mennesket." "Naturen af harmonien for de Syv fra Faderen og Ånden. Naturen

* "SECTION 16 (chap. i, Mercure Trismegiste — PIMANDRE" "Oh, ma pensée, que s'ensuit il? car je désire grandement ce propos. Pimandre dict, ceci est un mystère celé, jusques à ce jour d'hui. Car nature, soit mestant avec l'hôte, a produit le miracle très merveilleux, aiant celluy qui ie t'ay dict, la nature de l'harmonie des sept du père, et de l'esprit. *Nature ne s'arresta pas là*, mais incontinent a produit *sept hômes, selon les natures des sept gouverneurs* en puissance des deux sexes et esleuez. . . . La génération de ces *sept* s'est donnée en ceste manière"

Og en afbrydelse gøres i oversættelsen, som kan udfyldes delvist ved at ty til den Latinske tekst fra Apuleius. Kommentatoren, Biskoppen, siger: "Naturen frembragte i ham (mennesket) syv mennesker" (syv principper).

frembragte syv mennesker i overensstemmelse med de syv naturer i de Syv Ånder" "havende, potentialet, for de to køn i sig."

Faderen og Sønnen er metafysisk, det "Universelle Sind" og det "periodiske Univers"; "Englen" og "Mennesket." Det er SØNNEN og FADEREN på en og samme tid; i Pymander, den *aktive* IDE og den *passive* TANKE som genererer den; den radikale grundtone i Naturen som giver fødsel til de syv toner — den syvfoldige skala af de skabende Kræfter, og de syv prismatiske *aspekter* af farve, alle født fra den ene *hvide stråle*, eller LYS — det selv genereret i MØRKE.

C.

DE MANGE BETYDNINGER AF "KRIGEN I HIMLEN."

Den Hemmelige Lære påpeger, som en selv-indlysende sandhed, at Menneskeheden, kollektivt og individuelt, sammen med al manifesteret natur, er vehiklet (*a*) for det Ene Universelle Princip's åndedrag, i dens primære differentiering; og (*b*) for de utallige "åndedrag" der udgår fra det Ene ÅNDEDRAG i dens sekundære og videre differentieringer, lige som Naturen med dens mange *menneskeheder* udgår nedad hen mod planerne som konstant forøger sig i materialitet. Det primære Åndedrag grundlægger de højere Hierarkier; det sekundære — de lavere, på konstant nedstigende planer.

Nu er der mange passager i Biblen som, *eksoterisk*, på overfladen beviser at denne tro en gang var *Universel*; og det mest overbevisende er de to kapitler Ezekiel xxviii. og Esajas xiv. Kristne teologer er velkomne til at fortolke begge som refererende til den store Krig før Skabelsen, Eposet om Satan's oprør, osv., hvis de vælger dette, men ideens absurditet er for tydelig. Ezekiel henvender hans jammer og irettesættelser til Kongen fra Tyre; Esajas — til Kong Ahaz, som hengav sig til dyrkelse af afgudsbilleder, lige som resten af nationen gjorde, med undtagelse af nogle få Indviede (kaldt, *Profeterne*), som søgte at stoppe det på dets vej mod eksoterisme, eller afgudsdyrkelse, som er det samme. Lad den studerende bedømme det.

I *Ezekiel* xxviii. siges det, "Menneskesønnen, siger til prinsen fra Tyrus, således siger Herren Gud (sådan som vi forstår det, KARMA "guden"): Fordi eders hjerte *er* opløftet, og eders har sagt Jeg *er* en Gud . . . og alligevel *ere* du et menneske . . . se jeg vil bringe fremmede til dig . . . og de vil trække deres sværd imod din visdoms skønhed . . . og de vil bringe dig ned i hullet . . ." eller Jord-livet.

Oprindelsen til "prinsen fra Tyrus" skal spores til, og søges i

de "guddommelige Dynastier" hos de uretfærdige Atlantiderne, de Store Troldmænd (Se sidste Kommentarer, til Stanza XII., versene 47-49). Der er ingen metafor i Ezekiels ord, men denne gang, reel *historie*. For stemmen i profeten, "Herrens" stemme, hans egen Ånd, som talte til ham, siger: — "Fordi du har sagt, 'Jeg er en Gud, Jeg sidder i Gud(ernes) sæde — (Guddommelige Dynastier), i *midten af havene*,' alligevel er du et menneske. . . . Se du er mere viis end Daniel; der er ingen hemmelighed som de kan skjule for dig: med din visdom . . . har du forøget din rigdom, og dit hjerte er opløftet af din rigdom. Se derfor . . . skal fremmede trække deres sværd imod din visdoms skønhed . . . de vil bringe dig ned . . . og du vil dø døden *som de der er dræbt i midten af havene*." (Versene 3-8.) Alle sådanne forbandelser er ikke *profeti*, men ganske enkelt *påmindelser* om Atlantidernes skæbne, "Jordens Giganter."

Hvad kan meningen med denne sidste sætning være hvis ikke beretningen om Atlantidernes skæbne? Verse 17 siger, "eders hjerte blev opløftet på grund af eders skønhed," kan referere til det "Himmelske Menneske" i Pymander, eller de Faldne Engle, som beskyldes for at være faldet via stolthed på grund af den store skønhed og visdom som var blevet deres lod. Der er ingen metafor her, undtagen, måske, i vores teologers forudfattede ideer. Disse vers vedrører Fortiden og tilhører mere til den Viden der erhverves ved Indvielsesmysterierne end til retrospektiv clairvoyance! Stemmen siger, yderligere: —

"Du har været i Eden, Guds have (i Satya Yugaen); enhver dyrebar sten var dit dække . . . udførelsen af dine trommer og dine piber blev forberedt i dig på den dag du blev skabt. . . Du er den salvede kerub . . . du har vandret op og ned i midten af stene af ild . . . du var fuldkommen i dine veje fra den dag du blev skabt, ind til uretfærdighed blev fundet i dig. Derfor vil jeg kaste dig ud af *Gud's bjerg* og ødelægge dig. . . ."

"Guds Bjerg" betyder "*Gudernes Bjerg*" eller Meru, hvis repræsentant i den Fjerde Race var Bjerget Atlas, *en af de guddommelige Titaneres sidste forme*, så høj i disse dage at de gamle mente at himlene hvilede sig på dens top. Assisterede Atlas ikke giganterne i deres krig imod guderne? (Hyginus). En anden version viser *fablen* som om den er opstået fra forkærligheden hos Atlas, søn af Iapetus og Clymene, for astronomi, og af denne grund fra hans bolig på de højeste bjergtoppe. Sandheden er, at Atlas, "gudernes bjerg," og også helten med dette navn, er esoteriske symboler på den Fjerde Race, og hans syv døtre, Atlantiderne, er symbolerne på dens Syv Under-racer. Bjerget Atlas, var ifølge alle legender, tre gange så høj som den er nu; er sunket to forskellige gange. Den er af vulkansk oprindelse, og derfor siger stemmen

indeni Ezekiel: "Jeg vil *frembringe en ild fra din midte*, den vil fortære dig," osv. (v. 18). Det betyder med sikkerhed ikke, som det ser ud til at være tilfældet fra de oversatte tekster, at ilden skulle bringes fra midten af Prinsen fra Tyrus, eller hans folk, men fra Bjerget Atlas, symboliserende den stolte race, oplært i magi og dygtige indenfor videnskaber og civilisation, hvis sidste levn blev ødelagt næsten ved foden af disse en gang så gigantiske bjerge bjergkæde.

Sandelig, "du skal være en terror, og du *vil aldrig være mere*"; lige som selve navnet på racen og dens skæbne nu er annihileret fra menneskets hukommelse. Hav på sinde, at næsten enhver gammel Konge og præst var en indviet; at der fra hen mod afslutningen af den Fjerde Race havde været en fejde mellem de Indviede fra den *Højre Sti* og de fra den *Venstre Sti*; til sidst, at Edens have refereres til af andre personer end Jøderne fra den *Adamiske* race, fordi selv Farao sammenlignes med Edens skønneste træ af den samme Ezekiel, som viser "alle Edens træer, Libanons ypperste og bedste, . . . bliver trøstet i jordens nedre dele . . .," for "de gik også ned i helvede med ham" (Farao)* til de nedre dele, som faktisk er oceanets bund, hvis bund åbnede sig på vid gab for at fortære Atlantidernes land og dem selv. Hvis man har alt dette på sinde og sammenligner de forskellige beretninger, så vil man finde ud af at alt i kapitlerne xxviii. og xxxi. i Ezekiel hverken relaterer til Babylon, Assyrien, ej heller Egypten, fordi ingen af disse er blevet ødelagt sådan, men blev ganske enkelt til ruiner på *overfladen*, ikke *under* jorden — men til Atlantis og de fleste af dens nationer. Og han vil se at de Indviedes "Edens have" ikke var en myte, men en lokalitet nu nedsunket under overfladen. Lyset vil gå op for ham, og han vil værdsætte sådanne sætninger som disse og deres sande esoteriske værdi: "Du har været i Eden; . . . du var på Guds hellige bjerg" — for enhver nation havde og mange har stadigvæk *hellige* bjerge: nogle, Himalayiske Toppe, andre, Parnassus, og Sinai. De var alle steder for indvielse og boligerne for *ledere* i samfund med gamle og endda moderne adepter. Og yderligere: "Se, Assyriren (hvorfor ikke Atlantiske, Indviede?) var et cedar træ i Libanon; . . . *hans højde var ophøjet over alle træerne*; . . . cedar træerne i Guds have kunne ikke skjule ham, . . . så alle træerne i Eden . . . misundte ham" (Ezekiel xxxi. 3-9).

Over hele Lilleasien, blev de Indviede kaldt "Retfærdighedens træer," og Libanons cedar træer, lige som også nogle konger i Israel blev det. Lige så blev de store adepter i Indien, men kun adepterne fra den

* Den eneste Farao som Biblen viser gå ned til det Røde Hav var kongen som forfulgte Israellitterne, og som, måske af meget gode grunde, forblev unavngivne. Historien var med sikkerhed fremstillet på baggrund af den Atlantiske legende.

venstre hånd. Når Vishnu Purâna beretter at "verdenen blev løbet over ende med træer," mens Prachetasaerne — som "tilbragte 10.000 år med nøjsomhed i det store ocean" blev absorberet i deres hengivelser, så relaterer allegorien til Atlantiderne og adepterne i den tidlige Femte Race — Aryanerne. Andre "træer (adept Troldmænd) spredte, og overskyggede den ubeskyttede jord; og folkene uddøde . . . ude af stand til at arbejde i titusinder af år." Derefter vises viismændene, Rishierne fra den Aryanske race, kaldt Prachetasaerne, at "fremkomme fra dybet,"* og ved vinden og flammen der udgik fra deres munde at ødelægge, de uretfærdige "træer" og hele planteriget; ind til Soma (månen), herskeren over planteriget, pacificerer dem ved at indgå en alliance med adepterne fra den Højre Vej, til hvem han tilbyder bruden Marishâ, "træernes afkom."† Det betyder det som er angivet i Stanzaerne og Kommentarerne, og som også er angivet i Del II. i Bind I., "Den Hellige Ø." Det hentyder til den store kamp mellem "Guds Sønner" og den Mørke Visdoms Sønner — vores forfædre; eller Atlantiderne og de Aryanske Adepter.

Hele Historien fra denne periode er allegoriseret i *Ramayana*, som er den mystiske beretning i episk form over kampen mellem Rama — den første konge fra det guddommelige dynasti hos de tidlige Aryanere — og Ravana, den symbolske personifikation af den Atlantiske (Lanka) race. De førstnævnte var inkarnationerne af de Solare Guder; de sidstnævnte, af de lunare Devaer. Dette var den store kamp mellem Godt og Ondt, mellem hvid og sort magi, med henblik på herredømmet over guddommelige kræfter, eller over lavere jordiske eller cosmiske kræfter. Hvis den studerende ønsker at forstå den sidste udtalelse bedre, så lade ham vende sig til Anugîtâ episoden i Mahabhârataen, kapitel v., hvor Brâhmanaen fortæller hans hustru, "Jeg har ved hjælp af Selvet opfattet sædet der underkaster sig i Selvet — (sædet) hvor Brahman dvæler fri fra modsætningernes par og månen, sammen med ilden (eller solen), opretholdende (alle) væsner (som), bevægeren af det intellektuelle princip." Månen er sindets (Manas) guddom men kun på det lavere plan. "Manas er dual — *lunar* i det lavere, *solar* i dens højere del," siger en kommentar. Det vil sige, den tiltrækkes i dens højere aspekt hen mod Buddhi, og nedstiger i dens

* Vishnu Purâna, Book I., ch. xv.

† Dette er ren allegori. Vandene er et symbol på visdom og okkult lærdom. Hermes repræsenterede den hellige Videnskab under symbolet på *ild*; de Nordlige Indviede, under det for vand. De sidstnævnte er *Nârâ's* frembringelse, "Guds Ånd," eller snarere *Paramâtmân*, den "Højeste Sjæl," siger Kullûka Bhatta, *Nârâyana*, betyder "han som afventer i dybet" eller kastede sig i Visdommens Vande — "vand er *Nârâ's* krop" (*Vâyu*). Derfra kommer udtalelsen at i 10.000 år forblev de i nøjsomhed "i det store Ocean"; og vises at fremstå fra det. Ea, Visdommens Gud, er den "Sublime Fisk," og Dagon eller Oannes er den Kaldæiske menneske-fisk, som fremstår fra vandene for at lære om visdom.

lavere til, og lytter til dens *dyriske* sjæls stemme fyldt med selviske og sensuelle begær; og heri indeholdes mysteriet om en adepts lige som om en profans liv, lige som også den for *post-mortem* adskillelsen af det guddommelige fra det dyriske menneske. Ramayanaen — hvor hver enkelt linje skal læses esoterisk — afslører i storslået symbollære og allegori menneskets og sjælens trængsler. "Indeni kroppen, i midten af alle disse livs-vinde (? principper), som bevæger sig i kroppen, og opsluger hinanden,* flammer Vaishvâna ilden† syvfoldig, hvor af 'Jeg' er målet," siger Brâhmana.‡

Men hoved "Sjælen" er *Manas* eller sind; derfor, vises Soma, månen, som om den skaber en alliance med den solare del i den, personificeret som Prachetasaerne. Men af de syv nøgler som åbner de syv aspekter af Ramayanaen, lige som ethvert andet Skrift, er denne kun en — den metafysiske.

Symbolet på "Træet" der står for forskellige Indviede var næsten universelt. Jesus kaldes "Livets træ," lige som også den gode Lovs adepter, mens de fra den *venstre* Vej refereres til som de "visnende træer." Johannes Døberen taler om "øksen" som "lægges ved roden af træerne" (Matth. iii. 10); og Kongen blandt Assyriens hære kaldes *træer* (Esajas x. 19).

Den sande mening for Edens Have blev tilstrækkeligt angivet i "*Isis Unveiled*."

Forfatteren har mere end en gang hørt overraskelse blive udtrykt over at *Isis* skulle indeholde så få af læresætningerne som nu læres om. Dette er helt fejlagtigt. For hentydningerne til sådanne læresætninger er rigelige, selv om læresætningerne selv blev tilbageholdte. Tiden var den gang ikke ankommet, lige som timen ikke er slået nu med henblik på *at sige alt*. "Ingen Atlantider, eller den Fjerde Race som gik forud for vores Femte Race, nævnes i '*Isis Unveiled*,' " skrev en kritiker af "Esoteric Buddhism" en dag. Jeg, som skrev *Isis Unveiled*, hævder at Atlantiderne *er* nævnt lige som vores forgængere, nemlig, i Vol. I., p. 133, ved omtale af Job's Bog. For hvad kan være mere klart end dette: "I den oprindelige tekst, er der i stedet for 'døde ting,' skrevet døde *Rephaim*, giganter, eller mægtige primitive mennesker, hvor fra 'Evolutionen' *en dag kan spore vore nuværende race*." Denne inviteres til at gøre dette nu, nu hvor dette hint forklares helt åbenlyst; men Evolutionister vil med sikkerhed

* Dette er forklaret af den lærde oversætter af Anugîtâ i en fodnote (p. 258) med disse ord: "Sansen fremstår at være dette; det verdslige livs forløb skyldes livs-vindenes operationer, som er tilknyttet SELVET, og førte til dens manifestationer som individuelle sjæle.

† "Vaisvanara (eller Vaishvanara) er et ord som ofte bruges for at betegne Selvet" — forklarer Nilakantha.

‡ Oversat af Kashinath Trimbak Telang, M.A., Bombay.

nu om dage afvise det lige som det gjorde det for ti år siden. Videnskaben og teologien er imod os: derfor stiller vi spørgsmålstegn ved begge, og er nødt til at gøre det i selvforsvar. Ved styrken i tågede metaforer spredt overalt ved profeterne, og i Johannes Åbenbaring, og en storslået gen-redigeret version af Enoks Bog, på disse usikre grundlag byggede Kristen teologi dens dogmatiske Epos om Krigen i Himlen. Den gjorde mere: den brugte de symbolske visioner, som kun var forståelige for de Indviede, som søjler til at understøtte hele dens voluminøse religions bygningsværk; og nu er det opdaget at søjlerne er meget svage rør, og den snedige struktur smuldrer. Hele det Kristne system hviler på disse *Jakin* og *Boaz* — de to modsatrettede kræfter af godt og ondt, Kristus og Satan, *ἀγαθαὶ καὶ κακὰ δυνάμεις*. Tag Kristendommens hoved prop om Faldne Engle væk fra den, og Eden Lysthuset forsvinder op i den tynde luft med dens Adam og Eva; og Kristus, som den eksklusive karakter for den Ene Gud og Frelser, og Forsoningens offer for dyre-menneskets Synd bliver straks en ubrugelig, meningsløs myte.

I et gammelt nummer af *Revue Archéologique* for året 1845 (p. 41), bemærker en Fransk forfatter, M. Maury: — "Denne universelle strid mellem gode og onde ånder synes kun at være reproduktionen af *en anden ældre og mere frygtelig strid*, som, ifølge en gammel myte, fandt sted før skabelsen af universet, mellem de troende og de oprørske legioner."

Endnu en gang, er det et simpelt spørgsmål om prioritet. Var Johannes *Åbenbaring* blevet skrevet under den Vediske periode, og var ingen nu sikker på om den ganske enkelt var en anden version af *Enoks Bog* og Drage legenderne fra den paganske oldtid — så ville billede forestillingens storslåethed og skønhed måske have gjort kritikernes opfattelse partisk til fordel for den Kristne fortolkning af denne første krig, hvis kampplads var den stjerne bestrøede Himmel, og de første slagtere — Englene. Sådan som sagen nu står, så er man imidlertid nødt til at spore *Åbenbaringen* begivenhed for begivenhed, til andre og langt ældre visioner. For at få en bedre forståelse for de Apokalyptiske allegorier og for det esoteriske *epos* beder vi læseren om at vende sig til *Åbenbaringen*, og at læse kapitel xii., fra vers 1 til vers 7.

Det har mange meninger, hvor de fleste er blevet fundet frem til med hensyn til de astronomiske og numeriske nøgler i denne universelle myte. Det som nu kan fremlægges, er et fragment, nogle få hints med hensyn til den hemmelige mening, som legemliggør optegnelsen for den virkelige krig, striden mellem de Indviede fra de to skoler. Mange og forskelligartede er de endnu eksisterende allegorier bygget på den samme hovedhjørneste. Den sande beretning, den som giver den fulde esoteriske mening, er i de Hemmelige bøger, men forfatteren har ikke haft adgang til nogen af dem.

I de eksoteriske værker, kan episoden om Taraka krigen, og nogle esoteriske kommentarer, måske tilbyde et spor. I enhver Purâna

er begivenheden beskrevet med større eller mindre variationer, som viser dens allegoriske karakter.

I de tidligste Vediske Aryaneres Mytologi lige som i de senere *Purâniske* beretninger, er Budha, den "Viise" nævnt; en "oplært i den *Hemmelige* Visdom," og som er planeten Merkur i dens euhemerisering. *Hindu Classical Dictionary* krediterer Budha med at være forfatter til en hymne i Rig Veda. Derfor, kan han på ingen måde være "en senere fiktion angivet af Brahminerne," men er i sandhed en meget gammel personificering.

Det er ved at udforske hans genealogi, eller snarere teogoni, at de følgende sandheder afdækkes. Som en myte, er han søn af Tara, Brihaspati's hustru den "gylden farvede," og af "Soma" den (mandlige) Måne, som, Paris-lignende, bærer hans nye Helen i det Hindu sideriske Kongerige væk fra hendes husbond, hvilket forårsager en stor strid og *krig* i Swarga (Himlen). Episoden resulterer i en kamp mellem guderne og Asuraerne: Kong Soma, finder allierede i Usanas (Venus), Danavaernes leder; og guderne anføres af Indra og Rudra, som tager Brihaspati's parti. Den sidstnævnte hjælpes af Sankara (Siva), som, efter at have haft Brihaspati's fader, Angiras som sin guru, bliver ven med hans søn. Indra er her den Indiske prototype på Michael, Ærkestrategen og dræberen af "Dragen's" engle — fordi en af hans navne er *Jishnu* "leder af den (himelske) Hærskare." Begge kæmper, lige som nogle Titanere gjorde imod andre Titanere i forsvar mod hævnerrige guder, en — for Jupiter *tonans* (i Indien, er Brihaspati planeten Jupiter, hvilket er et besynderligt sammentræf); den anden, til støtte for den evigt-tordende Rudra Sankara. Under denne krig, bliver han forladt af sin bodyguard, stormguderne (Marutterne). Historien er meget tankevækkende i nogle af dens detaljer.

Lad os undersøge nogle af dem, og søge at opdage deres mening.

Den præsiderende skytsånd, eller "regent" for planeten Jupiter er Brihaspati, den forurettede husbond. Han er underviser eller åndelig guru for guderne, som er repræsentanter for de forplantningskræfterne. I Rig Vedaen, kaldes han *Brahmanaspati*, et navn der betyder "guddommen hvor i *den tilbedtes aktivitet* overfor guderne personificeres." Derfor repræsenterer Brahmanaspati, så at sige, materialiseringen af den *guddommelige nåde*, ved hjælp af ritual og ceremonier, eller eksoterisk tilbedelse.

"TÂRÂ"* — hans hustru — er på den anden side, som det vil blive vist, personificeringen af kræfterne for en som er indviet i *Gupta Vidya* (hemmelig viden).

SOMA er månen astronomisk; men i den mystiske fraseologi, er den også navnet på den hellige drik drukket af Brahminerne og de Indviede under deres mysterier og ofrings riter. "Soma" planten er *asclepias acida*, som giver en juice hvor fra den mystiske drik,

* Se Dowson's *Classical Dictionary*.

Soma drikken, laves. Alene efterkommerne til Rishierne, de store mysteriers *Agnihôtri* (ild præsterne) kendte til alle dens kræfter. Men den sande egenskab i den *sande Soma* var (og *er*) at skabe et nyt *menneske* ud af de Indviede, efter at han er genfødt, nemlig når han først begynder at leve i hans *astrale* krop (Se "The Elixir of Life"*); for, hvis hans åndelige natur overvinder den fysiske, så ville han hurtigt afkoble den og endda skille sig af med den æterealiserede form.†

Soma blev i gammel tid aldrig givet til den ikke-indviede Brahman — den simple *Grihasta*, eller præsten for det eksoteriske ritual. Således repræsenterede Brihaspati — selv om han var "gudernes guru" — stadigvæk det døde-bogstavs form for tilbedelse. Det er Târâ *hans hustru* — symbolet på en som, selv om hun er indgift i dogmatisk tilbedelse, længes efter visdom — som vises at blive indviet ind i hans mysterier af Kong *Soma*, giveren af denne Visdom. Soma angives således *at bære hende væk* i allegorien. Resultatet af dette er fødslen af Budha — *esoterisk Visdom* — (Merkur, eller Hermes i Grækenland og Egypten). Han repræsenteres som "så smuk," at selv husbonden, selv om han udmærket er klar over at Budha ikke er udkommet af hans *døde-bogstavs* tilbedelse — påberåber sig den "nyfødte" som sin Søn, frugten af hans ritualistiske og meningsløse former.‡ Sådan er *kort fortalt*, en af allegoriens meninger.

Krigen i Himlen refererer til mange begivenheder af den slags på forskellige og anderledes planer for væren. Den første er en rent astronomisk og cosmisk sandhed der vedrører kosmogoni. Hr. John Bentley mente at *krigen i Himlen* hos Hinduerne kun er et billedudtryk der refererer til udregninger af tidsperioder (se Bentley's *Hindu Astronomy*). §

* Se "Five Years of Theosophy."

† Deltageren i *Soma* oplever sig selv forbundet med hans ydre krop, og alligevel væk fra den i dens åndelige form. Den sidstnævnte, svæver frigjort fra den førstnævnte, for tiden i de højere ætereale regioner, og bliver virtuelt "som en af guderne," og bevarer alligevel i hans fysisk hjerne hukommelsen om det han ser og lærer. Tydeligt sagt, er *Soma* frugten af Træet for Viden forbudt af den jaloux Elohim for Adam og Eva eller *Yah-ve*, "for ikke mennesket skulle blive som en af os."

‡ Vi ser det samme i de moderne eksoteriske religioner.

§ "*Historical Views of Hindu Astronomy*." Citerende fra værket med reference til Aryachatta, som siges at angive en tæt tilgang til den sande relation blandt forskellige værdier for udregningen af værdien π , for så genfrembringer forfatteren til "Source of Measures" en besynderlig påstand. Hr. Bentley, siges det, "var meget familiær med Hindu astronomi og matematisk viden . . . hans påstand kan derfor antages som autentisk: det samme bemærkelsesværdige træk, blandt så mange Østlige og gamle nationer med hensyn til at *kontinuert at skjule denne slags videns hemmelighed, er et fremherskende træk* blandt Hinduerne. Det som blev fremlagt for at blive lært om offentligt og med henblik på offentlig undersøgelse, *var kun den approksimerede af en mere nøjagtig men skjult viden*. Og selve denne formulering fra Hr. Bentley vil mærkeligt nok eksemplificere påstanden; og forklaret, vil den vise at den (Hinduens *eksoteriske* astronomi og videnskaber) blev udledt *fra et nøjagtigt system bedre end det Europæiske*, som Hr. Bentley selvfølgelig selv,

Dette, mener han, tjente som en prototype for de Vestlige nationer at bygge deres *Titanernes krig* på. Forfatteren har ikke helt uret, men han har heller ikke helt ret. Hvis den sideriske prototype i sandhed refererer til en *præ*-manvantarisk periode, og fuldstændig hviler på den påståede Viden hos de Aryanske Indviede for hele kosmogoniens program og fremskridt,* så er *Titanernes krig* kun en legendarisk og guddommeliggjort kopi af den sande krig som fandt sted i den Himalayiske *Kailasa* (himmel) i stedet for i det interplanetariske Cosmiske Rums dybder. Det er optegnelsen om den frygtelige strid mellem "Guds Sønner" og "Skyggens Sønner" fra den Fjerde og Femte Race. Det er ved disse to begivenheder, blændet sammen af legender lånt fra den eksoteriske beretning om krigen ført af Asuraerne imod guderne, som enhver efterfølgende national tradition om emnet er blevet bygget på.

Esoterisk, transformerede *Asuraerne* efterfølgende sig til onde Ånder og lavere guder, som evigt er i krig med de *store* guddomme — er guderne for den Hemmelige Visdom. I de ældste dele af Rig Veda, er de de åndelige og *guddommelige*, udtrykket *Asura* er brugt om den Højeste Ånd og er det samme som den store Ahura hos Zoroasterne. (Se Darmesteter's VENDIDAD). Der var en gang hvor guderne Indra, Agni, og Varuna selv tilhørte *Asuraerne*.

I Aitarêya Brâhmana, blev Brahmâ-Prajâpati's åndedrag (*asu*) levende, og fra dette åndedrag skabte han Asuraerne. Senere hen, efter krigen, blev Asuraerne kaldt gudernes fjender, deraf — "A-suraer," det begyndende "A" er et negativt præfiks — eller "*ingen*-guder" — blev "guderne" refereret til som "Suraer." Dette forbinder derefter *Asuraerne* og deres "Hærskarer," opregnet længere fremme, med de Kristne Kirkers "Faldne Engle," et hierarki af åndelige Væsner der kan findes i enhver Gudekreds i gamle og endda moderne nationer — fra den Zoroastriske ned til den for Kinamanden. De er sønnerne fra det oprindelige Skabende Åndedrag ved begyndelsen af enhver ny Maha Kalpa, eller Manvantara; i samme rang som Englene som var forblevet "trofaste." Disse var *Soma's* (forælderen til *Esoterisk Visdom*) *allierede* som imod *Brihaspati* (repræsenterende ritualistisk eller *ceremoniel*

stolede på, på hvilket som helst tidspunkt, i ethvert slægtled, var langt mere avanceret end Hindu viden."

Hvilket er Hr. Bentley's ulykke, og fratager ikke glorien fra de gamle Hindu astronomer, som alle var Indviede.

* Den Hemmelige Lære lærer at enhver begivenhed af universel vigtighed, så som geologiske kataklysmer ved en races afslutning og begyndelsen af en ny, involverer hver gang en stor forandring i menneskeheden, åndeligt, moralsk og fysisk — er, så at sige, før-udtænkt og forudordnet, i vores planetariske systems sideriske regioner. Astrologi bygger fuldkommen på denne mystiske og intime forbindelse mellem de himmelske legemer og menneskeheden; og det er en af de store hemmeligheder indenfor Indvielse og Okkulte mysterier.

tilbedelse). De er tydeligt blevet degraderet i Rum og Tid til modsatrettede kræfter eller dæmoner af ceremonialisterne, på baggrund af deres oprør imod hykleri, forlorentilbedelse, og det døde-bogstavs form.

Hvad er nu det virkelige karaktertræk hos alle de som kæmpede sammen med dem? De er (1) *Usanasen*, eller "hærskaren" fra planeten Venus som indenfor Romersk Kato-licisme nu er blevet — *Lucifer*, "morgenstjernens" skytsånd (se Esajas xiv., 12), *tsaba*, eller "Satans" hær. (2) *Daityaerne* og *Danavaerne* er Titanerne, dæmonerne og giganterne som vi finder i Biblen (*Første Mosebog* vi.) — "Guds Sønners" og "Menneskets Døtres" afkom. Deres generiske navn viser deres anførte karakter, og afslører på samme tid Brahminernes hemmelige *animus*: for de er *Krati-dwishaerne* — "ofrenes fjender" eller eksoteriske *forfalskninger*. Disse er "hærskarerne" som kæmpede imod Brihaspati, repræsentanten for populære og nationale *eksoteriske* religioner; og Indra — guden for den *synlige* himmel, firmamentet, som i den tidlige *Veda*, er den Cosmiske himmels *højeste* gud, den passende beboelse for en *ekstra*-Kosmisk og personlig Gud, højere end hvilke nogen eksoterisk tilbedelse nogensinde kan stige op over.

(3) Derefter kommer Nagaerne,* *Sarpaerne* (slangerne eller Seraferne). Disse, viser igen, deres karaktertræk ved den skjulte mening i deres ideogram. Indenfor Mytologi er de *halv-guddommelige* væsner med et menneskeligt ansigt og en Drages hale. De er derfor, unægtelig, de Jødiske *seraphim* (fra *Serapis* og *Sarpa*, Slange); flertallet er *saraph*, "brændende, ildagtig" (Se Esajas, vi. 23). Kristen og Jødisk englelære skelner mellem *Seraphim* og *Cherubim* eller Keruberne, som kommer i anden række; esoterisk, og Kabalistisk, er de identiske; *cherubim* er ganske enkelt navnet for billederne eller lighederne for enhver inddeling af de himmelske herskare. Nu var, som før nævnt, Dragerne og *Nagaerne* navnene angivet for de Indviedes-eremitter, på grund af deres store Visdom og Åndelighed og fordi de boede i huler. Når Ezekiel således tillægger adjektivet *Cherub* til Kongen fra Tyre, og fortæller ham at der ved hans *visdom* og hans *forståelse* er der *ingen hemmelighed* som kan skjules fra ham (v. 3, 4, xxviii.), så viser han for en Okkultist at det, måske, er en "profet," som stadig er tilhænger af *eksoterisk* tilbedelse, som raser imod en *Indviet* fra en anden skole og ikke imod en imaginær Lucifer, en falden kerub fra stjernerne, og derfor fra Edens have. Således er den såkaldte "krig," i en af dens mange meninger, også en allegorisk optegnelse over striden mellem de to klasser af adepter — fra den højre og den venstre vej. Der var tre klasser af Rishier i Indien, som var

* *Nagaerne* er af Orientalerne beskrevet som mysteriøse folk hvis landemærker findes i overflod i Indien ind til denne dag, og som levede på *Naga dwipa* en af de Syv kontinenter eller inddelinger i *Bharatavarsha* (gamle Indien), Nagpur byen værende en af de allerældste byer i landet.

de tidligste kendte adepter; de royale, eller Rajarshier, konger og prinser, som antog det asketiske liv; Devarshierne, guddommelige, eller sønnerne af Dharma eller Yoga; og Brahmarshierne, efterkommer af de Rishier som var grundlæggerne af Brahmanernes *gotras*, eller kaste-racerne. Nu hvor vi, for et øjeblik lægger den mytiske og astronomiske nøgle til side, så viser den hemmelige lære mange Atlantider som tilhørte disse inddelinger; og der var, *de facto* og *de jure*, stridigheder og krige mellem dem. Narada, en af de største Rishier, var en *Devarishi*; og han vises i konstant og evigtvarende fejde med Brahmâ, Daksha, og andre guder og viismænd. Derfor kan vi med sikkerhed hævde at uanset hvilken *astronomisk* mening denne universelt godtagne legende havde, så er dens menneskelige fase baseret på virkelige og historiske begivenheder, forvrænget til teologisk dogme kun for at passe til kirkelige formål. Som foroven så forneden. De sideriske fænomener, og de himmelske legemers adfærd i himlene, blev antaget som en model, og planen blev udført nedenfor, på jorden. Således blev, rummet i dens abstrakte betydning, kaldt for "boligen for guddommelig viden," og af *Kaldæerne* eller Indviede *Ab Soo*, beboelsen (eller Faderen, *dvs.*, kilden) for viden, fordi det er i rummet at de intelligente Kræfter dvæler som *usynligt* regerer Universet.*

På den samme måde og på Zodiakkens plan i det *øvre* Ocean eller i himlene, blev en bestemt bolig på Jorden, et indhav, indviet og kaldt "Dybet for Lærdom"; tolv centre på det i form af tolv små øer repræsenterende Zodiakkens tegn — hvor to af dem i årevis forblev "mysterie tegn"† og var boligerne for de tolv Hierofanter og mestre for visdom. Dette "hav for viden" eller lærdom‡ forblev i tidsaldre der, hvor nu Shamo, eller Gobi ørkenen udstrækker sig. Det eksisterede ind til den sidste store istid, hvor en

* Ikke mindre tankevækkende er kvaliteterne tillagt Rudra Siva, den store *Yogi*, forfaderen til alle Adepterne — indenfor Esoterisme en af de største Konger i de Guddommelige Dynastier. Kaldt for den "Tidligste" og den "Sidste," er han protektor for den Tredie, Fjerde, og den Femte Rod-Race. For, i hans tidligste udgave, er han den asketiske *Dig-ambara*, "ikklædt med Elementerne," *Trilochana*, "den tre-øjede"; *Pancha-ânana*, "den fem-ansigtede," en hentydning til de tidligere fire og den nuværende femte race, for, selv om han er *fem*-ansigtet, så er han kun "fire-armet," da den femte race stadigvæk er i live. Han er "Tidens Gud," Saturn-Kronos, sådan som hans *damaru* (drum), i form af et time-glas, viser; og hvis han beskyldes for at have afhugget Brahmâ's femte hoved, efterladt ham med kun fire, så er det yderligere en hentydning til en vis grad af indvielse, og også til Racerne.

† G. Seiffarth's ide om at Zodiakkens tegn i gamle tider kun var ti er fejlagtig. Ti var kun kendte af den profane; de indviede, kendte imidlertid til dem alle, *fra tiden for adskillelsen af mennesket i to køn*, hvor fra adskillelsen af Virgo-Scorpio fremkom i to; som, på grund af et hemmeligt tilføjet tegn og *Libra* opfundet af Grækerne, i stedet for et hemmeligt navn som ikke blev angivet, gav 12. (*Se Isis Unveiled*, Vol. II., p. 456.)

‡ Det ovenfor nævnte, er, måske, en nøgle til Dalai-Lamaens symbolske navn — "Ocean" lamaen, som betyder Visdoms Oceanet. Abbé Huc taler om det.

lokal kataklysmie, som fejede vandene syd og vest og derved dannede den nuværende øde ørken, kun efterlod en bestemt oase, med en sø og en ø i midten af den, som et levn over *Zodiakkens Ring* på Jorden. I flere tidsaldre — som, hos nationerne der gik forud for de senere Babylonere, var det vandige dyb den "store moders" bolig (den jordiske post-type for det "store moder" chaos i himlen), Ea's (Visdoms) forælder, han selv en tidlig prototype til Oannes, Babylonernes menneske-Fisk — derfor, var "Dybet" eller *Chaos*, i mange tidsaldre boligen for visdom og ikke for ondskab. Bel's kamp og derefter Merodach's, Sol-gudens med *Tiamat*, Havet og dens Drage, en "krig" som sluttede med den sidstnævntes nederlag, har en rent cosmisk og geologisk mening, så vel som en historisk en. Deres evolution, vækst og DØD — *for de profane masser*, er en side revet ud af de Hemmelige og Hellige Videnskabers Historie. Den relaterer (a) til den systematiske og gradvise udtørring af umådelige territorier af den voldsomme Sol i en bestemt forhistorisk periode; en af de frygtelige tørker som sluttede ved en gradvis transformation af en gang næringsrige lande overvandet i overflod i de sandede ørkener som de er nu; og (b) til den systematiske forfølgelse af Profeterne fra den Højre Vej af de fra den Venstre. De sidstnævnte har, efter at havde indstiftet fødslen og evolutionen af de præstelige kaster, til sidst ført verdenen til alle disse eksoteriske religioner, opfundet for at tilfredsstille "*hoi polloiens*" og den uvidendes fordærvede smag for ritualistisk pomp og materialiseringen af det evigt-immaterielle og Uerkendelige Princip.

Dette var en slags forbedring af den Atlantiske trolddom, hvis minde lever videre i hukommelsen hos alle de litterære og Sanskrit-talende dele af Indien, så vel som i de populære legender. Det var stadigvæk, en parodi på, og en vanhelligelse af de Hellige Mysterier og deres videnskab. Antropomorfismens og afgudsdyrkelsens hurtige frem-skridt, førte den tidlige Femte, lige som det allerede havde gjort det med den Fjerde Race, til trolddom endnu en gang, dog i en mindre skala. Til sidst, blev selv *de fire "Adam'er"* (under andre navne symboliserende de fire forudgående racer) glemt; og passerede fra en generation til den næste, hver opladt med nogle ekstra myter, og blev til sidst druknet i havet af populær symbollære kaldt Gudekredse. Alligevel eksisterer de ind til den dag i dag i de ældste Jødiske traditioner, så som *Tzelem*, "Skygge-Adam'en" (*Chhayaerne* i vores doktrin); Adam "modellen," kopien af den første, og den "mandlig og kvindelige" i den eksoteriske genesis (kapitel i); den tredie, den "jordiske Adam" før Faldet, en androgyn; og den Fjerde — Adam'en efter *hans fald*, dvs., adskilt i kønnene, eller den rene Atlantide. Adam fra Edens have, eller vores race forfader — den femte — er en sindrig sammensætning af de ovenfor nævnte fire. Som hævdet i *Zohar* (iii., fol. 4, col. 14, Cremona Ed.) så findes Adam, det FØRSTE menneske, ikke

på jorden nu, han "findes ikke i alt, nedenfor." Fordi, "hvor kommer den lavere jord fra? *Fra Jordens kæde, og himlen ovenfor,*" dvs., fra de superiorer kloder, de som gik forud og er ovenfor vore Jord. "Og der kom væsner af alle slags ud fra den (kæden). Nogle af dem i (faste) skind, nogle i skaller (*Klippoth*) . . . nogle i røde skaller, nogle i sorte, nogle i hvide, og nogle i andre farver . . ." (Se *Qabbalah*).

Lige som i Berosus's Kaldæiske Kosmogoni og de lige angivne Stanzaer, så taler nogle afhandlingerne over Kabalaen om væsner med to ansigter, nogle med fire, og nogle med ét ansigt: for "den højeste Adam kom ikke ned i alle landene, eller frembragte afkom og fik mange hustruer," men dette er et mysterium.

Lige sådan er Dragen et mysterium. Sandfærdigt, siger Rabbiner Ben-Iochai, at det er ikke givet "Ledsagerne" (studerende, eller *chelaerne*) at forstå Dragens mening, men kun de små børn," dvs., de *fuldkomne Indviede*.^{*} "Begyndelsens arbejde forstår ledsagerne; men det er kun de små børn som forstår parabelen for arbejdet i *Principium* gennem *mysteriet om det Store Hav's slange*."[†] Og disse Kristne, som går hen og læser dette, vil i lyset af ovennævnte sætning også forstå hvem deres "Kristus" var. For Jesus siger gentagne gange at han som "ikke vil modtage Guds Rige som et *lille barn*, han vil ikke komme der ind"; og hvis nogle af hans ordsprog havde til hensigt at gælde for børn uden nogen metafor, så relaterede det meste af det som relaterede til de "små børn" i Evangelierne, til de *Indviede, som Jesus var en af*. Paulus (Saul) refereres til i Talmud som "det lille barn."

Dette "Mysterium om Slangen" var dette: Vores Jord, eller snarere *jordiske liv*, refereres i de Hemmelige Læresætninger ofte til som det store Hav, "livets hav" er ind til denne dag forblevet en favoriseret metafor. *Siphrah Dzeniouta* taler om det oprindelige chaos og Universets evolution efter en ødelæggelse (*pralaya*), sammenlignende det med en udrullende slange: — "Udstrækkende sig hid og did, med dens hale i munden, hovedet drejende sig på dens hals, er den rasende og vred. . . Den iagttager og skjuler sig selv. *Hver tusinde Dage* manifesteres den." (I., § 16).

^{*} Sådan var navnet givet til de Indviede i det gamle Judæa, også kaldt "Uskyldige" og "Børnene," dvs., født endnu en gang. Denne *nøgle* åbner et perspektiv ind i en af det Nye Testaments mysterier; Herodes slagting af de 40.000 "Uskyldige." Der er en legende med hensyn til dette, og begivenheden som fandt sted næste århundrede F.Kr., viser oprindelsen til traditionen på samme tid blændet med den om Krishna og hans onkel Kansa. I tilfældet med N. T., står Herodes for Alexander Janneus (fra Lyda), hvis forfølgelse og mord af hundreder af tusinder af Indviede førte til indførelsen af Bibel historien.

[†] Zohar ii., 34.

En kommentar til Purânaerne siger: "Ananta-Sesha er en udgave af Vishnu, Hellig Ånden for Bevarelse, og et symbol på Universet, hvor på den antages at sove under intervallerne i Brahmâ's *Dage*. Sesha's syv hoveder understøtter Universet. . . ."

Således "sover," "ånder" (*méracha' pheth'*) Guds Ånd over det udifferentierede stofs Chaos, før hver ny "Skabelse." (*Siphrah Dzeniouta*). Nu er en Brahmâ's "Dag," som allerede forklaret, sammensat af *et tusinde* Mahayugaer; og da hver "Nat" eller hvileperiode er lig varigheden af denne "dag," så er det let at se hvad denne sætning i *Siphrah Dzeniouta* refererer til, nemlig: — at slangen manifesterer sig "én gang i et tusinde dage." Ej heller er det vanskeligere at se hvorhen den indviede forfatter til *Siphrah* fører os, når han siger: "Dets hoved er knuses i det store havs vand, sådan som det er skrevet: 'Du deler havet ved din styrke, du knuser *dragernes hoveder* i vandene' " (lxxiv. 13). Det refererer til de Indviedes prøvelser i dette fysiske liv, "sorgens hav," hvis det læses med en nøgle; det hentyder til den successive ødelæggelse af en kæde af verdeneres syv sfærer i rummets store hav, når det læses med en anden nøgle: for enhver siderisk klode eller sfære, enhver verden, stjerne, eller gruppe af stjerner, kaldes indenfor symbolære "Dragens hoved." Men uanset hvordan det kan læses, blev Dragen aldrig anset for at være Ond, ej heller var Slangen sådan — i oldtiden. I metaforerne, uanset den astronomiske, cosmiske, teogoniske eller ganske enkelt den fysiologiske, *dvs.*, fallisk — så blev Slangen altid anset for at være et *guddommeligt* symbol. Når det siges "Den (Cosmiske) Slange som løber 370 skridt" (*Siphrah Dzeniouta*, § 33) så betyder det de cykliske perioder for det store Tropiske år (25.868 år), inddelt i den esoteriske beregning i 370 perioder eller cyklusser, lige som et solart år er inddelt i 365 dage. Og hvis Michael af de Kristne blev betragtet som Besejrer af Satan, Dragen, så er det fordi at denne kæmpende personage i Talmud repræsenteres som Vandenes Prins, som havde syv underordnede Ånder under sig — en god grund til hvorfor den Latinske Kirke gjorde ham til skyts Helgen for ethvert forbjerg i Europa. I Kabalaen (*Siph. Dzen.*) skaber den skabende Kraft "skitser og spiral linjer af sin skabelse *i form af en Slange*." Den "holder sin hale i dens mund," fordi den er symbolet på endeløs evighed og på cykliske perioder. Dets betydninger, vil imidlertid nødvendiggøre et bind, og vi må afslutte her.

Således kan læseren nu selv se hvad de mange meninger for "Krigen i Himlen," og den "store drage" er. Det mest højtidelige og frygtede af kirke dogmer, alfaet og omegaet i Kristen tro, og dens FALDS og FORSONINGS søjle, svinder ind til et pagansk symbol, i de mange allegorier om disse forhistoriske stridigheder.

§ XIX.

ER PLEROMA SATAN'S TILFLUGTSTED?

EMNET er endnu ikke udtømt, og er nødt til at bliver undersøgt fra endnu flere aspekter.

Hvorvidt Milton's grandiose beskrivelse af Lysets Engles tre Dages Kamp imod de fra Mørket retfærdiggør mistanken om at han må have hørt om den korresponderende Østlige tradition — er det umuligt at sige. Ikke desto mindre, hvis det ikke var ham selv i forbindelse med en eller anden Mystiker, så må det have været gennem en som havde opnået adgang til Vatikanets hemmelige værker. Blandt disse er der en tradition om "Beni Shamash" — "Solens børn" — med hensyn til den Østlige allegori, med langt mere minutiøse detaljer *i dens trefoldige version*, end man kan få fra enten *Enoks Bog*, eller den lang nyligere Johannes Åbenbaring om den "Gamle Drage" og hans forskellige Dræbere, som lige vist.

Det synes, uforklarligt at finde forfattere der tilhører Mystiske Selskaber, ind til denne dag i dag, som alligevel fortsætter med deres forudfattede tvivl med hensyn til den "påståede" ælde for "Enoks Bog." Når forfatteren til "Sacred Mysteries among the Mayas and Quichés" således er tilbøjelig til at betragte Enok som en Indviet konverteret til Kristendommen (! !) (se p. 16), så er den Engelske samler af Eliphas Lévi's værker — "The Mysteries of Magic" — også af en lignende opfattelse. Han bemærker at: "Ud over Dr. Kenealy's lærdom, så tilskriver ingen moderne videnskabelig dygtighed det sidstnævnte værk ('Enoks Bog') nogen fjernere ælde end det fjerde århundrede F.Kr." (*Biograph. and Critical Essay, p. xxxviii.*). Moderne videnskabelig dygtighed har være skyldig i værre fejl end denne. Det synes som om det var i går at de *største* litterære kritikere i Europa nægtede dette værks autencitet, sammen med de Orfiske Hymner, og endda *Hermes's* eller *Thoth's Bog*, ind til hele vers fra den sidstnævnte blev opdaget på Egyptiske monumenter og grave fra de tidligste dynastier. Ærkebiskop Laurence's opfattelse er citeret andet steds.

Den "Gamle Drage" og Satan, der nu ene og alene og kollektivt er blevet symbolet på, og det teologiske udtryk for, den "Faldne Engel," beskrives ikke hverken i *den oprindelige Kabala* (Chaldean "Book of Numbers") eller i den moderne. For den mest lærde, hvis ikke den største blandt moderne Kabalister, nemlig Eliphas Lévi, beskriver Satan i de følgende glødende vendinger: — "Det er denne Engel som var stolt nok til at betragte sig selv som Gud; tapper nok til at købe sin uafhængighed ved prisen for evig lidelse og tortur; smuk nok til at have beundret

sig selv i fuldt guddommeligt lys; stærk nok til at herske i mørket midt i smerte, og at have bygget sig selv en trone på hans uudslukkelige bål. Det er Republikanerens og kætterske Milton's Satan. . . . prinsen for anarki, opvartet af et hierarki af rene Ånder (!) . . ." (*Histoire de la Magie*, 16-17) Denne beskrivelse — en som så snedigt forliger teologisk dogme og den Kabalistiske allegori, og endda finder på at inkludere en politisk kompliment i dens fraseologi — er, når den læses i den rette ånd, helt korrekt.

Ja, sandelig; det er det største blandt idealer, dette evigt-levende symbol — nej apoteose — på selv-opofrelse af menneskeheden intellektuelle uafhængighed; denne altid aktive Energi protesterende imod Statisk Inerti — princippet for hvilket Selvhævdelse er en forbrydelse, og Tanken og *Lyset for Viden* odios. Det er — som Eliphaz siger med ikke parallelliseret retfærdighed og ironi — "den foregivne helt fra skumle evigheder, som, bagvaskende anklages for grimhed, dekorerer med horn og klove, som langt bedre vil passe på hans uforsonlige plageånd — det er ham som til sidst er blevet transformeret om til en slange — den røde Drage." Men Eliphaz Lévi var stadigvæk alt for underlagt hans Romersk Katolske autoriteter; man kan tilføje, for jesuitisk, til at tilstå at denne djævel var menneskeheden, og aldrig havde nogen eksistens på jorden udenfor menneskeheden.*

Med hensyn til dette, var Kristen teologi, selv om den slavisk fulgte i Paganismens fodspor, kun tro overfor dens egen hævdvundne politik. Den var nødt til at isolere sig selv, og forfægte sin autoritet. Derfor kunne den ikke gøre bedre end at forandre enhver pagansk guddom om til en djævel. Enhver strålende sol-gud i oldtiden — en glørværdig guddom om dagen, og dens egen opponent og modstander om natten, benævnt Visdommens Drage, fordi den formodedes at indeholde kimene for nat og dag — er nu blevet forandret til Guds antitese skygge, og er blevet *Satan* baseret på den udelukkende og ubeviste autoritet af despotisk menneskelig dogme. Hvorefter alle disse frembringere af lys og skygge, alle Sol og Måne Guderne, blev forbandet, og således blev den ene Gud valgt ud af de mange, og Satan, begge antropomorfiseret. Men teologien synes at have tabt den menneskelige evne til at skelne af syne og i sidste instans analysere alt det som kunstigt påtvinger sig ærbødighed. Historien viser i enhver race og endda stamme, især i de Semitiske nationer, den naturlige impuls til at ophøje sin egen stamme guddom frem for alle andres med hensyn til gudernes

* Hvilken *djævel* kunne være i besiddelse af mere snedighed, bedrageri og grusomhed end "White-chapel morderen" "Jack the Ripper" fra 1888, hvis ikke parallelliserede blod-tørstige og kolde ondskab førte ham til med koldt blod at slagte og lemlæste syv uheldige og *på anden måde* uskyldige kvinder! Man er blot nødt til at læse de daglige aviser for at finde hustru og børne-tæskning, fordrukne voldelige (husbonde og fædre!) i dem, og hvor en *lille* procentdel af dem som dagligt bringes for retten, den fuldkomne personificering af djævlene i det Kristne Helvede!

overherredømme; og beviser at Israelitternes Gud var sådan en *stamme Gud*, og intet andet, selv om den Kristne Kirke, som fulgte det "udvalgte folks" ledelse, er tilfreds med at påtvinge tilbedelsen af denne særlige guddom, og at lyse alle de andre i band. Uanset det oprindeligt var en bevidst eller en ubevidst bommert, så *var* det ikke desto mindre en sådan. Jehovah har i oldtiden altid kun været "gud blandt andre Guder," (lxxxii. *Salmernes Bog*). Herren fremstår for Abraham, og mens den siger, "Jeg er den *Almægtige Gud*," og alligevel tilføjer, "Jeg vil etablere min pagt for at være *en* Gud for dig" (Abraham), og for hans *afkom efter ham* (*Første Mosebog*. xvii. 7) — ikke for Aryanske Europæere.

Men, derefter var der Jesus af Nazaret's grandiose og ideale figur, som skulle modregnes på en mørk baggrund, for at forøges i udstråling ved kontrast; *og en mørkere en kunne Kirken knapt opfinde*. Manglende det Gamle Testamentes symbolære, udvidende om den sande bibetydning for Jehovah's navn — den hemmelige rabbinske erstatning for det uudsigelige og uudtalelige navn — så forvekslede Kirken den snedigt fabrikerede skygge for virkeligheden, det antropomorferede *avlende* symbol for den Uforlignelige Virkelighed, den evigt uerkendelige årsag til alt. Som en logisk konsekvens, var Kirken på grund af dualistiske formål, nødt til at opfinde en antropomorfisk Djævel — skabt, som lært om af hende, af Gud selv. Satan har nu vist sig at være monsteret fabrikeret af "Jehovah-Frankensteinen," — hans faders forbandelse og en torn i den guddommelige side — et monster, som ingen jordisk Frankenstein kunne have fabrikeret et mere tåbeligt skræmmebillede af.

Forfatteren til "New Aspects of Life" beskriver den Jødiske Gud meget korrekt fra det Kabalistiske stand-punkt som "Jordens Ånd, som har åbenbaret sig selv for Jøden som Jehovah" (p. 209). "Det var igen denne Ånd, som efter Jesus død, antog hans form og personificerede ham som den opstandne Kristus" — doktrinen fra Cerinthius og flere Gnostiske sekter med en mindre variation, sådan som man kan se det. Men forfatterens forklaringer og deduktioner er bemærkelsesværdige: "Ingen vidste . . . bedre end Moses . . . og så godt som han hvor stor kraften var hos de (guder i Egypten) med hvis præster han havde konkurreret," han siger . . . "guderne som Jehovah hævdes at være Gud for" (kun for Jøderne). "Hvem var de guder, disse *Achar* som Jehovah, *Achaden*, blev hævdet at være Gud for . . . ved at overvinde dem?" spørger forfatteren; til dette svarer vores Okkultisme: "de som Kirken nu kalder de *Faldne Engle* og kollektivt *Satan, Dragen*, og hvis vi skal godkende *hendes* maksime, overvundet af Michael og Hærskaren, så er denne Michael ganske enkelt Jehovah selv, i bedste fald en af de underordnede Ånder." Derfor har forfatteren igen ret i at sige: "Grækerne troede på eksistensen af . . . *daimons*. Men . . . Hebræerne kom dem i forkøbet, fordi de mente *at*

der var en klasse af personificerende ånder som de betegnede *dæmoner*, 'efterlignere.' Ved sammen med Jehovah, som udtrykkeligt forfægter det, at godtage eksistensen af andre guder, som var efterlignere af den Ene Gud, var disse andre guder så ganske enkelt en højere klasse af efterlignende ånder, som havde erhvervet og udøvet større kræfter? Og er efterligningen ikke *Nøglen til mysteriet om Ånde tilstanden*? Men når man først godtager denne opfattelse, *hvordan kan vi så vide om Jehovah ikke var en rollespillende Ånd*, en Ånd som for sig selv med urette kræver at den var dette, og således blev, efterligneren af den ene uerkendte og uerkendelige Gud? Nej, hvordan kan vi vide at Ånden som kalder sig selv Jehovah, ved med urette at for sig selv at kræve sine attributter, således ikke forårsagede at dens egen betegnelse blev tilskrevet til den Ene som i virkeligheden er lige så navnløs som uopfattelig?" (pp. 144-145.)

Derefter viser forfatteren "at Ånde Jehovahen er en efterligner" ved sin egen indrømmelse. Den erkendte overfor Moses "at den var kommet til syne overfor patriarkerne som *Guden Shaddai*" og "*guden Helion*" Med det samme åndedrag antog den navnet Jehovah; og det er ved troen på påstanden om denne efterligner at navnene *El*, *Eloah*, *Elohim*, og *Shaddai*, er blevet læst og fortolket sammenholdt med Jehovah som "den Almægtige Herren Gud." Derfor da navnet Jehovah blev uudsigeligt . . . så blev betegnelsen *Adonai*, "Herre" erstattet med det, og ". . . det var på grund af denne erstatning at 'Herren' passerede fra de Jødiske til det Kristne 'Ord' og 'Verden' som en betegnelse på Gud" (p. 146). Og hvordan kan vi vide, kan forfatteren tilføje, at Jehovah ikke var mange ånder efterlignende selv den angivelige ene — *Jod* eller *Jod-He*?

Men hvis den Kristne Kirke var den første til at gøre eksistensen af Satan til et dogme, så skyldes det, som vist i Isis, at Djævelen — *Gud's magtfulde fjende* (? ! !) var nødt til at blive søjlens hjørnesteen i Kirken. For lige som en Teosof, M. Jules Baissac, sandt observerer i hans "*Satan ou le Diable*" (p. 9): "Il fallait éviter de paraître autoriser le dogme du double principe en faisant de ce Satan créateur une puissance réelle, et pour expliquer le mal originel, on profère contre Manes l'hypothèse d'une permission de l'unique tout Puissant."* Valget og politikken var uheldig, uanset hvad. Enten burde Abraham's og Jacob's lavere guds efterligner have været gjort fuldkommen forskellig fra Jesus's mystiske "Fader," eller — så skulle de "Faldne" Engle ikke have været bagvasket med yderligere opspind.

Enhver gud blandt Hedningerne er forbundet med, og nært relateret til,

* Efter nogle Gnostikeres polymorfiske Panteisme kom Manes's esoteriske *dualisme*, som blev beskyldt for at personificere *Ondskab* og gøre Djævelen til en Gud — en rival til Gud selv. Vi ser ikke at den Kristne Kirke har forbedret sig meget med hensyn til denne eksoteriske ide fra Manikæerne, for hun kalder Gud for hendes Kongen for Lys, og Satan, Kongen for Mørke, ind til den dag i dag.

Jehovah — *Elohim*; for de er alle En *Hærskare*, hvis enheder kun adskiller sig af navn i de esoteriske læresætninger. Mellem de "Lydige" og de "Faldne" Engle er der ikke nogen som helst forskel, undtagen i deres respektive funktioner, eller snarere i nogles inerti, og aktiviteten hos andre blandt de "Dhyan Chohaner" eller *Elohimer* som var "*tildelt at skabe*," dvs., at fabrikere den manifesterede verden ud af det evige materiale.

Kabbalisterne siger at Satan's sande navn er Jehovah's placeret på hovedet, for "Satan er ikke en sort gud men negationen af den hvide guddom," eller *Sandhedens lys*. Gud er lys og Satan er det nødvendige mørke eller *skygge* med henblik på at aktivere det, uden hvilket rent lys ville være usynligt og uforståeligt.* "For de indviede," siger Eliphas Lévi, "er djæveln ikke en person men en skabende Kraft, for Godt som for Ondt." De (de Indviede) repræsenterede denne Kraft, som præsiderer ved fysisk forplantning, under den mysteriøse form af Gud *Pan* — eller Natur: hvor af hornene og hovene hos denne mytiske og symbolske figur, lige som også den Kristne "*ged* for Heksenes Sabbat." Med hensyn til dette, har Kristne uklogt også glemt at geden også var ofret udvalgt for forsoningen af alle Israels synder, *synde-bukken* var i sandhed den ofrende martyr, symbolet på det største mysterium på jorden — *Faldet* ned i forplantning. Blot har Jøderne for længst glemt den sande mening med deres (for de ikke-indviede) tåbelige helt, udvalgt fra livets drama i de store mysterier opført af dem i ørkenen; og de Kristne kendte aldrig til den.

Eliphas Lévi søger at forklare hans Kirkes dogme ved paradokser og metaforer, men det lykkedes meget dårligt med det i betragtning af de mange bind skrevet af fromme Romersk Katolske dæmonologer under Rom's billigelse og auspicer, i dette vores nittende århundrede. For den sande Romerske Katolik, er djæveln eller Satan *en realitet*; dramaet opført i det sideriske lys i overensstemmelse med seeren Patmos — som måske, ønskede, at forbedre beretningen i "Enoks Bog" — er lige så virkelig, og lige så historisk en sandhed som nogen anden allegori og symbolsk begivenhed i Biblen. Men de Indviede angiver en forklaring

* For i denne relation at citere Hr. Lang i hans beundringsværdige værk "Modern Science and Modern Thought" (p. 222, 3th Ed.): "Der er ingen udvej fra dette dilemma (eksistensen af ondt i verdenen), med mindre vi helt opgiver ideen om en antropomorfisk guddom, og ærligt antager den Videnskabelige ide om en Første Årsag, uudgrundelig og udenfor rækkevidde; og om et univers hvis love vi kan spore, men hvis virkelige essens vi ikke ved noget om, og kun kan formode, eller svagt skelne en grundlæggende lov som kan gøre polariteten for godt og ondt en nødvendig eksistenstilstand." Hvis Videnskaben blev bekendt med "den sande essens," i stedet for ikke at kende til den, så ville den svage mistænksomhed vende sig til vished om eksistensen af *en sådan lov*, og viden om at denne lov er forbundet med Karma.

som adskiller sig fra den angivet af Eliphas Lévi, hvis geni og virksomme intellekt var nødt til at tilslutte sig et vist kompromis dikteret til ham fra Rom.

Således, indrømmer de sande og *kompromisløse* Kabalister, at af hensyn til Videnskabelige og filosofiske formål, så er det nok at den profane ved at den store magiske agent som kaldes det astrale lys af — Martinisterne — tilhængerne af Marquis de Skt. Martin, af de middelalderlige Kabalister og Alkymister den Sideriske Jomfru og *Mysterium Magnum*, og af de Østlige Okkultister Æther, *Akâsa's* refleksion — er det som Kirken kalder *Lucifer*. At de Latinske skolastikere har haft succes med at omtransformere den universelle sjæl og Pleroma, *vehiklet for Lys* og beholderen for alle former, en kraft spredt gennem hele Universet, med dets direkte og indirekte virkninger, til Satan og hans virke, er ikke noget nyt for nogen. Men nu er de forberedt på at udgive endda hemmelighederne hentydet til af Eliphas Lévi til de ovenfor nævnte profane uden *passende forklaring*; for Eliphas Lévi's politik med skjulte åbenbaringer vil kun kunne føre til yderligere overtro og misforståelse. Sandelig, hvilken slutfølge kan en studerende af Okkultisme, en *begynder*, danne sig fra de følgende højest poetiske sætninger af Eliphas Lévi, lige så apokalyptiske som enhver Alkymists skrivelser?

"*Lucifer*, det Astrale Lys . . . er en mellemliggende kraft eksisterende i al skabelse, den tjener til at skabe og at ødelægge, og Adam's Fald var en erotisk forgiftning som har gjort hans generation til en slave af dette fatale lys . . . enhver seksuel lidenskab som overmander vores sanser er en hvirvelvind fra dette lys som søger at drage os ned mod dødens dyb, Dårskab. Hallucinationer, visioner, ekstaser er alle former for en meget farlig ophidselse på grund af dette *interiøre fosfor* (?). Således, er lys i sidste instans af ildens natur, hvis intelligente brug varmer og levendegør, og hvis overdriivelse, i modsætning her til, opløser og annihilerer. Således bedes mennesket at antage et suverænt herredømme over dette (astrale) lys og derved erobre sin udødelighed, og trues på samme tid med at blive forgiftet, absorberet, og evigt ødelagt af det. Dette lys, så vidt som der er fortærende, hævnerrigt, og fatalt, vil således derfor i virkeligheden være helvedes-ild, legendens slange; de forpinte fejl som den er fyldt med, tåarerne og tændernes gnidelse fra de mislykkede væsner den fortærer, livets fantom som undslipper dem, og synes at håne og fornærme deres smerte, alt dette ville sandelig være djævelen eller Satan." (*Histoire de la Magie*, p. 197).

Der er er ikke noget *forkert* i fremlæggelsen af alt dette; intet bortset fra en overflod af dårligt-anvendte metaforer, som i anvendelsen af Adam — en *myte* — med hensyn til illustration af de astrale virkninger. *Akâsa* — det astrale lys* — kan defineres med nogle få ord; det er den universelle Sjæl, Universets Matrix, "Mysterium Magnumet" hvor fra alt som eksisterer fødes ved adskillelse eller *differentiering*. Det er årsagen til eksistens; det

* *Akâsa* er *ikke* Videnskabens Æter, sådan som nogle Orientalister oversætter det.

udfylder hele det uendelige Rum; *er Rummet selv*, i en henseende, eller både dets *Sjette* og *Syvende* principper.* Men lige som det endelige i det Uendelige, med hensyn til manifestation, så må dette lys — som allerede bemærket — have sin skygge side. Og lige som det uendelige aldrig kan manifesteres, så er den endelige verden som følge heraf nødt til at være tilfreds med *skyggen alene*, som dets handlinger pålægger menneskeheden og som mennesker tiltrækker *og tvinger i aktivitet*. Mens det derfor er den *universelle Årsag* i dens umanifesterede enhed og uendelighed, så bliver det Astrale lys, med hensyn til Menneskeheden, ganske enkelt virkninger af årsagerne frembragt af mennesker i deres syndige liv. Det er ikke dens strålende dvælere — uanset de kaldes Lysets eller Mørkets Ånder — som frembringer Godt og Ondt, men menneskeheden selv som bestemmer den uundgåelige handling og reaktion i den store magiske aktør. Det er menneskeheden som er blevet "Slangen i Første Mosebog," og forårsager således dagligt og hver time den "Himmelske Jomfru's" Fald og synd — hvor hun således bliver Moder til guder og djævlé på en og samme tid; for hun er den altid-elskende, godgørende guddom overfor alle de som påvirker hendes *Sjæl og hjerte*, i stedet for at tiltrække hendes skygge manifesterede essens til dem selv, som af Eliphaz Lévi kaldes — "det fatale lys" som dræber og ødelægger. Menneskeheden, kan i dens enheder overmande og mestre dets virkninger; men kun ved deres livs hellighed og ved at frembringe gode årsager. Det har kun magt over de *lavere* manifesterede principper — skyggen fra den Ukendte og Uopfattede Guddom i Rummet. Men i oldtiden og *virkeligheden*, er Lucifer eller *Luciferus*, navnet på den angeliske Entitet der præsiderer over *sandhedens lys* så vel som over dagens lys. I det store Valentinske evangelium *Pistis Sophia* (§ 361) læres det at i de tre Kræfter der emanerer fra de Hellige navne fra de Tre *Τριδνώμεις*, der residerer den for Sophia (den Hellige Ånd ifølge disse gnostikere — de mest kultiverede af alle), i planeten Venus eller Lucifer.

Således, kan det Astrale Lys for den profane være Gud og Djævel på en gang —

* Johannes Trithem, Abbed fra Spanheim, den største astrolog og Kabbalist i hans tid siger: — "Den guddommelige magis kunstart består i evnen til at opfatte tingenes essens i naturens lys (astralt lys), og ved at bruge åndens sjæls-kræfter til at frembringe materielle ting fra det usete univers, og i sådanne operationer må det Ovenfor og det Nedenfor blive bragt sammen og forårsages at virke i harmoni. Naturens ånd (astrale lys) er en enhed, skabende og dannende alting, og handlende gennem menneskets medvirken kan det frembringe vidunderlige ting. Sådanne processer finder sted i overensstemmelse med lov. Du vil lære loven hvorved disse ting opnås, hvis du lærer dig selv at kende. Du vil lære det ved kraften fra den ånd som er i dig selv, og opnå det ved at blande din ånd med den essens som kommer ud af dig selv. Hvis du ønsker at få succes med et sådant arbejde så skal du vide hvordan du adskiller Ånd og Liv i Naturen, og, yderligere, at adskille den astrale sjæl i dig selv og gøre den håndgribelig, og derefter vil sjælens substans fremstå synlig og håndgribeligt gjort objektiv ved åndens kraft." — (Citeret i Dr. Hartman's "Paracelsus.")

Demon est Deus inversus: det vil sige, gennem ethvert punkt i Uendeligt Rum dirrer de magnetiske og elektriske strømme i *animeret Natur*, de livs-givende og døds-givende bølger, for døden på jorden bliver liv på et andet plan. *Lucifer* er guddommelig og jordisk lys, den "Hellige Ånd" og "Satan," på en og samme tid, *synligt* Rum er i sandhed fyldt med usynligt differentieret Åndedrag; og det Astrale Lys, de manifesterede virkninger fra de to som er ét, guidet og tiltrukket af os selv, er menneskeheden *Karma*, både en personlig og upersonlig entitet: personlig, fordi den er det mystiske navn angivet af Skt. Martin om de guddommelige Skaberes Hærskare, guider og herskere over denne planet; *upersonlig*, lige som Årsagen og virkningen fra det universelle Liv og Død.

Faldet var *resultatet af menneskets viden*, for hans "øjne var åbnede." Sandelig, blev han lært om Visdom og den skjulte viden af den "Faldne Engel," for den sidstnævnte var fra denne dag blevet hans *Manas*, Sind og Selv-bevidsthed. I enhver af os *findes* denne gyldne tråd af kontinuert liv — periodisk opdelt i aktive og passive cyklusser med sanses eksistens på Jorden, og over-sanselig i Devachan — fra begyndelsen af vores tilsynskomst på denne jord. Det er *Sutrâtmaen*, den lysende tråd for udødelig *upersonlig* monadeskab, hvor på vores jordiske liv eller flygtige *Egoer* opstreges som lige så mange perler — ifølge det smukke udtryk indenfor Vedantisk filosofi.

Og nu er det bevist at Satan, eller den Røde *Ildagtige* Drage, "Fosfor Herren" (svovlsten var en teologisk forbedring), og *Lucifer*, eller "Lys-Bæreren," er indeni os: det er vores *Sind* — vores frister og Forløser, vores intelligente frigører og Frelser fra ren dyriskhed. Uden dette princip — som er emanationen af selve essensen for det rene guddommelige princip *Mahat* (Intelligens), som radierer direkte fra det *Guddommelige Sind* — så ville vi med sikkerhed ikke være bedre end dyr. Det første menneske Adam blev kun skabt som en *levende sjæl* (nephesh), den sidste Adam blev skabt som en *fremskyndende Ånd**: — siger Paulus, hans ord refererer til bygningen eller *Skabelsen* af mennesket. Uden denne *fremskyndende* ånd, eller det *menneskeligt Sind* eller sjæl, så ville der ikke være nogen forskel mellem mennesket og bæstet; lige som, der rent faktisk, ikke er nogen mellem dyrene med hensyn til deres handlinger. Tigern og æslet, høgen og duen, er hver af dem lige så rene og lige så uskyldige som den anden, fordi de er *uansvarlige*. Hver følger sit instinkt, tigern og høgen dræber med den samme ubekymrethed som æslet æder en tidsel, eller duen napper en gran majs. Hvis Faldet havde den betydning som det bliver givet af teologien; hvis dette

* Den sande oprindelige tekst til Korintherbrev I, angivet Kabalistisk og esoterisk ville læse (*i Kap. xv., versene 44 and 45*): "Den sås som en *sjæls krop* (ikke 'naturlig' krop), den opløftes som en *ånds krop*." Skt. Paulus var en Indviet, og hans ord har en helt anden betydning når de læses esoterisk. Kroppen "sås i *svaghed* (passivitet); den opløftes i kraft " (43) — eller i åndelighed og intellekt.

fald skete som et resultat af en handling som naturen aldrig havde til hensigt, — en *synd*, hvordan så med dyrene? Hvis vi fortælles at de formerer deres arter som konsekvens af den samme "oprindelige synd," som Gud forbandede jorden med — deraf alt som lever på den — så vil vi stille et andet spørgsmål. Vi fortælles af teologien, så vel som Videnskaben, at dyrene var på jorden langt tidligere end mennesket? Vi spørger den førstnævnte: Hvordan *formerede de deres arter*, før frugten fra Træet for Viden, om Godt og Ondt, var blevet plukket? Som sagt: "De Kristne — som var langt mindre klartsynede end den store Mystiker og Befrier hvis navn de antog, hvis doktriner de har misforstået og karikeret, og *hvis minde de har formørket med deres gerninger* — betragtede den Jødiske Jehovah som han var, og stræbte selvfølgelig forgæves på at forene *Lysets og Frihedens Evangelium* med Mørkets og Underkastelsens Guddom." ("War in Heaven.")*

Men, det er nu tilstrækkeligt bevist at alle de *soi-distante* onde Ånder som krediteres med at have ført krig mod guderne, er identiske som personligheder; desuden, at alle de gamle religioner lærte den samme læresætning bortset fra den sidste konklusion, hvis sidstnævnte adskiller sig fra den Kristne. De syv ur guder havde alle en dual tilstand, en essentiel, den anden uvæsentlig. I deres essentielle tilstand var de alle "Byggerne" eller *Formdannerne*, Bevarerne og herskerne af denne verden, og i den uvæsentlige tilstand, ikklædende sig selv synlig legemliggørelse, nedsteg de til jorden og herskede på den som Konger og Undervisere af de lavere Hærskarere, som endnu en gang var inkarneret på den som mennesker.

* Af Godolphin Mitford, senere i livet, Murad Ali Bey. Født i Indien, søn af en Missionær, blev G. Mitford konverteret til Islam, og døde som en Muhammedaner i 1884. Han var en meget ekstraordinær Mystiker, med en stor lærdom og bemærkelsesværdig intelligens. Men han forlod den Højre Vej og faldt straks herefter under Karmisk gengældelse. Som udmærket vist af forfatteren til den citerede artikel "Tilhængerne af de besejrede Elohim, først massakreret af de sejrende Jøder (Jevohiter), og derefter overtalt af de sejrende Kristne og Muhammedanere, så fortsatte de ikke desto mindre. . . Nogle af disse spredte sekter har endda tabt deres traditions sande grund til at eksistere — at tilbede Ildens, Lysets og Frihedens Princip i hemmelighed og mysterie. Hvorfor invokerer de Sabeanske Beduinere (uforbeholdne Monoteister når de dvæler i Muhammedanske byer) i ørkennattens ensomhed stadigvæk den stjernebestrøede 'Himmelske Hærskare'? Hvordan kan det være at Yezidierne, 'Djævle Tilbederne,' tilbeder 'Muluk-Taoos'en' — 'Påfugle Herren' — sindbilledet på stolthed og på hundrede-øjete intelligens (og også på Indvielse), som blev udvist fra himlen sammen med Satan, ifølge en gammel Orientalisk tradition? Hvorfor tror Gholaiterne og deres beslægtede Mesopotamisk-Iranske Muhammedanske Sekter på 'Noor Illahee' — Elohim's Lys — transmitteret i *anastasis* gennem et hundrede Profet Ledere? Det er fordi de i uvidende overtro er fortsat med den traditionelle religion for 'Lys Guddommene som Jahveh overvandt' (snarere *siges* at have overvundet); for ved at overvinde *dem* så ville han have overvundet sig selv. 'Muluk-Taoosen' — er *Maluk* — 'Hersker' som det vises i fodnoten. Det er kun en ny form for Moloch, Melek, Molech, Malayak, og *Malachim*" — Budbringere, Engles, osv.

Således, viser esoterisk filosofi at mennesket i sandhed er den manifesterede guddom i begge dets aspekter — godt og ondt, men teologien kan ikke indrømme denne filosofiske sandhed. Lærende om dogmet om de Faldne Engle i dens døde-bogstavs betydning, og havende gjort Satan til hoved-hjørnestenen og søjlen for forsoningens dogme — så ville det at gøre sådan være selvmorderisk. Efter først at have vist de oprørske engle *som forskellige fra Gud og Logosen* i deres personligheder, så ville indrømmelsen at de *oprørske* Anders nedfalden ganske enkelt betød deres fald ned i formering og stof, være lig med at sige at Gud og Satan var identisk. For siden LOGOSEN (eller Gud) er aggregatet for den en gang guddommelige Hærskare beskyldt for at være faldet, så vil det følge at Logos og Satan er ét.

Alligevel, sådan var den virkelige filosofiske opfattelse af den nu forvrængede læresætning fra oldtiden. *Verbummet*, eller "Sønnen," blev vist i et dualt aspekt af de Paganske Gnostikere — han, var rent faktisk en *dualitet* i fuld *enhed*. Deraf, de endeløse og forskellige nationale versioner. Grækerne havde Jupiter, søn af Kronos, Faderen, som kaster ham ned i Kosmos's dybder. Aryanerne havde Brahmâ (i senere teologi) kommet i forkøbet af Siva i Mørkets Dyb, osv., osv. Men alle disses Logoi'er og Demiurgers fald fra deres oprindelige ophøjede position, havde i alle tilfælde den ene og samme esoteriske betydning i sig; *forbandelsen* — i dens filosofiske betydning — af at være inkarneret på denne jord; et uundgåeligt trin på den kosmiske evolutions stige, en højest filosofisk og passende Karmisk lov, uden hvilken det Ondes tilstedeværelse på Jorden ville have været forblevet et lukket mysterium for altid med hensyn til forståelsen af sand filosofi. At sige, lige som forfatteren til *Esprits Tombés des Paiens* (p. 347) gør, at siden "Kristendommen angives at hvile på to søjler, den for ondt (*πονηρόν*), og den for godt (*ἀγαθόν*); kort sagt, på to kræfter, *ἀγαθαὶ καὶ κακὰ δυνάμεις* : deraf følger, at hvis vi undertrykker de *onde kræfters* straf, så vil de gode Kræfters mission hverken have værdi ej heller mening" — er at ytre den mest ufilosofiske absurditet. Hvis det passer ind i, og forklarer Kristent dogme, så tilslører det fakta og sandheder om tidsaldernes oprindelige visdom. Paulus's forsigtige hentydninger har alle den sande esoteriske betydning, og det tog århundreder med skolastisk sofisteri at give dem den nuværende falske farvning i deres fortolkning. *Verbummet* og *Lucifer* er ét i deres duale aspekt; og "Luftens Prins" (*princeps aeris hujus*) er ikke "Guden fra denne periode," men et evigtvarende princip. Hvis den sidstnævnte blev sagt evigt at *kredse* omkring verdenen — *qui circumambulat terram* — så refererede den store Apostel ganske enkelt til de aldrig-ophørte cyklusser med menneskelige inkarnationer, hvor i ondt altid vil være fremherskende ind til den dag hvor Menneskeheden forløses ved den sande guddommelige Oplysthed som angiver den korrekte opfattelse af tingene.

Det er let at forvrænge vage udtryk skrevet i uddøde og længst-

glemte sprog, og prakke dem på de uvidende masser som sandheder og *åbenbarede* fakta. Det identiske i tanken og meningen er en ting som slår den studerende i alle de religioner som nævner traditionen om de faldne Ånder, og i disse store religioner er der ikke en som undlader at nævne og beskrive det i en eller anden form. Således, ser Hoang-Ty, hans Sønner, som havde erhvervet *aktiv visdom*, falde *ned i dalen med Lidelse*. Deres leder, den FLYVENDE DRAGE, *faldt til Jorden*, med hans Hærskare (Konger), efter at have drukket af den forbudne ambrosia. I *Zend Avesta*, søger Angra Mainyu (Ahriman), omgivende ham selv med ild ("Flammerne" — *se ovenfor*) at erobre Himlene,* da Ahura Mazda, nedstiger fra den *faste* Himmel han bebor, for at hjælpe Himlene *som roterer (i tid og rum, cyklusserne for de manifesterede verdener inklusiv de for inkarnation), og Amshaspenderne*, "de syv strålende Sravah," akkompagneret af deres stjerner, med at bekæmpe Ahriman, og de besejrede Devaer falder til Jorden sammen med ham. (*Acad. des Inscrip.*, Vol. xxxix., p. 690; se *Vendidad*, Farg. xix., iii.) I *Vendidad* kaldes Daêvaerne "ondt-udøvere," og vises at løbe bort "til dybene i verdenshelvedet," eller stof. (47.) Det er en allegori som viser *Devaerne pålagt at inkarnere*, når de først har adskilt sig selv fra deres forælder essens, eller, med andre ord, efter enheden var blevet mangfoldig, efter differentiering og manifestation.

Tyfon den Egyptiske, Pyton, Titanerne, Suraerne og Asuraerne, tilhører alle de samme legender om Ånder der befolker Jorden. De er ikke "*dæmoner* tildelt opgaven at skabe og organisere dette synlige univers," men dannere ("arkitekterne") af verdenerne, og menneskets forfædre. De er *Faldne* engle, metaforisk — "den Evige Vidoms sande spejle."

Hvad er den absolutte og fuldkomne sandhed så vel som den esoteriske mening med denne universelle myte? Hele essensen af sandhed *kan ikke transmitteres fra mund til øre*. Ej heller kan nogen pen beskrive den, ikke en gang den optegnende Engels, med mindre mennesket finder svaret i hans eget hjertes helligdom, i de inderste dybder af hans guddommelige intuitioner. Det er Skabelsens store *SYVENDE MYSTERIUM*, det første og det sidste; og de som har læst Johannes Åbenbaring kan finde dens skygge lurende under det *syvende segl*. . . . Det kan kun repræsenteres i dets tilsyneladende, objektive form, lige som den evige gåde om Sfinksen. Hvis den sidstnævnte kastede sig i havet og gik til grunde, så er det ikke fordi *Ædipus havde* afgået tidsaldrenes hemmelighed, men fordi, han ved at atropomorficere det evigt-åndelige og det subjektive, for

* Lige så gør enhver Yogi og endda Kristen: man *skal tage himlens Rige med vold* — lærer vi. Hvorfor skulle et sådant ønske gøre nogen til en djævel?

evigt havde vanæret den store sandhed. Derfor, kan vi kun fremlægge det fra dets filosofiske og intellektuelle planer, uoplåst med tre nøgler respektivt — fordi de sidste fire af de syv som åbner portalerne til Naturens mysterier på vid gab er i hænderne på de højeste Indviede, og kan ikke afsløres for masserne i almindelighed — i det mindste, ikke i dette, vores århundrede.

Det døde bogstav er overalt det samme. Dualismen i den Mazadenske religion, blev født fra eksoterisk fortolkning. Den hellige "Airyaman," "tildeleren af velfærd," invokeret i bønnen kaldt Airyama-ishyô, er Ahriman's guddommelige aspekt, "det dødelige, Daê fra Daêvaerne" (Farg. xx., 43), og Angra Mainyu er den førstnævntes mørke materielle aspekt. "Hold os fra Haderen, O Mazda og Armaita Spenta" (Vendidad Sâdah), har, som en bøn og invokation, en identisk mening med "Led os ikke i fristelse," og adresseres af mennesket til den frygtelige *dualitets Ånd* i mennesket selv. For (Ahura) Mazda er det åndelige, guddommelige, og rensede menneske, og Armaita Spenta, Ånden for Jorden eller materialitet, er den samme som Ahriman eller Angra Mainyu i en henseende.

Al Mager eller Mazdenask litteratur — eller det som er tilbage af den — er magisk, okkult, derfor allegorisk og symbolsk — selv dets "mysterium for loven" (se Gâtha i Yasna XLIV.). Nu holder Mobeden og Parsien øje med *Baresma* under offeret, den guddommelige kvist fra Ormazd's "træ" er blevet transformeret til et bundt af metalliske stave; og undrer sig over hvorfor hverken Amesha-Spentaerne, ej heller "de høje og smukke gyldne Haômaer, ej heller deres Vohu-Mano (gode tanker), ej heller deres Râta (offerhandlinger)," hjælper dem meget. Lad dem meditere over "Visdommens træ," og at studere, ved at assimilere frugterne deraf, en efter en. Vejen til træet for evigt liv, den hvide Hôma, Gaokerenaen, eksisterer fra en ende af jorden til den anden; og Haôma er i himlen lige som den er på jorden. Men for endnu en gang at blive en præst for den, og en *healer*, så må mennesket heale sig selv før han kan heale andre.

Dette beviser endnu en gang at de såkaldte "myter," er nødt til at blive nøje undersøgt fra alle deres aspekter, for i de mindste at blive approksimeret behandlet med nogen grad af retfærdighed. I sandhed, er enhver af de *syv Nøgler* nødt til at blive brugt på dens rette sted, og aldrig blandet med de andre, hvis vi skal afsløre hele cyklus for mysterierne. I vores tid med trist sjæle-dræbende materialisme, er de gamle præste Indviede, efter vores lærde generationers opfattelse, blevet synonym med snedige bedragerere, som vedligeholder ildens overtro for lettere at erhverve sig magt over menneskets sind. Dette er en ubegrundet bagvaskelse, genereret af skepticisme og ubarmhjertige tanker. Ingen troede mere på Guder — eller, vi kan kalde dem, de Åndelige og nu usynlige Kræfter, eller Ånder,

fænomenernes noumena — end de gjorde; og de troede præcis *fordi de vidste*. Hvis, de på grund af de var indviet ind i Naturens Mysterier, blev tvunget til at tilbageholde deres viden fra den profane, som med sikkerhed ville have misbrugt den, så var en sådan hemmelighed unægtelig mindre farlig end deres tronraneres og efterfølgeres politik. De førstnævnte lærte om det som de udmærket kendte til. De sidstnævnte, der lærer om *det som de ikke kender til*, har, som en sikker havn for deres uvidenhed, opfundet en jaloux og grusom Guddom, som forbød mennesket at snuse i hans mysterier under straf om fordømmelse. Hvilket de kan, for *hans* mysterier kan i bedste fald kun hentydes til i høflige ører, aldrig beskrives. Se på King's Gnostics, "Description of the Plates" (Plate H), og se for dig selv hvad den oprindelige Pagtens Ark, var ifølge forfatteren, som siger: "Der er en Rabbinsk tradition om at keruben placeret på den var repræsenteret som mandlig og kvindelig, i parringsakten, for at udtrykke den storslåede doktrin i dens Essens af *Form* og *Stof*, alle tings to principper. Da Kaldæerne brød ind i helligdommen og iagttog dette forbløffende sindbillede, så udbrød de naturligt nok, 'Er det jeres Gud, som i praler med at Han er sådan en elsker af renhed?' " (p. 441.)

King mener at denne tradition "smager for meget af Alexandrinsk filosofi til at kunne forlange nogen kreditering," hvilket vi gør indsigelse imod. Den skikkelse og form vingerne for de to keruber, som står på den højre og venstre side af Arken, de vinger som mødes over det "Helligste af det Hellige," er et helt elegant *sindbillede* i sig selv, ud over det "hellige" *Jod* indeni arken! Mysteriet om Agathadæmon, hvis legende hævder, "Jeg er Chnumis, Universets Sol, 700," kan alene løse mysteriet om Jesus, hvis navns tal er 888." Det er ikke Skt. Peter's nøgle, eller Kirke dogmet, men *narthex* — staven for kandidaten til indvielse — som er nødt til at blive fravristet grebet fra tidsaldrenes langtid-tavse Sfinks. Imens —

Kan augurerne, som, ved at møde hinanden, er nødt til at putte deres tunger ind i deres kinder for at undertrykke end passende latter, være mere talrige i vores egen tidsalder end de nogensinde var i Sylla's tid.

§ XX.

TITANEREN PROMETHEUS.

HANS OPRINDELSE I GAMLE INDIEN.

I vores moderne tid eksisterer der ikke den mindste tvivl i de bedste Europæiske symbologers sind om at navnet Prometheus besad den største og mest mysteriøse betydning i oldtiden. I forbindelse med angivelsen af Deukalion's historie, som Bæotianerne betragtede som forfader til de menneskelige racer, og som var Prometheus's Søn, ifølge den betydningsfulde legende, bemærker forfatteren til *Mythologie de la Grèce Antique*: "Således er Prometheus noget mere end en arketype for menneskeheden; han er *dens generator*. På den samme måde som vi så Hefaistos støbe den første kvinde (Pandora) og begave hende med liv, så ælter Prometheus det fugtige ler, hvor af han former det første menneskes krop som han vil begave med sjæls-gnist" (*Apollodorus*, I., 7, 1). Efter Deuklaion's Oversvømmelse, læres det, at Zeus havde beordret Prometheus og Athena til at frembringe en ny race af mennesker fra sølet efterladt af syndflodens vande (*Ovid, Metam.* 1, 81. *Etym. M.* v. Προμηθεύς); og i Pausanias's dage blev slimet som helten havde brugt til dette formål stadigvæk fremvist i Phoea (*Paus.* x, 4, 4). "På mange arkaiske monumenter ser man stadigvæk Prometheus ælte en menneske krop, enten alene eller med Athena's hjælp" (*Myth. Grèce Ant.* 246).

De samme forfattere minder verdenen om en anden lige så mysteriøs personage, dog en som generelt er mindre kendt end Prometheus, hvis legende tilbyder bemærkelsesværdige analogier med den om Titanen. Navnet på denne anden forfader og generator er *Phoroneus*, helten fra et gammelt digt, som nu uheldigvis ikke længere er intakt — *Phoronidæen*. Hans legende var lokaliseret i Argolis, hvor en stedsevarende flamme blev bevaret på hans alter som en påmindelse om at han var bringeren af ild på jorden (*Pausanias*, 11, 19, 5; *Sml.* 20, 3.) Som en velgører for mennesker lige som Prometheus var det, så havde han gjort dem til deltagere i enhver lyksalighed på jorden. Platon (*Timæus*, p. 22), og Clemens Alexandrinus (*Strom.* 1, p. 380) siger at Phoroneus var det første menneske, eller "fader til dødelige." Hans genealogi, som tillægger ham floden, Inachos, som hans fader, minder en om Prometheus, som skaber denne Titan, søn af Oceanid Clymene. Men Phoroneus's moder var nymfen Melia; en betydningsfuld afstamning som adskiller ham fra Prometheus.

Melia er, mener Decharme, personificeringen af *aske-træet*, hvor fra,

Bronzealderens race, ifølge Hesiod, udgik* (*Opera et Dies*, 142-145); og som hos Grækerne er det *himmelske træ* fælles med enhver Aryansk mytologi. Denne *ask* er Yggdrasil i den Nordiske oldtid, som Nornerne sprinkler dagligt med vandene fra Urd kilden, så at den ikke visner. Den forbliver grønklædt ind til den Gyldne Tidsalders sidste dage. Derefter gør Nornerne — de tre søstre som skuer respektivt ind i Fortiden, Nutiden, og Fremtiden — Skæbnens dekret (*Karma, Orlog*) kendt, men mennesker er kun bevidste om Nutiden. Men når Gullveig kommer (den gyldne åre) "den forhekse-ende forføreske som, tre gange kastet ind i ilden, hver gang opstiger endnu mere smuk, og fylder gudernes og menneskernes sjæle med en utilnærmelig længsel, så kommer Nornerne . . . frem i eksistens, og bardommens drømme's velsignede fred passerer bort, og Synd fremkommer i eksistens med alle dens onde konsekvenser . . ." og KARMA (*Se "Asgard and the Gods," p. 10-12*). Det tre gange rensede Guld er — *Manas*, den Bevidste Sjæl.

Hos Grækerne, repræsenterede "aske-træet" den samme ide. Dens frodige grene er den sideriske himmel, gylden om dagen og overstrøet med stjerner om natten — Melia's og Yggdrasil's frugter, under hvis beskyttende skygge menneskeheden levede i den Gyldne Tidsalder uden begær så vel som uden frygt . . . "Dette træ havde en frugt, eller en opflammet gren, *som var lynilden,*" gætter Decharme.

Og her træder tidsalderens dræbende materialisme ind; denne særegne drejning i det moderne sind, som, lige som et Nordligt vindstød, bøjer alt på dens vej, og fryser enhver intuition, og ikke tillader den indflydelse i daglige fysiske spekulationer. Efter at have betragtet Prometheus som ikke noget bedre end *ild ved friktion*, så opfatter den lærde forfatter til "*Mythologie de la Grèce Antique*" i denne "frugt" kun en lille smule *mere end en hentydning til jordisk ild og dens opdagelse. Det er ikke længere ild, der på grund af lynets nedslag satte noget tørt brænde i flammer*, og således afslører alle dens uvurderlige fordele for Palæolitiske mennesker; — men denne gang noget mere mysteriøst, dog lige så jordisk. . . . "En guddommelig fugl, som havde sin rede i det himmelske aske-træ's grene, stjal den gren (eller frugt) og bar den ned til jorden i dens nær. Nu er det Græske ord *Φορόνευς* det stive ækvivalent til Sanskrit ordet *bhuranyu* ('den hurtige') en tilnavn for Agni, betragtet som bærer af den guddommelige gnist. Phoroneus, søn af *Melia* eller det himmelske asketræ, korresponderer således til en opfattelse, sandsynligvis, langt ældre end den som transformerede *pramânthaen* (hos de gamle Aryanske Hinduer) om til den Græske Prometheus. Phoroneus er den

* Ifølge Okkult lære, passerede tre yugaer væk under tiden for den Tredie Rod-Race, *dvs.*, Satyaen, Tretaen, og Dvâpara yugaen, svarende til dens tidlige uskylds gyldne tidsalder: til sølvet — da den nåede sin modenhed: og til Bronze tidsalderen da, de ved at blive adskilt i kønnene, blev de mægtige halv-guder fra gammel tid.

(personificerede) fugl, som bringer den himmelske lynild til Jorden. Traditioner der relaterer til fødslen og oprindelsen af Bronze racen, og de som gjorde Phoroneus til fader for Argianerne, er for os et bevis på at denne tordenkile (eller lynild), lige som i Hefaistos eller Prometheus legenderne var oprindelsen til den menneskelige race" (266).

Dette tilvejebringer os stadigvæk ikke mere end den ydre mening for symbolerne og allegorien. Det formodes nu at Prometheus's navn er blevet afgådet, og de moderne mytologer og Orientalister ser ikke længere det i det som deres fædre så, baseret på hele den klassiske oldtids autoritet. De ser kun noget langt mere passende for tidsalderens ånd her i, nemlig, et fallisk element. Men Phoroneus's navn, så vel som Prometheus's, indeholder ikke en, ej heller endda to, men en serie af esoteriske betydninger. Begge relaterer til de *syv himmelske ilde*; til Agni Abhimânin, hans tre sønner, og deres fem-og-fyrre sønner, som *udgør de ni-og-fyrre ilde*. Relaterer alle disse tal kun til ildens jordiske tilstand og til ilden for seksuel lidenskab? Svævede den Aryanske Hindu's sind aldrig ovenfor sådanne rent sensuelle opfattelser? det sind som af Prof. Max Müller er erklæret til at være det mest åndelige og mystisk tilbøjelige på hele kloden? Disse ildes tal alene burde have fremkaldt en anelse om denne sandhed.

Vi fortælles at man, i denne tidsalder med rationel tænkning, ikke længere tillades at forklare Prometheus's navn sådan som de gamle Grækere gjorde det. De sidstnævnte, synes ved at, "basere dem selv på den falske analogi for *προμηθεύς* med verbet *προμανθάνειν*, at betragtede ham som forbilledet på det 'forudseende' menneske, til hvem, af hensyn til symmetri, en broder blev tilføjet — Epimetheus, eller 'han som tager mod rådgivning efter begivenheden.' " Men nu har Orientalisterne besluttet noget andet. De kender den virkelige mening for de to navne bedre end de som opfandt dem.

Legenden er baseret på en begivenhed af universel betydning. Den blev lavet "for at fejre den store begivenhed som må have indpræget sig selv stærkt på de første vidners forestillingsevne om den, og erindringen om den er lige siden aldrig svundet bort fra populær hukommelse." Hvilken var det? Lad os, ved at lægge enhver digterisk *fiktion*, og alle disse drømme om den gyldne tidsalder til side, så forestille os — argumenterer de moderne lærde — i al dens grove virkelighed, menneskeheds første elendige tilstand, det slående billede som blev sporet for os efter Aischylos ved Lucretius, og den nøjagtige sandhed derom er nu bekræftet af videnskaben; og derefter kan man bedre forstå dette nye liv virkelig begyndte for mennesket, på den dag da han så den første gnist frembragt ved friktion mellem to stykker af træ, eller fra en flints årer. Hvordan kunne mennesket undgå at føle taknemlighed overfor det mysteriøse og fantastiske væsen som de straks herefter var i stand til at skabe med deres vilje, og som så snart det blev født groede og udvidede sig, udviklende sig med enestående kraft. "Var denne jordiske flamme,

ikke i sin natur analogisk til den som de modtog fra oven, eller den anden som skræmte dem i tordenkilen?"

"Kom den ikke fra den samme kilde? Og hvis dens oprindelse var i himlen, så må den en dag være blevet bragt ned til jorden. Hvis det er tilfældet, hvem var så det magtfulde væsen, det godgørende væsen, gud eller menneske, som havde besejret den? Sådane er spørgsmålene som Aryanernes nysgerrighed tilbød i deres eksistens tidlige dage, og som fandt deres svar i myten om Prometheus"; (*Mythologie de la Grèce Antique*, p. 258).

Den Okkulte Videnskabs filosofi finder to svage punkter i de ovenfor nævnte refleksioner, og påpeger dem. Menneskehedens elendige tilstand beskrevet af Aischylos og Prometheus var ikke mere ynkelig den gang, i Aryanernes tidlige dage, end den er nu. Den "tilstand" var begrænset til de vilde stammer; og de nu-eksisterende vilde er ikke en hvid mere glade eller ulykkelige end deres forfædre var for en million år siden.

Det er en godtaget sandhed indenfor Videnskaben at "grove redskaber, der nøjagtig ligner de i brug *blandt eksisterende vilde*," findes i flod-grusgrave og huler der geologisk "indebærer en enorm ælde." Så stor er ligheden, at som forfatteren til "The Modern Zoroastrian" fortæller os: "Hvis samlingen af sten celter og pile-spidses i the Colonial Exhibition, nu brugt af Buskmændene i Sydafrika blev placeret side om side med de fra British Museum med lignende genstande fra Kent Hulen eller Hulerne fra Dordogne, så kunne ingen anden end en ekspert skelne mellem dem" (p. 145). Og hvis der nu eksisterer Buskmænd, i vores tidsalder med den højeste civilisation, som intellektuelt ikke er højere end racen af mennesker som beboede Devonshire og Sydfrankrig under den *Palæolitiske* tidsalder, hvorfor kunne de sidstnævnte ikke have levet samtidig med, og have været jævnaldrende med, andre racer lige så højt civiliserede i deres tid som vi er i vores? At summen af viden forøges dagligt i menneskeheden, "men at intellektuel kapacitet ikke forøges med den," påvises når Euklid's, Pythagoras's, Pânini's, Kapila's, Platon's, og Sokrates's intellekt hvis ikke fysiske viden, sammenlignes med Newton's, Kant's, og de moderne Huxley'ers og Heckel'ers. Ved at sammenligne resultaterne erhvervet af Dr. J. Barnard Davis, Kraniologen, udarbejdet i 1868 (*Overs. af the Royal Society of London*), med hensyn til kraniets indre kapacitet — dets volumen blev antaget som standarden og testen med hensyn til at vurdere intellektuelle kapaciteter — så finder Dr. Pfaff frem til at denne kapacitet blandt de Franske (sandelig i den højeste position i menneskeheden) er 88.4 kubik tommer, og er således "generelt mærkbart mindre end Polynesiernes, som, selv blandt mange Paupuanere og Alfuraer af den laveste grad, udgøres til 89 og 89.7 kubik tommer"; som viser at det er *kvaliteten* og ikke *kvantiteten* af hjernen som er årsagen til intellektuel kapacitet. Da det

gennemsnitlige index for kranier blandt forskellige racer nu er anerkendt til at være "en af de mest karakteristiske kendetegn på forskellen mellem forskellige racer," så er følgende sammenligning tankevækkende: "Index for bredden blandt Skandinavere (er) på 75: blandt Englænderne på 76; blandt Holstenerne på 77; i Bregsau på 80; Schiller's kranie viser endda et index i bredde på 82 . . . Madurese også 82!" Til sidst, bringer den samme sammenligning mellem de ældst kendte kranier og det Europæiske, den forbløffende sandhed for dagen "*at de fleste af disse gamle kranier, som tilhører stenalderen, snarere er større end mindre i volumen end den gennemsnitlige hjerne hos det nulevende menneske.*" Udregnende målene for højde, bredde, og længde i tommer fra det gennemsnitlige mål for mange kranier, opnås følgende summer:

1. Gamle Nordiske kranier fra stenalderen 18.877 tom.
2. Gennemsnit for 48 kranier fra den samme periode fra England 18.858 ''
3. Gennemsnit for 7 kranier fra den samme periode fra Wales 18.649 ''
4. Gennemsnit for 36 kranier fra stenalderen fra Frankrig 18.220 ''

Gennemsnittet for *nulevende Europæere* er 18.579 tommer; for *Hottentotter* 17.795 tommer!

Tal som klart viser "at størrelsen på hjernen hos de ældste befolkninger kendt af os ikke er sådan så de kan placeres på et lavere niveau end det for nulevende beboere på Jorden" ("*The Age and Origin of Man*"). Ud over dette viser de the "missing link" forsvinde i den tynde luft. Mere om disse, straks: vi må vende tilbage til vores direkte emne.

Racen som Jupiter så glødende ønskede "at undertrykke, og at plante en ny i dens sted" (*Æsch.** 241), led *mental*, ikke fysisk elendighed. Den første gave Prometheus gav til dødelige, sådan som han fortæller "Koret" var for at hindre dem "i at *forudse* døden" (256); han "reddede den dødelige race fra at synke blæst ned til Hades's mørke" (244); og kun derefter, "ud over" dette, gav han dem ild (260). Hvis Orientalisterne ikke vil godtage de *syv nøgler* lært om indenfor Okkultismen, så viser dette, i det mindste, klart den duale karakter i den Prometheuske myte. Dette relaterer til den første åbning af menneskets åndelige opfattelser, ikke til hans første iagttagelse eller *opdagelse af ilden*. For *ild* blev aldrig "opdaget," men eksisterede på jorden siden dens begyndelse. Den eksisterede i den seismiske aktivitet fra de tidlige tidsaldre, vulkanske udbrud var i disse perioder lige så hyppige som tåge er i England nu. Og hvis vi fortælles at mennesket fremstod så sent på Jorden at næsten alle vulkanerne, med undtagelse af nogle få, allerede var udslukket, og at geologiske forstyrrelser havde gjort plads for en mere rolig tingenes tilstand, så svarer vi: Lad en ny race af mennesker — uanset de er evolveret fra engel eller gorilla — fremstå nu på ethvert ubeboet

* *Prometheus Vincitus.*

sted på kloden, måske med undtagelse af Sahara, og et tusinde og en ville ikke være et år eller to gammel før de opdagede ilden, ved lynets nedslag som sætter ild i græs eller noget andet. Denne antagelse, at det primitive menneske levede tidsaldre på jorden før han blev gjort bekendt med ild, er en af de med pinagtige ulogiske af alle. Men gamle Aischylos var en indviet, og vidste udmærket hvad han udgav.*

Ingen okkultist bekendt med symbollære og sandheden om at Visdom kom fra Østen, vil for et øjeblik benægte at Prometheus myten er nået til Europa fra Aryavarta. Ej heller vil han være tilbøjelig til at benægte at Prometheus i en henseende repræsenterer *ild ved friktion*. Derfor, beundrer han M. F. Baudry's skarpsindighed, som i hans *Les Mythes du feu et breuvage celeste (Revue germanique, 1861 p. 356†* viser en af Prometheus's aspekter og hans oprindelse fra Indien. Han viser læseren den *formodede* primitive proces med at erhverve sig ild, som stadig er i brug i dag i Indien for at tænde offerflammen. Dette er hvad han siger: —

"Denne proces, sådan som den minutløst er beskrevet i de Vediske Sutraer, består i hurtigt at dreje en pind i en fordybning lavet i centrum af et stykke træ. Friktionen udvikler intens varme og ender med at sætte ild til partiklerne af træ som er i kontakt. Bevægelsen af pinden er ikke en kontinuert rotation, men en serie af bevægelser i modsatrettede henseender, ved hjælp af en snor fastgjort til pinden i dens midte: operatøren holder en af enderne i hver hånd og trækker skiftevis i dem. . . . Den fulde proces betegnes på Sanskrit med verbet *mandthâmi*, *mathnâni*; som betyder 'at gnide, vække, ryste og erhverve ved gnidning,' og anvendes især om roterende friktion, hvilket bevises ved dens udledning fra *mandala*, som betegner en cirkel. . . . Stykkerne af træ, som tjener til frembringelsen af ild har hver deres navn på Sanskrit. Pinden som drejer kaldes *pramantha*; skiven som modtager den kaldes *arani* og *arani*: 'de to aranier' betegner instrumentets *ensemble*" (p. 358 og flg.). ‡

Det forbliver tilbage at se hvad Brahminerne vil sige til dette. Men hvis det formodes at Prometheus er blevet undfanget i en af aspekterne i hans

* Det moderne forsøg hos nogle Græske lærde (som fattige og pseudo lærde, vil de have set ud i de gamle Græske forfatteres tid!) med hensyn til at forklare den sande mening med ideerne givet af Aischylos, der, ved at være en uvidende gammel Græker, ikke selv så godt kunne udtrykke dem, er absurd tåbelig!

† Se også hans *Mémoires de la Société de la Linguistique* fulgt af the "Fire Myths," (Vol. I, p. 337, og flg.)

‡ Der er det *øvre* og *nedre* stykke af træ brugt til at fremstille denne hellige ild ved friktion ved offerhandlingerne, og det er *araniën* som indeholder fordybningen. Dette bevises ved en allegori i *Vāyu Purānaen* og andre, som fortæller os at Nemi, Ikshwaku's søn, ikke havde efterladt en efterfølger, og at Rishierne, som var bange for at efterlade jorden uden en hersker, introducerede kongens krop i en *arani*'s fordybning — lige som en *øvre arani* — og frembragte en prins fra den navngivet Janaka. "Det var på grund af den særegne måde som han blev fremavlet at han blev kaldt Janaka." (*Men se Goldstücker's Sanskrit Dictionary ved ordet Arani.*) Devaki, Krishna's moder, kaldes i bøn adresseret til hende, for "araniën hvis friktion fremavler ild."

myte som frembringeren af ild ved hjælp af *pramantha*, eller som en animeret og guddommelig *pramantha*, ville dette indebære at symbollæren ikke havde noget andet end den falliske mening som tillægges den af moderne symbologer? Decharme. synes i det mindste, at have en korrekt anelse om sandheden; for han bekræfter ved hans bemærkninger ubevidst alt det som Okkulte videnskaber lærer med hensyn til *Manasa Devaerne*, som begavede mennesket med hans udødelige sjæls bevidsthed: den bevidsthed som forhindrer mennesket "i at forudse døden," og får ham til at *vide* at han er udødelig.* "Hvordan er Prometheus kommet i besiddelse af den (guddommelige) gnist?" spørger han. "Ild har sin bolig i himlen, det er der han må have gået hen for at finde den før han kunne bære den ned til mennesket, og, for at nærme sig guderne, må han selv have været en gud." Grækerne mente at han var fra den *guddommelige* race; Hinduerne at han var en Deva. Deraf "var han hos Grækerne søn af Titanen Iapetos," *Ἰαπετωνίδης* (*Theog.* 528) . . . "Men himmelsk ild tilhørte i begyndelsen kun til guderne; det var en skat som de forbeholdte dem selv . . . som de nidkært vågede over . . . 'Iapetus's kloge søn,' siger Hesiod, 'bedragede Jupiter ved at stjæle og skjule, den utrættelige ild med den strålende glød, i en narthex's hulrum,' (*Theog.* 565) . . . Således var gaven som Prometheus lavede til mennesker en erobring skabt i himlen. . . "Ifølge Græske ideer," (i dette identisk med Okkultisternes) "var, denne besiddelse taget fra Jupiter, denne menneskelige ejendomskrænkelse af gudernes ejendom, nu nødt til at blive fulgt af en bod. . . Prometheus, tilhører desuden den race af Titaner som havde gjort oprør† imod guderne, og som Olympens mester havde kastet ned i Tartarus; lige som dem, er han det Ondes geni, dømt til grusom lidelse, osv., osv.

Det som er frastødende i forklaringerne som følger, er det ensidige synspunkt som tages med hensyn til denne mest storslåede myte af alle. De mest intuitive blandt moderne forfattere kan ikke eller vil ikke løfte deres opfattelser ovenover Jordens niveau og Cosmiske fænomener. Det benægtes ikke at den moralske ide i myten, som præsenteret i Hesiod's *Theogony*, spiller en vis rolle i den oprindelige Græske opfattelse. Titanen er mere end en tyv af den himmelske ild. Han er repræsentant for menneskeheden — aktiv, flittig, intelligent, men på den samme tid, ambitiøs, som sigter mod at matche guddommelige kræfter. Derfor er det menneskeheden som straffes i Prometheus's person, men sådan er det kun for Grækerne. Hos de sidstnævnte, er Prometheus ikke en

* Dyrets *monade* er lige så udødelig som menneskets, alligevel ved bæstet intet om dette; det lever et dyrisk liv med følelser lige nøjagtig som det første menneske ville have levet, da det nåede fysisk udvikling i den Tredie Race, hvis det ikke havde været for Agnishwattaen og *Manasa Pitrierne*.

† Derfor, de faldne engle; *Asuraerne* i den Indiske Gudekreds.

kriminelt, undtagen i gudernes øjne. I hans relation med Jorden, er han, tværtimod, en gud selv, en ven for menneskeheden (*φιλάνθρωπος*), som han har løftet til civilisation og indviet til viden om alle kunstarterne; en opfattelse som fandt sin mest poetiske udbredelse i Aischylos. Men hos alle andre nationer er Prometheus — hvad? Den faldne Engel, Satan, sådan som Kirken ønsker det? Slet ikke. *Han er ganske enkelt billedet på de skadelige og frygtede virkninger af lynnedslag*. Han er den "onde ild" (*mal feu*) og symbolet på det guddommelige reproduktive mandlige organ. "Reduceret til dets enkle udtryk, så er myten vi prøver på at forklare derfor ganske enkelt en (Cosmisk) skytsånd af ild" (p. 261). Det er den førstnævnte ide (den falliske) som først-og-fremmest var *Aryansk*, hvis vi tror på Ad. Kuhn (*i hans Herabkunft des Feuers und des Göttertranks*) og Baudry. For —

"Fordi ilden brugt af mennesket var resultatet af *pramantha* handlingen i *aranien*, så må Aryanerne have tilskrevet (?) den samme oprindelse til den himmelske ild, og Aryanerne må * have forestillet sig (?) at guden bevæbnet med *pramantha*, eller en guddommelig *pramantha*, udøvede en voldsom friktion i skyernes favn, som gav fødsel til lynnedslag og tordenskrald. . . . Denne ide støttes af den sandhed, at Stoikerne, ifølge Plutarch's vidnesbyrd (*Philosoph. Plant.*, iii. 3), lærte at torden var et resultat af storm-skyernes og lynnedslagernes kamp — en intens brand som skyldes friktion; mens Aristotles kun så tordenskraldet som skyernes aktivitet som stødte imod hinanden. Hvad var denne teori, hvis ikke den videnskabelige oversættelse af frembringelsen af ild ved friktion? Alt leder os til at mene, at fra den dybeste oldtid, og før Aryanernes udvandring, blev det troet på at *pramantha* tændte ilden i storm skyen så vel som i *aranierne*." (*Revue Germanique*, p. 368.)

Således, forårsages formodninger og unyttige hypoteser at repræsentere opdagede sandheder. Forsvarer af Biblens døde-bogstav kunne ikke hjælpe forfatterne til missionær skrifterne mere effektivt, end de materialistiske Symbologer gør ved således at tage det for givet at de gamle Aryanere baserede deres religiøse opfattelse på ingen højere tanke end den fysiologiske.

Men sådan er det ikke, og selve den Vediske filosofis ånd er imod en sådan fortolkning. Og hvis, sådan som Decharme selv tilstår, "denne ide om ildens skabende kraft på en gang forklares ved den gamle assimilering af den menneskelige sjæl med en himmelsk gnist," som vist ved billedsproget som ofte bruges i Vedaerne når der tales om *Aranî*, så ville det betyde noget højere end ganske enkelt grov seksuel undfangelse. En hymne til Agni i Vedaen citeres som et eksempel: — "Her er *pramantha*, generatoren er klar. Bring elskerinden for racen (den kvindelige *Aranî*). Lad os frembringe Agni ved friktion, i overensstemmelse

* Skrårskrifterne er vores; de viser hvordan formodningerne løftes til love i vores dage.

med gammel skik" — som ikke betyder noget værre end en abstrakt ide udtrykt i den dødeliges tunge. Den "kvindelige Aranî," elskerinden for racen, er Aditi, gudernes moder, eller Shekinah, evigt lys — i Åndens verden, det "Store Dyb" og CHAOS; eller ur Substans i dens første skridt fra det UKENDTE, i det manifesterede Kosmos. Hvis det samme tilnavn, tidsaldre senere, tillægges Devaki, Krishna's moder, eller den inkarnerede LOGOS; og hvis symbolet, på grund af den gradvise og ukuelige spredning af eksoteriske religioner, allerede kan betragtes at have en seksuel betydning, så spolerer det på ingen måde billedets oprindelige renhed. Det subjektive var blevet transformeret til det objektive; Ånd var faldet ned i stoffet. Ånd-Substansens universelle kosmiske polaritet var, i menneskelig tænkning blevet, den mystiske, men stadigvæk seksuelle forening af Ånd og Stof, og havde således erhvervet en atropomorfisk farvning som den aldrig havde i begyndelsen. Mellem Vedaerne og Purânaerne er der en afgrund hvor begge er polerne, lige som den syvende (*atmiske*) og det første eller laveste princip (den fysiske krop) i menneskets Syvfoldige konstitution. Det oprindelige, rent åndelige sprog i Vedaerne, undfanget mange årtier af årtusinder tidligere, havde fundet dets rent menneskelige udtryk med henblik på dets formål at beskrive begivenheder som fandt sted for 5.000 år siden, datoen for Krishna's død (fra den dag hvor Kali Yugaen, eller den Sorte-Tidsalder, begyndte for menneskeheden.)

Lige som Aditi kaldes *Surârani* (matrixen eller "moderen" til *sura* guderne), så kaldes Kunti, moderen til Pandavaerne, i Mahabhârata for *Pandavârani* — et udtryk som allerede er *fysiologiseret*. Men Devaki, den Romersk Katolske Madonna's prototype, er en senere antropomorfiseret udgave af Aditi. Den sidstnævnte er gudinde moderen, de Syv Sønners (de *seks* og de *syv* Adityaer fra tidlige vediske tider) "Deva-matri"; Krishna's moder, Devaki, får seks embryoer bibragt i hendes livmoder af Jagaddhâtri ("verdens amme"), den syvende (Krishna, Logosen,) overføres til denne Rohini. Mary, Jesus's moder, er moder til syv børn, til fem sønner og to døtre, (en senere transformation af køn) i Matthæus's Evangelium (*xiii*. 55-56). Ingen af tilbederne af den Romersk Katolske Jomfru ville modsætte sig at recitere bønner adresseret af guderne til Devaki til hendes ære. Lad læseren bedømme det.

"Du er den Prakriti (essens), uendelig og subtil, som bar Brahmâ i dens livmoder. Du evige væsen, som bestående af essensen af alle skabte ting i din substans, var identisk med skabelse; du var forælderen til det trefoldige offer, som blev alles kim. . . . Du er offeret, hvor fra al frugt udgår; du er *aranîen* hvis friktion avler ild" . . . ("Lysets Livmoder," "hellige Beholder," er Jomfruens tilnavne). "Lige som Aditi, er du gudernes forælder. . . . Du er Jyotsna (morgen tasmørket)." Jomfruen

adresseres ofte som "morgen Stjernen" og "stjernen for Frelse" — lyset når dagen undfanges. "Du er *Samnati* (ydmyghed, Daksha's datter), Visdommens moder; du er *Niti*, forælderen for harmoni (*Naya*); du er beskedenhed, progenitrixen for affektion (*Prasraya or vinaya*); du er begæret, hvor fra kærlighed fødes. . . . Du er moder til viden (*Avabodha*); tålmodighed (*Dhriti*), forælder for sjælsstyrken (*Dhairya*) . . . osv., osv."

Således vises *aranî* her som den Romersk Katolske "udvalgte beholder" og ikke noget værre. Med hensyn til den oprindelige mening, så var den rent metafysisk. Ingen uren tanke krydsede disse opfattelser i det gamle sind, Selv i *Zohar* — langt mindre metafysisk end nogen anden symbolære — er ideen en abstraktion og intet andet. Når *Zohar* (iii., 290) således siger: "Alt det som eksisterer, alt det som er blevet dannet af den gamle, hvis navn er helligt, kan kun eksistere gennem et mandligt og kvindeligt princip," så betyder det ikke mere end dette: "Livets guddommelige Ånd forener sig konstant med stoffet." Det er Guddommens VILJE som handler; og ideen er rent Schopenhauersk. "Da *Atteekah Kaddosha*, den gamle og skjulte af det skjulte, ønskede at danne alle ting, så dannede den alle ting mandlig og kvindelig. Denne visdom indeholder ALT når den går frem." Derfor siges Chochmah (mandlig visdom) og Binah (kvindelig bevidsthed eller Intellekt) at skabe alt mellem de to — de aktive og passive principper. Lige som en ekspert juvelers øje skelner den rene ubesmittede perle under den grove og klodsede østersskal, indlejret i dens favn, så beskæftiger hans hånd sig kun med den førstnævnte for at nå frem til dens indhold, lige så læser den sande filosofis øje de sublime vediske sandheder mellem linjerne i Purânaerne, og korrigerer formen ved hjælp af Vedantisk visdom. Vores Orientalister, opfatter imidlertid, aldrig perlen under skallens tykke klædning, og — handler i overensstemmelse hermed.

Fra alt som er blevet sagt i denne sektion, så ser man klart, at der mellem Slangen i Eden og den Kristne Djævel, er en kløft. Alene den gamle filosofis forhammer kan dræbe dette dogme.

§ XXI.

ENOÏCHION-HENOCH.

HISTORIEN om evolutionen af den Sataniske myte ville ikke være fuldkommen hvis vi udelod at bemærke den mysteriøse og Kosmopolitanske Enok skikkelse, kaldt både Enos, Hanoch, og endelig Enoichion af Grækerne. Det er fra hans Bog at de første bemærkninger om de Faldne Engle blev taget af de tidlige Kristne forfattere.

"Enoks Bog" er erklæret apokryfisk. Men hvad er et *Apocrypha*? Selve udtrykkets etymologi viser at det ganske enkelt er en *hemmelig* bog, dvs., en som tilhørte tempel bibliotekernes katalog under Hierofanternes og indviede præsters forvaltning, og som aldrig var lavet med henblik på de profane. *Apocrypha* kommer fra verbet *crypto*, κρύπτω "at skjule." I årevis blev *Enoichion* (SEERENS Bog) bevaret i "brevenes by" og hemmelige værker — den gamle Kirjath-Sepher, senere hen, Debir (se *Josvabogen* xv., 15).

Nogle af forfatterne interesseret i emnet — især Murere — har prøvet at identificere Enok med Thoth i Memphis, den Græske Hermes, og endda den Latinske Merkur. Som individer, er alle disse forskellige fra hinanden; professionelt — hvis man må bruge dette ord, som nu er så begrænset i dets betydning — så tilhører hver og en til den samme kategori af hellige forfattere, af Indviere og Optegnere af Okkult og gammel Visdom. De som i *Kurânen* (se Surât XIX.) generisk er betegnet *Edris*, eller den "Lærde" (Indviede), bar i Egypten navnet "Thoth," opfinderen af kunstarter, videnskaber, *skriften* eller bogstaver, af musik og astronomi. Blandt Jøderne blev *Edris* til "Enok," som, ifølge Bar-Hebræus, "var den første opfinder af skriften," bøger, kunstarter og videnskaber, den første som reducerede planeternes bevægelse til et system. I Grækenland blev han kaldt Orfeus, og forandrede således sit navn i hver nation. Tallet Syv var tilknyttet til, og forbundet med, enhver af disse oprindelige Indviere,* så vel som tallet 365, for dagene i året, astronomisk, så identificerer det missionen, karakteren, og alle disse menneskers hellige embede, men med sikkerhed ikke deres personligheder. Enok er den *syvende* Patriark; Orfeus er besidderen af *phorminx*, den 7-strengede lyre, som er det syv-foldige mysterie til indvielse. Thoth, med den syv-strålede Solare Disk på hans hoved, rejser i Solbåden, de 365 grader, springer ud hvert fjerde (skridt) år for en dag. I sidste instans, er Thoth-Lunus den syvfoldige

* Khanoch, eller Hanoch, eller Enok betyder "Indvieren" og "læreren" så vel som "Menneskesønnen," *Enos* (se *Genesis* iv., 26), esoterisk.

gud for de syv dage, eller ugen. Esoterisk og Åndeligt, betyder *Enoichion* det "Åbne Øjes Seer."

Historien om Enok, fortalt af Josephus, nemlig, at han havde skjult hans kostbare skriferuller og bøger under Merkur's og Seth's søjler, er den samme som den fortalt om Hermes, "Visdommens fader," som skjulte hans bøger om Visdom under en søjle, og derefter, efter at have fundet de to søjler af sten, grundlagde videnskaben skrevet derpå. Alligevel skriver Josephus — *historie*, på trods af hans konstante anstrengelser i retningen af Israel's ufortjente herliggørelse, og selv om hans tillæger denne videnskab (for Visdom) til den *Jødiske* Enok. Han viser at disse søjler stadigvæk eksisterer i hans egen tid. Han fortæller os at de blev bygget af Seth; og det kan de have været, blot ikke af Patriarken med dette navn, Adam's fabulerede søn, ej heller den Egyptiske gud for Visdom — Teth, Set, Thoth, Tat, Sat (den senere *Sat-an*), eller Hermes, som alle er ét, — men af "Slange-gudens sønner," eller "Dragens Sønner," navnet som Egyptens og Babylons Hierofanter var kendt under før Syndfloden, lige som deres forfædre Altantiderne var.

Det Josephus fortæller os, må derfor være *allegorisk* sandt, undtagen anvendelsen brugt om det. Ifølge hans version var de to berømte søjler fuldstændigt dækket med hieroglyffer, som, efter opdagelsen, blev kopieret og genfremstillet i de mest hemmelige hjørner i de indre templer i Egypten, og er således blevet kilden til dets Visdom og exceptionelle lærdom. Disse to "søjler" er, imidlertid, prototyperne på de to "stentavler" udhugget af Moses på "Herrens" befaling. Derfor, har han i én henseende ret, i at sige at alle de store adepter og mystikere i oldtiden — lige som Orfeus, Hesiod, Pythagoras og Platon — fik deres teologis elementer fra disse hieroglyffer, og uret i en anden; for han fejler i hans nøjagtighed. Den Hemmelige Lære lærer os at enhver nations kunstarter, videnskaber, teologi, og især filosofien der gik forud for den sidste *universelt kendte*, men ikke universelle Syndflod, er blevet optegnet ideografisk fra oprindelige orale optegnelser fra den Fjerde Race, og at disse var de sidstnævntes arv fra den tidlige Tredie Rod-Race før det allegoriske Fald. Deraf, var også, de Egyptiske søjler, tavler, og endda den "hvide Orientaliske porfyr sten" i Murer legenden — som, Enok skjulte i Jordens maver før Syndfloden, da han frygtede at de virkelige og dyrebare hemmeligheder ville blive tabt — ganske enkelt de mere eller mindre symbolske og allegoriske kopier fra de oprindelige Optegnelser. "Enoks Bog" er en af sådanne kopier og er et Kaldæisk, nu meget ufuldstændigt kompendium. Som allerede sagt, betyder *Enoichion* på Græsk det "indre øje," eller Seeren; på Hebraisk, og ved *hjælp af Masoretiske* punkter betyder det indvier og underviser $\text{אֵלֶּיךָ אֲנִי מְבַרְכֶּךָ}$. Det er en generisk titel; der ud over hans legende er

om mange andre profeter, Jødiske og hedenske, med forandringer af på-fundne detaljer, hvor rod-formen er den samme. Elias tages også op i Himlen *i live*; og astrologen ved retten i Isdubar, den Kaldæiske *Hea*-bani, opløftes ligeledes til himmels ved guden Hea, som var *hans* skytsånd, lige som Jehovah var for Elias (hvis navn på Hebraisk betyder "Gud-Jah," Jehovah, יהוה), og yderligere for *Elihu*, som har den samme betydning.

Denne slags lette død, eller *eutanasi*, har en esoterisk mening. Det symboliserer død for enhver adept som har nået kraften og graden, lige som også åndeliggørelsen, som gør han i stand til kun at dø i den fysiske krop og *stadigvæk leve og føre et bevidst liv* i hans astrale krop. Variationerne over dette tema er endeløse, men den hemmelige mening er altid den samme. Det Paulinske udtryk (Hebræerne xi. 5) "at han ikke skal se døden" — *ut non videret mortem* — har således en esoterisk mening, men intet *overnaturligt* i det. Den angivne lemlæstede fortolkning af nogle Bibelske hints med hensyn til at Enok, "hvis år vil blive lig med de for verdenen," (med det *Solare* år, 365 dage,) sammen med Kristus og profeten Elias vil dele æren og velsignelsen i den sidste genkomst og ødelæggelsen af Antikrist — betegner, *esoterisk*, at nogle af de store adepter vil vende tilbage i den Syvende Race, når alle Fejl fjernes, og SANDHEDENS genkomst vil blive indvarslet af disse *Sistha*, de hellige "Lysets Sønner."

Den Latinske kirke er ikke altid logisk, ej heller skarpsindig. Hun erklærer "Enoks Bog" er en apokryf, og er gået så vidt som, gennem Kardinal Cajetan og andre notabiliteter fra Kirken endda at fastlægge afvisningen af Judas Bogen fra den Bibelske Kanon, som, selv om han er en inspireret apostel, citerer fra og således helliggør Enoks Bog, som hævdes at være et apokryfisk værk. Heldigvis, opdagede nogle af dogmatikerne faren i tide. Havde de godtaget Cajetan's resolution, så ville de have været tvunget til ligeledes at afvise det fjerde Evangelium; da Skt. Johannes bogstaveligt låner fra Enok, og placerer en helt sætning (*Se ovenfor*, § XVIII., under-sekt. A, om fåret og røverne.) i munden på Jesus!

Ludolph, "faderen til Etiopisk litteratur," bestilt til at undersøge de forskellige Enokiske MSS. præsenteret af Pereisc, den rejsende, til det Mazarinske Bibliotek, erklærede at "ingen Enok bog kunne eksistere blandt Abyssinierne"! Yderligere undersøgelser og opdagelser gjorde, sådan som alle ved det, hans alt for dogmatiske påstande helt til skamme. Bruce og Ruppel fandt og bragte det samme værk fra Abyssinien nogle år senere, og Biskop Laurence oversatte det. Men Bruce afskyede det, og hånedes dets indhold; lige som resten af Videnskabsfolkene. Han erklærede det "et *Gnostisk* værk," hvor i "tidsalderen for giganter som fortærer" mennesker — er angivet . . . derfor er det endnu en "*Apokalypse*." Giganter! endnu et *eventyr*.

Sådan, var opfattelsen imidlertid ikke hos alle de bedste kritikere. Dr. Hanneberg placerer Enoks Bog sammen med Makkabæernes Tredie Bog, *i spidsen for listen over de hvis autoritet står tættest på de kanoniske bøger.*

Sandelig, "hvor doktorer er uenige . . . "

Som sædvanlig, havde de alle imidlertid ret og uret. At godtage Enok som en Bibelsk skikkelse, et enkelt levende menneske, er lige som at godtage Adam som det første. Enok var ganske enkelt en generisk betegnelse, anvendt for, og frembragt af, utallige individer, i alle tider og tidsaldrer, og i enhver race og nation. Dette kan let udledes fra den sandhed at de gamle Talmudister og lærer af Midrashim generelt ikke er enige om deres synspunkter om Hanokh, Yered's Søn. . . . Nogle siger Enok var en stor Helgen, elsket af Gud, og *i live taget op i himlen* (dvs., en som nåede *Mukti* eller *Nirvana*, på jorden, lige som Buddha gjorde og andre stadigvæk gør); og andre hævder at han var en troldmand, en ond magiker. Dette viser kun at Enok, eller dets ækvivalent, selv i tiden for de senere Talmudister, var et udtryk som betød "Seer," "Adept i *Hemmelig Visdom*," osv., uden nogen specifikation med hensyn til titel-bærerens karakter. Da Josephus, ved omtale af Elias og Enok (*Antiquities*, ix., 2), bemærker at "det er skrevet i de hellige bøger at de (Elias and Enok) forsvandt, men sådan ingen vidste at de døde," så betyder det ganske enkelt at *de var døde i deres personligheder*, lige som Yogier dør ind til denne dag i Indien, eller endda nogle Kristne munke for verdenen. De forsvinder fra menneskets syn og dør — på det jordiske plan — selv for dem selv. En tilsyneladende figurative talemåde, alligevel *bogstaveligt sand*.

"Hanokh transmitterede videnskaben om (astronomisk) udregning og om beregning af årstiderne til Noa," siger Midrash *Pirkah R. Eliezar* (cap. viii.), refererende til Henoch om det som andre gjorde til Hermes Trismegistus, fordi de to er identiske i deres esoteriske mening. "Hanokh," og hans "Visdom" tilhører i dette tilfælde til den Fjerde Atlantiske Race's cyklus,* og Noa til den for den Femte.† Begge repræsenterer i dette tilfælde Rod-Racerne, den nuværende og den som gik forud for den. I en anden henseende, forsvandt Enok, "han vandrede med Gud, og han var ikke mere, for Gud tog ham," hvor allegorien refererer til en forsvinden af den Hellige og Hemmelige viden hos mennesker; for "Gud" (eller *Java Aleim* — de høje hierofanter, lederne af de indviede præsters universiteter‡) tog ham; med andre ord, Enokerne eller *Enoïchionerne*, Seerne og deres viden og visdom, blev strengt

* *Zohar* siger, "Hanokh havde en bog som var ét med bogen om Adam's slægters bog; dette er Mysteriet om Visdom."

† Noa er arving til Enok's Visdom; med andre ord, den Femte er arving til den Fjerde Race.

‡ *Se Isis Unveiled*, Vol. I, p. 575, og *flg.*

begrænset til Profeternes Hemmelige Universiteter, hos Jøderne, og til templerne hos Hedningerne.

Fortolket kun med hjælp af den symbolske nøgle, er Enok forbilledet på menneskets duale natur — åndeligt og fysisk. Derfor okkuperer han centrum i det astronomiske kors (angivet af Eliphas Lévi fra et hemmeligt værk), som er en seks-takket stjerne, "Adonai." I den øvre triangel er Ørnen; i den venstre lavere triangel står løven; i den højre, tyren: mens mellem tyren og løven, over dem og under ørnen, er Enok's ansigt eller menneskets. (Se illustreret diagram i *Isis Unveiled*, Vol. II., p. 452). Nu repræsenterer figurerne i den øvre triangel de Fire Racer, udeladende den første — *Chhayaerne* eller Skyggerne — og "Menneskesønnen," *Enos* eller *Enok*, er i centrum, fordi han står mellem de to (den Fjerde og den Femte) Racer, da han repræsenterer den Hemmelige Visdom for begge. Disse er de fire dyr i *Ezekiel* og i *Åbenbaringen*. Den samme dobbelte triangel som i *Isis*, Vol. II, (p. 453), viser Hinduen *Adanari*, er langt den bedste. For der symboliseres kun de (for os) tre historiske racer: den tredie, den androgyne, af *Ada-nari*; den fjerde, symboliseret ved den stærke, kraftfulde løve; og den femte — den Aryanske — hos hvilken det mest hellige symbol ind til denne dag, er tyren (og koen).

Et menneske med stor lærdom — en lærd Franskmand — M. de Sacy, iagttager mange højest enestående udtalelser i Enoks Bog, som er "værdig til den mest eftertænksomme undersøgelse," siger han. For eksempel, "forårsager forfatteren (Enok) det solare år til at bestå af 364 dage, og synes at kende perioder på tre, på fem, og på otte år, fulgt af *fire* supplement dage, som, i hans system, fremstår at være de for jævndøgnene og solhvervene." * . . . Hvor til han, senere hen tilføjer, "Jeg ser kun en måde at lindre dem på (disse 'absurditeter'), det er at antage at forfatteren fremlægger en *fantasifuldt* system som *kan have eksisteret* FØR NATURENS ORDEN VAR BLEVET ÆNDRET VED PERIODEN FOR DEN UNIVERSELLE SYNDFLOD."

Lige nøjagtig; og den Hemmelige Lære lærer at "naturens orden" er blevet ændret således, og også Jordens serier af menneskeheder. For, lige som englen *Uriel* fortæller Enok: "Se, jeg har vist dig alle ting, O Enok; og alle ting har jeg åbenbaret for dig. Du ser Solen, Månen, og *de som leder stjernerne* på Himlen, som forårsager alle deres aktiviteter, sæsoner, og ankomster til at vende tilbage. I *syndernes dage* SKAL ÅRENE FORKORTES . . . månen skal forandre dens love, osv." (chap. lxxix). I disse dage, også årevis før den store Syndflod som bar Atlantiderne væk og forandrede hele jordens overflade — fordi "*jorden hældede* (på sin akse)." —

* Se Danielo's kritik af De Sacy, i the *Annales de Philosophie*, p. 393.

da kunne naturen, geologien, astronomien, og cosmisk, generelt ikke have været den samme, netop fordi Jorden *hældte*. Se chap. lxiv. (Sect. xi.) . . . "Og Noa råbte med en bitter stemme 'Hør mig, hør mig, hør mig'; tre gange. Og han sagde 'Jorden er i fødselsveer og hælder voldsomt; sandelig, jeg vil gå til grunde med den.' "

Dette, ligner forresten en af de mange "selvmodsigelser," når Biblen læses bogstaveligt. For, som minimum, er dette en meget mærkelig frygt hos en som havde fundet "nåde for Herrens øjne" og var blevet bedt om at bygge en ark! Men her finder vi den ærværdige Patriark udtrykke lige så meget frygt, som om, han i stedet for at være en "ven" af Gud, var en af Giganterne dømt af den vrede guddom. Jorden *hældte* allerede, og vandenes syndflod var kun blevet et spørgsmål om tid, og alligevel synes Noa ikke at vide noget om den redning han havde til hensigt.

Et dekret var sandelig kommet; et dekret om naturen og Loven for Evolutionen, at jorden skulle ændre sin race, og at den Fjerde Race skulle ødelægges for at give plads til en bedre. Manvantaraen havde nået sit vendepunkt på *tre og en halv* Runde, og den gigantiske fysiske Menneskehed havde nået højdepunktet af grov materialitet. Derfor det apokalyptiske vers som taler om en ordre der var udgået om at de måtte blive ødelagt, "at *deres afslutning måtte komme*" (af racen); for de *vidste* i sandhed "enhver hemmelighed hos englenerne, enhver undertrykkende og hemmelig kraft hos *Satanerne*, og enhver kraft hos de som begår trolddom, så vel som de som skaber støbte billeder på hele jorden."

Og nu et naturligt spørgsmål. Hvem kunne have informeret den apokryfiske forfatter til denne kraftfulde vision (uanset hvilken tidsalder han måtte være angivet til før Galileo's dage) om at *Jorden lejlighedsvis kunne hælde på hendes akse*? Hvor fra er han nået frem til sådan en astronomisk og geologisk viden, hvis den Hemmelige Visdom, som de gamle Rishier og Pythagoras havde drukket af, blot er en fiktion, en opfindelse fra tidligere tidsaldrer? Har Enok måske læst de følgende linjer profetisk i Frederick Klee's værk om Syndfloden (p. 79): "Denne jordiske klodes position med reference til Solen har i oprindelige tider tydeligt, været en anden end den er nu; og denne forskel må være forårsaget af en flytning af Jordens rotationsakse."?

Dette minder en om den anden *uvidenskabelig* påstand fremlagt til Herodot af de Egyptiske præster, at Solen ikke altid havde stået op hvor den *nu* står op, og at i tidligere tider havde ekliptika skåret ækvator i rette vinkler.*

Der er mange sådanne "mørke ordsprog" overalt i Purânaerne, Biblen og Mytologien; og for okkultisten afslører de to sandheder: (a) at de gamle udmærket kendte til, astronomi, geognosi og cosmografi og måske,

* *Astronomie Ancienne*, Bailly, Vol. I., p. 203, and Vol. II., p. 216.

bedre, end de moderne generelt gør; og (b) at kloden og dens adfærd har forandret sig mere end en gang siden tingenes oprindelig tilstand. Således, baseret på *hans* "uvidende" religions *blinde* tro, som lærte at Faeton, i hans ønske om at lære den *skjulte* sandhed, fik Solen til at afvige fra dens normale omløb — der hævder Xenofanes et sted, at "Solen vendte mod et andet land"; som er en parallel, imidlertid lidt mere videnskabelig, hvis ikke lige så dristigt, som Joshua der stoppede Solens omløb helt. Alligevel kan det forklare den Nordlige mytologi's lære (in Jeruskoven) om, at før tingenes *reelle orden*, stod Solen op i Syd, og dens placering af den Kolde Zone i Øst, mens den nu er i Nord.

Enoks Bog, er kort sagt, et *resumé*, en sammensætning af hovedtrækkene for Historien om den Tredie, Fjerde og Femte Race; nogle meget få profetier om verdens nuværende tidsalder; en lang retrospektiv, introspektiv og profetisk opsummering af universelle og helt *historiske* begivenheder — geologisk, etnologisk, astronomisk, og psykisk — med et islæt af teogoni fra optegnelserne fra før-syndfloden. Denne mysteriøse personages Bog refereres til og citeres rigeligt fra i *Pistis Sophia*, og også i *Zohar* og dens ældste Midrashim. Origen og Clement fra Alexandria værdsatte den meget højt. At, derfor at sige, at den er en post-Kristen forfalskning er at ytre en absurditet og at blive skyldig i en anakronisme, fordi Origen, blandt andre, levede i det andet århundrede efter den Kristne æra, så nævner han den alligevel som et gammelt og ærværdigt værk. Det hemmelige og hellige navn og dets kraft er udmærket og klart dog allegorisk beskrevet i det gamle bind. Fra det XVIII'ende til de L'te kapitel, er alle Enok's visioner deskriptive for Mysterierne for Indvielse, hvor en af dem er de "Faldne Engles" Brændende Dal.

Måske Skt. Augustin havde helt ret i at sige at Kirken bortviste ENOKS BOG fra hendes kanon på grund af dens for høje ælde, *ob nimiam antiquitatem*.* Der var ikke plads til begivenhederne i den indenfor afgrænsningen af de 4004 år F.Kr. tillagt til verdenen fra dens "skabelse"!

* City of God, I. xv. ch. xxiii.

§ XXII.

SYMBOLLÆREN FOR MYSTERIE-NAVNENE IAO OG
JEHOVAH, MED DERES RELATION TIL KORSET
OG CIRKLEN.

DA Abbé Louis Constant — kendt som Eliphas Lévi — i hans *Histoire de la Magie* sagde at "*Sepher Jezirah, Zohar*, og Apokalypsen (af Skt. Johannes) er mesterværker indenfor Okkulte Videnskaber," så burde han, hvis han ønskede at være korrekt og klar, have tilføjet, "i Europa." Det er helt sandt at disse værker indeholder "mere betydning end ord"; og at "dets udtryk er poetisk, mens det er nøjagtigt i tallene." Før nogen kan værdsætte udtrykkenes *poesi*, eller tallenes *nøjagtighed*, så er han uheldigvis nødt til at lære den sande betydning og mening med de brugte udtryk og symbolerne. Og mennesket vil aldrig lære dette så længe som han forbliver uvidende om de grundlæggende principper i den *Hemmelige Lære*, uanset indenfor Orientalisk Esoterisme, eller indenfor den Kabalistiske symbollære: — *nøglen, eller værdien, i alle deres aspekter, for "Gud"-navnene, "Engle"-navnene, og "Patriarkalske" navne i Biblen* — deres matematiske eller geometriske værdi, og deres relationer til manifesteret natur.

Hvis, *Zohar* derfor på den ene side "forbavser (mystikeren) ved dens synspunkters dybsindighed og dens billeders store enkelhed," så vildleder dette værk, på den anden side, den studerende med sådanne udtryk som de som bruges med hensyn til AIN-SOPH og *Jehovah*, på trods af forsikringen om at "bogen er omhyggelig med at forklare at den menneskelige form som den iklæder Gud med kun er *et billede på ordet*, og at Gud ikke burde udtrykkes ved nogen tanke, eller nogen som helst form." Det er velkendt at Origen, Clemens, og Rabbinerne med hensyn til Kabalaen og Biblen tilstod, at de var *slørede og hemmelige Bøger*; men få ved at de Kabalistiske bøgernes esoterisme i deres nuværende *gen-redigerede* udgave ganske enkelt er et andet og endnu mere snedigt slør kastet på den oprindelige symbollære i disse hemmelige bind.

Ideen med at repræsentere den *skjulte* guddom ved en Cirkels omkreds, og den Skabende Kraft (mandlig og kvindelig, eller det Androgyne ORD), med en diameter på tværs af den, er en af de ældste symboler. Det er baseret på den opfattelse at enhver stor Kosmogoni blev bygget. Hos de gamle Aryanere, Egypterne, og Kaldæerne, var den komplet, da den omfattede ideen om den evige og ubevægelige *Guddommelige Tanke* i dens absolutthed, fuldkommen adskilt fra dens begyndende stadie (den såkaldte)

skabelse; og bestod af psykologisk og endda Åndelig evolution, og dens mekaniske arbejde, eller cosmogoniske konstruktion. Hos Hebræerne imidlertid, selv om den tidligere opfattelse tydeligt kan findes i Zohar, og Sepher Jezirah — eller det som der er tilbage af sidstnævnte — så er det som efterfølgende er blevet legemliggjort i den rigtige *Pentateuk*, og især i *Første Mosebog*, ganske enkelt dette sekundære stadie, nemlig, den mekaniske lov for skabelse, eller snarere konstruktion; mens teogonien knapt skitseres, hvis overhovedet.

Det er kun i de første seks kapitler af *Genesis*, i den afviste *Enoks Bog*, og *Job's* misforståede og fejlversatte digt, at sande ekkoer af den arkaiske doktrin nu kan findes. Nøglen til den er tabt, selv blandt de lærde Rabinere, hvis forgængere i middelalderens tidlige periode, i deres nationale eksklusivitet og stolthed, og især i deres dybdegående had til Kristendommen, foretrak at kaste den ned i glemslen dybe hav, snarere end at dele deres viden med deres ubarmhjertige og hårde forfølgerne. Jehovah var deres egen stamme ejendom, uadskillelig fra, uegnet til at spille en rolle i, noget andet end den Mosaiske Lov. Voldeligt revet ud af hans oprindelige ramme, som han passede og som passede ham, så kunne "Abraham's og Jakob's Gud" næppe blive proppet ind den nye Kristne Kanon uden skade og ødelæggelse. Da de var de svageste, så kunne Judæerne ikke undgå vanhelligelsen; men de beholdt hemmeligheden om oprindelsen til deres Adam Kadmon, eller kvindelige-mandelige Jehovah; og det nye tabernakel viste sig at være fuldkommen upassende til den gamle gud: de blev, sandelig, forsvaret!

Påstanden at Jehovah var Jødernes stammegud og intet mere, vil blive benægtet som så mange andre ting. Alligevel er teologerne ikke i en position hvor de, i dette tilfælde, kan fortælle os meningen med versene 8 og 9 i Femte Mosebog, kapitel xxxii. Disse vers siger helt tydeligt: "Da den ALLER HØJESTE (ikke "Herren" ej eller "Jehovah") inddelte nationerne i deres arv, da han adskilte Adam's Sønner satte han grænserne . . . i overensstemmelse med Israel's børn. . . . *Herrens* (Jehovah's) *del er hans folk; Jakob er loddet for hans arv.*" Dette afgør spørgsmålet. Så skråsikre var de moderne oversættere af Bibler og Skrifter og så ødelæggende var disse vers, at, ved at følge skridtene udlagt for dem af deres værdige Kirkefædre, så angav hver oversætter disse vers på hans egen måde. Mens det ovenfor-angivne citat er taget *ordret* fra den autoriserede Engelske version, så ser man i den Franske Bibel (fra *Protestant Biblical Society* i Paris, i overensstemmelse med versionen revideret i 1824 af J. E. Ostervald) at den "Aller Højeste" er oversat som *Souverain* (en Sovereign!!), "Adam's sønner" angivet som "menneskebornene," og "Herren" forandret til det "Evige." På grund af skråsikker kunstgreb, så synes den Franske Protestantiske Kirke således at have overgået selv Engelsk gejstlighed.

Ikke desto mindre, er en ting tydelig: "Herrens ("Jehovah's") del" er hans "udvalgte folk" og ingen andre, for, *Jakob alene er loddet for hans arv*. Hvad, har andre nationer, som kalder dem selv Aryanere, så at gøre med denne Semitiske guddom, Israels stammegud? Astronomisk, er den "Aller Højeste" Solen, og "Herren" er en af hans syv planeter, uanset det er *Iao*, månens skytsånd, eller Ilda-Baath-Jehovah, den for Saturn, ifølge Origen og de Egyptiske Gnostikere.* Lad "Englen Gabriel," Iran's "Herre," våge over hans folk; og Michael-Jehovah, over hans Hebræere. Disse er ikke andre nationers guder, ej heller var de nogensinde Jesus's. Da hver Persisk *Dev* er lænket til hans planet (se Origen's Kopi af Kortet), så har hver Hindu Deva (en "Herre") hans tildelte del, en verden, en planet, en nation eller en race. Flertal af verdener indebærer flertal af guder. Vi tror på de førstnævnte, og kan anerkende, men vil aldrig tilbede de sidstnævnte. (Se Del III., "Om Verdenernes Kæder og deres Mangfoldighed.")

Det er i dette værk gentagne gange blevet påstået at ethvert religiøst og filosofisk symbol har syv meninger tilknyttet til sig, hver af dem vedrører sit legitime plan for tanken, *dvs.*, enten rent metafysisk eller astronomisk; psykisk eller fysiologisk, osv, osv. Disse syv meninger og deres anvendelse er svære nok at lære om taget hver for sig; men fortolkningen og den rette forståelse af dem blive ti gange mere gådefuld, når hver, eller enhver af disse opfattelser, i stedet for at blive korreleret, eller forårsaget at flyde fortløbende ud af og at følge hinanden, godtages som den eneste og fulde forklaring af hele den symbolske ide. Et eksempel kan angives, da det beundringsværdigt illustrerer denne påstand. Her er to fortolkninger angivet af to lærde Kabalister og videnskabsfolk, af det selv samme vers i *Anden Mosebog*, xxxiii, 18-23. Moses bønfaller Herren om at vise ham hans "herlighed." Det er tydeligt at det ikke er den grove døde bogstavs fraseologi som den findes i Biblen som skal godtages. Der er syv meninger i Kabalaen, hvoraf vi kan angive to som de fortolkes af de to nævnte videnskabsfolk. En af dem citerer, mens der forklares: "Du kan ikke se mit ansigt . . . Jeg vil putte dig i klippens kløft . . . dække dig med min hånd mens jeg går forbi. Og så vil jeg tage min hånd væk, og de vil se min *a'hoor*, min ryg; . . ." og fortæller os i en sindrig udlægning, "Det vil sige, jeg vil vise dig 'Min ryg,' *dvs.*, mit synlige univers, mine lavere manifestationer, men, som et menneske stadig i kødet, kan du ikke

* Hos de Egyptiske Gnostikere var det Thoth (Hermes), som var de leder af Syv (Se "Book of the Dead"). Deres navne er angivet af Origen, som *Adonai* (fra Solen) *Iao* (fra Månen), *Eloi* (Jupiter), *Sabao* (Mars), *Orai* (Venus), *Astaphoi* (Mercury), og, til sidst, *Ildabaath* (Saturn).

se min usynlige natur. Således fremlægges Qabbalahen."* Dette er korrekt, og er den cosmisk-metafysiske forklaring. Og nu taler den anden Kabalist, som angiver den numeriske mening. Da det involverer en god del tanke-vækkende ideer, og er langt mere fuldt i fremlagt, så må vi give det mere plads. Denne synopsis er fra et ikke publiceret MSS., og forklarer mere fuldt ud det som er angivet i § XVII, "Det Helligste af det Hellige," side 467.

Tallene for Moses's navn er de for "JEG ER DET JEG ER," således at navnene på Moses og Jehovah er ét i numerisk harmoni.

Ordet Moses er $\frac{\text{משה}}{5,300,40}$ og summen af bogstavernes værdier er 345; Jehovah —*par excellence* skytsånden for det lunare år — antager værdien 543, eller det modsatte af 345. . . I tredje kapitel af Anden Mosebog, i det 13'ende og 14'ende vers, siges det: Og Moses sagde . . . Se når jeg kommer til Israel's børn, og vil sige til dem, at jeres faders Gud har sendt mig til jer; og de vil sige, Hvad er hans navn? Hvad skal jeg så sige til dem? og Gud sagde til Moses — "Jeg er det Jeg er."

De Hebraiske ord for dette udtryk er *âhiye asher ahîyé*, og fremstår i værdien af deres bogstavsumme således: —

אֱהִיָּה	אֲשֶׁר	אֱהִיָּה
21	501	21

. . . Dette er hans (Gud's) navn, summen af værdierne som udgør det er 21, 501, 21 er 543, eller ganske enkelt en brug af de enkle ciffer numre i Moses's navn . . . men nu i en sådan rækkefølge at navnet 345 er omvendt, og læser 543. . . Så når Moses spørger "Lad mig se Dit ansigt eller herlighed," så svarer den anden rettelig og sandfærdigt "Du kan ikke se mit ansigt" . . . men du *skal se min ryg* — (den sande betydning, dog ikke de præcise ord); fordi nichen og ryggen af 543 er *ansigtet* for 345 — "med henblik på at tjekke og fastholde en streng brug af et sæt af tal for at frembringe visse *storslåede* resultater, med henblik på det formål som de specifikt anvendes til." "Ved anden brug," tilføjer den lærde Kabalist, "af tallene så de hinanden ansigt til ansigt. Det er mærkeligt, at hvis vi lægger 345 sammen med 543 så får vi 888, som var den gnostiske Kabalistske værdi for navnet Kristus, som var Jehoshua eller Joshua. Og inddelingen af de 24 timer for dagen giver også tre ottere som kvotient. . . . Hovedideen med hele dette system med tal tjek var evigt at uafbrudt bevare den nøjagtige værdi for det Lunare år i den naturlige udmåling af dagene."

Dette er den astronomiske og numeriske mening i den hemmelige teogoni over de siderisk-cosmiske guder opfundet af de Kaldæiske-Hebræere,

* *The Qabbalah*, af Isaac Myer.

og to meninger ud af syv. De andre fem ville forbavse de Kristne endnu mere.

Serien af Ødipusser som har hengivet sig til at fortolke Sfinksens gåde, er sandelig lang. I mange tidsaldre havde hun fortæret Kristendommens mest lysende og nobleste intellekter; men nu er Sfinksen besejret. I den store intellektuelle kamp som er endt med en fuldkommen sejr til Symbollærens Ødipusser, er det imidlertid ikke Sfinksen, som, brændende med skam over nederlaget, var nødt til at begrave sig selv i havet, men sandelig det mange-sidede symbol, navngivet Jehovah, som Kristne — de *civiliserede* nationer — havde taget imod som deres Gud. De sidstnævnte er kollapsede under den for tætte analyse, og — druknes. Symbologer har med bestyrtelse opdaget at deres antagne guddom kun var en maske for mange andre guder, i bedste fald, en *Euhemeriseret* uddød planet, skytsånden for Månen og Saturn hos Jøderne, for Solen og Jupiter, hos de tidlige Kristne; denne Treenighed var, i sandhed, kun en astronomisk triade — med mindre de godtog de mere abstrakte metafysiske meninger som blev givet den af Hedningerne — sammensat af Solen (Faderen), og de to planeter Merkur (Sønnen) og Venus (den Hellige Ånd, *Sophia*, Ånden for Visdom, Kærlighed og Sandhed, og Lucifer, lige som Kristus, den strålende og morgnen Stjerne; se "*Åbenbaringen*," kap. xxii., 15). Fordi, hvis Faderen er Solen (den ældre Broder indenfor Østlig *indre* filosofi), den nærmeste planet til den er Merkur (Hermes, Budha, Thot), hvis moders navn på Jorden var Maïa; planeten som modtager syv gange mere lys end nogen anden: en sandhed som fik Gnostikerne til at kalde deres Kristus, og Kabalisterne deres Hermes (i den astronomiske betydning), det "syv-foldige lys" (se *ved slutningen af denne* §). Til sidst, var *denne* Gud Bel; Solen er "Bel," hos Gaulerne, "Helios" hos Grækerne, "Baal," hos Fønikerne; "El" hos Kaldæerne, deraf "EL-ohim," "Emanu-EL," *El*, "gud," på Hebraisk. Men selv den Kabalistiske Gud er forsvundet i det Rabbinske håndværk, og man er nu nødt til at vende sig til den allerinderste metafysiske betydning i *Zohar* for at finde noget i den som Ain-Soph, den navnløse guddom og det Absolutte, så autoritativt og højlydt påstået af de Kristne. Men den kan med sikkerhed ikke findes i de Mosaiske bøger, af de som prøver at læse dem uden en Nøgle til dem. Lige siden den blev tabt har Jøder og Kristne gjort deres bedst med hensyn til at sammenblande de to opfattelser, men forgæves. De har kun haft succes med til sidst at frarøve den Universelle Guddom DENS majestætiske karakter og oprindelige mening.

Dette er det som siges i "*Isis Unveiled*": —

Det synes, derfor, kun naturligt at gøre en forskel mellem mysterie-guden *Iaω*, adopteret fra den fjerneste oldtid af alle som deltog i præsternes esoteriske viden, og så hans fonetiske modparter, som vi oplever behandlet med så lidt ærbødighed af Ofitterne og andre Gnostikere.

I Ofitter gemmerne hos King ("Gnostics") ser vi navnet IAO gentaget, og ofte forvekslet med *Jevo's*, mens den sidstnævnte ganske enkelt repræsenterer en af ånderne som er antagonistisk overfor Abraxas. Men navnet IAO havde hverken sin oprindelse hos, ej heller var den kun Jødernes ejendom. Selv hvis det havde glædet Moses at skænke navnet til den titulære "Ånd," den formodede beskytter og nationale guddom hos "Israel's udvalgte folk," så er der endnu ingen mulig grund til hvorfor andre nationalister skulle modtage Han som den Højeste og Enelevende Gud. Men vi benægter helt formodningen. Bortset fra, at der er den sandhed at Jaho eller Iao var et "Mysterie navn" fra begyndelsen, for יְהוָה og יְהוֹ kom aldrig i brug før Kong David. Før hans tid, blev få eller ingen rigtige navne sammensat med *Iah* eller *Jah*. Det ser snarere ud til at David, som var en tilflytter blandt Tyrianerne og Filistrene (Samuelsbog 2), derfra medbragte navnet på Jehovah. Han gjorde Zadok til ypperstepræst, hvor fra Zadokiterne og Sadukkæerne kom. Han levede og herskede først ved Hebron יְבְרֹהֶם, Habir-on eller Kabeir-by, hvor riterne for de fire (mysterie-guder) blev fejret. Hverken David ej heller Salomon anerkender hverken Moses eller Moses's lov. De søgte at bygge et tempel til יְהוָה, lige som strukturer rejst af Hiram for Herkules og Venus, Adon og Astarte.

Fürst siger: "Det meget gamle navn for Gud, Yaho, skrevet *Iaω* på Græsk, fremstår, bortset fra *dets udledning*, at have været et gammelt mystisk navn for den Højeste guddom hos Shemitterne. Derfor blev det fortalt til Moses da han blev indviet ved Hor-eb — *hulen* — under ledelse af Jethro, Keniten (eller Cainitten) præst fra Midian. I en gammel religion hos Kaldæerne, hvis levn kan findes blandt Neo-Platonisterne, blev den højeste guddom, tronsat ovenfor de syv himle, repræsenterende det Åndelige Lys-Princip . . . og også opfattet som Demiurgus,* kaldt *Iaω* (יְהוָה), som, lige som det Hebraiske Yaha, var mysteriøs og unævnelig, og hvis navn blev kommunikeret til den Indviede. Fønikerne havde en Højeste Gud, hvis navn var tresidet og *hemmelig*, og han var *Iaω*." † (*Isis Unveiled*), Vol. II., p. 298.)

Korset er, siger Kabalisterne, der gentager Okkultisternes lektie, en af de mest ældste — nej, måske, det *aller-ældste* af symbolerne. Det påvises ved selve begyndelsen af *Fortalen* (Bind. I.). De Østlige Indviede viser at det er samtidig med cirklen for Gudlignende uendelighed og den første differentiering af Essensen, foreningen af ånd og stof. Det blev afvist, og den astronomiske allegori alene blev godtaget og forårsaget at passe til snedigt forestillede jordiske begivenheder.

Lad os påvise denne påstand. Indenfor astronomi, er Merkur som sagt søn af Cœlus og Lux— af himmelrum og lys, eller Solen; indenfor mytologi er han Jupiters og Maias afkom. Han er "budbringer" for hans Fader Jupiter, Solens Messias; på Græsk, betyder hans navn "Hermes," blandt andet, "Fortolkeren" — "Ordet" fra munden; LOGOSEN, eller VERBUMMET. Nu, er Merkur, ud over fra at være født på Bjerget Cyllene blandt fårehyrder, protektor for den

* Men kun meget få, for skaberne af det materielle univers blev altid betragtet som underordnede guder i forhold til den Aller Højeste Guddom.

† Lydus I., c. Ledrenus, I. c.

sidstnævnte. Som sjæleførende ånd, bragte han de dødes sjæle til Hades og bragte dem tilbage, et embede tillagt Jesus, efter hans død og genopstandelse. Hermes-Merkur's (*Dii Termini*) symboler blev placeret langs med og ved hovedvejenes vendepunkter (lige som kors nu placeres i Italien) og *de var korsformede*.^{*} Hver syvende dag salvede præsterne disse *termini* med olie, og en gang om året hængte de kransen på dem, derved blev de *salvet*. Merkur sagde, når han talte gennem hans orakler, "Jeg er ham i kalder Sønnen fra Faderen (Jupiter) og Maia. Efterladende Himlens Konge (Solen) bag mig kommer jeg for at hjælpe jer, dødelige." Merkur healer de blinde og genopretter deres syn, mentalt og fysisk.[†] Han blev ofte repræsenteret som tre-hovedet og kaldt "Tricephalos," "Triplex," som ét med Solen og Venus. Til sidst, var Merkur, sådan som Coruntus[‡] viser det, nogle gange fremstillet under en kubisk form, uden arme, fordi "talens og elegancens kraft kan overleve uden assistance fra arme og fødder." Det er denne kubiske form som forbinder *terminien* direkte med korset, og Merkur's elegance eller tale kraft, som fik den listige Eusebius til at sige "Hermes er sindbilledet på Ordet som skaber og fortolker alt," for det er det *skabende* ord; og han viser at Porphyry lærer at talen fra Hermes, (nu fortolket "*Guds Ord*" (!) i Pymander) en skabende tale (*Verbum*), er det frugtbringende princip, spredt overalt i Universet. § Indenfor Alkymi er "Merkur" den fundamentale *Fugt*, oprindelig eller elementært vand, som indeholder Universets sæd, befrugtet af solare ilde. For at udtrykke dette befrugtende princip, blev en fallos ofte tilføjet korset (det mandlige og kvindelige, eller vertikale og horisontalt forenet) af Egypterne (*Se Egyptiske Museer*). De korsformede *termini* repræsenterede også denne duale ide, som blev fundet i Egypten i den *kubiske* Hermes. Forfatteren til "Source of Measures" fortæller os hvorfor. (Men se den sidste side i § XVI., om den Gnostiske Priapus).

Som vist af ham, bliver den udfoldede kube ved fremvisning et kors for *tau*'et, eller den Egyptiske, form; eller yderligere, "cirklen tilknyttet *tau*'et frembringer ankh korset" hos de gamle Faraoer. De havde kendt til det fra deres præster og deres "Konge Indviede" i flere tidsaldre, og også hvad som der mentes med "fastgørelsen af mennesket til korset," en ide som "blev forårsaget at koordinere med oprindelsen på det menneskelige liv, og deraf den *falliske form*." Den sidstnævnte kom kun i aktivitet æo-ner og tidsaldre efter ideen om gudernes tømmer og skaber,

* Montfaucon, *Antiquities*. Se tavler i Vol. I., tavle 77. Hermes's disciple går efter deres død til hans planet, Merkur — deres Himmeriges Rige.

† Cornutus.

‡ Lydus de Mensibus, iv.

§ *Preparat, Evang.* I. iii. ch. 2.

Visvakarma, der korsfæstende den "Sol-Indviende" på den korsformede drejebænk. Lige som den samme forfatter skriver: "*fastgørelsen af et menneske til korset . . . blev af Hinduerne gjort brug af ved denne selv samme fremvisningsmåde*"; men, blev forårsaget "at koordinere" med ideen om den nye genfødsel af mennesket ved *åndelig*, ikke fysisk regenerering. Kandidaten for indvielse blev fastgjort til *tau*'et eller det astronomiske kors med en langt mere storslået og nobel ide end den for det *jordiske* livs oprindelse.

På den anden side, synes Semitterne ikke at have haft noget højere formål i livet end den at formere deres art. Således, geometrisk, og ifølge læsningen af Biblen ved hjælp af den numeriske metode, har forfatteren til "Hebrew-Egyptian Mystery" helt ret. Hele *deres* (det Jødiske) system —

"Synes for længe siden at have været betragtet som værende iboende naturen, og et som blev antaget af naturen, eller Gud, som *lovens grundlag* for praktisk udøvelse af skabende kraft — *dvs.*, det var det *kreative design*, som skabelsen var den praktiske anvendelse af. Dette synes at være etableret ved den sandhed, at under det fremsatte system, der tjener mål for *planetariske tider* sideordnet med målinger for planeternes *størrelser*, og deres formes særegenheder — *dvs.*, i udstrækningen af deres ækvatoriale og polare diametre" . . . osv., osv. (p. 3). . . . "Dette system synes at ligge bag hele den Bibelske struktur (det for det kreative design), som et grundlag for dets *ritualisme* og for dets fremvisning af Guddommens arbejder med hensyn til *arkitektur*, ved brug af den hellige enhed for måling i Edens Have, af Noa's Ark, Tabernaklet, og Salomon's Tempel."

Den Jødiske Guddom er således, ved selve visning af forsvarerne af dette system i bedste fald kun, bevist, at være den manifesterede *duade*, aldrig det Ene absolutte ALT. Geometrisk påvist, er han et TAL; symbolsk, en *euhemerisk* Priapus; og dette kan næppe tilfredsstille en menneskehed som tørster efter påvisningen af virkelige åndelige sandheder, og besiddelsen af en gud med en guddommelig, ikke en antropomorfisk, natur. Det er mærkeligt at de mest lærde af de moderne Kabalister i korset og cirklen ikke kan se andet end et symbol på den manifesterede *skabende* og *androgyne* guddom i dens relation til, og indblanding i, denne fænomenmæssige verden.* En forfatter mener at "mennesket (læs Jøden og Rabbineren) erhvervede sig viden om den praktiske udmåling . . . hvor ved naturen var tænkt at justere planeterne i størrelse for at harmonisere deres bevægelses tegnsystem" . . . og tilføjer: "det synes som om han erhvervede den, og vurderede dens kontrol som midlet for hans realisering af Guddommen — det vil sige, han nærmede sig *så tæt på opfattelsen af et Væsen som havde et sind lige hans eget*, blot uendeligt mere kraftfuldt, med hensyn til at realisere *en lov for skabelse*

* Se *Zohar* og de to Qabalah'er (af Herrerne I. Myer og Mathers), med deres fortolkninger, hvis læseren ønsker at tilfredsstille sig selv med det.

etableret af dette Væsen, som må have eksisteret før nogen skabelse (Kabalistisk kaldt *Ordet*) ("Source of Measures," p. 5).

Dette kan have tilfredsstillet det praktiske *Semitiske* sind, men den Østlige Okkultist er nødt til at afvise at tilbyde en *sådan* Gud; sandelig, en Guddom, et Væsen, "som har et sind som menneskets, blot uendeligt mere kraftfuldt," er *ikke* en Gud som har nogen plads *ovenfor* skabelsens cyklus. Han har intet at gøre med det evige univers' *ideelle* undfangelse. Han er, i bedste fald, en af de *skabende underordede* kræfter, hvis Totalitet kaldes "Sefiroterne," det "Himmelske Menneske," og Adam Kadmon, den *anden Logos* hos Platonisterne.

Den selv samme ide findes klart i bunden af de mest kompetente definitioner i Kabalaen og dens mysterier, *f.eks.*, af John A. Parker, som citeret i det samme værk: —

"Kabalaens nøgle *menes at være den geometriske relation for arealet af cirklen indskrevet i kvadratet*, eller, af kubens i forhold til sfæren, som foranlediger relationen af diameterens forhold til omkredsen i en cirkel med den numeriske værdi af denne relation udtrykt i integraler. Relationen af diameteren til omkredsen, omfatter alt, ved at være en uovertruffen en forbundet med gude-navnene for Elohim og Jehovah (hvis udtryk er numeriske udtryk for disse respektive relationer, den første for omkredsen, den anden for diameteren). To udtryk for omkredsens forhold til diameteren i integraler bruges i Biblen: (1) Den fuldkomne, og (2) den ufuldkomne. En af relationerne mellem disse er sådan at (2) fratrukket fra (1) vil efterlade en *enhed* for en diameter værdi i udtryk, eller i omkredsens pålydende værdi for den fuldkomne cirkel, eller en lige linje enhed som har en fuldkommen cirkulær værdi, eller en faktor for en cirkulær værdi" (p. 22).

Sådanne udregninger kan ikke lede en videre end til at afgåde mysterierne for Evolutionens *tredie* stadie, eller "Brahmâ's tredie skabelse." Den indviede Hindu ved langt bedre hvordan "cirkelns kvadratur" løses end nogen Europæer. Men mere om dette senere. Sandheden er at de Vestlige Mystikere først begynder deres spekulationer på det stadie hvor universet "falder ned i stoffet," som okkultisterne siger det. Gennem hele serien af Kabalistiske bøger er vi ikke stødt på en sætning som på den fjerneste måde ville hentyde til "skabelsens" psykologiske og åndelige, så vel som de mekaniske og *fysiologiske* hemmeligheder. Skal vi, på grund af dette, anse Universets evolution for, i gigantisk skala, ganske enkelt at være en prototype for forplantningens handling? som "guddommelig" *Fallicisme*, og rapsodi over den som den ondtartet-inspirerede forfatter til et nyligt værk med dette navn har gjort? Forfatteren mener det ikke. Og hun føler sig retfærdiggjort i at sige det, fordi den mest omhyggelige læsning af det Gamle Testamente — esoterisk, så vel som eksoterisk — synes ikke at have båret de mest entusiastiske efterforskere videre end til en vished baseret på matematisk grundlag, om at fra det første til det sidste kapitel i *Pentateuken*, der vises enhver scene, enhver skikkelse eller begivenhed at være forbundet, direkte eller indirekte, med *fødselns oprindelse* i dens groveste og mest

brutale form. Således, må forfatteren, i fællesskab med andre Østlige Okkultister foretrække de fra paganerne, uanset hvor interessante og opfindsomme de rabbinske metoder er.

Det er derfor ikke, i Biblen at vi skal søge efter oprindelsen til Korset og Cirklen, men ovenfor Oversvømmelsen. Derfor, ved at vende tilbage til Eliphas Lévi og Zohar, så svarer vi for den Østlige Okkultist og siger at, ved at anvende princippet i praksis, så er de fuldkommen i overensstemmelse med Pascal, som siger at "Gud er en cirkel, hvis centrum er overalt og omkreds ingen steder," hvorimod Kabalisterne siger det modsatte, og udelukkende påstår det ud fra deres ønske om at skjule deres doktrin. Forresten er, definitionen af Guddommen ved Cirklen slet ikke Pascal's, sådan som E. Lévi mente det. Den var lånt af den Franske filosof fra enten Merkur Trismegistus eller Kardinal Cusa's Latinske værk, *De Doctâ Ignorantiâ*, hvor i han gør brug af den. Den er, desuden, forvrænget af Pascal, som erstatter ordene "Cosmisk Cirkel," som er angivet symbolsk i den oprindelige inskription, med ordet *Theos*. Hos de gamle var begge ord synonyme.

A.

KORS OG CIRKEL.

Noget af det guddommelige og det mysteriøse er altid blevet tilskrevet, til cirkelns form, i de gamle filosofers sind. Den gamle verden, i overensstemmelse med dens symbolære med dens panteistiske intuitioner, repræsenterede, ved at forene de synlige og de usynlige Uendeligheder til ét, Guddommen og dens ydre SLØR ligeligt— ved en cirkel. Denne forening af de to til en enhed, og navnet *theos* angivet til begge uden at skelne, forklares, og bliver derved endnu mere *videnskabelig* og filosofisk. Platon's etymologiske definition af ordet *theos* er blevet angivet andet steds. Han udleder det fra verbet *θεεῖν* (se *Cratylus*), "at bevæge," som antydtes af bevægelsen af de himmelske legemer som han forbinder med guddom. Ifølge den Esoteriske filosofi, er denne Guddom under dens "nætter" og dens "dage" (*dvs.*, cyklusser med hvile og aktivitet) "den *evige stedsevarende bevægelse*," "det EVIGT-FREMKOMMENDE, så vel som det evigt universelle nu, og det evigt Eksisterende." Det sidstnævnte er rod-abstraktionen, det førstnævnte — den eneste mulige undfangelse i det menneskelige sind, hvis det afkobler dets guddom fra enhver skikkelse eller form. Det er den stedsevarende, aldrig-ophørende evolution, cirkelnde tilbage i dens uophørlige fremskridt gennem varighedens æoner til dens oprindelige status — ABSOLUT ENHED.

Det var kun de mindre guder, som blev forårsaget at bære de højerets symbolske attributter. Således, blev guden *Shoo*, personificeringen af *Ra*, som fremstår som "den store Kat fra Perséa's Dam, i An"

(Se "*Book of the Dead*" *Ritual XVII*, 45-47), ofte repræsenteret på de Egyptiske monumenter, siddende, og holdende et kors, symbolet på de fire verdenshjørner, eller Elementerne, tilknyttet til en Cirkel.

I det meget lærde værk, "The Natural Genesis," af Mr. Gerald Massey, på pp. 408-455 (Vol. I.), under overskriften, "Typology of the Cross," kan der findes mere information om korset og cirklen end i noget andet værk vi kender til. Han som gerne vil have beviser for Korsets ælde refereres til disse to bind. Forfatteren viser at "cirklen og korset er uadskillelige. . . . Ankh korset forener cirklen og korset i de fire hjørner. Fra denne oprindelse blev de til tider indbyrdes ombyttelige. For eksempel, er Vishnu's Chakra eller Disk, en cirkel. Navnene betegner, cirkuleringen, rullende rundt, periodicitet, tidens hjul. Denne bruger guden som et våben der kan kastes mod fjenden. På lignende måde, kaster Thor hans våben, Fylfoten, en udgave af det fire-benede kors (Svastika) og et tegn for de fire verdenshjørner. Således er korset ækvivalent med årets cirkel. . . . Hjul sindbilledet forener korset og cirklen i et, lige som den hieroglyfiske kage og Ankh-te .

Ej heller var det dobbelte ideogram hellig hos den profane, men kun hos de Indviede. For Raoul-Rochette viser, at (*ibid*) "tegnet , forekommer som den *modsatte* side på en Fønikisk mønt, med en Vædder som forsiden. . . . Det samme tegn, sommetider kaldt Venus's Spejl, fordi det betegnede reproduktion, blev brugt for at markere bagdelene for værdifulde avlshopper hos Korintiske og andre smukke avls-heste" (Raoul-Rochette, loc. cit. *De La Croix Ansee, Mém. de l'Académie des Sciences*, pl. 2, Nos. 8, 9, også 16, 2, p. 320, citeret i "*Nat. Gen.*"), som beviser at så langt tilbage som disse tidlige dage var korset allerede blevet et symbol på menneskelig forplantning, og at forglemselsen om Korsets og Cirkelns *guddommelige* oprindelse var blevet glemt.

En anden udgave af korset er angivet i *Journal of the Royal Asiatic Society* (vol. xviii., p. 393, pl. 4): —

"I hver af de fire verdenshjørner placeres en kvart bue af en ægformet kurve, og når de fire sættes sammen danner de en oval; således kombinerer figuren korset med den runde cirkel i fire dele, korresponderende til korsets fire hjørner. De fire segmenter svarer til de fire fødder i Svastika korset og Thor's Fylfot. Buddha's fire-bladede lotus blomst, figureres ligeledes ved centrum af dette kors, lotussen er et Egyptisk og Hindu tegn for de fire verdenshjørner. De fire verdenshjørner buer, vil hvis de sættes sammen danne en ellipse, og ellipsen figurerer også på hver af korsets arme. Denne ellipse betegner derfor jordens bane Sir J. Y. Simpson kopierede det følgende eksemplar , som her præsenteres, som korset for de to jævndøgn og de to solhverv placeret indeni figuren for jordens bane.

Den samme ægformede eller båd-formede figur fremstår til tider på Hindu tegninger med syv skridt i hver ende som en form eller tilstand for Meru."

Dette er det astronomiske aspekt for det dobbelte ideogram. Der er imidlertid seks mere aspekter, og et forsøg kan gøres på at fortolke nogle få af disse. Emnet er så stort at det i sig selv ville nødvendiggøre mange bind i sig selv.

Men det mest besynderlige af disse Egyptiske symboler for Korset og Cirklen, omtalt i det ovenfor citerede værk, er et som modtager dets fulde forklaring og endelige farve fra Aryanske symboler af samme natur. Forfatteren siger: —

"Det fire-armede Kors er ganske enkelt korset for de fire verdenshjørner, men kors tegnet er ikke altid enkelt.* Det er et tegn som blev udviklet fra en identificerbar begyndelse, som bagefter blev tilpasset til udtrykket for forskellige ideer. Det mest hellige kors i Egypten som blev båret i hænderne på guderne, Faraoerne, og de mumificerede døde, er *Ankh* tegnet på liv, det

levende, en ed, pagten . . . Toppen af dette er hieroglyffen Ru sat opret på Tau-korset. Ru er døren, porten, munden, udgangsstedet. Dette betegner *føde-stedet* i det nordlige hjørne af himlene, hvor fra Solen genfødes. Derfor er Ru fra *Ankh tegnet den feminine prototype for føde-stedet, repræsenterende nord*. Det var i det NORDLIGE VERDENSHJØRNE at GUDINDEN FRA DE SYV STJERNER, kaldt "Omløbenes Moder," gav fødsel til tiden i den tidligste cyklus for året. Det første tegn på denne ur cirkel og cyklus skabt i himlen er den tidligste form af Ankh-korset , et rent loop som indeholder både en cirkel og et kors i et billede. Dette

loop eller denne løkke bæres foran den ældste genitrix. *Typhon fra den store Bjørn*, som hendes *Ark*, ideografen *for en periode, en tid*, vist at mene et omløb.

"Dette repræsenterer derfor cirklen skabt i den nordlige himmel af Store Bjørn, som udgjorde den tidligste tid på året, hvor fra vi udleder at loopet eller Ru fra Norden repræsenterer dette verdenshjørne, føde-stedet for tid når det figurerer som Ru fra Ankh symbolet. Dette kan i sandhed bevises. Løkken er et Ark eller Rak tegn for udmåling. Ru fra Ankh-korset blev videreført i det Cypriotiske **RQ** og det Koptiske Ro, **P**.† Ro, blev båret ind i det Græske kors **P**, som dannes af Ro og Chi eller R-K. . . . Rak, eller Ank, var tegnet på al begyndelse (*Arche*) i denne sammenhæng, og Ank-tie er korset for Norden, Himlens bagside. . . ."

Nu, er dette igen, fuldt ud astronomisk og fallisk. Den Purâniske version i Indien angiver det hele med en anden farve; og imidlertid uden,

*Bestemt ikke; for meget ofte laves der symboler med henblik på at symbolisere andre symboler, og disse bruges på deres side som ideografer.

† R'et i de Slavonske og Russiske alfabeter (Kyriletza) er også det Latinske P.

at ødelægge den ovenfor angivne fortolkning angives den med henblik på at afsløre en del af dets mysterier ved hjælp af den astronomiske nøgle, og tilbyder således en mere metafysisk fremlæggelse. "Ankh-tien" tilhører ikke til Egypten

alene. Den eksisterer under navnet *pâsa*, en strikke som Siva holder i hans hånds højre bag-arm* (Siva har fire arme). Mahade-vaen er repræsenteret i en stilling som en asket, som Maha-Yogi, med hans tredie øje , som er "Ru, , sat opret på Tau-Korset" i en an-

den udgave. *Pâsaen* holdes i hånden på en sådan måde at den er den første finger og hånd nær tommeltotten som danner korset, eller loopet og krydsningen. Vores Orientalister mener, at den repræsenterer en strikke til at binde uregerlige forbrydere med, fordi, Kali, Siva's ledsager, i sandhed har det samme som en attribut!

Pâsaen har her en dobbelt betydning, lige som også Siva's *trisula* og enhver anden guddommelig attribut har det. Denne betydning ligger i Siva, da Rudra med sikkerhed har den samme mening som det Egyptiske ankh kors i dets kosmiske og mystiske betydning. I Siva's hånd bliver det *lingaisk* og *yonisk*. Det som menes er dette: Siva, er som før sagt, ukendt under dette navn i Vedaerne; og det er i den hvide *Yajur* Veda at han for første gang fremstår som den store god — MAHADEVA — hvis symbol er linghamen. I Rig Veda kaldes han Rudra, "brøleren," den godgørende og skadelige Guddom på samme tid, Healeren og Ødelæggeren. I Vishnu Purânaen, er han guden som springer frem fra forhovedet af Brahmâ, som adskiller sig i mandlig og kvindelig, og han er forælder til Rudraerne eller Marutterne, hvor halvdelen er funklende og blide, andre, sorte og vilde. I Vedaerne, er han det guddommelige Ego der stræber efter at vende tilbage til dets rene, gudslignende tilstand, og på samme tid det guddommelige ego fængslet i jordisk form, hvis voldsomme lidenskaber gør ham til "brøleren," den "frygtelige." Dette vises udmærket i Brihadâranyaka Upanishaden, hvor i Rudraerne, Rudra's afkom, ildens gud, kaldes de "ti vitale åndedrag" (*prâna*, liv) med *manas*, som den ellefte, hvorimod som Siva, er han *Ødelæggeren* af dette liv. Brahmâ kalder ham Rudra, og giver ham, ud over syv andre navne, navne som er hans syv former for manifestation, også syv naturkræfter som kun ødelægger for at genskabe eller regenerere.

Derfor har den korsformede løkke (*pâsa*) i hans hånd, når han er repræsenteret som en asket, *Mahayogin*, ingen fallisk betydning, og det, kræver i sandhed en stærk forestillingsevne bøjet i denne retning for overhovedet at finde en sådan selv i

* Se Moor's "Hindu Pantheon," tavle xiii.

et astronomisk symbol. Som et sindbillede på "dør, port, munden, udgangsstedet" betegner det den "lige vej" som leder til himmeriget, langt mere end "føde-stedet" i en fysiologisk betydning.

Den er, sandelig, *et Kors i en Cirkel og Crux Ansata*; men den er et Kors hvor på alle de menneskelige lidenskaber er nødt til at blive korsfæstet før Yogien passerer gennem den "lige vej," den snævre cirkel som breder sig ud til en uendelig en, så snart som det *indre* menneske har passeret tærsklen.

Med hensyn til den mysteriøse konstellation for de Syv Rishier i den store Bjørn, hvis Egypten har helliget dem til "den ældste genitrix, Typhon" — så har Indien forbundet alle disse symboler flere tidsaldrer tilbage med tid eller *Yuga* omløb, og Saptarishierne er nært forbundet med vores tidsalder — den Mørke Kali *Yug*.^{*} Den store Cirkel for Tid, på hvis overflade fantasien i Indien har repræsenteret Skildpadden (Kurma, eller Sisumâra, en af Vishnu Avatarerne), har af naturen Korset placeret på sig i dens inddeling og lokalisering af stjerner, planeter og konstellationer. Således siges det i *Bhagavata Purâna V., xxx.*, at "at ved *halens ende hos dette dyr, hvis hoved er rettet mod Syden* og hvis krop er *formet som en ring* (Cirkel), er Dhruva (eks-pol stjernen) placeret; og *langs med denne hale* er Prajâpati, Agni, Indra, Dharma, osv.; og *på tværs af dens lænder* de Syv Rishier." Dette er derfor det første og tidligste Kors og Cirkel, ind i hvis dannelse indgår Guddommen (symboliseret ved Vishnu), den Evige Cirkel for Grænseløs Tid, *Kala*, på hvis plan alle guderne, væsnerne, og skabelserne født i Rum og Tid ligger på tværs; — som, sådan som filosofien angiver det, alle dør ved Mahapralayaen.

Imens er det dem, de Syv Rishier, som markerer tiden og længden for begivenhederne i vores syvfoldige livscyklus. De er lige så mysteriøse som deres formodede hustruer, Pleiaderne, hvoraf kun en — hende som skjuler sig — har vist sig dydig. Pleiaderne (Krittika) er ammer for Karttikeya, Guden for Krig (Mars hos de Vestlige Paganere), som kaldes Leder af de himmelske hære — eller snarere af Siddhaerne (oversat Yogier i himlen, og hellige viismænd på jorden) — "Siddha-sena," som ville gøre Karttikeya identisk med Michael, den "himmelske hærskares leder" og, lige som ham selv, en jomfru *Kumâra*.[†] Sandelig er han "Guha," den *mysteriøse ene*, lige så meget som Saptarshierne og Krittika (syv Rishier og Pleiaderne), for fortolkningen af alle disse samlet, afslører de største mysterier af okkult natur for adepten. Et punkt er værd at nævne i dette spørgsmål om korset og

^{*}Beskrevet i "*Mission des Juifs*" som den Gyldne Tidalder af Marquis St. Yves d'Alveydre, hierofanten og *lederen* af en stor gruppe af Franske Kabalister!

[†] Desto mere sådan fordi han er den berømte dræber af Tripurasura og Titanen Taraka. Michael er besejrer af dragen, og Indra og Karttikeya gøres ofte identiske.

cirklen, da det stærkt vedrører elementerne for ild og vand, som spiller en så vigtig rolle i cirklen og korsets Symbolikker. Lige som Mars, som af Ovid påstås at have været født af en moder alene (Juno), uden deltagelsen af en fader, eller lige som Avatarerne (Krishna, for eksempel), i Vesten lige som i Østen — fødes Karttikeya, men på en endnu mere mirakuløs måde — undfanget af hverken fader ej heller af moder, men ud af sæden fra Rudra Siva, *viâ Agni*, som faldt ned i Ganges. Således fødes han fra *ild og vand* — en "dreng strålende som Solen og smuk som månen." Derfor kaldes han *Agnibhuva* (Agni's søn) og *Ganga-putra* (Ganges Søn). Tilføj til dette den sandhed at Krittika, hans ammer, sådan som Matsya Purâna viser det, præsideres over af Agni, eller, med de autentiske ord — "De syv Rishier er på linje med den strålende Agni," derfor kaldes de Agneya — og forbindelsen er let at følge.

Det er, derfor, Rishierne som markerer tiden og perioderne i Kali-Yuga, syndens og sorgens tidsalder. Se i Bhagavata Purânaen XII., II, 2, 6, 32, og Vishnu Purâna. Den sidstnævnte siger: "Da Vishnu's (Krishna's) stråleglans gik bort til himlen, så invaderede Kali Yug verden, hvor under mennesket finder velbehag i synd. . . . Da de Syv Rishier var i Maghâ, begyndte Kali Yug, som bestod af 1.200 (guddommelige) år (432.000 dødelige år); og når de fra Maghâ, når frem til Pûrvashadha, så vil denne Kali tidsalder opnå sin vækst under Nanda og hans efterfølgere." * Dette er Rishiernes omløb "når de to første stjerner af de Syv Rishier (i Store Bjørn) rejser sig i himlene, og nogle lunare asterismer ses om natten, i en ligelig afstand mellem dem, så fortsætter de Syv Rishier stationært i denne konjunktion i et hundrede år," får en der hader Nanda, Parasâra til at sige. Ifølge Bentley, så er det for at vise jævndøgnenes præcession's kvantitet at denne bemærkning fremkom blandt astronomerne. Dette skete "ved at antage en imaginær linje, eller stor cirkel, passere gennem polerne i ekliptika og begyndelsen af den fikserede Maghâ, hvis cirkel blev formodet at skære nogle af stjernerne i Store Bjørn. . . . Da de syv stjerner blev kaldt Rishierne, så blev Cirklen som formodes at eksistere kaldt Rishiernes linje . . . og da den uvægerligt var fikseret til den lunare asterisme Maghâ's begyndelse, så ville præcessionen blive bemærket ved at fremlægge graden . . . for ethvert bevægelig lunart hus som blev gennemskåret af denne linje eller cirkel som et index" ("Historical View of the Hindu Astronomy," p. 65).

* Nanda er den første Buddhist Sovereign, Chandragupta, som alle Brahminerne var så meget samlet imod; han er fra Morya Dynastiet, og Asoka's bedstefader. Det er en af de passager som ikke eksisterer i de tidlige Purâniske MSS. De blev tilføjet af Vaishnaverne, som interpolerede næste lige så meget, på grund af småligt Sekterisk nag, lige som de Kristne Fædre gjorde det.

Der var, og eksisterer stadigvæk, en tilsyneladende kontrovers med hensyn til Hinduernes kronologi. Her er en pointe som — i det mindste approksimeret — kunne hjælpe med at bestemme tidsalderen for hvornår symbollæren for de Syv Rishier og deres forbindelse med Pleiaderne begyndte. Da Karttikeya blev frembragt til dem af guderne for at blive ammet, da var Krittikaerne kun seks — derfor repræsenteres Karttikeya med *s seks hoveder*; men da den poetiske fantasi hos de tidlige Aryanske symbolister gjorde dem til ægtefæller for de Syv Rishier, så *var* de syv. Deres navne er angivet, og disse er Amba, Dula, Nitatui, Abrayanti, Maghâyanti, Varshayanti, og Chupunika. Der er andre sæt af navne som imidlertid adskiller sig fra disse. Uanset hvad, så forårsages de Syv Rishier at ægte de Syv Krittika før den syvende Pleiade forsvandt. Hvordan kunne Hindu astronomerne ellers tale om det, som ingen kan se uden ved hjælp af de stærkeste teleskoper? Dette skyldes, måske, i ethvert sådant tilfælde at majoriteten af de beskrevne begivenheder i Hindu allegorierne er fikseret ved "en meget nylig opfindelse, med sikkerhed *indenfor* den Kristne æra"?

De ældste MSS. på Sanskrit om astronomi, begynder deres serie af *Nakshatras* (de 27 lunare asterismer) med *Krittika's* tegn, og dette kan næppe gøre dem tidligere end 2780 B.C., (se "Vedic Calendar," endda anerkendt af Orientalisterne); selv om de kommer ud af vanskeligheden ved at sige at den omtalte Kalender ikke *beviser* at Hinduerne vidste noget som helst om astronomi på dette tidspunkt, og forsikrer læserne om at, på trods af kalendere, så kan de Indiske *punditter* have erhvervet deres viden om de lunare huse anført af Krittika fra Fønikerne, osv. Uanset hvordan dette måtte være, så er Pleiaderne den centrale gruppe i systemet for den sideriske symbollære. De er placeret i halsen af konstellationen *Taurus*, som af Mädlar og andre, indenfor astronomi, betragtes *som den centrale gruppe* for Mælkevejens system, og i Kabalaen og Østlig Esoterisme, som den *sideriske syvfoldighed* født fra den første manifesterede side i den øvre triangel, den skjulte Δ . Denne manifesterede side er *Taurus*, Symbolet på EN (figur 1), eller det første bogstav i det Hebraiske alfabet, *Aleph* א (tyr eller okse) hvis syntese er ti (10), eller ך *Yodh*, det fuldkomne bogstav og tal. Pleiaderne (Alcyone, især), betragtes således, selv indenfor astronomi, som at være det centrale punkt som *vores Univers med fiksstjerner omløber*, fokuset hvor fra, og hvor ind i det *guddommelige åndedrag*, BEVÆGELSE, uophørligt arbejder under Manvantaraen. Derfor er det — indenfor Okkult filosofi og dets sideriske symboler — denne Cirkel og det stjernebestrøede kors på dets overflade, som spiller den mest fremtrædende rolle.

Den Hemmelige Lære lærer os at alting i universet, så vel som universet selv, under dets periodiske manifestationer dannes (skabes) — ved accelereret BEVÆGELSE sat i aktivitet af ÅNDEDRAGET for

den for-altid-ukendte kraft (idet mindste ukendt for den nuværende menneskehed) indeni fænomen verdenen. Ånden for Liv og Udødelighed blev overalt symboliseret ved en cirkel: derfor repræsenterer slangen som bider sin hale, Visdommens cirkel i uendelighed; lige som det astronomiske kors — korset indeni en cirkel, og kloden, med to vinger tilføjet til den, som derpå blev Egypternes hellige *Skarabæ*, selve dets navn hentyder til den hemmelige ide tilknyttet den. For *Skarabæen* kaldes i Egypten (i *papyri*) *Khopirron* og *Khopri* fra verbet *Khopron* "at blive," og er således blevet gjort til et symbol og et sindbillede på menneskeligt liv og menneskets successive *tilblivelser*, gennem den frigjorte Sjæls forskellige rejser og sjælevandringer (reinkarnationer). Dette mystiske symbol viser klart at Egypterne troede på reinkarnation og den Udødelige entitets successive liv og eksistenser. Da den, imidlertid, var en esoterisk doktrin, kun åbenbaret under mysterierne af præste-hierofanterne og de Konge-Indviede til kandidaterne, så blev den holdt hemmelig. De ulegemlige intelligenser (de Planetariske Ånder, eller Skabende Kræfter) blev altid repræsenteret i form af cirkler. I Hierofanternes oprindelige filosofi var disse *usynlige* cirkler de prototypiske årsager til og byggere af alle de himmelske kugler, som var deres *synlige* kroppe og overflader, og hvor af de var sjælene. Det var med sikkerhed en universel lære i oldtiden. (Se *Ezekiel*, kap. 1.)

"Før de matematiske tal," siger Proclus (i *Quinto Libro*, EUCLID), "er der *Selvbevægende* tal; før de tilsyneladende figurer — de vitale figurer, og før frembringelsen af de materielle verdener, som *bevæger sig i en Cirkel*, så frembragte den Skabende Kraft de *usynlige* Cirkler."

Deus enim et circulus est, siger Pherecydes, i hans hymne til Jupiter. Det var et Hermetisk aksiom, og Pythagoras foreskrev sådan en cirkulær knælen og positur i timerne for kontemplering. "Den hengivne må så meget som muligt tilnærme sig formen for en fuldkommen cirkel," foreskriver den Hemmelige Bog. Numa prøvede at sprede den samme skik blandt folket, fortæller Pierius* sine læsere; og Pliny siger: "Under vores tilbedelse, ruller vi så at sige vores krop op i en ring, *totum corpus circumagimur*."† Profeten Ezekiel's vision minder en

* *Pierius Vale*.

† Gudinden Basht (eller Pasht) blev repræsenteret med et kattehovede. Dette dyr var af mange grunde helligt i Egypten: som et symbol på Månen "Osiris's øje" eller "Solen," under natten. Katten var også helliget Sokhit. En af de mystiske grunde var fordi dens krop blev rullet sammen som en *cirkel* ved søvn. Posituren foreskrives med henblik på okkulte og magnetiske formål, for på en bestemt måde at regulere den vitale væskes cirkulation, som katten først og fremmest er begavet med. "En kats ni liv" er et populært ordsprog baseret på gode fysiologiske og okkulte årsager. Mr. G. Massey angiver også en astronomisk grund til det, som kan findes i § I. "SYMBOLLÆRE." "Katten så Solen, havde den i sit øje om natten (var

kraftigt om denne mysticisme om cirklen, da han iagttog en *hvirvel-vind* hvor fra fremkom "et *hjul* på jorden" hvis værk "så at sige *var* som et hjul i midten af et hjul" (kap. i. vv. 4-16). . . . "for det levende væsens *Ånd var* indeni *hjulene*" (v. 20).

"*Ånd* hvirvlede kontinuert omkring og vendte igen tilbage i overensstemmelse med hans kredsløb" — siger Solomon (Prædik. i. 6), som i den Engelske *oversættelse* angives at tale om "Vinden," og refererer i den *oprindelige tekst* til både til *Ånden* og *Solen*. Men *Zohar*, den eneste sande ordbog fra den Kabalistiske *Prædikant*, siger som forklaring til dette vers, som måske er, ret så tåget og svært at forstå, at "det synes som at sige at solen bevæger sig i kredsløb, hvorimod det refererer til *Ånden under Solen*, kaldt den hellige *Ånd*, som bevæger sig cirkulært, hen mod begge sider, så de (Den og Solen) *kunne blive forenet i den samme Essens.*" . . . (*Zohar*, fol. 87, col. 346.)

Det Brahminske "Gyldne Æg," hvor inde fra Brahmâ, den skabende guddom, fremstår, er Pythagoras's "cirkel med det Centrale Punkt," og dets passende symbol. I den Hemmelige Lære ses den skjulte ENHED — uanset den repræsenterer PARABRAHMAM, eller Confucius's "STORE EKSTREME," eller Guddommen skjult af PHTA, det Evige Lys, eller yderligere den Jødiske EN-SOPH, altid symboliseret ved en cirkel eller "intet" (absolut *Ingen-Ting* og *Ingenting*, fordi den er *uendelig* og *ALTET*); mens den guds-manifesterede (via dens arbejde) refereres til som *diameteren i denne cirkel*. Symboliklæren i den bagvedliggende ide gøres således tydelig: den rette linje som passerer gennem cirkelns centrum har, i den geometriske betydning, længde, men hverken bredde eller tykkelse: det er et imaginært og feminint symbol, krydsende evigheden og forårsaget at hvile på *fænomen verdenens* eksistensplan. Den er *dimensional*, mens dens cirkel er dimensionsløs, eller, for at bruge et algebraisk udtryk, det er en lignings dimensionen. En anden måde at symbolisere ideen på findes i den hellige Pythagoræiske *Dekade* som, i det duale taltegn *Ti* (1'et og en cirkel eller nullet) syntetiserer det absolutte ALT manifesterende sig selv i ORDET eller generativ Skabelses Kraft.

B.

KORSETS FALD NED I STOFFET.

De som føler sig tilbøjelige til at argumentere over dette Pythagoræiske symbol ved at afvise at det endnu ikke er fastlagt, hvilken periode i

nattens øje), når den på anden måde ikke kunne ses af mennesket (for lige som månen reflekterer Solens lys, så formodedes katten at reflektere det på baggrund af dets fosforescerende øjne) . . . Vi kan sige at månen *spejlede* det solare lys fordi vi har *spejle*. Hos dem var kattens øje spejlet."

oldtiden *intet* eller nullet forekommer for første gang — især i Indien — henvises til Vol. II. i "*Isis Unveiled*," pp. 299, 300, og *flg.*

Hvis vi af hensyn til argumentationen indrømmer at den gamle verden ikke var bekendt med vores måder at beregne på eller Arabiske tal — selv om vi ved den var — så er *cirklen* og *diameteren* ideen der til at vise at det var det *første* symbol indenfor kosmogoni. Før *trigrammerne* for Fo-hi, *Yang*, Enheden, og *Yin*, tofoldigheden, snedigt nok forklaret af Eliphaz Lévi således (*Dogme et Rituel*, Vol. I., p. 124): — Kina havde sin Confucius, og sine Tau-ister.* De førstnævnte omskrev det "store ekstreme" indeni cirklen med en horisontal linje på tværs; den sidstnævnte placerer tre koncentriske cirkler nedenfor den store cirkel, mens *Sung* Viismændene viste det "store Ekstreme" i en øvre cirkel, og Himlen og Jorden i to lavere og mindre cirkler. *Yang* og *Yin* er en langt senere opfindelse. Platon og hans skole forstod aldrig Guddommen på anden måde, på trods af de mange af hans tilnavne anvendt om "Guden over alt" (*ὁ ἐπὶ πάντων θεός*). Platon som var indviet, kunne ikke tro på en personlig Gud — en gigantisk Skygge af Mennesket. Hans tilnavne for "monark" og "Universets Lov-giver" bærer en abstrakt mening udmærket forstået af enhver Okkultist, som, ikke mindre end at nogen Kristen, tror på En Lov som regerer Universet, anerkendende at den på samme tid er uforanderlig. "Ovenfor al *begrænset* eksistens," siger han, "og *sekundære* årsager, alle love, ideer og principper, er der en INTELLIGENS eller et SIND (*νοῦς*), det første princip af alle principper, den Højeste Ide som alle andre ideer er grundlagt ud fra . . . *den ultimative* substans *hvor fra alle ting udleder deres væren og essens*, den første og effektive årsag til al ordenen, og harmonien, og skønheden og excellencen, og godheden, som gennemtrænger Universet" — som via forrang og excellence, kaldes det Højeste † gode "guden" (*ὁ θεός*), og "guden over alle." Disse ord gælder, sådan som Platon selv viser det, hverken til "Skaberen" ej heller til "Faderen" hos vores moderne Monoteister, men til *idealet* og den abstrakte årsag. For som han siger, "denne *θεός*, guden over alt, *er er ikke sandheden eller intelligensen*, men FADEREN til den," og dens Primære årsag. Ville Platon, den største elev af de arkaiske Viismænd, en viismand selv, for hvem der kun var et enkelt formål i dette liv — VIRKELIG VIDEN — nogensinde have troet på en guddom som forbander og fordømmer mennesker i al evighed, ved den mindst provokation? ‡ Ikke ham, som kun betragtede de der

*Også i T'sang-t-ung-ky, af Wei-Pa-Yang.

† Cocker's "Christianity and Greek Philosophy," xi., p. 377.

‡ Råbet af fortvivlelse ytret af Count de Montlosier i hans *Mystères de la Vie Humaine*, p. 117, er en garanti på at Årsagen til "excellence og godhed," som af Platon var formodet at gennemtrænge Universet hverken er *hans* Guddom, ej heller *vores* Verden. "Au spectacle de tant

der besad viden som ægte filosoffer og studerende af sandhed om det *virkeligt eksisterende* i opposition til det kun tilsyneladende; om det *altid* eksisterende i opposition til det periodiske; og om det som eksisterer *permanent* i opposition til det som vokser, går i forfald, og udvikles og ødelægges skiftevis.* Speusippus og Xenokrates fulgte i hans fodspor. Den ENE, den oprindelige, havde ingen eksistens, i den betydning som den tillægges af dødelige mennesker. "Den *τίμων* (den *ærede*) dvæler i centrum lige som i omkredsen, men *det er kun refleksionen af Guddommen* — verdens Sjælen"† — planet for cirkelns overflade. Korset og Cirklen er en universel opfattelse — lige så gammel som menneskeheden selv. De står først i listen med de lange serier af, så at sige, internationale symboler, som ofte udtrykte videnskabelige sandheder, ud over deres direkte forbindelse med psykologiske, og endda fysiologiske mysterier; og dette symbol er præcist en af denne slags, og er baseret på den ældste esoteriske kosmologi.

Det er ikke nogen forklaring at sige, lige som Eliphas Lévi gør det, at Gud, den universelle Kærlighed, efter at have forårsaget den mandlige *enhed* at grave en kløft i den kvindelige *Binære*, eller chaos, derved frembragte verdenen. Ud over at være en så grov opfattelse som nogen kan være, så fjerner det ikke vanskeligheden ved at opfatte den uden at tabe ens ærbødighed for Guddommens ret så menneske-lignende måder at være på. Det er for at undgå sådanne antropomorfe opfattelser at de Indviede aldrig bruger tilnavnet "Gud" for at betegne det Ene og Uden-nogen-anden Princip i Universet; og at de — trofast med hensyn til dette overfor de ældste traditioner i den Hemmelige Lære verden over — benægter at sådant et ufuldkomment og ofte ikke særlig rent arbejde nogensinde kunne være frembragt af Absolut Fuldkommenhed. Der er intet behov for her at nævne andre endnu større metafysiske vanskeligheder. Mellem spekulativ Ateisme og idiotisk antropomorfisme må der være en filosofisk middelværdi, og en overensstemmelse. Det Usete Princip's Tilstedeværelse overalt i naturen, og den højeste manifestation af det på Jorden — MENNESKET, kan alene hjælpe med at løse Problemet, som svarer til matematikerens, hvis x altid må undslippe forståelsen af vores jordiske algebra. Hinduerne har prøvet at løse det ved deres *avatarer*, de Kristne *mener*

de grandeur opposé à celui de tant de misère, l'esprit qui se met à observer ce vaste ensemble, se représente je ne sais quelle grande divinité *qu' une divinité, plus grande et plus pressante* encore, aurait comme brisée et mise en pièces en dispersant les débris dans tout l'Univers." Den "endnu større og endnu mere nøjagtige guddom" end denne verdens gud, formodet så "god" — er KARMA. Og denne sande Guddom viser meget godt at den mindre, vores *indre* Gud (imidlertid personlig), ikke har nogen kraft til at stoppe denne større Guddom's mægtige hånd, ÅRSAGEN vækket ved vores handlinger der genererer mindre årsager, som kaldes LOVEN OM GENGÆLDELSE.

* Se "Isis Unveiled," *Before the Veil*, xii. (Vol. I.).

† Platon: "Parmenides," 141, E.

de gjorde det — ved deres ene guddommelige Inkarnation. Eksoterisk — tager begge fejl; *esoterisk* er begge meget tæt på sandheden. Alene, blandt Apostlene i den Vestlige religion, synes Paulus at have fattet — hvis ikke reelt afsløret — Korsets arkakiske mysterium. Og med hensyn til resten af de som, ved at forene og individualisere den Universelle Tilstedeværelse, således har syntetiseret det til et symbol — det centrale Punkt i Krucifikset — de har derved vist at de aldrig har forstået den sande Ånd i Kristus's lære, og ved deres fortolkninger har de på mere end en måde degraderet det. De har glemt dette universelle symbols Ånd og monopoliseret det selvskt — som om det Endeløse og Uendelige altid kan begrænses og konditioneres til en manifestation individualiseret i et menneske, eller endda en nation!

De fire arme på "X," det skråstillede kors, og på det "Hermetiske," pegende på de fire verdenshjørner — blev udmærket forstået af de mystiske sind hos Hinduerne, Brahminerne og Buddhisterne, tusinder af år før det blev hørt om i Europa; og dette symbol blev fundet og findes over hele verden. De bøjede enderne i dette kors og lavede deres

Svastika nu *Wan* hos de Buddhistiske Mongoler.* Dette indebærer at det "Centra-

le punkt" ikke er begrænset til et individ, uanset hvor fuldkomment. At *det* Princip (Gud) er i Menneskeheden, og Menneskeheden, lige som resten, er i det, lige som dråber af vand er i Oceanet, med de fire ender hen mod de fire verdenshjørner, og taber derfor sig selv i uendeligheden.

Isarim, en Indviet, siges ved Hebron, at have fundet den velkendte *Smaragd* tavle på Hermes *døde krop*, en tavle, som det siges, indeholdte essensen af Hermetisk visdom "Adskil jorden fra ilden, det subtile fra det grove Opstig fra jorden til himlen og nedstig derefter til jorden igen" blev fundet på den. Korsets *gåde* er indeholdt i disse ord, og dets dobbelte mysterium er løst — for Okkultisten.

"Det filosofiske kors, de to linjer der løber i modsatte retninger, den horisontale og den vinkelrette, højde og bredde, som den geometriserende Guddom inddeler ved krydspunktet, og som danner den magiske så vel som den videnskabelige kvaternitet, når den er indskrevet i det fuldkomne kvadrat, er okkultistens grundlag. Indeni dets mystiske område ligger mester-nøglen som åbner døren til enhver videnskab, fysisk så vel som åndeligt. Det symboliserer vores menneskelige eksistens, for livets cirkel om-

* *Svastikaet* er med sikkerhed en af de ældste symboler i de Gamle Racer. I vores århundrede, siger Kenneth R. H. Mackenzie (*Royal Masonic Cyclopædia*) at det (Svastikaet) "har overlevet i form af hammeren" i Murer Broderskabet. Blandt de mange "betydninger" som forfatteren angiver for det, så finder vi imidlertid ikke, det meste vigtige, murerne kender det tydeligvis ikke.

skriver de fire punkter på korset, som successivt repræsenterer fødsel, liv, død, og UDØDELIGHED.

"Tilknyt dig selv," siger alkymisten, "til de fire bogstaver i tetragrammet opstillet på den følgende måde: Bogstaverne for det udsigelig navn er der, selv om du ikke kan skelne dem til at begynde med. Det ikke kommunikerbare aksiom er kabalistisk indeholdt deri, og dette er det som kaldes det magiske arcanum af mestrene. ' ("Isis Unveiled.")

Desuden: — **T** (Tau'et), og det astronomiske kors fra Egypten er i øjnefaldende i flere åbninger i efterladenskaberne i Plaenque. I en af *basso-relievos* i Palace of Palenque, på den vestlige side, skulpteret som en hieroglyf lige under den siddende figur, er et *Tau*. Den stående figur, som læner sig over den første, er i færd med at dække dets hoved med sløret for indvielse med den venstre hånd; mens den udstrækker dens højre med index og midter fingeren pegende i himlen. Positionen er nøjagtig den som svarer til en Kristen biskop som giver sin velsignelse, eller den som Jesus ofte repræsenteres med mens han giver den Sidste Nadver. . . . Den Egyptiske Hierofant havde en kvadratisk hoved-beklædning som han altid skulle bære under hans virke. . . . Det fuldkomne *Tau*, dannet af den vinkelrette (nedstigende mandlige stråle), og en horisontal linje (stof, kvindeligt princip), og den mondæne cirkel var en Isis attribut, og det er kun ved døden at det Egyptiske kors blev lagt på mumiens bryst." Disse kvadrat havde bæres ind til denne dag af de Armenske præster. Påstanden at korset er et rent Kristent symbol introduceret efter vores tidsregning, er sandelig mærkelig, når vi ser at Ezekiel indpræger forhovederne på menneskerne fra Judah, som frygtede Herren (*Ezekiel ix. 4*), med *signum Thau*, sådan som det er oversat i Vulgate. På det gamle Hebraiske blev dette tegn dannet således , men i de oprindelige Egyptiske hieroglyffer lige som et fuldkomment Kristent kors (*Tat*, sindbilledet på stabilitet). "Alfa og Omega" (ånd og stof), den første og den sidste, indpræger også i *Åbenbaringen*, hans Faders navn i de *udvalgte* forhoveder. (p. 323, Vol. II.) Moses beordrer, i *Anden Mosebog xii. 22*, hans folk til at mærke deres *dør-stolper og overliggere* med blod, for ikke "Herren Gud" skulle tage fejl og slå nogle af hans egne udvalgte folk ihjel, i stedet for de dømte Egyptere. Og dette mærke er tau! Det identiske Egyptiske ankh *kors*, hvor Horus med halvdelen af talismanen genopvækkede den døde, sådan som det er vist på en skulpteret ruin ved Philæ.

Nok blev sagt i teksten om *Svastikaet* og *Tau'et*. Sandelig kan Korset blive sporet tilbage til selve dybderne af de ufattelige Arkaiske Tidsaldre! Dets Mysterie uddyber snarere end at afklarer, da vi finder det på Påskeøens statuer — i gamle Egypten, i Central Asien, indgraveret på klipperne som Tau og Svastika, overalt i det før-Kristne

Skandinavien! Forfatteren til det "Hebrew Egyptian Mystery" står forvirret foran de endeløse skygger det kaster tilbage ind i oldtiden, og er ude af stand til at spore det til nogen bestemt nation eller menneske. Han viser *Targumer* overleveret til Hebræerne, tilsløret ved oversættelse. I Josvabogen (viii. 29) læst på *Arabisk*, og i *Targumet* af *Jonathan*, siges det: "*Kongen fra Ai korsfæstede han på et træ.*" Den *Septuagintiske* angivelse er om ophængning ved et *dobbelt ord* (Wordsworth on Joshua.) . . . Det mærkeligste udtryk af denne slags er i Fjerde Mosebog xxv. 4, hvor, det læses ved Onkalos (?): "Korsfæst dem foran Herren (Jehovah) *imod Solen.*" "Ordet her קָּ", *at nagle til*, er angivet korrekt (Fuerst) af Vulgaten *at korsfæste*. Selve konstruktionen af denne sætning er mystisk."

Sådan er det, men ånden i det har aldrig været misforstået. "At korsfæste foran (ikke imod) solen" er en frase brugt om indvielse. Det kommer fra Egypten, og primært fra Indien. Enigmaet kan kun blive afgådet ved at lede efter dens nøgle i Indvielses Mysterierne. Den indviede adept, som succesfuldt havde passeret gennem alle prøvelserne, *blev fastgjort*, ikke *naglet*, men ganske enkelt bundet på en sofa i form af et *tau* T (i

Egypten) fra et *Svastika* uden de fire ekstra forlængelser (således: , ikke) kastet i dyb søvn ("Siloam's Søvn" kaldes den ind til denne dag blandt de Indviede i Lilleasien, i Syrien, og endda øvre Egypten). Han blev tilladt at forblive i denne tilstand i tre dage og tre nætter, i hvilket tidsrum hans Åndelige Ego blev sagt at passiare med "guderne," nedstige til Hades, Amenti, eller Pâtâla, (alt efter landet), og udføre velgørenheds gerninger for usynlige væsner, uanset det var menneske sjæle eller Elemental Ånder; hans krop forblev hele tiden i en tempel krypt eller underjordisk hule. I Egypten blev den placeret i Sarkofagen i Konge Kammeret i Keops Pyramiden, og om natten båret til galleriets indgang ved ankomsten af den tredie dag, hvor den opstigende Sols stråler i en bestemt time fuldt ud ramte ansigtet på den indsluttede kandidat, som vågnede for at blive indviet af Osiris, og Thoth Visdommens Gud.

Lad læseren som tvivler på påstanden konsultere de Hebraiske originaler før han benægter det. Lad ham vende sig til nogle meget tankevækkende Egyptiske *bas relieffer*. Især et fra Philæ templet, repræsenterer en *indvielses scene*. To Gude-Hierofanter, en med hoved som en høg (Solen), den anden *ibis*-hovedet (Merkur, Thoth, guden for Visdom og hemmelig lærdom, Osiris-Solens bisidder), står over den lige indviede kandidats krop. De er i færd med at hælde en dobbelt strøm af vand (livets og den ny *fødsels* vand) på hans hoved, en strøm som er sammenblandet i form af et kors og fyldt med små ankh kors. Dette er en allegori over kandidatens opvågning

(nu en Indviet), hvor strålerne fra morgensolen (Osiris) rammer toppen af hans hoved (*hans fortryllede krop blev placeret på dets træagtige tau for således at modtage strålerne*). Derefter fremstod Hierofant-Indvierne, og de sakramentale ord blev erklæret, åbenlyst til Sol-Osiris, i virkeligheden adresseret til Ånd Solen indeni, oplysende det ny-fødte menneske. Lad læseren meditere over Solens forbindelse med Korset i både de generative og åndelige regenerative kapaciteter — fra den ældste oldtid. Lad ham undersøge Bait-Oxly's grav, fra Ramses II.'s regeringsperiode, hvor han vil finde kors i enhver form og position. Lige så, desuden, på denne leders trone, og endelig på et fragment fra Hallen for Totmes III.'s forfædre, bevaret i Nationalbiblioteket i Paris, som repræsenterer dyb beundring af Bakhan-Alearé.

På denne ekstraordinære skulptur og maleri ser man Sol skiven stråle på et ankh kors placeret på et kors hvor de fra Golgata var tro kopier. De gamle MSS. nævner disse som de "hårde sofaer for de som var i (åndelige) fødselsveer, *akten at give fødsel til dem selv*." En mængde af sådanne korsformede "sofaer," hvor på kandidaten, der var kastet i en dødelig trance ved afslutningen af hans højeste indvielse, blev placeret og sikret, blev fundet i undergrunds hallerne i Egyptiske templer efter deres ødelæggelse. De værdige og hellige Fædre af Cyril og Theofilus slagsen brugte dem frit, og troede at de var blevet bragt der og skjult af nogle ny-konverterede. Alene Origen, og efter ham Clemens af Alexandria og andre eks-indviede, vidste bedre. Men de foretrak at tie stille.

Lad, igen, læseren læse Hindu "fablerne," sådan som Orientalisterne kalder dem det, og huske på allegorien om Visvakarma, den skabende kraft, den store arkitekt for verdenen, i Vedaen kaldt "den alt-seende gud," som "ofrer sig selv til ham selv" (de dødeliges Åndelige Egoer er hans egen essens, derfor, *ét med ham*). Husk at han kaldes *Deva Vardhika* "byggeren af guderne" og at der er ham som binder (Solen) Sûrya, hans svigersøn, på hans drejebænk, i den eksoteriske allegori; på Svastikaet, indenfor esoterisk tradition, lige som han på jorden er Hierofant Indvieren, og bortskærer en del af hans stråleglans. Husk på, at Visvakarma desuden er Yoga-Siddhaens Søn, *dvs.*, Yogaens hellige kraft, og fabrikatoren af det "ildagtige våben," det magiske Agneyâstra. Beretningen er angivet mere indgående andet steds. Forfatteren til det Kabalistiske værk så ofte citeret fra, spørger: —

"Den teoretiske brug af korsfæstelse må på en eller anden måde have været forbundet med personificeringen af dette symbol (strukturen fra Paradisets have symboliseret ved et korsfæstet menneske). Men hvordan? Og visende hvad? Symbolet var oprindelsen til målinger, antydende *skabende lov eller design*. Hvad kunne, reel korsfæstelse praktisk bebude,

med hensyn til menneskeheden? Det vises, alligevel, at det blev betragtet som et portræt for et mysteriøst virke i det samme system, ved selve sandheden om dets brug. Der synes at være dybder under dybder med hensyn til de mysteriøse virker for disse talværdier — (symboliseringen af forbindelsen af 113 : 355, med 20612 : 6561, *med et korsfæstet menneske*). De vises ikke kun at virke i Kosmos . . . men de synes at udvirke tilstande som relaterer til en uset og åndelig verden via harmoni, og profeterne synes at have haft viden om det forbindende link. . . . Reflektering bliver mere involveret når det tages i betragtning at kraften for, *nøjagtig*, udtrykkelse af loven, ved *tal*, klart definerende et system, ikke var et sprogligt *uheld*, men var selve dets essens, og fra dets *primære organiske konstruktion*; derfor *kunne*, hverken sproget, ej heller det matematiske system tilknyttet det, *være menneskets opfindelse*, med mindre begge blev *grundlagt ud fra et tidligere sprog, som bagefter gik ud af brug . . .*" (p.205).

Forfatteren beviser disse punkter ved yderligere forklaring, og afslører den hemmelige mening for mere end én *død-bogstavs* beretning, ved at vise at *W"Σ menneske* sandsynligvis var *ur* ordet — "selve det først ord besiddet af Hebræerne, uanset hvem de var, for at bære ideen ved lyden for et *menneske*. Det essentielle ved dette ord var 113 (dette ords numeriske værdi) fra begyndelsen, og bar elementerne for det fremlagte cosmiske system med sig."

Dette påvises af Hinduens Wittoba — som allerede sagt en udgave af Vishnu. Wittoba skikkelsen, selv med hensyn til føddernes nagle-mærker*, *er den for den korsfæstede Jesus, i alle dens detaljer* undtagen Korset; og at MENNESKET var ment bevises yderligere ved den sandhed at den *Indviede blev genfødt efter hans korsfæstelse på LIVETS TRÆ*. Dette "træ" er nu, gennem dets brug hos Romerne som et tortur-instrument, og uvidenheden hos de tidlige Kristne rænkesmede, eksoterisk blevet, *træet for død!*

Således opdages, en af de *syv esoteriske* antydede *meninger* i dette mysterie om Korsfæstelse fra de mystiske opfindere af systemet — hvis oprindelige udbredelse og indførelse daterer sig tilbage til selve etableringen af MYSTERIERNE — i de geometriske symboler der indeholder historien om menneskets evolution. Hebræerne, hvis profet Moses var så lærd indenfor Egyptens esoteriske Visdom, og som adopterede deres numeriske system fra Fønikerne, og senere fra Hedningerne, som de lånte det meste af deres Kabalistske mysticisme fra, tilpassede, meget sindrigt, de "hedenske" nationers Cosmiske og antropologiske symboler til deres særegne *hemmelige* optegnelser. Hvis det Kristne

* Se Moor's Hindu Gudekreds, hvor Wittoba's venstre fod viser naglens mærke — på hans skikkelses billede.

præstevælde har tabt nøglen til det i-dag, så var de tidligere kompilatorer af de Kristne Mysterier velbevandret i Esoterisk filosofi og den Hebraiske okkulte metrologi, og brugte det behændigt. Således tog de ordet *aish* (en af de Hebraiske ord for MENNESKE) og brugte det i konjunktion med *Shânâh* "lunart år," så mystisk forbundet med navnet Jehovah, Jesus's formodede "fader," og tog den mystiske ide i en astronomisk værdi og formel til hjertet.

Den oprindelige ide med "Korsfæstet Menneske" i Rummet tilhører med sikkerhed de gamle Hinduer, og Muir viser det i hans "Hindu Pantheon" i indgravningen som repræsenterer Wittoba. Platon adopterede det i hans ankh Kors i Rummet, **X**, "den Anden Gud som indprægede sig selv på Universet i form af Korset"; Krishna vises ligeledes som "korsfæstet." (Se Dr. Lundy's *Monumental Christianity*, fig. 72.) Yderligere gentages det i det Gamle Testamente i et sært påbud om *at korsfæste mennesker* for Herren, *Solen* — som slet ikke er nogen profeti, men har en direkte fallisk betydning. I § II. i det samme tankevækkende værk over de Kabalistske meninger — "The Hebrew-Egyptian Mystery," læser vi yderligere: —

"I symbolet, har naglernes hoveder på korset en form som en solid pyramide, og for naglen et skarpt kvadratisk obeliskagtigt skaft, eller fallisk sindbillede. Tagende positionen for de *tre* nagler i Menneskets ekstremiteter og korset, så danner de en *triangel* i formen, en nagle er i hver hjørne af triangelen. Sårene eller *stigmata* i ekstremiteterne er nødvendigvis *fire* som udpeger *kvadratet*. . . . De *tre* nagler med de *tre* sår er i antal 6, som betegner de 6 overflader på den *udfoldede* kube (som udgør korset eller menneske-formen, eller 7, tællende de tre horisontale og fire vertikale bjælker) hvor på mennesket er placeret; og dette peger på sin side på den cirkulære måling overført til kubens kanter. Det *ene* sår ved fødderne adskilles til *to* når fødderne adskilles, udgørende *tre* i alt *for alle*, og *fire* når *de er adskilte*, eller 7 i alt — et andet *yderst helligt* (og *hos Jøderne*) feminint grundtal."

Således, mens den falliske eller seksuelle mening med "Korsfæstelsens Naglerne" er bevist ved den geometriske og numeriske læsning, så indikeres dets mystiske mening ved de korte bemærkninger om det, som angivet ovenfor, i dens forbindelse med, og betydning for, Prometheus. Han er et andet offer, for han korsfæstes på Kærlighedens Kors, på de menneskelige lidenskabers klippe, et offer for hans hengivenhed til det åndelige elements kilde i Menneskeheden.

Nu, er ur systemet, det dobbelte ideogram som ligger bag ideen om Korset, ikke "en menneskelig opfindelse," for Cosmisk tankevirkomhed og den Åndelige repræsentation af det guddommelige Ego-menneske er ved dets rod. Senere, udvidede det sig i den smukke ide antaget af og repræsenteret i Mysterierne, det for det regenererede menneske, det dødelige, som, ved at korsfæste mennesket i kødet og hans lidenskaber på

Prokrustessengen for tortur, blev genfødt som en Udødelig. Efterladende kroppen, dyremennesket, bag sig, bundet på Indvielsens Kors lige som en tom puppe, blev Ego Sjælen lige så fri som en sommerfugl. Endnu senere, blev korset, på grund af det gradvise tab af åndelighed, i Kosmogoni og Antropologi intet *højere end et fallisk symbol*.

Hos Esoterikerne, var den Universelle Sjæl eller *anima mundi*, den materielle refleksion af det Immaterielle Ideal, fra de fjerneste tider Livets Kilde for alle væsner og for de tre naturrigers livsprincip; og den var *Syvfoldig* hos de Hermetiske filosoffer, som hos alle gamle. For den er repræsenteret som et Syvfoldigt kors, hvis grene respektivt er, *lys, varme, elektricitet, jordisk magnetisme, astral radiering, bevægelse, og Intelligens*, eller det nogle kalder selv-bevidsthed.

Vi har andet steds sagt dette. Længe før korset eller dets tegn blev antaget som symboler for Kristendommen, blev korsets tegn brugt som et tegn på genkendelse blandt adepter og neofytter, de sidstnævnte blev kaldt *Chrests* (fra Chrestos, prøvelsens og sorgens menneske). E. Lévi siger: "Korsets tegn antaget af de Kristne tilhører dem ikke eksklusivt. Det er Kabalistisk, og repræsenterer elementernes opposition og kvaternære ligevægt. Vi ser ved Okkulte vers i *Paternoster* at der oprindeligt var to måder at lave det på, eller, i det mindste *to* forskellige formler til at udtrykke dets mening — en reserveret for *præste-indviede*, den anden gives til neofytter og den profane. Således, sagde den *indviede*, for eksempel, liggende hans hånd på sit forhoved: *Til dig*; derefter tilføjede han, *tilhører*: og fortsatte, mens han lagde sin hånd på brystet — *riget*; derefter, på den venstre skulder — *retfærdighed*: til den højre skulder — *og nåde*. Derefter foldede han de to hænder, tilføjende: *gennem alle de skabende cyklusser: 'Tibi sunt Malchut et Geburah et Chassed per Æonas'* — et Korsets tegn, *absolut* og fantastisk kabalistisk, som Gnosticisomens profaneringer gjorde militant og den officielle Kirke fuldstændig *taber*." (*Dogma et Ritual*, osv., Vol. II., p. 88.)

Den "militante og officielle Kirke" gjorde mere: efter at have hjulpet sig selv til det som aldrig tilhørte hende, så tog hun kun det som de "profane" havde, den Kabalistiske mening for den *mandlige* og *kvindelige* Sefirot. Hun tabte aldrig den *indre* og *højere* mening for hun havde den aldrig — på trods af E. Lévi's leflerier for Rom. Korsets tegn antaget af den Latinske Kirke var *fallisk* fra begyndelsen, mens Grækernes var *neofytternes* kors, CHRESTen.

§ XXIII.

UPANISHADERNE I GNOSTISK LITTERATUR.

Vi påmindes i King's "Gnostics" om at det Græske sprog kun har et ord for *selvlyd* og stemme; og dette har ført de uindviede til mange fejlagtige fortolkninger. Ved denne enkle viden, om denne velkendte sandhed kan en sammenligning imidlertid blive forsøgt, og en strøm af lys kastes på mange mystiske meninger. Således kan, ordene så ofte brugt i Upanishaderne og Purânaerne, "Lyd" og "Tale," sammenlignes med de Gnostiske "Selvlyde" og "Stemmerne" fra Tordenerne og Englene i "Åbenbaringen." Det samme vil blive fundet i *Pistis Sophia*, og andre gamle Fragmenter og MSS. Dette blev endda bemærket af den nøgterne forfatter til "The Gnostics and their Remains."

Gennem Hippolytus, en tidlig Kirkefader, lærer vi hvad Marcus — en Pythagoræer snarere end en Kristen Gnostiker, og med sikkerhed en Kabalist — havde modtaget i mystisk åbenbaring. Det siges at "Marcus fik det åbenbaret for sig at 'de syv himle'* udstødte hver selvlyd, som, alle kombineret sammen, dannede en fuldkommen lovsang"; med klarere ord: "hvor fra *Lyden* der blev båret ned (fra disse syv himle) til jorden, blev skaberen og forælderens til alle ting som er på jorden." (Se "Hippolytus," vi., 48, og King's *Gnostics*, p. 200.) Oversat fra okkult fraseologi til endnu klarere sprog ville dette læse: "Efter at den Syvfoldige LOGOS havde differentieret sig til syv *Logoi*, eller skabende kræfter (selvlyde) så skabte disse (den anden logos, eller "Lyd") alt på Jorden.

En som er bekendt med Gnostisk litteratur kan med sikkerhed næppe undgå at se et værk fra den samme tankeskole i Johannes *Åbenbaring*. For vi ser Johannes sige (kap. x. 3, 4), "Syv tordener ytrede deres stemmer . . . og jeg var ved at skrive . . . (men) Jeg hørte en stemme fra himlen sige til mig, 'Forsegl disse ting som de syv tordener ytrede, og skriv dem ikke.' " Det samme påbud gives til Marcus, det samme til alle andre *semi* og *fuldt* Indviede. Alligevel afslører den ækvivalente lighed i de brugte udtryk, og i de underliggende ideer, altid en del af mysterierne. Vi må altid søge efter mere end én mening i enhver afsløret mysterie allegori, især i de hvor i tallet syv og dets multiplikation syv gange syv, eller ni-og-fyrre, forekommer. Nu hvor Rabbieren Jesus af hans disciple (i *Pistis*

* "Himlene" er, som allerede sagt, identiske med "Englene".

Sophia) bedes om at afsløre for dem, "din (*hans*) *Fader's* mysterier om Lyset" (*dvs.*, om det højere SELV oplyst ved Indvielse og Guddommelig viden), svarer Jesus: "Søger i efter disse mysterier? Intet mysterium er mere fortræffeligt end de som vil bringe jeres sjæle til Lysenes Lys, til stedet for Sandhed og Godhed, hen til stedet hvor der er hverken mandlig ej heller kvindelig, hverken form på dette sted andet end, evigtvarende, Lys, som ikke ytres. Intet er derfor mere fortræffeligt end mysterierne som i søger efter, *undtagen alene MYSTERIET om de syv selvlyde og deres NI OG FYRRE KRÆFTER*, og antallet deraf; og intet navn er mere fortræffeligt *end alle disse selvlyde.*" "De Syv Fædre og de Ni-og-fyrre Sønner stråler i MØRKET, men de er LIVET og LYSET og forsættelsen deraf gennem den Store Tidsalder" — siger Kommentaren talende om "Ildene."

Nu bliver det klart at der, i enhver esoterisk fortolkning af eksoteriske trosopfattelser udtrykt i allegoriske former, var den samme underliggende ide — det grundlæggende tal syv, sammensætningen af *tre og fire*, forudgået af de guddommelige TRE (Δ) gørende det til det fuldkomne tal ti.

Disse tal gjaldt også ligeligt for inddelinger af tid, for cosmografi metafysisk og fysisk, så vel som for mennesket og alt andet i den synlige natur. Således er disse Syv selvlyde med deres *ni-og-fyrre* kræfter identiske med de *tre* og de Syv Ilde hos Hinduerne og deres *ni-og-fyrre* ilde; identiske med de numeriske mysterier hos den Persisk Simorgh; identiske med de hos de Jødiske Kabalister. De sidstnævnte som nedgjorde tallene (deres *blindgyders* tilstande), gjorde længden af hver successiv *fornyelse* (det som vi i esoterisk jargon kalder *Runde*) af de syv fornyelser på kloden til kun 7.000 år, i stedet for, som det er mere sandsynligt, 7.000.000.000, og tillagde den totale varighed af universet til kun 49.000 år. (Sammenlign § "Brahminernes Kronologi.")

Nu, forsyner den Hemmelige Lære en nøgle som ved sammenlignende analogis uafviselige grundlag afslører at *Garuda*, det allegoriske og monstrøse halv-menneske og halv-fugl, — *Vahanen* eller vehiklet som Vishnu (som er Kâla, "tid") vises at flyve på — er oprindelsen til alle andre sådanne allegorier. Han er den Indiske *føniks*, sindbilledet på cyklisk og periodisk tid, "menneske-løven" *Singha*, hvis repræsentationer de såkaldte "gnostiske gemmer" er så fyldt med.* "Ovenover løvens krone's syv stråler, og korresponderende til deres spidser, står, i mange tilfælde, de syv selvlyde fra det Græske alfabet AEHIOTΩ, givende vidnesbyrd om de Syv Himle" Dette er den *Solare* løve og sindbilledet på den Solare cyklus, lige som

* Som tilstået af King, den store autoritet om Gnostiske oldtider, er disse Gnostiske gemmer ikke Gnostikernes værk, men tilhører *før-kristne* perioder, og er *magikernes* værk (p. 241).

Garuda* er det for den store cyklus, "*Maha-Kalpaen*" sam-evig med Vishnu, og selvfølgelig også, sindbilledet på Solen, og Solar cyklussen. Dette er vist i allegoriens detaljer. Ved hans fødsel, forveksles Garuda med *Agni*, Ild Guden, på grund af hans (Garuda's) "*blændende udstråling*," og på grund af dette kaldt *Gaganeswara*, "himmelrummets herre." Yderligere, er det at han repræsenteres som Osiris, og ved mange allegoriske monstres hoveder på *Abraxas's* (gnostiske) gemmer, med hovedet og næbbet fra en ørn eller en hø (solare fugle), betegnelsen for Garuda's solare og cykliske karakter. Hans Søn er *Jatabu*, cyklussen på 60.000 år. Som udmærket bemærket af C. W. King: — "Uanset hvad den primære mening (med gemmet med den solare løve og selvlydene) var, så blev den sandsynligvis importeret i dens nuværende form fra INDIEN, *det sande kildevæld for gnostisk ikonografi*" (*Gnostics*, p. 218).

Mysterierne om de syv gnostiske selvlyde, ytret af Skt. Johannes's tordener, kan kun blive afgådet ved Aryvarta's oprindelige og originale Okkultisme, bragt ind i Indien af oprindelige Brahminere, som var blevet *indviet i Central Asien*. Og dette er Okkultismen vi studerer og søger at forklare, så meget som muligt på disse sider. Vores doktrin om syv Racer og Syv Runder for liv og evolution rundt i vores jordiske kæde af sfærer, kan endda findes i *Johannes Åbenbaring*.† Da de syv "tordener," eller "lyde," eller "selvlyde" — en mening ud af syv for hver sådan selvlyd relaterer direkte til vores egen Jord og dets syv Rod-Racer i hver Runde — "havde ytret deres stemmer" — men forbød Seeren at skrive dem ned, og fik ham "til at forsegle disse ting" — hvad gjorde Englen "stående på havet og på jorden"? Han løftede sin hånd til himlen "sværgede ved ham som lever i evighedernes evighed . . . at der *ikke skulle være tid mere*." "Men i de dage med stemmen fra den *syvende engel* når han vil begynde at lyde, så skal Gud's Mysterium (for Cyklussen) være færdigt" (x. 7), som i teosofisk fraseologi betyder, at når den Syvende Runde er fuldendt, så vil *Tiden* ophøre. "Der skal ikke være tid mere" meget naturligt, for *pralaya* vil begynde og der vil ikke være nogen tilbage på jorden til at holde en inddeling af tiden, under denne periodiske opløsning og ophør af bevidst liv.

Dr. Kenealy og andre troede på denne doktrin fra Rabbinerne (deres udregninger af cykliske syv og ni-og-fyrre) var blevet bragt af

* Manglen på intuition hos Orientalisterne og *antikvarer* fortidige og nutidige, er bemærkelsesværdig. Således, erklærer Wilson, oversætteren af *Vishnu Purâna* i hans *Forord* at i *Garuda Purânaen* fandt han "ikke nogen beretning om fødslen af Garuda." I betragtning af at en beretning om "Skabelse" generelt er angivet deri, og at Garuda er sam-evig med Vishnu, *Maha Kalpaen*, eller den Store Livs-Cyklus, begyndende med og afsluttende med den *manifesterende* Vishnu, hvilken anden beretning om Garuda's fødsel kunne forventes!

† Se *Johannes Åbenbaring* xvii., versene 2 og 10; og *Tredje Mosebog* xxiii., versene 15 til 18; den første passage taler om de "Syv Konger," hvoraf *fem* er kommet; og den anden om de "Syv Sabbatter," osv.

dem fra Kaldæa. Dette er mere end sandsynligt. Men Babylonerne, som havde alle disse cyklusser og kun lærte om dem ved deres store indvielses mysterier om astrologisk magi, fik deres visdom og lærdom fra Indien. Det er derfor ikke svært, at genkende dem i vores egen esoteriske doktrin. I deres hemmelige udregninger, har Japanerne de samme tal i deres cyklusser. Med hensyn til Brahminerne, så er deres Purânaer og Upanishader et godt bevis på det. De sidstnævnte er passeret fuldt ind i Gnostisk litteratur; og en Brahmin behøver kun at læse *Pistis Sophia** for at genkende hans forfædres ejendom, selv med hensyn til fraseologien og de brugte lignelser. Sammenlign: i *Pistis Sophia* siger disciplene til Jesus: "Rabbiner, afslør Mysterierne for Lys (dvs., "Ilden for Viden og Oplysthed") for os . . . for så vidt som vi har hørt dig sige at *der er en anden dåb af røg*, og en anden dåb for Ånden fra det Hellige Lys," dvs., ILDENS Ånd. "Jeg døber jer med vand, men . . . han skal døbe jer med den Hellige Ånd og med ild," siger Johannes om Jesus (Matt. iii. 2); menende dette esoterisk. Den virkelige betydning med denne udtalelse er meget dybdegående. Det betyder at han, Johannes, en ikke-indviet asket, ikke kan tildele nogen større visdom til sine disciple end mysterierne forbundet med stoffets plan (vandet er symbolet på det). Hans *gnosis* var den med eksoteriske og rituelle dogmer, med dødt bogstavs ortodoksi;† mens visdommen som Jesus, en Indviet i de højere mysterier, ville afsløre for dem, var af en højere karakter, for det var "ILD" Visdommen fra den sande *gnosis* eller den *virkelige åndelige* oplysthed. En var ILD, den anden RØG. For Moses, indgav *ilden* på Sinai Bjerg, og den åndelige visdom; for mængderne af "folkene" nedenfor, for den profane, Bjerget Sinai i (*gennem*) røg, dvs., de eksoteriske avner af ortodoks eller *sektersk ritualisme*.

Havende det ovenfor nævnte in mente, læs nu dialogen mellem viismændene Narada og Davamata i *Anugîtâ*, (en episode fra Mahabhârataen) om hvis MS.'s ælde og vigtighed man kan lære om i "Sacred Books of the East," redigeret af Prof. Max Müller.‡ Narada diskuterer om åndedragene eller "livs-vindene," som de kaldes i

* *Pistis Sophia* er et ekstremt vigtigt dokument, et ægte Gnostikernes *Evangelium*, vilkårligt tilskrevet Valentinus, men meget mere sandsynligt et før-Kristent værk i dets original. Det blev opdaget i et Koptisk MS. af Schwartze, i British Museum, helt ved et tilfælde, og oversat af ham til Latin; hvorefter tekst og (Latin) versionen blev publiceret af Petermann i året 1853. I selve teksten er forfatterskabet til denne Bog tilskrevet til Philip Apostlen, som Jesus beder at side ned og skrive åbenbaringen. Den er ægte og burde være lige så kanoniseret som noget andet evangelium. Ulykkeligvis forbliver det ind til denne dag uoversat.

† I Indvielses Cyklussen, som var meget lang, repræsenterede vand de første og lavere skridt hen mod renselse, mens prøvelser forbundet med *ild* kom til sidst. Vand kunne regenerere stoffets krop; ILD, kun det for det *indre* Åndelige menneske.

‡ Se *Introduction* af Kâshinâth Trimbak Telang, M.A.

de klodsede oversættelser af sådanne ord som *Prâna*, *Apâna*, osv., hvis fulde esoteriske mening og anvendelse med hensyn til individuelle funktioner knapt kan angives på Engelsk. Han siger om denne Videnskab at "det er Vedaernes lære *at ilden sandelig er alle guddommene*, og viden om det opstår blandt Brahmanerne, værende akkompagneret af intelligens." Med "ild," siger Kommentatoren, mener han SELV. Med "intelligens," siger Okkultisten, mener Narada hverken "diskussion" ej heller "argumentation," sådan som Arjûna Misra mener det, men sandelig "intelligens," eller *tilpasningen af Visdommens ild til Eksoterisk Ritualisme for den profane*. Dette er hoved beskæftigelsen hos Brahmanerne (som var de første som var et eksempel for andre nationer som således antropomorficerede og sensualiserede de største metafysiske sandheder). Narada gør det klart og angives at sige: "*Røgen* fra den ild, som er af fortræffelig herlighed, fremstår i skikkelse af mørke" (sandelig ja!); "dets aske (er) lidenskab; og godhed er det som i forbindelse med den hvor i offeret kastes"; *dvs.*, den evne i disciplen som forstår den subtile sandhed (flammen) som undslipper i retningen af himlen, mens det objektive offer kun hos den profane forbliver som et bevis og *tegn på fromhed*. For hvad kan Narada mene ved at lære at "de som forstår offeret forstår Samânaen og Vyânaen som den *grundlæggende* (ofring)"; og "Prânaen og Apânaen, som kun dele af ofringen . . . og mellem dem *er ilden* . . . dette er Udâna's fortræffelige sæde sådan som det forstås af Brâhmanaerne. Med hensyn til det som er forskelligt fra disse par, hør mig tale om det. Dag og nat er et par, mellem dem er ilden. . . Det *som eksisterer og det som ikke eksisterer* er et par, mellem dem er ilden, osv.," og efter enhver sådan kontrast tilføjer Narada "Dette er Udâna's fortræffelige sæde sådan som forstået af Brâhmanaerne."

Nu forstår mange folk ikke den fulde betydning af sådanne udtryk som Samâna og Vyâna, Prâna og Apâna, forklaret som værende "livs-vinde" (vi siger "principper og deres respektive evner og sanser"), som ofres til Udâna, den grundlæggende *soi-distant* "livs-vind," (?) sagt at virke ved alle samlingspunkter. Derfor vil læseren som er udvidende om at ordet "ild" i disse allegorier betyder både "Selvet" og den højere guddommelige viden, ikke forstå noget af dette: og vil derfor fuldkommen overse pointen i vores argumentation, lige som dets oversætter og endda dets redaktør den store Oxford Sanskrit-kyndige, Max Müller, har oversat den sande mening med Narada's ord. Eksoterisk, betyder al denne optælling af "livs vinde," selvfølgelig, *approximeret*, det som formodes i fodnoterne; nemlig, "Sansen fremstår at være dette . . . verdsligt liv skyldes livs-vindenes operationer som er tilknyttet til SELVET, og fører frem til dets manifestationer som individuelle sjæle (?). Af disse er Samânaen og Vyânaen kontrolleret og holdt i skak af

Prânaen og Apânaen . . . De sidstnævnte to holdes i skak og kontrolleres af Udâna, som således kontrollerer alle. Og kontrollen af dette, som er kontrollen af alle fem . . . fører til det Højeste Selv" (p. 259, *Anugîtâ*, "Sacred Books of the East," Vol. VIII.)

Det ovenfor nævnte er angivet som en forklaring af teksten, som optegner Brâhma-naen's ord, som beretter om hvordan han nåede Yogaismens ultimative Visdom, og havde nået al viden på denne måde. Sigende at han "ved hjælp af SELVET opfattede sædet der forbliver i SELVET," hvor Brahman dvæler fri fra alt; og forklarer at dette uforgængelige princip var fuldkommen *ovenfor sansernes opfattelse* (dvs., de fem "livs-vinde"), og han tilføjer at "i midten af alle disse (livs-vinde) som bevæger sig rundt i kroppen og opsluger hinanden, stråler Vaisvânara *ilden syvfoldig*." Denne "Ild," er ifølge Nilakantha's Kommentar, identisk med "Jeg," SELVET, som er asketens mål (Vaisvânara er ofte et ord som bruges om *Selvet*). Derefter fortsætter Brâhmanaen med et optælle det som menes med ordet "Syvfoldig," og siger, "Næsen (eller lugt), tungen (smag), øjet, og skindet, og ørerne som det femte, sindet, og forståelse, disse er de syv tunger fra Vaisvânara's udstråling,* . . . disse er de syv (slags) næring for mig, † . . . disse er de *syv store tjenestegørende præster*."

Disse syv præster godtages af Arjûna Misra med hensyn til at betyde "sjælen kendetegnet ved lige så mange (sjæle, eller principper) med reference til disse mange kræfter"; og, til sidst, synes oversætteren at godtage forklaringen, og indrømmer modvilligt at "de kan betyde" dette; selv om han selv antager at betydningen er "kræfter for hørelse, osv. (kort sagt de fysiske sanser) som præsideres over af mange guddomme." (*Se loc. cit.*, p. 259, f.n. 6.)

Men uanset hvad det kan betyde, uanset det er i videnskabelige eller ortodokse fortolkninger, så forklarer denne passage på side 259 Narada's udtalelse på side 276, og viser at de refererer til eksoteriske og esoteriske metoder og sætter dem i kontrast. Således refereres Samânaen og Vyânaen, selv om de er underlagt Prânaen og Apânaen, og alle fire underlagte Udâna med hensyn til at enhver Prânâyamaen (hos Hatha-Yogien, hovedsagelig, eller den "lavere" form af Yogaen) alligevel til som grundlæggende ofring, for, som korrekt argumenteret af kommentatoren, så er deres "operationer mere praktisk vigtige for vitalitet"; *dvs.*, de er de groveste, og tilbydes i ofret, for så at sige, at forsvinde, i mørkets kvalitet i denne ild eller dens RØG (kun eksoterisk ritualistisk form). Men

* Vaisvânara er Agni, Solens søn, eller Visvânara's, i den astronomiske og cosmiske nøgle, men i den psyko-metafysiske symbolære er den SELVET, i betydningen ikke-adskilthed, *dvs.*, både guddommelig og menneskelig.

† Her personificerer taleren det omtalte guddommelige SELV.

Prâna og Apâna, selv om de vises som underordnede (fordi mindre grove eller mere rensede), har ILDEN mellem dem: Selvet og den hemmelige viden besiddet af dette Selv. Lige så for godt og ondt, og for "det som eksisterer og det som ikke eksisterer"; alle disse "par"* har ild mellem dem, *dvs.*, esoterisk viden, Visdommen om det guddommelige SELV. Lad de som er tilfreds med ILDENS Røg forblive hvori de er, det vil sige indeni det Egyptiske mørke af teologiske fiktioner og døde-bogstavs fortolkninger.

Det ovenfor nævnte er kun skrevet for de Vestlige studerende af Okkultisme og Teosofi. Forfatteren formaster sig ikke til at forklare disse ting til Hinduerne, som har deres egne Guruer; ej heller til Orientalisterne, som mener at de ved mere end alle Guruerne og Rishierne, fortidige, nutidige, sammenlagt. Disse forholdsvise ret så lange angivne citater og eksempler er nødvendige, selv for overfor den studerende at påpege de værker han er nødt til at studere for at drage nytte og lærdom ved sammenligning. Lad ham læse *Pistis Sophia* i lyset af Bhagavatgitâen, Anugîtâen og andre; og derefter vil udtalelsen fremlagt af Jesus i det Gnostiske Evangelium blive forståelig, og det døde bogstavs blindgyder forsvinde med det samme. Læs dette og sammenlign med forklaringen fra Hindu skrifterne lige angivet.

. . . "Og intet navn er mere fortræffeligt end alle disse (syv) selvlyde. Et navn hvor i alle navne kan indeholdes, alle Lysene, og alle (de niogfyrre) kræfter, vidende det, at hvis et menneske forlader sin krop af stof,† så vil ingen røg (*dvs.*, ingen teologisk vildfarelse), ‡ intet mørke, ej heller Hersker af Sfæren (ingen *personlig* skytsånd eller planetarisk ånd kaldt Gud), eller af Skæbne (*karma*)

* Sammenlign med disse "modstående par," i *Anugîtâen*, "parrene" i Æoner, i det omfattende system fra Valentinus, den mest lærde og dybdegående mester af Gnosis. Da alle "modstående par," mandlige og kvindelige, alle er udledt fra *Akâsa* (uudviklet og udviklet, differentieret og udifferentieret, eller SELV eller Prajâpati), så vises de Valentiniske "par" for mandlige og kvindelige Æoner at emanere fra Bythos, det før-eksisterende *evige* Dyb, og deres sekundære emanation fra Ampsiu-Ouraan (eller endeløs Dybde og Stilhed), den anden Logos. I den esoteriske emanation er der syv hoved "par af modsætninger"; og lige så var der også i det Valentinske system fjorten, eller to gange syv. Epiphanius, kopierede ukorrekt, og "kopierede et par to gange," mener Mr. C. W. King, "og tilføjer således et par til de korrekte femten." ("The Gnostics," etc., pp. 263-4.) Her falder King ned i den modsatte fejl: Æonernes par er ikke 15 (en blindgyde) men 14, da den *første* Æon er *den* hvor fra de andre emanerer, Dybde og Stilhed er den første og eneste emanation fra Bythos. Som Hippolytus viser: "Valentinus's Æoner er efter tilståelse de *Seks Radikaler* fra Simon (Mager)," med den *syvende*, Ild, i spidsen for dem. Disse er: Sind, Intelligens, Stemme, Navn, Fornuft og Tanke, underlagt ILD, det højere selv, eller præcis de "Syv Vinde" eller de "Syv Præster" i Anugîtâ.

† Ikke nødvendigvis ved døden alene, men under *Samadhi* eller mystisk trance.

‡ Alle disse ord og sætninger mellem parentes bemærkninger, er forfatterens. Dette er oversat direkte fra det Latinske MS, fra British Museum. King's oversættelse i *Gnostics* er for meget i overensstemmelse med gnosticisismen som den forklares af Kirke-Fædrene.

være i stand til at tilbageholde sjælen som kender dette navn. . . Hvis han vil ytre det (Navn) til ilden, vil mørket flyve væk. . . Og hvis han vil ytre dette navn til . . . alle deres Kræfter, nej, selv til Barbelo,* den *Usynlige Gud*, og de trefoldig-drevede Guder, så vil de så snart som han har ytret dette navn på disse steder, alle blive rystet og kastet den ene mod den anden, så de vil være klar til at smelte, forgå og forsvinde, og de vil højt råbe, 'O, Lys af alle Lys som er i det Endeløse Lys, husk også os og åndeliggør os!' "

Det er let at se hvem dette Lys og Navn er: lyset for Indvielse og navnet på "Ild-Selvet," som ikke er noget navn, ingen aktivitet, men en Åndelig, altid-levende Kraft, endda højere end den "Usynlige Gud," da denne Kraft er SIG-SELV.

Men hvis den dygtige og lærde forfatter til "Gnostics and their Remains" ikke tilstrækkeligt har tilladt plads til Ånden i allegori og mysticisme i fragmenterne oversat og citeret af ham, i det ovenfor nævnte værk, fra *Pistis Sophia* — så har andre Orientalister gjort langt værre. Ved at de hverken har hans intuitive opfattelse af Indisk oprindelse til den Gnostiske Visdoms endnu mere end af deres "gemmer," så har de fleste af dem, begyndende med Wilson og afsluttende med den dogmatiske Weber, begået de mest ekstraordinære bommerter med hensyn til næsten ethvert symbol. Sir M. Monier Williams og andre viser en meget beslutsom foragt for de "Esoteriske Buddhister" sådan som teosofferne nu kaldes; alligevel har ingen Studerende af Okkult filosofi nogensinde fejlopfattet en cyklus for en levende personage og *vice versa*, sådan som det meget ofte var tilfældet med vores lærde Orientalister. Et eksempel eller to kan illustrere denne påstand mere grafisk. Lad os vælge de bedst kendte.

I Ramayana, kaldes Garuda "morbroder til Sagara's 60.000 sønner"; og Ansumât, Sagara's barnebarn, "nevø til de 60.000 onkler" reduceret til aske ved blikket fra Kapila, "Purushottamaen" (eller uendelig Ånd), som forårsagede Sagara's hest til Aswamedha offeret at forsvinde. Yderligere, siger Garuda's søn † — Garuda er selv *Maha-Kalpaen* eller den store cyklus — Jâtayu, kongen fra fjer stammen, på tidspunktet hvor han bliver slået ihjel af Ravana som bærer Sita væk — talende om sig selv:

"Det er 60.000 år O Konge, siden jeg blev født," hvorefter han *vender sin ryg til Solen* — og dør.

Jâtayu er, selvfølgelig, cyklussen på 60.000 år indeni GARUDA'S store cyklus; derfor er han repræsenteret som hans søn, eller nevø, *ad libitum*,

*Barbelo er en af de tre "Usynlige Guder," og, inkluderer som C. W. King mener det, "den Guddommelige Moder til Frelseren," eller rettere Sophia Achamoth (*Se cap. 359*).

† I andre *Purânaer* er Jâtayu søn af Aruna, Garuda's broder, begge Sønner af Kasyapa. Men dette er ydre allegori.

fordi hele meningen hviler på at han bliver placeret på linje med Garuda's efterkommere. Derefter, er der desuden Diti — Marutternes Moder — hvis efterkommere og afkom tilhørte til Hiranyâksha's efterkommere, "hvis tal var 77 coreres (eller 770 millioner) af mennesker. (Se *Padma Purâna*.) Alle sådanne beretninger erklæres som *meningsløse fiktioner* og absurditeter. Men — Sandheden er sandelig Tidens datter; og tiden *vil* vise det.

Hvad kunne, imens, være lettere end i det mindste et forsøg, på at verificere Purânisk kronologi? Der er mange Kapilaer; men Kapilaen som dræbte Kong Sagara's afkom — 60.000 mand stærk — var unægtelig Kapila, grundlæggeren af Sankhya filosofien, siden det er fremlagt i Purânaerne; selv om en af dem totalt benægter påstanden uden at forklare dens esoteriske mening. Det er Bhagavata Purânaen (IX. viii., 12 og 13), som siger at "rapporten om at Kongens sønner blev reduceret til aske *ved det blotte blik fra viismanden* ikke er sand." "For," som den argumenterer, "hvordan kan mørkets kvalitet, resultatet af vrede, eksistere i en viismand hvis godhed var essensen som åndeliggjorde verdenen — jordens støv, så at sige, tilskrevet Himlene! Hvordan kunne mental forstyrrelse distrahere denne viismand, der var identificeret med den Højeste Ånd, og som her (på jorden) styrede Sankhya (filosofiens) solide beholder, ved hvis hjælp de som ønsker erhverve sig frigørelse krydser det frygtede ocean for eksistens, denne vej til døden?"

Purânaen er forpligtiget til at tale som den gør. Den har et dogme at udbrede og en politik at udføre — den om stor hemmeligholdelse med hensyn til mystiske *guddommelige* sandheder i utallige tidsaldre kun afsløret ved indvielse. Det er derfor ikke i Purânaerne, derfor, at vi skal søge en forklaring på mysteriet forbundet med de forskellige transcendentale tilstande for væren. At historien er en allegori ses på dens overflade: de 60.000 *Sønner*, brutale, onde, og ufromme, er personificeringer af de *menneskelige lidenskaber* som ved det "blotte blik fra viismanden" — SELVET som repræsenterer det højeste tilstand af renhed som kan nås på jorden — reduceres til aske. Men det har også andre betydninger — cykliske og kronologiske betydninger, — en metode til at markere perioderne i forbindelse med hvornår bestemte viismænd florerede, også fundet i andre Purânaer.

Nu er det meget fastlagt så vidt som nogen tradition kan blive det, at det var ved Hardwar (eller *Gangadwara*, "døren eller porten til Ganges") ved foden af Himalaya, at Kapila sad i meditation i et antal år. Ikke langt fra Sewalik bjergkæden, kaldes "Hardwar passet" den dag i dag "Kapila's Pass"; og stedet, "Kapilasthan," af asketerne. Det er der *Ganga* (Ganges) fremkommer fra dets bjergrige slugt, begynder dens forløb over de lumre Indiske marker. Og det er klart fastlagt ved geologiske undersøgelser at traditionen som hævder at

oceanet tidsaldre tilbage vaskede foden af Himalayaerne — ikke er helt uden grundlag, for der er spor efterladt af dette.

Sankhya filosofien kan have været *bragt ned* og lært om af den første, og nedskrevet af den *sidste* Kapila.

Nu er *Sagara*, ind til denne dag i Indien, navnet på Oceanet, og selv på den Bengalske Bugt, ved Ganges udmunding (Se Wilson's Vishnu Purâna, Vol. III. p. 309). Har geologer nogensinde udregnet antallet af årtusinder det har taget havet at trække sig tilbage fra Hardwar, 1.024 fod over havoverfladen, til hvor det nu er? Hvis de gjorde det, så ville de Orientalister som viser at Kapila florerede fra det 1st til det 9'ende årh. E.Kr., måske ændre deres opfattelser, om ikke så af to meget gode grunde: det sande antal af år forløbet siden Kapila's tid er umiskendeligt angivet i Purânaerne, selv om oversætterne fejler i at se det. Og for det andet — Kapila fra Satya, og Kapila fra Kali-Yugaerne *kan være den en og samme* INDIVIDUALITET, *uden at være den samme* PERSONLIGHED.

Kapila, er ud over at være navnet på en personage, af den en gang levende Viismand og forfatter til Sankhya filosofien, også et generisk navn på Kumâraerne, de himmelske asketer og jomfruer; derfor burde selve den sandhed at Bhagavata Purâna kalder *dette* Kapila — som den viste lige før som en *del af Vishnu* — forfatteren til Sankhya filosofien, have advaret læseren om en *blindgyde* indeholdende en esoterisk mening. Uanset om han var Søn af Vitatha, som Harivansa viser ham at være, eller nogen som helst anden, så kan forfatteren til Sankhya ikke være den samme Viismand fra Satya Yuga — ved selv begyndelsen af Manvantaraen, da Vishnu vises *i Kapila's skikkelse*, "*indgivende sand Visdom til alle væsner*"; for dette relaterer til den ur-periode hvor "Sønnerne fra Gud" til de nyligt skabte mennesker lærte kunstarterne og videnskaberne, som lige siden den gang har været kultiveret og bevaret i helligdommene af de Indviede. Der er mange velkendte Kapilaer i Purânaerne. Først ur viismanden, derefter Kapila, en af de tre "Hemmelige" Kumâraer; og Kapila, Kasyapa's og Kadrû's søn — den "mange-hovede Slange," (Se *Vayu Purâna* placere ham på listen over de fyrrer kendte sønner af Kasyapa), ud over Kapila, den store viismand og filosof i Kali Yuga. Da den sidstnævnte, var en Indviet, "en Visdommens Slange," en Nâga, så blev denne bevidst blændet med Kapilaer fra de tidligere tidsaldre.

§ XXIV.

KORSET OG DEN PYTHAGORÆISKE DEKADE.

DE tidlige Gnostikere hævdede at deres Videnskab, GNOSISEN, hvilede på et kvadrat, hvis hjørner respektivt repræsenterede *Sigè* (Stilhed), *Bythos* (dyb), *Nous* (Åndelig Sjæl eller Sind), og *Aletheia* (Sandhed).

Det er dem som var de første til at introducere og for verdenen afsløre det som havde været skjult i årevis; nemlig, *Tau*'et, i form af en Prokrustesseng, og Christos som inkarnerende i *Chrestos*, han som af hensyn til visse formål blev en villig kandidat for en serie af torturer, mentale og fysiske.

For dem blev hele Universet, metafysisk og materielt, indeholdt indeni, og kunne udtrykkes og beskrives ved tallene i Tallet 10, den Pythagoræiske *dekade*.

Denne Dekade der repræsenterede Universet og dets evolution ud af Stilhed og de *ukendte* Dybder i den Åndelige Sjæl, eller *anima mundi*, præsenterede to sider eller aspekter for den studerende. Den kunne, og blev til at begynde med brugt sådan og anvendt for Makrokosmos, hvorefter den nedsteg til Mikrokosmos, eller Mennesket. Der var, derefter, den rent intellektuelle og metafysiske, eller "*indre* Videnskab," og den lige så rent materialistiske og "*overfladiske* videnskab," hvor af begge kunne fremlægges og indeholdes i *Dekaden*. Den kunne, kort sagt, studeres fra Platon's Universalier, og Aristotles induktive metode. Den førstnævnte begyndte fra en guddommelig forståelse, da mangfoldigheden udgik fra enhed, eller tallene i dekaden kom til syne, blot for til sidst at blive gen-absorberet, tabt i den uendelige Cirkel. Den sidstnævnte afhang af sanseopfattelse alene, da Dekaden enten kunne blive anset som enheden der multiplicerer, eller stof som differentierer, så er dets studie begrænset til overflade planet; til Korset, eller de *Syv* som udgår fra de ti — eller det fuldkomne tal, på Jorden som i himlen.

Dette duale system blev sammen med Dekaden bragt fra Indien af Pythagoras. At det var *Brahchmanerne* og *Iranierne*, som de kaldes af de gamle Græske filosoffer, indestås for os ved hele rækken af Sanskrit litteratur, så som Purânaerne og Manu's love. I disse "Love" eller "Ordinances of Manu," siges det at Brahmâ først skaber "de *ti* herrer for Væren," de ti Prajâpati eller skabende Kræfter; disse ti frembringer "*syv*" andre Manuer, eller, rettere, sådan som nogle MSS. angiver det, *Munin*, i stedet for Manûn = "hengivne," eller hellige Væsner, som er de *Syv* Tilstedeværelsens Engle i den

Vestlige religion. Dette mysteriøse tal Syv, født fra den øvre triangel Δ , den sidstnævnte selv, født fra dens apex, eller den universelle sjæls (*Sigè* og *Bythos*) Stille Dybder, er den syvfoldige *Saptaparna* plante, født og manifesteret på jordens mysteriums overflade, fra den trefoldige rod begravet dybt under denne uigennemtrængelige jord. Denne ide er fuldt ud fremlagt i Bind. I. § "Ur Substans og Guddommelig Tanke," som læseren er nødt til omhyggeligt at bemærke, hvis han vil opfange den metafysiske ide involveret i symbolet ovenfor. I mennesket som i naturen, er det, ifølge den cis-Himalayiske esoteriske filosofi (som er den for den *oprindelige* *Manu* Kosmogoni), den syvfoldige inddeling som påtænkes af Naturen hende selv. Det syvende princip (*purusha*) alene er, strengt taget, det guddommelige SELV; for som nævnt i *Manu*, "har Han (Brahmâ) efter at have gennemtrængt de subtile dele af disse seks af umålt udstråling," skabt og kaldt dem frem til "Selv"-bevidsthed eller bevidstheden om det *Ene* SELV (V. 16, ch. i. *Manu*.) Af disse seks, kaldes fem elementer (eller principper, eller *Tattva*, som kommentatoren Medhâtithi mener det) "de uforgængelige atomiske elementer" (v. 27); de er beskrevet i den ovenfor nævnte sektion.

Vi er nu nødt til at tale om Mysterie sproget, det fra de forhistoriske racer. Det er ikke et fonetisk, men et rent billedligt og symbolsk sprog. Det kendes i dens fulde udstrækning af de meget få, og er hos masserne i mere end 5.000 år blevet et absolut dødt sprog. Alligevel kendte de fleste af de lærde Gnostikere, Grækere og Jøder, til det, og brugte det, dog meget forskelligt. Nogle få eksempler kan angives.

På planet ovenfor, Tallet er intet Tal men kun et *intet* — en CIRKEL. På planet nedenfor, bliver det *ét* — som er et ulige tal. Da hvert bogstav i de gamle alfabeter havde dets filosofiske betydning og *raison d'être*, betegnede tallet I hos de Alexandrinske Indviede en *opretstående krop*, et levende stående menneske, han er det eneste dyr som har dette privilegium. Og, ved at tilføje et I til et hoved, så blev det transformeret til et P, et symbol på *paternitet*, på den skabende kraft; mens R betegnede et "bevægende menneske," et på hans vej. Derfor havde PATER ZEUS intet seksuelt eller fallisk hverken i dets lyd eller form i bogstaverne; ej heller havde $\pi\alpha\tau\eta\rho\ \Delta\epsilon\acute{\upsilon}\varsigma$ (se Ragon). Hvis vi nu vender os til det Hebraiske Alfabet, så skal vi se at mens I eller aleph, \aleph , har en tyr eller en Okse som sit symbol, så er 10, det fuldkomne tal, eller *En* fra Kabalaen, til et *Yodh* \aleph (y, i, eller j); og betyder, som det første bogstav i Jehovah, det forplantningsmæssige organ, *og flg.*

De *ulige* tal er guddommelige, de *lige* tal er jordiske, djævelske, og uheldige. Pythagoræerne hadede det tofoldige. Hos dem var det oprindelsen til differentiering, deraf kontraster, disharmoni, eller stof, begyndelsen på ondt. I den Valentinske teogoni, er *Bythos* og *Sigè* (Dybde, Chaos, stof født i Stilhed) de ur tofoldige.

Hos de tidlige Pythagoræere, var duaden imidlertid, den ufuldkomne tilstand som det første manifesterede væsen faldt ned i når det blev afkoblet fra Monaden. Det var punktet hvor fra de to veje — den Gode og den Onde — tvedelte sig. Alt det som havde tve-ansigt eller var falsk blev af dem kaldt "tofoldigt." EN alene var Godt, og Harmoni, fordi ingen disharmoni kan udgå fra et alene. Deraf det Latinske ord *Solus* i relation til en og eneste Gud, Paulus's Ukendte. *Solus*, blev imidlertid meget snart *Sol* — Solen.

Trefoldigheden er således det første af de ulige tal, lige som triangelen er den første af de geometriske figurer. Dette tal er i sandhed *par excellence* tallet for mysterium. For at studere det efter de eksoteriske linjer så er man nødt til at læse Ragon's *Cours Interprétatif des Initiations*; om det esoteriske — Hindu symbollæren for taltegnene; da kombinationerne som blev anvendt for det er utallige. Det er ved de okkulte egenskaber i de tre lige linjer eller sider i Triangelen at Ragon baserede hans studier og grundlagde den berømte murer selskab for Trinosophisterne (de som studerer *tre videnskaber*; en forbedring af de ordinære tre murer grader, givet til de som ikke studerer andet end at spise og drikke ved møderne i deres loger). "De første linjer i triangelen givet begynderen med henblik på studium," skriver grundlæggeren, — "er mineralriget, symboliseret af Tubalc . . . (Tubal-kain). Den anden side som '*kammeraten*' skal meditere over, er *plante* riget, symboliseret ved Schibb .: (Schibboleth). I dette rige begynder *kroppenes formering*. Det er derfor bogstavet G præsenteres radierende foran adeptens øjne (? !) Den tredie side er overladt til mester mureren, som er nødt til at fuldende hans uddannelse ved studiet af *dyre riget*. Det er symboliseret af *Maoben* .: (forrådnelsens Sol)" osv., osv.

Den første faste figur er den *Kvaternære*, symbol på udødelighed. Det er *pyramiden*: for pyramiden står på et trekantet, kvadrat, eller polygonal base, og afsluttes med et punkt på toppen, og giver således triaden og kvaterniteten eller 3 og 4. Det er Pythagoræerne som lærte om forbindelsen og relationen mellem guderne og tallene — indenfor en Videnskab kaldt *arithmomancy*. Sjælen er et tal, siger de, som bevæger sig af sig selv og indeholder tallet 4; og det åndelige og fysiske menneske er tallet 3, da *trefoldigheden* for dem ikke kun repræsenterede overfladen, men også princippet om dannelsen af den fysiske krop. Således var dyrene kun *trefoldigheder*, mennesket alene var en syvfoldighed, *når det var retskaffent*; en *femfoldighed* når det var slemt, for: —

Tallet 5, var sammensat af en tofoldighed og en trefoldighed, hvis tofoldighed kastede alt i den fuldkomne form ud i uorden og forvirring. Det

* Grunden til dette er simpel, og blev angivet i "*Isis Unveiled*." Indenfor geometri, fejler en linje med hensyn til at repræsentere en fuldkommen krop eller figur, ej heller kan to linjer udgøre en påviselig fuldkommen figur. Triangelen alene er den første fuldkomne figur.

fuldkomne menneske, siger de, *var en kvaternær og en trefoldighed*, eller fire materielle og tre immaterielle elementer; hvis tre ånder eller elementer som vi ligeledes finder i 5, når det repræsenterer *mikrocosmos*. Det sidstnævnte er en sammensætning af en tofoldighed direkte relaterende til grovt stof, og af tre Ånder: "fordi 5 er den geniale forening af to Græske accenter ¶ placeret over selvlydene som skal være eller ikke skal være *aspireret*. Det første tegn ॐ kaldes 'Stærk Ånd' eller superior Ånd, Guds ånd aspireret (*spiratus*) og udåndet af mennesket. Det andet tegn ॐ det lavere, er *Kærlighedens Ånd*, der repræsenterer den sekundære Ånd; den tredje omfatter hele mennesket. Den er den *universelle Kvintessens*, den vitale væske eller Liv." (*Ragon.*)

Den mere mystiske mening for de 5 er angivet i den excellente artikel af Hr. Subba Row, i "Five Years of Theosophy" (pp. 110, og *flg.*) — "The Twelve Signs of the Zodiac," hvor i han angiver nogle regler som kan hjælpe den søgende til at efterspore "den dybe betydning i gammel Sanskrit nomenklatur i de gamle Aryanske myter og allegorier." Lad os imens, se hvad der hidtil har været sagt om Capricorn konstellationen i teosofiske publikationer, og hvad der generelt vides om det. Enhver ved at ♄ er det tiende tegn i Zodiakken som Solen går ind i ved vintersolhverv, omkring 21'ende December. Men meget få er de som ved — selv i Indien, med mindre de er indviet — den sande mystiske forbindelse, sådan som vi fortælles det, som synes at eksistere mellem navnene *Makara* og *Kumâra*. Det første betyder et slags amfibisk dyr på en *flabet måde* kaldt 'krokodille,' sådan som nogle Orientalister mener det, og det andet er betegnelsen for Yoginernes store skytshelgener (Se "*Saiva Purânaer*,") Sønnerne fra, og endda ét med, Rudra (Siva); han selv en *Kumâra*. Det er gennem deres forbindelse med Mennesket at *Kumâraerne* ligeledes er forbundet med Zodiakken. Lad os prøve at finde ud af hvad ordet *Makara* betyder.

Forfatteren til "*The Twelve Signs of the Zodiac*," siger at ordet *Makara*, "i sig selv indeholder ledetråden til dets korrekte fortolkning. Bogstavet Ma er ækvivalent med No. 5, og *Kara* betyder hånd. Nu betyder *Thribhujam* på Sanskrit triangel, *bhujam* eller *Karam* (begge synonyme) forstås til at betyde en side. Så *Makaram* eller *Panchakaram* betyder en Pentagon" — den fem-takkede stjerne eller pentagonen repræsenterende menneskets fem lemmer.* I det gamle system, fortælles vi, at *Makara* var det *ottende* i stedet for det tiende tegn.† Det har "til hensigt at repræsentere Universets overflader, og indikerer at Universet er afgrænset af *Pentagoner*," lige som Sanskrit forfatterne "også taler om

* Hvad er meningen med og grunden til denne figur? Fordi, *Manas* er det *femte* princip, og fordi pentagonen er symbolet på Mennesket — ikke kun det fem-lemmede, men snarere det *tænkende, bevidste* MENNESKE.

† Grunden til dette bliver tydelig når Egyptisk symbollære studeres. Se længere fremme.

Ashtadisa eller otte overflader afgrænsende Rummet," således refererende til *loka-palas*, de otte punkter i kompasset (de fire verdenshjørner og de fire mellemliggende punkter) . . . "Fra et objektivt synspunkt er *Mikrocosmos* repræsenteret af den menneskelige krop. *Makaram* kan opfattes som samtidigt at repræsentere både mikrocosmos og makrocosmos, som ydre opfattelses objekter." (pp. 113, 115).

Men den sande esoteriske betydning af ordet "Makara," betyder i sandhed slet ikke "krokodille," selv når det sammenlignes med dyret afbilledet på Hindu Zodiakken. For det har et hoved og for-benene fra en antilope og kroppen og halen fra en fisk. Derfor er det tiende tegn i Zodiakken blev opfattet både som en haj, en delfin, osv.; lige som det er *vahanen* for *Varuna*, Ocean Guden, og kaldes af denne grund, ofte, *Jala-rupa* eller "vand-form." Delfinen var Poseidon-Neptun's vehikel hos Grækerne, og ét med ham, esoterisk; og denne "delfin" er "hav-dragen" lige så meget som Krokodillen fra den Hellige Nil er Horus vehikel, og Horus selv. "Jeg er fisken og sædet for den store Horus fra Kem-our," siger den mumie-formede Gud med krokodillens hoved (*ch. lxxxviii.*, 2, "*Book of the Dead*"). Hos Peratæ Gnostikerne er det *Chozzar* (Neptun), som konverterer den dodekagone pyramide til en sfære, "og maler dens port med mange farver." Han har FEM *androgyn*e tjenere — han er *Makara*, Leviathanen.

Den opstigende Sol anses for at være Gudernes Sjæl sendt for at manifestere sig selv for mennesker hver dag, og krokodillen som opstiger af vandet ved den første solstråle, dette dyr kom til sidst til at personificere en Solar-ild hengiven i Indien, da det personificerede denne ild, eller den højeste sjæl hos Egypterne.

I Purânaerne, forandres antallet af *Kumâraer* i overensstemmelse med allegoriens umiddelbare behov. Med henblik på okkulte formål er deres antal angivet på et sted som syv, derefter som fire, derefter som fem. I *Kurma Purânaen* siges det om dem: "Disse fem (*Kumâraer*), O Brahman, var Yoginer som erhvervede fuldkommen undtagelse fra lidenskab." Selve deres navn viser deres forbindelse med den omtalte konstellation — *Makaraen*, og sammen med nogle andre Purâniske skikkelser forbundet med Zodiakkens tegn. Dette sker for at sløre det som var en af de mest tankevækkende ideogrammer i de oprindelige Templer. De sammenblandes generelt astronomisk, fysiologisk, og mystisk, med et antal Purâniske personager og begivenheder. Knap hentydet til i "*Vishnuen*," så figurerer de i forskellige dramaer og begivenheder gennem alle de andre Purânaer og hellig litteratur; så at Orientalisterne, der er nødt til at samle trådene op hid og did, er endt med at erklære *Kumâraerne* noget som "hovedsageligt skyldes de Purâniske forfatteres fantasi." Men —

Ma, — fortælles vi af forfatteren til "Twelve Signs of the Zodiac" — er *Fem*; *kara*, en hånd med dets fem fingre, lige som også et fem-sidet tegn eller

en *pentagon*. *Kumâraen* (i dette tilfælde et anagram med henblik på okkulte formål) er *fem* indenfor esoterisme, lige som Yogier — fordi de sidste to navne har altid været holdt hemmelige; de er den femte orden af Brahmadevaer, og de femfoldige Chohaner, ved at have de fem elementers sjæl i dem, Vand og Æter er fremherskende, og derfor var deres symboler *både aquatiske og ildagtige*. "Visdom ligger skjult under sofaen på ham som hviler på den gyldne lotos (*padma*) flydende på vandet." I Indien er det Vishnu (en af hvis avatarer var Budha, sådan som hævdede i gammel tid). Prachetasaerne, Nârâyana's tilbedere (som, lige som Poseidon bevægede eller dvælede *over* ikke under vandene), kastet ned i oceanets dybder på grund af deres hengivelse og forblev der i 10.000 år; og Prachetasaerne er *ti* eksoterisk, men *fem*, esoterisk. "Prachetas" er på Sanskrit, navnet på Varuna, vandguden, Nereus, et aspekt af det samme lige som Neptun, er Prachetasaerne således identisk med XΩZZAP (Poseidon's) "*fem* tjenere" hos Peratæ Gnostikerne. Disse kaldes respektivt AOT, AOAI, OTΩ, OTΩAB, "det *femte*, et *trefoldigt* navn (udgørende Syv) var tabt"* — *dvs.*, holdt hemmeligt. Så meget for det "aquatiske" symbol; det "ildagtige" forbindende dem — åndeligt — med det ildagtige symbol. Med henblik på identitets formål, så lad os huske på at lige som Prachetasaernes moder var Savarnâ, Oceanets datter, så var Amphitrite moder til Neptun's mystiske "tjenere."

Nu påmindes læseren om at disse "fem tjenere" er symboliseret både i Delfinen, som havde overvundet den kyske Amphitrite's uvillighed med hensyn til at ægte Poseidon, og i Triton deres søn. Den sidstnævnte, hvis krop ovenover taljen er et menneskes og under det en delfin, en fisk, er, yderligere, yderst mysteriøst forbundet med Oannes, den babyloniske *Dag*, og yderligere også med Vishnu's Avatar (fisk), *Matsya*, begge lærer dødelige *Visdom*. Delfinen blev på grund af dens tjenester, sådan som enhver mytolog ved, placeret blandt constellationerne af Poseidon, og blev hos Grækerne, *Capricornus*, geden, hvis bagdel er en delfins, således vist identisk med *Makara*, hvis hoved også er en antilopes og kroppen og halen en fisks. Dette er derfor Makara's tegn blev født på Kama devaens banner, Hindu guden for kærlighed, i Atharva Veda identificeret med Agni (ild-guden), Lakshmi's søn, som korrekt angivet af Harivansa. For Lakshmi og Venus er ét, og Amphitrite er den tidlige udgave af Venus. Nu er Kama (*Makara-ketu*) "Aja" (den ufødte), og "Âtma-bhu" (den selv-eksisterende), og Aja er LOGOSEN i Rig-Veda, da han vises at være den ENE's første manifestation i den: "Begær opstod først i DEN, som var sindets

* Således siges Brahmâ's *femte* hoved, at blive tabt, brændt til aske af Siva's "centrale øje"; Siva er også *panchânana* "fem ansigtet." Således bevares tallet og hemmeligholdelse fastholdes om den sande esoteriske mening.

ur kim," det "som forbinder entitet med ikke-entitet" (eller Manas, den *femte*, med Atma, den *syvende*, esoterisk) siger Viismændene. Det er *det første stadie*. Det andet, på det følgende manifestationsplan, viser Brahmâ (som vi vælger som repræsentant for alle andre første guder blandt nationerne) forårsagende at fra hans krop udgår hans sind-fødte sønner, "Sanandana og andre," som, i den *femte* "skabelse," og yderligere i den niende (af hensyn til blindgyde) bliver Kumâraen. Lad os afslutte med at påminde læseren om at geder blev ofret til Amphitrite og Nereiderne ved strand-bredden, lige som geder ofres ind til denne dag til Durga Kali, som kun er den *sorte* side af Lakshmi (Venus), den *hvide* side af Sakti; og med at angive hvilken forbindelse disse dyr kan have med Capricornus, hvor i fremstår otte-og-tyve stjerner i form af en ged, en ged som af Grækerne blev transformeret til Amalthæa — Jupiter's foster-moder. Pan, Naturens gud, havde gede fødder, og forandrede sig selv om til en ged ved Tyfon's ankomst. Men dette er et mysterium som forfatteren, som ikke er sikker på at blive forstået, ikke vover at dvæle uddybende over. Således må den mystiske side af fortolkningen blive overladt til den studerendes intuition. Lad os notere en ting mere i relation til det mysteriøse tal fem. Det symboliserer på en og samme tid livets evige Ånd og Ånden for liv og jordisk kærlighed — i den menneskelige sammensætning; og, det inkluderer guddommelig og underverdenens magi, og den universelle og den individuelle kvintessens for væren. Således er, de fem mystiske ord eller selvlyde (*se nedenfor*) ytret af Brahmâ ved "skabelsen," som straks blev *Panchadasa* (visse Vediske hymner, tillagt til denne Gud), i deres skabende og magiske potentialitet, den *hvide* side af de *sorte* Tantriske *fem* "makaraer," eller de fem *m'er*. Konstellationen, "Makara," er tilsyneladende et meningsløst og absurd navn. Alligevel, selv ud over dets anagrammatiske betydning i konjunktion med udtrykket "Kumâra," så har den numeriske værdi for dets første stavelse og dets esoteriske opløsning i *fem* en meget stor og okkult mening i naturens mysterier.

Det er tilstrækkeligt at sige, at da Makara tegnet er forbundet med fødslen af det åndelige "mikrocosmos," og døden eller opløsningen af det fysiske Univers (dets passage ind i den Åndeliges bolig)*; lige så er Dhyan Chohanerne, i Indien kaldt *Kumâra*, forbundet med begge. Desuden er de blevet synonyme med Mørkets Engle, indenfor eksoteriske religioner. *Mara* er Mørkets Gud, den Faldne Ene, og Døden†; og alligevel er det en af Kama's navne, den første gud i Vedaerne, Logosen, hvor fra Kumâraerne udgik, og dette

* "Når Solen passerer væk bag den 30'te grad for *Makara* og ikke længere vil nå *Meenam* (pisces) tegnet så er Brahmâ's nat ankommet." . . .

† I sandhed døden for enhver fysisk ting; men Mara er også den ubevidste fremskynder af det Åndeliges fødsel.

forbinder dem endnu mere med vores "fabelagtige" Indiske Makara, og den krokodillehovede Gud i Egypten.* Krokodillerne i den Himmelske Nil er *Fem*, og Guden Toum, ur guddommen som skaber de himmelske legemer og de levende væsner, frembringer disse krokodiller i hans *femte skabelse*. Når Osiris, "den afdøde Sol," begravnes og går ind i Amenti, så kastes krokodillerne ned i ur Vandenes dyb — "den store Grønne Ene." Når livets Sol opstiger, så gen-fremstår de fra den hellige flod. Alt dette er højest symbolsk, og viser hvordan oprindelige esoteriske sandheder fandt deres udtryk i identiske symboler. Men, som Hr. T. Subba Row sandfærdigt erklærer, "Sløret, som behændigt blev kastet over visse dele af mysteriet forbundet med de (Zodiakale) tegn af de gamle filosoffer, vil aldrig fuldt ud blive afsløret med henblik på underholdning eller oplysning af den uindviede offentlighed."

Ej heller var tallet fem mindre helligt hos Grækerne. Brahmâ's fem ord (*Panchadasa*) er hos Gnostikerne blevet de "Fem Ord" skrevet på Jesus's akâsiske (skinnende) klædning ved hans herliggørelse: ordene ZANA ZANA ΩZZA PAXAMA ΩZAI, oversat af Orientalisterne "klædningen, min styrkes herliggjorte klædning." Disse ord var på deres side, den anagrammatiske blindgyde for de fem mystiske kræfter repræsenteret på den "genopstandne" Indviedes klædning efter hans sidste prøvelse med tre dages trance; de fem bliver først *syv* efter hans *død*, når Adepten bliver den fulde CHRISTOS, den fulde KRIHSNA-VISHNU, *dvs.*, forenet i Nirvana. E't *Delphicum*, et helligt symbol, var yderligere taltegnet *fem*; og hvor hellig det var vises ved den sandhed at Korinterne (ifølge Plutarch) erstattede træ taltegnet i det Delfiske Tempel med en bronze version; og denne blev af Livia Augusta transmutteret om til en *fak-simile* af guld.

I de to ånder er det let at genkende — de Græske accenter eller tegn (;) omtalt af Ragon (*se ovenfor*) — Atma og Buddhi, eller "guddomelig ånd og dets vehikel" (åndelig sjæl).

De *seks* eller "Sekstallet" behandles senere, mens Syvfoldigheden vil blive fuldt ud behandlet i dette binds forløb. (*Se "Syvfoldighedens Mysterier."*)

Ogdoaden eller 8 symboliserer cyklussernes evige og spirale bevægelser, 8'eren, ∞ , og symboliseres på dens side ved Merkurstaven. Den viser Kosmos's regelmæssige åndedrag præsideret over af de otte store guder — de syv fra ur Moderen, den Ene og Triaden.

Derefter kommer tallet ni eller den triple trefoldighed. Det er tallet som genfremstiller sig selv uophørligt i alle former og figurer i

* Osiris kaldes i "*Book of the Dead*" for "*Osiris*, den dobbelte Krokodille." (*Se Kapitel "On the Names of Osiris," cxlii.*) "Han er det gode og det onde Princip; Dagen, og Nat Solen, Guden, og det dødelige menneske." Så vidt Makrocosmos og Mikrocosmos.

enhver multiplikation. Det er tegnet på enhver omkreds, fordi dets værdi i grader er lig med 9, dvs., med $3 + 6 + 0$. Det er et *ondt* tal under visse omstændigheder, og meget uheldigt. Hvis tallet 6 var symbolet på vores klode klar til at blive animeret af *en guddommelig ånd*, så symboliserede 9 vores jord grundlagt af en *ond* eller onskabsfuld ånd.

Ti, eller Dekaden, bringer alle disse tal tilbage til enhed, og afslutter den Pythagoræiske tabel. Deraf denne figur — , *enhed indeni nul* — var symbolet på Guddommen på Universet, og på mennesket. Sådan er den hemmelige mening med "Løven's potes stærke greb, i Juda stammen" mellem de to hænder ("*mester murerens greb*"), hvis samlede antal på fingre er *ti*.

Hvis vi nu giver det Egyptiske kors, eller *Tau*'et vores opmærksomhed, så kan vi opdage at dette bogstav, der er så ophøjet af Egypterne, Grækerne, og Jøderne, er mysteriøst forbundet med *Dekaden*. *Tau*'et er Alfaet og Omegaet i den hemmelige guddommelige Visdom, som er symboliseret af det begyndende og afsluttende bogstav i Thoth (Hermes). Thot var opfinderen af det Egyptiske alfabet, og bogstavet *tau* afsluttede Jødernes alfabet og Samaritanernes, som kaldte dette tegn "afslutningen" eller "fuldkommengørelsen," "kulminationen" og "sikkerheden." Derfor — fortæller Ragon os — at ordene *terminus* (afslutning), og *tectum* (tag), er symboler på ly og sikkerhed, som er en ret så prosaisk definition. Men sådan er den sædvanlige skæbne for ideer og ting i denne verden af åndelig dekadence, hvis ikke også fysiske fremskridt. PAN var en gang *absolut natur*, det ene og STORE-ALT; men da historien fanger et første glimt af ham, er Pan allerede tumlet ned til en markernes *lille gud*, en landlig gud; og historien vil ikke genkende ham, mens teologien gør ham til djævelen. Alligevel viser hans syvpibede fløjte, sindbilledet på naturens syv kræfter, på de syv planeter, de syv musiske toner, på al syvfoldig harmoni, kort sagt, hans ur karakter. Lige så med Korset. Langt tidligere før end Jøderne fremstillede deres gyldne lysestage i templet med *tre* hulninger på en side og *fire* på den anden, og gjorde tallet 7 til et feminint tal for forplantning,* således introducerende

* Reflekterende over Korset, viser forfatteren til "Source of Measures" at denne lyse-stage i templet "var fremstillet sådan at der på hver side var *fire* lys-hulninger; mens der på apex, var *en til fælles* til begge sider, der var rent faktisk *tre* at tælle på den ene side og *fire* på den anden, udgørende tallet 7 i alt efter den selv-samme ide om en tilfælde med kors fremstillingen. Tag en linje på en enhed i bredden og tre enheder lang, og placer den på et skråplan; tag en anden på fire enheder i længden, og læn den op ad denne, fra et modstående skråplan, lavende top enheden på fire i længden til top apex på trianglen. Dette er lysetagens fremstilling. Tag nu linjen med de tre enheder i længden væk og *kryds* den på den med fire enheder i længden, og kors formen er resultatet. Den samme ide er fremlagt i ugens seks dage i Første Mosebog, kronet med den syvende, som blev brugt af sig selv som et grundlag for cirkulær måling" (p. 51).

det falliske element i religionen, så havde de mere åndeligt-sindede nationer gjort korset (som $3, 4 = 7$), til deres mest hellige og guddommelige symbol. Rent faktisk er Cirklen, Korset, og Syv — den sidstnævnte gøres til grundlaget for *cirkulær* måling — de første ur symboler. Pythagoras, som bragte hans visdom fra Indien, efterlod eftertiden et glimt af denne sandhed. Hans skole anså tallet 7 som en sammensætning af tallene 3 og 4, som de forklarede på en dual måde. På planet for den noumenale verden, var triangelen, som den manifesterede Guddoms første undfangelse, dets billede: "Fader-Moder-Søn"; og Kvaterniteten, det fuldkomne tal, var den noumenale, den ideale rod for alle tal og ting på det fysiske plan. I betragtning af Tetraktisens og Tetragrammatonens hellighed, tager nogle studerende, fejl af Kvaternitetens mystiske betydning. Den sidstnævnte var hos de gamle, så at sige, *kun en sekundær* "fuldkommenhed," fordi den kun relaterede til de manifesterede planer. Hvorimod det er *Triangelen*, det Græske *delta*, Δ , som var "den ukendte Guddoms vehikel." Et godt bevis på det ligger i at navnet på Guddommen begynder med Delta. *Zeus* blev skrevet $\Delta\varepsilon\upsilon\varsigma$, af Bœotians,* deraf *Deus* hos Latinerne. Dette i relation til den metafysiske undfangelse, med hensyn til betydningen af Syvfoldigheden *i fænomen verdenen*, men af hensyn til profan eller eksoterisk fortolkning, forandredes symbolikken. *Tre* blev ideogrammet for de *tre materielle elementer* — luft, vand, jord; og fire blev princippet for alt det som hverken er legemligt ej heller sansebart. Men dette blev aldrig anerkendt af de sande Pythagoræere. Betragtet som en sammensætning af 6 og 1, *seksfoldigheden* og *enheden*, var tallet syv det usynlige center, ånden for alting (se senere forklaringen af 6), da der ikke eksisterer en krop med seks linjer udgørende sin form uden en *syvende* findes som et centralt punkt i det (se krystaller og sne-flager i såkaldt *uanimeret* natur). Desuden, sagde de, at tallet syv har hele fuldkommenheden i ENHEDEN — tallenes tal. For lige som absolut enhed er uskabt, og udelt (derfor tal-løst) og intet tal kan frembringe det, lige så er syv: intet tal indeholdt i dekaden kan undfange eller frembringe det. Og det er 4, som tilvejebringer en aritmetisk deling mellem *enheden* og *syv*, da det overgår den førstnævnte med det samme tal (*tre*), lige som det selv overgås af syv, fordi *fire* er lige så mange tal ovenfor *et*, som *syv* er ovenfor *fire*. (Fra et MS. formodet at være af "Skt. Germain.")

"Hos Egypterne var tallet 7 symbolet *på* evigt *liv*," siger Ragon, og tilføjer at det er derfor det Græske bogstav Z, som blot er et dobbelt 7 er begyndelsesbogstavet for *Zaó*, "Jeg lever," og på Zeus, "fader til alle levende."

* Se Liddell's Greek-English Lexicon.

Desuden, var figuren 6 symbolet på Jorden under efteråret og vinteren "sovende" måneder, og figuren 7 under forår og sommer, — da livets Ånd animerede hende på denne tid — den syvende eller centrale grundlæggende Kraft. Vi finder det samme i de Egyptiske myter og symbolet på Osiris og Isis, personificerende Ild og Vand *metafysisk*, og Solen og Nilen *fysisk*. Tallet for det Solare år, 365 i dage, er den numeriske værdi for ordet *Neilos* (Nil). Dette, sammen med Tyren, med Halvmånen og ankh korset mellem dets horn, og Jorden under dets astronomiske symbol — — er de mest falliske symboler i den senere oldtid.

"Nilen var tidens flod med tallet for et år, eller året og en dag (364 + 1 = 365). Den repræsenterede fostervandet fra Isis, Moder Jord, månen, kvinden, og koen, også Osiris's *arbejdssted*, repræsenterende *Tsod Olaum* hos Hebræerne. Denne flods gamle navn var Eridanus, eller det Hebraiske Iardan, med det Koptiske eller gamle Græske suffiks. Dette var døren til det Hebraiske ord Jared, eller '*Kilde*,' eller *Nedstigning* . . . til floden Jordan, som havde den samme mystiske brug hos Hebræerne som Nilen havde hos Egypterne,* den var kilden til nedstigning, og indeholdte livets vand" (Upub. MS.) Den var, for at angive det tydeligt, symbolet på den personificerede Jord, eller Isis, betragtet som livmoder for denne Jord. Dette vises klart nok; og Jordan — floden nu så hellig for Kristne — havde ikke en mere sublim eller poetisk betydning i sig end fostervandet fra månen (Isis, eller Jehovah i hans kvindelige aspekt). Og nu, som vist af den samme lærde, var Osiris solen, og floden Nilen, og det tropiske år på 365 dage; mens Isis var månen, flodsengen for denne flod, eller moder jord "for fødsels energierne, hvor vand var en nødvendighed," lige som også det lunare år på 354 dage, "tids-markøren for drægtigheds perioderne." Alt dette er derfor seksuelt og fallisk, og vores moderne lærde synes ikke at finde noget ud over en fysiologisk og fallisk mening i disse symboler. Ikke desto mindre, skal de tre figurer 365, eller antallet af dage i et solart år, kun læses med den Pythagoræiske Nøgle for at finde en højest filosofisk og moralsk mening i dem. Et eksempel vil være tilstrækkeligt. Det kan læses:

Jorden — animeret af — Livets Ånd.

3. 6. 5.

Ganske enkelt fordi 3 er ækvivalent med det Græske *gamma*, eller Γ, et bogstav som er symbolet på *gaia* (Jorden); mens figuren 6 er symbolet på det animerende eller grundlæggende *princip*, og de 5 er den universelle kvintessens som spredes i enhver retning og danner alt stof. (Skt. Germain's MS.)

* Det have ikke en sådan mening i begyndelserne; ej heller under de tidlige dynastier.

De få fremlagte tilfælde og eksempler afslører kun en lille del af de metoder som bruges for at læse de symbolske ideogrammer og taltegn i oldtiden. Systemet er af en ekstrem og kompleks sværhedsgrad, meget få, selv blandt de Indviede, kunne mestre *alle* syv nøgler. Bør man så, undre sig over, at det metafysiske gradvists svandt væk i den fysiske natur; at Solen, der en gang var symbolet på GUDDOM, mens æonerne gled forbi, kun blev til dens skabende glød; og at det derfor faldt ned til at være et ideogram for fallisk vigtighed? Men det var med sikkerhed ikke de hvis metode var (lige som Platon's) at gå frem fra det universelle ned til det partikulære, som nogensinde kunne være begyndt med at symbolisere deres religioner ved seksuelle sindbilleder! Det er helt sandt, selv om det blev ytret af det inkarnerede paradoks, Eliphaz Lévi, at "mennesket er Gud på Jorden, og Gud er mennesket i Himlen." Men dette kunne ikke, og gjaldt aldrig for den Ene Guddom, kun for DETS inkarnerede strålers Hærskarer, af os kaldt Dhyan Chohaner, af de gamle, Guder; og nu af Kirken transformeret om til djævle på den *venstre*, og til Frelseren på den *højre* side!

Men alle sådanne dogmer groede ud af den ene rod, roden for visdom, som gror og trives i den Indiske jord. Der findes ikke en Ærkeengel som ikke kan blive sporet tilbage til dens prototype i Aryavarta's hellige land. Disse "prototyper" er alle forbundet med Kumâraerne som fremstår på handlingens scene ved — lige som Sanatkumâra and Sananda — at *afvise* at "skabe afkom." Alligevel kaldes de "skabere" af det (tænkende) menneske. Mere end én gang bringes de i forbindelse med Narada — et andet bundt af *tilsyneladende* uoverensstemmelser, alligevel en rigdom af filosofiske læresætninger. Narada er lederen af *Gandharvaerne*, de himmelske sangere og musikere; *esoterisk*, er grunden til dette forklaret ved det faktum at de sidstnævnte (*Gandharvaerne*) er "undervisere af mennesker i de hemmelige videnskaber." Det er dem, som ved "elske kvinderne på Jorden," afslørede skabelsens mysterier for dem; eller, som angivet i Vedaen — er den "himmelske Gandharva" en guddom som generelt vidste og afslørede *himlens og de guddommelige sandheders hemmeligheder*. Hvis vi husker på det som siges om denne klasse af Engle i Enok og i Biblen, så er allegorien tydelig: deres leder, Narada, fører, mens han afviser at avle, mennesker til at blive guder. Desuden, er alle disse, som hævdede i Vedaerne, *Chhandaja* (viljes-fødte) eller inkarnerede (i forskellige Manvantaraer) *ved deres egen vilje*; — og de vises i den eksoteriske litteratur at eksistere tidsalder efter tidsalder; nogle bliver "forbandet til at blive gen-født," andre, inkarnerer som en pligt. Til sidst, lige som Sanakadikaerne, så er de syv Kumâraer som tog hen og besøgte Vishnu på den "Hvide Ø" (*Sveta-dwipa*) øen beboet af Maha Yoginerne — de er forbundet med *Sâkadwipa* og Lemurianerne og Atlantiderne fra den Tredie og Fjerde Race.

Indenfor Esoterisk Filosofi, er Rudraerne (Kumâraerne, Adityaerne, Gandharvaerne, Asuraerne, osv.) de højeste Dhyan Chohaner eller Devaer med hensyn til intelligens. De er dem, som på grund af at de ved selv-udvikling havde erhvervet den *fem-foldige* natur — derfor helligheden ved tallet *fem* — blev uafhængige af de rene *Arupa* devaer. Det er et mysterium som er meget vanskeligt at realisere og forstå korrekt. For, vi ser at de som var "lydige overfor loven" *dømmes*, ligeligt med *oprørerne til at blive genfødt i enhver tidsalder*. Narada, Rishien, forbandes af Brahmâ til uophørlig omvandring på Jorden, *dvs.*, at blive konstant genfødt. Han er en oprører imod Brahmâ, og har alligevel ikke nogen værre skæbne end *Jayaerne* — de tolv store *skabende* guder frembragt af Brahmâ som *hans assistenter i skabelsens funktioner*. For de sidstnævnte, som var tabt i meditation, *glemte* kun *at skabe*; og på grund af dette forbandes de ligeledes af Brahmâ til at blive født i enhver *manvantara*. Og de betegnes stadigvæk — sammen med rebellerne — *Chhandajaer*, eller de født af deres egen vilje i menneskelig form!

Alt dette er meget gådefuldt for en som er ude af stand til at læse og forstå Purânaerne undtagen i deres døde bogstavs betydning.* Derfor ser vi Orientalisterne afvise *at blive rådvilde*, og skærer perpleksitetens Gordiske knude over ved at erklære at hele systemet er "hjernesvind" "fra Brahminsk fantasi og kærlighed til overdrivelse." Men for den studerende af okkultisme, er det hele fyldt med dyb filosofisk mening. Vi efterlader villigt skorpen til de Vestlige Sanskrit-kyndige, men tager essensen af frugten til os selv. Vi gør mere: vi anerkender at i en henseende refererer meget i disse såkaldte "fabler" til astronomiske allegorier om konstellationer, asterismer, stjerner, og planeter. Alligevel, mens *Gandharvaen* i Rig-Vedaen der kan blive angivet at personificere Solens ild, så er *Gandharva devaerne* entiteter både af fysisk og psykisk karakter; mens Apsaraserne (sammen med andre Rudraer) både er *kvaliteter* og *kvantiteter*. Kort sagt, hvis det nogensinde afgâdes, så vil de Vediske Guders teogoni afsløre ufattelige mysterier om Skabelsen og væren. I sandhed siger Parâsara: "Disse tre-og-tredive guddommeligheder eksister tidsalder efter tidsalder, og deres tilsynekomst og forsvinden sker på den samme måde som solen går ned og opstiger igen." (Bog I., xv.)

Der var en gang, da det Østlige symbol for Korset og Cirklen, *Svastikaet*, blev universelt anvendt. Hos den esoteriske (og, for den sags skyld, den eksoteriske) Buddhist, Kinamanden, og Mongolen, betyder det "de 10.000 sandheder." Disse sandheder, siger de, tilhører

* Alligevel vil denne betydning, når den først mestres, vise sig at være det sikre skrin som indeholder nøglerne til den Hemmelige Visdom. Sandt, et skrin så rigeligt ornamenteret at dets pynt fuldstændigt skjuler og gemmer enhver fjeder til at åbne det med, og således får den ikke intuitive til at tro at den ikke har det, og ikke kan have, nogen åbning i sig. Alligevel er Nøglerne der, dybt begravet, alligevel altid til stede for ham som søger efter dem.

mysterierne for det usete Univers og ur Kosmogoni og Teogoni. "Siden Fohat krydsede Ciklen lige som to flamme linjer (horisontalt og vertikalt), så har De Velsignedes hærskarer aldrig fejlet i at sende deres repræsentanter til planeterne som de er sat til at vogte over fra begyndelsen." Det er derfor *Svastikaet* altid placeres — lige som ankh Korset blev det i Egypten — på brystet af de afdøde mystikere. Det findes i hjertet af billeder og på statuer af Buddha, i Tibet og Mongoliet. Det er også *seglet* placeret på de levende Indviedes hjerter, hos nogle, for evigt, brændt ind i kødet. Det er fordi de har holdt disse sandheder ubrudte og intakte, i evig stilhed og hemmeligholdelse ind til den dag, at disse opfattes og læses af deres valgte efterfølgere — nye Indviede — "værdige at blive betroet de ti tusinde fuldkommenheder." Så degraderet, er det imidlertid nu blevet, at det ofte placeres som hovedpynt på "guderne," de hæslige afgudsbilleder af de ugudelige *Bhonerne*, *Dugpaerne* (Troldmændene) i de Tibetanske grænselände; ind til det blev fundet ud af af en *Galukpa* og revet af sammen med "gudens" hoved; selv om det ville være bedre at det var afgudsdyrkerens som blev adskilt fra den syndefulde krop. Det kan dog stadigvæk aldrig tabe dets mysteriøse egenskaber. Kast et retrospektivt blik, og se det brugt ligeligt af Indviede og Seere, lige som af præsterne i Troja (fundet af Schliemann på den gamle bys område). Man finder det hos de gamle Peruvianere, Assyernerne, Kaldæerne, så vel som på væggene i den gamle-verdens kyklopiiske bygninger; i katakomberne i den *Nye* verden, og i de fra den *Gamle* (?), i Rom, hvor det kaldes *Crux Dissimulata*, fordi de første Kristne formodedes at have skjult dem selv og deres religion.

"Ifølge de Rossi, var Svastikaet fra en tidlig tid en favorit udgave af korset *anvendt med en okkult betydning*, som viser at hemmeligheden ikke var et Kristent kors. Et Svastika kors i katakomberne er tegnet på en inskription som læser 'ΖΩΤΙΚΩ ΖΩΤΙΚΗ,' '*Vitalis Vitalia*,' eller 'livets liv.' " *

Men det bedste bevis på korset ælde er det som fremlægges af forfatteren til *Natural Genesis* på side 433.

"Korsets værdi, " siger Hr. Massey, "som et Kristent symbol, formodes at datere fra den tid hvor Jesus Kristus blev korsfæstet. Og alligevel *fremstår i de første seks eller syv århundreder ingen menneske figur på et Kors* i den 'Kristne' *Ikonografi i Katakomberne*. Der er alle udgaver af af korset undtagen — det påståede udgangspunkt for den nye religion. Det var ikke den begyndende udgave, men den endelige udgave af Krucifikset. † I løbet af nogle seks

* Citeret i "*The Natural Genesis*" (p. 427, Vol. I.).

† Helt uafviseligt, hos de Kristne. Hos de før-Kristne symbologer var det, som sagt, Sengen eller Sofaen for Tortur under Indvielses Mysteriet, "Krucifikset" blev placeret horisontalt, på jorden, og ikke oprejst, som på tiden hvor det blev de Romerske galger.

århundreder efter den Kristne æra er grundlæggelsen af den Kristne religion med en korsfæstet Forløser fuldkommen fraværende i Kristen kunst! Den tidligste kendte udgave af den menneskelige figur på korset er krucifikset præsenteret af Pave Gregor den Store til Dronning Theodelinda fra Lombardiet, nu i Skt. Johannes's Kirken i Monza, mens intet billede af den Korsfæstede findes i Roms Katakomber tidligere end det af San Giulio, tilhørende det syvende eller ottende århundrede. . . . Der er ingen Kristus og ingen Korsfæstet; Korset er Kristus selv lige som Stauros korset var en betegnelse og et navn for Horus, den Gnostiske Kristus. Korset, ikke den Korsfæstede, et det essentielle objekt for repræsentationen i denne kunstart, og for tilbedelse i dens religion. Kimen til hele væksten og udviklingen kan blive sporet til korset. Og dette kors er før-Kristent, er pagansk og hedensk, i et halvt dusin forskellige former. Kulden begyndte med korset, og Julian havde ret i at sige at han førte en 'Krig med X'et'; som han tydeligt mente var blevet antaget af A-Gnostikere og Myte-dyrkerne for at fremvise en umulig betydning.* I århundreder stod korset for Kristus, og blev adresseret som om det var et levende væsen. Det blev gjort guddommeligt til at begynde med, menneskeliggjort til sidst."

Få verdens-symboler er mere fyldt med virkelig okkult mening end Svastikaet. Det er symboliseret ved figuren 6; for, lige som denne figur, så peger det i dets konkrete billedsprog, lige som ideogrammet på tallet gør, på Zenit og Nadir, mod Nord, Syd, Vest og Øst; man finder enheden overalt, og denne enhed reflekteret i alle og enhver enhed. Den er sindbilledet på Fohat's aktivitet, på "hjulenes," kontinuerede omløb, og på de Fire Elementer, de "Hellige Fire," i deres mystiske, og ikke alene i deres kosmiske betydning; yderligere, er dets fire arme, bøjet i rette vinkler, som vist andet steds, nært relateret, til de Pythagoræiske og Hermetiske talsystem. En som var indviet i mysterierne om Svastikaets betydning, siger Kommentarerne, "kan med matematisk præcision, spore Kosmos's evolution og hele *Sandhya's* periode, på det." Også "relationen af det Sete til det Usete," og "den første fremavling af mennesket og arterne."

For den Østlige Okkultist bliver TRÆET for Viden i menneskets eget hjertes Paradis, det evige Livs Træ, og har intet at gøre med menneskets dyriske sanser. Det er et absolut mysterium som kun afslører sig selv gennem anstrengelserne fra den fængslede Manas og Egoet på at frigøre dem selv fra slaveri af sanseopfattelse og se, i lyset af den evigt tilstedeværende Virkelighed. For den Vestlige Kabalist, og nu langt mere for den overfladiske Symbolog, ammet i den materialistiske videnskabs dødelige atmosfære, er der kun en hovedforklaring på Korsets mysterier — dets seksuelle element. Selv anderledes spiritualistiske moderne kommentatorer udleder denne egenskab i Korset og Svastikaet, før alle andre.

* Sådan var det, og kunne ikke være anderledes. Julian (Kejseren) var en Indviet, og vidste som sådan udmærket "mysterie-meningen," både metafysisk og fysisk.

"Korset blev brugt i Egypten som en beskyttende talisman og et symbol på reddende kraft. Typhon, eller Satan, findes reelt lænket og bundet til korset. I *Ritualet*, råber Osirianeren, 'Apophis er omstyrtet, deres bånd binder Syden, Norden, Østen, og Vesten, deres bånd er på ham. Har-ru-bah har bundet ham.' * Disse var de fire Verdenshjørners bånd, eller kors. Thor siges at hugge hovedet af Slangen med hans hammer . . . en slags Svastika eller fire-fodet Kors. . . . I Egyptens primitive helligdomme havde Kammerets udformning form som et Kors. † Mathura pagoden . . . Krishna's fødested, blev bygget med en form som et Kors . . ." ‡

Dette er perfekt og ingen kan i dette se denne "seksuelle tilbedelse," som Orientalisterne elsker at ødelægge Paganismens hoved med. Men hvordan med Jøderne, og nogle Hindu sekters eksoteriske religioner, især Vallabacharyaernes riter? For, som det siges, så står Siva-tilbedelsens Lingham og Yoni for højt filosofisk, på trods af dens moderne degenerering, til at blive kaldt simpel fallisk tilbedelse. Men *træet* eller *Kors-*tilbedelsen § hos Jøderne, som blev undsagt af deres egne Profeter, kan næppe undslippe anklagen. "Troldmændenes Sønner," "afkommet fra til ægteskabsbryderen," sådan som Esajas kalder dem (lvii.), undgik aldrig en mulighed for at "belyse dem selv med afgudsbilleder under ethvert grønt træ," som ikke betegner nogen metafysisk rekreation. Det er fra disse *monoteistiske* Jøder at de Kristne nationer har udledt deres religion, deres "guders Gud, den Ene levende Gud," mens de afskyr og håner de gamle filosofers tilbedelse af Guddommen. Lad, på alle måder, sådanne tro på og tilbede Korsets fysiske form.

Men for tilhængerer af den sande Østlige arkaiske Visdom, for ham som i ånden intet tilbeder udenfor den Absolutte Enhed, det altid-pulserende store *Hjerte* som banker overalt, lige som i ethvert atom i naturen, så indeholder hvert sådan et atom kimen hvor fra han kan ophøje Træet for Viden, hvis frugter giver evigt liv og ikke kun fysisk liv alene. For ham er, Korset og Cirklen, Træet eller Tau'et, efter at ethvert symbol som relaterer til disse er blevet anvendt, og læst det ene efter det andet, stadigvæk et dybdegående mysterium i deres Fortid, og det er til denne Fortid alene som han retter sit ivrige blik. Han bekymrer sig lidet om hvorvidt det er frøet hvor

* Apophis eller *Apap* er ondskabens Slange, symbolet på menneskelige lidenskaber. Solen (Osiris-Horus), ødelægger ham, når Apap er besejret, bundet og lænket. Guden Aker, "lederen af porten for Dybet," fra Aker, Solens bolig (xv. 39) binder ham. Apophis er Ra's (lysets) fjende, men den "store Apap er faldet!" udbryder den afdøde. "Skorpionen har ikke skadet din mund," siger han til den besejrede fjende (xxxix. v. 7). Skorpionen er de Kristnes "orm som aldrig dør." Apophis er bundet på *Tauet* eller *Tat*, "sindbilledet på stabilitet." (Se oprejsningen af Tat i *Tatoo*, Ritual xviii.)

† Lige så er krypterne i de cis-Himalayiske regioner hvor Indviede lever, og hvor deres aske er placeret i syv lunare år.

‡ *Natural Genesis*, Vol. I. p. 432.

§ Korset og Træet er identiske og synonyme indenfor symbolære.

for det genealogiske *Træ for Væren*, kaldt Universet gror. Ej heller er de Tre i En, frøets trefoldige aspekt — dets form, farve, og substans — som interesserer ham, man rettere KRAFTEN som styrer dets vækst, den altid mysteriøse, så vel som altid ukendte. For denne vitale Kraft, som får frøet til at spire, brydes åben og skyder med skud, danner derefter stamme og grene, som, på deres side, bøjer sig ned lige som *Aswatthaen's* bug, det hellige Bodhi Træ, kaster deres frø ud, danner rod og fremavler andre træer — det er den eneste KRAFT som har en virkelighed for ham, da det er livets uforgængelige åndedrag. Den paganske filosof søgte efter Årsagen, den moderne er tilfreds kun med virkningerne og søger den førstnævnte i den sidstnævnte. Hvad der er ovenfor ved han ikke, ej heller bekymrer den moderne *A-agnostiker* sig om det: således afvisende den eneste viden hvor på han med fuld sikkerhed kan basere hans Videnskab. Alligevel har denne manifesterede Kraft et svar til ham som søger at fatte den. Ham som i korset ser, Platon's korsstillede cirkel, *Paganeren*, ikke omskæringens antitype, sådan som *Kristne* (Skt.) Augustin gjorde,* anses hermed for at være en hedning af Kirken: af Videnskaben for en vanvittig. Dette fordi, at han mens han afviser at tilbede guden for fysisk skabelse, så tilstår han at han intet kan vide om Årsagen som ligger bag den såkaldte *Første* Årsag, den årsagløse Årsag til denne Vitale Årsag. Ved stiltiende at indrømme Alle-Stedsnærværelsen i den uudgrundelige Cirkel og gøre den til det universelle Postulat hvor på hele det manifesterede univers er baseret, holder Viismanden en ærbødig stilhed med hensyn til det som ingen dødelige mennesker burde vove at spekulere på. "Gud's Logos er menneskets åbenbarer, og menneskets logos (verbet) er åbenbareren af Gud," siger Eliphas Lévi i en af hans paradokser. Til dette ville den Østlige Okkultist svare: — "Imidlertid med denne betingelse, at mennesket bør være dumt på grund af ÅRSAGEN som frembragte både Gud og dets logos. Ellers, bliver han uvægerligt *ødelæggeren*, ikke 'åbenbareren' af den uopfattede Guddom."

Vi er nu nødt til at nærme os et mysterium — Syvfoldigheden i naturen. Måske, vil alt det vi siger, blive tillagt tilfældighed. Vi kan blive fortalt at dette tal i naturen er helt *naturligt* (det siger vi også), og ikke har mere betydning end bevægelsens illusion som danner de såkaldte "Strobiske cirkler." Ingen stor betydning blev tillagt til disse "enkeltstående illusioner" da Professor Sylvanus Thompson fremviste dem ved mødet i British Association i 1877. Ikke desto mindre vil vi gerne lære om den videnskabelige forklaring på hvorfor syv nogensinde skulle danne sig selv som et fremtrædende tal — seks koncentriske cirkler rundt om en syvende, og syv ringe indeni hinanden rundt om et centralt punkt, osv., osv. — i denne *illusion*, frembragt af en svajende underkop, eller enhver anden beholder. Vi angiver løsningen som afvises af videnskaben i sektionen som følger.

* Prædiken 160'ende.

§ XXV.

SYVFOLDIGHEDENS MYSTERIER.

Vi må ikke afslutte denne Del om den Arkaiske Histories Symbolære, uden et forsøg på at forklare den evigt tilbagevendende forekomst af dette i sandhed mystiske tal i ethvert skrift kendt af Orientalisterne. Da enhver religion, fra den ældste til den seneste, påberåber dens tilstedeværelse, og forklarer den baseret ved dens egne grundlag i overensstemmelse med dens egne specielle dogmer, så er det ikke en let opgave. Vi kan, derfor, ikke gøre noget bedre eller mere forklarende arbejde end at give et fugleperspektiv af det hele. Disse hellige tal (3, 4, 7) er de hellige tal for *Lys*, *Liv*, og *Forening* — især i den nuværende manvantara, vores Livs-cyklus; hvor af tallet syv er den specielle repræsentant, eller *Faktor* tallet. Dette skal nu påvises.

Hvis man gik hen og spurgte en Brahmin oplært i Upanishaderne — så fyldt med hemmelig visdom fra gammel tid, hvorfor "han, hvor fra syv forfædre havde drukket juice fra måne-planten, er *trisuparna*," som Bopaveda krediteres med at sige; og hvorfor Somapa Pitrierne skulle tilbedes af Brahminen *trisuparna* — så ville meget få kunne svare på spørgsmålet; eller, hvis de vidste det, så ville de endnu mindre tilfredsstillende ens nysgerrighed. Lad os, derfor, holde fast i hvad den gamle Esoteriske doktrin lærer.

"Da de første 'Syv' fremstod på jorden, så kastede de sæden for alting som der gror på landet ned i jorden. Først kom tre, og fire blev tilføjet til disse så snart som sten blev transformeret til plante. Derefter kom den anden 'Syv,' som, ved at guide planternes Jivaer, frembragte de midterste (mellemliggende) naturer mellem plante og bevægende levende dyr. Den tredje 'Syv' evolverede Chhâyaer. . . . Den femte 'Syv' fængslede deres ESSENS. . . . Således blev mennesket en Saptaparna." (Kommentar.)

A.

SAPTAPARNA.

Sådan er navnet angivet for mennesket indenfor Okkult fraseologi. Det betyder som vist andet steds, en syv-bladet plante, og navnet har stor betydning i de Buddhistiske legender. Lige så havde det, også, under forklædning, i de Græske "myter." Et T, eller **T** (*tau*), dannet fra figuren 7, og det Græske bogstav Γ (*gamma*), var (*se* § "Kors og Cirkel") symbolet på liv,

og på evigt liv: på jordisk liv, fordi Γ (*gamma*) er symbolet for Jorden (*gaia*)*; og på "evigt liv," fordi figuren 7 er symbolet på det samme liv *forbundet med guddommeligt liv*, det dobbelte ideogram udtrykt i geometriske figurer er: —

en triangel og en kvaternitet, det *syvfoldige* MENNESKE'S symbol.

Nu, er tallet *seks* i de gamle mysterier blevet anset for at være et sindbillede på *fysisk natur*. For seks er repræsentationen på de *seks* dimensioner i alle legemer: de *seks* linjer som udgør deres form, nemlig, de fire linjer udstrækkende sig til de fire verdenshjørner, Nord, Syd, Øst, og Vest, og de to linjer for højde og tykkelse som svarer til Zenit og Nadir. Derfor, mens den *seksfoldige* blev anvendt af viismændene om det fysiske menneske, så var den *syvfoldige* for dem symbolet på dette menneske *plus* hans udødelige sjæl.

Ragon angiver en meget god illustration i hans *Maçonnerie Occulte* af den "hieroglyfiske seksfoldighed," sådan som han kalder vores dobbelte ligesidede triangel

. Han viser det som symbolet på sammenblandingen af de "*filosofiske tre* ilde og de *tre* vande, hvoraf resulterer fremavlingen af elementerne for alle ting. Den samme ide findes i den Indiske ligesidede dobbelte triangel. For, selv om den i dette land kaldes Vishnu's tegn, så er det i sandhed alligevel symbolet på Triaden (eller Treenigheden).

For, selv i den eksoteriske angivelse, er den lavere triangel ∇ med apex nedad, symbolet på Vishnu, guden for fugt princippet og vand ("Nârâ-yana," eller det bevægende Princip i Nârâ, vand; †) mens triangeln, med dets apex opad, \triangle er Siva, Princippet for Ild, symboliseret af den trefoldige flamme i hans hånd. (Se bronze statuen af Tripurantika Siva, "Mahadeva ødelægger Tripurasura," ved museet i the India House). Det er disse to overlappede triangler — forkert kaldt "Salomon's segl," som også danner sindbilledet på vores

* Derfor kaldte de Indviede i Grækenland *Tau'et Tavjios*, *gaia's* søn, "udgået fra jorden," lige som *Tityos* i Odysseen 7, 324.

† Se *Mahabhârataen*, f.eks., III., 189, 3, hvor Vishnu siger, "Jeg kaldte vandets navn for *nârâ* i gamle tider, og kaldes derfor *Nârâyana*, for det var altid boligen jeg bevægede mig i" (*Ayana*). Det er i vandet (eller chaos, "fugt princippet" hos Grækerne og Hermes), at det første frø i Universet kastes. " 'Gud's Ånd' bevæger sig på Rummets mørke vande"; derfor gør Thales det til ur elementet og før Ild, som endnu var latent i denne Ånd.

Selskab — som frembringer Syvfoldigheden og Triaden på en og samme tid, og er *De-*
kaden, uanset hvilken vej dette tegn undersøges, da alle ti tal indeholdes der i. For

med punktet i midten eller centrum, er det således , et syvfoldigt tegn; dets triangler betegner tallet 3; de *to* triangler viser tilstedeværelsen af tofoldigheden; trianglerne med det centrale punkt fælles for begge giver kvaterniteten; de seks takker er seksfoldigheden; og det centrale punkt, enheden; *femfoldigheden* spores ved en kombination, som en sammensætning af *to* triangler, det lige tal, og af *tre* sider i hver triangel, det første ulige tal. Dette er grunden til hvorfor Pythagoras og de gamle helligede tallet *seks* til Venus, da "foreningen af de to køn, og stoffets spagyrisering ved triader er nødvendig for at udvikle den avlende kraft, denne frodige egenskab og tendens til reproduktion som er iboende alle legemer."*

Tro på "Skabere," eller Naturens personificerede Kræfter, er i sandhed ingen polyteisme, men en filosofisk nødvendighed. Lige som alle de andre planeter i vores system, har Jorden syv Logoi — de emanerende stråler fra den ene "Fader-Stråle" — PROTOGONOSEN, eller den manifesterede "Logos" — han som ofrer hans Esse (eller kød, Universet) så verden kan leve og ethvert væsen deri have bevidst væren.

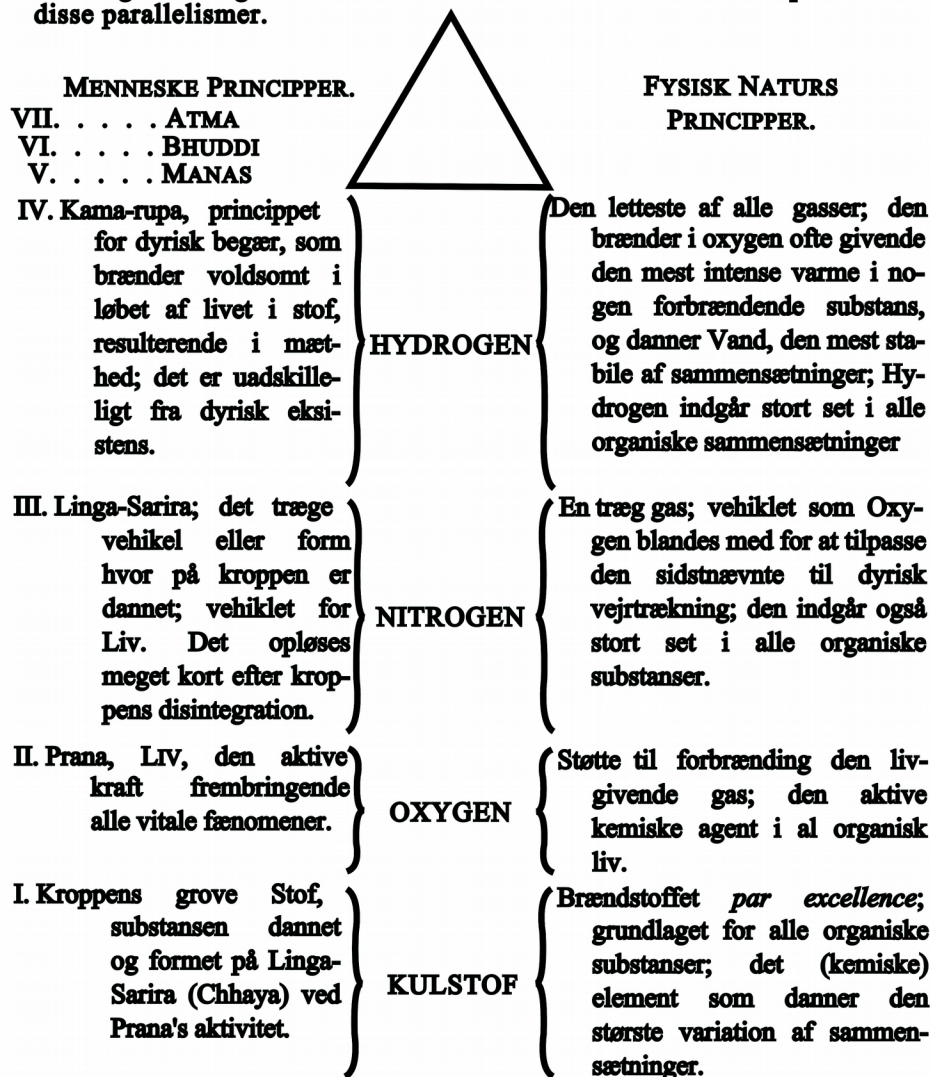
Tallene 3 og 4 er respektivt mandlige og kvindelige, Ånd og Stof, og deres forening er sindbilledet på evigt liv i ånd på dens opstigende bue, og i stoffet som det evigt genopstående element — ved avling og genproduktion. Den åndelige mandlige linje er vertikal | ; den differentierede stof-linje er horisontal; de to danner korset eller + . Den førstnævnte (3'et), er usynligt; det sidstnævnte (4'et), er på planet for objektiv opfattelse. Det er derfor alt stof i Universet, når det analyseres af videnskaben i dets ultimativer, kan reduceres til kun fire elementer — kulstof, oxygen, nitrogen, og hydrogen: og hvorfor de tre primære, de fire's noumenoi, eller graderet Ånd eller Kraft, er forblevet et *terra incognita* og blotte spekulationer, navne, for nøjagtig Videnskab. Hendes tjenere må først tro på og studere de primære årsager, før de kan have håb om at fatte naturen og gøre dem selv bekendt med virkningernes potentialer. Således, mens mennesker af vestlig lærdom havde, og stadigvæk har, de fire, eller stof at lege med, så har de Østlige Okkultister og deres disciple, de store alkymister verden over, hele syvfoldigheden at studere ud fra. † Sådan som disse Alky-

* The "Potency of the Pythagorean Triangles" (Ragon).

† Der er lærde Brahminere som har protesteret imod vores syvfoldige inddeling. De har ret set fra deres eget standpunkt, lige som vi har ret set fra vores. Ladende de

mister angiver det: — "Når de Tre og de Fire kysser hinanden, så forener Kvaterniteten dets midterste natur med Trianglens," (eller Triaden, *dvs.*, overfladen af en af dets plane overflader bliver den andens midter overflade), "og bliver en kube; kun derefter bliver den (den udfoldede kube) vehiklet og tallet for LIVET, Fader-Moder SYVTALLET."

Det følgende diagram vil måske assistere den studerende i at opfatte disse parallelismer.

Nu lærer vi at alle disse tidligste former af organisk liv også fremstår i syvfoldige grupper af tal. Fra mineraler eller "bløde

tre aspekter, eller *supplerende principper* ude af beregningen, så anerkender de kun fire *Upadhier* (baser) inkluderende Egoet — Logosens reflekterede billede i "Karana Sariraen" — og endda "strengt taget . . . kun tre Upadhier." Af hensyn til ren teoretisk metafysisk filosofi, eller meditative formål, så kan disse tre være tilstrækkelige, som vist i Taraka Yoga systemet; men af hensyn til *praktisk okkult lære* er vores syvfoldige inddeling den bedste og letteste. Det er imidlertid, et spørgsmål om skole og valg.

stene som blev hårde" (Stanza) fulgt af de "hårde planter som blev bløde," som er resultatet af mineralet, for "det er fra stenens favn at vegetation fødes" (*Kommentar; Bog IX., F. 19*); og derefter til mennesket — alle de oprindelige modeller i ethvert rige i naturen begynder med at være ætereale, gennemsigtige, hinder. Dette, finder, selvfølgelig kun sted i den første begyndelse af liv. Ved den næste periode konsoliderer de, og ved den *syvende* begynder de at forgrenes til arter, *alle undtagen mennesker*, det første af pattedyrene* i den Fjerde Runde.

Virgil, oplært som enhver poet var, mere eller mindre, i esoterisk filosofi, sang evolution i de følgende toner: —

Principio cælum ac terras, camposque liquentes
 Lucentemque globum lunæ, Titaniaque astra
 SPIRITUS intus alit; totamque infusa per artus
 MENS agitat molem, et magno se corpore miscet.
 Inde Hominum pecudumque genus, etc. † (*Æneid VI.*)

"Først kom tre, eller triangeln." Dette udtryk har en dybdegående betydning indenfor Okkultismen, og den sandhed bekræftes i mineralogi, botanik, og endda indenfor geologien, som det blev påvist i sektionen om "Gammel Kronologi," ved det sammensatte tal syv, de tre og de fire er i det. Salt i opløsning beviser det. For når dets molekyler, ved at klumpe sig sammen, begynder at aflejre sig selv om faste stoffer, så er den første form som de antager af triangler, af små pyramider og kegler. Det er tallet for *ild*, deraf ordet "*pyramider*"; mens den anden geometriske figur i den *manifesterede* Natur er et kvadrat eller en kube, 4 og 6; for, "jordens partikler er kubiske, de fra ild pyramidale" sandelig — (Enfield). Den pyramidale form er den som fyrretræer antager — det mest primitive træ efter bregne perioden. Således begynder de to modsætninger i cosmisk natur — ild og vand, varme og kulde — deres metrografiske manifestationer, den ene ved en trimetrisk, den anden ved et heksagonalt system. For de stjerneformede sne krystaller, er set under et mikroskop, alle og enhver af dem en dobbelt eller en tredobbelt seks-takket stjerne, med en central kerne, lige som en miniature stjerne indeni en større en. Hr. Darwin

* *Protista* er ikke dyr. Læseren bedes at huske på at når vi taler om "dyrene," så menes alene pattedyrene. Crustacea, fiskene, og reptilerne er samtidig med, og de fleste er gået forud for det *fysiske* menneske i denne Runde. Alle var, imidlertid, tvekønnede før pattedyrenes tidsalder i den afsluttende del af de sekundære eller Mesozoiske tidsaldre, *alligevel tættere på de Palæozoiske end den Cenozoiske tidsaldre*. Mindre pungdyrs pattedyr er samtidig med de mægtige reptil monstre i den Sekundære.

† "Først opretholder Guddommeligt Ånd indeni Himlene, jorden og vand områderne, månens kugle og skinnende stjerner og det Evige Sind udspreddt gennem alle dele i naturen, gennemtrænger hele den formidable ramme og blandes med universets vældige krop. *Derfra udgår racen af mennesker og bæster, de vitale principper* af den flyvende slags og monstrene som Oceanet fremavler under dets glatte krystal plan." "Alt udgår fra Æter og fra dets syv naturer" — sagde alkymisterne. Videnskaben kender kun disse som deres overfladiske virkninger.

siger i hans "Descent of Man," p. 164. hvor han viser at beboerne ved kyst-bredden påvirkes meget af tidevandet:—

"De ældste forfædre i Hvirveldyrs Riget . . . betød tilsyneladende af en gruppe af havdyr. . . . Dyr som lever enten omkring det *gennemsnitlige* høj-vande mærke, eller omkring det *gennemsnitlige* lav-vande mærke, passerer gennem en fuld cyklus af tidevands forandringer på to uger. . . . Nu er det en mysteriøs sandhed at i de højere og lavere jordiske Hvirveldyr . . . der har mange normale og abnorme processer en eller flere uger (syvfoldigheder) som deres perioder . . . så som pattedyrs drægtighedsperiode, varigheden af feber," osv. . . . "Duens æg udklækkes på to uger (eller 14 dage); de for fuglen på tre; de for anden på fire: de for gåsen på fem; og de for strudsen på syv." (Bartlett's "Land and Water.")

Dette tal er nært forbundet med månen, hvis okkulte indflydelse altid manifesterer sig selv i syvfoldige perioder. Det er månen som er guiden for den jordiske naturs okkulte side, mens Solen er regulatoren og faktoren for manifesteret liv; (Se også Bind. I., Del II.), og denne sandhed var altid tydelig for Seerene og adepterne. Jacob Boehme, viste sig selv som en stor Okkultist ved at insistere på den grundlæggende doktrin om de syv egenskaber i den evigt eksisterende moder Natur.

Men for at vende tilbage til betragtningen over syvfoldigheden i gammel religiøs symbolik. Til den metrologiske nøgle for Hebræernes symbolik, som numerisk afslører de geometriske relationer i Cirklen (Al-Guddommen) i forhold til Kvadratet, Kuben, Trianglen, og alle de integrale emanationer i det guddommelige område, kan tilføjes den teogoniske Nøgle. Denne Nøgle forklarer at Noa, syndflods-Patriarken, i et aspekt er permutationen af Guddommen (den Universelle Skabende Lov), generelt, med henblik på dannelsen af vores Jord, dens befolkning, og udbredelsen af liv på den.

Ved nu at huske på den Syvfoldige inddeling i guddommelige Hierarkier, lige så i Cosmiske og menneskelige konstitutioner, så vil den studerende let forstå at Jah-Noa er lederen af, og syntesen af den lavere Cosmiske Kvaternitet. Den øvre Sefirotiske, Δ , triade — hvor af Jehovah-Binah (Intelligens) er den venstre, kvindelige, vinkel — emanerer \square Kvaterniteten. Den sidstnævnte som i sig selv symboliserer det "Himmelske Menneske," den kønsløse Adam Kadmon betragtet som abstrakt Natur, bliver en syvfoldighed igen ved fra sig selv at emanere de yderligere tre principper, den lavere jordiske eller manifesterede fysisk Natur, Stof og vores Jord (den syvende er Malkuth, det "Himmelske Menneskes Brud"), danner således ved den højere triade, eller Kether, Kronen, de fulde tal i det Sefirotiske Træ — de 10, Totalen i Enhed, eller Universet. Adskilt fra den højere Triade, er de lavere skabende Sefirot syv.

Det ovenfor nævnte er ikke direkte vores pointe, selv om det er en nødvendig

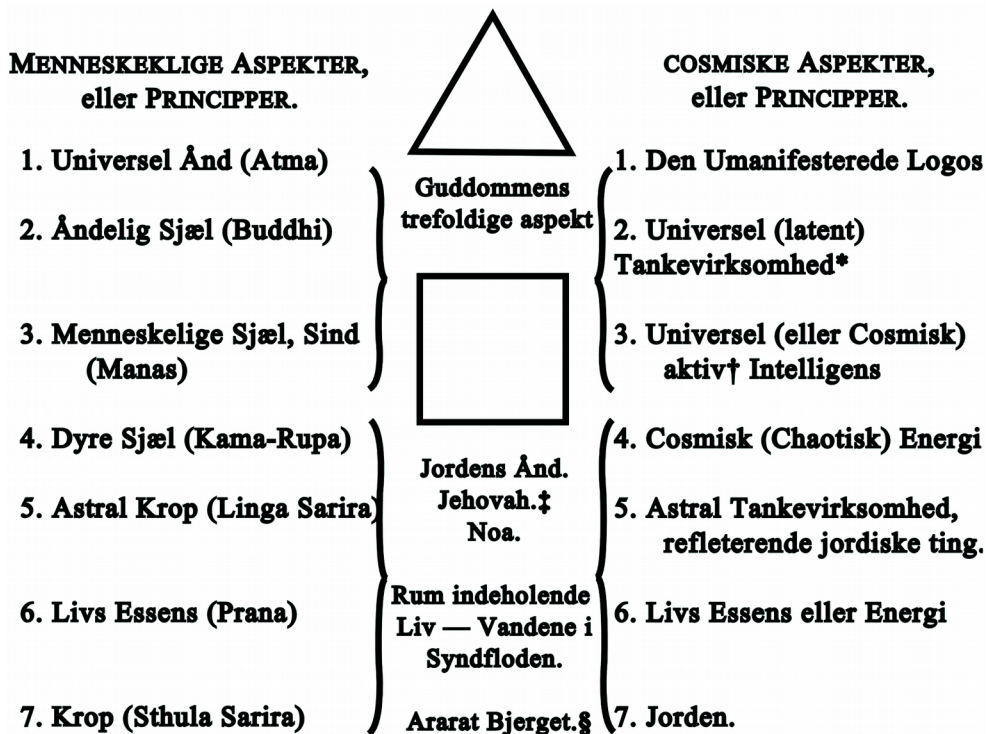
påmindelse for at facilitere forståelsen for det som følger. Spørgsmålet som foreligger er at vise at Jah-Noa, eller Jehovah i den Hebræiske Bibel, den påståede Skaber af vores Jord, af mennesket og alt på den, er: —

(a) Den laveste Syvfoldighed, den Skabende Elohim — i hans Cosmiske aspekt.

(b) Tetragrammaton eller Adam Kadmon, "det Himmelske Menneske" på de Fire bogstaver — i hans teogoniske og Kabalistiske aspekter.

(c) Noa — identisk med Hinduens *Sishta*, den menneskelige sæd, efterladt med henblik på befolkning af Jorden fra en tidligere skabelse eller Manvantara, som udtrykt i Purânaerne, eller før-syndflods perioden som angivet allegorisk i Biblen — i hans Cosmiske egenskab.

Men uanset en Kvaternitet (Tetragrammaton) eller en Triade, så er den Bibleske Skabende Gud ikke de Universelle 10, med mindre de blændes med AIN-SOPH (lige som Brahmâ med Parabrahm), men en syvfoldighed, en af de mange Syvfoldigheder i den Universelle Syvfoldighed. I forklaringen på spørgsmålet som nu foreligger, kan

hans position og status som Noa bedst vises ved at placere 3, , og 4, , ad parallelle linjer med de "Cosmiske" og "Menneskelige" principper. Med hensyn til de sidstnævnte, gøres den gamle familiære klassifikation brug af. Således: —

Som en yderligere påvisning af udtalelsen, lad læseren vende sig til videnskabelige værker. "Ararat = det nedstignings bjerget = אֶרֶץ יַרְדֵּן, *Hor-Jared*. Hatho nævner det ved komposition af *Areth* = אֶרֶץ. Redaktøren

af Moses Cherenensis siger: 'Ved dette, siger de, betegnes *det første sted for nedstigningen* (af arken).' (*Bryant's Anal.*, Vol. IV., siderne 5, 6, 15.) Ved "Berge" bjerg, siger Nork om Ararat: '𐤀𐤓𐤓𐤓, for 𐤀𐤓𐤓𐤓 (*dvs.*, Ararat for Arath) JORDEN, Aramæisk reduplikering.' Her ses det at Nork og Hatho gør brug af den samme ækvivalent for Arath, med betydningen *Jorden*."]]

Noa symboliserer således både *Rod-Manuen* og *Sæd-Manuen*, eller Kraften som udviklede den planetariske kæde, og vores jord, og *Sæd Racen* (den Femte) som blev reddet mens den Fjerdes sidste under-racer gik til grunde — Vaivasvata Manu — tallet Syv vil ses at gentaget ved hvert skridt. Det er ham (Noa), som, lige som Jehovah's permutation, repræsenterer Elohimerne's syvfoldige Hærskare, og er således Faderen eller Skaberen (Bevareren) af alt dyreliv. Deraf versene 2 og 3 fra

* Den Adwaita Vedantiske filosofi klassificerer dette som den højeste treenighed, eller snarere det Trinitariske aspekt af Chinmatra (Parabrahman), forklaret af dem som "Pragna's rene potentialitet" — kraften eller kapaciteten som giver anledning til opfattelse; Chidakasam, det uendelige område eller plan for Universel Bevidsthed; og Asath (Mulaprakriti), eller udifferentieret stof. (Se "*Personal and Impersonal God*" i "*Five Years of Theosophy*.")

† Da differentieret stof eksisterer i det Solare System (lad os ikke berøre hele Kosmos) i syv forskellige tilstande, og Pragna, eller kapaciteten for opfattelse, ligeledes er eksisterende i syv forskellige aspekter korresponderende til syv tilstande af stof, så må der nødvendigvis være syv tilstande af bevidsthed i mennesket; og ifølge den større og mindre udvikling af disse tilstande, blev religionernes og filosofiernes systemer udarbejdet.

‡ Repræsenteret som den jaloux, vrede, turbulente og evigt aktive-gud, hævngherrig, og kun venlig overfor sit udvalgte folk når den bliver formildet af dem.

§ Noa og hans tre Sønner er kollektivt symboler på denne Kvaternitet i mange og forskelligartede anvendelser, Kam er det Chaotiske princip.

]] "*Source of Measures*," p. 65. Forfatteren forklarer, "Bemærk at på Hebraisk, blev *Jared*, Enok's fader udlagt til at være '*bjerg* for nedstigning,' og det siges at være det samme med *Ararat* hvor på *Noa's* kubiske struktur, eller *grundlags målingen* hvilede. *Jared*, er på Hebrarisk 𐤀𐤓𐤓𐤓. Rodudledningerne er de samme som de for *Ararat*, for *ager*, for jord." Lige som ved Hebraisk metrologi, så er "*Jared*, 𐤀𐤓𐤓𐤓, bogstaveligt på Britisk Y R D; derfor findes vores Engelske ord *yard* (og også 𐤀𐤓𐤓𐤓, for *Jah*, eller *Jehovah*, er *rod*) bogstaveligt i *Jared*. Det er bemærkelsesværdigt *Jared's* søn, *dvs.*, *Enok*, levede 365 dage, og det siges om ham af rabbiniske kommentatorer, at år perioden på 365 dage blev opdaget af ham, således igen bringende, *tid og distance* værdier sammen, *dvs.*, *år tid* nedsteg ved koordinering, gennem *yarden*, eller *jared*, som således var dens fader, i eller gennem *Enok*; og sandt nok, $1296 = yard$ (eller *jared*) $\times 4 = 5184$, den karakteristiske værdi for en solar dag, i *trediedele*, som, som nævnt kan betegnes som den *numeriske forælder*, til det solare år" (*ibid.* p. 65). Dette, imidlertid, ved de astronomiske og numerisk Kabalistiske metoder. Esoterisk, er *Jared* den Tredie race og *Enok* den Fjerde — men da han tages væk i live så symboliserede han også de Udvalgte reddet i den Fjerde, mens *Noa* er den Femte fra begyndelsen — familien reddet fra vandene, evigt og *fysisk*.

kapitel vii. i *Første Mosebog*, "Af hvert rent bæst skal du ved syv tage dig, den mandlige (3), og den kvindelige (4); af fugle også fra luften ved syv," osv., osv., fulgt af alle de *syvfoldige* af dage og resten.

B.

TETRAKTISEN I RELATION TIL HEPTAGONEN.

Således er Tallet Syv, som en sammensætning af 3 og 4, faktor elementet i enhver gammel religion, fordi *det er faktor elementet i naturen*. Dets indførelse som standard må retfærdiggøres, og det skal vises at *være par excellence* tallet, for, siden tilsynekomsten af "Esoterisk Buddhism," så er hyppige protester blevet fremført, og tvivl udtrykt med hensyn til rigtigheden i påstandene.

Og lad den studerende her med det samme blive fortalt, at i alle sådanne numeriske inddelinger så indgår det ENE universelle princip, — selv om det refereres til som (den) ene, fordi den er den *Eneste Ene* — aldrig i beregningerne. DET står, i dets karakter som det Absolutte, det Uendelige, og den universelle abstraktion, fuldkommen for SIG SELV og uafhængig af enhver anden Kraft uanset noumenal eller fænomenmæssigt. DET "er hverken stof ej heller ånd; DET er hverken Ego ej heller ikke-Ego; og DET er hverken objekt ej heller subjekt," siger forfatteren til "*Personal and Impersonal God*," og tilføjer: —

"I Hindu filosoffernes sprog er det den oprindelige og evige kombination af Purusha (Ånd) og Prakriti (stof). Lige som Adwaitaerne fastholder at et eksternt objekt kun er resultatet af vores mentale tilstande, så er Prakriti intet mere end en illusion, og Purusha er den eneste virkelighed; den er den ENE eksistens som bliver tilbage i universet af Ideer. Dette . . . er derfor, Adwaitaernes Parabrahm. . . ."

"Selv hvis der var en personlig Gud med sådan noget som en materiel *upadhi* (fysisk basis uanset udgaven), så ville der fra en Adwaita's standpunkt være lige så meget grund til at betvivle hans noumenale eksistens, som der ville være med hensyn til ethvert andet objekt. Efter deres opfattelse, kan en bevidst Gud ikke være oprindelsen til Universet, da hans Ego ville være resultatet af en forudgående årsag, hvis ordet bevidst kun indebærer dens almindelige mening. De kan ikke godtage at *totalsummen af alle tilstande af bevidsthed i Universet* er deres guddom, da disse tilstande konstant forandres, og fordi kosmisk tankevirksomhed ophører under *Pralaya*. Der er kun en permanent tilstand i Universet, hvilket er tilstanden for fuldkommen ubevidsthed, i sandhed ren *Chidakasam* (bevidstheds feltet). Når først mine læsere bliver klar over den sandhed at dette storslåede univers i virkeligheden blot er et mægtigt aggregat af forskellige tilstande af bevidstheder, så vil de ikke være overrasket over at se at den ultimative ubevidsthed betragtes som Parabrahmam af Adwaitaerne."*

Den selv er fuldkommen udenfor menneskelig opfattelse eller beregning, alligevel er dette "mægtige aggregat af forskellige tilstande af bevidsthed" en Syvfoldighed,

* "Five Years of Theosophy," Art. "Personal and Impersonal God."

i dens totalitet sammensat af Syvfoldige grupper; ganske enkelt fordi "kapaciteten for sanseopfattelse eksisterer i syv forskellige aspekter korresponderende til de syv stofflige tilstande" (*ibid*), eller de syv egenskaber, eller tilstande, eller omstændigheder for stoffet. Og, derfor, begynder tallet 1 ned til tallet 7 i de esoteriske udregninger med det første manifesterede princip, som er nummer et hvis vi begynder fra oven, og det syvende hvis vi regner fra ned, eller fra det laveste Princip.

Tetraden er værdsat i Kabalaen, lige som den var det af Pythagoras, som det mest fuldkomne, eller snarere *hellige* tal, fordi den emanerede fra den ene, den første manifesterede Enhed, eller snarere *de tre i en*. Alligevel har den sidstnævnte altid været upersonlig, kønsløs, uopfattelig, dog indenfor de højere mentale opfattelsers mulighed.

Den første manifestation af den evige monade var aldrig ment at skulle stå som et symbol for et andet symbol, det UFØDTE for det Element-fødte, eller den ene LOGOS for det Himmelske menneske. Tetragrammaton, eller Tetraktisen hos Grækerne, er den *Anden logos*, Demiurgen. Tetraden, sådan som Thomas Taylor mente det (*se the "Pythagorean Triangle"*), "er dyret selv hos Platon, der, sådan som Syrianus korrekt observerer, var den bedste af Pythagoræerne; den består i enden af den forståelige triade, som det meget tilfredsstillende vises af Proclus i den tredje bog i hans afhandling om Platon's teologi. Og mellem disse to triader (dobbelt triangel), den ene forståelig, og den anden intellektuel, eksisterer der en anden orden af guder som tager del i begge ekstremer." "Den Pythagoræiske verden," fortæller Plutarch os (i *De anim. procr.*, 1027) "*bestod af en dobbelt kvaternitet.*" Denne påstand bekræfter det som siges om valget, af de eksoteriske teologier, af den lavere Tetraktis. For: — "Den intellektuelle verdens (*Maha's* verden) kvaternitet er T'Agathon, Nous, Psyche, Hyle; mens den for den sanselige verden (af stof), som korrekt er det som Pythagoras mente med ordet Kosmos — er Ild, Luft, Vand, og Jord. De fire elementer kaldes ved navnet *rizomatta*, rødder eller principper for *alle blandede legemer*," dvs., den laver Tetraktis er roden for *illusion* for den stofflige verden; og dette er tetragrammaton hos Jøderne, og den "mysteriøse guddom," som de moderne Kabalister gør så meget ståhej over!

"Således danner tallet *fire* det aritmetiske gennemsnit mellem monaden og *heptaden*, da denne indeholder alle kræfter, både for de produktive og frembragte tal; fordi dette af alle tal under ti, består af et bestemt tal; den dobbelte duade frembringer en tetrade, og tetraden fordoblet eller udfoldet frembringer *hebdomaden* (syvfoldigheden). De to multipliceret ind i sig selv frembringer fire; og vendende tilbage i sig selv frembringes den første kube. Denne første kube er *et frugtbart tal*, grundlaget for mangfoldighed og variation, bestående af to og fire (afhængig af monaden, den *syvende*). Således flyder de to principper for midlertidige ting, *pyramisen* og

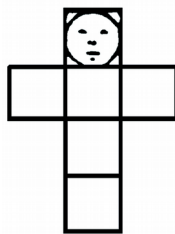
kuben, form og stof, fra en kilde, tetragonen (på jorden) *monaden* (i himlen)" (Se Reuchlin, "Cabala" 1, ii.).

Her viser Reuchlin, den store autoritet i Kabalen, at kuben er *stof*, mens pyramiden eller *triaden* er "form." Hos Hermesianerne bliver tallet fire *kun* symbolet på sandhed *når det forøges til en kube*, som, udfoldet, frembringer syv, som symboliserer de mandlige og kvindelige elementer og elementet for LIV.*

Nogle studerende har brudt deres hjerner med at gøre rede for den vertikale linje, som er mandlig, der i korset (*se nedenfor*) bliver en fire-delt linje — *fire* er det kvindelige tal, mens det horisontale (stoffets linje) bliver tre-inddelt. Men det er let at forklare. Fordi kubens midterste overflade *er* udfoldet *fælles* for både den vertikale og horisontale bom, eller dobbelte-linje, så bliver den så at sige *neutral* grund, og tilhører ingen af dem. Ånds linjen forbliver triadisk, og stof linjen to-foldig — to er et lige og derfor også et kvindeligt tal. Desuden var Pythagoræerne som, ifølge Theon, gav navnet Harmoni til Tetraktisen, "fordi den er en diatessaron in sesquitercia" — af den opfattelse at "kanonens inddeling af monokorden blev frembragt af tetraktisen i *duaden*, *triaden*, og *tetraden*; for den forstår en sesquitercia, en sesquialtera, en todobbelt, en tredobbelt, og en firedobbelt del, hvis sektion er 27." "I det gamle musikalske tonesystem, bestod tetrakorden af *tre* grader eller intervaller, og *fire* udtryk af lyde af Grækerne kaldt diatessaron, og af os en kvart." Desuden varierede, kvaterniteten selv om den var lige, derfor et kvindeligt ("underverdenen") tal, i overensstemmelse med dens form. Dette vises af Stanley (i *Pythag.* p. 61). Tallet 4 blev kaldt

* I det "Hebrew Egyptian Mystery, the Source of Measures," viser Forfatteren (på p. 50) at den udfoldede kubens figur i forbindelse med cirklen . . . "bliver . . . et rigtigt kors, eller *tau* formen, og cirkelns tilknytning til dette sidste giver Egypternes *ankh kors* . . . mens der kun er 6 overflader på en kube, så fremviser repræsentationen af korset som den udfoldede kube, med hensyn til kryds-bommene, *på overfladen af kuben en overflade som fælles for de to* (UDFOLDEDE KUBE) *bomme*, talt som tilhørende hver af dem. . . (dvs., en gang talt horisontalt, og en gang vertikalt) . . . den krydsende bom givende syv i berømte 4, og 3, og 7." Esoterisk på Universet i dets potentielle og at det behøver Ånd til at *abstrakte* triangel er nødt til at slippe sprede sig på tværs af dette stof, grundlag på det tredimensionelle intelligensmæssigt.

Dette nås ved den udfoldede kube. Derfor *ankh* korset ♀ som symbolet på mennesket, forplantning og liv. *Ank* betegnede I Egypten sjæl, liv og blod. Det er det *besjælede*, *levende* menneske, Syvfoldigheden.

Naturens Nøgle-Vogter af Pythagoræerne; men i forening med 3 tallet, som frembragte syv, blev det, det mest fuldkomne og harmoniske tal — *naturen selv*. Fireren var "den Maskuline af den Feminine Form," når den dannede Korset; og Syv er "Månens Mester," for denne planet er tvunget til at forandre hendes udseende hver syvende dag. Det er ved tallet syv at Pythagoras komponerede hans doktrin om Harmonien og Musikken i Sfærene, ved at kalde "en tone" Månen's afstand til Jorden; fra Månen til Merkur en halv tone, derfra til Venus det samme; fra Venus til Solen $1\frac{1}{2}$ tone; fra Solen til Mars en tone; derfra til Jupiter en $\frac{1}{2}$ tone; fra Jupiter til Saturn en $\frac{1}{2}$ tone; og derfra til Zodiakken en tone; således udgørende syv toner, —diapason harmonien. Alle melodier i naturen er i disse syv toner, og kaldes derfor "Naturens Stemme."

Plutarch forklarer (*de Plac. Phil.*, p. 878) at de Achæanske Grækere betragtede tetraden som roden og princippet for alle ting, da den var tallet for elementerne som gav fødsel til alle *skabte* synlige og usynlige ting. Hos brødrene af Rosen Korset, blev Korsets, eller den *udfoldede Kube's* figur, genstand for en udredning i en af Peuret's teosofiske grader, og blev behandlet i overensstemmelse med de grundlæggende principper for lys og mørke, *eller godt og ondt*.

"Den forståelige verden skrider frem ud af det guddommelige sind (eller enhed) på denne måde. Tetraktisen der reflekterede over dens egen essens, *den første enhed, productrix til alle ting*, og på dens egen begyndelse, sagde således: Først en en gang, to to gange, øjeblikkeligt opstår en tetrade, med den højeste enhed på dens top, *og bliver en Pyramis, hvis base er en flad tetrade*, svarende til en øvre flade, hvor på den guddommelige enheds strålende lys producerer formen af ulegemlig ild, på grund af Juno's (stof's) nedstigning til inferiøre ting. Deraf opstår essentielt lys, ikke brændende men illuminerende. Dette *er skabelsen af den midterste verden*, som Hebræerne kalder *den Højeste*, (*deres*) guddoms verden. Den benævnes Olympus, fuldstændig lys, og overfyldt med adskilte former, hvor sædet er for de udødelige guder, '*deum domus alta*,' hvis top er ENHED, dets vægge *treenighed*, og dets overflader *kvaternitet*." (Reuchlin, *Cabala*, p. 689).

"Overfladerne" er således nødt til at forblive en *meningsløs overflade*, hvis den overlades til sig selv. ENHED kun "illuminerende" *kvaternitet*; de berømte lavere fire er også nødt til at bygge en væg for sig selv fra *treenighed*, hvis den ønsker at blive manifesteret. *Tetragrammatonen*, eller Mikroprosopus, er desuden "Jehovah" som med urette for sig selv meget upassende kræver denne "Var, Er, Vil være," nu oversat til denne "*Jeg er den Jeg er*," og fortolket som refererende til den højeste abstrakte Guddom, mens den esoterisk og i fuld sandhed, kun periodisk betyder kaotisk, turbulent, og evigt STOF med alle dens potentialer. For Tetragrammatonen er et med Naturen eller Isis, og er den eksoteriske serie af androgyne guder så som Osiris-Isis, Jove-Juno, Brahmâ-Vâch, eller den Kabalistiske *Jah-hovah*; alle mandlige-kvindelige. Enhver *antropomorfisk* gud, i gamle nationer, sådan som Marcellinus Vicinus udmærket observerede,

får dets navn skrevet med fire bogstaver. Således var han hos Egypterne, *Teut*; Araberne, *Alla*, Perserne, *Sire*; Magerne, *Orsi*; Muhammedanerne, *Abdi*; Grækerne, *Theos*; de gamle Tyrkere, *Esar*; Latinerne, *Deus*; hvor til J. Lorenzo Annaia tilføjer den Tyske *Gott*; den Samaritanske, *Bouh*, osv., osv.

Monadens er en, og et *ulige* tal, derfor kaldte de gamle de ulige, de eneste fuldkomne tal; og — selvisk, måske, alligevel som en sandhed — betragtede dem alle som maskuline og fuldkomne, værende anvendelige om de himmelske guder, mens lige tal, så som to, *fire*, seks, og især otte, som værende kvindelige, blev anset for ufuldkomne, og kun angivet for de *jordiske og underverdenens guddomme*. I hans ottende episke digt, optegner Virgil denne sandhed ved at sige, "*Numero deus impari gaudet*," "Ulige tal glæder guderne."

Men tallet syv, eller *heptagonen*, anså Pythagoræerne for at være et *religiøst og fuldkomment* tal. Det blev kaldt "*Telesphoros*," fordi *via det ledes alt i Universet og menneskeheden til dets afslutning, dvs., dets kulmination (Philo. de Mund. opif.)*. Værende under regering af syv hellige planeter,* viser doktrinen for Sfærerne, fra Lemurien til Pythagoras, at de syv kræfter er af jordisk og sublunar natur, så vel som de syv store Kræfter i Universet, skridende frem og evolverende i syv toner, som er den musikalske skalas syv toner. *Heptaden* (vores Syvfoldighed) blev betragtet "*som tallet på en jomfru, fordi det er ufødt*" (lige som Logosen eller "Ajaen" hos Vedantisterne); "uden en fader eller en moder, *men udgående direkte fra Monaden*, som er oprindelsen og kronen til alle ting." (*Pythag. Triangle*, p. 174.) Og hvis *heptaden* forårsages at udgå direkte fra Monaden, så er det, som det læres i de ældste skolers Hemmelige Lære, det fuldkomne og hellige tal i denne vores Maha-Manvantara.

Syvfoldigheden, eller *heptaden*, var sandelig helliget til mange guder og gudinder; til Mars, med hans syv tjenere, til Osiris, hvis krop blev delt i syv og to gange syv dele; til Apollon (Solen), mellem hans syv planeter, og spillende hymnen til de syv-strålede på hans syv-strengede harpe; til Minerva, den faderløse og den moderløse, og andre.

Cis-Himalayisk Okkultisme med dens *syvning*, og må på grund af at sådan en syvning, betragtes som den ældste, den oprindelige blandt alle. Dette opponeres imod i *nogle* fragmenter efterladt af Neo-Platonister; og de sidstnævntes beundrere, som næppe forstår hvad de forsvarer, siger til os: "Se, jeres forløbere troede kun på et *tredobbelt* menneske, bestående af

* De syv planeter er ikke begrænset til dette tal fordi de gamle ikke vidste om andre, men ganske enkelt fordi de var de oprindelige og ur *huse* for de syv *Logoi*. Der kan blive opdaget ni eller ni-og-fyrré andre planeter dette ændrer ikke ved den sandhed at disse syv alene er hellige.

Ånd, Sjæl, og krop. Iagttag, at Taraka Raja Yogaen i Indien begrænser denne inddeling til 3, vi, til 4, og Vedantisterne til 5 (koshaer)." Til dette, spørger, vi i fra den Arkaiske skole: —

Hvorfor siger den Græske poet så at "*det er ikke fire* men SYV som synger prisningen til den Åndelige Sol," 'ΕΠΙΤΑΜΕ? Han siger —

"Syv tonende bogstaver synger prisning om mig,
Den udødelige Gud, den Almægtige guddom."

Hvorfor bliver den *treenige* IAO (Mysterie Guden) yderligere kaldt den "firefoldige," og alligevel forekommer triaden og tetradiske symboler under et forenet navn hos de Kristne — Jehovahen med de syv bogstaver? Hvorfor er Eden (den Pythagoræiske *Tetraktis*) yderligere identisk med tallet 7 i det Hebraiske Shebâ; eller, sådan som Hr. G. Massey angiver det, "tagende en ed var synonym med 'at syve,' og de 10 udtrykt af bogstavet *Yod*, var IAO-SABAOTH's fulde tal, den ti-bogstavede Gud"? I Lucian's *Auction*, spørger Pythagoras, "Hvordan udregner du? " Svaret er, "En, To, Tre, Fire." "Der, ser du," siger Pythagoras, "i *det du opfatter som FIRE* er der Ti; derfor, *en fuldkommen triangel og vores Ed* (tetraktis, *fire!*)," eller Syv. Hvorfor siger Proclus i *Timæus*, c. iii. — "Faderen til de gyldne vers fejrer Tetraktisen som den stedsevarende naturs kilde"?

Ganske enkelt fordi disse Vestlige Kabalister som citerer de *eksoteriske* beviser mod os ikke har nogen ide om den virkelige *esoteriske* mening. Fordi alle de gamle Cosmologier — de ældste Cosmografer hos de to ældste folk i den Femte Rod Race, Hindu Aryanerne og Egypterne, tilføje de tidlige Kinesere til dem (levn fra den Fjerde eller Atlantiske Race) — baserede helheden af deres mysterier på tallet 10: den højere triangel står for den usynlige og metafysiske verden, de lavere tre og fire, eller *Syvfoldigheden*, for den fysiske bolig. Det er ikke den Jødiske Bibel som bragte tallet syv i forgrunden. Hesiod bruger ordene "Den syvende er den hellige dag," før "Moses's" Sabbat nogensinde var blevet hørt om. Brugen af tallet syv var aldrig afgrænset til en enkelt nation. Dette godt bevidnet af de syv vaser i templet for Solen, nær Babion ruinerne i det Øvre Egypten; de syv ilde brændte kontinuert i årevis foran Mithra altrene; de syv hellige helligdomme hos Araberne; de syv halvøer, de syv øer, de syv have, bjerge, og floder i Indien; og i *Zohar* (Se *Ibn Gebirol*); de Jødiske Sefiroter fra de *Syv* udstrålinger; de syv Gotiske guddomme, de syv verdener hos Kaldæerne og deres syv Ånder; de syv konstellationer nævnt af Hesiod og Homer; og alle endeløse syvere som Orientalisterne finder i ethvert MS. de opdager.

Det som vi vil sige til sidst er dette: Nok er blevet fremlagt med henblik på at vise hvorfor de menneskelige principper var og er inddelt i

syv i de esoteriske skoler. Gør det til *fire*, og det vil enten efterlade mennesket minus hans lavere jordiske elementer, eller, hvis betragtet fra et fysisk standpunkt, gøre ham til et sjælløst dyr. Kvaterniteten må være den højere eller den lavere — den himmelske eller den jordiske Tetraktis: for at blive forståelig i forhold til læren indenfor den esoteriske *gamle* skole så skal mennesket anses for at være en Syvfoldighed. Dette blev så godt forstået, at selv såkaldte Kristne Gnostikere havde antaget dette hævdundne system (*Se § om "De Syv Sjæle"*). Dette forblev en hemmelighed i lang tid da, som forventet, ingen MSS. på denne tid omtalte det klart nok til at tilfredsstille skeptikeren. Men til undsætning kommer vores tidsalders litterære nysgerrighed — det ældst og bedst bevarede evangelium blandt Gnostikerne, *Pistis Sophia* ΠΙΣΤΙΣ ΣΟΦΙΑ. For at gøre beviset absolut fuldenendt, så vil vi citere fra en autoritet (C. W. King) — den eneste arkæolog som fik et svagt glimt af denne udførlige doktrin, og den bedste forfatter i samtiden over Gnostikerne og deres gemmer.

Ifølge dette ekstraordinære stykke religiøs litteratur — et sandt Gnostisk fossil — er den menneskelige Entitet den Syvfoldige stråle fra den Ene,* lige som vores skole lærer det. Den er sammensat af syv elementer, hvoraf fire er lånt fra de fire Kabalistiske manifesterede verdener. Således "får det fra Asien *Nephesh* eller sædet for fysiske begær (også, vitalt åndedrag); fra Jezirah, Ruachen, eller sædet for lidenskaber (? !); fra Binah, *Neshamah*, og fra Aziluth erhverver den *Chaiah*, eller princippet for åndeligt liv;" (King). "Dette ser ud til at være en tilpasning af den Platoniske teori om Sjælen der erhverver dens respektive evner fra Planeterne i dens nedadgående fremskridt gennem deres Sfærer. Men *Pistis-Sophia*, angiver med dens sædvanlige dristighed, denne teori i en meget mere poetisk form (§ 282). " Det *Indre Menneske* udgøres ligeledes af *fire* sammensætninger, *men disse suppleres med Sfærens oprørske Æoner*, værende *Kraften* — en partikel af det Guddommelige lys ("*Divinæ particula auræ*") alligevel overladt i dem selv; *Sjælen* (den femte) "dannet ved tårene i deres øjne, og deres pinslers sved; den *Αντίμιμον Πνεύματος*, *Åndens efterligning* (tilsyneladende svarende til vores Samvittighed), (*den sjette*); og til sidst *Μοίρα*, *Skæbnen*† (Karmisk Ego), hvis

* De Syv Energi Centre evolveret, eller gjort objektive ved Fohat's handling på det ene element; eller, rent faktisk, det "Syvende Princip" i de Syv Elementer som eksisterer gennem manifesteret Kosmos. Vi kan her påpege at de i sandhed er Kabalisternes Sefirot; den "Hellige Ånds Syv evner" i det Kristne system; og i en mystiske henseende, Devaki's syv børn eller sønner dræbt af Kamsa før hendes fødsel af Krishna. Vores syv principper symboliserer alle disse. Vi er nødt til at skille os fra dem før vi kan nå *Krishna* eller *Kristus-tilstanden*, den af *Jivanmukta*, og centrere os selv fuldkommen i den højeste, den Syvende eller den ENE.

† *Μοίρα*, er skæbne, ikke "Forudbestemmelse," i dette tilfælde, da det er en betegnelse, ikke et rigtigt navneord. (Se Wolf's overs. i *Odysseen* 22, 413). Men *Moirā*, Skæbnegudinden, er en guddom

hvis opgave det er at føre mennesket til afslutningen som er udpeget til ham; hvis han var nødt til at dø ved ilden, for at føre ham til ilden, hvis han var nødt til at dø ved et vildt dyr, for at føre ham til det vilde dyr, osv.)* — den SYVENDE!

C.

DET SYVFOLDIGE ELEMENT I VEDAERNE.

DE BEKRÆFTER DEN OKKULTE LÆRE OM DE SYV KLODER
OG DE SYV RACER.

Vi er nødt til at gå til selve kilden af historisk information, hvis vi ønsker at bringe vores bedste bevis for at bevidne de formulerede sandheder. For, selv om de er fuldkommen allegoriske, så er Rig-Veda hymnerne ikke desto mindre tankevækkende. Sûrya's (Solens) syv stråler angives deri parallelt til de Syv Verdener (i enhver planetarisk kæde), til himlenes og jordens syv floder, de førstnævnte er de syv skabende Hærskarere, og de sidstnævnte de Syv mennesker, eller oprindelige menneskelige grupper. De Syv gamle Rishier — forfædrene til alt som lever og ånder på jorden — er Agni's syv venner, hans syv "heste," eller syv "HOVEDER." Den menneskelige race er udgået fra ild og vand, hævdes det allegorisk; formet af FÆDRENE, eller forfader-offerpræsterne, fra Agni; for Agni, Aswinerne, Adityaerne (*Rig-Veda III.*, 54, 16, *II.*, 29, 3, 4), er alle synonyme med denne "offerpræst," eller fædrene, forskelligartet kaldt *Pitar* (*Pitrier*, fædre), *Angiraserne*† (*Ibid*, 1, 31, 17, 139, og *flg.*), *Sâdhyaerne* "guddommelige offerpræster," de mest okkulte af alle. De er kaldes alle *deva putra rishayah* eller "Gud's Sønner" (*X.*, 62; 1, 4). "Offerpræsterne," er desuden, kollektivt den ENE offerpræst, gudernes fader, Visvakarman, som udførte den store Sarva-Medha ceremoni, og afsluttede med at ofre ham selv. (Se Rig-Vediske Hymner.)

"som lige som 'Αἴσα giver alle deres del af godt og ondt," og er derfor *Karma* (Se Liddell). Med denne forkortelse, menes der *subjektet for Skæbnen eller Karma*, SELVET eller Ego, og det som er genfødt. Ej heller er *Ἀντίμιμον Πνεύματος* vores samvittighed, men vores *Buddhi*; ej heller er det atter "*forfalskning af Ånden*" men "modelleret efter," eller en *pendant* til Ånden — som *Buddhi* er, som *Atma's* vehikel (Se *Ar. Theism*, 17 og Liddell's definitioner).

* C. W. King's *Gnostics*, p. 38.

† Prof. Roth (i Peter's Lexicon) definerer *Angiraserne* som en mellemliggende race af højere væsner mellem guder og mennesker; mens Prof. Weber, ifølge hans uvægerlige sædvane med hensyn til at modernisere og antropomorfisere det guddommelige, i dem ser de oprindelige præster i den religion som var fælles for de Aryanske Hinduer og Persere. Roth har ret. "*Angiraserne*" var en af navnene på *Dhyanierne*, eller *Deva underviserne* ("guru-deva"), fra den sidste Tredie, den Fjerde, og endda fra den Femte Races Indviende.

I disse Hymner kaldes det "Himmelske Menneske" *purusha*, "Mennesket," (X. 90, 1) hvor fra Virâj blev født (X. 90, 5); og fra Virâj, det (dødelige) menneske. Det er Varuna (nu trukket væk fra hans sublime position til at være leder for herrer-Dhyanierne eller Devaerne) som regulerer alle naturlige fænomener, som "skaber en vej til Solen, for den at følge." Himmelrummets syv floder (de nedstigende skabende guder) og jordens syv floder (de syv oprindelige menneskeheder) er under hans kontrol, sådan som det vil ses. For ham som bryder Varuna's love (Vratâni, "naturlige handlings-forløb," aktive love) straffes af Indra (X. 113, 5), den magtfulde Vediske gud, hvis *Vratâ* (lov eller kraft) er større end *Vratâni* hos nogen anden gud.

Således, kan Rig Vedaen, den ældst kendte af *alle de kendte* gamle optegnelser, vises at bekræfte de okkulte læresætninger i næsten alle henseender. Dets hymner — optegnelser skrevet af de tidligste Indviede i den Femte (vores race) med hensyn til ur læresætningerne — taler om de Syv Racer (to mangler endnu at komme) ved at allegorisere dem med de "syv strømme" (1, 35, 8); og om de Fem Racer ("*pânca krishtâyah*") som allerede beboede denne verden (*ibid*) i de fem regioner "*pânca pradical*" (IX, 86, 29), lige som også i de *tre kontinenter* som var til. *

Det er kun de lærde som vil mestre den hemmelige mening med *Purushasukta* (hvor i den moderne Orientalists intuition har valgt at se "en af de allerseneste hymner i Rig-Vedaen"), som kan gøre sig håb om at forstå hvor harmoniske dens læresætninger er og hvor meget de bekræfter de Esoteriske doktriner. Man skal i alle deres metafysiske menings uklarheder studere relationen i den mellem det (Himmelske) menneske "Purusha," OFRET med henblik på frembringelsen af Universet og alt i det (*Se Visvakarman*), og det jordiske dødelige menneske (*Hymne X. 20, 1, 16*), før man bliver klar over den skjulte filosofi i dette vers: —

"15. Han ("Menneske," *purusha*, eller Visvakarman) havde syv indsluttede brændestykker, og *tre gange syv* lag af brænde; da guderne udførte offeret, så bandt de Mennesket som offer" Dette relaterer til de tre Syvfoldige ur Racer, og viser Vedaernes ælde, sandsynligvis i dens ældste *orale* lære, ikke kendte til noget andet; og også

* Tre nedsunkne, eller på anden måde ødelagte, kontinenter — det første "kontinent" i den Første Race overlevende til det sidste og eksisterer den dag i dag — er i den okkulte Doktrin, beskrevet som det *Hyberboreanske*, det *Lemuriske* (antagende navnet som nu kendes af Videnskaben), og det *Atlantiske*. Det meste af Asien kom frem fra vandene efter Atlantis ødelæggelse; Afrika kom endnu senere, mens Europa er det femte og sidste — dele af de to Amerikaer er langt ældre. Men om disse, mere senere. De Indviede som optegnede Vedaerne — eller Rishierne fra vores Femte Race — skrev på en tid hvor Atlantis allerede var gået ned. Atlantis er det fjerde kontinent som *fremkom*, men *det tredie som forsvandt*.

til menneskehedens syv ur grupper, lige som Vivaskarman repræsenterer den guddommelige menneskehed kollektivt.*

Den samme doktrin findes reflekteret i de andre gamle religioner. Den kan, og må være kommet forvrænget ned og fejlfortolket, som i tilfældet med Parsierne, som læste om den i deres Vendidad og andre steder, uden at forstå hentydningerne de indeholder mere end Orientalisterne gør; alligevel nævnes doktrinen tydeligt i deres ældste værker. (Se listen over de syv *sfærer* ikke — ikke "*jordens Karshvare*," som ment — i Fargard XIX., 30). Men se længere fremme.

Sammenlignende den esoteriske lære med James Darmesteters fortolkninger (the Vendidad, redigeret af Prof. Max Müller), kan man med et blik se hvor fejlen gøres, og årsagen som frembragte den. Passagen løber således: —

"Den Indo-Iranske Asura (Ahura) blev ofte opfattet som syv-foldig; ved legen med visse mytiske (?) formler og kraften i visse mytiske (?) tal, var de Indo-Iranske forfædre blevet ledt til at tale om syv verdener,† og den Højeste Gud som ofte blev angivet som syv-foldig, så vel som verdenerne som han herskede over." (Se fodnoten). "De syv verdener blev i Persien jordens syv Karshvare: jorden er inddelt i syv Karshvare, hvor kun en af dem er kendte og tilgængelig for mennesket, den som vi bor på, nemlig, Hvaniratha; som svarer til at sige at der er syv jorde.‡ Parsi mytologi kender også til syv himle. Hvaniratha selv er inddelt i syv himmelstrøg. (Orm. Ahr. § 72. "*Vendidad Introd. p. lx.*")" og den samme inddeling og doktrin findes i det ældste og mest hædrede af Hindu

* Ej heller er denne arkaiske lære så meget *uvidenskabelig*, fordi en af de største naturalister i vores tid — den afdøde Professor Agassiz — godtog menneskehedens mangfoldige geografiske oprindelse, og støttede det til afslutningen af hans liv. Menneskeartens enhed blev godtaget af den berømte professor fra Cambridge (U.S.A.) på samme måde som Okkultisterne gør det — nemlig, i betydningen af deres essentielle og oprindelige homogenitet og deres oprindelse fra den en og samme kilde: — *f.eks.*, afstammer Negroide, Aryanere, Mongoler, osv., alle på den samme måde og fra de samme forfædre. De sidstnævnte var alle af én essens, alligevel differentieret, fordi de tilhører syv planer som adskilte sig i graden dog ikke i typen. Den oprindelige fysiske forskel blev, senere hen, kun lidt mere fremhævet af de geografiske og klimatiske tilstande. Dette er selvfølgelig ikke Agassiz's teori, men den esoteriske version. Den diskuteres fuldt ud i *Tillæget* (Del III.)

† De syv verdener er, siges det, de syv *sfærer* i kæden, hver af dem præsideret over af en af de "Syv store guder" fra hver religion. Da de sidstnævnte blev degraderet og antropomorfiseret, og de metafysiske ideer blev næsten glemte, blev syntesen eller det højeste, den syvende, adskilt fra resten, og denne personifikation blev den *ottende* gud, som monoteisme prøvede at forene men — fejlede. I ingen eksoterisk religion er Gud i virkeligheden én, hvis det analyseres metafysisk.

‡ De seks usynlige kloder i vores kæde er både "verdener" og "jorde" sådan som vores egen, dog usynlige. Men hvor kunne de Seks usynlige *jorde* være på *denne* klode?

skrifterne — Rig-vedaen. Omtale gives deri af seks verdener, *foruden vores jord*: de seks *râjamsi* ovenfor *prithivi* — jorden, — eller "denne" (idàm) som i opposition til det som ligger *fjernt* (dvs., de seks kloder på de tre andre planer eller verdener). (Se *Rig-veda I. 34, III. 56; VII 10, 411, og V., 60. 6*).

Kursiverne er vores for at påpege læresætningernes identitet med de i den esoteriske doktrin, og den begåede fejl. Magerne eller Mazadeanerne troede kun på det andre folk troede på; nemlig, på de syv "verdener" eller kloder i vores planetariske kæde, hvoraf *kun en* er tilgængelig for mennesket (i den nuværende tid), vores Jord; og i den successive tilsynekomst og ødelæggelse af syv kontinenter eller jorde på denne vores klode, var hvert kontinent inddelt, til ihukommelse af de syv kloder (en synlig, seks usynlige), i syv øer eller kontinenter, "syv himmelstrøg," osv., osv. Dette var almindelig tro i disse dage da den nu Hemmelige Lære var åben for alle. Det er denne mangfoldighed af lokationer i Syvfoldig inddeling, som fik Orientalisterne (desuden, ført på afveje, ved begge af de uindviede Hinduers og Parsiers glemsel om deres oprindelige doktriner) til at føle sig så forundret over dette altid-gentagne syv-foldige tal, med hensyn til at anse det for at være "mytisk." Det er denne glemsel om de første principper som har ført Orientalisterne væk fra det rette spor og fået dem til at begå de største bommerter. Den samme fejl findes i definitionen af Guderne. De som er uvidende om de tidligste Aryaneres esoteriske doktrin, kan aldrig korrekt assimilere eller forstå den metafysiske mening indeholdt i disse VÆSNER.

Ahura Mazda (Ormazd) var lederen og syntesen af de syv *Amesha Spentas* (eller Amshaspendere), og, derfor, en Amesha Spenta ham selv. Lige som "Jehovah-Binah Arelim" var lederen og syntesen af Elohim og intet andet; lige så var Agni-Vishnu-Sûrya syntesen og lederen, eller fokuset hvor fra, de Syv Stråler, de syv ildtunger, de syv planeter eller guder blev emaneret i det fysiske så vel som i det metafysiske, fra den Åndelige lige som fra den fysiske Sol. Alle disse blev højeste guder og *den ENE GUD*, men kun efter tabet af de oprindelige hemmeligheder, nedsænkningen af Atlantis, eller "Oversvømmelsen," og okkupationen i Indien af Brahmanaerne, som søgte sikkerhed i Himalayaernes toppe, da selv de højeste højsletter i det som nu er Tibet blev nedsænket for en tid. Ahura Mazda adresseres kun som "den Mest Lyksalige Ånd, Skaber *af den legemlige Verden*" i Vendidad. "Ahura Mazda" betyder i sin bogstavelige oversættelse den "Viise Herre" (*Ahura* "herre," og *Mazda* "viis"). Desuden forbinder dette navn *Ahura*, på Sanskrit *Asura*, ham med *Manasaputraerne*, Visdommens Sønner som grundlagde det sindløse menneske, og begavede ham med hans sind (*manas*). Ahura (asura) kan blive udledt fra roden *ah* "at være," men i dens primære betydning er det hvad den Hemmelige Undervisning viser at den er.

Når geologien vil have fundet ud af hvor mange tusinder af år siden det Indiske Oceans forstyrrede vande nåede det højeste plateau i Central Asien, da det Kaspiske Hav og den Persiske Golf var ét med det, kun der vil de kende den Aryanske Brahminske nations alder, og tiden for dens nedstigning til Hindostan's marker, som den gjorde det årtusinder senere.

Yima, det såkaldte "første menneske" i *Vendidad*, tilhører lige så meget som hans tvillingebroder Yama, Vaivasvata Manu's Søn, to epoker i den Universelle Historie. Han er "Forfaderen" til den Anden menneskelige Race, derfor personificeringen af Pitriernes skygger, og fader til Menneskeheden *efter syndfloden*. Magerne sagde "Yima," lige som vi siger "menneske" ved omtale menneskeheden. Den "smukke Yima," den første dødelige som konverserer med Ahura Mazda, *er det første "menneske" som dør* og forsvinder, ikke den første som er født. "Vixanghat's Søn," var, lige som Vaivasvata's Søn, det symbolske menneske, som indenfor esoterismen stod som repræsentanten for de *første tre racer* og den kollektive Forfader der til. Af disse racer døde de første to aldrig* men forsvandt kun, absorberet i deres afkom, og den tredje kendte kun døden hen mod dens afslutning, efter adskillelsen af kønnene og dets "Fald" ned i forplantning. Dette hentydes der klart til i II. Fargard i *Vendidad*. Yima afviser at blive bæreren af Ahura Mazda's lov, og siger "Jeg blev ikke født, jeg blev ikke oplært i at være prædiker og bærer af din lov." Og derefter beder Ahura Mazda ham om at få hans mennesker til at forøges og "våge over hans verden" (3 og 4).

Han afviser at blive Ahura Mazda's præst, fordi han er *sin egen præst og offerpræst*, men han godtager det andet forslag. Han angives at svare: —

"Ja! . . . ja, jeg vil herske og våge over din verden. Der skal, mens jeg er Konge, hverken være kold vind ej heller brændende vind, *hverken sygdom ej heller død*."

Derefter bringer Ahura Mazda ham en gylden ring og en poniard, sindbilleder på herskermagten, og under Yima's herredømme —

"Gik tre hundrede *vintre* forbi, og jorden blev *genopfyldt* med flokke og hjerde, med mennesker, og hunde, og fugle, og med røde flammende ilde," osv. (300 *vintre* betyder 300 perioder eller cyklusser.)

Bemærk nøje, "*genopfyldt*," det vil sige, alt dette havde været på den før; og således bevises den viden om doktrinen om successive ødelæggelser af verdenen og dens livs cyklusser. Da først de "300 *vintre*" var ovre, så advarer Ahura Mazda Yima om at jorden er ved at blive for opfyldt, og mennesket ikke har noget sted at leve. Derefter træder Yima frem, og med hjælp af Spenta Armaita (det kvindelige geni, eller Jordens Ånd) får han jorden til at udstrække sig og blive større med

* Døden kom kun efter at mennesket var blevet et *fysisk* væsen, *se ovenfor*. Menneskerne i den Første Race og også den Anden, opløstes og forsvandt i deres afkom.

en-trediedel, hvorefter "ny hjerde og flokke og mennesker" fremstår på den. Ahura Mazda advarer ham igen, og Yima får jorden til at blive større med to-trediedele med den samme kraft. "Ni hundrede vintre" *passerer* forbi, og Yima er nødt til at udføre ceremonien *for den tredie gang*. Alt dette er allegorisk. De tre processer med at strække jorden, refererer til de tre successive kontinenter og racer som udgik den ene efter og fra den anden, som forklaret mere udførligt andet steds. Efter den *tredie gang*, advarer Ahura Mazda Yima i en forsamling med "himmelske guder og excellente dødelige" at de fatale vintre på den materielle jord vil komme, og alt *liv* vil uddø. Dette er den gamle Mazdeanske symbolik for "oversvømmelsen," og den kommende kataklisme af Atlantis, som på dens side fejrer enhver race væk. Lige som Vaivasvata Manu og Noa, laver Yima en *vara* (en beholder, en ark) under Gud's vejledning, og bringer sæden fra ethvert levende væsen, dyr og "ilde" ned i den.

Det er for denne "jord" eller dette nye kontinent at Zarathustra blev lovgiver og hersker. Det var den Fjerde Race i dens begyndelse, efter menneskerne fra den Tredie begyndte at uddø. Ind til da, havde der som sagt (*se ovenfor*, fodnote) ikke været nogen regulær død, men kun en transformation, for *mennesket havde ikke nogen personlighed* endnu. De havde monader — åndedrag fra det ENE Åndedrag, og lige så upersonlige som kilden som de udgik fra. De havde legemer, eller rettere skygger af legemer, som var syndfrie, derfor *Karmaløse*. Derfor, da der ikke var nogen Kamaloka — mindst af alt Nirvana eller endda Devachan — for menneskernes "sjæle" der ingen personlige *Egoer* havde, kunne der ikke være nogen mellemliggende perioder mellem inkarnationerne. Lige som Føniksen, genopstod urmennesket ud af hans gamle ind i en ny krop. Hver gang, og med hver ny generation, blev han mere fast, mere fysisk fuldkommen, i overensstemmelse med den evolutionære lov, som er *Naturens Lov*. Døden kom sammen med den fuldkomne fysiske organisme, og med den — moralsk forfald.

Denne forklaring viser at en mere religion i dens symbolik er enig med den universelle Doktrin.

Andet steds er de ældste Persiske traditioner, Mazdeismens levn fra de endnu ældre Magere, angivet, og nogle af dem forklaret. Menneskeheden udgik ikke fra et enligt par. Ej heller var der nogensinde et første menneske — om det er Adam eller Yima — men en første menneskehed.

Det kan, eller kan ikke være, "modereret polygenisme." Når først både skabelse *ex-nihilo* — en absurditet — og en overmenneskelig Skaber eller skabere — en sandhed — ryddes af vejen af videnskaben, så præsenterer polygenisme ikke længere vanskeligheder eller gener (snarere færre set fra et videnskabeligt synspunkt) end monogenisme gør.

Ikke desto mindre, er det lige så videnskabeligt som enhver anden påstand. For i hans Introduktion til Nott's og Gliddon's "*Types of Mankind*," erklærer Agassiz

hans tro på at et ubestemt antal af "*ur racer af mennesker skabt separat*"; og bemærker at, "mens dyr i enhver zoologisk provins er af *forskellige arter, så danner mennesket, på trods af hans racers diversitet, altid det ene og samme menneskelige væsen.*"

Okkultismen definerer og begrænser antallet af ur racer til syv, på grund af de "syv forfædre," eller *prajāpatier*, frembringerne af væsner. Disse er hverken guder, ej heller overnaturlige Væsner, men avancerede Ånder fra en anden og lavere planet, genfødt på denne, og på deres side i den nuværende Runde givende fødsel til den nuværende Menneskehed. Denne doktrin bekræftes yderligere ved en af dens ekkoeer — den Gnostiske. I deres Antropologi og menneskets Skabelsesberetning lærte de at "en bestemt gruppe af *Syv engle*," dannede de første mennesker, som ikke var noget bedre end sindløse, gigantiske, skyggeagtige former — "blot en vrikkende orm" (!) skriver Iræneus (I., 24, 1), som sædvanlig, opfatter, metaforen som virkelighed.

D.

SYVFDIGHEDEN I DE EKSOTERISKE VÆRKER.

Vi undersøger nu andre gamle Skrifter og ser hvorvidt de indeholder den syvfoldige klassificering, og, hvis det er tilfældet, i hvilken grad.

Lige så meget, hvis ikke mere, end selv i den Jødiske Bibel, spiller tallene syv og ni-og-fyrre (7 x 7) en yderst fremtrædende rolle, spredt ud i de tusinde Sanskrit tekster, nogle endnu uåbnede, andre endnu ukendte, så vel som i alle Purânaerne. De findes fra de Syv skabelser i Kapitel I., ned til Solens syv stråler ved den endelige Pralaya, som forøges til Syv Sole og absorberer materialet i hele Universet. Således angiver *Matsya Purânaen*: "Af hensyn til udbredelsen af Vedaerne, fremlagde Vishnu, i begyndelsen af Kalpaen, historien om Narasimha og begivenhederne fra *syv Kalpaer* til Manuen." Derefter viser den samme Purâna yderligere at "i alle Manvantaraer, fremstår klasser af Rishier* ved syv og syv, og drager bort til lyksalighed efter at have etableret et lov kodeks og en moral" — Rishierne repræsenterer mange andre ting ud over levende Viismænd.

I Hymne xix., 53, i *Atharva Veda* (Dr. Muir's oversættelse) læser man: —

* "Disse er de syv personer ved hvem der i mange Manvantaraer" — siger Parasâra — "skabte væsner er blevet beskyttet. Fordi hele verden er blevet gennemtrængt af guddommens energi, benævnes han Vishnu, fra roden *Vis* 'at indgå' eller 'gennemtrænge,' for alle guderne, Manuerne, de Syv Rishier, Manuen's Sønner, Indraerne, er alle kun efterlignede kræfter (*Vibhutayah*) af Vishnu" (Vish. Purâna). Vishnu er Universet; og Universet selv er i *Rig Veda* inddelt i syv regioner — hvilket burde være tilstrækkelig som autoritet, i de mindste, for Brahminerne.

"1. Tid bærer (os) fremad, en gang, med *syv stråler*, et tusinde øjne, uforgængelig, fyldt med frugtbarhed. Intelligente viismænd bestiger ham; hans hjul er alle verdenerne."

"2. Således bevæger Tid sig på *syv hjul*; han har *syv* nav; udødelighed er hans aksel. Han er for nuværende *alle disse verdener*. Tiden haster den første Gud fremad."

"3. En fyldt tønde er indeholdt i Tid. Vi iagttager ham eksisterende i mange former. Han er alle disse verdener i fremtiden. De kalder ham 'Tid i den højeste Himmel' "

Tilføj nu til dette det følgende vers fra de Esoteriske bind: —

"Rum og Tid er ét. Rum og Tid er navnløse, for de er det uopfattede DET, som *kun* kan opfattes *gennem dets syv stråler* — som er de *Syv Skabelser*, de *Syv Verdener*, de *Syv Love*," osv., osv., osv. . . .

Ved at huske på at Purânaerne insisterer på Vishnu's identitet med Tid og Rum*; og at selv det Rabbiniske symbol for Gud er MAQOM, "Rum," så bliver det, af hensyn til formål med en manifesterende Guddom — Rum, Stof, og Ånd — klart hvorfor at det centrale punkt blev Trianglen og Kvaterniteten (de fuldkomne Kube), deraf *Syv*. Selv *Pravaha* vinden (mystisk og okkult Kraft som giver impulsen til, og regulerer stjernernes og planeternes forløb) er syvfoldig. Kurma og Linga Purânaerne optæller syv grundlæggende vinde med dette navn, hvis vinde er det Cosmiske Rums principper. De er intimt forbundet med *Dhruva*† (nu Alfa), Pol-Stjernen, som på dens side er forbundet med fremstillingen af forskellige fænomener gennem cosmiske kræfter.

Således, er tallet fra de Syv Skabelser, syv Rishier, Zoner, Kontinenter, Principper, osv., osv. i de Aryanske Skrifter, passeret gennem Indisk, Egyptisk, Kaldæisk, Græsk, Jødisk, Romersk, og endelig Kristen mystisk tænkning, ind til det landede i og forblev uudsletteligt indpræget i enhver eksoterisk teologi. De syv gamle bøger stjålet fra Noa's ark af Kam, og givet til Kush, hans søn, og Kam's og Cheiron's syv Bronze søjler, er en refleksion og en ihukom-

* Vishnu er *alt* — verdenerne, stjernerne, havene, osv., osv. "Vishnu er alt som er, alt som ikke er men er ikke *Vastubhûta*," "en substans" (Vishnu Purâna, Book II. ch. xii). "Det som folk kalder den højeste Gud er ikke en substans *men årsagen til det*; ikke en som er her, der, eller andre steder, *ikke det vi ser*, men det hvor i alt er — RUMMET."

† Derfor siges det i Purânaerne at betragtningen af Dhruva (polar stjernen) om natten, og af det himmelske marsvin (Sisumâra, en constellation) "udsoner enhver synd begået i løbet af dagen." Sandheden er at strålerne i de fire stjerner i cirklen for stedsevarende tilsynekomst — Agni, Mahendra, Kasyapa, og Dhruva, placeret i halen af *Ursa Minor* (Sisumâra) — fokuseret på en bestemt måde og på et bestemt objekt frembringer ekstraordinære resultater. *Astro-magerne* i Indien vil forstå det som menes.

melse af de Syv ur mysterier indstiftet i overensstemmelse med de "Syv hemmelige emanationer," de "Syv Lyde," og syv stråler — de åndelige og sideriske modeller fra de syv tusinde gange syv kopier af dem i senere æoner.

Det mysteriøse tal er endnu en gang fremtrædende i de ikke mindre mysteriøse Marutter. Vayu Purânen viser, og Harivansa bekræfter, at Marutterne — de ældste så vel som mest uforståelige af alle sekundære eller lavere guder i Rig Vedaen — "*fødes i enhver manvantara (Runde) syv gange syv (eller 49)*"; at i hver Manvantara, opnår de *fire gange syv (eller otte-og-tyve) frigørelse, men deres pladser opfyldes af personer genfødt i denne rolle.*" Hvad er *Marutterne* i deres esoteriske betydning, og hvem er *disse personer* "genfødt i denne rolle"? I Rig og andre vedaer, er Marutterne repræsenteret som storm guderne og Indra's *venner og allierede*; de er "himlens og jordens Sønner." Dette førte til en allegori som gør dem til Siva's børn, Yogiernes store skytsånd, "MAHA-YOGIEN, den store *asket*, hvor i den højeste fuldkommenhed af streng askese og abstrakt meditation er centreret, *hvor ved de mest ubegrænsede kræfter erhverves, vidundere og mirakler udvirkes, den højeste åndelige viden erhverves, og forening med universets store ånd opnås i den sidste ende.*" I Rig Vedaen er navnet Siva ukendt, men guden kaldes Rudra, som er et ord brugt for *Agni*, ildguden, Marutterne kaldes hans sønner der i. I *Ramayanaen* og Purânaerne, bliver deres moder, Diti — søster, eller komplement der til, og en version af Aditi — ivrig efter at få en søn som kan ødelægge Indra, fortalt af Viismanden Kasyapa, at "hvis, hun fuldt ud med fromme tanker og fuldkommen ren personlighed, bærer babyen i hendes moderliv i hundreder år" så vil hun få en sådan søn. Men Indra forpurrer hendes plan. Med hans tordenkile *deler han embryoen i hendes livmoder i syv dele*, og inddeler derefter enhver sådan del *i syv stykker igen*, som bliver de hurtigt-bevægende guddomme, Marutterne.* Disse guddomme er kun et andet *aspekt*, eller udvikling af Kumâraerne, som er *Rudraer* i deres patronym, lige som mange andre.†

Diti, som er Aditi, med mindre andet påvises overfor os, Aditi, siger vi, eller Akâsa i hendes højeste form, er *den Egyptiske syv-foldige himmel*. Enhver sand Okkultist vil forstå hvad der menes. Diti, gentager vi, er det sjette

* I *Ramayanaen* er det Bala-Rama, Krishna's ældre broder, som gør det.

† Med hensyn til Rudra's oprindelse, hævdes det i flere *Purânaer* at hans (åndelige) afkom, *skabt i ham ved Brahmâ*, ikke var begrænset til hverken de syv Kumâraer eller de *elleve Rudraer*, osv., men "indbefatter uendelige antal af væsner *i personer og udstyr lige som deres* (jomfru) fader. Alarmeret over deres voldsomhed, antal, og *udødelighed*, ønsker Brahmâ at hans søn Rudra danner væsner af en anden og dødelig natur." Rudra *afviser at skabe*, modstår, osv., derfor er *Rudra den første oprører*. (*Linga, Vayu, Matsya*, og andre *Purânaer*.)

princip af *metafysisk* natur, Akâsa's *Buddhi*. Diti, Marutternes moder, angives i en af hendes jordiske former, på en og samme tid at repræsentere, den guddommelige Sjæl i asketen, og den mystiske Menneskeheds guddommelige aspirationer hen mod udfrielse fra Maya's spindelvæv, og endelig lyksalighed som følge heraf. Indra, som nu er degraderet, på grund af Kali Yuga, hvor sådanne aspirationer ikke mere er generelle men er blevet abnorme gennem en generel udbredelse af *Ahamkara* (følelsen af Egoisme, *Selv*, eller JEG-ER-HED) og uvidenhed — var, i begyndelsen, en af de største guder i Hindu Gudekredsen, sådan som Rig Veda viser det. *Sura-dhipa*, "gudernes leder," er faldet ned fra *Jishnu*, "lederen af den himmelske hærske," — Hinduens Skt. Michael — til en modstander af asketisme, fjende af enhver hellig aspiration. Han vises gift med Aindrî (Indrani), personificeringen af *Aindri-yaka*, evolutionen af sansernes element, som han ægtede "på grund af hendes *vellystige tiltrækninger*"; hvorefter han begyndte at sende himmelske kvindelige dæmoner for at ophidse lidenskaberne hos hellige mænd, Yogier, og "for at narre dem væk fra deres kraftfulde bødsovelser som han frygtede." Derfor, er Indra, nu karakteriseret som "firmamentets gud, den personificerede atmosfære" — i virkeligheden det cosmiske princip *Mahat*, og det femte menneske — *Manas* i dets duale aspekt: som forbundet med *Buddhi*; og som tilladende ham selv at blive trukket ned af hans *Kama*-princip (kroppen med lidenskaber og begær). Dette påvises ved at Brahmâ fortæller den besejrede gud at hans hyppige nederlag skyldtes *Karma*, og var en straf for hans tøjlesløshed, og forførelsen af forskellige nymfer. Det er i denne sidstnævnte skikkelse at han søger, at redde sig selv fra ødelæggelse, ved at ødelægge den kommende "baby" skæbnebestemt til at besejre ham: — babyen var, selvfølgelig, allegoriserende Yogiens guddommelige og vedholdende vilje — fast besluttet på at modstå alle sådanne fristelser, og således ødelægge lidenskaberne indeni hans jordiske personlighed. Indra har igen succes, fordi kødet besejrer ånd — (Diti vises frustreret i Dvâpara Yug, i den periode hvor den Fjerde Race florerede). Han inddeler "Embryoen" (af ny *guddommelig* adeptskab, endnu en gang undfanget af Askter fra den Aryanske Femte Race), i syv dele — en reference ikke alene til de syv under-racer i den ny Rod-Race, hvor i hver af dem der vil blive en "Manu," * men også til de syv grader af adeptskab — og derfor hver

* På trods af den frygtelige, og tydeligt *bevidste*, forvirring af Manuer, Rishier, og deres afkom i Purânerne, så gøres en ting klart: der har været og vil være syv Rishier i enhver Rod-Race (også kaldt *Manvantara* i de hellige bøger) lige som der er fjorten Manuer i enhver Runde, de "præsiderende guder, Rishierne og Manu's Sønner" er identiske. (Se Book III. ch. 1 i *Vishnu Purâna*.) "Six" Manvantaraer er angivet, den Syvende er vores egen i Vishnu Purânaen. *Vayu* Purânaen tilføjer nomenklaturen til de fjorten Manuers Sønner i enhver Manvantara, og Sønnerne fra de syv Viismænd eller Rishier. De sidstnævnte er

del i syv dele — hentydende til Manu-Rishierne i hver Rod-Race, og endda under-race.

Det synes ikke vanskeligt at forstå hvad der menes med at Marutterne opnår "fire gange syv" frigørelser i hver "manvantara," og med de personer som, ved de personer som, ved at blive *genfødt* i denne rolle (af *Marutter* i deres esoterisk betydning), "opfylder deres pladser." Marutterne repræsenterer (a) *lidenskaberne* som stormer og raser indeni enhver kandidats bryst, når han forbereder sig på asketisk liv — dette *mystisk*; (b) de okkulte kræfter skjulte i de mangfoldige aspekter i *Akâsa's* lavere principper — hendes krop, eller *sthula sarira*, repræsenterende den jordiske, lavere, atmosfære i enhver beboet klode — dette *mystisk* og *siderisk*; (c) aktuelle bevidste Eksistenser, Væsner af en *cosmisk* og *psykisk* natur.

På den samme tid er "Marutterne," i okkult sprogbrug, en af navnene, givet til de EGOER hos store Adepter som er gået bort, og som også kendes som *Nirmanakayaer*; for de Egoer for hvem — *siden de er ovenfor illusion* — der ikke er nogen Devachan, og som, enten efter frivilligt at have givet afkald på den for menneskehedens bedste, eller endnu ikke har nået Nirvana, forbliver usynlige på jorden. Derfor vises Marutterne* først — som Siva-Rudra's sønner — "Skytsånd Yogien," hvis "tredie øje," *mystisk*, må erhverves af asketen før han bliver en adept; derefter i deres *cosmiske* karakter, som underordnede til Indra og hans modstandere — på forskellige måder. De "fire gange syv" frigørelser har reference til de fire Runder, og de fire Racer som gik forud for vores, hvor *Marut-Jivaer* (moander) i hver af dem er blevet *gen-født*, og har opnået endelig frigørelse, hvis de blot har benyttet sig af det. I stedet for at, foretrække menneskehedens bedste, som ville kæmpe endnu mere håbløst i uvidenhedens og elendighedens garn, *var det ikke for denne ekstra hjælp* — så *gen-fødes* de om og om igen "i denne rolle," og "opfylder deres egne plader" på den måde. *Hvem* de er, "på jorden" — ved enhver studerende af Okkult videnskab. Og han ved også at Marutterne er *Rudraer*, blandt hvilke også familien fra Twashtri, et synonym for Visvakarman — de Indviedes store skytsånd — er inkluderet. Dette giver os rigelig viden om deres sande natur.

menneskehedens Forfædres afkom. Alle Purânaerne taler om syv Prajâpatier i denne periode (Runde).

* "Chakshuba var Manuen i den sjette periode (Tredie Runde og Tredie Race), hvor i Indra var Manojava" (*Mantradruma* i *Bhagavata Purânaen*). Da der er en perfekt analogi mellem den "store Runde" (*Mahakalpa*), hver af de syv Runder, og hver af de syv store Racer i enhver af Runderne — så korresponderer, Indra derfor i den sjette periode, eller Tredie Runde, til afslutningen af den Tredie Race (ved tiden for *Faldet* eller adskillelsen af kønnene). Rudra, som fader til Marutterne, har mange berøringspunkter med Indra, Marutwân, eller "Marutternes herre." For at modtage et navn siges Rudra at have grædt for det. Brahmâ kaldte ham Rudra; men *han græd syv gange mere og erhvervede derfor syv andre navne* — hvor han bruger et i hver "periode."

Det samme for den Syvfoldige Inddeling af Kosmos og menneskelige principper. Purânaerne, sammen med andre hellige tekster, vrimler med hentydninger til dette. Det mondæne Æg som indholdte Brahmâ, eller Universet, var først af alle, "eksternt udstyret med syv naturlige elementer, først løseligt opregnet som Vand, Luft, Ild, Æter, og *tre hemmelige elementer*" (Bog I.); derefter siges "Verdenen" at være "omgivet på alle sider" af syv elementer, også *indeni* ægget — som forklaret, "er universet omgivet på alle sider, ovenfor og nedenfor af *Andakat'âha* — skallen fra Brahmâ's æg." . . . Rundt om skallen flyder vand, som er omgivet af ild; ild af luft; luft af æter; æter af elementernes oprindelse (Ahamkara); de sidstnævnte af Universelt Sind ("Intellekt" i Teksterne) (Bog II., kap. VII. *Vishnu Purâna*). Det relaterer til sfærerne for væren lige så meget som til principperne. *Prithivi* er ikke vores Jord, men Verdenen, det Solare system, og betyder det *åbne*, det *Omfattende*. I *Vedaerne* — den største af alle autoriteter, dog med behov for nøglen til at læse den korrekt — nævnes der tre jordiske og tre himmelske jorde som værende blevet kaldt i eksistens samtidigt med *Bhûmi* — vores jord. Vi er ofte blevet fortalt at seks, ikke syv, fremstår som tallet på sfærer, principper, osv. Vi svarer at der, rent faktisk, kun er seks principper i mennesket; fordi hans krop er *ikke noget princip*, men overfladen, skallen deraf. Lige så med den *planetariske kæde*; omtalende denne, esoterisk, kan Jorden (så vel som det syvende, eller rettere det *fjerde* plan, et som står som det syvende hvis vi tæller fra det første trefoldige rige af Elementaler som begynder dannelsen) lades ude af betragtning, da den (for os) er den eneste adskilte krop af de syv. Okkultismens sprog er varieret. Men ved at antage at kun *tre* jorde, i stedet for syv menes i *Vedaerne*, hvad er disse tre, siden vi kun kender til en? Der *må* tydeligvis *være* en okkult mening i fremlæggelsen som betragtes. Lad os se. "Jorden som flyder" på det Universelle ocean (i Rummet), som Brahmâ i Purânaerne inddeler i syv zoner, er *Prithivi*, verdenen inddelt i syv *principper*; en cosmisk inddeling ser metafysisk nok ud, men, i virkeligheden, *fysisk* i dens okkulte virkninger. Mange Kalpaer senere, nævnes vores Jord, og, på dens side, inddeles den i syv zoner* ved den samme lov om analogi som guidede gamle filosoffer. Hvorefter man finder syv kontinenter på den, syv øer, syv oceaner, syv have og floder, syv bjerge, og syv klimaer, osv., osv., osv.†

* Se Purânaerne.

† I *Vishnu Purâna*, Book II., chap. iv., siges det at JORDEN, "med dens kontinenter, bjerge, oceaner, og ydre skal, er *halvtreds* crores (500 millioner) af yojaner i udstrækning," til hvilket kommentatoren bemærker at "*dette udgør de planetariske sfærer*"; for diameteren af de syv zoner og oceaner — hvert ocean er af den samme diameter som kontinentet det omslutter, og hver successivt kontinent er to gange

Desuden, er det ikke kun Hindu Skrifter og filosofi som man finder referencer til *Syv Jorde* i, men i de Persiske, Fønikiske, Kaldæiske, og Egyptiske Kosmogonier, og endda i Rabbinsk litteratur. Føniksen* — af Hebræerne kaldt Onech פֶּנִּיךְ (fra *Phenoch*, Enok, symbol på en hemmelig cyklus og indvielse), og af Turkerne, *Kerkes* — lever tusinder af år, hvorefter, den ved antændelsen af en flamme, selv-konsumeres; og derefter, genfødes den fra sig selv — og lever tusinde år mere, op til *syv gange syv*: (Se "Book of Ali" — Russisk overs.), hvor Dommens dag kommer. De "syv gange syv," 49, er en gennemskuelig allegori, og en hentydning til de ni-og-fyrre "Manuer," de Syv Runder, og de syv gange syv menneskelige cyklusser i hver Runde på hver klode. *Kerkes* og *Onech* står for en race cyklus, og det mystiske træ Ababel — "*Fader Træet*" i Kûranen — skyder ny grene frem og vegetation ved hver genopstandelse af Kerkesen eller Føniksen; "Dommedagen" betyder en "mindre *Pralaya*" (Se "*Esoteric Buddhism*"). Forfatteren til the "Book of God" og the "Apocalypse" mener at "Føniksen helt tydeligt er det samme som *Simorghen*, den Persiske *roc*, og beretningen som gives os om denne sidste fugl, etablerer endnu mere sikkert opfattelsen at døden og genoplivningen af Føniksen udviser den successive ødelæggelse og genproduktion af verdenen, som mange troede ville blive påvirket af en brændende syndflods indvirkning" — (p. 175); og en vandig en efter tur. "Da *Simorghen* blev spurgt om hendes alder, informerede hun Caherman om at denne verden er meget gammel, for den har allerede være *fornyet syv gange* med væsner forskellige fra mennesker, og *syv gange affolket*;† at den menneskelige race som vi er i nu, skal vare *syv tusinde i antal*, og at hun selv havde set tolv af disse omløb, og ikke vidste hvor mange flere hun skulle se." (*Oriental Collections*, ii., 119.)

Det ovenfor nævnte, er ikke nogen ny påstand. Fra Bailly, i sidste århundrede, ned til Dr. Kenealy, i dette, er disse sandheder blevet bemærket af mange forfattere, men nu kan en forbindelse etableres mellem

diameteren af det som går forud for det — udgør kun to crores eller fire-og-halvtreds lakhs osv. . . . Når som helst nogle selvmodsigelser i forskellige Purânaer forekommer, så skal de tilskrives . . . forskellige i Kalpaer og *lignende*." "Lignende" burde læses "Okkult mening," en forklaring som holdes tilbage af kommentatoren, som skrev af *eksoteriske sekteriske* grunde, og blev misforstået af oversætteren af forskellige andre grunde, hvor den mindste er — uvidenhed om esoterisk filosofi.

* *Føniksen*, forbundet med den Solare Cyklus på 600 år (med cifre taget ud eller med flere tilføjet i overensstemmelse med hvilken cyklus som menes), Grækernes Vestlige cyklus og andre nationer — er et generisk symbol på mange slags cyklusser. Fyldigere detaljer vil blive givet i sektionen om "Kalpaer og Cyklusser."

† Tiden er "fortid" fordi bogen er allegorisk, og er nødt til at skjule de indeholdte sandheder.

det Persiske orakel og Nazaræer profeten. Forfatteren til the "Book of God": —

"Simorghen er i virkeligheden det samme som den vingede *Singh* hos Hinduerne og Egypternes Sfinks. Det siges at den førstnævnte vil fremstå ved verdens ende . . . som en monstrøs løve-fugl. Rabbinerne har fra disse lånt deres myter om en enorm Fugl, sommetider stående på Jorden, sommetider vandrede i oceanet . . . mens dets hoved støtter himmelrummet; og sammen med symbolet, har de også antaget doktrinen som den relaterer til. De lærer *at der skal være syv successive fornyelser af kloden*, at hver genskabte system *vil vare syv tusinde år: (?)* og at universets *totale varighed vil være 49.000 år*. Denne opfattelse som involverer doktrinen om før-eksistens for hvert fornyet væsen, kan de enten have lært om under deres Babylonske fangenskab, eller det *kan have været en del af ur religionen* som deres præster havde bevaret fra fjerne tider" (p. 176). Det viser snarere at de indviede Jøder *lånte*, og deres ikke-indviede efterfølgere, Talmudisterne, tabte forståelsen, og tillagde de Syv Runder, og ni-og-fyrre racer, osv., den forkerte betydning.

Ikke kun "*deres* præster," men de fra ethvert land. Gnostikerne, hvis forskelligartede læresætninger er de mange ekkoer fra den ene oprindelige og universelle doktrin, angiver de samme tal, under en anden form, i Jesus mund i den meget okkulte *Pistis Sophia*. Vi siger mere: selv den Kristne redaktør eller forfatter til *Åbenbaringen* har bevaret denne tradition og taler om de Syv RACER, hvoraf fire, med en del af den femte, er passeret, og to skal komme. Det påstås så tydeligt som det kan siges i kapitel xvii., versene 9 og 10. Således siger englen: "Og her *er* sindet som har visdom. De syv hoveder er syv bjerge, hvor på kvinden sidder. Og der er SYV Konger, *fem* er faldet, og en *er*, og den anden er endnu ikke kommet" Hvem, som er det mindste bekendt med symbol sprog fra gammel tid, vil fejle i at se de *fem* Konger som er faldet, i de fire Rod-Racer som var, og delen af den femte, og den ene som *er*, og i den *anden*, det som "*endnu ikke er kommet*," den sjette og syvende kommende rod race, så vel som også under-racer til denne, vores nuværende race? En anden endnu mere overbevisende hentydning til de Syv Runder og ni-og-fyrre rod-racer i *Leviticus*, vil ses andet steds i Tillægget, Del III.

E.

SYV INDENFOR ASTRONOMY, VIDENSKAB, OG MAGI.

Desuden, er tallet syv nært forbundet med den okkulte betydning i Pleiaderne, disse Atlas' syv døtre, "de seks tilstede, den

syvende *skjult*." I Indien er de forbundet med deres spædbarn, krigs guden, Karttikeya. Det er *Pleiaderne* (på Sanskrit, *Krittika*) som gav guden deres navn, for Karttikeya er planeten Mars, *astronomisk*. Som en gud er han Rudra's søn, født uden en kvindes indblanding. Han er en *Kumâra*, en "jomfru yngling" igen, genereret i ilden fra Siva's Sæd — den *hellige ånd* — derfor kaldt Agni-bhû. Den afdøde Dr. Kenealy troede at Karttikeya, i Indien, er det hemmelige symbol på Naros cyklussen, bestående af 600, 666, og 777 år, alt efter hvorvidt det er solare eller lunare, guddommelige eller dødelige, år som tælles; og de seks synlige, eller de syv reelle søstre, Pleiaderne, behøves med henblik på fuldkommengørelsen af dette yderst hemmelige og mysteriøse af alle de astronomiske og religiøse symboler. Karttikeya fremstod derfor, da han blev forårsaget at fejre en bestemt begivenhed, i gammel tid, som en *Kumâra*, en asket, med *seks hoveder* — et for hvert århundrede i Narosen. Da symbollæren behøvedes til en anden begivenhed, så ses Karttikeya derefter akkompagneret af Kaumâra (eller Senâ) hans kvindelige aspekt, i konjunktion med de syv sideriske søstre. Han rider derefter på en påfugl — fuglen for Visdom og Okkult Viden, og Hindu Fønixen, hvis Græske relation med Narosen's 600 år er velkendt. En seks-strålet stjerne (dobbelt triangel) et Swastika, en seks og lejlighedsvis syv-takket krone er på hans pande; påfuglens hale repræsenterer de sideriske himle; og de tolv tegn i Zodiakken *er skjult på hans krop*; han kaldes på grund af det også Dwâdasa Kara, ("de tolv-hådede"), og Dwâdasâksha, "tolv-øjede." Det er imidlertid som Sakti-dhara, "Spyd-holderen," og besejrer af Târaka, "Târaka-jit," at han vises mest berømt.

Da Narosen's år, tælles (i Indien) på to måder — enten "gudernes 100 år," (*guddommelige år*) — eller 100 *dødelige år* — kan man se den vældige vanskelighed for ikke-indviede i korrekt at forstå denne cyklus, som spiller en så vigtig rolle i Skt. Johannes Åbenbaring. Det er den sande apokalytiske Cyklus; alligevel har vi i ingen af de talrige spekulationer om den fundet noget som helst andet nogle få *approksimerede* sandheder, fordi den er af forskellig længde og relaterer til forskellige for-historiske begivenheder.

Der har været formanet indtrængende imod længden påstået af Babylonerne for deres guddommelige tidsaldrer, at Suidas viser de gamle i deres kronologiske udregninger tællende, dage for år. Dr. Sepp appellerer i hans opfindsomme plagiat — afsløret andet steds — over Hinduens 432 i tusinder og millioner af år (Yugaernes længde) som han nedskalerede til 4.320 *lunare* år før "Kristus fødsel" — angivet som "forudbestemt" i de sideriske (ud over usynlige) himle, og bevist "ved Betlehemstjernen's tilsynekomst" — til Suidas og hans autoritet. Men Suidas havde ingen anden garanti for det end hans egne spekulationer, og han

var ikke nogen Indviet. Han citerer Vulkan, som bevis, ved ifølge kronologisk påstand, at vise ham at have regeret 4.477 år, *dvs.*, 4.477 *dage*, sådan som han mener det, eller angivet i år, 12 år, 3 måneder, og 7 dage; han har 5 dage i hans originale udgave — og begår således en fejl endda i en så let udregning. (Se Suidas, art. "Ἡλιος.") Sandt er det, at der er andre gamle forfattere som er skyldige i lignende fejlagtige spekulationer — for eksempel, Calisthenes, som kun tillægger Kaldæernes astronomiske observationer 1.903 år, hvorimod Epigenes anerkender 720.000 år (*Pliny. Histor. Natur. Lib. VII. c. 56.*) Alle disse hypoteser fremlagt af profane forfattere er baseret på og skyldes misforståelser. Kronologien fra alle Vestlige folk, gamle Grækere og Romere, var lånt fra Indien. Nu, siges det i den Tamilske udgave af *Bagavadam* at 15 solare dage udgør en *Paccham*; to *paccham* (eller 30 dage) er en måned for de dødelige, tilføje at sådan en måned kun er en dag af *Pitar Devata* (*Pitirer*). Yderligere, udgør to af disse måneder en *roodoo*, tree *roodoo* udgør en *ayanam*, og to *ayanamer* et år — hvis år for dødelige *kun* er *en dag hos guderne*. Det er ved sådanne misforståede læresætninger at nogle Grækere har forestillet sig at alle de indviede præster havde transformeret dage til år!

Denne fejl hos de gamle Grækere og Latinske forfattere blev fyldt med resultater i Europa. Ved afslutningen af det sidste og begyndelsen af dette århundrede, ved at forlade sig på de bevidste lemlæstede beretninger i Hindu kronologien, bragt fra Indien af visse alt for nidkære og skrupelløse missionærer, så byggede Bailly, Dupuis, og andre en helt fantastisk teori om emnet. Fordi Hinduerne havde gjort et halvt omløb om månen, til en måling af tid; fordi en måned der kun bestod af femten dage — som Quint. Curtius omtaler (*Menses in quinos dies descriperunt dies. Quint. Curt. LVIII., c. 9*) — findes nævnt i Hindu litteratur, derfor, verificeres det som sandhed at *deres* år kun var et halvt år, når det *ikke* blev kaldt *en dag*. Også Kineserne, inddelte deres Zodiak i fire-og-tyve dele, derfor deres år ind i fire-og-tyve af fjorten dage, men en sådan udregning forhindrede ikke, ej heller forhindrer det dem i at have et astronomisk år som er det samme som vores. Og de har en periode på tres dage — den Sydindiske *Roodoo*, ind til denne dag i nogle provinser. Desuden kalder Diodorus Siculus (*Lib. I. § 26, p. 30*) "*tredive dage* et Egyptisk år," eller den periode hvor under månen udfører et fuldt omløb. Pliny og Plutarch taler begge om det (*Hist. Nat. Lib. VII., c. 48, Vol. III., p. 185, og Life of Numa, § 16*); men står det til troende at Egypterne, som kendte til astronomi lige så godt som andre folk gjorde, at de forårsagede den *lunare* måned at bestå af tredive dage, når den kun er otte-og-tyve med brøkdele? Denne lunare periode havde med sikkerhed *en okkult betydning* lige så meget som *Ayanam* og *roodooen* havde det hos Hinduerne. Året med to måneders længde, og perioden på tres dage, var også

en universel måling af tid i oldtiden, sådan som Bailly selv viser det i hans *Traité de l'Astronomie Orientale*. Kineserne, inddelte ifølge deres egne bøger deres år i to dele, fra et jævndøgn til det andet (*Mem. Acad. Ins. T. XVI., c. 48, Tom. III., p. 183*); Araberne inddelte i gammel tid året i seks sæsoner, hver bestående af to måneder; i det Kinesiske astronomiske værk kaldt *Kioo-tche*, siges det at to måner udgør en måling af tid, og seks målinger et år; og ind til denne dag har indfødte fra Kamschatka deres år på seks måneder, lige som de havde da de blev besøgt af Abbé Chappé (*Voyage to Siberia, Vol. III., p. 19*). Men er alt dette en grund til at sige at når Hindu Purânaerne siger "et solart år" så mener de *en solar dag*! Det er viden om de naturlige love som gør syv til naturens-rod-tal, så at sige, i den manifesterede verden — i det mindste i vores nuværende jordiske livs-cyklus — og den vidunderlige forståelse af dens virke, som afslørede så mange af naturens mysterier for de gamle. Det er desuden, disse love, og deres processer på de sideriske, jordiske, og moralske planer, som satte de gamle astronomer i stand til at korrekt udregne længden af cyklusserne og deres respektive virkninger på begivenhedernes gang; at på forhånd optegne (profeti, kaldes det) den indflydelse som de vil have på menneskeracernes forløb og udvikling. Solen, Månen, og planterne, de aldrig-fejlende tids målere, hvis kraft og periodicitet var velkendt, blev således den store Hersker og herskere af vores lille system i alle dens *syv domæner*, eller "sfærer for aktivitet."*

Dette har været så indlysende og bemærkelsesværdigt, at selv mange af de moderne Videnskabsfolk, Materialister så vel som Mystikere, havde deres opmærksomhed rettet på denne lov. Læger og teologer, matematikere og psykologer har gentagne gange henledt verdens opmærksomhed på denne sandhed om periodicitet i "Naturens" adfærd. Disse tal er forklaret i "Kommentarerne" med disse ord.

CIRKLEN ER IKKE DEN "ENE" MEN ALTET.

I DEN HØJERE [*himmel*] DEN UIGENNEMTRÆNGELIGE RAJAH [*"ad bhutam," se Atharva-Veda X., 105*], BLIVER DEN [*Cirklen*] EN, FORDI [*den er*] DEN USYNLIGE, OG DER KAN IKKE VÆRE NOGET TAU I DEN.

I DEN ANDEN [*af de tre "Râjamsi" (tritêye), eller de tre "Verdener"*] BLIVER DEN ENE TIL TO [*mandlig og kvindelig*]; OG TRE [*tilføj Sønnen eller logosen*]; OG DE HELLIGE FIRE [*"tetraktis," eller "Tetragrammatonen."*]

I DEN TREDIE [*den lavere verden eller vores jord*] BLIVER TALLET TIL FIRE, OG TRE, OG TO. TAG DE FØRSTE TO, OG DU VIL

* Sfærene for aktivitet for de kombinerede Kræfter fra Evolution og Karma er (1) de Super-åndelige eller *noumenale*; (2) de Åndelige; (3) de Psykiske; (4) de Astro-ætereale; (5) de Under-astrale; (6) de Vitale; og (7) de rent *fysiske* sfærer.

ERHVERVE SYV, DET HELLIGE TAL FOR LIV; BLÆND [*det sidstnævnte*] MED DEN MIDTERSTE RÂJAH, OG DU VIL HAVE NI, DET HELLIGE TAL FOR VÆREN OG BLIVEN."*

Når de Vestlige Orientalister har mestret den virkelige betydning i de Rig-Vediske inddelinger af Verdenen — den to-foldige, tre-foldige, seks og syv-foldige, og især den ni-foldige inddeling, så vil mysteriet om de cykliske inddelinger tillagt himlen og jorden, guder og mennesker, blive klarere for dem end det er nu. For —

"DER ER EN HARMONI I TALLENE I HELE NATUREN; *i tyngdekraften, i de planetariske bevægelser, i loven for varme, lys, elektricitet, og kemisk affinitet, i dyr og planters former, i sindets opfattelse.* Retningen, hos moderne natur og fysik videnskab, bevæger sig i sandhed hen mod en generalisering som vil udtrykke de grundlæggende love for alt, ved et enkelt numerisk forhold. Vi ville referere til Professor Whewell's 'Philosophy of the Inductive Sciences,' og til Mr. Hay's efterforskninger i lovene om harmonisk farvning og form. *Fra disse fremgår det at tallet syv er fremtrædende i lovene med hensyn til at regulere den harmoniske Sansning af former, farver, og lyde,* og sandsynligvis også smag, hvis vi kunne analysere vores sanseindtryk af denne slags med matematisk nøjagtighed." ("*Medical Review*," July, 1844).

Sandelig, så meget, at mere end én fysiker har været forbløffet over den periodiske *syvfoldige* tilbagevenden af cyklusser hos forskellige beklageres opstigen og fald, og naturalister har følt dem selv fuldstændig blanke med hensyn til at forklare denne lov. "Fødslen, væksten, modenheden, vitale funktioner . . . forandring, sygdomme, forfald og død, af insekter, reptiler, fisk, fugle, pattedyr, og endda mennesket, kontrolleres mere eller mindre af fuldkommengørelsens lov i *uger*," eller syv dage.† Dr. Laycock (*Lancet*, 1842-3), der skrev om Vitale Fænomeners Periodicitet, optegner en "yderst bemærkelsesværdig illustration og bekræftelse af loven i insekter."‡

* Indenfor Hinduisme, sådan som den forstås af Orientalisterne i *Atharvaveda*, refererer de tre râjamsi til Vishnu's tre lange skridt; hans opstigende højere skridt, taget i den højeste verden (A. V., VII., 99, 1, sml. I 155, 5). Det er *divo râjah*, eller "himmelrummet," sådan som de opfatter det. Men det er noget ud over dette indenfor Okkultismen. Sætningen *pârêshu, gûhyeshu, vrateshu*, sml. I, 155, 3, og IX., 75, 2; eller yderligere, vers X., 114, i *Atharvaveda* — mangler endnu at blive forklaret.

† H. Grattan Guinness, F.R.G.S., i hans "Approaching End of the Age."

‡ Efter at have givet et antal illustrationer fra naturhistorie, tilføjer doktoren: "Sandhederne som jeg kort er gledet hen over er generelle sandheder, og *kan ikke ske dag efter dag hos så mange millioner af dyr af enhver slags, FRA LARVEN ELLER ÆGGET HOS ET MINIMALT INSEKT OP TIL MENNESKET, i bestemte perioder*, ved et rent *held eller tilfælde* . . . Jeg mener, at der umuligt at komme til nogen som helst mindre generel konklusion end dette, at der *i dyrene sker forandringer hver tre og en halv, syv, fjorten, en-og-tyve, eller otte-og-tyve dage*, eller nogle *bestemte antal uger*" eller syvfoldige cyklusser. Yderligere, påstår den samme Dr. Laycock at: — "Uanset hvilken type feberen måtte udvise, *så vil der være en paroksysme på den syvende dag . . . den fjortende vil være bemærkelsesværdig som en korrektionsdag . . .*" (enten helbredelse eller død finder sted). "Hvis den fjerde (paroksysme) er alvorlig, og den femte mindre, så vil sygdommen slutte ved den *syvende* paroksysme, og . . . forandres til det bedre . . . vil ses på den *fjortende dag*,

Til alt dette siger Mr. Grattan Guinness, forfatteren til "The Approaching End of the Age," meget træffende, mens han forsvarer Bibelsk Kronologi, "Og menneskets liv . . . er *en uge*, *en uge med årtier*. 'Vores års dage er tresindstyve år og ti.' Ved at kombinere vidnesbyrd om alle disse sandheder, så er vi bundet til at indrømme at *der i organisk natur hersker en lov for syvfoldig periodicitet, en lov for fuldbyrdelse i uger*" (p.269). Uden at godtage konklusionerne, og især forudsætningerne fra den lærde Grundlægger af "the East London Institute for Home and Foreign Missions," så godtager forfatteren og hilser hans efterforskninger indenfor Biblens okkulte kronologi velkomne. Lige som, mens vi afviser moderne Videnskab's teorier og hypoteser og dens generaliseringer, så bøjer vi os for dens store bedrifter i den fysiske verden, eller i alle mindre detaljer af materiel natur.

Der er med sikkerhed et okkult "kronologisk system i Hebraisk Skrift" — *Kabalaen* er dens garanti; der er i den "et system på

nemlig, omkring klokken tre eller fire, før middag, når systemet er mest svagt." (Se "Approaching End of the Age," af Grattan Guinness, pp. 258 til 269, hvor i dette er citeret.)

Dette er ren "forudsigelse" af *cykliske* udregninger, og det er forbundet med Kaldæisk stjernetilbedelse og astrologi. Således anvender materialistisk Videnskab — lægevidenskab, *den mest materialistiske af alle* — vores okkulte love om sygdomme, studerer naturhistorie ved dens hjælp, anerkender dens tilstedeværelse som en sandhed i naturen, og har alligevel behov for at håne den samme arkaiske viden når den hævdes af Okkultisterne. For hvis den mysteriøse Syvfoldige Cyklus er en naturlov, og *den er en sådan*, som bevist; hvis den opdages at kontrollere evolutionen og *involutionen* (eller døden) i entomologiens, ichtyologiens og ornitologiens boliger, lige som i Dyreriget, pattedyrenes og menneskets — hvorfor kan den så ikke være tilstede og handle i Kosmos, generelt, i dens naturlige (dog okkulte) inddelinger af tid, racer, og *mental* udvikling? Og hvorfor, skulle de allerældste adepter ikke yderligere have studeret og fuldt ud mestret disse cykliske love i alle deres aspekter? Dr. Stratton, hævder sandelig som en fysiologisk og patologisk sandhed, at "i helbredet er den menneskelige puls mere hyppig *om morgenen end om aftenen i seks ud af syv dage*; og at på den *syvende dag er den langsommere*." (*Ibid. Edinb. Med. and Surg. Journal*, Jan. 1843.) Hvorfor, skulle en Okkultist så ikke vise det samme i kosmisk og jordisk liv for planeternes og racernes puls? Dr. Laycock inddeler livet i *tre store syvfoldige perioder*; den første og sidste, strækker sig hver over 21 år, og den centrale periode eller det primære liv varer 28 år, eller fire gange syv. Han underinddeler den første i *syv adskilte stadier*, og de andre to i *tre* mindre perioder, og siger at "Den grundlæggende enhed i de større perioder er *en uge på syv dage, hver dag er på tolv timer*"; og at "enkelte og sammensatte *mangfoldigheder* i denne enhed, bestemmer længden af disse perioder ved samme forhold, som *mangfoldigheder* i enheden på tolv timer bestemmer de mindre perioder. *Denne lov binder alle periodiske vitale fænomener sammen, og forbinder de observerede perioder i de laveste leddyr, med med de hos mennesket selv, det højeste hvirveldyr*." Hvis Videnskaben gør dette, hvorfor skulle den sidstnævnte så foragte den Okkulte information, nemlig, at (talende med Dr. Laycock's sprog) "*en uge af de manvantariske (lunare) to uger, af fjorten dage (eller syv manuer)*, disse to uger på tolv timer i en dag repræsenterer syv perioder eller syv racer — nu er passeret?" Dette videnskabelige sprog passer beundringsværdigt med vores doktrin. Vi (menneskeheden) *har* levet over "*en uge på syv dage, hver dag er på tolv timer*," fordi tre og en halv race nu for evigt er passeret, den fjerde er nedsunken, og vi er nu i den Femte Race.

uger" — som er baseret på det arkaiske Indiske system, som stadig kan findes i den gamle Jyotisha.* Og der er cyklusser i det for "ugen af dage," for "ugen af måneder," af år, af århundreder, og endda årtusinder, dekade-årtusinder, og mere, eller "ugen af årenes år."† Men alt dette kan findes i den arkaiske doktrin. Og hvis denne fælles kilde for kronologien i ethvert Skrift, uanset hvor *sløret*, benægtes i Biblens tilfælde, så kan de seks dage, og en Sabbat, og den syvende, næppe afkoble *Første Mosebog* fra de Purâniske Kosmogonier. For dens første "Uge med Skabelse" viser syvfoldigheden i dens kronologi og forbinder den således med Brahmâ's "Syv Skabelser." Det lærde bind fra Hr. Grattan Guinness's pen, hvor i han på nogle 760 sider har samlet ethvert bevis på denne syvfoldige udregning, er godt bevis. For hvis Bibel kronologien, som han siger, er "reguleret af ugens love," og hvis den er syvfoldig, uanset målingerne af skabelses ugen og dagenes længde; og hvis, til sidst, "Bibel systemet inkluderer uger i en stor variations skala," så vises dette system at være identisk med alle de paganske systemer. Desuden er, forsøget på at vise at 4.320 år (i lunare måneder) forløb mellem "Skabelsen" og Kristus's fødsel, en klar og umiskendelig forbindelse til de 4.320.000 i Hindu Yugaerne. Hvorfor, ellers gøre sig så store anstrengelser med at bevise at disse tal, som først og fremmest er Kaldæiske og Indo-Aryanske, spiller sådan en rolle i det Nye Testamente? Vi vil nu bevise det endnu mere stærkt.

Lad den upartiske kritiker sammenligne de to beretninger — Vishnu Purânaen og Biblen — og han vil opdage at Brahmâ's "syv skabelser" er ved grundlaget for "ugen" for skabelsen i *Første Mosebog i*. De to allegorier er forskellige, men systemerne er alle bygget på den samme grund-sten. Biblen kan *kun* forstås i lyset af *Kabalaen*. Tag *Zohar*, the "Book of Concealed Mystery," uanset hvor forvrænget den er, og sammenlign. De syv Rishier og de fjorten Manuer i de syv Manvantaraer — udgår fra Brahmâ's hoved; de er hans "sind-fødte sønner," og det er med dem at menneskeheds inddeling og dens racer begynder fra det Himmelske menneske, "Logosen" (den manifesterede), som er Brahmâ Prajâpati. "Ha Idra Rabba Qadisha" (den Større Hellige Forsamling) (V. 70 i) siger om kraniet (hovedet)

* Se med henblik på længden af sådanne cyklusser eller *Yugaer* i Vriddha Garga og andre gamle astronomiske Sektioner (Jyotisha). De varierer fra cyklusser på fem år — som Colebrooke kalder "Vedaernes cyklus," specificeret i Parasâra's institutter, "og grundlaget for udregning af større cyklusser" (*Miscell. Essays*, Vol. I., pp. 106 og 108) — op til Mahayugaen eller den berømte cyklus på 4,320,000 år.

† Hebraiske ord for "uge" er *Syv*; og enhver længde af tid inddelt med *Syv* ville have været en "uge" på deres tid, selv 49.000.000 år, da det er syv gange syv millioner. Men deres udregning er hele vejen igennem syvfoldig.

i Makroprosopus, den Ene gamle* (*Sanat*, et tilnavn for Brahmâ), at enhver af hans hår er en "skjult kilde som udgår fra den skjulte hjerne." "Og den skinner og går videre gennem dette hår til Makroprosopus's hår, og fra det (som er den manifesterede KVARTERNITET, *Tretragrammatonen*) dannes hans hjerne; og derfra går denne hjerne til TREDIVE og TO veje" (eller *triaden* og *duaden*, eller igen 432). Og yderligere: (V. 80) "Tretten hårlokker eksisterer på den ene side og på den anden af kraniet" — *dvs.*, seks på den ene og seks på den anden, den trettende er også den fjortende, da den er mandlig-kvindelig, "og gennem dem begynder inddelingen af håret" (inddelingen af ting, Menneskeheden og Racerne).

"Vi seks er lys som skinner frem fra et *syvende* (lys)," siger Rabbiner Abba; "*du er det syvende lys*" (syntesen af os alle, tilføjer han, omtalende *Tetragrammaton* og hans syv "ledsagere," som han kalder "Tetragrammaton's øjne.")

TETRAGRAMMATON er Brahmâ Prajâpati, som antog *fire* former, for at skabe fire slags af *supernaturlige* væsner, *dvs.*, gjorde ham selv *firfoldig*, eller den manifesterede *Kvaternitet* (se Vishnu Purâna, Book I. ch. V.); og som, efter dette, gen-fødes i de syv Rishier, hans *Manasaputraer*, "sind-fødte sønner," som senere blev, 9, 21 og så videre, som alle siges at være født fra forskellige dele af Brahmâ.†

* Brahmâ skaber i den første Kalpa (dag et) forskellige "offer dyr" *pasu* — eller de himmelske legemer og Zodiakkens tegn, og planter *som* han bruger *i ofringer* ved begyndelsen af *Treta Yuga*. Den esoteriske mening i dette viser ham gå frem cyklisk og skabe astrale prototyper på den *nedstigende åndelige bu* og derefter på den *opstigende* fysiske bu. Den sidstnævnte er under-inddelingen af en *to-foldig* skabelse, yderligere underinddelt i syv nedstigende og syv opstigende grader af faldende ånd, og af opstigende stof — det omvendte af det som finder sted (som i et spejl der reflekterer den højre og venstre side) i denne vores manvantara. Det er, *esoterisk*, det samme i den Elohistiske Skabelsesberetning (kap. i.), og i den Jehovitiske kopi, lige som i Hindu kosmogonien.

† Det er meget overraskende at se teologer og Orientalske lærde udtrykke indignation over den "*fordærvede* smag hos Hindu mystikerne," som, ved ikke at være tilfreds med at have *opfundet* Brahmâ's "Sind-fødte" Sønner, får Rishiernes, Manuernes, og Prajâpatier af enhver slags til at *udspringe fra forskellige dele af deres primære Forfader's* — Brahmâ's *krop* (se Wilson's fodnote i hans *Vishnu Purâna*, Vol. I., p. 102). Fordi den gennemsnitlige offentlighed er ubekendt med Kabalaen, nøglen til, og ordbogen fra, de meget slørede Mosaiske Bøger, så forestiller de gejstlige sig derfor at sandheden aldrig vil komme ud. Lad enhver vende sig til de Engelske, Hebraiske, eller Latinske tekster af Kabalaen, nu så dygtigt oversat af flere lærde, og han vil opdage at Tetragrammatonen, som er den Hebraiske IHVH, også er både det "Sefirotiske Træ" — *dvs.*, den indeholder alle Sefirotterne undtagen Kether, kronen — og det "Himmelske menneskes" (Adam Kadom's) forenede *krop* fra hvis lemmer Universet og alle ting i det emanerer. Yderligere, vil han opdage at ideen i de Kabalistske Bøger (hvor den centrale i *Zohar* er "Books of Concealed Mystery," fra den "Større," og den "Mindre Hellige Samling") er fuldkommen fallisk og langt mere groft udtrykt end den fire-foldige Brahmâ er i nogen af Purânaerne. (Se "*Kabala Unveiled*," af Mr. S. L. Mathers, Chap. xxii., med hensyn til tilbageværende medlemmer af Mikroprosopus).

Der er to *Tetragrammatoner*: Makro og Mikroprosopusen. Den første er det *absolutte* fuldkomne Kvadrat, eller TETRAKTIS indeni Cirklen, begge abstrakte undfangelser, og kaldes derfor AIN — Ikke-væren, *dvs.*, grænseløs eller absolut *Væren-hed*. Men når han betragtes som Mikroprosopus, eller det "Himmelske menneske," den manifesterede Logos, er han *trianglen i kvadratet* — den *syvfoldige kube* ikke den firfoldige, eller det plane Kvadrat. For den er beskrevet i den samme "Større Hellige Forsamling" — (83): "Og med hensyn til dette, ønskede Israels børn at vide i deres sind, lige som det er skrevet (*Anden Mosebog*. xvii. 7.): 'Er Tetragrammatonen midt blandt os, eller den Negativt Eksisterende Ene?'"* (*Hvor skelnede de mellem Mikroprosopus, som kaldes Tetragrammaton, og mellem Makroprosopus, som kaldes AIN, Ain den negativt eksisterende?*)"†

Derfor, er Tetragrammatonen de TRE *gjort* til fire og de FIRE *gjort* til tre, og er på denne Jord repræsenteret ved hans syv "ledsagere," eller "Øjne" — "Herrens Syv øjne." Mikroprosopus er, i bedste fald, kun en *sekundært* manifesteret Guddom. For, vers 1,152 fra den "Større Hellige Forsamling" (Kabala) siger —

"Vi har lært at der *var ti* (ledsagere) som gik ind i *Sod'en*, ('mysteriøs forsamling eller mysterie'), og at *kun syv* kom frem"‡ (*dvs.*, 10 for det umanifesterede, 7 for det manifesterede Univers.)

1,158 "Og da Rabbiner Shimeon afslørede *Arcanaen* blev der ikke fundet nogen til stede der undtagen disse (syv ledsagere) . . . 1,159. Og Rabbiner Shimeon kaldte dem Tetragrammaton's syv øjne, lige som det er skrevet, Zach. iii., 9, 'Disse er Tetragrammaton's syv øjne (eller principper),' " — *dvs.*, det fire-foldige Himmelske menneske, eller ren ånd, opløses til Syv-foldigt menneske, rent stof og Ånd.

Tetraden er således *Mikroprosopus*, og den sidstnævnte er den mandlige-kvindelige Chochmah-Binah, den 2'en and 3'de Sefirot. Tetragrammatonen er selve tallet Syv's essens, i dens jordiske betydning. Syv står mellem fire og ni — basis og grundlaget (astralt) for vores fysiske verden og mennesket, i Malkuth's rige.

For Kristne og troende, burde denne reference til Zakkarias og

For, dette "Livets Træ" er også "træet for viden om godt og ondt," hvis hoved mysterium er det om menneskelig forplantning. Det er en fejltagelse at anse Kabalaen som *givende forklaring* på Kosmos' eller Naturens mysterier; den forklarer og afslører kun nogle få allegorier i Biblen, og *er mere esoterisk* end den sidstnævnte er.

* Forenklet i den Engelske Bibel til: "Er Herren (! !) blandt os, eller ej?" (Se *Anden Mosebog* xvii. 7.)

† Se *Kabala Denudata*, af S. Liddell MacGregor Mathers, F.T.S., p. 121.

‡ Oversættere angiver ofte ordet "ledsager" (engel, også adept) som "*Rabbi*," lige som Rishi'erne kaldes *guruer*. "Zohar" er, om muligt, mere okkult end Moses Bøgerne; for at læse "Book of Concealed Mystery" så behøver man nøglerne som er angivet i den ægte "Chaldean Book of Numbers," som ikke er intakt.

især til Peter's Epistel (P. I, ii. 2-5) være afgørende. I den gamle symbolære, kaldes mennesket, hovedsagelig det *indre* Åndelige menneske, for "en sten." Kristus er hovedhjørnestenen, og Peter refererer til alle mennesker som "livlige" (levende) sten. Derfor kan en "sten med syv øjne" på sig kun betyde det vi siger, *dvs.*, et menneske hvis konstitution eller ("principper") er syv-foldige.

For mere klart at påvise syvtallet i Naturen, så kan det tilføjes at ikke kun styrer tallet syv periodicitet for livets fænomener, men at det også ses at dominere serien af kemiske elementer, og ligeligt altoverskyggende i verdenen af lyd og i den for farve som det afsløres for os af spektroskopet. Dette tal er faktoren, *sine quâ non*, i fremstillingen af okkulte astrale fænomener.

Hvis, de kemiske elementer arrangeres i grupper i overensstemmelse med deres atomvægte, så vil de således ses at udgøre en serie af grupper på syv; den første, den anden, osv., medlemmer fra hver gruppe optræder med en nær analogi i *alle* deres egenskaber til de korresponderende medlemmer i den næste gruppe. Den følgende tabel, kopieret fra Hellenbach's *Magie der Zahlen*, fremviser denne lov og giver fuldt ud garanti for den konklusion han drager med de følgende ord: "Vi ser således at kemisk variation, så vidt som vi kan opfatte dens indre natur, afhænger af numeriske relationer, og vi har yderligere opdaget en styrende lov i denne variation som vi ikke kan angive nogen årsag til; vi ser en periodisk lov styret af tallet syv."

Række	Gruppe I.	Gruppe II.	Gruppe III.	Gruppe IV.	Gruppe V.	Gruppe VI.	Gruppe VII.	Gruppe VIII.
	H _I							
1	L 7	Be 9-3	B II	C 12	N 14	O 16	Pl 19	---
2	Na 23	Mg 24	Ai 27-3	Si 28	P 31	S 32	Cl 35-4	
3	K 39	Ca 40	— 44	Ti 48	V 51	Cr 52-4	Mn 54-8	{ Fe 56. Co 58-6 Ni 58. Cu 63-3
4	Cu 63-3	Zn 65	Ga 68-2	— 72	As 75	Se 78	Br 79-5	---
5	Rb 85-2	Sr 87-2	Y 89-5	Zr 90	Nb 94	Mo 96	— 100	{ Ru 103 Rh 104 Pd 106 Ag 107-6
6	Ag 107-6	Cd III-6	In II-3-4	Sn II-8	Sb 122	Te 125	J 126-5	---
7	Cs 132-5	Ba 136-8	La 139	Ce 140	Di 122	—	—	---
8	—	—	—	—	—	—	—	---
9	—	—	Er. 178	—	Ta 182	W 184	—	{ Os 196. Jr 196-7 Pr 196-7 Au 197
10	Au 197	Hg 200	Tl 204	Pb 206	Bi 210	—	—	

Den ottende kolonne i denne liste er, så at sige, *oktaven* af den første, indeholdende elementer næsten identiske i kemiske og andre egenskaber med de i den første; et fænomen som fremhæver den syv foldige lov for periodicitet. For yderligere detaljer henvises læseren til Hellenbach's

værk, hvor det også vises at denne klassificering bekræftes af elementernes spektroskopiske særegenheder.

Det er unødvendigt i detaljer at referere til antallet af vibrationer som udgør musikskalaen; de er strengt analoge med skalaen for de kemiske elementer, og også skalaen for farve som den udfoldes af spektroskopet, selv om vi i det sidstnævnte tilfælde kun beskæftiger os med *en* oktav, mens både vi indenfor musik og kemi finder en serie på *syv* oktaver repræsenteret teoretisk, hvoraf *seks* er ret fuldkomne og i almindelig brug indenfor begge videnskaber. Således for at citere Hellenbach: —

"Det er blevet fastslået at, fra fænomen lovens standpunkt, som hele vores viden hviler på, der forøges lydets og lysets vibrationer regelmæssigt, så at de inddeler sig selv i *syv* kolonner, og at de successive tal i hver kolonne er tæt allierede; *dvs.*, at de udviser et nært slægtskab som ikke kun er udtrykt i tallene selv, men som også praktisk bekræftes indenfor kemien lige som indenfor musik, hvor øret i den sidstnævnte bekræfter tallenes værdisætning. . . . Den sandhed at denne periodicitet og variation er styret af tallet *syv* er uafviselig, og den overgår langt tilfældighedernes begrænsninger, og må antages at have en passende årsag, en årsag som må opdages."

Derfor, sandelig, som Rabbiner Abbas sagde: "Vi er lysende som skinner frem fra et syvende (*lys*); du (Tetragrammaton) er det syvende lys (oprindelsen) i os alle; " (V. 1,160) og — "For der er med sikkerhed ikke nogen stabilitet i disse seks, undtagen den som de udleder fra den syvende. For ALLE DISSE TING AFHÆNGER AF DEN SYVENDE." (V. 1,161. Kabala, "The Greater Holy Assembly.")

De (gamle og moderne) Vestlige Amerikanske Zuñi Indianere synes at have nydt lignende synspunkter. Deres nutidige skikke, deres traditioner og optegnelser, peger alle på den sandhed, at deres institutioner — politiske, sociale og religiøse — fra tidernes morgen var (og stadigvæk er) formet i overensstemmelse med det syvfoldige princip. Således blev alle deres gamle byer og landsbyer bygget i klumper på seks, rundt om en syvende. Det er altid en gruppe på syv, eller på tretten, og de seks omgiver altid den syvende. Desuden, er deres præstelige hierarki sammensat af seks "Husets Præster" tilsyneladende syntetiseret i den syvende, som er en kvinde, "PRÆSTINDE MODEREN." Sammenlign dette med de "syv store offerpræster " omtalt i *Anugîtâ*, navnet givet for de "syv sanser," eksoterisk, og til de syv menneskelige principper, *esoterisk*. Hvor fra kommer denne identiske symbollære? Skal vi stadig betvivle den sandhed at Arjuna gik over til Pâtâla (Antipoderne, Amerika) og der ægtede Ulûpi, datter til Nâga (eller snarere *Nargal*) Kongen? Men nu til Zuñi præsterne.

Disse modtog en årlig tribut, ind til denne dag i dag, af korn i syv farver. Ikke skelnelige fra andre Indianere i løbet af hele det solare år, kommer de ud (de seks præster og en præstinde), på en bestemt dag, på række i deres

præstelige rober, hver med en farve helliget en bestemt Gud som præsten tjener og personificerer; hver af dem repræsenterer en af de syv regioner, og hver modtagende korn med den farve som korresponderer til denne region. Således, repræsenterer de hvide Østen, fordi Sol-lyset kommer fra Østen; den gule, korresponderer med Norden, farven af flammer frembragt af *aurora borealis*; den røde, Syden, da varmen kommer fra dette hjørne; blå står for Vesten, Stillehavets farve, som ligger mod Vest; sort er farven for den nedre undergrunds region — mørke; korn med kerner af alle farver på et aks repræsenterer farverne i den øvre region — i firmamentet, med dets rosa og gule skyer, skinnende stjerner, osv. Det "pletfarvede" korn — hver kerne indeholder alle farverne — er "Præste-Moderens": kvinden indeholder i sig frøene for alle fortidige, nutidige og fremtidige racer; Eva er moderen for alt levende.

Bortset fra disse var Solen — den Store Guddom — hvis præster var nationens åndelige overhoveder. Disse sandheder blev fastslået af Hr. F. Hamilton Cushing, som, sådan som mange er klar over, blev en Zuñi Indianer, og levede sammen med dem, blev indviet i deres religiøse mysterier, og har lært mere om dem end noget andet levende menneske.

Syv er også det store magiske tal. Indenfor okkulte optegnelser siges våbnet som nævnes i Purânaerne og *Mahabhârataen* — *Agneyâstraen* eller "ild våbnet" overdraget af Aurva til hans chela Sagara — at være bygget af syv elementer. Dette våben — formodet at have været en "raket" (!) af nogle opfindsomme Orientalister — er en af mange torne i siden på vores moderne Sanskrit-kyndige. Wilson udøver hans skarpsindighed med hensyn til det, i mange sider i hans *Specimens of the Hindu Theatre*, og fejler til sidst i at forklare det. Han kan ikke finde frem til noget om *Agneyâstra*.

"Disse våben," argumenterer han, "er af en meget forvirrende natur. Nogle af dem håndteres som missiler; men, de fremstår generelt at være mystiske kræfter udøvet af den enkelte — sådan som de der paralyserer en fjende, eller låser hans sanser til i søvn, eller nedbringer storme, og regn, og ild, fra himlen. (Se ovenfor, pp. 427 og 428.) . . . De antager himmelske former, begavet med menneskelige evner. . . . *Râmâyanaen* kalder dem Krisâswa's Sønner" (p. 297).

Sastra-devatâerne, "de guddommelige våbens guder," er ikke mere, våbnet, *Agneyâstra*, end moderne artilleri's skytter er kanoen de styrer. Men denne enkle løsning synes ikke at slå den eminente Sanskrit-kyndige. Ikke desto mindre, sådan som han selv siger det om Krisâswa's våbenformede afkom, så "er den allegoriske oprindelse til *Agneyâstra* (våbenene), uden tvivl, endnu mere gammel."* Det er Brahmâ's ildagtige spyd.

* Det er den. Men *Agneyâstra* er ildagtige "missil våben," ikke "skarpe" våben, da der er nogen forskel mellem *Sastra* og *Astra* på Sanskrit.

Den syv-foldige Agneyâstra er, lige som de syv sanser og de "syv principper," symboliseret af syv præster, af unævnelig ælde. Hvor gammel denne doktrin som tros på af Teosofferne er, vil den følgende sektion fortælle.

F.

EGYPTOLOGERNES SYV SJÆLE.

Hvis man vender sig til disse kildevæld af information, "*The Natural Genesis*" og Mr. Gerald Massey's foredrag, så vil beviserne for den analyserede doktrins ælde tydeligt blive overvældene. At forfatterens opfattelse adskiller sig fra vores kan næppe gøre sandhederne ugyldige. Han ser symbolet fra et rent naturligt standpunkt, et måske en anelse for materialistisk, fordi der er for meget af en ihærdig Evolutionist og tilhænger af moderne Darwinistiske dogmer i det. Således viser han, at "i Böhme's bøger finder den studerende af dem meget med hensyn til disse Syv Kilde Ånder og primære kræfter, hvor de behandles som syv egenskaber i naturen i den alkymistiske og astrologiske fase af de middelalderlige mysterier;"* og tilføjer —

"Bömhe's tilhængere betragter sådanne forhold som guddommelig åbenbaring af hans inspirerede Seerskab. De ved intet om den naturlige skabelsesberetning, Visdommens historie og vedvarende† i fortiden (eller om brudte forbindelser), og er ude af stand til at genkende de gamle Syv Ånders fysiske egenskaber under deres moderne metafysiske eller alkymistiske maske. Et andet forbindende link mellem Bömhe's Teosofi og den fysiske oprindelse til Egyptisk tænkning, er intakt i *Hermes Trismegistus's* fragmenter.‡ Uanset hvorvidt disse læresætninger kaldes Illuminatist, Buddhist, Kabalist, Gnostiker, Murer, eller Kristen, så kan de grundlæggende modeller kun rigtigt kendes i deres begyndelser.§ Når profeterne eller visionære reklamemagere fra skylandet kommer til os med påstande om oprindelig inspiration, og ytrer noget nyt, så bedømmer vi dets værdi ud fra hvad det er i sig selv. Men hvis vi ser at de bringer os det gamle stof som de ikke kan gøre rede for, og vi kan, så er det naturligt at vi skulle bedømme det ved de primære betydninger snarere end de seneste foregivender.¶ Det er nytteløst for os at indlæse vores

* *The Natural Genesis*, Vol. I., pp, 318-319.

† Alligevel er der nogle, som kan vide om disse ting, selv udenfor forfatterens linjer, brede som de unægtelig er.

‡ Dette forbindende link, lige som andre, blev påpeget af den nærværende forfatter ni år før tilsynkomsten af værket hvor fra det ovennævnte er citeret, nemlig i *Isis Unveiled*, et værk fyldt med sådanne guidende links mellem gammel, middelalderlig, og moderne tænkning, men, uheldigvis, for løst redigeret.

§ Ja; men hvordan kan den lærde forfatter bevise at disse "begyndelser" var lige præcis i Egypten, og ingen andre steder; og kun for 50.000 år siden?

¶ Lige præcis: og dette er lige nøjagtig det Teosofferne gør. De har aldrig hævdet, "oprindelige inspiration," ikke en gang som mediums, men har altid påpeget, og peger nu på den "primære betydning" af symbolerne, som de sporer til andre

senere tænkning ind i de tidligste grundformer af udtryk, og derefter sige at de gamle mente dette.* Fortolkninger gjort subtile, og som er blevet doktriner og dogmer indenfor teosofi er nu blevet testet ved deres oprindelse i fysiske fænomener, for at vi kan forkaste deres falske foregivender om overnaturlig oprindelse eller overnaturlig viden.†

Men den lærde forfatter til "Book of the Beginnings" og til "*The Natural Genesis*" gør — meget heldigt, for os — det modsatte. Han påviser yderst triumferende vores Esoteriske (Buddhistiske) læresætninger, ved at vise dem identiske med de fra Egypten. Lad læseren bedømme ud fra hans lærde foredrag over "The Seven Souls of Man."‡ Forfatteren siger: —

"De mystiske SYV'S første form blev opfattet som forevist i himlen af de Syv store stjerner i den *store Bjørn*, konstellationen tillagt til Tidens Moder, og til de Syv Elemental Kræfter af Egypterne."

Lige nøjagtig, for Hinduerne placerer deres syv oprindelige Rishier i den *store Bjørn* og kalder denne konstellation boligen for *Saptarishierne*, *Rikshaerne* og *Chitra-Sikhandinaerne*. Men hvorvidt det kun er en astronomisk myte eller et ur mysterie, med en dybere mening end den bærer på dens overflade, det er det som deres adepter påstår at vide. Vi fortælles også at "Egypterne inddelte himmelrummets overflade om natten i syv dele. Den primære Himmel var syv-foldig." Sådan var det hos Aryanerne. Man behøver blot at læse Purânaerne om begyndelsen for Brahmâ, og hans "Æg" for at se det. Har Aryanerne taget ideen fra Egypterne? — "De tidligste kræfter," fortsætter foredragsholderen, "som var anerkendte i naturen var regnet som syv i antal. Disse blev syv elementaler, djævle (?) eller senere, guddommeligheder. Syv egenskaber blev tillagt naturen, som

lande, endda ældre end Egypten; *betydninger*, som desuden, emanerer fra et hierarki (eller hierarkier, hvis det foretrakkes) af *levende viise mennesker*, dødelige, på trods af denne Visdom, som afviser enhver sådan tilnærmelse til *supernaturalisme*.

* Men hvor er beviset på at de gamle ikke mente nøjagtig det som teosofferne hævder? Optegnelser eksisterer på det som de siger, lige som andre optegnelser eksisterer for det Hr. G. Massey siger. Hans fortolkninger er meget korrekte, men i samme grad ensidige. Naturen har med sikkerhed mere end et *fysisk aspekt*; for astronomi, astrologi, og så videre, er alle på det fysiske, ikke det åndelige plan.

† Det frygtes at Mr. Massey ikke har haft succes. Vi har vores tilhængere lige som han har hans tilhængere, og materialistisk Videnskab træder ind i tager meget lidt højde for både hans og vores spekulationer!

‡ Den sandhed, at denne lærde Egyptolog i doktrinen om de "Syv Sjæle," sådan som han fremstiller vores *principper*, eller "metafysiske koncepter," ikke anerkender andet end "Sjælens primitive biologi eller fysiologi," gør ikke vores argument ugyldigt. Foredragsholderen berører kun to nøgler, de som oplåser de astronomiske og fysiologiske mysterier indenfor esoterisme, og udelader de andre fem. Ellers så ville han med det samme have forstået at det han kalder de *fysiologiske* inddelinger af den levende Sjæl i mennesket, af teosofferne også betragtes psykologisk og åndeligt.

stof, kohæsion, flux, koagulering, akkumulering, konstans, og inddeling—og *syv elementer eller sjæle til mennesket*."

Alt dette blev lært om i den esoteriske doktrin, men den blev, sådan som det allerede er påstået, fortolket og dets mysterier låst op, med *syv*, ikke to, eller yderste fald tre nøgler; derfor virkede årsagerne og deres virkninger i usynlig eller mystisk så vel som den fysisk natur, og blev gjort refererende til metafysik og psykologi lige så meget som til fysiologi. "Princippet om *syvning*" — sådan som forfatteren siger — "blev introduceret, og tallet *syv* leverede et helligt forbillede *som kunne blive brugt til mangfoldige formål*"; og det blev brugt sådan. For "Faraosens *syv Sjæle* nævnes ofte i de Egyptiske tekster. . . . *Syv Sjæle eller principper i mennesket blev identificeret af vores Britiske Druider*. . . . Rabbinerne gennemløb også antallet af sjæle til *syv*; ligeledes, gør Karenerne i Indien. . . ."

Og, derefter tabulerer forfatteren de to læresystemer — det Esoteriske og det Egyptiske, — og viser at den sidstnævnte havde den samme serie og i den samme rækkefølge.

(Esoterisk) Indisk	Egyptisk
1. Rupa, legeme eller element af form.	1. Kha, legeme.
2. Prana, livets åndedrag.	2. Bha, Åndedragets Sjæl.
3. Astral legeme.	3. Khaba, skyggen.
4. <i>Manas</i> — eller Intelligens.*	4. <i>Akhu</i> , Intelligens eller Opfattelse.
5. <i>Kama</i> — rupa, eller dyrisk sjæl.	5. <i>Seb</i> , forfædres Sjæl.
6. <i>Buddhi</i> , Åndelig Sjæl.	6. <i>Putah</i> , den første intellektuelle fader.
7. <i>Atma</i> , ren ånd. . . .	7. <i>Atmu</i> , en guddommelig eller evig sjæl.

Længere fremme, formulerer foredragsholderen disse *syv* (Egyptiske) sjæle, som (1) Blodets Sjæl — den *formdannede*; (2) Åndedragets Sjæl — "som *ånder*"; (3) Skygge eller Dække Sjælen — "som *iklæder*"; (4) Sjælen for Opfattelse — "som *opfatter*;" (5) Sjælen for Puberteten "som *forplanter*"; (6) Den Intellektuelle Sjæl — "som *genfrembringer intellektuelt*"; og (7) Den Åndelige Sjæl — "som *evigt bevares*."

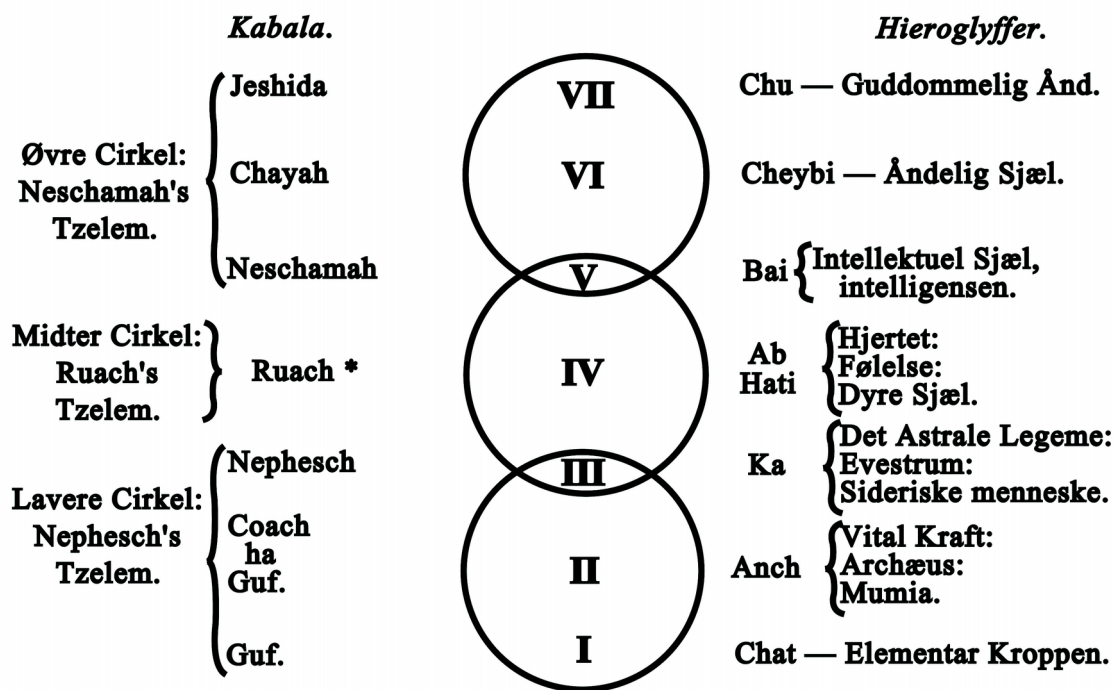
Fra det eksoteriske og fysiologiske standpunkt kan dette være meget korrekt; det bliver det i mindre grad set fra et esoterisk synspunkt. At hævde dette, betyder slet ikke at de "Esoteriske Buddhister" *opløser mennesker i et antal elementar Ånder*, sådan som Hr. G. Massey, i det samme foredrag, beskylder dem for af hævde. Ingen "Esoterisk Buddhist" har nogensinde været skyldig i nogen sådan absurditet. Ej heller har det nogensinde været forestillet at disse skygger "bliver åndelige væsner i en anden verden," eller "syv potentielle ånder eller elementarer i et andet liv." Det som hævdes er ganske enkelt at hver gang det udødelige *Ego* inkarnerer så bliver det, som helhed, en sammen-

* Det er en stor fejl i den Esoteriske optælling. *Manas* er det femte, ikke det fjerde; og *Manas* korresponderer præcist med *Seb*, det femte Egyptiske princip, for den del af *Manas*, som følger de to højere principper, er sandelig forfædrenes sjæl, den lysende, udødelige tråd i det højere *Ego*, som den Åndelige aroma for alle livene og fødslerne klynger sig til.

sat enhed af Stof og Ånd; som sammen handler på syv forskellige planer for væren og bevidsthed. Andet steds, tilføjer Hr. G. Massey: — "De syv sjæle (vores "Principper") nævnes ofte i de Egyptiske tekster. Måne guden, Taht-Esmun, eller den senere sol gud, udtrykte de syv natur-kræfter som før end ham selv, og blev opsummeret i ham som hans syv sjæle (vi siger "principper") De syv stjerner i Kristus's hånd i Åbenbaringen, har den samme betydning," osv.

Og en endnu større en, da disse stjerner også repræsenterer de *syv nøgler* i de Syv Kirker eller de SODALIANSKE MYSTERIER, kabalistisk. Vi vil, imidlertid ikke stoppe op for at diskutere, men tilføje at andre Egyptologer også har opdaget at den syvfoldige konstitution i mennesket var en hoveddoktrin hos de gamle Egyptere. I en serie af bemærkelsesværdige artikler i "Sphinx" (München) giver Herr Franz Lambert uigendriveligt bevis for hans konklusioner fra the "Book of the Dead" og andre Egyptiske optegnelser. Med henblik på detaljer så må læseren refereres til artiklerne selv, men det følgende diagram, som opsummerer forfatterens konklusioner, er et demonstrativt bevis på identiteten af Egyptiske psykologi med den syvfoldige inddeling i "Esoteric Buddhism."

På den venstre side er de Kabalistiske navne for de korresponderende menneskelige principper placeret, og på den højre de hieroglyfiske navne med deres angivelser som i diagrammet af F. Lambert.

* Der synes at være en forvirring — varende ved i mange århundreder — i de Vestlige Kabalister's sind. De kalder *Ruach* (Ånd) det som vi kalder *Kama-rupa*; hvorimod, hos os ville *Ruach* være den "Åndelige Sjæl" *Buddhi*, og *Nephesch* det 4'de princip, den Vitale, Dyre Sjæl. Eliphas Lévi begår den samme fejl.

Det er en meget fair repræsentation af tallet for "principperne" indenfor Okkultismen, men en meget forvirret en; og dette er det vi kalder de 7 principper i mennesket, og som Hr. Massey kalder "Sjæle," angivende det samme navn for Egoet eller *Monad* som, så at sige, reinkarnerer og *genopstår*, ved hver genfødsel, sådan som Egypterne gjorde det, nemlig — "den Fornyeede." Men hvordan kan Ruach (Ånd) blive indlogeret i Kama-rupa? Hvad siger Böhme, Prinsen blandt alle de middelalderlige Seere?

"Vi finder Syv særlige egenskaber i naturen hvorved denne ene Moder udarbejder alle ting" (som han kalder — ild, lys, lyd (de øvre tre) og *begær*, *bitterhed*, *kvaler*, og *substantialitet*, således analyserende de lavere på hans egen mystiske måde) . . . "uanset hvad de seks former er åndeligt, så er den syvende, kroppen (eller substantialitet), essentiel." Disse er de syv former fra Moderen for alle Væsner hvor fra alt som er i denne verden er genereret,* og yderligere i *Aurora xxiv. p. 27* (citeret i *Natural Genesis*) — "Skaberen havde i denne verdens krop, så at sige, genereret ham selv *skabningsagtigt* i hans kvalificerende Kilde Ånder, og alle stjernerne er . . . Gud's kræfter, og hele verdenens krop består i de syv kvalificerende eller Kilde Ånder."

Dette er i mystisk sprog angivelse af vores teosofiske doktrin. . . Men hvordan kan vi være enige med Hr. G. Massey når han hævder at —

"De Syv *Racer* af mennesker som er blevet sublimeret og gjort Planetariske (?) af Esoteric Buddhism,† kan imødegås i Bundahishen som (1) jord-mennesker; (2) vand-mennesker; (3) bryst-øret mennesker; (4) bryst-øjet mennesker; (5) et-benet mennesker; (6) flagermus-vingede mennesker; (7) mennesker med haler." . . . Hver af disse beskrivelser, allegorisk og endda forvrængede i deres senere form — er, ikke desto mindre, et ekko af den Hemmelige Læres lære. De refererer alle til den før-Menneskelige evolution af vand-mennesker "frygtelige og onde" via *uhjulp*et Natur gennem millioner af år, sådan som beskrevet førhen. Men vi afviser blankt den fremsatte påstand at "disse aldrig var rigtige racer," og peger på de Arkaiske Stanzaer med hensyn til vores svar. Det er let at udlede og sige at vores "undervisere har forvekslet disse Fortidens skygger, med menneskelige og åndelige ting"; men at "de ikke er nogen af delene, og aldrig var nogen af dele," er mindre let at bevise. Påstanden må altid forblive på linje med den Darwinistiske påstand at mennesket og aben havde en fælles pithecoïd forfader. Det Foredragsholderen antager som en "udtryks-måde" og intet andet, i det Egyptiske Ritual, antager vi har en helt anden og mere vigtig betydning. Her er et eksempel. "Book of Dead," ritualet siger —

* *Signatura rerum* xiv. ps. 10, 15 og flg.

† Dette er sandelig nyheder! Det får os til at frygte at Foredragsholderen aldrig har læst "Esoteric Buddhism" før han kritiserede den, siden der er for mange fejlopfattelser i hans bemærkninger om den.

"Jeg er musen." "Jeg er høgen." "Jeg er aben." . . . "*Jeg er krokodillen hvis Sjæl kommer FRA MENNESKER.*" "*Jeg er Gudernes Sjæl.*" Om disse to sidste sætninger, forklares en: "hvis sjæl kommer fra mennesker" — af Foredragsholderen, som i parentes siger, "*det er, som en slags intelligens,*" og den anden: "*Jeg er Gudernes Sjæl,*" som havende betydningen, "Horus, eller Kristus, som udkommet af alt."

Den okkulte lære svarer: "Det betyder langt mere." . . .

Det giver først og fremmest en bekræftelse på læren, at mens den menneskelige monade har passeret klode *A* og andre, i den Første Runde, gennem alle de tre riger — den mineralske, plante, og dyriske — så er ethvert pattedyr, i denne vores Fjerde Runde, udgået fra Mennesket, hvis det halv-ætereale, mange-formede væsen med den *menneskelige* Monade i sig, i de første to racer, kan anses for at være Menneske. Men det må kaldes sådan; for, i det esoteriske sprog, så er det ikke formen af kød, blod, og ben, som nu refereres til som Mennesket, som på nogen måde er MENNESKET, men den indre guddommelige MONADE med dens mangfoldige principper eller aspekter.

Foredraget refereret til, uanset hvor meget det, imidlertid, modgår "Esoteric Buddhism" og dens lære, er et elegant svar til de som har prøvet at gengive det hele som en ny-modens doktrin. Og der er mange af sådan nogle, i Europa, Amerika, og endda i Indien. Alligevel, mellem de gamle Arhaters esoterisme, og det som nu har overlevet i Indien blandt nogle få Brahminere som seriøst har studeret deres Hemmelige Filosofi, så fremstår forskellen ikke meget stor. Den synes centreret i, og begrænset til, spørgsmålet om rækkefølgen af evolutionen af kosmiske og andre principper, mere end noget andet. I alle tilfælde så er det ikke nogen større afvigelse end det evigt eksisterende spørgsmål om *filioque* dogmet, som siden det XII'te århundrede har adskilt den Romersk Katolske fra den ældre Græsk Østlige Kirke. Alligevel, uanset hvad forskellene i formerne er hvor i det syvfoldige dogme præsenteres, så er substansen der, og dens tilstedeværelse og vigtighed i det Brahminske system kan bedømmes ved det en af Indiens metafysikere og Vedantiske lærde siger om det: —

"Den virkelige esoteriske syv-foldige klassificering er en af de mest vigtige, hvis ikke den mest vigtige klassificering, som har modtaget dets arrangement fra dette evige forbilledes mysteriøse konstitution. Jeg kan også i forbindelse med dette nævne, at den fire-foldige klassificering hævder den samme oprindelse. Livets lys synes, så at sige, at blive refrakteret af Prakriti's tredobbelte-overfladede prisme, der har tre Gunamer som sine tre overflader, og er inddelt i syv stråler, som i tiden løb udvikler de syv principper i denne klassificering. Udviklingens fremadskriden repræsenterer nogle lighedspunkter for den gradvise udvikling af strålerne i spektrummet. Mens den fire-foldige klassificering er rigelig

tilstrækkelig med henblik på alle praktiske formål, så er denne sande syv-foldige klassificering af stor teoretisk og videnskabelig betydning. Det vil være nødvendigt at antage den for at forklare visse klasser af fænomener bemærket af okkultister; og den passer måske bedre til grundlaget for et fuldkomment psykologisk system. Det er ikke 'den trans-Himalayiske esoteriske doktrin's' særegne ejendom. Den har rent faktisk, en tættere forbindelse med den Brahminske Logos end med den Buddhistiske Logos. For at gøre min mening klarere kan jeg her påpege at Logosen har syv former. Med andre ord, der er syv slags Logoi i Cosmos. Hver af disse er blevet den centrale figur i en af de syv hovedgrene i den gamle Vidoms-religion. Denne klassificering er ikke den syv-foldige klassificering som vi har antaget. Jeg fremsætter denne påstand uden den mindste angst for selvmodsigelse. Den sande klassificering har alle forudsætningerne for en videnskabelig klassificering. Den har syv adskilte principper, som korresponderer med syv adskilte Pragna eller bevidstheds tilstande. Den slår bro over kløften mellem det objektive og det subjektive, og indikerer det mysteriøse kredsløb som tankevirksomhed passerer gennem. De syv principper er allieret med syv tilstande af stof, og med syv former for kraft. Disse principper er harmonisk arrangeret mellem to poler, som definerer den *menneskelige* bevidstheds begrænsninger."*

Det ovenfor nævnte er fuldkommen korrekt, måske, undtagen, på et punkt. Den "syvfoldige klassificering" indenfor den esoteriske system er (efter forfatterens viden) aldrig af nogen som helst blevet hævdet af nogen som tilhører det, som "den særegne ejendom hos den Trans-Himalayiske esoteriske doktrin"; men kun alene at have overlevet i denne gamle skole. Den er ikke mere ejendommen i den *trans*, end den er det i den *cis*-Himalaysiske esoteriske doktrin, men er ganske enkelt alle sådanne skolers fælles arv, efterladt til den Femte Rod Races viismænd af de store Siddhaer† fra den Fjerde. Lad os huske på at Atlantiderne kun blev de frygtelige troldmænd, nu fejret i så mange af de ældste MSS. i Indien, hen mod deres fald, da nedsænkningen af deres kontinent blev frembragt på grund af det. Det som hævdes er ganske enkelt den sandhed at visdommen indgivet af "De Gudommelige" — født gennem *Kriyasakti kræfter* i den Tredie Race før dens Fald og Adskillelse i kønnene — til adepterne i den tidlige Fjerde Race, er i al sin renhed forblevet i et bestemt Broderskab. Den omtalte

* *The Theosophist*, 1887 (Madras).

† Ifølge *Svetâsvatara-Upanishad* (357) er Siddhaerne de som fra fødslen er i besiddelse af *supermenneskelige* kræfter, så vel som også af "viden og neutral interesse for verdenen." Ifølge Okkulte læresætninger, er Siddhaerne, imidlertid, *Nirmanakayaerne* eller "ånderne" (i betydningen et individ eller *bevidst* ånd) fra de store viismænd fra sfærer på et højere plan end vores eget, som frivilligt inkarnerer i dødelige kroppe for at hjælpe den menneskelige race i dens opadstigende fremskridt. Deraf deres iboende viden, visdom og kræfter.

Skole eller Broderskab er nært forbundet med en bestemt ø i et indhav, troet på af både Hinduer og Buddhister, men kaldt "mytisk" af geografer og Orientalister, jo mindre man taler om den, jo viisere vil man være. Ej heller kan man godtage den omtalte "syvfoldige klassificering" til at have "en tættere forbindelse med den Brahminske Logos end med den Buddhistske Logos," fordi begge er identiske, uanset den ene "Logos" kaldes *Eswara* eller *Avalôkitêswara*, *Brahmâ* or *Padmapani*. Disse er, imidlertid, meget små forskelle, rent faktisk, mere fantasifulde end virkelige. Brahmanisme og Buddhisme, er når begge betragtes fra deres ortodokse synsvinkler, lige så modsatte og lige så uforenelige som vand og olie. Hver af disse store organisationer, har imidlertid et sårbart sted i dets konstitution. Mens de begge endda i deres esoteriske fortolkning kan være enige om at være uenige, så må enhver uenighed falde, når først deres respektive sårbare punkter konfronteres, for de to vil befindes sig på fælles grund. "Achilleus hælen" hos ortodoks Brahmanisme er Adwaita filosofien, hvis tilhængere af de fromme kaldes "forklædte Buddhister"; lige som den fra ortodoks Buddhisme er Nordlig mysticisme, som repræsenteret af disciplene fra filosofierne af Aryâsanga (Yogâchârya skolen) og Mahâyana, som på deres side drilles af deres sam-religiøse med at være "Vedantister i forklædning." Den esoteriske filosofi hos begge disse kan kun være én hvis de analyseres og sammenlignes omhyggeligt, da Gautama Buddha og Sankarachârya er meget tæt forbundne, hvis man tror på traditionen og visse esoteriske læresætninger. Således vil enhver forskel mellem de to opdages at være i formen snarere end substansen.

Et meget mystisk foredrag, fuld af syvfoldig symbollære, kan findes i *Anugîtâ*.* Der beretter Brahmanaen om lyksaligheden ved at have krydset ovenfor illusionens regioner, "hvor i fantasier er hestebremserne og moskitoerne, hvor i sorg og glæde er kulde og varme, hvor i vildfarelse er blindende mørke, grådighed, rovdys og reptilers byttedyr, og begær og vrede er forhindringerne." . . . Viismanden beskriver indgangen til og udgangen fra skoven (et symbol på menneskets livs-tid) og også denne skov selv:†

"I denne skov er der syv store træer (Sanserne, Sindet og Forståelsen, eller Manas og Buddhi inkluderet), syv frugter og syv gæster; syv eneboerhytter, syv (former for) koncentration, og syv (former for) indivielse. Dette er beskrivelsen af skoven. Denne skov er fyldt med træer som frembringer pragtfulde blomster og frugter med fem farver."

* "The Sacred Books of the East," vol. viii. *Anugîtâ*, p. 284, og flg.

† Jeg foreslår her at følge teksten og redaktørens kommentarer, som godtager Arjuna Misra og Nilakantha's *døde-bogstavs forklaringer*. Vores Orientalister bekymrer sig aldrig om at tænke på at hvis en indfødt kommentator er en ikke-indviet, så kan han ikke forklare det korrekt, og hvis *Indviet*, så vil denne det ikke.

"Sanserne," siger kommentatoren, "kaldes træer, som frembringere af frugterne . . . nydelser og lidelser; *gæsterne* er kræfterne i hver personificeret sans — de modtager frugterne beskrevet ovenfor; eneboerhytterne er træerne, hvor i gæsten søger ly. De syv former for koncentration er udelukkelse fra selvet af de syv sansers syv funktioner, osv., allerede refereret til; de syv former for indvielse refererer til indvielse ind i det højere liv . . . ved at afvise handlingerne fra hvert medlem ud af gruppen på syv som ikke værende ens egne." (Se Khândagya, p. 219, og Com.)

Forklaringen er harmløs, hvis den er utilfredsstillende.

Brâhmanaen fortsætter hans beskrivelse og siger: —

"Denne skov er fyldt med træer frembringende blomster og frugter med fire farver. Denne skov er fyldt med træer der frembringer blomster og frugter i tre farver, og blandede. Denne skov er fyldt med træer der frembringer blomster og frugter i to farver, og med smukke farver. Den skov er fyldt med træer der frembringer blomster og frugter med en farve og vellugt. Denne skov er fyldt med to (i stedet for syv) store træer der frembringer talrige blomster og frugter med uspecificerede farver (*sind og forståelse — de to højere sanser*, eller teosofisk, 'Manas-Buddhi'). Her er en Ild (Selv) her forbundet med Brahman* og havende et godt sind (eller *sand viden*, ifølge Arjuna Misra). Og der er energi her, nemlig de fem sanser (eller menneskelige lidenskaber). De Syv (*former for*) frigørelse fra dem er de Syv (*former for*) indvielse. Kvaliteterne er frugterne. . . . Der, modtager de store Viismænd gæstfrihed. Og når de er blevet tilbudt og er forsvundet, skinner en anden skov frem, hvor i *intelligens er træet*, og frigørelsen frugten, og som besidder skygge (*i form af*) stilhed, som afhænger af Viden, som har tilfredshed som sit vand, og KSHETRAGNAEN (*det "Højeste SELV,"* siger Krishna, i Bhagavad Gîtâ, p. 102 og flg.) iboende i Solen."

Nu, er alt det ovennævnte meget klart, og ingen teosof, selv blandt de mindst lærde, kan fejle i at forstå allegorien. Og, alligevel, ser vi store Orientalister lave et fuldkomment rod ud af det i deres forklaringer. De "store viismænd" som modtager "gæstfrihed" forklares til at betyde *sanserne*, "som efter at have arbejdet *som uforbundet med selvet* til sidst absorberes ind i det." Men man fejler i at forstå, at hvis sanserne er "uforbundne" med det "Højere Selv," på hvilken måde de så kan blive

* Den Engelske redaktør forklarer her, og siger, "Jeg formoder hengiven overfor Brâhman." Dette ville sandelig være en meget fattig hengivelse, i opnåelsen af den gradvise Yogiske frigørelsesproces. Vi vover at sige at "Ilden" eller Selvet er det virkelige højere SELV "forbundet med," det vil sige *ét med Brahma*, den Ene Guddom. "Selvet" adskiller ikke længere sig selv fra den universelle Ånd.

"absorberet ind i det." Man ville tværtimod mene, at lige nøjagtig fordi de personlige sanser graviterer og stræber efter at blive forbundne med det *upersonlige* Selv, at det sidstnævnte, som er ILD, brænder de lavere fem og derved åndeliggør de højere to, "sind og forståelse " eller de højere aspekter af *Manas** og *Buddhi*. Dette er helt åbenlyst i teksten. De "store viismænd" *forsvinder* efter at have "være blevet tilbudt." Tilbedt af hvem hvis de (de formodede sanser) er "uforbundne med selvet"? Af SINDET, selvfølgelig; af Manas (i dette tilfælde forenet i den *sjette sans*) som ikke er, og ikke kan være, Brahman, SELVET, eller Kshetragna — sjælens åndelige sol. Manas må selv i tide blive absorberet, ind i den sidstnævnte. Den har tilbudt "store viismænd" og givet gæstfrihed til *jordisk* visdom: men da først "en anden skov skinnede frem" på den, så er det Intelligens (Buddhi, den 7'ende sans, men 6'te princip) som transformeres om til *dette* træ — det træ hvis frugt er frigørelse — som til sidst ødelægger selve rødderne i Aswattha træet, symbolet på *liv* og dets illusoriske glæder og nydelser. Og derfor, har de som når frem til den tilstand af frigørelse, efter ordene fra den ovenfor-citerede viismænd, "ingen frygt bagefter." I denne tilstand "kan afslutningen ikke opfattes fordi den udstrækkes til alle sider."

"Der dvæler altid syv kvinder der," fortsætter han med at sige, fremlæggende billedsproget. Disse kvinder, som, ifølge Arjuna Misra, er Mahat, Ahamkara og fem Tanmâtraer, har altid deres ansigter vendt nedad, da de er forhindringer på vejen til åndelig opstigning.

". . . . I den samme (Brahman, 'Selvet') adlyder og genfremstår de Syv fuldkomne Viismænd, sammen med deres ledere fra det samme. Herlighed, udstråling og storhed, oplysthed, sejr, fuldkommenhed og kraft — disse syv stråler følger efter denne samme Sol (Kshetragna, det Højere Selv). . . . De hvis ønsker reduceres (uselvviske). . . . hvis synder (lidenskaber) opbrændes ved tilbageholdenhed, hengiver dem selv til Brahman ved at forene Selvet i Selvet. † Disse folk som forstår skoven for Viden (Brahman, eller SELV) priser stilhed. Og stræbende efter denne skov, (gen-) fødes de for ikke at tabe modet.

* Da Mahat (universel intelligens) først fødes, eller manifesterer, som Vishnu, og derefter, når den falder ned i stoffet og udvikler selv-bevidsthed, så bliver den Egoisme, Selviskhed, så er *Manas* af dual natur. Den er respektivt under solen og månen, for som Sankarachârya siger "Månen er sindet, og solen er forståelsen." Solen og månen er guddommene i vores planetariske Makrokosmos, og derfor tilføjer Sankara at "sindet og forståelsen er respektive guddomme for de (menneskelige) organer " (*se Brihadâranyaka*, pp. 521, *og flg.*) Det er måske derfor Arjuna Misra siger at månen og *Ilden* (selvet, solen) udgør universet.

† "Legemet i Sjælen," sådan som Arjuna Misra krediteres at have sagt, eller snarere "Sjælen i Ånden," og på et endnu højere udviklingsplan: "SELVET eller Atman i det Universelle Selv."

Sådan, er sandelig denne hellige skov og med forståelse for det, handler de (viismændene) i overensstemmelse hermed, blivende vejledt af KSHETRAGNA. . . . "

Ingen oversætter blandt de Vestlige Orientalister har i den foregående allegori endnu opfattet noget højere end mysterierne forbundet med offer ritualisme, bodsøvelse, eller asketiske ceremonier, og *Hatha Yoga*. Men han som forstår symbolsk billedsprog, og hører stemmen fra SELVET INDENI SELVET, vil i dette se noget langt højere end kun ritualisme, uanset hvor ofte han måtte tage fejl af mindre detaljer i filosofien.

Og her, må vi blive tilladt en sidste bemærkning. Ingen sand teosof, fra den mest uvidende op til den mest lærde, burde hævde ufejlbarlighed med hensyn til noget som helst han måtte sige eller skrive om okkulte forhold. Hoved pointen er at indrømme, at på mange måder, med hensyn til klassificeringen af enten kosmiske eller menneskelige principper, i tilføjelse til fejl i evolutionens rækkefølge, og især med hensyn til metafysiske spørgsmål, så er de af os som foregiver at undervise andre mere udvidende end os selv — tilbøjelige til at begå fejl. Således er fejl blevet gjort i "Isis Unveiled," i "Esoteric Buddhism," i "Man," i "Magic: White and Black," osv., osv.; og mere end én fejl vil sikkert kunne findes i dette værk. Dette kan ikke undgås. For at et stort værk eller endda et mindre værk om sådanne uforståelige emner skulle være fuldkommen frit for fejl og bommerter, så er det nødt til at blive skrevet fra dens første til dens sidste side af en stor adept, hvis ikke af en Avatar. Kun derefter skulle vi sige, "Det er sandelig et værk uden synd eller pletter på det!" Men, så længe kunstneren er udfuldkommen, hvordan kan hans værk være fuldkomment? "Endeløs er søgningen efter sandhed!" Lad os elske den og stræbe efter den for dens egen skyld, og ikke af hensyn til glorien eller fordelene som en lille del af dens åbenbaring kan skænke os. For hvem af os kan formode at vi har *hele* sandheden på vores fingerspids, selv med hensyn til en mindre lære indenfor Okkultisme?

Hvor hoved pointe i det nuværende emne, var imidlertid at vise at den Syvfoldige lære, eller inddeling af menneskets konstitution, var en meget gammel en, og ikke var opfundet af os. Det er blevet succesfuldt udført, for vi støttes i dette, bevidst og ubevidst, af et antal af gamle, middelalderlige, og moderne forfattere. Det som de førstnævnte sagde, blev sagt udmærket; det som de sidstnævnte gentog, blev generelt forvrænget. Et eksempel: Læs "Pythagorean Fragments," og sammenlign det Syvfoldige menneske som angives af Pastor G. Oliver, den lærde murer, i hans "Pythagorean Triangle" (ch. om "*Science of Numbers*," p. 179).

Han taler som følger: —

"Den Teosofiske Filosofi optalte SYV egenskaber (eller principper), i Mennesket, nemlig: —

- (1.) Det guddommelige gyldne Menneske;
- (2.) Den indvendige hellige krop fra ild og lys, lige som rent sølv;

- (3.) Det elementale menneske;
- (4.) Det merkuriske paradisiske menneske;
- (5.) Det tapre Sjæls-lignende menneske;
- (6.) Det lidenskabelige menneske med begær;

(7.) Det Solare menneske; et vidne til og overvåger af Universets vidundere. De havde også *syv kilde Ånder*, eller Kræfter i Naturen."

Sammenlign denne rodede beretning og distribuering af Vestlig teosofisk filosofi med de seneste teosofiske forklaringer fra den Østlige Skole af Teosofi, og beslut derefter hvilken som er mest korrekt. Sandelig: —

"Visdom haver bygget hendes hus,

Hun havde udhugget hendes *syv søjler*." — (*Ordspr. ix, 1.*)

Med hensyn til anklagen at vores Skole ikke har adopteret Brahminernes Syv-Foldige klassificering, men har fejlopfattet den, så er den helt uretfærdig. Til at begynde med, er "Skolen" en ting, dets eksponenter noget helt andet (*for Europæerne*). De sidstnævnte er først nødt til at lære A B C'en i praktisk Østlig Okkultisme, før de kan forårsages at forstå den uhyre uforståelige klassificering baseret på de syv adskilte tilstande af *Pragna* (bevidsthed); og, frem for alt, at fuldt ud blive klar over *hvad Pragna er*, indenfor Østlig metafysik. At give en Vestlig studerende denne klassificering er at prøve at få ham til formode at han kan gøre rede for oprindelsen til bevidsthed, ved at gøre rede for den proces hvor ved en vis viden, via *kun en af tilstandene* i denne bevidsthed, kom til ham; med andre ord, det er at få ham til at gøre rede for noget han ved på *dette* plan, ved noget han ikke ved noget om på andre planer; *dvs.*, at føre ham fra det åndelige og det psykologiske, direkte til det ontologiske. Det er derfor den primære, gamle, klassificering blev antaget af Teosofferne, hvoraf der er mange klassificeringer.

At gøre sig travlt beskæftiget, med en yderligere optælling fra teologiske kilder, efter en sådan enormt antal af uafhængige vidner og beviser er blevet fremlagt for offentligheden, ville være ret nytteløst. De syv dødssynder og syv dyder i det Kristne system er langt mindre filosofiske end endda de Syv Tilladte og de Syv Forbandede Videnskaber — eller de Syv kunstarter med henblik på fortryllelse hos Gnostikerne. For en af de sidstnævnte er nu for offentligheden, fyldt med fare i nutiden lige som med hensyn til fremtiden. Det moderne navn for det er HYPNOSE. I uvidenhed om de syv principper, og brugt af videnskabelige og uvidende materialister, så vil den snart blive SATANISK i den fulde anerkendelse af udtrykket.

BOG II. — DEL III.

TILLÆG.

VIDENSKABEN OG DEN HEMMELIGE

LÆRE I KONTRAST.

"Viden om denne underverden —
Sig, min ven, hvad er den, falsk eller sand?
Den falske, hvilken dødelig bekymrer sig om at vide det?
Den sande, hvilken dødelig kendte den nogensinde?"

INDHOLD.

§§	SIDE
I. ARKAISK, ELLER MODERNE ANTROPOLOGI	... 645
II. MENNESKEHEDENS FORFÆDRE IFØLGE VIDENSKABEN	... 656
Plastidulare Sjæle, og Bevidste Nerve-Celler	... 670
III. DE FOSSILE LEVN AF MENNESKET OG ANTROPOID ABEN	... 675
Vestlig Evolutionisme: den sammenlignende Anatomi af Menneske og Abe	... 680
Darwinisme og Menneskets Oldtid: Menneskeaberne og deres Herkomst	... 685
IV. OM LÆNGDEN AF DE GEOLOGISKE PERIODER, RACE CYKLUSSE, OG MENNESKETS ÆLDE	... 690
Moderne Videnskabelige Spekulationer over det	... 694
Om Planeters Kæder og deres Mangfoldighed	... 699
Esoterisk Geologisk Kronologi	... 709
V. ORGANISK EVOLUTION — SKABENDE CENTRE	... 731
Pattedyrenes Oprindelse og Evolution	... 734
De Europæiske Palæolitiske Racer	... 738
VI. GIGANTER, CIVILISATIONER, OG NEDSUNKNE KONTINENTER SPORET I HISTORIEN	... 742
VII. VIDENSKABELIGE OG GEOLOGISKE BEVISER PÅ EKSISTENSEN AF FLERE NEDSUNKNE KONTINENTER	... 778

TILLÆG TIL BOG II.

§ I.

ARKAISK, ELLER MODERNE ANTROPOLOGI ?

NÅR SOM HELST spørgsmålet om menneskets oprindelse tilbydes seriøst til et upartisk, ærligt, og oprigtigt menneske indenfor videnskaben, så kommer svaret uvægerligt: — "VI VED DET IKKE." De Quatrefages, er med hans agnostiske holdning, en af sådanne antropologer.

Dette indebærer ikke at resten af videnskabsfolkene ikke er ret-sindede ej heller ærlige, da vores bemærkning i sådant et tilfælde ville være tvivlsom diskret betraget. Men, det vurderes at 75 procent af Europæiske Videnskabsfolk er Evolutionister. Er disse repræsentanter indenfor moderne tænkning alle skyldige i åbenlys forvanskning af sandhederne? Ingen siger dette — men der er nogle få exceptionelle tilfælde. Videnskabsfolkene er i deres anti-gejstlige entusiasme og frygt for nogen alternativ teori til Darwinisme, undtagen den med "speciel skabelse," imidlertid ubevidst uoprigtige i at "påtvinge" en hypotese hvis elasticitet er utilstrækkelig, og som fortørnes over den alvorlige stramning som den nu underlægges. Uoprigtighed om det samme emne er, imidlertid, tydelig i præstelige cirkler. Biskop Temple er fremkommet som en absolut tilhænger af Darwinismen i hans "Religion and Science." Denne gejstlige forfatter går så vidt som at anse *Stof* — efter det har modtaget dets "oprindelige prægning" — som den uhjulpede udfolder af alle cosmiske fænomener. Dette synspunkt adskiller sig kun fra Hæckel's, ved at postulere en hypotetisk guddom "hinsides det overfor," en guddom som står fuldkommen udenfor kræfters sammenspil. Sådant en metafysisk entitet er ikke mere en Teologisk Gud end Kant's. Biskop Temple's våbenhvile med Materialistisk Videnskab er, efter vores opfattelse, uklog — bortset fra den sandhed at den involverer en total afvisning af den Bibelske kosmogoni. I nærværelsen af denne fremvisning af leflen for materialismen i vores "lærde" tidsalder, kan vi Okkultister kun smile. Men hvordan med loyalitet overfor Mestrene som sådanne teologiske skulkere bekender at tjene, Kristus, og Kristendommen i almindelighed?

Vi har imidlertid, for nuværende, intet ønske, om at kaste stridshandsken mod gejstligheden, vores affære er nu med materialistisk Videnskab alene. De sidstnævnte besvarer vores spørgsmål, i form af dens bedste repræsentanter "Vi ved det ikke;" — alligevel handler majoriteten af disse som om Alvidenhed var deres arv, og de vidste alle ting.

For, sandelig, har dette negative svar ikke forhindret majoriteten af Videnskabsfolkene i at spekulere over dette spørgsmål, hver af dem søgende at få hans

egen specielle teori godtaget med henblik på udelukkelse af alle andres. Således, fra Maillet i 1748 ned til Hæckel i 1870, har teorierne om den menneskelige Races oprindelse adskilt sig så meget som deres opfinderes personligheder selv. Buffon, Bory de St. Vincent, Lamarck, E. G. St. Hilaire, Gaudry, Naudin, Wallace, Darwin, Owen, Hæckel, Filippi, Vogt, Huxley, Agassiz, osv., osv., udviklede hver af dem en mere eller mindre videnskabelig hypotese om skabelsen. De Quatrefages arrangerer dem i to hovedgrupper — en følgende en *hurtig*, og den anden en meget *gradvis transmutation*; den førstnævnte, favoriserende en ny type (menneske) frembragt ved et fuldkomment anderledes væsen; den sidstnævnte lærer om evolutionen af mennesket ved progressiv differentiering.

Mærkeligt nok, er det fra de mest videnskabelige af disse autoriteter at den mest uvidenskabelige af alle teorier om emnet for menneskets oprindelse hidtil er emaneret. Dette er så indlysende, at timen nærmer sig hastigt hvor den nuværende lære om menneskets nedstamning fra et Abe-lignende pattedyr vil blive betragtet med mindre respekt end dannelsen af Adam ud af ler, og Eva ud af Adam's ribben. For —

"Det er tydeligt, især ifølge de mest grundlæggende principper indenfor Darwinisme, at et organiseret væsen ikke kan afstamme fra et andet hvis udvikling er i en omvendt rækkefølge i forhold til hans egen. . . . Som konsekvens heraf, i overensstemmelse med disse principper *kan mennesket ikke betragtes som afstammende fra nogen som helst abelignende type.*"*

Lucae's argument *versus* Abe-teorien, baseret på forskellige bøjninger af benene der udgør kraniets akse i tilfældet med Mennesket og Antropoiderne, er tilstrækkeligt diskuteret af Schmidt ("*Doctrine of Descent and Darwinism*," p. 290). Han indrømmer at "*aben bliver mere bestialsk mens den vokser; mennesket . . . mere menneskelig*," og synes, sandelig, at tøve et øjeblik før han går videre; *f.eks.*, "Denne bøjning af kraniets akse kan, derfor, stadig blive vægtlagt som en menneskelig type, i modsætning til aberne; det særegne karaktertræk hos en orden kan *knapt* uddrages fra den; og især med hensyn til doktrinen om nedstamning, så *synes* denne omstændighed på ingen måde afgørende." Forfatteren er tydeligvis ikke kun lidt utilfreds med argumentet. Han forsikrer os om at det forhindrer enhver mulighed hos de nuværende aber med hensyn til at være menneskehedens forfædre. Men negativiserer det ikke også muligheden for at mennesket og antropoiden kan have en fælles — dog, ind til videre, en absolut teoretisk — forfader.

* "*The Human Species*," p. 111, af de Quatrefages. De respektive udviklinger af de menneskelige og Abelignende hjerner refereres til. "I aben gør de temporale-sferoidiske vindinger, som danner midterlappen, deres tilsynekomst og fuldendes før de foranliggende vindinger som danner frontallappen. I mennesket, er de frontale vindinger, tværtimod, de første som kommer til syne, og de i midterlappen dannes senere." (*Ibid.*)

Selv "Naturlig Udvalgelse" bliver i sig selv for hver dag mere truet. Desertørerne fra den Darwinistiske lejr er mange, og de som en gang var de mest ihærdige disciple er, på grund af nye opdagelser, langsomt men støt i færd med at vende et nyt blad. I "Journal of the Royal Microscopical Society" for Oktober, 1886, kan man læse som følger: —

"PHYSIOLOGICAL SELECTION. — Mr. G. J. Romanes oplever visse vanskeligheder med hensyn naturlig udvalgelse som en teori som oprindelsen til tilpassende strukturer. Han foreslår at erstatte det med det han kalder fysiologisk udvalgelse, eller den egnedes udskillelse. Hans opfattelse er baseret på det reproduktive systems ekstreme sensitivitet overfor små forandringer i livets tilstande, og han mener at variationer i retningen af større eller mindre sterilitet hyppigt må forekomme blandt vilde arter. Hvis variationen er sådan at det reproduktive system, mens det viser en grad af sterilitet hos forælder formen, fortsætter med at være frugtbar indenfor grænserne af formens sort, så vil variationen hverken synke ved krydsning ej heller uddø på grund af sterilitet. Når en variation af denne slags forekommer, så må den fysiologiske barriere inddele arterne i to dele. . . . Forfatteren betragter, in fine, fælles sterilitet, ikke som virkninger af specifikke differentieringer, men som årsagen til det."*

En forsøg gøres på at vise det ovenfor nævnte er en supplerung af, og en sekvens til, den Darwinistiske teori. Det er i bedste fald et *klumret* forsøg. Offentligheden vil snart forårsages at tro at Hr. C. Dixon's "*Evolution without Natural Selection*" også er Darwinisme — udvidet, sådan som forfatteren klart hævder at den er!

Men det er lige som at dele et menneskes krop i tre dele eller forskellige dele af mennesket, og derefter hævde at hver del er det identiske menneske sådan som det var førhen; blot — udvidet. Alligevel siger forfatteren på p. 79: — "Lad det blive tydeligt forstået at ikke en enkelt stavelse på de foregående sider er blevet skrevet antagonistisk imod Darwin's teori om Naturlig Udvalgelse. Alt jeg har gjort er at forklare *visse* fænomener . . . jo mere man studerer Darwin's værker, jo mere er man overbevist om sandheden af hans hypotese." (!!)

Og før dette, på p. 48, hentyder han til: — "den overvældende række af sandheder som Darwin gav til støtte for hans hypotese, og som triumferende bar teorien om Naturlig Udvalgelse over alle forhindringer og afvisninger."

Dette forhindrer, imidlertid, ikke den lærde forfatter i at forstyrre denne teori lige så "triumferende," og i endda åbent at kalde hans værk

* Til dette tilføjer en redaktionel bemærkning at en "F.J.B.," i *Athenæum* — (No. 3069, Aug. 21, 1886, pp. 242-3) påpeger at naturalisterne længe har anerkendt at der er "morfologiske" og "fysiologiske" arter. De førstnævnte har deres oprindelse i menneskers sind, de sidstnævnte det i en serie af forandringer tilstrækkelige til at påvirke de interne så vel som de eksterne organer i en gruppe af allierede individer. Den "fysiologiske udvalgelse" af morfologiske arter er en forvirring af ideer; den for fysiologiske arter "en redundans af udtryk."

"Evolution *uden* en Naturlig Udvælgelse," eller, med andre ord, med Darwin's grundlæggende ide slået til atomer i den.

Med hensyn til Naturlig Udvælgelse selv, så foreligger der den uovertrufne misforståelse blandt mange nutidige tænkere som underforstået godtager Darwinismens konklusioner. Det er, for eksempel, blot en retorisk mekanisme at kreditere "Naturlig Udvælgelse" med kraften for *oprindelsen* af arterne. "Naturlig Udvælgelse" er ikke en Entitet; men en belejlig frase med henblik på at beskrive måden hvor på den bedste egnedes overlevelse og elimineringen af de uegnede blandt organismer frembringes i kampen for eksistens. Enhver gruppe af organismer har tendens til at formere sig ud over muligheden for livets opretholdelse; den konstante kamp for livet — "kampen for at få nok at spise og at undslippe at blive spist" tilføjet til de miljømæssige tilstande — som nødvendiggør en udlugning af de uegnede. *Éliten* i enhver stamme som således sorteres fra, udbreder arten og udsender deres organiske karakteristika til deres efterkommere. Alle brugbare variationer videreføres således, og en progressiv forbedring udvirkes. Men Naturlig Udvælgelse, efter forfatterens ydmyge opfattelse, "Udvælgelse, *som en Kraft*," er i virkeligheden en ren myte; især når den tys til som en forklaring på arternes oprindelse. Den er kun et repræsentativt udtryk udtrykkende den måde hvor på "brugbare variationer" stereotypiseres når de frembringes. Af sig selv, *kan* "den" *ingenting frembringe*, og opererer kun ved det rå materiale som præsenteres for "den." De virkelige spørgsmål ved hånden er: hvilken ÅRSAG — kombineret med andre sekundære årsager — frembringer "variationerne" i organismerne selv. Mange af disse sekundære årsager er rent fysiske, klimatiske, vedrører diæt, osv., osv. Udmærket. Men ovenfor de sekundære aspekter i organisk evolution, skal et dybere princip ledes efter. Materialistens "spontane variationer," og "*tilfældige* afvigelser" er selv-modsigende udtryk i et univers af "Stof, Kraft og NØDVENDIGHED." Typens variabilitet alene, bortset fra den overvågende tilstedeværelse af en kvasi-intelligent impuls, er magtesløs med hensyn til for eksempel at gøre rede for de forbløffende kompleksiteter og underværker i den menneskelige krop. Utilstrækkeligheden i den mekaniske Darwinistiske teori er blevet udførligt afsløret af Dr. Von Hartmann blandt andre rent negative tænkere. Det er et misbrug af læserens intelligens at skrive, som Hæckel gør, om *blinde* ligegyldige celler, som "arrangerer dem selv som organer." Den esoteriske løsning på dyrearters oprindelse er angivet andet steds.

Disse rent *sekundære* årsager til differentiering, grupperet under overskriften seksuel udvælgelse, naturlig udvælgelse, klima, isolering, osv., osv., vildleder den Vestlige Evolutionist og tilbyder ikke nogen som helst reel forklaring på "hvor fra" med hensyn til "forfædre typer" som tjente som *udgangspunktet* for fysisk udvikling. Sandheden er at de

differentierende "årsager" kendt af den moderne videnskab kun kommer i aktivitet efter *fysisk-gørelsen af de oprindelige dyre rod-typer ud fra det astrale*. Darwinismen møder kun Evolutionen ved dens midtvejs punkt — det vil sige når astral evolution har givet plads til de almindelige fysiske kræfters leg som vores nuværende sanser gør os bekendt med. Men selv her er den Darwinistiske Teori, selv med "udvidelserne" for nyligt forsøgt, utilstrækkelig til at imødegå sandhederne i sagen. Den underliggende fysiologiske variation i arterne — en som alle andre love er underlagt og sekundær i forhold til — er et under-bevidst intelligens gennemtrængende stof, ultimativt sporbar til en REFLEKSION i den Guddommelige og Dhyan-Chohanske visdom.* En ikke helt forskelligartet konklusion er blevet nået frem til af så velkendt en tænker som Ed. von Hartmann, som, modløs over den *uhjulpede* Naturlige Udvælgelses virkningsfuldhed, betragter evolution som intelligent guidet af det UBEVIDSTE (den Cosmiske *Logos* hos Okkultismen). Men den sidstnævnte handler kun indirekte gennem FOHAT, eller Dhyan-Chohanisk energi, og ikke helt på den direkte måde som den store pessimist beskriver det.

Det er denne divergens blandt Videnskabsfolkene, deres fælles, og ofte deres *selv*-modsigelser, som gav forfatteren til de nærværende bind modet til at bringe andre og ældre læresystemer frem i lyset — om det så kun er som hypoteser for *fremtidig* videnskabelig værdsættelse. Dog på ingen måde meget lærd i moderne videnskaber, så er de omtalte videnskabelige fejlslutninger og huller så indlysende, selv for den ydmyge optegner af denne arkaiske frigivelse, at hun besluttede sig for at berøre alle disse, for at placere de to læresystemer ad parallelle linjer. For Okkultismen, er det et spørgsmål om selv-forsvar, og intet andet.

Så vidt, har den "Hemmelige Lære," tydeligt, beskæftiget sig selv med metafysik. Den er nu landet på Jorden, og befinder sig selv i den fysiske videnskabs domæne og praktisk antropologi, eller de grene af studier som materialistiske Naturalister påstår er deres retmæssige domæne, desuden koldblodigt hævde, at jo højere og mere fuldkomne Sjælens virke er, jo mere medgørlig er den med hensyn til analyse og forklaringer *fra zoologen og fysiologen alene*. (*Hæckel om "Cell-Souls and Soul-Cells."*) Dette forbløffende krav kommer fra en, som, for at bevise hans pithecoïd afstamning, ikke har tøvet med at inkludere *Lemuridæen* blandt menneskets forfædre; som af ham er blevet forfremmet til rangen *Prosimiæ indecuate pattedyr*, som han meget ukorrekt tillægger en *decidua*

* "*Princippet om fuldkommenhed*" af Nägeli; von de Baer's "*stræben hen mod formålet*"; Braun's "*Guddommelige åndedrag som den indvendige impuls i Naturens evolutionære historie*"; Professor Owen's "*tendens til fuldkommenhed, osv.*," er alle skjulte manifestationer fra den universelle guidende FOHAT, rig med den Guddommelige og Dhyan-Chohaniske tanke.

og en discoidal placenta.* Hæckel blev alvorligt irettesat for dette af de Quatrefages, og kritiseret af hans egen broder materialister og agnostikere, lige så store, hvis ikke større, autoriteter end ham selv, nemlig, af Virchow og de Bois-Raymond.†

På trods af sådan en opposition, bliver Hæckel's vilde teorier, ind til denne dag, kaldt videnskabelige og logiske af nogle. Den mysteriøse natur af Bevidsthed, af Sjæl, hvor Ånd i Mennesket nu blot forklares som fremskridt i den livlige *Protista's* protoplasmiske molekylers funktioner, og den gradvise evolution og vækst i menneskets sind og "sociale instinkter" hen mod civilisation der i deres oprindelse skal spores tilbage til myrers, biers, og andre væsners civilisationer, så er chancerne for en upartisk høring af den arkaiske Vidsdoms doktriner, sandelig få. Den *uddannede* profane fortælles at "de sociale instinkter i de lavere dyr, på det seneste, er blevet betragtet *til klart at være oprindelsen til moral*, selv de blandt mennesket" (!) og at vores guddommelige bevidsthed, vores sjæl, intellekt, og aspirationer har "arbejdet deres vej op fra de lavere stadier af en simpel celle-sjæl" fra den geleagtige Bathybius — (*Se Hæckel's "Present Position of Evolution"* Noter), — og han synes at tro på det. For sådanne mennesker, må Okkultismens metafysik frembringe den virkning som vores største orkestreringer og vokale oratorier frembringer i Kinamanden: en lyd som forstyrrer deres nerver.

Alligevel, er vores esoteriske lære om "engle," de første tre *før*-dyriske menneskelige Racer, og den Fjerdes fald, *på et lavere niveau af fiktion og selv-bedrag* end den Hæckelske "plastidular," eller uorganiske "molekylære Sjæle i *Protistaen*"? Mellem evolutionen af den åndelige natur i menneske fra de ovenfor nævnte Amøbe Sjæle, og den påståede udvikling af hans fysiske ramme fra den protoplastiske dvæler i Oceanets slim, er der en kløft som ikke let vil krydses af noget menneske som er i *fuld* besiddelse af hans intellektuelle evner. Fysisk evolution, sådan som moderne Videnskab lærer om den, er emnet for en åben meningsudveksling; åndelig og moralsk udvikling ad de samme linjer er den sindssyge drøm af kras materialisme.

Desuden, lærer fortidig så vel som nutidig daglig oplevelse at ingen sandhed nogensinde er blevet godtaget af lærde organisationer med mindre den passede sammen

* *Se nedenfor*, M. de Quatrefages' *afsløring* af Hæckel, i § ii., "The Ancestors Mankind is offered by Science."

† Strengt taget er Bois-Raymond en *agnostiker*, og ikke en materialist. Han har protesteret lidenskabeligt imod den materialistiske doktrin, som bekræfter at mentale fænomener kun er resultatet af molekylær bevægelse. Den mest nøjagtige *fysiologiske* viden om hjernens struktur efterlader os med "intet andet end stof i bevægelse," påstår han; "vi må gå videre, og indrømme den fuldkomne uforståelige natur i det fysiske princip som det er *umuligt* kun *at betragte* som et udkomme af materielle årsager."

med de vanlige forudfattede ideer hos deres professorer. "Opfinderens krone er en korne med torne": — sagde G. St. Hilaire. Det er kun det som passer til de populære hobbies og godtagne opfattelser der som en generel regel vinder indpas. Deraf de Hæckelske ideers triumf, på trods af at de proklameres som den "naturlige Videnskabs *testimonium paupertatis*" af Virchow, du Bois-Reymond, og andre.

Direkte i modsætning til de åndelige opfattelser i Esoterisk filosofi som de Tyske Evolutionisters materialisme må være, radikalt inkonsekvente som deres godtagne antropologiske system er med naturens virkelige fakta, — så er den pseudo-idealistiske partiskhed som nu farver Engelsk tænkning næsten mere skadelig. Den rene materialistiske doktrin tillader en direkte gendrivelse og appel med hensyn til logiske fakta. Nutidens idealisme, søger ikke kun på den ene side at absorbere, Ateismens grundlæggende negationer, men efterlader dens tilhængere i en *uvirkelig* sammenfiltring, som kulminerer i en praktisk Nihilisme. Argumentering med sådanne forfattere er næsten umulig. Idealister, vil derfor blive endnu mere antagonistiske overfor den Okkulte lære som nu fremlægges end selv Materialisterne. Men da ingen værre skæbne kan ramme eksponenterne af Esoterisk Antropo-*Genesis* end åbent at blive kaldt ved deres gamle og hævdvundne navn som "vanvittige" og "ignoranter" af deres fjender, så kan de nuværende arkaiske teorier sikkert tilføjes til de mange moderne spekulationer, og afvente tiden for deres fulde eller endda delvise anerkendelse. Selv om, selve eksistensen af disse "arkaiske teorier" sandsynligvis vil blive benægtet, så er vi nødt til at give vores bedste beviser og stå ved dem til den bitre ende.

I vores race og generation er det ene "tempel i Universet" i sjældne tilfælde — *indeni* os; men vores krop og sind er blevet for besudlet af både Synd og Videnskab til *nu* udadtil være noget bedre end en helligdom for uretfærdighed og fejltagelse. Og her bør vores fælles position — den for Okkultisme og Moderne Videnskab — blive defineret en gang for alle.

Vi. Teosoffer, vil villigt bøje os for sådanne lærde mennesker som den afdøde Prof. Balfour Stewart, Herrerne Crookes, Quatrefages, Wallace, Agassiz, Butlerof, og mange andre, selv om vi ikke måtte være enige, ud fra vores esoteriske filosofis standpunkt, i alt hvad de siger. Men intet kunne få os til at give samtykke til endda en udvisning af respekt for synspunkterne hos andre menneskers indenfor videnskab, så som Hæckel, Carl Vogt, eller Ludwig Büchner, i Tyskland; eller endda for Mr. Huxley og hans medtænkere indenfor materialisme i England — på trods af den kolossale lærdom hos den førstnævnte. Sådanne mennesker er ganske enkelt intellektuelle og moralske mordere af fremtidige generationer; især Hæckel, hvis krasse materialisme ofte rejser sig til de idiotiske *naiviteters* højder i hans ræsonnementer. Man behøver blot at læse hans "Pedigree of Man, and Other Essays" (*Aveling's transl.*) for, med Job's ord, at føle en trang til at hans

minde skulle uddø fra jorden, og at han "ikke skal have nogen navne i gaderne." Hør ham håne ideen om oprindelsen til den menneskelige race "som et overnaturligt (?) fænomen," som et "der ikke kunne være resultatet af *simple mekaniske årsager*, fra *fysiske og kemiske kræfter*, men nødvendiggør den direkte intervention af en skabende personlighed. . . "

. . . . "Nu ligger det centrale punkt i Darwin's lære," . . . fortsætter skaberen af den mytiske *Sozura*, "i dette, at den påviser de enkleste mekaniske årsager, rent fyiso-kemiske fænomener i naturen, som fuldt ud tilstrækkelige til at forklare de højeste og mest vanskelige problemer. Darwin putter i stedet for *en bevidst skabende kraft*, bygningen og arrangementen af dyrs og planters kroppe ved en designet plan, *en serie af naturlige kræfter som arbejder blindt (eller vi siger) uden formål, uden design*. I stedet for en arbitrær handlingsoperation har vi en nødvendig lov for Evolution" (Det havde Manu og Kapila også, og, på samme tid, guidende, bevidste og intelligente Kræfter). . . "Darwin havde meget viist . . . lagt spørgsmålet om den første tilsynekomst af liv til en side. Men meget snart blev denne konsekvens, så fuld af mening, så vidtrækkende, åbent diskuteret af lærde og tapre videnskabelige mennesker, så som Huxley, Carl Vogt, Ludwig Buchner. *En mekanisk oprindelse af den tidligste levende form*, blev anset for at være den nødvendige sekvens til Darwin's lære . . . og vi er for nuværende beskæftiget med en enkelt konsekvens af teorien, den menneskelige races *naturlige* oprindelse gennem ALMÆGTIG EVOLUTION" (pp. 34, 37).

Til dette svarer Okkultismen, uden at føle sig forlegen over dette videnskabelige miskmask: I Evolutionens forløb, da det fysiske triumferede over, og næsten knuste åndelige og mentale evolutioner under dens vægt, da forblev den store gave *Kriyasakti** kun nogle få udvalgte menneskers arv i enhver tidsalder Ånd stræbte forgæves efter at *manifestere sig selv i dens fuldkommenhed i rent organiske former* (sådan som det er blevet forklaret i Del I. i dette Bind), og evnen, som havde været en naturlig attribut i den tidlige menneskehed i den Tredie Race, blev en af klasserne som af Spiritualister og Okkultister blev anset som ganske enkelt fænomenmæssig, og som *videnskabelig umulig* af materialisterne.

I vores moderne tid er den blotte påstand at der eksisterer en kraft som kan skabe menneskelige former — klar-gjorte *hylstre* til de "*bevidste monader*" eller Nirmanakayaer fra fortidige Manvantaraer at inkarnere i — selvfølgelig absurd, latterlig! Det som anses som helt naturligt, på den ene hånd, er produktionen af et Frankenstein's monster, *plus* moralsk bevidsthed, religiøse aspirationer, genialitet, og en følelse af ens egen u dødelige natur indeni en selv — af "fysisk-kemiske kræfter, guidet af blind Almægtig Evolution" ("Pedigree of Man").

* Med henblik på en forklaring af udtrykket *Kriyasakti*, se Kom. 2 i Stanza 26.

Med hensyn til oprindelsen af dette menneske, ikke *ex-nihilo*, cementeret af lille rødt ler, men af en levende guddommelig Entitet som konsoliderer den astrale krop med omgivende materialer — så er denne opfattelse for absurd til overhovedet at blive nævnt i materialisternes opfattelse. Ikke desto mindre, er Okkultisterne og Teosofferne klare til at få deres påstande og teorier — uanset hvor uvidenskabelige og overtroiske ved først blik — sammenlignet med deres iboende værdi og sandsynlighed, i forhold til de fra de moderne evolutionister. Derfor er den esoteriske lære absolut i opposition til den Darwinistiske evolution, sådan som den *tillægges mennesket, og delvist* med hensyn til andre arter.

Det ville være interessant at opnå et glimt af den mentale repræsentation af *Evolutionen* i den Videnskabelige hjerne hos en materialist. Hvad *er* EVOLUTION? Hvis spurgt om at definere den fulde og *komplette* mening med udtrykket, så vil hverken Huxley ej heller Hæckel være i stand til at gøre noget bedre end Webster gør: "den udfoldende handling; processen med vækst, udvikling; som evolutionen af en blomst fra en knop, eller et dyr fra et æg." Alligevel må knoppen spores fra dens forælder-plante til frøet, og ægget til dyret eller fuglen som lagde det; eller i det mindste til den protoplasmiske partikel hvor fra den ekspanderede og groede. Og både *frøet* og *partiklen* må have de latente potentialer i sig med henblik på reproduktion og gradvis udvikling, udfoldelsen af de et tusind og et former eller faser for evolution, gennem hvilke de må passere før blomsten eller dyret er fuldt udviklet? Derfor, *må* den fremtidige plan, hvis ikke et DESIGN, *være der*. Desuden, *er* dette *frø nødt til at blive sporet*, og dets natur påvist. Har Darwinisterne haft succes med dette? Eller vil Moneronen blive kastet i tænderne på os? Men dette atom fra det Vandige Dyb er *ikke* homogent stof; og der må være noget eller nogen som havde formet eller støbt det til eksistens.

Her er Videnskaben endnu en gang stille. Men siden der ikke er nogen selvbevidsthed endnu i hverken partikel, frø, eller kim, ifølge både Materialister og Psykologer i den moderne skole — Okkultisterne er for en gangs skyld enige i dette med deres naturlige fjender — hvad er det så som guider kraften eller kræfterne så ufejlbarligt i denne evolutionsproces? *Blind* kraft? Kald så lige så den hjerne som i Hæckel evolverede hans "Pedigree of Man" og andre lærde værker *blinde*. Vi kan let forestille os at den omtalte hjerne mangler et vigtigt center eller to. For, den som ved noget om anatomien i mennesket eller endda i ethvert dyrs, krop, og som stadig er en *ateist* og en *materialist*, må være "håbløst vanvittig," ifølge Lord Herbert, som med rette ser noget så mærkeligt og paradoksalt i menneskekroppens skikkelse og dens deles sammenhængskraft, at han anser det for "at være det største mirakel i naturen." *Blinde* kræfter, "og *intet* design" i noget under Solen; hvor *intet normalt* menneske indenfor Videnskaben vil tøve med at sige, at selv fra det lidt han ved og hidtil har opdaget om kræfternes arbejde i Kosmos, så ser han meget klart

at enhver del, enhver partikel og atom er i harmoni med deres med-atomer, og disse med det hele, hver har dets særskilte mission gennem livs-cyklussen. Men, heldigvis, begynder de største, og mest eminente tænkere og Videnskabsfolk i nutiden at rejse sig imod denne "Pedigree," og endda Darwin's *naturlige udvælgelse* teori, selv om dens forfatter, sandsynligvis, aldrig havde kontempleret sådanne vilde udstrakte konklusioner. Det bemærkelsesværdige værk fra den Russiske Videnskabsmand N. T. Danilevsky — "Darwinism, a Critical Investigation of the Theory" — kuldkaster den fuldstændig og uden appel, og lige så gør de Quatrefages i hans sidse værk. Vores læsere anbefales at undersøge det lærde papir af Dr. Bourges — oplæst af dens forfatter, et medlem af Paris Anthropological Society ved et nyligt officielt møde hos det sidstnævnte — kaldt "*Evolutionary Psychology; the Evolution of Spirit, etc.*" hvor i han forener de to læresystemer fuldkomment — nemlig, de for de fysiske og åndelige evolutioner. Han forklarer oprindelse til de organiske formers variation, forårsaget af at passe med deres miljø med et sådant indlysende intelligent design, ved eksistensen af og den fælles hjælp og *interaktion* af to principper i (manifesteret) natur, det indre Bevidste Princip der tilpasser sig selv til fysisk natur og de iboende potentialiteter i den sidstnævnte. Således var den Franske Videnskabsmand nødt til at vende tilbage til vores gamle ven — *Archæus*, eller livs-Princippet — uden at navngive det, sådan som Dr. Richardson har gjort i England i hans "Nerve-Kraft," osv. Den samme ide blev for nylig udviklet i Tyskland af Baron Hellenbach, i hans bemærkelsesværdige værk, "Individuality in the light of Biology and modern Philosophy."

Vi oplever de samme konklusioner nået frem til i endnu et andet excellent bind fra en anden dybtstående Russer, N. N. Strachof — som i hans "Fundamental Conceptions of Psychology and Physiology" siger: — "Den klareste, så vel som den mest familiære, type af udvikling kan findes i vores egen mentale og fysiske evolution, som har tjent andre som en model at følge . . . Hvis organismer er *entiteter* . . så er det kun korrekt at konkludere og påstå at det organiske liv stræber mod at undfangne psykisk liv; men det ville være endnu mere korrekt og i overensstemmelse med ånden i disse to kategorier for evolution at sige, at *den sande årsag til organisk liv er åndens tendens til at manifestere i substantiel former, at iklæde sig selv i substantiel virkelighed. Det er den højeste form som indeholder den fuldkomne forklaring af det laveste, aldrig det modsatte.*" Dette godtager, lige som Bourges gør i den ovenfor citerede *Mémoire*, identiteten af dette mysteriøse, integreret handlende og organiserende Princip med det Selv-Bevidste og Indre Subjekt, som vi kalder EGOET og verden i almindelighed — Sjælen. Således, tilnærmer alle de bedste Videnskabsfolk og Tænkere sig gradvist Okkultisterne i deres generelle konklusioner.

Men sådanne metafysiske inklinerede Videnskabsfolk er udenfor land og ret og vil næppe blive lyttet til. Schiller, forårsager i hans fantastiske digt om

Isis Slør, den dødelige yngling som vovede at løfte det uigennemtrængelig dække til at falde død om efter at have set den nøgne Sandhed i ansigtet på den urokkelige gudinde. Har nogle af vores Darwinister, så kærligt forenet i naturlig udvælgelse og affinitet, også skuet den Saitiske Moder berøvet hendes slør? Man kunne næsten formode det efter at have læst deres teorier. Deres store intellekter må have kollapsede mens de skuede for tæt på Naturens udækkede ansigt, kun efterladende det grå stof og ganglier i deres hjerne, til at respondere på *blinde* fysisk-kemiske kræfter. I det mindste passer Shakespeare's linjer beundringsværdigt til vores moderne Evolutionister som symboliserer dette "stolte menneske," som —

*"Iklædt en lille kortlivet autoritet;
Højest uvidende om hvad han med sikkerhed er,
Hans glasagtige essens — som en vred abe,
Spiller sådanne fantastiske trick foran høje himmel,
Som får Englene til at græde!"*

Disse har intet at gøre med "englene." Deres eneste beskæftigelse er den menneskelige forfader, den pithecoide Noa som gav fødsel til tre sønner — Cynocephalus med hale, den haleløse Abe, og det "i træer levende" Palæolitisk menneske. På dette punkt, vil de ikke blive modsagt. Enhver udtrykt tvivl vil øjeblikkeligt blive slået ned på som et forsøg på at forkrøble videnskabelig efterforskning. Den uoverstigelige vanskelighed ved selve grundlæggelsen af evolutionsteorien, nemlig, at ingen Darwinist er i stand til at angive blot en approksimeret definition for perioden hvor *ved*, og formen hvor *i*, det første menneske fremstod, jævnes ned til en ubetydelig hindring, som er "virkelig uden nogen betydning." Enhver gren af viden er i den samme knibe, fortælles vi. Kemikeren baserer ganske enkelt hans mest dunkle beregninger "på en hypotese om atomer og molekyler, hvor af ingen nogensinde er blevet isoleret, vejjet, eller defineret. Elektrikeren taler om magnetiske væsker som aldrig har afsløret sig selv håndgribeligt. Ingen bestemt oprindelse kan tillægges hverken til molekyler eller magnetisme. Videnskaben kan ikke og foregiver ikke at have nogen viden om begyndelsen på lov, stof eller liv, . . ." osv., osv. (*Knowledge*, Januar, 1882.)

Og, tillige, så svarer afvisning af en *videnskabelig hypotese*, uanset hvor absurd, til at begå en utilgivelig synd! Vi løber risikoen.

§ II.

MENNESKEHEDEN FORFÆDRE IFØLGE VIDENSKABEN.

"Spørgsmålet over alle spørgsmål for menneskeheden — problemet som ligger bag alle andre, og er mere dybtgående interessant end nogen som helst andre—er visheden om pladsen som mennesket okkuperer i Naturen, og om hans relationer med tingenes Univers."—HUXLEY.

VERDENEN står delt på denne dag, og tøver mellem *guddommelige* forfædre — om de er Adam og Eva eller de lunare Pitrier — og *Bathybius Hæckelii*, den geleagtige eremit fra det salte dyb. Efter at have forklaret den okkulte teori, så kan den nu sammenlignes med den for moderne Materialisme. Læseren inviteres til at vælge mellem de to efter at have bedømt dem ved deres respektive fortjenester.

Vi kan udlede nogen trøst for afvisningen af vores guddommelige forfædre, ved at se at de Hæckelske spekulationer ikke modtager nogen bedre behandling i hænderne på streng *nøjagtig* Videnskab end vores egen gør. Hæckel's *phylogenesis* bliver ikke leet mindre af af fjenderne af hans fantastiske evolution, af andre og større Videnskabsfolk, end vores ur racer vil blive. Som du Bois-Raymond angiver det, så kan vi let tro ham når han siger, at "vores races forfædre træer skitseret i 'Schöpfungsgeschichte' omtrent er af så meget værdi som de Homeriske heltes herkomst i den historiske kritikeres øjne."

Når dette er fastlagt, så vil alle se at en hypotese er lige så god som en anden. Og da vi ser at den Tyske naturalist (Hæckel) selv tilstår at hverken geologi (i dens historie om fortiden) ej heller historien om organismernes afstamning vil nogensinde "stige til positionen af virkelig *nøjagtig* Videnskab,"* så efterlades således en stor margin for den Okkulte Videnskab til at angive dens kommentarer og indsende dens protester. Verdenen overlades til at vælge mellem læren fra Paracelsus, "den Moderne Kemis Fader," og den fra Hæckel, Fader til den mytiske *Sozura*. Vi forlanger intet mere.

Uden at formode at tage del i skænderiet hos sådanne lærde naturalister som du Bois-Raymond og Hæckel *à propos* om vores blodbeslægtethed med "disse (vores) forfædre som fra encellede klasser Vermes, Acrania, Pisces, Amphibia, Reptilia er ført op til Avesen" — så kan man angive nogle få ord, et spørgsmål eller to, for at informere vores læsere. Idet vi benytter os af muligheden, og husker

* "Pedigree of Man." — "*The Proofs of Evolution*," p. 273.

på Darwin's teorier om naturlig udvælgelse, osv., vil vi spørge Videnskaben — med hensyn til oprindelsen af menneskearterne og dyrearterne — hvilken evolutionsteori af de to her beskrevne er mest videnskabelige, eller mere *uvidenskabelig*, hvis noget sådant foretrækkes.

(1). Er det en Evolution som starter fra begyndelsen med seksuel forplantning?

(2). Er den lære som viser den gradvise udvikling af organer; deres overgang til fast form, og forplantningen af hver art, først ved enkel let adskillelse fra en til to eller endda mange enkeltindivider. Derefter følger en frisk udvikling — det første skridt hen mod en art med adskilte særskilte køn — hermafrodit tilstanden; derefter yderligere, en slags Partenogenese, "jomfru reproduktion," når æg-cellerne dannes indeni kroppen, hvor de udgår fra den i atomiske emanationer og bliver modnet udenfor den; indtil, det menneskelige væsen, til sidst, efter en endelig adskillelse af kønnene, begynder forplantning gennem seksuel forbindelse?

Af disse to, er den førstnævnte "teori," — snarere, en "*åbenbaret sandhed*" — bekendtgjort af alle de *eksoteriske* Bibler (undtagen Purânaerne), først og fremmest af Jødisk Komogoni. Den sidste, er det som læres om af den Okkulte filosofi, som hele tiden forklaret.

Et svar på vores spørgsmål findes i et lige offentliggjort bind af Hr. S. Laing — den bedste læg eksponent af Moderne Videnskab.* I kapitel viii. i hans seneste værk, "A Modern Zoroastrian," begynder forfatteren med at bebrejde "alle gamle religioner og filosofier" for at "antage et mandligt og kvindeligt princip som deres guder." Ved første øjekast, siger han "fremstår forskellen på køn som lige så grundlæggende som den for plante og dyr." . . . "Gud's Ånd svævede over Chaos og frembragte verdenen," fortsætter han med at beklage sig, "er kun en senere redigering, ændret i overensstemmelse med monoteistiske ideer, af den langt ældre Kaldæiske legende som beskriver skabelsen af Kosmos ud af Chaos ved sam-arbejde fra de store guder, mandlige og kvindelige . . ." Således belæres vi i den ortodokse Kristne trosretning om at gentage "undfanget, ikke skabt," en frase som er absolut nonsens, et tilfælde af at bruge ord som forfalskede noter, som ikke har nogen solid værdi som en ide bag sig. For "undfanget" er et meget bestemt udtryk som "indebærer forbindelsen mellem to modsatte køn for at frembringe et individ."

Uanset hvor enige vi imidlertid kan være med den lærde forfatter i det utilrådelige i at bruge forkerte ord, og det frygtelige antropomorfiske og *falliske* element i de gamle Skrifter — især i den ortodokse Kristne Bibel — så kan der, ikke desto mindre, være to formildende omstændigheder i tilfældet. Først, er alle disse "gamle filosofier" og "moderne

* Forfatter til "Modern Science and Modern Thought."

religioner" — som tilstrækkeligt vist i disse to bind — et eksoterisk slør kastet over overfladen af esoterisk sandhed; og — som et direkte resultat af dette — er de allegoriske, *dvs.*, mytologiske i formen; men de er stadigvæk umådeligt mere filosofiske i essensen end nogen af de nye, såkaldte, *videnskabelige* teorier. For det andet, fra den Orfiske teogoni ned til Ezra's sidste omarbejdning af Pentateuken, så er ethvert gammelt Skrift efter i dets oprindelse at have lånt dets sandheder fra Østen, blevet underlagt konstante revideringer af ven og fjende, indtil der i den oprindelige version kun var navnet tilbage, en død skal hvor fra Ånden var blevet gradvist elimineret.

Dette alene burde vise at intet religiøst værk som nu er intakt kan forstås uden ved hjælp af den Arkaiske visdom, det oprindelige grundlag som de alle blev bygget på.

Men for at vende tilbage til det direkte svar forventet af Videnskaben på *vores* direkte spørgsmål. Det angives af den samme forfatter, når, han ved at følge sin tankerække med uvidenskabelige euhemerisering af Naturens kræfter i gamle trosretninger, erklærer en fordømmende dom over dem i følgende vendinger: —

"Videnskaben, laver imidlertid trist ravage i dette indtryk *af at seksuel formering er den oprindelige og eneste forplantningsmetode*,"* og naturalistens mikroskop og disseker-kniv introducerer os til nye og helt uventede (?) verdener af liv. . . ."

Sandelig så lidt "*uventet*," at de *oprindelige a-seksuelle* "forplantnings metoder" må have været kendte — i det mindste, af de gamle Hinduer — på trods af Hr. Laing's forsikring om den modsatte. I betragtning af påstanden i Vishnu Purânaen, citeret af os andet steds, om at Daksha kun "etablerede seksuel samkvem som metoden for formering," efter en serie af andre "tilstande," som alle er opregnet deri, (*Vol. II., p. 12, Wilson's Overs.*), så bliver det svært at benægte sandheden. Denne påstand, findes desuden, bemærk nøje, i et EKSOTERISK værk. Derefter går Hr. S. Laing videre for at fortælle os at: —

. . . . "Langt størstedelen af levende former, er i antal . . . fremkommet i eksistens, *uden hjælp fra seksuel forplantning*." Han angiver derefter Hæckel's montera som eksempel "*formerings ved selv-deling*." Det næste stadie viser forfatteren i kerne cellen, "som gør nøjagtig det samme." Det følgende stadie er det hvor i "organismen ikke deler sig i to lige store dele, men hvor en *lille del af den opsvulmer . . . og til sidst forlader selskabet* og begynder på separat eksistens, som gror op til forældrens størrelse ved dens iboende evne til at fremstille frisk protoplasma fra omgivende uorganiske materialer."†

* Se Del I. i dette bind, side 183, Stanza VIII.

† I dette, som vist i Del I., blev Moderne Videnskab igen kommet i forkøbet, af *Arkaisk Videnskab*, langt ud over dens egne spekulationer i denne retning.

Dette følges af en mange-cellet organisme som dannes ved "*kim-knopper reduceret til sporer, eller enkelt celler, som udsendes fra forælderen*". . . . når "vi er ved tærsklen til det system for seksuel forplantning, som (nu) er blevet reglen i alle de højere familier af dyr" Det er når en "organisme, der har fordele i kampen for livet, har etableret sig selv permanent" at specielle organer udviklede for at imødegå den forandrede tilstand hvor en forskel "ville blive fast etableret fra et kvindeligt organ eller ovarium indeholdende ægget eller den primitive celle hvor fra det nye væsen skulle udvikles." "Dette bekræftes ved et studie af embryologi, som viser at i MENNESKET og højere dyrearter *er forskellen på køn ikke udviklet* førend et betydeligt fremskridt er sket i embryoets vækst" I størstedelen af planter, og i nogle lavere dyrefamilier . . . udvikles de mandelige og kvindelige organer i det samme væsen som en hermafrodit. Desuden, udvikler "kim-celler — i jomfru reproduktion — tilsyneladende i alle henseender lig med æg-celler, sig selv til nye individer *uden noget befrugtende element,*" osv., osv. (pp. 103-107).

Alt dette som vi som er lige så fuld ud klar over som dette — at det ovenfor nævnte aldrig blev anvendt af den meget lærde Engelske udbreder af Huxley-Hæckelske teorier om genus *homo*. Han begrænser dette til partikler af protoplasma, planter, bier, snegle, og så videre. Men hvis han ville være sand mod teorien om afstamning, så må han være lige så sand mod ontogenese, hvor i vi fortælles den grundlæggende biogenetiske lov, løber som følger: "udviklingen af embryoet (ontogenese) er en kondenseret og forkortet gentagelse *af racens evolution* (fylogenese). Denne gentagelse er desto mere komplet, jo mere den sande oprindelige orden for evolution (paligenese) er blevet bevaret ved stadig nedarvning. På den anden side, er denne gentagelse mindre komplet, jo mere den senere uægte udvikling (cenogenesis) har opnået ved varierende tilpasninger." (*Anthrop. 3de edition, p. 11.*)

Dette viser os at ethvert levende væsen og ting på jorden, inklusiv mennesket, udviklede sig fra *en fælles primær form*. Det fysiske menneske må have passeret gennem de samme stadier i den evolutionære proces i forskellige tilstande af forplantning lige som andre dyr har det: han må have *delt* sig selv; derefter som hermafrodit, have givet fødsel *partenogenetisk* (ved det ubesmittede princip) til hans yngel; det næste stadie vil være det *ovipariske* — til at begynde med "uden noget befrugtende element," derefter "ved hjælp fra den frugtbare spore"; og kun efter den endelige og fastlagte evolution af begge køn, ville han blive en adskilt "mand og kvinde," når reproduktion gennem seksuel forening ville gro frem til universel lov. Så vidt, er alt dette videnskabeligt bevist. Det forbliver kun en ting tilbage at sikre: den klare og udtømmende beskrevne

proces for sådan en *før*-seksuel reproduktion. Dette sker i de Okkulte bøger, en mindre skitsering af det blev forsøgt af forfatteren i Del I. i dette Bind.

Enten dette, ellers — er mennesket et særskilt væsen. Okkult filosofi kan kalde ham dette, på grund af hans særskilte *duale* natur. Videnskaben kan ikke gøre dette, når den først afviser enhver indblanding undtagen *mekaniske love*, og ikke tillader noget princip ud over stof. Den førstnævnte — den arkaiske Videnskab — tillader den fysiske menneskelige skikkelse at have passeret gennem enhver form, fra den laveste til den allerhøjeste, i den nuværende, eller fra det enkle til det komplekse — for at bruge de anerkendte udtryk. Men den påstår at i denne cyklus (den fjerde), at skikkelsen efter allerede at have eksisteret blandt typer og modeller i naturen fra de forudgående Runder — var helt klar til mennesket fra begyndelsen af *denne* Runde.* Monaden behøvede blot at træde ind i forfædrenes astrale krop, for at det fysiske konsoliderings arbejde kunne begynde rundt om den skyggefulde prototype.†

Hvad ville Videnskaben sige til dette? Den ville selvfølgelig svare, at da mennesket fremkom på jorden som det sidste af pattedyrene, så havde han ingen behov, ikke mere end disse pattedyr, for at passere gennem de primitive stadier for forplantning som beskrevet ovenfor. Hans forplantningsmetode var allerede etableret på Jorden da han fremkom. I dette tilfælde, kan vi svare: siden det ind til den dag i dag er endnu ikke blevet fundet det fjerneste tegn på en forbindelse mellem mennesket og dyret, så må han (hvis Okkultist doktrinen skal fornægtes) have sprunget *mirakuløst* frem i naturen, lige som en fuld ud bevæbnet Minerva fra Jupiter's hjerne. Og i sådan et tilfælde har Biblen ret, sammen med andre nationale "åbenbaringer." Derfor bliver den videnskabelige hån, så frit overstrømmende fra forfatteren til "A Modern

* Teosoffer vil huske, at ifølge Okkult lære, så er såkaldte Cykliske pralayaer kun *formørkelser*, i hvis perioder Naturen, *dvs.*, alting synligt og *usynligt* på en hvilende planet — forbliver i *status quo*. Naturen hviler og slumrer, intet ødelæggende arbejde forekommer på kloden selv hvis intet aktivt arbejde udføres. Alle former, så vel som deres astrale typer, forbliver som de var i det sidste øjeblik af dets aktivitet. En planets "nat" har næppe noget tussmørke som går forud for det. Den er som en mægtig mammut fanget af en lavine, og forbliver slumrende og frossen ind til det næste daggry i dens nye dag — sandelig en meget kort en i sammenligning med "Brahmâ's Dag."

† Dette vil blive slået hen, fordi det vil ikke blive forstået af vores moderne videnskabsfolk; men enhver Okkultist og teosof vil let se processen. Der *kan ikke være nogen objektiv* form på Jorden (ej heller i Universet), uden at dets astrale prototype først dannes i Rummet. Fra Phidias ned til den mest ydmyge arbejdsmand i keramisk kunst — er en skulptør først og fremmest nødt til at skabe et en model i sit sind, derefter skitsere det i en eller to dimensionale linjer, og først derefter kan han reproducere den i en tredimensional eller objektiv figur. Og hvis det menneskelige sind er en levende demonstration på sådanne successive stadier i evolutionsprocessen — hvordan kan det være anderledes når det angår NATURENS SIND og skabende kræfter?

Zoroastrian" om gamle filosofier og *eksoteriske* trosretninger, forhastet og malplaceret. Ej heller ville den pludselige opdagelse af et "missing-link"-lignende fossil overhovedet bedre sagen. For hverken vil et sådant enkeltstående eksemplar ej heller de *videnskabelige konklusioner* derom, kunne sikre at det er det længe-eftersøgte levn, *dvs.*, et udviklet, et en gang stadigt *talende* MENNESKE. Noget mere vil behøves som et endeligt bevis (*se nedenfor; Note*). Ud over dette, så tager selv *Første Mosebog* kun mennesket, hendes støvets Adam, frem hvor den Hemmelige Lære efterlader hendes "Guds og Visdoms Sønner" og samler det fysiske menneske fra den TREDIE Race op. Eva "undfanges" *ikke*, men udtrækkes fra Adam efter måden som en "Amøbe, A," sammentrækkende sig på midten og delende sig til Amøbe B — ved deling. (*Se p. 103, i "The Modern Zoroastrian."*) Ej heller er menneskets tale blevet udviklet fra forskellige dyrelyde.

Hæckel's teori at "tale opstod gradvist fra nogle få enkle, grove dyrelyde" da sådan en "tale stadigvæk er tilbage blandt nogle få racer af lavere rang" (*Darwinsk teori i "Pedigree of Man," p. 22*) er fuldkommen usund, sådan som Professor Max Müller blandt andre har argumenteret. Han har gjort gældende, at ingen plausibel forklaring endnu er blevet givet med hensyn til hvordan sprogets "rødder" fremkom i eksistens. En *menneskelig* hjerne er nødvendig for *menneskelig* tale. Og tal relaterende til de respektive hjerners størrelse hos mennesket og aben viser hvor stor en kløft som adskiller de to. Vogt siger at hjernen hos den største abe, gorillaen, måler mere end 30.51 kubik tommer; mens den gennemsnitlige hjerne hos den flad-hovede Australiske indfødte — nu den laveste i den menneskelige race — udgør 99.35 kubik tommer! Tallene er akavede vidner og kan ikke lyve. Derfor, som korrekt observeret af Dr. F. Pfaff, hvis forudsætninger er lige så sunde og korrekte som hans bibelske konklusioner er tåbelige: — "Hjernerne hos aberne som ligner mennesket mest, udgør ikke op til en trediedel af hjernen hos *menneskers* laveste racer: *den er ikke halv så stor som hjernen hos en ny-født baby.*" (*"The Age and Origin of Man."*) Fra det foregående så er det meget let at se at for at bevise Huxley-Hæckel teorierne om menneskets afstamning, så er det ikke *en*, men et større antal af "*missing link*" — en sand stige af progressive evolutionære skridt — som først skal findes og derefter præsenteres for den tænkende og ræsonnerende menneskehed af Videnskaben, før den vil forlade troen på guder og den udødelige Sjæl til fordel for tilbedelse af Quadrumaniske forfædre. Åbenlyse myter hilses nu velkommen som "aksiomatiske sandheder." Selv Alfred Russel Wallace påstår med Hæckel at det primitive menneske var et abe-væsen uden tale. Til dette svarer Joly: — "Mennesket var, efter min opfattelse, aldrig denne *pithecanthropus alalus* hvis portræt Hæckel har tegnet *som om han havde set og kendt ham*, hvis *enestående* og *fuldkommen hypotetiske* genealogi han endda har angivet, alene ud fra protoplasmisk masse til mennesket begavet med tale og en civilisation analog

med den for Australiere og Papuanaere." ("Man before Metals," p. 320, N. Joly. *Inter. Scient. Series.*)

Hæckel, kommer blandt andre ting, i direkte konflikt med Videnskaben om sprog. I forløbet på hans angreb på Evolutionisme (1873, "Mr. Darwin's Philosophy of Language"), der stigmatiserede Prof. Max Müller den Darwinistiske teori som "sårbar fra start og til slut." Sandheden er, at kun den delvise sandhed blandt mange af de *sekundære* "love" fra Darwinismen er fri for at være tvivlsomme — M. de Quatrefages godtager tydeligt "Naturlig Udvælgelse," "kampen for eksistens" og transformationen indenfor arterne, ikke som beviste en gang for alle, men som *pro. tem.* Men, det er måske ikke forkert, at kondensere det lingvistiske sag imod "Abe forfader" teorien: —

Sprogene har deres vækstfaser, osv., lige som alt andet i naturen. Det er næsten sikkert at de store lingvistiske familier gennemgår tre stadier.

(1) Alle ord er rødder og placeres kun ved siden af hinanden (Radikale sprog).

(2) En rod definerer den anden, og bliver kun et determinativt element (Agglutinerende).

(3) Det determinative element (den determinative mening som har varet længe) forener sig til et hele med det formative element (Bøjning).

Problemet er derfor: Hvor fra kom disse RØDDER? Max Müller argumenterer for at eksistensen af disse *klar-gjorte materialer for tale* er et bevis på at mennesket ikke kan være kronen af lange organiske serier. Dette *potentiale med at danne rødder* er det store vanskelige punkt som materialister næsten uvægerligt undgår.

Von Hartmann forklarer det som en manifestation af det "Ubevidste," og indrømmer dens slagkraft *versus* mekanisk Ateisme. Hartmann er en udmærket repræsentant for Metafysikeren og Idealisten i den nuværende tidsalder.

Argumentet er aldrig blevet modgået af ikke-panteistiske Evolutionister. At sige med Schmidt: "Skal vi i sandhed gøre holdt overfor sprogets oprindelse?" er en åben erklæring for dogmatisme og for et hurtigt nederlag. (Sml. hans "*Doctrine of Descent and Darwinism*," p. 304.)

Vi respekterer de mennesker fra videnskaben som, er viise i deres generationer, og siger: "Forhistorisk Fortid er fuldkommen ovenfor vores evner for direkte observation, vi er for ærlige, for hengivne overfor sandhed — eller det som vi anser for sandhed — til at spekulere over det ukendte, at udgive vores ubeviste teorier sammen med absolutte etablerede fakta indenfor moderne Videnskab." . . . "Grænselandet til (metafysisk) viden overlades bedst til tiden, som er den bedste test med hensyn til sandheden" (*A Modern Zoroastrian*, p. 136).

Det er en viis og ærlig sætning i en materialists mund. Men når Hæckel, efter lige at have sagt at "*historiske* begivenheder fra

fortiden . . ." der er "sket for mange *millioner af år siden*, * . . . for evigt er fjernet fra direkte observation," og at hverken geologi ej heller fylogenesef† kan eller vil "løfte sig til den sande *nøjagtige* videnskabs position," derefter *insisterer* på udviklingen af *alle* organismer — "fra det laveste hvirveldyr til det højeste, fra Amphioxus til menneske" — så beder vi om et mere tungtvejende bevis end han kan give. "*Empiriske* kilder til viden," alene, så ophøjet af forfatteren til "*Anthropogeny*" — når han er nødt til at være tilfreds med hans egne synspunkters dygtighed — er ikke kompetente med hensyn til at afgøre problemerne som ligger udenfor deres domæne; ej heller vil den nøjagtige videnskabs område vise dem nogen tillid.‡ Hvis de er "empiriske" — og Hæckel erklærer dette gentagne gange — så er de ikke noget bedre, ej heller noget mere pålidelige, efter *nøjagtig* efterforsknings opfattelse, når de strækkes til den fjerneste fortid, end vores Okkulte læresætninger fra Østen, hvor begge vil være nødt til at blive placeret på samme niveau. Ej heller behandles hans *fylogenetiske* og *palingentiske* spekulationer på nogen bedre måde af de virkelige videnskabsfolk, end vores cykliske gentagelser af evolution fra den Store i de mindre racer, og evolutionernes oprindelige rækkefølge. For området for nøjagtig, sand Videnskab, materialistisk som den dog er, er omhyggeligt at undgå noget som helst som ligner gætterier, spekulationer som *ikke kan* verificeres; kort sagt, al *suppressio veri* og al *suggestio falsi*. Beskæftigelsen for mennesket indenfor nøjagtig Videnskab er at observere, hver i hans eget departement, naturens fænomener; at optegne, systematisere, sammenligne og klassificere sandheder, ned til de mindste bagateller som *repræsenteres for sansernes observationer ved hjælp af alle de udsøgte mekanismer som moderne opfindelse tilføjer; ikke ved hjælp af metafysiske flyvetyre fra fantasien*. Alt som han har legitim ret til at gøre, er ved assistance fra fysiske instrumenter at korrigere

* Det ser således ud til at i dens iver efter at bevise vores noble afstamning fra den catarrhinske "bavian," så har Hæckel's skole skubbet tiden for det for-historiske menneske millioner af år tilbage. (Se "*Pedigree of Man*," p. 273.) Okkultister, takker videnskaben for en sådan bekræftelse af vores påstande!

† Dette synes et fattig kompliment at give Geologien, som ikke er en spekulativ men en lige så nøjagtig videnskab som astronomi — måske, bortset fra dets for risikable kronologiske spekulationer. Den er hovedsagelig en "Beskrivende" i modsætning til en "Abstrakt" Videnskab.

‡ Sådanne nyligt-navngivne ord som "*perigenesis of plastids*," "plastidule Sjæle" (!), og andre mindre almindelige, opfundet af Hæckel, kan være meget lærde og korrekte så vidt som de meget grafisk kan udtrykke ideerne i hans egen levende fantasi. Som et *fakta*, forbliver de imidlertid for hans mindre fantasirige kollegaer smerteligt *cænogetiske* — for at bruge hans egen terminologi; *dvs.*, for *sand* Videnskab er de *uægte* spekulationer så længe som de er udledt fra "empiriske kilder." Når han derfor søger at bevise at "menneskets oprindelse fra andre pattedyr, og mest direkte fra den catarrhine abe, er en *deduktiv lov* som nødvendigvis følger af *den induktive lov* om teorien for afstamning" ("*Anthropogeny*," p. 392) — så har hans ikke mindre lærde fjender (for eksempel — du Bois-Reymond) ret til at betragte denne sætning som *ren ordjonglering*; et "*testimonium paupertatis*" fra naturvidenskaben" — mens han selv beklager sig, og returnerende, kalder dem, *ignoranter* (se "*Pedigree of Man*," Noter).

fejl eller illusioner i hans egen grovere vision, hørelses evner, og andre sanser. Han har ingen ret til at ejendomskrænke metafysikken og psykologiens områder. Hans pligt er at verificere og berigtige alle sandheder som *falder ind under hans direkte* observation; at drage fordel af Fortidens oplevelser og fejltagelser i bestræbelsen på at spore aktiviteten i visse sammenkædninger af årsager og virkninger, som, men kun ved dens konstante og uforanderlige gentagelse, kan kaldes EN LOV. Dette er hvad videnskabens menneske forventes at gøre, hvis han vil være en lærer for mennesker og forblive sand mod hans oprindelige program indenfor natur og fysiske videnskaber. Enhver side-vej fra denne kongevej bliver *spekulation*.

I stedet for at holde fast i dette, hvad gør så mangt en såkaldt videnskabsmand så i disse dage? Han skynder sig inde på rent metafysiske domæner, mens han håner dem. Han finder velbehag i forhastede konklusioner og kalder det "en *deduktiv* lov fra den *induktive* lov" fra en teori baseret på og trukket ud af hans egen bevidstheds dybder: den bevidsthed som er forvrænget af, og gennemhullet med, en-sporet materialisme. Han forsøger at forklare tingenes "oprindelse," som endnu er omfavnet af hans egne opfattelser. Han angriber åndelige trosopfattelser og religiøse traditioner som er årtusinder gamle, og undsiger alt, undtagen hans egne hobbyer, så vel som overtro. Han fremlægger teorier om Universet, en Kosmogoni udviklet af blinde, mekaniske kræfter i naturen alene, langt mere *mirakuløs og umulig* end endda en baseret på formodningen om *fiat lux* ude af *nihil* — og prøver på at forbavse verdenen med sådan en vild teori; som, da den vides at emanere fra en videnskabelig hjerne, tages som *blind tro* som værende videnskabelig og udkommet af VIDENSKAB.

Er dette opponenterne Okkultismen ville frygte? Bestemt ikke. For sådanne teorier bliver ikke bedre behandlet af *virkelig* (ikke empirisk) Videnskab end vores egne. Hæckel, som er såret i sin uvidenhed af du Bois-Reymond, er aldrig træt af offentligt at beklage sig over den sidstnævntes stormløb mod hans fantasifulde teori om afstamning. Rapsodierende over "det umådelige rige forråds-kammer af empirisk bevis," kalder han disse "anerkendte fysiologer" som modsætter sig enhver af hans spekulationer fra det omtalte "forråds-kammer" — for *uvidende* mennesker. "Hvis mange mennesker," erklærer han — "og blandt dem endda nogle ansete videnskabsfolk — mener at hele fylogenesen er et slot i luften, og genealogiske træer (fra aber?) er tomme fantasispil, så demonstrerer de blot ved at tale deres uvidenhed om rigdommen af *empiriske kilder af viden* som der allerede er blevet refereret til" ("Pedigree of Man," p. 273).

Vi åbner Webster's Dictionary og læser definitionerne af ordet "empirisk": "Afhængig af oplevelse eller observation alene, *uden passende hensyn til moderne videnskab og teori*." Dette gælder for Okkultisterne, Spiritualisterne, Mystikerne, osv., osv. Yderligere, "en *Empirisk* — En som begrænser ham selv til anvende resultaterne af hans egne observationer" (kun)

(som er Hæckel's tilfælde); "en som *ønsker at være Videnskabelig* en uvidende og utilladelig praktiker; en kvaksalver; en CHARLATAN."

Ingen okkultist eller "magiker," er nogensinde bleve behandlet med nogen værre tilnavne. Alligevel forbliver Okkultisten på hans egne metafysiske områder, og stræber ikke efter at rangere *hans viden*, frugten af *hans* personlige observation og oplevelse, blandt de *nøjagtige* videnskaber indenfor moderne lærdom. Han holder sig indenfor hans legitime sfære, hvor han er mesteren. Men hvad skal man mene om en stolt materialist, hvis pligt klart spores af ham, som bruger et sådant udtryk som dette: —

"Menneskets oprindelse fra andre pattedyr, og mest direkte fra den catarrhine abe, *er en deduktiv lov, som nødvendigvis følger fra den induktive lov om TEORIEN FOR AFSTAMNING.*" ("*Anthropogeny*," p. 392).

En "teori" er ganske enkelt en hypotese, en spekulation, og *ingen lov*. At sige andet er kun en af de mange friheder som tages nu-til-dags af videnskabsfolk. Den fremlægger en absurditet, og skjuler den så bag Videnskabens skjold. Enhver deduktion fra teoretisk spekulation er intet bedre end *en spekulation over en spekulation*. Nu har Sir W. Hamilton allerede vist at ordet teori nu bruges "på en meget løs og ukorrekt måde" "at den kan forvandles til en *hypotese*, og *hypotese* bruges almindeligvis som et andet udtryk for *gæsteri*, mens udtrykkene 'teori' og 'teoretisk' bruges korrekt i opposition til udtrykket *praktisering* og *praktisk*."

Men moderne Videnskab putter en ildslukker over den sidstnævnte påstand, og håner ideen. Materialistiske filosoffer og Idealister i Europa og Amerika kan være enige med Evolutionisterne med hensyn til menneskets fysiske oprindelse — alligevel vil det aldrig blive en generel sandhed hos den sande metafysiker, og den sidstnævnte udfordrer materialisterne til at godtgøre deres arbitrære formodninger. Det kan let påvises at Vogt's og Darwin's abe-teori tema,* hvor på Huxley-Hæcklianerne på det seneste har komponeret sådanne ekstraordinære variationer, er langt mindre videnskabelig — fordi den støder sammen med de grundlæggende love for dette tema selv — end vores

* Den *mentale* barriere mellem mennesket og aben, som af Huxley karakteriseres som en "*enorm kløft*, en *praktisk uoverstigelig* afstand"! ! er, sandelig, i sig selv afgørende. Den udgør sandelig en stående gåde for materialisten, som forlader sig på den "naturlige udvælgelses" skrøbelige halmstrå. Den fysiologiske forskel mellem Mennesket og Aberne er — på trods af en besynderlig gruppe af bestemte træk — i virkeligheden lige så slående. Dr. Schweinfurth, en af de mest forsigtige og mest erfarne af naturalister, siger: —

"I moderne tider er der ingen dyr i skabsløsen som har tiltrukket sig mere opmærksomhed hos den videnskabelige studerende end de store quadrumana (athropoiderne), som bærer så slående en lighed med den menneskelige form så at det har retfærdiggjort at tilnavnet antropomorfisk væsen blev tillagt dem. . . . Men *alle undersøgelser leder for nuværende kun menneskelig intelligens til en tilståelse af dens utilstrækkelighed*; og ingen steder advokeres forsigtighed mere, *ingen steder er forudfattet bedømmelse mere at misbillige end i forsøget på at slå bro over den MYSTERIØSE KLØFT som adskiller mennesket og bæstet.*" "*Heart of Africa*" i., 520.

nogensinde kan vises at være. Lad blot læseren vende sig til det udmærkede værk over "Human Species" af den store Franske naturalist de Quatrefages, og straks vil vores påstand blive verificeret.

Desuden vil intet menneske tøve, mellem den esoteriske lære med hensyn til menneskets oprindelse og Darwin's spekulationer, med mindre han er stolt materialist. Dette er beskrivelsen fremlagt af Hr. Darwin om "menneskets tidligste forfædre."

"De var uden tvivl en gang dækket med hår; begge køn havde skæg; deres ører var spidse og i stand til at bevæge sig; og deres kroppe var forsynet med en hale, med de passende muskler. Deres lemmer og kroppe blev påvirket af mange muskler som nu kun lejlighedsvis genfremstår hos mennesket, men som stadigvæk er normalt til stede i quadrumanaen. . . . Foden, bedømt ud fra den store tå's tilstand i fostret, var den gang en gribefod, og vores forfædre, var uden tvivl *træ-levende i deres vaner*, frekventerende noget varmt skov-klædt land, og hankønnet var forsynet med store hjørnetænder som tjente som frygtelige våben. . . . "*"

Darwin forbinder ham med de halede catarrhiner type, "og fjerner ham som konsekvens heraf et skridt tilbage i evolutionsskalaen. Den Engelske naturalist er ikke tilfreds med at fastholde hans position på baggrund af hans egne doktriner, og, *placerer sig på dette punkt* lige som Haeckel, *i direkte modstrid med en af de grundlæggende love* som udgør den grundlæggende fortryllelse ved Darwinisme . . . " Og derefter fortsætter den Franske naturalist med at vise hvordan denne grundlæggende lov brydes. "Rent faktisk," siger han, "finder transmutationer ikke sted, i Darwin's teori, hverken ved tilfældighed eller i enhver henseende. De styres af visse love som skyldes selve organisationen. Hvis en organisme først modificeres i en given retning, så kan den undergå sekundære og tertiære transmutationer, men vil stadigvæk bevare originalens indprægning. Det er *alene* loven om *permanent særpræg*, som tillader Darwin at forklare grupperes nedstamning, deres karakteristika, og deres talrige relationer. Det er i egenskab af denne lov at *alle* de første bløddyr's efterkommere har været bløddyr; *alle* efterkommerne fra det første hvirveldyr har været hvirveldyr. Det er klart at dette udgør en af grundlagene for doktrinen. . . . Det følger heraf at to væsner som tilhører to adskilte typer kan henføres til *en fælles forfader*, men den ene kan ikke være efterkommer af den anden"; (p. 106).

"Nu repræsenterer mennesket og aben en meget slående kontrast med *hensyn til type*. Deres organer . . . korresponderer næsten nøjagtigt en efter en: men disse

* Et tåbeligt eksempel på evolutionist selvmodsigelser tilvejebringes af Schmidt ("*Doctrine of Descent and Darwinism*," på side 292). Han siger, "Menneskets slægtskab med aberne *afkræftes ikke* af den *dyriske styrke* i tænderne hos den mandlige orangutang eller gorilla." Hr. Darwin, begaver i modsætning her til dette fabelagtige væsen med tænder brugt som våben!

organer er arrangeret efter en helt anden plan. I mennesket er de arrangeret sådan at han essentielt er en *vandrør*, mens de i aben nødvendiggør at hans væsen er en *klatrør*. . . . Der er her en anatomisk og mekanisk forskel. . . . Et blik på siden hvor Huxley har afbilledet en menneskeligt skelet og skeletter af højt udviklede aber ved siden af hinanden er et tilstrækkeligt overbevisende bevis."

Konsekvensen af disse sandheder, fra synspunkt for den logiske anvendelse af loven om *permanent særpræg*, er at mennesket ikke kan være efterkommer fra en forfader som allerede er karakteriseret som en abe, mere end en haleløs catarrhine abe kan være efterkommer fra en catarrhine med hale. Et *vandrende dyr* kan ikke være efterkommer af et *klatrende* et.

"Vogt, erklærer ved placeringen af mennesket blandt *primaterne*, uden tøven at *de laveste klasser af aber har passeret kendetegnet* (den fælles forfader), hvor fra de forskellige typer i denne familie har haft sin oprindelse og forgrenet sig." (Denne forfader til aberne, ser okkult videnskab, som før vist, i den laveste menneskelige gruppe under den Atlantiske periode.) . . . "Vi må derfor, placere oprindelsen af mennesket før de sidste aber," fortsætter de Quatrefages, således bekræftende vores Doktrin, "hvis vi vil holde fast i en af lovene som er mest fremtrædende nødvendig for den Darwinistiske teori. Vi kommer derefter til prosimiæerne hos Haeckel, lorierne, indrierne, osv. Men disse dyr er også klatrere; vi må derfor gå længere, i en søgen efter vores første direkte forfader. Men Haeckel's genealogi bringer os fra de sidstnævnte til pungdyrene. . . . Fra mennesker til Kænguruen er afstanden sandelig stor. Nutidigt viser hverken levende ej heller uddød fauna de mellemliggende typer som burde tjene som kendetegn. Denne vanskelighed giver kun grund til ubetydelig forlegenhed hos Darwin.* Vi ved at han betragter *manglen på information* med hensyn til lignende spørgsmål *som et bevis til hans fordel*. Haeckel er uden tvivl lige så lidt forlegen. Han godtager eksistensen af et absolut *teoretisk pithecoïd menneske*."

"Således, siden det er blevet bevist at, oprindelsen til mennesket ifølge Darwin selv, skal placeres ovenfor det ottende stadie, og siden det som konsekvens heraf, bliver *nødvendigt* at udfylde kløften mellem kænguruerne og menneske, vil Haeckel så godtage eksistensen *af fire ukendte mellemliggende grupper* i stedet for en?" spørger de Quatrefages. "Vil han fuldende hans genealogi på denne måde? Det er det ikke op til mig at svare på." ("*The Human Species*," p. 107-108.)

Men se Haeckel's berømte genealogi, i "The Pedigree of Man," af ham kaldt "Ancestral Series of Man." I "Second Division"

* Selv ifølge en *med-tænkør*, Professor Schmidt, har Darwin udviklet "et med sikkerhed ikke flatterende, og måske *på mange punkter et ukorrekt*, portræt af vores formodede forfædre i menneskehedens daggry." ("*Doctrine of Descent and Darwinism*," p. 284.)

(Ottende Stadie) beskriver han "Prosimiæ, allieret til Lorieerne (Stenops) og Makierne (Lemur) som uden kænguru ben og cloaca, men med *placenta*." Og se nu de Quatrefages' "*The Human Species*," pp. 109, 110, og se hans beviser, baseret på de seneste opdagelser, med henblik på at vise at "Haeckel's prosimiæ ikke har nogen *decidua* og en diffus placenta." De kan ikke være forfædre til aberne, endda, ikke en gang mennesket, ifølge Darwin's grundlæggende love, sådan som den store Franske Naturalist viser det. Men dette gør ikke "dyre teoretikerne" det mindste modløse, for selv-modsigelse og paradokser er selve sjælen i moderne Darwinisme. Se — Mr. Huxley. Efter, med hensyn til fossil mennesket og the "missing link," selv at have vist at "hverken i kvartær tidsaldrene ej heller i nutiden *udfylder intet mellemliggende væsen kløften* som adskiller mennesket fra Troglodyten"; og at "benægte at eksistensen af denne kløft *ville være lige så forkastelig som absurd*," så benægter den store Videnskabsmand hans egne ord *in actu* ved med al hans videnskabelige autoritets vægt at støtte den *mest* "absurde" af alle teorier — *menneskets nedstamning fra aberne!*

"Denne genealogi," siger de Quatrefages, "*helt igennem forkert*, og er grundlagt på en betydningsfuld fejl." Sandelig, så baserer Haeckel hans nedstamning af mennesket på de 17'ende og 18'ende stadier (*Se Aveling's "Pedigree of Man,"* p. 77), marsupialiaen og prosimiæen — (Hæckelii's genus?). Ved at tillægge det sidstnævnte udtryk til *Lemuridæen* — og derfor gøre dem til dyr med en *placenta* — så *begår han* en zoologisk bommert. For efter selv at have inddelt pattedyrene i overensstemmelse med forskellene i to grupper: *indeciduataen*, som *ikke* har en *decidua* (eller en speciel membran som forener placentaen), *deciduataen*, for de som besidder den: så inkluderer han *prosimiæen* i den sidstnævnte gruppe. Nu har vi andre steder vist hvad andre videnskabsfolk havde at sige til dette. Som de Quatrefages siger, "De anatomiske undersøgelser af . . . Milne Edwards og Grandidier for disse dyr . . . placerer det uden for tvivl at Haeckel's prosimiæ ikke har nogen decidua og en diffus placenta. De er *indeciduata*. Da de er langt fra nogen mulighed for at være forfædre til aberne, i overensstemmelse med de principper som Haeckel selv har nedfældet, så *kan de endda ikke blive anset for forfædre til de zonoplacentale pattedyr* . . . og burde forbindes med pachydermataen, edentataen, og cetaceaen"; (p. 110). Og alligevel godtages Haeckel's opfindelser hos nogen som *nøjagtig videnskab!*

Den ovenfor nævnte fejl, hvis den er, en, hentydes endog ikke til i Haeckel's "*Pedigree of Man*," oversat af Aveling. Hvis undskyldningen kan stå til troende at på tiden hvor de berømte "genealogier" blev lavet, "da var embryogenesen for prosimiæen ikke kendt," så er den velkendt nu. Vi vil se hvorvidt den næste udgave af Aveling's oversættelse vil få denne vigtige fejl korrigeret, eller om de 17'ende og 18'ende stadier forbliver

som de er for at blinde den profane, som en af de *sande* mellemliggende links. Men, som den Franske naturalist observerer — "deres (Darwin's og Haeckel's) proces er altid den samme, at betragte det *ukendte* som et bevis til fordel for deres teori." (*Ibid.*)

Sagen forholder sig sådan. Bevillig mennesket en udødelig Ånd og Sjæl; begav hele den bevægelige og ubevægelige skabelse med det monadiske princip som gradvist evolverer fra det latente og passive til aktiv og positiv polaritet — og Haeckel vil ikke have et ben at stå på, uanset hvad hans beundrere måtte sige.

Men der er vigtige afvigelser mellem Darwin og Haeckel. Mens den førstnævnte får os til at udvikle os fra catarrhinen med *hale*, så sporer Haeckel vores hypotetiske forfader til den *haleløse* abe, selv om, han på samme tid, placerer ham på et hypotetisk "stadie" umiddelbart forud for denne: "*Menocerca med hale*" (19'ende stadie).

Ikke desto mindre, har vi en ting til fælles med den Darwinistiske skole: det er loven om gradvis og ekstrem langsom evolution, omfattende mange millioner af år. Hoved uenigheden, ser det ud til, er med hensyn til de oprindelige "Forfædres" natur. Vi vil blive fortalt at Dhyan Chohanen, eller Manu's "forfader," er et hypotetisk væsen ukendt på *det fysiske plan*. Vi svarer at det blev troet på af hele oldtiden, og af ni-tiendedele af den tilstedeværende menneskehed; hvorimod ikke kun *pithecoïd mennesket*, eller "abemennesket," et rent hypotetisk væsen skabt af Haeckel, ukendt og ikke sporbar på denne jord, men yderligere så støder dets genealogi — som er opfundet af ham — sammen med videnskabelige sandheder og alle de kendte data hos moderne opdagelser indenfor Zoologi. Det er ganske enkelt absurd, selv som en fiktion. Som de Quatrefages påviser med nogle få ord, så godtager Haeckel "eksistensen af et *absolut teoretisk pithecoïd menneske*" — et hundrede gange vanskeligere at godtage end nogen Deva forfader. Og det er ikke det eneste eksempel hvor i han fortsætter på en lignende måde for at fuldende hans genealogiske tabel; og han indrømmer meget *naivt* selv hans opfindelse. Tilstår han ikke ikke-eksistensen af hans *sozura* (14'ende stadie) — et væsen fuldkomment *ukendt af videnskaben* — ved at tilstå det over hans egen underskrift, at — "Beviserne på dens eksistens opstår fra nødvendigheden af en mellemliggende type mellem de 13'ende og 14'ende stadie"!

Hvis det er tilfældet, så kan vi fastholde med lige så meget videnskabelig ret, at beviset på eksistensen af vores tre ætereale racer, og de tre-øjede mennesker i den Tredie og Fjerde Rod-Race "også opstår fra nødvendigheden af en mellemliggende type" mellem *dyrene* og *guderne*. Hvilken grund ville Haeckelianerne have til at protestere i dette særlige tilfælde?

Selvfølgelig er der et svar gjort klar: "Fordi vi ikke tillader tilstedeværelsen af den mondiske essens." Manifestationen af Logosen som en individuel *bevidsthed* i skabelsen af dyret og mennesket godtages ikke

af nøjagtig videnskab, ej heller dækker den selvfølgelig hele forholdet. Men videnskabens fejltagelser og dens arbitrære formodninger er langt større som helhed end* nogen "ekstravagant" esoterisk doktrin nogensinde kan tilføje. Selv tænkere i Von Hartmann's skole er blevet smittet med den generelle epidemi. De godtager (mere eller mindre) den Darwinistiske Antropologi, selv om de også postulerer det individuelle Ego som en manifestation af det Ubevidste (den Vestlige præsentation af Logosen eller Oprindelig Guddommelig Tænkning). De siger at det fysiske menneskes evolution kommer fra dyret, men at sindet i dets forskellige faser alt i alt er en ting adskilt fra materielle fakta, selv om organismen (som en *upadhi*) er nødvendig for DENS manifestation.

PLASTIDULARE SJÆLE, OG BEVIDSTE NERVE-CELLER.

Men man kan aldrig se enden på sådanne mirakler hos Haeckel og hans skole, som Okkultisterne og Teosofferne har enhver ret til at betragte som materialistiske vagabonder *som lægger beslag* på private metafysiske grundlag. Ikke tilfredse med faderskabet for *Bathybius* (Hæckelii), opfindes "plastidule sjæle,"† og "atom-sjæle" nu af dem, baseret på helt blinde *mekaniske* stofflige kræfter. Vi fortælles at "studiet af sjæle-livets evolution viser at det har arbejdet dets vej op fra de lavere stadier som simpel *celle-sjæl*, gennem en forbavsende serie af gradvise stadier i evolution, op *til menneskets sjæl*." ("*Present Position of Evolution*," p. 266.)

Sandelig "forbavsende" — da denne vilde spekulation er baseret på "nerve cellers" *Bevidsthed*. For som han fortæller os, "Så lidt som vi, for nuværende, er i en position med hensyn til fuldt ud at forklare naturen af bevidsthed,‡ så viser den sammenlignende og genetiske observation af den alligevel klart at det kun er en højere og mere kompleks *funktion i nervecellerne*." (Ibid, note 22.)

* Selvfølgelig er det Esoteriske system for Fjerde Runde Evolution meget mere komplekst end afsnittene og citeringerne der refereres til kategorisk fastlægger. Det er praktisk en *venden på hovedet* — både i embryonisk udledning og succession i arters tid — af den nuværende Vestlige opfattelse.

† Ifølge Haeckel, er der også *celle-sjæle*, "en uorganisk *molekylær sjæl*" uden, og en "plastidular sjæl med (eller i besiddelse af) hukommelse". Hvad er vores esoteriske lære i forhold til dette? Den *guddommelige og menneskelige* sjæl med syv principper i mennesket må, selvfølgelig, blegne og opgive overfor en så forbløffende åbenbaring!

‡ En værdifuld tilståelse, er det. Det gør blot forsøget på at spore *afstamningen af* Bevidstheden i mennesket så vel som hans fysiske krop fra *Bathybius Hæckelii* endnu mere humoristisk og *empirisk*, i betydningen angivet i Webster's anden definition.

Hr. Herbert Spencer's sang om Bevidsthed — synges, synes det, og kan herefter sikkert opbevares i pulterkammeret over forældede spekulationer. Hvor, lander imidlertid Haeckel's "komplekse funktioner" i *hans* videnskabelige "nerve-celler" ham? Endnu en gang lige ind i de Okkulte og mystiske læresætninger om Kabalaen om sjælens nedstigning som bevidste og ubevidste atomer; blandt den Pythagoræiske MONADE og Leibnitz's *monader* — og "guderne, monaderne, og atomerne" i vores esoteriske lære;* ind i de Okkulte læresætningers *døde bogstav*, overladt til *amatør* Kabalisterne og professorer indenfor ceremoniel magi. For det er hvad han siger, mens han forklarer hans ny-skabte terminologi: —

"Plastidule-Sjæle; de plastidule eller protoplasmiske molekyler, de mindste, homogene dele i protoplasmaet, skal efter vore plastide teori, anses som aktive faktorer i alle livs-funktioner. Den plastidulare sjæl adskiller sig fra den uorganiske molekyllære sjæl *fordi den besidder hukommelse.*" ("*Pedigree of Man*," Note, p. 296.)

Dette udvikler han i hans vidunderlige foredrag over "*Perigenesis of the Plastidule*, eller bølge-bevægelser i levende partikler." Det er en forbedring af Darwin's teori om "Pangenesi," og en videre tilnærmelse, et forsigtigt skridt hen mod "magi." Det førstnævnte er en gisning om at visse af de aktuelle og identiske atomer som havde tilhørt forfædres legemer "således transmitteres gennem deres efterkommere generation efter generation, så vi bogstaveligt er 'kødets kød' fra det oprindelige væsen som har udviklet sig til mennesket i den senere . . . periode" — forklarer forfatteren til "*The Modern Zoroastrian*" (i "*Primitive Polarities*," osv.). Den sidstnævnte (Okkultismen) lærer at — (a) livs-atomerne i vores (*Prana*) livs-princip aldrig mistes fuldstændigt når et menneske dør. At atomerne som er bedst beriget med livs-princippet (en uafhængig, evig, bevidst faktor) delvist transmitteres fra fader til søn ved nedarvning, og endnu en gang delvist trækkes sammen og bliver det animerende princip i den nye krop i enhver inkarnation af

* De som har den modsatte opfattelse og betragter eksistensen af den menneskelige sjæl, — "som et overnaturligt, et åndeligt fænomen, konditioneret af kræfter helt forskellige fra *almindelige fysiske kræfter*," . . . "håner," mener han, "som konsekvens heraf, al forklaring, som enkelt er videnskabelig." De har ingen ret, synes det, til at påstå at "psykologi, delvist, eller som helhed, er en åndelig videnskab, ikke en fysisk en." . . . Den nye opdagelse hos Haeckel (en, imidlertid, lært om i tusinder af år i alle Østlige religioner), at dyrene har sjæle, vilje, og følelser, deraf sjæle-funktioner, fører ham til at gøre psykologi til zoologernes videnskab. Den arkaiske lære at "Sjælen" (dyre og menneske sjælene, eller *Kama* og *Manas*) "har dens udviklingsmæssig historie" — hævdes af Haeckel som hans egen opdagelse og opfindelse på en "ubetrådt (?) vej"! Han (Haeckel) vil udarbejde den sammenlignende evolution for sjælen i mennesket og i andre dyr. . . . "Den sammenlignende morfologi for sjæle-organerne, og den sammenlignende fysiologi for sjæle-funktionerne, begge grundlagt på Evolution, bliver således det psykologiske (i virkeligheden materialistiske) problem hos det videnskabelige menneske." (*Cell-souls and Soul-cells*, p. 137, "*Pedigree of Man*.")

Monaderne. Fordi (*b*), lige som den *individuelle* Sjæl altid er den samme, lige så er atomerne i de lavere principper (kroppen, dens astrale, eller *livs dublet*, osv.), tiltrukket som de altid er af affinitet og Karmisk lov til den samme individualitet i en serie af forskellige kroppe, osv., osv. *

For at være retfærdig, og, for at sige det mildt, *logisk*, så burde vores moderne Haecklianere vedtage en resolution om at "Perigenesis of the Plastidule," og lignende foredrag, straks skulle knyttes til de i "Esoteric Buddhism," og "The Seven Principles in Man." Således vil offentligheden, i det mindste, have en mulighed for ved sammenligning at bedømme hvilken som er den *mest* eller *mindst* ABSURDE af de to læresystemer, selv fra et standpunkt af *materialistisk* og *nøjagtig* Videnskab!

Okkultisterne, som nu sporer ethvert atom i universet, uanset et aggregat eller enkelt et, til En Enhed, eller Universelt *Liv*; som ikke anerkender at noget som helst i Naturen kan være *uorganisk*; som som ikke kender til sådan noget som *dødt* stof — så er Okkultisterne i overensstemmelse med deres doktrin om Ånd og Sjæl når de taler om *hukommelse* i ethvert atom, om *vilje* og *følelse*. Men hvad kan en materialist mene med kvalificeringen? Loven for *biogenese*, i den betydning som anvendes af Haecklianerne — "er resultatet af uvidenhed for videnskabsmandens vedkomme om *okkult* fysik." Vi kender til og taler om "livs-atomer" — og til "sovende-atomer" — fordi vi anser disse to former for energi — den kinetiske og den potentielle — for at være frembragt ved den ene og samme kraft eller det ENE LIV, og betragter den sidstnævnte som kilden til og bevægeren af alt. Men hvad *er det* som beriget med energi, og især med *hukommelse*, Haeckel's "plastidulare sjæle"? "Levende partiklers bølgebevægelse" bliver forståelig ved teorien om et Åndeligt ENE LIV, fra et universelt Vitalt princip uafhængigt af *vores* stof, og kun manifesterende som *atomisk energi* på *vores* plan af bevidsthed. Det er det, som individualiseret i den menneskelige cyklus, transmitteres fra fader til søn.

Haeckel, der nu modificerer Darwin's teori, foreslår "højest troværdigt," lige som forfatteren til "*Modern Zoroastrian*" mener, "at ikke de identiske atomer, men deres særegne bevægelser og tilstande af aggregering således er transmitteret" (ved nedarvning).

Hvis Haeckel, eller enhver anden Videnskabsmand, vidste mere end nogen af dem gør om atomets natur, så ville han ikke have forbedret situationen på denne måde. For han påstår, i et mere *metafysisk sprog* end Darwin, kun det selv samme. Livs-princippet, eller *livsenergien*

* (Se "*Transmigration of the Life Atoms*," "*Five years of Theosophy*," p. 533-539). Den kollektive aggregering af disse atomer danner således *Anima Mundi* i vores Solsystem, *sjælen* i vores lille univers, hvor hvert atom selvfølgelig er en *sjæl*, en monade, et lille univers begavet med bevidsthed, derfor med *hukommelse* (Bind. I., Del III., "*Gods, Monads and Atoms*.")

som er allestedsnærværende, evig, uforgængelig, er en *kraft* og et PRINCIP som *noumenon*, atomer, som *fænomen*. Det er den ene og samme ting, og kan ikke betragtes som adskilt undtagen indenfor materialismen.*

Yderligere, bekendtgør Haeckel med hensyn til Atom Sjælene det som, ved første øjekast, fremstår lige så okkult som en Monade fra Leibnitz. "Den nylige styrkeprøve med hensyn til atomernes natur, som vi i den ene eller anden udgave må betragte som de ultimative faktorer i alle fysiske og kemiske processer," fortæller han os — "synes lettest at blive afgjort, ved opfattelsen af at disse meget minimale masser, som kraftcentre besidder, *en vedvarende sjæl, at ethvert atom har følelser*, og evnen til at bevæge sig."

Han siger ikke et ord med hensyn til den sandhed at det er Leibnitz's teori, og først og fremmest en okkult en. Ej heller forstår han udtrykket "Sjæl" sådan som vi gør; for, hos Haeckel er det ganske enkelt, sammen med bevidsthed, fremstillingen af gråt stof i hjernen, en ting som, lige som "celle-sjælen, lige så uopløseligt hænger sammen med det protoplasmiske legeme lige som den *menneskelige sjæl med hjerne og rygmarv* gør." (*Ibid.*) Han afviser konklusionerne fra Kant, Herbert Spencer, fra du Bois-Reymond og Tyndall. De sidstnævnte udtrykker opfattelsen hos alle de store videnskabsfolk, så vel som de største tænkere i denne og de fortidige tidsaldre, ved at sige at "passagen fra hjernens fysik til *de korresponderende sandheder om Bevidsthed er utænkelig*. Var vores sind og sanser så . . . illumineret at de satte os i stand til at se og føle selve hjernens molekyler; var vi i stand til at følge alle deres bevægelser, alle deres grupperinger . . . elektriske udladninger . . . så skulle vi være så langt væk fra løsningen af problemet som nogensinde . . . *Kløften mellem de to klasser af fænomener ville stadigvæk forblive intellektuelt uoverstigelig*." Men nerve-cellerne komplekse funktion hos den store Tyske EMPIRIKER, eller, med andre ord, hans Bevidsthed, vil ikke tillade ham at følge konklusionerne hos de største tænkere på vores klode. *Han er større end dem*. Han påstår om dette, og *protesterer* imod alle. "Ingen har i fremtiden

* I "*The Transmigration of the Life-Atoms*," siger vi, for bedre at forklare en position som alt for ofte misforstås: — "Det er *allestedsnærværende* . . . dog (på dette plan for manifestation) ofte i en dvale tilstand — som i en sten. Definitionen som påstår at når denne uforgængelige kraft er uforbundet med et sæt af atomer (*molekyler burde det være sagt*) så bliver den øjeblikkeligt tiltrukket af andre, indebærer ikke at den fuldkommen forlader det første sæt (fordi atomerne selv derfor ville forsvinde), men kun at den overfører dens *vis viva*, eller livskraft — bevægelsesenergien, til et andet sæt. Men fordi den manifesterer sig selv i det næste sæt som det der kaldes Kinetisk energi, så følger det ikke at det første sæt er helt frataget den; for den er stadigvæk i den, som potentiel energi eller latent liv," osv., osv. Hvad kan Haeckel nu mene med hans "ikke identiske atomer undtagen deres særegne bevægelse og aggregerings-tilstand," hvis ikke det er den samme *Kinetiske* energi som vi har forklaret om? Han må have læst Paracelsus og studeret "Five Years of Theosophy," uden rigtigt at have fordøjet læresætningerne, før han udviklede sådanne teorier.

ret til at mene at *vi* (Haeckel) ikke vil være i stand til at gå ovenfor disse begrænsninger i vores viden som i dag synes uoverstigelige"; og han citerer fra Darwin's introduktion til "Descent of Man" med disse ord, som han beskedent anvender om hans videnskabelige opponenter og ham selv: "Det er altid de *som ved lidt*, og ikke de *som ved meget*, som positivt bekræfter at dette eller hint problem aldrig vil blive løst af Videnskaben."

Hele verdenen kan hvile tilfreds. Den dag er ikke langt væk hvor den "tre gange store" Haeckel (til hans egen tilfredsstillelse) vil have vist at Sir I. Newton's bevidsthed, fysiologisk talt, kun var refleks handlingen (eller *minus* bevidsthed) forårsaget af *perigenesis* i plastidulerne fra vores fælles forfader og gamle ven, *Moneron Haecklii*. Den sandhed at den omtalte "Bathybius" er blevet fundet ud af og *afsløret* som en prætendent som simulerede den organiske substans *den ikke var*; og da, blandt menneskers børn, Lot's hustru alene (og selv dette endda kun efter hendes ubehagelige metamorfose til en saltstøtte) kunne påstå den knivspids af salt *den er*, som værende hendes forfader — vil overhovedet ikke gøre ham modløs. Han vil, så koldblodigt som han altid har gjort, fortsætte med at påstå at det ikke var andet end en særegen tilstand eller bevægelse fra vores "Father Bathybius's," længst-forsvundne atomers spøgelse, som, transmitteret på tværs af æoner af tid til celle-væv fra grå stof i hjernerne på ethvert stort menneske, forårsagede Sophocles og Aischylos, så vel som Shakespeare, til at skrive deres tragedier, Newton, hans "Principia," Humboldt, hans "Cosmos," osv., osv. Det forårsagede Haeckel til at opfinde Græsk-Latinske navne tre tommer lange, foregivende at betyde en god del, og betød — ingenting.

Selvfølgelig er vi fuldt ud klar over at den sande, ærlige evolutionist er enig med os; og at han er den første til at sige at ikke kun er den geologiske optegnelse udfuldkommen, men at der er enorme huller i serien af hidtil opdagede fossiler, som aldrig kan udfyldes. Han vil yderligere, fortælle os, at "ingen evolutionist formoder at mennesket nedstammer *fra nogen eksisterende abe eller heller ikke nogen uddød abe*," men at mennesket og aber *sandsynligvis* havde deres oprindelse æoner tilbage, i en fælles rod stamme. Han vil stadigvæk, som de Quatrefages påpeger, påstå som et bekræftende bevis på hans (evolutionistens) påstand, selv med denne rigdom af manglende beviser, sigende at "alle levende former er ikke bevaret i de fossile serier, chancerne for bevarelse er få og langt imellem," selv det primitive menneske "begravende eller *brændende* hans døde" (A. Wilson). Det er lige nøjagtig det som vi selv hævder. Det er lige så *muligt* at fremtiden vil have opdagelsen af et Atlantide's gigantisk skelet, 30 fod høj i vente, som fossilet fra en pithecoïd "missing link": blot er den førstnævnte mere *sandsynlig*.

§ III.
DE FOSSILE LEVN AF MENNESKET OG
ANTROPOID ABEN.

A.

GEOLOGISKE FAKTAS BETYDNING FOR SPØRGSMÅLET OM DERES SLÆGTSKAB.

DATAENE udledt fra videnskabelig forskning med hensyn til "ur mennesket" og aben giver ikke nogen støtte til teorier der udleder det førstnævnte fra det sidstnævnte. "Hvor, skal vi så lede efter ur mennesket?" forespørger Hr. Huxley stadigvæk, efter at forgæves at have eftersøgt ham i den kvartære strata. "Var den ældste *Homo sapiens* Pliocæn eller Miocæn, eller endnu mere gammel? Afventer de fossile ben af *en abe mere antropoid*, eller *et menneske mere pithecoid* end nogen hidtil kendt, i de endnu ældre strata, en ufødt palæontolog's efterforskning? Tiden vil vise det . . ." ("Man's Place in Nature," p. 159).

Det vil den — unægtelig — og således retfærdiggøre Okkultisternes antropologi. Imens, mener Hr. Boyd Dawkins i hans iver efter at retfærdiggøre Hr. Darwin's *Descent of Man*, at han næsten har fundet the "missing link" — i teorien. Det skyldes teologerne mere end geologerne at mennesket, ind til nær 1860, var blevet betragtet som et levn ikke ældre end de ortodokse Adamiske 6.000 år. Som Karma dog ville have det, så var det overladt en Fransk Abbed — l'abbé Bourgeois — at fremlægge denne enfoldige teori endda et værre anstød end der var blevet givet af Boucher de Perthes's opdagelser. Enhver ved at Abbeden opdagede og bragte gode beviser frem i lyset på at mennesket allerede eksisterede under den Miocæne periode; for flint unægtelig af menneskelig fremstilling blev udgravet fra Miocæne strata. Med ordene fra forfatteren til "Modern Science and Modern Thought": —

"De må enten være blevet udhugget af mennesker, eller, som Hr. Boyd Dawkins formoder, af Dryopithecus eller en anden anthropid abe som havde en mængde intelligens så meget mere overlegen end gorillaen, eller chimpansen, så den var i stand til at fremstille værktøjer. Men i dette tilfælde ville problemet blive løst og the missing link opdaget, for en sådan abe kan meget vel have været det Palæolitiske menneskes *forfader*."

Eller — *efterkommeren af det Eocæne Menneske*, som er en variant der tilbydes teorien. Imens, mangler Dryopithecus med en sådan fin mental begavelse endnu at blive opdaget. På den anden side, er det Neolitiske og endda Palæolitiske menneske blevet en absolut virkelighed, — og, som den samme forfatter korrekt observerer: "Hvis 100.000.000 år er forløbet siden

jorden blev tilstrækkelig solid til at støtte vegetativ og dyre liv, så kan den Tertiære periode have varet i 5.000.000; eller i 10.000.000 år, hvis den livs-opretholdende tingenes orden, som Lyell antager, har varet i mindst 200.000.000 år" — hvorfor skulle ikke en anden teori blive afprøvet? Lad os, som en hypotese, bære mennesket, tæt til Mesozoiske tider — hvor det godtages *argumenti causa* at de (meget mere nylige) højere aber eksisterede den gang! Dette vil tillade rigelig tid for mennesket og de moderne aber til at have afvejet fra den mytiske "*abe mere antropoidt*," og endda for den sidstnævnte at have degenereret til de som ses at *efterligne* mennesket ved brug af "grene fra træer som køller, og knække kokus-nødder med hammer og sten." * Nogle vilde stammer af bjergfolk i Indien bygger deres boliger på træer, lige som gorillaerne bygger deres huler. Spørgsmålet, hvem af de to, der er blevet efterligner af den anden, bæstet eller mennesket, er næppe et åbent et, selv tagende Hr. Boyd Dawkins teori i betragtning. Hans hypoteses fantasifulde karakter, godtages, imidlertid, generelt. Det argumenteres at mens der var sande aber og bavianer i Pliocæne og Miocæne perioder, og mennesket unægtelig var samtidig med de førstnævnte i disse tider — selv om vi ser at ortodoks antropologi med sandhederne i tænderne stadig tøver med at placere ham i Dryopithecusens æra, hvor den sidstnævnte "af nogle anatomer i nogle henseender er blevet betragtet som superior i forhold til chimpansen eller gorillaen" — alligevel, har der i den Eocæne ikke været nogen andre fossile *primater* afdækket og ingen pithecoïd stamme er fundet undtagen nogle få uddøde lemuriske former. Og vi ser også at der *hentydes* til at Dryopithecus *kan have været* the "missing link," selv om hjernen hos væsnet ikke garanterer teorien mere end hjernen på en moderne gorilla. (Se også Gaudry's spekulationer.)

Nu vil vi spørge hvem blandt Videnskabsfolkene er klar til at bevise at *der ikke var noget* eksisterende *menneske* i den tidlige Tertiære periode? Hvad er det som forhindrer hans tilstedeværelse? For knapt tredive år siden blev hans eksistens længere tilbage end 6, eller 7.000 år indigneret benægtet. Nu afvises han adgang til den Eocæne tidsalder. I næste århundrede kan det være et spørgsmål om hvorvidt mennesket ikke var samtidig med "flyvende Drager;" pterodaktylen, lesiosaurusen og iguanodonen, osv., osv. Lad os, imidlertid, lytte til Videnskabens ekko.

* Dette er måden det *primitive menneske* må have handlet på? Vi kender ikke til mennesker, end ikke vilde, i vores tidsalder, som er kendt for at have efterlignet aberne som levede side om side med dem i skove i Amerika og på øerne. Vi kender til store aber, som tæmmede og lever i huse, vil efterligne mennesker i den udstrækning at de går med hat og frakke. Forfatteren havde personligt en chimpanse som, uden at blive lært det, åbnede en avis og lod som om den læste i den. Det er de efterkommende generationer, børnene, som efterligner deres forældre — ikke det modsatte.

"Hvor nu end de antropoide aber lever, er det klart, at uanset det er et spørgsmål om anatomisk struktur, eller om klimaet og omgivelserne, så kunne mennesket, eller *nogle væsner som var menneskets forfædre*, også have levet. Anatomisk sagt, er aber lige så meget specielle variationer af pattedyrstypen som mennesket, som de ligner, ben for ben, og muskel for muskel, og det fysiske dyremenneske er ganske enkelt et eksempel på quadrumanous typen specialiseret med henblik på opret stilling og en større hjerne * . . . Hvis han kunne overleve, de ugunstige forhold og ekstreme omskiftelser i Istiden, sådan som vi ved han gjorde, så er der ingen grund til hvorfor han ikke kunne have levet i det halv-tropiske klima i den Miocæne periode, hvor et varmt klima udstrakte sig endda til Grønland og Spitzbergen . . ." (*Modern Science and Modern Thought*, p. 152.)

Mens de fleste Videnskabsfolk, som er kompromisløse i deres tro på menneskets nedstamning fra et "uddødt anthropid pattedyr," ikke vil godtage selv den blotte bæredygtighed af nogen anden teori end en forfader fælles for mennesket og Dryopithecus, så er det forfriskende i et værk af virkelig videnskabelig værdi at finde sådan en margin for kompromis. Sandelig, så er den så bred som den kan være under omstændighederne, *dvs.*, uden øjeblikkelig fare for at få ens fødder slået væk af tidevandsbølgen af "videnskabelig-smiger." I troen på at vanskeligheden med at gøre rede "for *intellektets* og *moralens* udvikling ved evolution *ikke er så stor som den som er præsenteret ved forskellen med hensyn til fysisk struktur*"† mellem mennesket og det højeste dyr," siger den samme forfatter: —

"Men det er ikke så let at se hvordan denne forskel i fysisk struktur fremkom, og hvordan et væsen fremkom i eksistens som havde en sådan hjerne og hånd, og sådanne uudviklede evner med hensyn til næsten ubegrænsede fremskridt. Vanskeligheden er denne: forskellen i strukturen mellem den lavest eksisterende race af mennesker og den højest eksisterende abe er for stor til at godtage muligheden af den ene er den direkte efterkommer af den anden. Negroiden har i nogen henseender en mindre approksimering hen mod den Simianske type. Hans kranie er snævrere, hans hjerne mindre rummelig, hans mule er mere fremspringende, hans arm længere end de hos det

* Der spørges, om hvorvidt det ville forandre en tøddel af videnskabelig sandhed og fakta indeholdt i den ovenfor nævnte sætning hvis den blev læst: "aben er ganske enkelt et eksempel på tobens typen specialiseret med hensyn til at gå på alle fire, generelt, og en mindre hjerne." *Esoterisk* sagt, er det den virkelige sandhed, og ikke den modsatte.

† Vi kan ikke følge Hr. Liang her. Når erklærede Darwinister som Huxley peger på "den *store kløft* som ligger sig imellem den laveste abe og det højeste menneske i *intellektuel* evne," den "*enorme kløft* . . . mellem dem," den "*uoverstigelige og praktisk uendelige* forskel i de Menneskelige fra de Simianske stammer" (*Man's Place in Nature*, pp. 102-3); når endda det fysiske grundlag i sindet — hjernen — så *betydeligt* overgår den for de højeste eksisterende aber i størrelse; når mennesker som Wallace er tvunget til at invokere hjælp fra uden-jordiske intelligenser for at forklare fremkomsten af sådan et væsen som Pithecanthropus alalus, eller Haeckel's stumme vilde, til niveauet af det stor-hjernede og *moraliske* menneske af i-dag — så er det forgæves at afvise Evolutionist gåder så let. Hvis det *strukturelle* bevis er så uoverbevisende og, taget som et hele, så fjendtlig overfor Darwinismen, så er vanskelighederne med hensyn til "hvordan" for Evolutionen af det menneskelige *sind* ved naturlig udvælgelse ti gange større.

gennemsnitlige Europæiske menneske. Stadigvæk er han essentielt set et menneske, og adskilt ved en bred kløft fra chimpansen eller gorillaen. *Selv idioten eller kretineren*, hvis hjerne ikke er større og hans intelligens ikke større end chimpansen, er *et menneske stoppet i dets udvikling, ikke en abe.*"

"Hvis. den Darwinistiske teori, derfor, holder stand med hensyn til tilfældet med mennesket og aben, så må vi gå tilbage til en fælles forfader hvor fra begge kan have haft deres oprindelse . . . Men for at etablere dette som en *sandhed* og ikke en *teori* så behøver vi at finde denne forfaderlige form, eller, i det mindste, nogle mellemliggende former der har tendens hen mod den . . . med andre ord . . . the missing link! Nu må det indrømmes, at hidtil, er ikke kun intet sådant missing link blevet opdaget, men de ældste menneskelige kranier og skeletter som daterer fra Istidens periode, og som sandsynligvis er mindst 100.000 år gammel, viser ingen en særlig betydelig approksimering hen mod nogen sådan før-menneskelig type. Tværtimod. *en af de ældste typer*, den med mennesker i helligdoms hulen for Cro-Magnon,* *er fra en fin race, høj i statur, stor hjerne, og i det hele superior i forhold til mange af menneskehedens eksisterende racer.* Svaret er selvfølgelig at tiden er utilstrækkelig, *og hvis mennesket og aben havde en fælles forfader*, med sikkerhed, lige som en højt udviklet antropoid abe, og da mennesket sandsynligvis allerede eksisterede i den Miocæne periode, så må en sådan forfader blive søgt endnu længere tilbage i tiden sammenlignet med hvilket hele den Kvartære periode synker ind til ubetydelighed . . . Det kan udmærket få os til at tøve før vi godtager at mennesket . . . alene er en undtagelse. . . Dette er mere vanskeligt at tro, fordi abe familien som mennesket (?) så nært ligner . . . indeholder utallige forgreninger som graduerer ind i hinanden, men hvis ekstreme adskiller sig mere vidt end mennesket gør fra den højeste af abe serierne. Hvis en speciel skabelse er nødvendig for mennesket, *må der så ikke have været specielle skabelser for chimpansen, gorillaen, orangutangen*, og for mindst 100 forskellige arter af aber som alle er bygget ad de samme linjer?" (p. 182, "Modern Science, etc.")

Der var en "speciel skabelse" for mennesket, og en "speciel skabelse" for aben, hans afkom; blot ad andre linjer end nogensinde regnet med af Videnskaben. Albert Gaudry og andre angiver nogle tungtvejende grunde til hvorfor menneske ikke kan anses for kronen på en abe-stamme. Når man ser at ikke kun var den "ur vilde" (?) en realitet i Miocæne tider, men, sådan som Mortillet viser, så var flint overleveringerne som han har efterladt splintret *ved ild* i denne fjerne epoke; når vi lærer at Dryopithecusen *alene blandt athropoiderne*, fremstår i disse strata, hvad er den naturlige udledning? At Darwinisterne er i forlegenhed. Den meget menneskelignende Gibbon er *stadigvæk i den samme grad af udvikling, som den var da den sam-eksisterede med Mennesket ved afslutningen af Istiden.* Den har ikke forandret sig mærkbart siden de Pliocæne tider. Nu er det lidt at vælge imellem Dryopithecusen og de eksisterende antropoider — gibbonen, gorillaen, osv. Hvis, den Darwinistiske teori derefter er fuldt-tilstrækkelig, hvordan skal vi så "forklare" evolutionen af denne

* En race som MM. de Quatrefages og Hamy betragter som en gren fra den *samme* stamme hvor fra den *Kanariske Ø's Guancher* udsprang fra — kort sagt, forgreninger fra Atlantiderne.

abe til Menneske under den første halvdel af den Miocæne? Tiden er så vidt for kort til en sådan teoretisk transformation. Den ekstreme langsomhed som variationen i arterne opstår med gør sagen utænkelig — især yderligere ved hypotesen om Naturlig Udvælgelse. Den enorme mentale og strukturelle kløft mellem en vild bekendt med ild og metoden at antænde den, og en brutal antropoid, er for stor at bygge bro over selv som ide, under så koncentreret en periode. Lad Evolutionisterne skubbe processen tilbage ind i den forudgående *Eocæne*, hvis de foretrækker at gøre det; lad dem endda spore både Mennesket og *Dryopithecus* til en fælles forfader; den ubehagelige betragtning, at i *Eocæne* strata er de antropoide fossiler lige så iøjnefaldende ved deres fravær, lige som Haeckel's fabelagtige *pithecanthropus*, er, ikke desto mindre, nødt til at blive set i øjnene. Kan en udvej ude af denne *cul de sac* findes ved en appel til det "ukendte," og en reference hos Darwin om den "geologiske optegnelses ufuldkommenhed"? Lad det være sådan; men den samme ret til appel må ligeligt blive tildelt til Okkultisterne, i stedet for at være den forundrede materialismes monopol. Vi siger, at det fysiske menneske eksisterede før den første seng af Cretaceous klipper blev aflejret. I den tidlige del af den Tertiære Tidsalder, florerede den mest brillante civilisation som verdenen nogensinde har kendt i en periode hvor den Haeckelske *menneske-abe* opfattes at have strejft om gennem urskovene, og Hr. Grant Allen's formodede forfader at have svunget sig selv fra gren til gren med hans behårede mager, de degenererede Lillither fra den Tredie Race's Adam. Alligevel var der ingen antropoide aber i de mere lyse dage for den Fjerde Races civilisation; men Karma er en mysteriøs lov, og respekterer ikke personligheder. Monstrene avlet i synd og skam af de Atlantiske giganter, "*obskure kopier*" af deres dyriske herrer, og deraf det moderne menneske (Huxley), der nu vildleder og overvælder Europæisk Videnskabs spekulative Antropolog med fejl.

Hvor levede det første menneske? Nogle Darwinister siger i Vestafrika, nogen i Sydasiens, andre, igen, tror på en uafhængig oprindelse af menneskelige stammer i Asien og Amerika fra en Simian forfader (Vogt). Haeckel, fremfører sig imidlertid muntert overfor anklagen. Begyndende fra hans "*prosimiæ*" . . . "forfaderen fælles for alle andre catarrhini, inklusiv mennesket" — nu imidlertid et "link," skaffet af vejen for steds ved nylige anatomiske opdagelser! — så bestræber han sig på at finde en beboelse for ur *Pithecanthropus alalus*. "Med al sandsynlighed skete det (transformationen af dyr til menneske) i Sydasiens, i hvis region mange beviser fremkommer om at her var det oprindelige hjem for de forskellige arter af mennesker. Sandsynligvis var Sydasiens selv ikke den tidligste vugge for den menneskelige race, men LEMURIEN, *et kontinent som lå mod det sydlige Asien, og senere sank under det Indiske Oceans overflade*. (Se nedenfor, "Videnskabelige og geologiske beviser for den tidligere eksistens af mange

nedsunkne kontinenter.") "Perioden hvor under evolutionen fra de antropeide aber til abelignende mennesker fandt sted var sandsynligvis i den sidste del af den tertiære periode, den Pliocæne Tidsalder, og måske den Miocæne, dens forløber." (Pedigree of Man, p. 73.)

Blandt de ovenfor nævnte spekulationer, er den eneste af nogen værdi, den som refererer til Lemurien, som *var* menneskehedens vugge — for det fysiske seksuelle væsen som materialiserede sig gennem lange æoner fra de ætereale hermafroditter. Hvis det bevises at *Påskeøen* er et virkeligt levn fra Lemurien, må vi kun tro at de "*dumme abe-mennesker*," lige fjernet fra at være et brutalt pattedyrs monster ifølge Hæckel, byggede de gigantiske portræt-statuer, hvor nogle nu er i British Museum. Kritikere tager fejl med hensyn til at angive Hæckelske doktriner som "afskyelige, revolutionære, umoralske" — selv om materialisme er det legitime udkomme af abe-forfader myten — de er ganske enkelt for absurde til at forlange modbevis.

B.

VESTLIG EVOLUTIONISME: DEN SAMMENLIGNENDE ANATOMI FOR MENNESKET OG ANTROPOIDEN PÅ INGEN MÅDE EN BEKRÆFTELSE AF DARWINISMEN.

Vi fortælles at mens ethvert andet kætteri imod moderne videnskab kan ses bort fra, så vil denne, vores benægtelse af den Darwinistiske teori som anvendt om Mennesket, være en "uundskyldelig" synd. Evolutionisterne står fast som en klippe baseret på bevis om ligheden i strukturen mellem aben og mennesket. Det anatomiske bevis, tilskyndes det, er ret så overvældende i dette tilfælde; det er *ben for ben*, og *muskel for muskel*, selv hjerne opbygningen er meget den samme.

Men, hvad kan man sige her til? Alt dette var kendt før Kong Herodes; og forfatterne til *Ramayana*, poeterne som sang om dygtigheden og tapperheden hos Hanuman, abe-Kongen, "hvis heltegerninger var store og Visdom var uden lige," må have vidst så meget om hans anatomi og hjerne som enhver Hæckel eller Huxley gør i vores moderne tid. Bind på bind blev skrevet om denne lighed, i oldtiden så vel som i moderne tider. Derfor, er der intet som helst nyt givet til verdenen eller til filosofien, i sådanne bind som Mivart's "Man and Apes," eller Herrerne Fiske og Huxley's forsvar af Darwinisme. Men hvad er disse *afgørende* beviser på menneskets nedstamning fra en pithecoïd forfader? Vi fortælles — at hvis den Darwinistiske teori *ikke er den sande* — hvis mennesket og aben ikke nedstammede fra en fælles forfader, så henledes vi til at forklare grunden til: —

(I.) Ligheden i struktur mellem de to; sandheden at den

højere dyreverden — menneske og bæst — fysisk er af samme type eller mønster.

(II.) Tilstedeværelsen af *rudimentære organer* i mennesket, *dvs.*, spor af tidligere organer nu atrofierede på grund af mangel på brug. Nogle af disse organer, hævdes det, kunne ikke have nogen brug, undtagen for et halvt-dyrisk, halvt-afskyeligt monster. Hvorfor, finder vi igen disse "rudimentære" organer (lige så ubrugelige som den rudimentære vinge er for *Apteryxen* fra Australien) i Mennesket, de blindtarms formede vedhæng i *coecum*, øremusklerne, * den "rudimentære hale" (som børn nogle gange stadig fødes med), osv., osv.?

Sådan er krigsråbet; og kagleriet blandt de mindre unger blandt Darwinisterne er om muligt, højere, end endda den hos de videnskabelige Evolutionister selv!

Desuden, er de sidstnævnte — med deres store leder Hr. Huxley, og sådanne eminente zoologer som Hr. Romanes og andre — mens de forsvarer den Darwinistiske teori, selv de første til at tilstå de næsten uoverstigelige vanskeligheder som ligger i vejen for dens endelige påvisning. Og der er lige så store videnskabsfolk, som de ovenfor-nævnte, som yderst ihærdigt benægter, den malplacerede formodning, og som højlydt afviser de uforsvarlige overdrivelser af spørgsmålet om denne formodede lighed. Det er tilstrækkeligt at kaste et blik på værkerne fra Broca, Gratiolet, fra Owen, Pruner-Bey, og til sidst, på det sidste store værk fra de Quatrefages, "*Introduction à l'Etude des Races humaines, Questions générales*," for at opdage Evolutionisternes fejltagelse. Vi kan sige mere; overdrivelserne med hensyn til sådan en lighed i strukturen mellem mennesket og den antropomorfe abe er på det seneste blevet så grelle og absurde, at selv Hr. Huxley fandt sig selv tvunget til at protestere imod de for optimistiske forventninger. Det var denne store anatom som personligt kaldte de "mindre unger" til orden, ved i en af hans artikler at erklære at forskellen i strukturen på den menneskelige krop og den for den højeste antropomorfe pithecoïd, ikke kun var *langt fra at være ubetydelig og uvigtig*, men tværtimod var, var store og tankevækkende: "hvert ben i gorillaen har dens eget specifikke indtryk i sig som adskiller det fra et lignende menneskeligt ben." Blandt de eksisterende væsner er der ikke en enkelt mellemliggende form som kan udfylde kløften mellem menneske og abe. At ignorere kløften, tilføjede han, "*var lige så malplaceret som den var absurd.*" †

* Professor Owen tror at disse muskler — *attollens*, *retrahens*, og *attrahens aures* — var aktivt fungerende i mennesker i Stenalderen. Det kan være og ikke være tilfældet. Spørgsmålet falder ind under den almindelige "okkulte" forklaring, og involverer ikke noget postulat om en "dyre forfader" med henblik på at løse det.

† Citeret i Review af "*Introduction à l'Etude des Races Humaines*," af de Quatrefages. Vi har ikke Mr. Huxley's værk ved hånden til at citere fra. Eller for at citere en anden god autoritet: — "Vi ser en af de mest menneske-lignende aber (gibbonen), i den

I sidste instans, er absurditeten ved sådan en *unaturlig* afstamning af mennesket så håndgribelig i betragtning af alle beviserne og beviset af pithecoïd kraniet ved sammenligning med mennesket, at selv de Quatrefages ubevidst tyede til vores esoteriske teori ved at sige *at det snarere er aberne som kan påstå afstamning fra mennesket end vice versa*. Som bevist af Gratiolet, med hensyn til hulrummene i hjernen hos antropoiderne, hvor dette organ hos arterne udvikles i et omvendt forhold til det som ville være tilfældet hvis de korresponderende organer i mennesket virkelig var resultatet af udviklingen af de omtalte organer i aberne — så forøges størrelsen af det menneskelige kranium og dets hjerne, så vel som hulrummene, med menneskets individuelle udvikling. Hans intellekt udvikles og forøges med alderen, mens hans ansigtsknogler og kæber formindskedes og rettes ud, og bliver således mere og mere åndeliggjort: hvorimod det er det modsatte med aben. I dens ungdom er antropoiden langt mere intelligent og god-hjertet, mens den bliver sløvere med alderen; og, mens dens kranium begynder at aftage og synes at formindskedes, mens den gror, så udvikles dens ansigtsknogler og kæber, hjernen mases til sidst, og kastes helt tilbage, for ved hver dag at give mere og mere plads til den dyriske type. Organet for tænkning — hjernen — begynder at aftage og formindskedes, fuldkommen overvundet og erstattet af det vilde bæsts — kæbe-apparatet.

Således, som vittigt bemærket i det Franske værk, ville en gorilla have fuldkommen ret til at adressere en Evolutionist, hævden dens ret med hensyn til nedstamning fra ham selv. Den ville sige til ham, "Vi, antropoide aber, danner et tilbageskridt bortgang fra den menneskelige type, og derfor udtrykkes vores udvikling og evolution ved en overgang fra en menneske-lignende til den dyre-lignende struktur i organismen; men på hvilken måde kunne *i*, mennesker, nedstamme fra os — hvordan kan *i* danne en fortsættelse af vores slægt? For, for at gøre dette muligt, så ville jeres organisation være nødt til at adskille sig endnu mere end vores gør fra den menneskelige struktur, den ville være nødt til at komme endnu tættere på bæstets end vores egen gør; og i et sådant tilfælde så forlanger retfærdigheden at *i* burde opgive jeres plads i naturen til os. *I* er lavere end *vi* er, når *i* først insisterer på at spore jeres genealogi fra vores art; for vores organisationsstruktur og dens udvikling er sådan at *vi* er ude af stand til at frembringe højere former for organisation end vores egen."

Dette er hvor de Okkulte Videnskaber er fuldt ud enige med de Quatre-

tertiære periode, og denne art er *stadigvæk på det samme lave niveau*, og *side om side* med den ved slutningen af Istiden, findes mennesket med den samme høje niveau som i dag, aben er ikke approksimeret tættere på mennesket, og det moderne menneske har ikke fjernet sig længere væk fra aben end det første (fossile) menneske . . . disse sandheder modsiger en teori om konstant progressiv udvikling." (Pfaff.) Når, den gennemsnitlige Australske hjerne = 99.35 kubik tommer ifølge Vogt; den for gorillaen 30.51 kubik tommer, og den for chimpansen kun 24.45, så bliver det *gigantiske mellemrum* som der skal bygges bro over af forkæmperen for "Naturlig" Udvælgelse tydelig.

fages. På grund af selve karakteren af hans udvikling kan mennesket *ikke nedstamme* fra hverken aben eller en forfader fælles for begge, men viser at hans oprindelse er fra en type langt mere overlegen i forhold til ham selv. Og denne type er det "Himmelske menneske" — Dhyan Chohanerne, eller såkaldte *Pitrier*, som vist i første Del af dette bind. På den anden side *kan*, pithecoiderne, orangutangen, gorillaen, og chimpansen nedstamme, og, som de Okkulte Videnskaber lærer, *nedstamme*, fra den dyrisk gjorte Fjerde menneskelige Rod-Race, som er et resultat af mennesket og en uddød art af pattedyr — hvis *ffjerne* forfædre selv var resultatet af Lemurisk dyriskhed — som levede i den Miocæne tidsalder. Dette halv-menneskelige monsters herkomst forklares i Stanzaerne til at have sin oprindelse i de "Sind-løse" racers synd i midten af Tredie Race perioden.

Når det huskes på at alle former som nu befolker jorden, er lige så mange variationer af *grundlæggende typer* oprindeligt afkastet fra MENNESKET i den Tredie og Fjerde Runde, så taber sådan et evolutionist argument som insisterer på en "struktureret plans enhed" som karakteriserer alle hvirvel-dyr, dens fordel. De grundlæggende typer som refereres til var meget få i antal sammenlignet med mangfoldigheden af organismer som de ultimativt forårsagede fremstod; men en generel enhedstype er, ikke desto mindre, blevet bevaret gennem tidsaldrene. Naturens økonomi sanktionerer ikke sam-eksistensen af mange fuldstændig modsatrettede "grundplaner" af organisk evolution på en planet. Når, den okkulte forklarings generelle tankegang er formuleret, så kan udledning med hensyn til detaljen imidlertid udmærket overlades til den intuitive læser.

Ligeledes med hensyn til det vigtige spørgsmål om de "rudimentære" organer opdaget af anatomer i den menneskelige organisme. Uden tvivl, viste denne argumentations-linje sig af stor betydning, når den blev udøvet af Darwin og Haeckel imod deres Europæiske modstandere. Antropologer, som vovede at modsige menneskets afstamning fra dyrisk herkomst, blev stærkt forundret over hvordan de skulle forholde sig til gællespalter, til "hale" problemet, og så videre. Her kommer Okkultismen til vores assistance med de nødvendige data.

Sandheden er, som før nævnt, at den menneskelige type er forrådet for alle potentielle organiske former, og det centrale punkt hvor fra disse senere radierer. I dette postulat opdager vi en sand "*Evolution*" eller "*udfoldelse*" — en sans som ikke kan siges at tilhøre den mekaniske teori for naturlig udvælgelse. Kritiserende Darwin's udledning fra "rudimenterne," bemærker en lærd forfatter: "Hvorfor er det ikke lige så sandsynligt en sand hypotese at formode at Mennesket *blev skabt med de rudimentære skitser i hans organisation, og at de blev brugbare vedhæng i de lavere dyr som mennesket degenererede til*, som at formode at disse dele eksisterede i fuld udvikling i de lavere dyr hvor ud fra mennesket blev skabt?" ("Creation or Evolution?" Geo. T. Curtis, p. 76.)

Læses for "Mennesket degenererede til dem," "prototyperne som mennesket *udgød* i hans astrale udviklings forløb," og et aspekt af den sande esoteriske løsning er foran os. Men en bredere generalisering skal nu formuleres.

Så vidt som vores nuværende *Fjerde Runde* jordiske periode angår, så skal pattedyrs faunaen alene betragtes som sporbare til prototyperne udgydt af Mennesket. Amfibierne, fuglene, reptilerne, fiskene, osv., er resultanter fra den Tredie Runde, astrale fossile former opbevaret i den Jordens auriske klædning og projiceret til fysisk objektivitet efter aflejringen af de første Laurentianske klipper. "Evolution" er nødt til at forholde sig til de progressive modifikationer, som palæontologien viser har indvirket på de lavere dyre og plante riger i den geologisk tidsforløb. Den kan ikke berøre, og berører på grund af naturens orden ikke, emnet for de før-fysiske typer som tjente som grundlag for fremtidig differentiering. Den kan med sikkerhed udregne de store love som kontrollerer udviklingen af de fysiske organismer, og til en vis grad har den klaret opgaven dygtigt.

For at vende tilbage til det øjeblikkelige diskuterede emne. Pattedyrene, hvis første spor opdages i pungdyrene i de Triassiske klipper fra den Sekundære Periode, blev evolueret fra *rent* astrale forfædre samtidig med den Anden Race. De er således *post-Menneskelige*, og, som konsekvens heraf, så er det let at gøre rede for den generelle lighed mellem deres embryoniske stadier og de hos Mennesket, som nødvendigvis i sig selv omfatter og i hans udvikling er indbegrebet af trækkene i gruppen han havde sin oprindelse fra. Denne forklaring gør det af med en del af det Darwinistiske kompendium. "Men hvordan gøre rede for tilstedeværelsen af gælle-spalter i det menneskelige foster, som repræsenterer stadiet hvor igennem fiskenes bronkier udvikles;* for den pulserende beholder som korresponderer til hjertet hos de lavere fisk, som udgør foster hjertet; for hele analogien præsenteret af det menneskelige æg's segmentering, dannelsen af blastodermen, og fremkomsten af 'gastrula' stadiet, med korresponderende stadier i lavere hvirveldyrers liv og selv blandt svampene; for de forskellige typer af lavere dyrisk liv som det fremtidige barns form antyder i dens vækstcyklus?" "Hvordan kan det ske at stadierne i fiskenes liv, hvis forfædre svømmede" — æoner før den Første Rod-Races epoke,

* "I denne periode," skriver Darwin, "løber arterierne i bue-lignende grene, som om den bærer blodet til bronkierne som ikke er til stede i de højere hvirveldyr, selv om spalterne på siden af halsen stadig forbliver der, markerende deres tidligere (?) position."

Det er bemærkelsesværdigt, at selv om gælle-spalterne er absolut ubrugelige for alle undtagen amfibierne og fiskene, osv., så vises deres ankomst regelmæssigt i hvirveldyrenes forster udvikling. Selv børn fødes lejlighedsvis med en åbning i nakken korresponderende til en af spalterne.

— "i havene i den Siluriske periode, så vel som stadier i den for de senere amfibiske, reptilske faunaer, er afspejlet i den menneskelige foster udviklings 'indbegreb af historie' "?

Denne plausible afvisning mødes med det svar at den *Tredie Rundes* jordiske dyreformer kunne lige så meget føres tilbage til typer afkastet af mennesket fra *Tredie Runde*, som den nye indførsel ind i vores planets område — af pattedyrs stammen — er det for *Fjerde Runde* Menneskeheden i den *Anden Rod-race*. Processen for menneskelig fostervækst er ikke kun indbegrebet af den *Fjerdes*, men af den *Tredie Rundes* jordiske livs generelle karakteristika. Typens toneregister gennemløbes kortvarigt. Okkultisterne mangler således ikke at "gøre rede for" fødslen af børn med et caudalt vedhæng, eller for den sags skyld at halen i det menneskelige foster, på et tidspunkt, er den dobbelte længde af de spirende ben. Potentialt for ethvert organ brugbart for dyrisk liv er gemt i Mennesket — Makrocosmosets mikrocosmos — og abnorme tilstande kan ikke sjældent resultere i det mærkelige fænomen som Darwinisterne anser for at være en "tilbagevenden til forfædre karakteristika." * Sandelig, tilbagevenden, men næppe i den betydning som kontempleres af vores nutidige empirikere!

C

DARWINISME OG MENNESKETS ÆLDE: ANTROPOIDERNE
OG DERES HERKOMST.

Offentligheden er blevet notificeret af mere end en eminent moderne geolog og videnskabsmand om, at "al estimering af geologisk varighed ikke kun er *umulig*, men nødvendigvis ufuldkommen; for vi er uvidende om årsagerne, selv om de må have eksisteret, som fremskyndede eller hæmmede fremskridtene for sedimentære aflejringer." † Og nu udregner en anden mand indenfor Videnskaben, lige så velkendt (Croll), at den tertiære tidsalder begyndte enten 15 eller $2\frac{1}{2}$ million år tilbage — den førstnævnte er en mere korrekt udregning, ifølge Esoterisk lære, end den sidstnævnte som — så synes der, i det mindste, i dette tilfælde ikke meget stor uenighed. Nøjagtig Videnskab, der afviser at en "speciel skabelse" i mennesket (de Hemmelige Videnskaber gør det samme i et vist omfang), har frihed til at ignorere de første tre, eller rettere to-og-en-halv Race — *den Åndelige, den halv-astrale, og den*

* Der som sammen med Haeckel anser gælle-spalterne med deres tilknyttede fænomener som illustrative på en aktiv funktion i vores amfibiske og fiske forfædre (*Se* hans XII. og XII. stadier), burde forklare hvorfor "*Grøntsagen med blade*" (Lefèvre) repræsenteret i forster væksten, ikke fremstår i hans 22 stadier hvor igennem moneraerne er passeret i deres opstigning til Menneske. Haeckel postulerer *ikke* en *plante* forfader. Den embryologiske argumentation er således et tveægget sværd og sårer her dets besidder.

† "Physiology," Lefèvre, p. 480.

halv-menneskelige — i vores lære. Men den kan næppe gøre det samme i tilfældet for den Tredie ved dens afslutningsperiode, den Fjerde, og den Femte Race, fordi den allerede inddeler menneskeheden i Palæolitisk og Neolitisk menneske.* Geologerne i Frankrig placerer mennesket i den midt-miocæne tidsalder (Gabriel de Mortillet), og endda nogle i den *Sekundære* periode, lige som de Quatrefages forslår; mens Engelske lærde generelt ikke godtager en sådan ælde for deres arter. Men de kan blive klogere en dag. For "Hvis vi betragter," siger Sir Charles Lyell i "Antiquity of Man," p. 246 —

"fraværet eller den ekstreme knaphed på menneskeknogler og kunstværker i alle strata, uanset marine eller ferskvand, selv i de dannet i den øjeblikkelig nærhed af land beboet af millioner af menneskelige væsner, så vil vi være forberedt på den generelle mangel på menneskelige mindesmærker i glaciale formationer, uanset det er nylig, Pleistocæn, eller af mere gammel dato. Hvis der var nogle få vandrere over lande dækket med gletschere, eller over have hjemsogt af isbjerge, og hvis nogle få af dem efterlod deres knogler eller våben i moræner eller i marine aflejringer, så må chancerne for at en geolog møder en af dem, efter et forløb på tusinder af år, være forsvindende lille."

Videnskabsfolkene undgår at fastgøre dem selv til nogen bestemt angivelse med hensyn til menneskets tidsalder, som de i sandhed næppe kunne, og efterlader således enorm bredde for dristigere spekulationer. Ikke desto mindre, mens majoriteten af Antropologerne *kun* bærer menneskets eksistens tilbage til perioden for den *post-glaciale* aflejring, eller det som kaldes den Kvartære periode, så viser de blandt dem, som lige som *Evolutionisterne sporer mennesket til en fælles oprindelse med aben*, ikke stor pålidelighed i deres spekulationer. Den Darwinistiske hypotese forlanger, i virkeligheden, en langt større ælde for mennesket, end det endda svagt formodes af overfladiske tænkere. Dette bevises af de største autoriteter med hensyn til spørgsmålet — Hr. Huxley, for eksempel. De, som derfor godtager den Darwinistiske evolution, holder sandelig *ipso facto* meget ihærdigt fast i en så

* Vi tilstår at vi ikke er i stand til at se nogen gode grunde til Hr. E. Clodd's bestemte påstand i *Knowledge*. Omtalende mennesker i Neolitiske tider, "med hensyn til hvem Hr. Grant Allen har angivet . . . en levende og nøjagtig skitse," og som er "de direkte forfædre til folk hvis efterladenskaber endnu lurer i afsides-liggende hjørner i Europa, hvor de er blevet presset sammen eller er strandet," han tilføjer til dette: "men mennesker i Palæolitiske tider kan ikke identificeres med nogen eksisterende racer; de var vilde af en mere degraderet type end nogen eksisterende; høje, alligevel knapt opretstående, med korte ben og bøjede knæ, med prognatiske, det vil sige, fremstående abe-lignende kæbeparti, og små hjerner. Hvor fra de kommer kan vi ikke sige, og deres 'grav kender intet menneske ind til denne dag.'"

Ud over muligheden af at der kan have været mennesker som *ved* hvor fra de kom og hvor de døde — så er det ikke sandt at sige at det Palæolitiske menneske, eller deres fossiler, alle findes med "små hjerner." Det ældste kranium af alle de som hidtil er fundet, "Neandertal kraniet," er af gennemsnits kapacitet, og Hr. Huxley var nødsaget til at tilstå at det ikke var nogen virkelig tilnærmelse hen mod the "missing link." Der er indfødte stammer i Indien hvis hjerner er langt mindre og tættere på dem for aben end nogen hidtil fundne blandt det Palæolitiske menneskes kranier.

vældig stor ælde for mennesket, at den ikke rammer meget ved siden af Okkultistens estimering.* De beskedne tusinder af år i the *Encyclopædia Britannica* og de 100,000 år, som Antropologien generelt begrænser Menneskehedens alder til, synes ret så mikroskopiske når de sammenlignes med de antydede tal i Hr. Huxley's dristige spekulationer. Den førstnævnte, gør i sandhed ur racen af mennesker til abe-lignende hule-boere. Den store Engelske biolog, insisterer i hans ønske om at bevise menneskets pithecoïd oprindelse, på at transformationen af ur aben til et menneskeligt væsen må være sket for *millioner af år siden*. For ved at kritisere den udmærkede gennemsnitlige kranium kapacitet hos Neandertal kraniet, på trods af hans påstand om at den er belagt med "pithecoïd ben vægge," koblet med Hr. Grant Allen's forsikringer om at dette kranium "besidder store fremspring på forhovedet, slående (?) tankevækkende med hensyn til de som giver gorillaen dens særegne bidske udseende," † (*Fortnightly Review*, 1882,) så er Mr. Huxley stadigvæk tvunget til at indrømme, at hans teori endnu en gang er besejret, i det omtalte kranium, ved de "fuldkomne menneskelige egenskaber i de akkompagnerende ben og arm-knogler, sammen med den smukke udvikling i Engis kraniet." Som konsekvens af alt dette notificeres vi om at disse kranier, "klart indikerer at de første spor af den ur stamme hvor fra mennesket er udgået, ikke længere behøver at blive søgt efter af de som opvarter med nogen form for doktrin om progressiv udvikling i den nyeste Tertiære tidsalder; men at den *kan ledes efter i en epoke langt mere fjerne end ELEPHAS PRIMIGENIUS tidsalderen end den er fra os*"‡ (Huxley).*

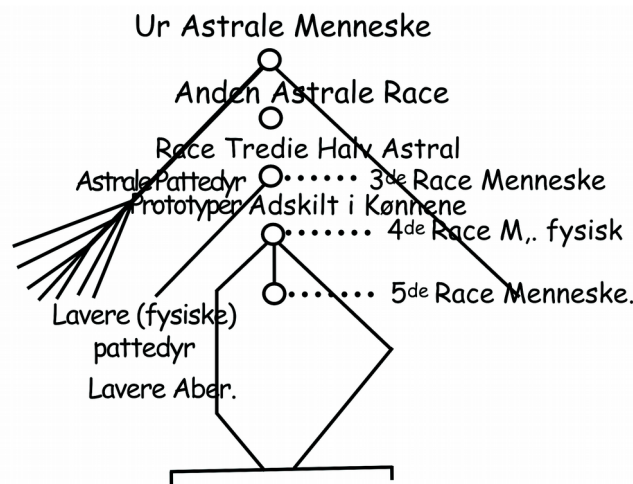
* Den *reelle* tid som er nødvendig for en sådan teoretisk transformation er nødvendigvis enorm. "Hvis," siger Professor Pfaff, "en større tids afstand til mennesket fra bæstet ikke kan påvises, (*det ældste menneske var i tid placeret lige så langt væk fra bæstet som det nulevende menneske*), i de hundreder af tusinder af år som i (Evolutionisterne) godtager mellem det palæolitiske menneske tilsynekomst og vores egen tid, hvilket fornuftig grundlag kan så fremføres med henblik på at tro at mennesket er blevet udviklet fra bæstet, og har fjernet sig yderligere væk fra det ved forsvindende små gradueringer." . . . "Jo længere tidsintervallet placeret mellem vores tider og det såkaldte palæolitiske mennesker, desto mere ildevars-lende og destruktiv er det påståede resultat for teorien om menneskets gradvise udvikling fra dyreriget." Huxley påstår ("Man's Place in Nature," p. 159) at de *mest vide* estimerer for Menneske ælde *er nødt til at blive endnu mere* udvidet.

† Det grundløse i denne påstand, så vel som for mange andre overdrivelser hos den fantasifulde Hr. Grant Allen, blev dygtigt afsløret af den eminente anatom, Professor R. Owen, i "Longman's Magazine," No. 1. Skal det yderligere gentages, at den Cro-Magnon Palæolitiske type er overlegen i forhold til et meget stort antal eksisterende racer?

‡ Det står således til troende at videnskaben aldrig vil drømme om et *før-tertiært* menneske, og at de Quatrefages' *sekundære* menneske får enhver Akademiker og "F.R.S." til at besvime af skræk, fordi for AT BEVARE ABE-TEORIEN, SÅ MÅ VIDENSKABEN GØRE MENNESKET POST-SEKUNDÆR. Det er lige nøjagtig det som de Quatrefages har drillet Darwinisterne med, tilføje, at i alt var der mere videnskabelig grund til at spore aben fra mennesket end mennesket fra antropoiden. Men denne undtagelse har videnskaben ikke et eneste gyldigt

En *umådelig* ælde er således, derfor, det videnskabelige *sine qua non* i spørgsmålet om Darwinistisk Evolution, fordi det ældste Palæolitiske menneske endnu ikke viser nogen mærkbar differentiering fra hans moderne efterkommer. Det er kun på det seneste at moderne Videnskab for hvert år begyndte at udvide kløften som nu adskiller hende fra gammel Videnskab, den af Pliniere og Hippokratere, hvor ingen af dem ville have hånet de arkaiske læresætninger med hensyn til de menneskelige racers og dyrearters evolution, sådan som den nutidige Videnskabsmand — geolog eller antropolog — er sikker på at gøre.

Ved, som vi gør, at fastholde at pattedyrs typen var et post-menneskeligt Fjerde Runde produkt, kan det følgende diagram — sådan som forfatteren forstår læren — gøre processen klarere: —

Den unaturlige forening var *uvægerligt* frugtbar, fordi pattedyrs typerne den gang *ikke var fjerne nok* fra deres Rod-type * — Ur Astrale

argument at tilbyde imod menneskets ælde. Men i dette tilfælde forlanger moderne Evolution langt mere end Croll's femten millioner af år for den Tertiære periode, af to meget enkle men gode grunde: (a) Ingen antropoid abe er blevet fundet før den Miocæne periode: (b) menneskets flinte efterladenskaber er blevet sporet til den Pliocæne og deres tilstedeværelse *formodet*, hvis ikke godtaget af alle, i de Miocæne strata. Hvor er the "missing link," desuden, i sådan et tilfælde? Og hvordan kunne endda en Palæolitisk Vildmand, en "Man of Canstadt," evolvere sig til *tænkende* mennesker fra bæstet Dryopithecus i den Miocæne *på så kort en tid*. Man ser nu grunden til hvorfor Darwin afviste teorien om at kun 60.000.000 år var forløbet siden den Kambriske periode. "Han bedømmer ud fra den lille mængde af organiske forandringer siden den glaciæle epoke, og tilføjer at de foregående 140 millioner af år næppe kan betragtes som tilstrækkelig for udviklingen af de varierede former for liv som med sikkerhed eksisterede hen mod afslutningen af den Kambriske periode." (Ch. Gould.)

* Lad os i denne forbindelse huske den esoteriske lære som fortæller os at Mennesket i den Tredie Runde havde en GIGANTISK ABE-LIGNENDE FORM på det astrale plan. Og ligeledes ved afslutningen af den Tredie Race i denne Runde. Det gør således rede for de *menneskelige* træk i aberne, især i de senere antropoider — bortset fra den kendsgerning at disse sidstnævnte ved *Nedarvning* bevarer en lighed med deres Atlanisk-Lemuriske forfædre.

Menneske — til at udvikle den nødvendige barriere. Medicinsk videnskab optegner sådanne tilfælde af monstre, avlet fra menneske og dyre forældre, selv i vores tid. Muligheden, er derfor kun en med hensyn til *graduering*, ikke med hensyn til fakta. Således er det at Okkultismen løser en af de mærkeligste problemer præsenteret med henblik på antropologens overvejelse.

Tankens pendul oscillerer mellem ekstremer. Ved nu fuldkommen at have frigjort sig selv fra teologiens klør, har Videnskaben omfavnet den modsatte fejltagelse; og i et forsøg på at fortolke Naturen ad rent materialistiske linjer, så har hun bygget tidsaldrenes mest ekstravagante teori — menneskets nedstamning fra en voldsom og brutal abe. Denne doktrin er nu blevet så rodfæstet, i den ene eller anden form, at de yderste Herkulesagtige anstrengelser vil behøves for at forårsage dens endelige afvisning. Den Darwinistiske antropologi er etnologens mareridt, den moderne Materialismes robuste barn, som er opvokset og har erhvervet forøget vitalitet, efter som kluntetheden i den teologiske legende om Menneskets "skabelse" blev mere og mere synlig. Den har trivedes på baggrund af den mærkelige vildfarelse at — sådan som en videnskabsmand med anseelse angiver det — "Alle hypoteser og teorier med hensyn til menneskets fremkomst kan reduceres til *to* (Evolutionisten og den eksoteriske Bibelske beretning) . . . Der er ingen anden hypotese tænkelig . . ." !! De hemmelige binds antropologi, er imidlertid, det bedst mulige svar på et sådant værdiløst ræsonnement.

Den anatomiske lighed mellem Mennesket og den højere Ape, som så hyppigt angives af Darwinister som pegende på en eller anden tidligere forfader fælles for begge, repræsenterer et interessant problem, hvis korrekte løsning skal søges i den esoteriske forklaring om skabelsen af de pithecoide stammer. Vi har angivet den så vidt som det var nyttigt, ved at påstå at de oprindelige sindløse racers bestialitet resulterede i produktionen af mægtige menneske-lignende monstre — afkommet fra menneske og dyre forældre. Efterhånden som tiden rullede videre, og de endnu halv-astrale former konsoliderede til det fysiske, blev efterkommerne af disse væsner modificeret af eksterne tilstande, ind til slægten, formindskedes i størrelse, kulminerende i de lavere aber i den Miocæne periode. Med disse fornyede de senere Atlantider de "Sindløses" synd — denne gang med det fulde ansvar. Resultanten af deres forbrydelse var arterne af aber nu kendte som Antropoider.

Det kan være brugbart at sammenligne denne meget enkle teori — og vi er endda villige til at tilbyde den som en hypotese for de ikke-troende — med det Darwinistiske system, så fyldt med uoverstigelige forhindringer, at ikke før end en af disse er overvundet ved en mere eller mindre opfindsom hypotese, så opdages der straks ti værre vanskeligheder bag den som blev bortskaffet.

§ IV.

LÆNGDEN AF DE GEOLOGISKE PERIODER, RACE
CYKLUSSER, OG MENNESKETS ÆLDE.

MILLIONER af år er faldet ned i Lethe, uden at efterlade mere erindring i hukommelsen hos den profane end de få årtusinder i den ortodokse Vestlige kronologi med hensyn til Menneskets oprindelse og ur racernes historie.

Alt afhænger af beviserne som findes med hensyn til den Menneskelige Races ælde. Hvis det endnu-debatterede menneske fra den Pliocæne eller endda Miocæne periode var *Homo primigenius*, så kan videnskaben have ret (*argumenti causâ*) i at basere dets nuværende antropologi — med hensyn til dateringen og måden for "Homo sapiens" oprindelse — på den Darwinistiske teori.* Men hvis menneskets skeletter, på noget tidspunkt skulle opdages i de Eocæne strata, men ingen fossil abe, derved givende bevis for mennesket før antropoiderne — så vil Darwinisterne være nødt til at udøve deres opfindsomhed i en anden retning. Og det siges i vel-informerede kredse at det XX'ende århundrede endnu vil være i dens tidligste årtier, når et sådant uafviseligt bevis på Menneskets prioritet vil fremkomme.

Selv nu fremlægges bevis på at dateringer for grundlæggelserne af byer, civilisationer og forskellige historiske begivenheder er blevet absurd afkortet. Dette blev gjort som et fredstilbud til den Bibelske kronologi. "Ingen dato," skriver den velkendte Palæontolog, Ed. Lartet, "kan findes i Genesis, som angiver en tid for fødslen af den oprindelige menneskehed"; men kronologer har i femten århundreder bestræbt sig på at påtvinge Bibelske sandheder ind i overensstemmelse med deres systemer. Således, er intet mindre end hundrede og fyrrer forskellige opfattelser blevet dannet om den enlige dato for "Skabelsen"; "og mellem de ekstreme variationer er der en uoverensstemmelse på 3.194 år, i udregningen af perioden mellem begyndelsen af verdenen og Kristus fødsel.† I løbet af de seneste få år, har arkæologer også været nødt til at kaste begyndelsen af den Babylonske civilisation næsten 3.000 år tilbage. På

* Det kan her bemærkes at disse Darwinister, som med Hr. Grant Allen, placerer vores "behårede afskyelige" forfædre så langt tilbage som den *Eocæne Tidsalder*, er landet i et ret så akavet dilemma. Ingen fossil antropoid abe — endnu mindre den fabelagtige fælles forfader tillagt til Mennesket og Pithecoiden — fremstår i Eocæne strata. Den første fremførelse af en antropoid abe er Miocæn.

† Ed. Lartet, "Nouvelles Recherches sur la co-existence de l'homme et des Grands Mammifères Fossils de la dernière période Géologique." *Annales des Soc. Nat.*, t. XV., p. 256.

grundlæggelses cylinderen deponeret af Nabonidus, den Babylonske konge, overvundet af Cyrus — findes optegnelserne fra den førstnævnte, hvor i han taler om hans opdagelse af grundstenen som tilhørte det oprindelige tempel bygget af Naram-Sin, Sargon' søn, fra Akkad, besejeren af Babylonien, som, siger Nabonidus, levede 3.200 år før hans egen tid."

Vi har i *Isis* vist at de som baserede historie på den Jødiske Kronologi (en race som ikke havde sin egen og afviste den Vestlige indtil det XII'te århundrede) ville fortabe dem selv, for den Jødiske beretning kunne kun følges ved Kabalistiske udregninger, og med en nøgle til den i hånden. . . Vi karakteriserede den afdøde George Smith's kronologi for Kaldæerne og Assyrierne, lavet af ham så den passede med Moses's, som helt fantasifuld. Og nu, har Assyriologerne i det mindste i denne henseende bekræftet vores afvisning. For, mens G. Smith angiver Sargon I. (prototypen på Moses i hans legende) til at regere i byen Akkad omkring 1600 F.Kr. — sandsynligvis ud af en latent respekt for Moses, som Biblen angiver florerede 1571 F.Kr. — så lærer vi nu fra den første af de seks Hibbert foredrag fremlagt af Professor A. H. Sayce, fra Oxford, i 1887, at: "Gamle synspunkter i annalerne fra det tidlige Babylonien og dets religioner er blevet meget modificeret af nylige fund. Det første semitiske Imperium, er der nu enighed om, var Sargon's fra Akkad, som etablerede et stort bibliotek, beskyttede litteratur, og udvidede hans erobringer på tværs til havet ind til Cypern. Det vides nu at han regerede så tidlig som 3.750 F.Kr." "De Akkadiske monumenter fundet af Franskmand ved Tel-loh må være endnu ældre, rækkende tilbage til omkring 4.000 F.Kr.," med andre ord, det fjerde år for Verdenens skabelse i overensstemmelse med Bibelsk kronologi, og da Adam var i svøb. Måske, vil de 4.000 år blive udvidet yderligere, om nogle få år. Den velkendte Oxford foredragsholder bemærkede i løbet af hans redegørelser over "*The origin and Growth of Religion as illustrated by the Babylonian Religion*" at: "Vanskelighederne ved systematisk at spore oprindelsen og historien for den Babylonske Religion var betydelige. Kilderne til vores viden om emnet næsten helt monumentale, med meget lidt hjælp at erhverve fra klassiske eller Orientalske forfattere. Sandelig, var det en uafviselig sandhed at det Babylonske præsteskab bevidst svøbte studiet af de religiøse tekster i næsten uoverstigelige vanskelige bugtninger." At de "bevidst" har taget fejl af datoerne, og især begivenhedernes rækkefølge, er ubestrideligt, og af en meget god grund: deres skrivelser og optegnelser var alle esoteriske. De Babylonske præster gjorde ikke andet end Præsterne fra andre gamle nationer. Deres optegnelser var kun rettet til de Indviede og deres disciple, og det er kun de sidstnævnte som blev forsynet med nøglerne til den sande mening. Men Professor

Sayce's bemærkninger er lovende. For han forklarer vanskeligheden ved at sige at da — "Nineve biblioteket for det meste indeholdte kopier af ældre Babylonske tekster, og at kopisterne kun udså sig sådanne tavler, tilhørende en forholdsvis sen epoke, som var af speciel interesse for de Assyriske erobrere, så tilføjede det meget til de største af alle vores vanskeligheder — nemlig, at vi så ofte var ladt i stikken med hensyn til alderen for vores dokumenterede bevis, og den præcise værdi af vores materialer for historien." Således har man ret til at udlede heraf at nogle endnu friskere opdagelser kan føre til en ny nødvendighed med hensyn til at skubbe de Babylonske dateringer så langt tilbage før året 4.000 F.Kr., så det gør dem *før-Kosmiske* ud fra enhver Bibel tilbeders opfattelse.

Hvor meget mere ville palæontologien have lært hvis ikke millioner af værker var blevet ødelagte! Vi taler om den Alexandrinske litterære overlevering, som er blevet ødelagt tre gange, nemlig, af Julius Cæsar 48 F.Kr., i 390 E.Kr., og til sidst i året 640 E.Kr., af Kalif Omar's general. Hvad er dette i sammenligning med værkerne og optegnelserne ødelagt i de primitive Atlantiske Biblioteker, hvor i optegnelser siges at være blevet sporet på garvet skind fra gigantiske monstre fra før-syndfloden? Eller yderligere ødelæggelsen af de utallige Kinesiske bøger efter ordrer fra grundlæggeren af det Empiriske Tsin dynasti, Tsin Shi Hwang-ti, i 213 F.Kr.? Lerstens tavlerne fra den Empiriske Babylonske Bibliotek, og de uvurderlige skatte i de Kinesiske samlinger kunne med sikkerhed aldrig have indeholdt sådan en information som den i de førnævnte "Atlantiske" skind ville have forsynet den uvidende verden med.

Men selv med de ekstremt magre data ved hånden, har Videnskaben været i stand til at se nødvendigheden af at skubbe næsten enhver Babylonsk datering tilbage, og har gjort det ret generøst. Vi lærer fra Professor Sayce at selv de arkaiske statuer ved Telloh, i det Lavere Babylonien, pludselig er blevet tillagt en dato samtidig med det fjerde dynasti i Egypten. Uheldigvis, får dynastier og Pyramider de geologiske perioders skæbne; deres dateringer er arbitrære, og afhænger af videnskabsfolkernes respektive luner. Arkæologer ved nu, siges det, at de før-nævnte statuer er formet ud af grøn diorit, som kun kan skaffes på Sinai Halvøen; og "de er i overensstemmelse med stilarten, og i standard målene brugt, med lignende diorit statuer hos pyramide byggerne i de tredje og fjerde Egyptiske dynastier. . . . Desuden, må den eneste mulige periode for en Babylonsk okkupering af Sinai stenbrudene placeres kort efter afslutningen af epoken hvor pyramiderne blev bygget; og således kan vi kun forstå hvordan navnet Sinai kunne være udledt fra navnet Sin, den oprindelige Babylonske måne-gud." Dette er meget logisk, men hvad er datoen angivet for disse "dynastier"? Sanchoniathon's og Manetho's Synkronistiske tavler og deres tal er blevet afvist, eller hvad der nu

tilbage af disse efter den hellige Eusebius's håndtering af dem; og vi er stadigvæk nødt til at forblive tilfreds med de fire eller fem tusinde år F.Kr., så frit tillagt Egypten. En pointe vindes i alle tilfælde. Der er, langt om længe, en by på jordens overflade som tillades, mindst 6.000 år, og det er Eridu. Geologien har fundet ud af det. Yderligere ifølge Professor Sayce, —

"De er nu også i stand til finde frem til tiden for toppen af den Persiske Bugt's tilmudring, som forlanger et forløb mellem 5.000 og 6.000 år siden perioden hvor Eridu, nu fem-og-tyve mil inde i landet, var havneby ved Eufrates udmunding, og sædet for Babylonsk handel med Sydarabien og Indien. Mere end alt det, angiver den nye kronologi tiden for den lange serie af formørkelser optegnet i det store astronomiske værk kaldet 'The Observations of Bel'; og vi er også i stand til at forstå den på anden måde perplekse forandring i forårsjævnøgnet's position, som er sket siden vores nuværende zodiak tegn blev navngivet af de Tidligste Babylonske astronomer. Da den Akkadiske kalender blev arrangeret og de Akkadiske måneder navngivet, var solen ved forårsjævnøgnet ikke i Fiskene, som nu, eller endda i Aries, men i Taurus. Da jævnøgnet's processions-hastighed var kendt, lærer vi at solen ved forårsjævnøgnet var i Taurus fra omkring 4.700 år F.Kr., og vi har således erhvervet os astronomiske begrænsninger for datering som ikke kan kritiseres."*

Det gør vores position klarere hvis vi med det samme siger at vi bruger Sir C. Lyell's nomenklatur for tidsaldre og perioder, og at når vi taler om den Sekundære og Tertiære tidsalder, i de Eocæne, Miocæne og Pliocæne perioder — så er det ganske enkelt for at gøre vores sandheder mere forståelige. Da disse tidsaldre og perioder endnu ikke er blevet tilladt fastlæggelse og fastlagte længder, 2 $\frac{1}{2}$ og 15 millioner år bliver tillagt ved forskellige tider til en og samme tidsalder (den Tertiære) — og da ikke to geologer og naturalister synes at være enige om dette punkt — så kan de Esoteriske læresætninger være helt neutral overfor hvorvidt mennesket vises at fremkomme i den Sekundære eller den Tertiære tidsalder. Hvis den sidstnævnte tidsalder kan tillades endda så meget som 15 millioner års varighed — så udmærket; for den Okkulte doktrin, som jaloux beskytter dens virkelige og korrekte tal så vidt som angår den Første, Anden, og trediedele af den Tredie Rod-Race — angiver klar information om kun et punkt — alderen for "Vaivasvata Manu's menneskehed." (*Se Del I., Bind. II., "Brahminernes Kronologi."*)

En anden sikker påstand er denne: Det er under den såkaldte Eocæne periode at kontinentet som den Fjerde Race tilhørte, og hvor på den levede og døde, viste de første symptomer på at synke. Og det var i den Miocæne tidsalder, at det endeligt blev ødelagt — undtagen den lille ø nævnt af Platon. Det er disse punkter som er nødt til at blive kontrolleret af de videnskabelige data.

* Fra en Rapport fra "Hibbert Lectures, 1887. Lectures on the Origin and Growth of Religion, and Illustrated by the Religion of the Ancient Babylonians." Af A. H. Sayce. (London: Williams and Norgate.)

A.

MODERNE VIDENSKABELIGE SPEKULATIONER OM TIDSALDRENE FOR KLODEN,
DYRE EVOLUTIONEN, OG MENNESKET.

Tillades vi ikke at kaste et blik på Specialisternes værker? Værket om "Comparative Geology: the World-Life," af Prof. A. Winchell, forsyner os med besynderlige data. Her finder vi en opponent til Nebular teorien, en ærværdig gentleman, som med hele hammerens kraft med hans *odium theologicum* slog på den *ret så* selvmodsigende hypotese fra Videnskabens store stjerner, i sagen om sideriske og kosmiske fænomener baseret på deres respektive relationer til jordiske varigheder. De "alt for fantasifulde fysikere og naturalister" klarer sig ikke særlig let under denne byge af deres egne spekulative tal, når de placeres side om side, og udgør en *ret så* sørgelig figur. Han viser således: —

"Sir William Thomson, konkluderer baseret på observerede principper for køling at ikke mindre end ti millioner af år (andet steds angiver han det til 100.000.000) kan være forløbet siden Jordens temperatur var tilstrækkelig reduceret til at opretholde planteliv.* Helmholz kalkulerer at tyve millioner år vil være tilstrækkeligt for den oprindelige nebula til at kondensere til solens nuværende dimensioner. Prof. S. Newcomb behøver kun ti millioner for at nå en temperatur på 212° Fahr.† Croll estimerer *halvfjerds* millioner år for udbredelsen af varmen, osv.‡ Bischof udregninger at 350 *millioner år* vil behøves for jorden til at blive nedkølet fra en temperatur på 2.000° til 200° Celsius. Read, baserende hans estimat på observerede rater af afskalninger, forlanger 500 millioner år siden aflejringerne begyndte i Europa.§ Lyell vovede et groft gæt på 240 millioner år; Darwin mente 300 millioner år forlangt på grund af de organiske transformationer som hans teori kontemplerer, og Huxley er motiveret til at forlange en 1.000 millioner" (!!).

Til dette observerer Prof. Winchell at "nogle biologer . . . synes at lukke deres øjne tæt i og med et hop at springe ned i dybet på millioner af år, som de ikke har noget mere tilstrækkelig estimat af end af uendelighed."¶ Derefter fortsætter han med at give hvad han mener er mere korrekte geologiske tal: nogle få vil række.

Ifølge Sir W. Thomson "er hele verdens jordskorpes alder 80.000.000 år"; og i overensstemmelse med Prof. Houghton's udregninger fra en minimums begrænsning for tiden siden eleveringen af

* *Nat. Philos.* App. D., Trans. Royal Soc., Edin.

† "Popular Astronomy," p. 509.

‡ "Climate and Time," p. 335.

§ Read. Address, "Liverpool Geolog. Society, 1876."

¶ "World-Life," p. 180.

Europa og Asien, er tre hypotetiske tidsaldre for tre *mulige* og forskellige tilstande af landhævning angivet: varierende fra de beskedne tal på 640.730 år, gennem 4.170.000 år til de enorme tal på 27.491.000 år!!

Det *er nok*, som man kan se, til at dække vores påstande for de fire kontinenter og endda Brahminernes tal.

Yderligere udregninger, hvis detaljer læseren kan finde i Prof. Winchell's værk,* bringer Houghton til en tilnærmelse af klodens aflejrings alder — på 11.700.000 år. Disse tal anses at være for små af forfatteren, som straks udvider dem til 37.000.000 år.

Yderligere ifølge Croll,† repræsenterer 2.500.000 år "tiden siden begyndelsen af den Tertiære tidsalder" i et værk; og ifølge et andet modificerende hans synspunkt, er kun 15.000.000 forløbet siden begyndelsen af den Eocæne periode;‡ som, da den er den første af de tre Tertiære perioder, efterlader den studerende svævende mellem $2\frac{1}{2}$ og 15 millioner. Men hvis man skal holde fast i det førstnævnte moderate tal, så ville alderen for hele verdenens størkning være 131.600.000 år.§

Da den sidste glaciale periode udstraktes fra 240.000 til 80.000 år siden (Prof. Croll's synspunkt), så må mennesket derfor være fremkommet på jorden fra 100 til 120.000 år siden. Men, som Prof. Winchell siger, med reference til Middelhavs racens ælde, at "den menes generelt at have kommet til syne under den senere tilbagegang af de kontinentale gletschere." Alligevel, tilføjer han, dette "vedrører, imidlertid ikke de *Sorte og Brune racers* ælde, fordi der er utallige beviser på deres eksistens i mere sydlige regioner, i tider fjernt præ-glaciale" (p. 379).

Som et eksempel på geologisk *sikkerhed og enighed*, kan disse tal også tilføjes. Tre autoriteter — Herrerne T. Belt, F.G.S.; J. Croll, F.R.S.; and Robert Hunt, F.R.S., — angiver ved estimat af tiden som er forløbet siden den Glaciale epoke, absolut forskellige tal, nemlig: —

Mr. Belt	20.000 år.
Mr. J. Croll	240.000 "
Mr. R. Hunt	80.000 "

* "World-Life," pp. 367-8.

† "Climate and Time."

‡ Citeret i Mr. Ch. Gould's "Mythical Monsters," p. 84.

§ Ifølge Bischof, var 1.004.177 år — ifølge Chevandier's udregninger 672.788 år — nødvendige med hensyn til den såkaldte kul dannelse. "De *tertiære* strata, omkring 1.000 fod tyk, behøvede til deres udvikling omkring 350.000 år." Se "Force and Matter," Büchner, J. F. Collingwood's udgave.

(Men se "The Ice-Age Climate and Time," *Popular Science Review*, Vol. xiv., p. 242.)

Det er ikke et under hvis Hr. Pengelly tilstår at "det er for nuværende og vil *måske altid være* UMULIGT, endda approksimeret, at reducere geologisk tid til år *eller endda til årtusinder*" (*Se ovenfor*, fodnote). Et klogt rådgivende ord fra Okkultisterne til gentlemen geologerne: de burde imitere Murernes forsigtige eksempel. Da kronologi, siger de, ikke kan måle skabelsens æra, så bruger deres "Gamle og Oprindelige Rite" 000.000.000 som det tætteste mulige tilnærmelse til virkeligheden.

Den samme usikkerhed, selvmodsigelser og uenighed hersker med hensyn til alle andre emner.

De videnskabelige autoriteter om Menneskets Nedstamning er yderligere, med henblik på alle praktiske formål, en vildfarelse og en snare. Der er mange *anti*-Darwinister i the British Association, og "Naturlig Udvælgelse" begynder at tabe fodfæstet. Selv om den en gang var frelseren, som synes at redde de lærde teoretikere fra en endelig intellektuel kollaps ned i dybet af frugtesløs hypotese, så begynder den at blive mistroet. Selv Hr. Huxley viser tegn på fravær med hensyn til "Udvælgelse," og mener at "naturlig udvælgelse *ikke den eneste faktor*": —

"Vi mistænker meget at hun (Naturen) nu og da gør betydelige spring i variations måden, og disse springerier giver anledning til nogle af hullerne som fremstår at eksistere i serierne for kendte former" (*Review of Kölliker's Criticisms*).

Yderligere, argumenterer C. R. Bree, M.D., i "Fallacies of Darwinism," (p. 160), på denne måde ved at betragte de fatale mangler i Hr. Darwin's teori: —

"Det må yderligere have på sinde at de mellemliggende former må have været betydelige i antal. . . . Hr. St. George Mivart mener at *forandring i evolution kan forekomme hurtigere end det generelt menes*; men Hr. Darwin holder mandigt fast i hans tro, og fortæller os igen '*natura non facit saltum*' " — hvor i Okkultisterne er i enighed med Hr. Darwin.

Esoterisk lære bekræfter fuld ud ideen om naturens langsommelighed og værdige udvikling. "Planetariske impulser" er alle periodiske. Alligevel er denne Darwinistiske teori, korrekt som den er i mindre detaljer, ikke mere enig med Okkultismen end med Hr. Wallace, som, i hans "Contributions to the Theory of Natural Selection," meget endegyldigt viser at noget *mere* end "naturlig udvælgelse" var forudsætningen for at frembringe det fysiske menneske.

Lad os, imens, undersøge de *videnskabelige* afvisninger til denne videnskabelige teori, og se hvad de er.

Hr. St. George Mivart ses at argumentere at —

. . . . " . . . det vil være en moderat udregning at tillade 25.000.000 med hensyn til aflejringen af strata ned til og inklusiv den Øvre Siluriske. Hvis,

det udførte evolutionære arbejde under denne aflejring derefter kun repræsenterer en hundrede-del af totalsummen, så vil vi derfor behøve 2.500.000.000 år med hensyn til at fuldende udviklingen af hele *dyre* Riget til dens nuværende tilstand. Endda en fjerdel af dette, ville imidlertid langt overgå den tid som fysikken og astronomien synes i stand til at tillade for fuldendelsen af denne proces. Til sidst, eksisterer der en vanskelighed med hensyn til fraværet af rige fossilførende aflejringer i de ældste strata — hvis livet den gang var så rigt og varieret, som det må have været ifølge den Darwinistiske teori. Hr. Darwin, indrømmer selv 'sagen for nuværende må forblive uforklarlig'; og dette kan i sandhed blive tilskyndet som et gyldigt argument imod synspunkterne fremlagt i hans eget værk.

"Således, finder vi derefter et vidunderligt (og *ved Darwinistiske principper næsten kun uforklarligt*) fravær af detaljerede overgangsformer. Alle de mest markerede grupper *fremstår på én gang på scenen*. Selv hesten, dyret hvis stamtavle sandsynligvis er bedst bevaret, tilvejebringer intet endegyldigt bevis på specifik oprindelse ved ubetydelige små tilfældige variationer; mens nogle former, som labyrinthodonter og trilobitter, som syntes at udvise gradvis forandring, vises ved yderligere undersøgelse ikke at gøre noget sådant. . . . Alle disse vanskeligheder undgås hvis vi godtager at nye former af dyreliv af alle grader af kompleksitet fremstår fra tid til anden med forholdsvis pludselighed, og evolveres i overensstemmelse med love som delvist afhænger af omgivende forhold, *delvist interne* — i lighed med måden hvor på krystaller (og måske fra nylige efterforskninger de laveste former for liv) opbygger dem selv i overensstemmelse med interne love i deres komponent substanser og i harmoni og korrespondance med alle omgivende indflydelser og forhold." ("*Genesis of Species*," p. 142.)

"De interne love i deres komponent substans." Disse er viise ord, og indrømmelsen af muligheden, en forsigtig en. Men hvordan kan disse *interne love* nogensinde blive genkendte, hvis Okkult lære kasseres? Som en ven skriver, mens vores opmærksomhed henledes på ovennævnte spekulationer: "Med andre ord, så må doktrinen om Planetariske *Livs-Impulser* godtages. Hvorfor er arter nu *stereotyperet*, og hvorfor falder selv tæmmede fremavlede duer og mange dyr tilbage til deres forfaderlige type når de overlades til dem selv?" Men læren om planetariske livs-impulser er nødt til at blive klart defineret og lige så klart forstået hvis den nuværende forvirring ikke skal gøres endnu mere forvirrende. Alle disse vanskeligheder ville forsvinde som skygger i natten forsvinder ved den opstigende Sol's lys, hvis de følgende esoteriske aksiomer blev godtaget: (a) den enorme ælde for (og eksistensen af) vores planetariske kæde; (b) de Syv Runders realitet; (c) adskillelsen af de menneskelige racer (udenfor den rent antropologiske inddeling) i Syv adskilte Rod-Racer, hvoraf vores nuværende Europæiske Menneskehed er den *femte*; (d) Menneskets ælde i denne (*Fjerde*) Runde; og til sidst (e) at disse Racer evolverer fra æterealitet til materialitet, og fra den sidstnævnte tilbage igen til relativ fysisk finheds sammensætning, så enhver levende (såkaldt) *organisk* art af dyr med planter inkluderet, forandres ved enhver ny Rod-Race. Hvis dette blev godtaget, selv om det kun

sammen med andre, og med sikkerhed, mere modne betragtninger, *ikke mindre absurde antagelser*, hvis Okkulte teorier er nødt til at blive betragtet som "absurde" for nuværende, så vil enhver vanskelighed forsvinde. Videnskaben burde uden tvivl prøve at være og være *mere logisk* end den er nu, fordi den kan næppe fastholde teorien om menneskets nedstamning fra en antropologisk forfader, og i samme åndedrag nægte enhver fornuftig ælde til mennesket! Først taler Hr. Huxley om "den store intellektuelle kløft mellem mennesket og aben," og "den nuværende enorme kløft mellem de to,"* og hvis han godtager nødvendigheden af at udstrække Videnskabelige muligheder for tidslængden for menneskets eksistens på jorden med henblik på sådan en langsom og progressiv udvikling, så burde i det mindste alle disse Videnskabsfolk, som følger hans tankegang, derefter komme frem til nogle approksimerede tal, i det mindste, og være enige om den sandsynlige længde for disse Pliocæne, Miocæne, og Eocæne perioder som der siges så meget om, og som der intet definitivt vides noget om — hvis de ikke vover at bevæge sig *hinsides*. Men ikke to videnskabsfolk synes at være enige. Enhver periode synes at være et mysterium i dets længde, og en torn i siden på geologerne; og, som lige vist, er de ude af stand til at harmonisere deres konklusioner selv med hensyn til de forholdsvist nylige geologiske dannelser. Således, kan ingen pålidelighed placeres på deres tal når de giver nogen, for hos dem er alt enten millioner eller ganske enkelt tusinder af år!

Det som siges kan bestyrkes ved deres egne tilståelser og synopsen af det, fundet i denne "Videnskabernes Cirkel," *Encyclopædia Britannica*, som viser *gennemsnittet* godkendt i de geologiske og antropologiske gåder. I dette værk er de mest autoritative opfattelser skimmet væk; ikke desto mindre, ser vi i det afvisningen af at tillægge nogen definitiv kronologisk dato, selv til sådanne forholdsvist benævnte, sene epoker som den Neolitiske æra, selv om, som et under, en tidsalder er etableret for begyndelsen af visse geologiske perioder; i det mindste af nogle få, hvis længde næppe kan afkortes mere, uden en øjeblikkelig konflikt med faktaene.

Således, formodes det i den store *Encyclopædia* (Vol. X., art. "Geology," p. 227), at "100 millioner af år er passeret siden størkningen af vores Jord, da de tidligste former for liv fremstod på den. †"

Men det synes lige så håbløst at forsøge på at konvertere de moderne Geologer og Etnologer som det er at få Darwinistiske Naturalister til at opfatte deres fejltagelser. Om den Aryanske Rod-Race og dens oprindelse,

* "Man's Place in Nature," p. 102, *note*.

† "100.000.000 af år er sandsynligvis fuldt ud tilstrækkelig med hensyn til alle Geologiens behov," siger teksten. I Frankrig, finder nogle lærde det ikke nær "tilstrækkeligt" nok. Le Couturier påstår 350 millioner år om det samme; Buffon var tilfreds med 34 millioner — men der er de, i de mere moderne skoler som ikke vil være tilfredse med under 500 millioner af år.

ved Videnskaben lige så lidt som om menneskerne fra andre planeter. Med undtagelse af Flammarion og nogle få mystikere blandt astronomer, så benægtes beboligheden af andre planeter for det meste. Alligevel var Videnskabsfolkene sådanne store adept astronomer i de tidligste racer fra den Aryanske stamme, og at de synes at have vidst langt mere om racerne fra Mars og Venus end den moderne Antropolog ved om de for de tidlige stadier for Jorden.

Lad os lægge moderne Videnskab til side et øjeblik og vende os til gammel viden. Lige som vi af Arkaiske Videnskabsfolk forsikres om at alle sådanne geologiske kataklysmen — fra landhævningerne af oceaner, syndfloder, og skiften af kontinenter, ned til de nuværende års cykloner, storme, jordskælv, vulkanske udbrud, tidevandsbølger, og endda ekstraordinært vejr og tilsyneladende skift i sæsoner som forvirrer alle Europæiske og Amerikanske meteorologer — skyldes, og afhænger af månen og planeterne; ja, at selv beskedne og oversete konstellationer har den største indflydelse på meteorologiske og kosmiske forandringer, over, og indeni vores jord, så lad os give et øjeblik opmærksomhed til vores sideriske despoter og herskere over vores klode og mennesker. Moderne Videnskab benægter enhver sådan indflydelse; arkaisk Videnskab bekræfter den. Vi kan se hvad begge siger med hensyn til dette spørgsmål.

B.

OM PLANETERS KÆDER OG DERES MANGFOLDIGHED.

Vidste de Gamle om verdener ud over deres egen? Hvilke data fra Okkultisterne bekræfter at enhver klode er en syvfoldig kæde af verdener — hvoraf kun et medlem er synligt — og at disse er, var, eller vil være, "menneske-bærende," lige som enhver synlig stjerne eller planet er? Hvad mener de med "en moralsk og fysisk indflydelse på vores kloder" fra de sideriske verdener?

Sådan er spørgsmålene ofte fremlagt til os, og de skal betragtes fra enhver synsvinkel. Til den første af de to forespørgsler er svaret: — Vi tror på det fordi den første lov i naturen er ensartethed i diversitet, og det andet — analogi. "Som foroven, så forneden." At tiden for evigt er gået forbi, hvor, selv om vores fromme forfædre troede at jorden var centrum i universet, at kirken og hendes arrogante tjenere kunne insistere på at vi skal betragte antagelsen om at nogen anden planet kunne være beboet som blasfemi. Adam og Eva, Slangen, og den Oprindelige Synd fulgt af udsoning ved blodet, har for længe været i vejen, og således blev den universelle sandhed ofret for det sindssyge bedrag af os små mennesker.

Hvad er nu beviserne på det? Bortset fra ræsonnerende bevis og logisk ræsonnement, er der ingen for den profane. For Okkultisterne, som tror på den viden som er erhvervet af utallige generationer af Seere og Indviede, er dataene som tilbydes i de Hemmelige Bøger fuldt tilstrækkelige. Den generelle offentlighed behøver, imidlertid, andre beviser. Der er nogle Kabalister og endda nogle Østlige Okkultister, som, fordi de fejler i at finde ensartet bevis med hensyn til dette forhold i alle de mystiske værker fra nationerne, tøver med at godtage læren. Selv sådant "ensartet bevis" vil være forestående om kort tid. Imens, kan vi tilnærme os emnet fra dets generelle aspekt, og se hvorvidt tro på det er så meget absurd, sådan som nogle videnskabsfolk sammen med andre Nikodemuser vil have at det skal være. Ubevidst, måske, ved at tænke på et flertal af beboede "*Verdener*," så forestiller vi os dem at være lige som kloden vi bebor og befolket af væsner som mere eller mindre ligner os selv. Og ved at gøre sådan følger vi kun et naturligt instinkt. Sandelig, så længe som forespørgslen er begrænset til denne klodes livs-historie kan vi spekulere over spørgsmålet med nogen gavn, og spørge os selv hvad var "*Verdenerne*" som blev omtalt i alle Menneskehedens gamle skrifter, med noget håb om i det mindste at stille et forståeligt *spørgsmål*. Men hvordan kan vi vide (a) hvilken slags Væsner der generelt bebor kloderne; og (b) hvorvidt *de* som regerer planeter overlegen vores egen, ikke *bevidst* udøver den samme indflydelse på vores jord, som vi kan udøve *ubevidst* — lad os sige på de små planeter (planetoider eller asteorider) i det lange løb, ved at vi gennemskærer Jorden i stykker, åbner kanaler, og derved fuldstændig ændrer vores klimaer. Selvfølgelig, lige som Cæsar's hustru, kan *planetoiderne* ikke blive påvirket af vores formodning. De er for langt væk, osv., osv. Da vi tror på esoterisk astronomi, er vi imidlertid ikke så sikker på det.

Men når, vi udvider vores spekulationer udenfor vores planetariske kæde, ved at krydse solsystemets grænser, så handler vi i sandhed som overmodige fjolser. For — mens vi godtager det gamle Hermetiske aksiom: "Som foroven, så forneden" — så kan vi tro at lige som Naturen på Jorden udviser den mest omhyggelige økonomi, benyttende alt skidt og affald i hendes fantastiske transformationer, og tillige *aldrig* gentager sig selv — så kan vi retfærdigt konkludere at der ikke er nogen anden klode i alle hendes uendelige systemer som ligner denne jord så nært at de almindelige kræfter skulle være i stand til at forestille sig og genskabe dens lighed og indeslutning.*

* Vi lærer at de højeste Dhyan Chohaner, eller Planetariske Ånder (ovenfor bevidsthed for loven om analogi), er i uvidenhed om hvad der ligger ovenfor de synlige planetariske systemer, fordi deres essenser ikke kan assimilere sig selv til den for verdener ovenfor vores solare system. Når de når et højere evolutionsstadium så vil disse andre universer være åbne for dem; imens har de fuldkommen viden om alle verdenerne indeni og nedenfor vores solsystems afgrænsninger.

Og vi finder i sandhed i de fiktive historier lige som i alle de såkaldte videnskabelige fiktioner og spiritistiske *åbenbaringer* fra månen, stjernerne, og planeterne, kun friske kombinationer eller modifikationer af mennesker og ting, lidenskaberne og formerne for liv som vi er familiære med, når naturen og livet selv på andre planeter i vores eget system er fuldkommen anderledes fra vores. Swedenborg var fremtrædende med hensyn til at indpode en sådan fejlagtig opfattelse.

Men endda mere. Det almindelige menneske har ingen oplevelse af nogen bevidsthedstilstand andre end den som de fysiske sanser forbinder ham med. Mennesker drømmer; de sover den dybe søvn som er for dyb for drømme til at indpræges i den fysiske hjerne; og i disse tilstande må der stadig være bevidsthed. Hvordan kan *vi*, så, mens disse mysterier forbliver uudforskede, håbe på med fordel at spekulere over naturens kloder som, i naturens økonomi, må have behov for at tilhøre andre og helt forskellige bevidsthedstilstande fra *enhver* som mennesket oplever her?

Og dette er bogstavligt sandt. For selv store adepter (de indviede selvfølgelig), trænede seere som de er, kan kun påstå fuld bekendtskab med naturen og fremtoningen af planeterne og deres beboere der tilhører vores solsystem. De *ved* at næsten alle de planetariske verdener er beboet, men kan — selv i ånden — kun have adgang til dem i vores system; og de er også klar over hvor vanskeligt det er, *selv for dem*, at sætte sig dem selv i fuld kontakt med selv bevidsthedsplaner *indenfor* vores system, som kun adskiller sig fra de mulige bevidsthedstilstande på denne klode; *dvs.*; på de tre planer i vores kæde af sfærer ovenfor vores jord. Sådant en viden og samkvem er mulig for dem fordi de har lært at trænge gennem bevidsthedsplanerne som er lukket for almindelige menneskers opfattelser; men ville de kommunikere deres viden, så ville verdenen ikke være mere viis, fordi den mangler den oplevelse af andre opfattelses former som alene kunne sætte dem i stand til at begribe det som blev fortalt dem.

Den sandhed forbliver stadigvæk tilbage at de fleste planeter, lige som stjernerne hinsides vores system, er beboet, en sandhed som er blevet indrømmet af selv videnskabsfolkene. Laplace og Herschell troede på det, selv om de viist afstod fra uforsigtig spekulation; og den samme konklusion er blevet udarbejdet og støttet med en række af videnskabelige betragtninger af C. Flammarion, den velkendte Franske Astronom. Argumenterne han bringer frem er strengt videnskabelige, og på en sådan måde at det appellerer til det materialistiske sind, som ville forblive upåvirket af sådanne tanker som de fra Sir David Brewster, den berømte fysiker, som skriver: —

"Disse 'øde ånder' eller 'lave sjæle,' som poeten kalder dem, som måtte blive ledt til at tro at Jorden kun er det eneste beboede legeme i universet, vil ikke have nogen vanskelighed i at opfatte at jorden også

har været uden beboere. Hvad mere er, hvis sådanne sind var bekendt med geologiens deduktioner, så ville de godtage at den var ubeboet i myriader af år; og her kommer vi til den umulige konklusion at der ikke var et eneste intelligent væsen under disse myriader af år i den Universelle Konges store domæner, og at der hverken eksisterede plante ej heller dyr i hele det uendelige rum før de protozoiske formationer"! *

Flammarion viser, ud over det, at alle livets tilstande — selv som vi kender det — er til stede på i det mindste nogle af planeterne, og peger på den sandhed at disse tilstande må være meget mere fordelagtige på dem end de er på vores Jord.

Således stemmer videnskabelig ræsonnement, så vel som observerede sandheder, i overensstemmelse med seerens påstande og den iboende stemme i menneskets eget hjerte med hensyn til at erklære at liv — intelligent, bevidst liv — *må* eksistere i andre verdener end vores.

Men dette er grænsen som menneskets almindelige evner ikke kan bære ham hinsides. Mange er de fiktive historier og fortællinger, nogle fuldkommen fantasifulde, andre spækket med videnskabelig viden, som har forsøgt på at forestille sig og beskrive liv på andre kloder. Men hver og en, angiver de kun en forvrænget kopi af livets drama rundt om os. Det er enten, hos Voltaire, mennesker fra vores egen race under et mikroskop, eller, hos de Bergerac, et yndefuldt fantasifuldt og satire skuespil; men vi oplever altid at den nye verden i bund og grund kun er den vi selv lever i. Så stærk er tendensen at selv store naturligt, dog ikke-indviede seere, når de er utrænnet, bliver offer for den; se Swedenborg, som går så langt som til at iklæde beboerne på Merkur, som han møder i ånde-verdenen, klæder sådan som de der bæres i Europa.

Ved at kommentere denne tendens, siger Flammarion i hans værk "*Sur la Pluralité des Mondes habités*" : — "Det synes som om, at Jorden var prototypen for Universet, og Jordens Menneske, prototypen på beboerne i himlen, i de forfatteres øjne som har skrevet om dette emne. Det er, tværtimod, meget mere sandsynligt, at, fordi naturen på andre planeter essentielt er varierede, og omgivelserne og betingelserne for eksistens essentielt anderledes, mens kræfterne som præsiderer over skabelsen af væsner og substanserne som indgår i deres fælles konstitution er essentielt forskellige, så vil det følge at vores eksistenstilstand ikke på nogen måde kan anses anvendelig for andre kloder.

* Siden intet enkelt atom i hele Kosmos er uden liv og bevidsthed. hvor meget mere så ikke dens mægtige kloder? — selv om de forbliver forseglede bøger for os mennesker som knapt kan indgå i bevidstheden hos livsformerne tættest på os?

Vi kender ikke *os selv*, hvordan kan vi så, hvis vi aldrig er blevet trænet i det og indviet, forestille os at vi kan gennemtrænge bevidstheden hos de mindste dyr rundt omkring os?

De som har skrevet om dette emne har tilladt dem selv at være domineret af jordiske ideer, og begik derfor fejl." ("*Pluralité des Mondes*," p. 439.)

Men Flammarion falder i den selv samme fejl som han her fordømmer, for han tager stiltiende tilstandene for liv på jorden som standarden for at bestemme hvilken grad andre planeter er tilpasset til beboelse af "andre Menneskeheder."

Lad os, imidlertid, forlade disse frugtesløse og tomme spekulationer, som, selv om de synes at fylde vores hjerter med en glød af entusiasme og at forstørre vores mentale og åndelige forståelse, i virkeligheden forårsager en uægte stimulering, og blinder os mere og mere med hensyn til vores uvidenhed ikke kun om verdenen vi bebor, men endda om uendeligheden som indeholdes i os selv.

Når vi, derfor i Menneskehedens Bibler finder "andre verdener" omtalt, så kan vi med sikkerhed konkludere at de ikke kun refererer til andre tilstande i vores planetariske kæde og Jord, men også til andre beboede kloder — stjerner og planeter; tillige, at de sidstnævnte aldrig blev spekuleret på. Hele oldtiden troede på livets Universalitet. Men ingen virkelig indviet seer i nogen civiliseret nation har nogensinde lært at liv på andre stjerner kunne blive bedømt med det jordiske livs standard. Det som generelt menes med "jorde" og verdener, relaterer (a) til "genfødsel" af vores klode efter enhver manvantara og en lang periode med "formørkelse"; og (b) til de periodiske og fuldkomne forandringer af Jordens overflade, når Kontinenter forsvinder, for at give plads til Oceaner, og hvor Oceaner og Have omplaceres voldsomt og sendes rullende mod polerne, for at afstå deres standpladser til nye kontinenter.

Vi kan begynde med Biblen — det yngste af Verdens-Skrifterne. I *Prædikerens*, kap. i., læser vi disse ord fra den Konge-Indvielse: — "*En generation passerede forbi og en anden generation kom, men jorden holder evigt stand,*" og yderligere, "Den ting som har været, den *er* den som skal være; og det som er gjort, *er* det som skal gøres, og der er ingen ny ting under solen." I disse ord er det ikke let at se referencen til successive kataklysmes hvor ved menneskehedens Racer fejes væk, eller, går længere tilbage, til de forskellige overgange af kloden under dens dannelsesproces. Men hvis vi fortælles at dette kun henviser til *vores* verden *som vi ser den nu*, — så vil vi henvise læseren til det Nye Testamente, hvor Skt. Paulus taler (i *Hebræerne i.*) om Sønnen (den manifesterede Kraft) som (Gud) havde udpeget som arving til alle ting, ved *hvem han også skabte alle verdenerne* (flertal.)*

* Dette relaterer til *Logosen* i enhver Kosmogoni. Det *ukendte* Lys — med hvilket han siges at være sam-evtig og sameksisterende — reflekteres i den "Første-Født," *Protogonosen*;

Denne "Kraft" er Hokhmah eller (Chochmah) Visdommen og Ordet. Vi vil sandsynligvis blive fortalt at der med dette udtryk blev ment "verdener," stjernerne, himmelske legemer, osv. Men bortset fra den sandhed at "stjernerne" ikke var kendte som "verdener" for de uvidende redaktører af Epistlerne, selv hvis de må have være kendte af Paulus, som var en Indviet ("en Mester-Bygger"), så kan vi på dette sted citere en eminent teolog, Kardinal Wiseman. I Vol. I, p. 309, i hans værk der omhandler den ubestemte periode på de seks dage — eller skal vi sige "for bestemte" — periode på seks dages skabelse og de 6.000 år, så tilstår han at vi er i totalt mørke med hensyn til Skt. Paulus's påstand, med mindre vi tillades at antage at der i den hentydes til, *dvs.*, perioden som forløb mellem det *første* og det *andet* vers i kapitel i, fra *Første Mosebog* — til disse oprindelige omløb, *dvs.*, ødelæggelser og gen-produktioner (af verdenen) indikeret i kapitel i. fra *Prædikernes Bog*; eller, sammen med så mange andre, og i dens *bogstavelige betydning* at godtage passagen (*Hebræerne i. 1.*) som taler om *verdenernes* skabelse — i flertal. . . . Det er meget enestående, tilføjer han, at alle Kosmogonier skulle være enige om at foreslå den samme idé, og bevare traditionen om en første serie af omløb, på grund af hvilke verdenen blev ødelagt og igen fornyet.

Havde Kardinalen studeret *Zohar* ville hans tvivl været blevet forandret til vished. Således siger *Idra Suta* (i *Zohar*, " iii., 292, c.): "Der var gamle verdener som gik til grunde så snart som de kom i eksistens; verdener med og uden form kaldt *Scintillaer* — for de var lige som gnister under smedens hammer, flyvende i alle retninger. Nogle var ur verdenerne som ikke kunne fortsætte længe, fordi den 'aldrende' — må hans navn være helliggjort — endnu ikke havde antaget sin form,* arbejdsmanden var endnu ikke det 'Himmelske menneske.' "† Yderligere forklarer Rabbi Abahu i *Midrash*, skrevet længe før *Kabalaen* fra Simeon Ben Iochai: — "Den Hellige Ene, velsignet hans navn, har successivt dannet og ødelagt diverse verdener før denne‡ . . . Dette refererer nu til både de første racer ("Kongerne fra Edom") og til de *ødelagte* verdener."§ "Ødelagt" betyder her det vi kalder

og Demiurgen eller det Universelle Sind leder hans Guddommelige Tanke til Chaos som under dannelsen af mindre guder vil blive inddelt i de syv oceaner — *Sapta samudras*. Det er Purusha, Ahura Mazda, Osiris, osv., og til sidst den gnostiske Christos, som i *Kabalaen*, er *Hokhmah* eller Visdom "Ordet."

* *Tikkuns* eller *Protogonosens*, den "første-fødtes" *form*, *i.e.*, den universelle form og ide, var endnu ikke blevet spejlet i *Chaos*.

† Det "Himmelske menneske" er Adam Kadmon — syntesen af Sefiroterne, lige som "Manu Swayambhûva" er syntesen af Prajâpatierne.

‡ Bereshith Rabba, Parsha IX.

§ Dette refererer til de *tre Runder* som gik forud for vores *fjerde* Runde.

"formørkelser." Det bliver klart når man læser videre på de angivne forklaringer: — "Når det endnu siges at de (verdenerne) *gik til grunde*, betød det derved kun at de (deres menneskeheder) manglede den sande form, indtil den menneskelige (vores) form fremkom i eksistens, hvor i alle ting indbefattes og *som indeholder alle former*. . . ." * — det betyder ikke død, men betegner kun en *nedsænkning fra deres status* . . . " (den for verdener i aktivitet). †

Når, vi derfor læser om ødelæggelsen af verdenerne, så har dette ord mange betydninger, hvilket er meget klart i de mange Kommentarer til *Zohar* og Kabalistiske afhandlinger. Som sagt andet steds, så betyder det ikke kun ødelæggelsen af mange verdener som har afsluttet deres livs-karriere, men også af de mange kontinenter som er forsvundet, lige som også deres nedgang og geografiske forandring af sted.

De mysteriøse "Konger fra Edom" refereres nogle gange til som "Verdener" som var blevet ødelagt; men det er en "tilsløring." Kongerne som regerede Edom før der herskede en Konge i Israel, eller de "Edomitiske Konger," kunne aldrig have symboliseret de "tidligere verdener," men kun "forsøg på mennesker" på denne klode: de "før-Adamiske racer," som *Zohar* omtaler, og som vi forklarer som den *Første* Rod-Race. For, i forbindelse med omtale af de seks Jorde (de seks "lemmer" på Mikroprosopus) siges det at den Syvende (vores Jord) ikke kom med i beregningen da de Seks blev skabt (de seks sfærer ovenfor vores klode i den jordiske kæde), så de første syv Konger fra Edom er udeladt af beregningen i Første Mosebog. Ved loven om analogi og permutation, i "Chaldean Book of Numbers," lige som også i "Bøgerne for Viden" og for "Visdom," betyder de "syv ur verdener" også de "syv ur" racer (under-racer til den Første Rod-Race fra *Skyggerne*); og, yderligere, er Kongerne fra Edom sønner af "Esau, Edomitternes Fader" (Første Mosebog. xxxvi. 43); *dvs.*, i Biblen repræsenterer Esau racen som står mellem den Fjerde og den Femte, den Atlantiske og den Aryanske. "To *nationer* er i dit moderliv," sagde Herren til Rebekka; og Esau var *rød* og *behåret*. Fra vers 24 til 34, kap. xxv. i *Første Mosebog* indeholder den allegoriske historie om fødslen af den Femte Race.

"Og Kongerne fra gamle dage døde og deres ledere (kroner) blev ikke fundet mere," siger *Siphrah Dzenioutha* (3). . . . "Nationens Leder som ikke var dannet ved begyndelsen i lighed med det

* Denne sætning indeholder en dual betydning og et dybdegående mysterium i de okkulte videnskaber hvis hemmelighed, *hvis*, og *hvornår*; den kendes — overfører enorme kræfter til Adepten med hensyn til at *forandre hans synlige form*.

† *Idra Suta*, *Zohar*, iii. 136, c. "En nedsænkning af deres status" — er tydelig; de er faldet fra aktive verdener ind i en midlertid formørkelse — de hviler, og forandres derfor fuldstændigt.

Hvide Hoved: dets folk er ikke fra denne Form," siger *Zohar* (iii.). . . . "Før den (det Hvide Hoved, den Femte Race eller den Gamle af Dage) arrangerede sig selv i dens (egen, eller nuværende) Form . . . er alle *verdenerne* blevet ødelagt; derfor skrives det: Og Bela, Beor's Søn, herskede i Edom" (Første Mosebog xxxvi.). Her står "verdener" for racer. "Og han (sådan en eller en anden Konge fra Edom) døde, og en anden herskede i hans sted" (*ibid* 31 *og flg.*).

Ingen Kabalist som hidtil har behandlet symbolikken og allegorien skjult under disse "Konger fra Edom" synes at have opfattet mere end et aspekt af den. De er hverken "*verdenerne* som blev ødelagt," ej heller "Kongerne som døde" — alene; men begge, og meget mere, hvilket der ikke for nuværende er noget plads til at behandle. Derfor, ved at forlade *Zohar's* mystiske parabler, vil vi vende os til de hårde kendsgerninger hos materialistisk videnskab; først, vil vi midlertid, citere nogle få fra den lange liste af store tænkere som generelt har troet på mangfoldigheden af beboede verdener, og på verdener som gik forud for vores egen. Disse er, de store matematikere Leibnitz og Bernouilli, Isaac Newton selv, som det kan læses i hans "Optics"; Buffon, naturalisten; Condillac, skeptikeren; Bailly, Lavater, Bernardin de St.Pierre, og, som en kontrast til de to sidst navngivne — i det mindste mistænkt for mysticisme — Diderot og de fleste forfattere til *Encyclopædiaen*. Følgende disse kommer Kant, grundlæggeren af moderne filosofi; poet filosoferne, Goethe, Krause, Schelling; og mange astronomer, fra Bode, Fergusson og Herschell til Lalande og Laplace, med deres mange disciple i de senere år.

Sandelig en brilliant liste over hædrede navne; men sandhederne hos fysisk astronomi taler endnu stærkere til fordel for tilstedeværelsen af liv, selv organiseret liv, på andre planeter. Således blev der i fire meteoritter som faldt respektivt ved Alais i Frankrig, Kap det Gode Håb, i Ungarn, og igen i Frankrig, ved analyse fundet, grafit, en form for kulstof kendt at være uvægerligt associeret med organisk liv på denne vores jord. Og at tilstedeværelsen af dette kulstof ikke skyldes nogen aktivitet hændt indenfor vores atmosfære vises ved den sandhed at kulstof er blevet fundet i selve centrum af en meteorit; mens der i en som faldt ved Argueil, i Sydfrankrig, i 1857, blev fundet vand og græstørv, det sidstnævnte dannes altid ved nedbrydning af plante substanser.

Og yderligere, er det ved at eksaminere de astronomiske tilstande af de andre planeter, let at vise at mange er langt bedre tilpasset med henblik på udviklingen af liv og intelligens — selv under de tilstande som mennesker er bekendt med — end vores jord er. For eksempel, forandrer sæsonerne sig på planeten Jupiter, i stedet for at variere mellem brede begrænsninger som vores gør, næsten kun i uopfattelig grad, og varer tolv gange

så lang tid som vores. På grund af dens akse hældning skyldes sæsonerne på Jupiter næsten altid fuldstændig dens omløbs excentricitet, og forandrer sig på grund af dette langsomt og regelmæssigt. Vi fortælles, at intet liv er muligt på Jupiter, da den er i en glødende tilstand. Men ikke alle astronomer er enig i dette. For eksempel siges, det vi siger, af H. Flammarion: og *han* burde vide det.

På den anden side ville Venus være mindre tilpasset til menneskeligt liv sådan som det eksisterer på jorden, fordi dens sæsoner er mere ekstreme og dets temperatur forandringer mere pludselige; selv om det er besynderligt at længden af *dagen* er næsten den samme på de fire indre planeter, Merkur, Venus, Jorden og Mars.

På Merkur, er Solens varme og lys syv gange det den er på Jorden, og astronomien lærer at den er indhyldet i en meget tæt atmosfære. Og da vi ser at liv fremstår mere aktivt på jorden i proportion til lyset og varmen fra solen, så ville det synes mere end sandsynligt at dets intensitet er langt, langt større på Merkur end her.

Venus har, lige som Merkur, en meget tæt atmosfære, lige som Mars også har og sneen som dækker deres poler, skyerne som skjuler deres overflade, den geografiske konfiguration af deres have og kontinenter, variationen af sæsoner og klimaer, er alle tæt analoge — i det mindste for den fysiske astronoms øje. Men sådanne sandheder og betragtninger som de giver anledning til, har kun reference til muligheden af eksistensen af menneskeligt liv på disse planeter sådan som det kendes på jorden. At nogle former for liv sådan som vi kender det er *muligt* på disse planeter, er for længe siden blevet påvist i overflod, og det synes fuldkommen unyttigt at gå ind på detaljerede spørgsmål om fysiologi, osv., osv., hos disse hypotetiske beboere, fordi læseren når alt kommer til alt kun kan opnå en indbildt udvidelse af hans familiære omgivelser. Det er bedre at stille sig tilfreds med de tre konklusioner som M. C. Flammarion, som vi i så stor udtrækning har citeret, formulerer som rigoristiske og nøjagtige udledninger fra de kendte videnskabelige *fakta* og love.

I. De forskellige kræfter som var aktive i begyndelsen af evolutionen gav fødsel til en stor variation af væsner i mange verdener; både i de organiske og uorganiske riger.

II. De animerede væsner var fra begyndelsen indrettet i overensstemmelse med former og organismer i korrelering med den fysiologiske tilstand for hver beboet klode.

III. Menneskehederne fra andre verdener adskiller sig fra os, lige så meget i deres indre organisering som i deres ydre fysiske type.

Til sidst kan læseren, der er tilbøjelig til at stille spørgsmålstejn ved gyldigheden af disse konklusioner som om de er i modsætning til Bibelen, henvises til et Appendiks i M. Flammarion's værk som i detaljer beskæftiger sig med dette spørgsmål; fordi i et værk som det nuværende synes det unødvendigt at påpege den

logiske absurditet hos disse gejstlige, som benægter flertallet af verdener af sådanne grunde.

I denne forbindelse kan vi udmærket genkalde de dage hvor den Primitive Kirkes brændende segl modsatte sig jordens rundhed, af den grund at nationerne ved Antipoderne ville være udenfor frelsens område; og yderligere hvor lang tid det tog for en spirende videnskab at nedbryde ideen om en solid himmelhvælving, i hvis furer stjerner bevægede sig af hensyn til den specielle blomstring af den jordiske menneskehed.

Teorien om jordens rotation blev mødt med en lignende opposition — selv med martyrium til følge for dens opdagere — fordi, ud over fratage vores klode dens ophøjede position i rummet, så frembragte denne teori en forfærdelig forvirring af ideer med hensyn til Opstigningen — udtrykkene "op" og "ned" blev bevist som kun relative, og komplicerede således ikke kun lidt spørgsmålet om den præcise lokalitet i himlen.*

Ifølge de bedste moderne kalkulationer, er der ikke mindre end 500.000.000 af stjerner af forskellige størrelser, indenfor de bedste teleskopers rækkevidde. Med hensyn til afstanden mellem dem, er de uberegnelige. Er, vores mikroskopiske Jord, så — et "sandkorn på en uendelig kyst-strækning" — det eneste center for intelligent liv? Vores egen Sol, som selv er 1.300 gange større end vores planet, svinder ind til ubetydelighed ved siden af den gigantiske Sol — Sirius, — og den sidstnævnte svinder på dens side ind i forhold til andre lysende legemer i uendeligt Rum. Den selvcentrerede opfattelse af Jehovah som den specielle beskytter af en lille og obskur halv-nomadisk stamme, er udholdelig ud over, det som begrænser bevidst eksistens til vores mikroskopiske verden. De primære grunde var uden tvivl: (1) Astronomisk uvidenhed for de tidlige Kristnes vedkommende, koblet med en overdrevet værdsættelse af menneskets egen vigtighed — en grov form for selvished; og (2) frygten, at hvis hypotesen om millioner af ubeboede kloder blev godtaget, så ville en knusende indsigelse opstå — "Var der derefter en Åbenbaring til hver verden?" så at sige involverende ideen om Gud's Søn evigt "gående rundt." Glædeligt er det nu unødvendigt at spille tid med at bevise muligheden af sådanne verdners eksistens. Alle intelligente personer godtager det. Det som nu er tilbage at påvise er, at hvis det først bevises at der er beboede verdener ud over vores egen med menneskeheder fuldkommen forskellige fra hinanden lige som fra vores egen — som påstået i de Okkulte

* I det lærde og vittige værk, "God and his Book," af den frygtindgydende "Saladin" af Agnostisk omdømme, så minder den morsomme udregning, at hvis Kristus var opsteget med en kanonkugles hurtighed, så ville han ikke have nået Sirius endnu, en levende om fortiden. Det rejser, måske, en ikke ubegrundet mistanke om at selv vores tidsalder med videnskabelig oplysthed kan være lige så groft absurd i sine materialistiske negationer, som mennesker i middelalderen var absurde og materialistiske i deres religiøse forsikringer.

Videnskaber — så er evolutionen af de forudgående racer halvt bevist. For hvor er den fysiker eller geolog som er forberedt på at fastholde at Jorden ikke har forandret sig adskillige gange, i de millioner af år som er forløbet i dens eksistenstid; og ved at forandre dets "skind," som det kaldes indenfor Okkultismen, at Jorden ikke hver gang har haft hendes specielle menneskeheder tilpasset til sådanne atmosfæriske og klimatiske tilstande som den gav anledning til. Og hvis det er sådan, hvorfor skulle vores foregående fire og fuldkommen forskellige menneskeheder ikke have eksisteret og trivedes før vores Adams (Femte Rod) Race?

Før afslutning af vores debatter, så er vi imidlertid nødt til at undersøge den såkaldte organiske evolution mere nært. Lad os søge grundigt og se hvorvidt det er helt umuligt at få vores Okkulte data og kronologi til ind til et vist punkt at være overensstemmende med Videnskabens.

C.

SUPPLERENDE BEMÆRKNINGER OM ESOTERISK GEOLOGISK KRONOLOGI.

Det synes, imidlertid, muligt at kalkulere den *approksimerede* længde for de geologiske perioder fra de kombinerede data fra Videnskaben og Okkultismen nu foran os. Geologien er, selvfølgelig, i stand til næsten med sikkerhed at bestemme en ting — graden af tykkelsen for de mange aflejringer. Det står nu også til troende at tiden som behøves for aflejringen af ethvert stratum på en havbund må optræde i streng proportion til tykkelsen af massen som således dannes. Uden tvivl har *hastigheden* for erosion af land og materialeaflejringerne på ocean bunden varieret fra tidsalder til tidsalder, og kataklysmiske forandringer af forskellig slags bryder "ensartetheden" i ordinære geologiske processer. *Så fremt, vi imidlertid har nogle fastlagte numeriske grundlag hvor på der kan arbejdes*, så er vores opgave gjort mindre vanskelig end den kunne se ud til at være ved første øjekast. Ved at give passende rum for variationer i hastigheden for aflejring, så giver Professor Lefèvre os de *relative* tal som opsummerer geologisk tid. Han forsøger ikke at udregne forløbet af år siden de Laurentiske klipper blev aflejret, men ved at postulere denne tid som = X, så præsenterer han os for de relative proportioner hvor i de forskellige perioder står i forhold til den. Lad os som forudsætning for vores estimat sige, at groft sagt, er Urtidens klipper 70.000 fod, Primærtidens 42.000 fod, den Sekundære 15.000 fod, den Tertiære 5.000 fod, og den Kvartære nogle 500 fod i tykkelse:

"Ved at inddele tiden, i hundrede dele, *uanset dens reelle længde*, som er gået siden livets daggy på denne jord (lavere Laurentisk strata), så skal vi ledes til at tillægge ur tidsalderen mere end det halve af hele længden, det vil sige 53.5; til Primærtiden 32.2; til

Sekundærtiden 11.5; til Tertiærtiden 2.3; til Kvartærtiden 0.5 eller en-halv procent." ("Philosophy," p. 481.)

Da, det nu er sikkert, baseret på okkulte data, at tiden som er forløbet siden de første sedimentære aflejringer = 320.000.000 år, så er vi i stand til at udlede at: —

GROVE APPROKSIMATIONER.

Urtiden	{ Laurentisk..... Kambrium..... Silur..... }	varede	171.200.000 år.
Primærtiden	{ Devon..... Karbon..... Perm..... }	"	103.040.000 "
Sekundærtiden	{ Trias..... Jura..... Kridt..... }	"	36.800.000 "
Tertiærtiden	{ Eocæn..... Miocæn Pliocæn }	"	7.360.000 " (sandsynligvis overdrevet).
Kvartærtiden	"	1.600.000 " (sandsynligvis overdrevet).

Sådanne estimater harmoniserer med påstande i Esoterisk Etnologi i næsten enhver henseende. Den *Tertiære* Atlantiske del-cyklus, fra denne Races "herligheds toppunkt" i den tidlige Eocæne tid til den store midt-Miocæne kataklysm, vil fremstå at have varet nogle $3\frac{1}{2}$ til fire millioner år. Hvis længden af den Kvartære ikke snarere (hvilket synes sandsynligt) er overvurderet, så ville sænkningen af Ruta og Daitya være post-Tertiær. Det er sandsynligt at resultaterne her angivet til en vis grad tillader en for lang en perio-de for både den Tertiære og Kvartære, fordi den *Tredie Race* går meget langt tilbage ind i den Sekundære Tidsalder. Ikke desto mindre, er tallene meget tankevækkende.

Men da argumentet ud fra *geologisk bevis* kun er til fordel for 100.000.000 år, så lad os sammenligne vores påstande og lære med dem fra *nøjagtig* videnskab.

Hr. Edward Clodd,* bemærker i gennemgangen af M. de Mortillet's værk "*Materiaux pour l'Histoire de l'Homme*," som placerer mennesket i den midt-Miocæne periode,† at "det vil være i strid med alt det doktrinen om evolu-

* *Knowledge*, Marts 31, 1882.

† Og som alligevel, i et andet værk, "*La Préhistorique Antiquité de l'Homme*," for nogle tyve år siden, generøst tillader kun 230.000 år for vores menneskehed. Siden vi nu lærer at han placerer mennesket "i den midt-Miocæne periode," vi må sige at den meget respekterede Professor fra Prehistoric Anthropology (i Paris) i en vis grad er selvmodsiggende og inkonsekvent, hvis ikke *naïv* i hans synspunkter.

tion lærer, og vinder desuden ingen støtte fra troende på speciel skabelse og arternes uforanderlighed, at søge efter så højt et specialiseret pattedyr som mennesket i et tidligt stadie i klodens livs-historie." Til dette kunne man svare: (a) doktrinen for evolution, som indstiftet af Darwin og udviklet af senere evolutionister, er ikke kun det modsatte af *ufejlbarlig*, men den afvises af mange store videnskabsfolk, *f.eks.*, de Quatrefages, i Frankrig, og Dr. Weismann, en *eks*-evolutionist i Tyskland, og mange andre, rækkerne af *anti*-Darwinister gror stærkere for hvert år;* og (b) sandhed for at være dets navn værdigt, og forblive sandhed og fakta, behøver næppe at bede om støtte fra enhver klasse og sekt. For skulle den *vinde støtte* troende på en speciel skabelse, så ville den aldrig opnå evolutionisternes begunstiggelse, og *vice versa*. Sandhed må hvile på dens egne faste grundlag af kendsgerninger, og tage sine chancer for anerkendelse, hvor enhver fordom i dens vej bortskaffes. Selv om spørgsmålet allerede er blevet fuld ud betragtet i dets hovedtræk, så er det ikke desto mindre, tilrådeligt at bekæmpe enhver såkaldt "*videnskabelig*" afvisning mens vi går videre, mens vi fremlægger det som betragtes som kætterske og "*anti-videnskabelige*" påstande.

Lad os kort kaste et blik på forskellene mellem ortodoks og esoterisk videnskab, med hensyn til spørgsmålet om klodens og menneskets alder. Med de to respektive synkroner tabeller foran ham, så vil læseren sættes i stand til med et blik at se vigtigheden af disse forskelle; og på samme tid, at opfatte, at det ikke er umuligt — nej, det er højest sandsynligt — at yderligere opdagelser indenfor geologien og opdagelsen af fossile efterladenskaber fra mennesket vil tvinge videnskaben til at tilstå at det er esoterisk filosofi som trods alt har ret, eller, i det mindste, er nærmere sandheden.

LIVETS PARALLELISME.

VIDENSKABELIGE HYPOTESER.

Videnskaben inddeler perioden for klodens historie, siden begyndelsen af liv på jorden (eller den Azoiske tidsalder, ind i fem hovedinddelinger eller perioder, ifølge Haeckel.†

ESOTERISK TEORI.

Overladende klassifikationen af de geologiske perioder til Vestlig Videnskab, inddeler esoterisk filosofi kun livs-perioderne på kloden. I den nuværende *Manvantara* er den nuværende periode inddelt i syv Kalpaer og syv store menneske racer. Dens første Kalpa, der svarer til "Ur Epoken," er tidsalderen for

* Roden og den grundlæggende ide til arternes oprindelse og transformation — *nedarvningen* (af erhvervede evner) synes at have fundet meget seriøse opponenter i Tyskland på det seneste. Du Bois-Reymond og Dr. Pflüger, fysiologerne, ud over andre videnskabsfolk så eminente som nogen, oplever uoverstigelige vanskeligheder og endda umuligheder i doktrinen.

† *History of Creation*, p. 20.

UR { Laurentisk System
Epoke { Kabrium "
 { Silur "

Ur Epoken er, fortæller videnskaben os, på ingen måde uden plante og dyreliv. I de Laurentiske aflejringer findes eksemplarer af *Eozoon Canadense* — et kammer skaldyr. I den Siluriske er sø-græs (*algæ*), bløddyr, krebsdyr og lavere marine organismer, også de første spor af fisk. Ur Epoken viser algæ, bløddyr, krebsdyr, polypper, og marine organismer, osv., osv. Videnskaben lærer derfor, at marine liv var til stede helt fra begyndelserne af tid, og overlader os imidlertid til for os selv at spekulere over *hvordan* livet fremkom på jorden. Hvis den afviser den Bibelske "Skabelse" (som vi gør), hvorfor fremlægger den os så ikke en anden, holdbar hypotese?

PRIMÆR { Devon‡
 { Kul
 { Perm

"OPRINDELIG"* { Deva eller Guddommelige mennesker, "Skaberne" og Forfædrene.†

Den Esoteriske Filosofi som er enig i påstanden fremlagt af videnskaben (se parallel kolonne), gør imidlertid indsigelse, imod et forhold. De 300.000.000 år med planteliv (se "Brahminsk Kronologi") gik forud for de "Guddommelige Mennesker," eller Forfædre. Også, at ingen lære benægter at der var spor af live *indeni* Jorden ud over *Eozoon Canadense* i Ur Epoken. Blot er det sådan, at mens den omtalte vegetation tilhørte denne Runde, så *er* de såkaldte zoologiske levn nu fundet i de Laurentiske, Kambriske, og Silurske systemer, *levn fra* den *Tredie* Runde. Først astrale som resten, så konsoliderede og materialiserede de sig *pari passu* med den NYE vegetation.

"PRIMÆR." { Guddommelige Ophav, SEKUNDÆRE GRUPPER, og de 2 $\frac{1}{2}$ race. "Bregneskove, Siggillaria, Coniferæ, fisk, første spor af reptiler." Således siger moderne videnskab; den esoteriske doktrin gentager det som blev sagt ovenfor. Disse er alle levn fra den forudgående Runde. § Når, prototyperne imidlertid først projiceres ud af den astrale klædning fra jorden, så forekommer en ubestemtlig mængde af modicifering.

* De samme navne er bevaret som de angivet af videnskaben, for at gøre parallelterne tydeligere. Vores udtryk er helt anderledes.

† Lad den studerende huske på at Doktrinen lærer at der er syv grader af *Devaer* eller "Forfædre," eller syv klasser, fra de mest fuldkomne til de mindre ophøjede.

‡ Det kan siges at vi er inkonsekvente ved ikke at introducere et *Primær-Tidsalder*

SEKUNDÆR	}	Trias. Jura. Kridt eller Cretaceous.	SEKUNDÆR	}	Ifølge enhver udregning havde den Tredie Race allerede gjort dens entre, da der under Trias allerede var nogle få pattedyr, og den må have delt sig.
----------	---	--	----------	---	--

Det er tidsalderen for Reptilerne, for de gigantiske Megalosauri, Ichthyosauri, Plesiosauri, osv., osv. Videnskaben benægter tilstedeværelsen af mennesket i denne periode. Hvis, det er tilfældet, så er den nødt til at forklare hvordan mennesket kom til at kende til disse monstre og beskrev dem *før* Cuvier's tidsalder? De gamle annaler fra Kina, Indien, Egypten, og endda Judæa er fyldt med dem, som påvist andet steds. I denne periode fremstår også de første (marsupial) pattedyr^{¶¶} — Insectivorous, carnivorous, phytophagous; og (som Prof. Owen mener det) et herbivorous pattedyr med hove.

Videnskaben godtager ikke fremkomsten af mennesket før ved *slutningen* af

Det, er så den Tredie Races tidsalder, hvor i oprindelsen til den tidlige Fjerde måske også kan opdages. Vi er imidlertid her overladt til formodninger, da ingen definitive data er udgivet af de Indviede.

Analogien er en fattig en, men det kan stadig argumenteres, at som de tidlige Pattedyr og præ-pattedyr i deres evolution anatomisk vises at blive forenet fra en slags til en højere, lige så er de menneskelige racer i deres frugtbare processer. En parallel kan med sikkerhed blive fundet mellem Monotremataen, Didelphiaen (eller Marsupialiaen) og placenta Pattedyrene, på deres side inddelt i tre grupper^{¶¶}

Menneske i denne tabel. Paralleliteten for Racer og geologiske perioder her antaget, er, så vidt som oprindelsen til *1'te* og *2'en* angår, rent undersøgende, da ingen direkte information er til rådighed. Det er unødvendigt at forny debatten, da vi har diskuteret spørgsmålet om en mulig Race i *Kul tidsalderen*.

§ I *mellemp perioden* fra en Runde til en anden, forbliver kloden og alt på den *in status quo*. Husk på, Vegetationen begyndte i dens ætereale form før det som kaldes Urtiden, løbende gennem den Primære, og fortættende sig i den, og nåede dets fulde fysiske liv i den Sekundære.

¶¶ Geologer fortæller os at "i den sekundære epoke, er de eneste pattedyr som (hidtil) har været opdaget i *Europa* fossile levn fra en lille marsupial eller pung-bærer." (*Knowledge, Marts* 31, 1882, p 464.) Marsupialen eller didelphisen (det eneste overlevende dyr fra familien hos de som var på jorden under tilstedeværelsen på den af det androgyne menneske) kan med sikkerhed ikke være det eneste dyr som var på jorden den gang? Dets tilstedeværelse taler højlydt om andre (dog ukendte) pattedyr, foruden monotremer og marsupialer, og viser således at betegnelsen "pattedyrs tidsalderen" kun givet til den Tertiære periode er vildledende og fejlagtig; da det tillader en at udlede at der ikke var nogen pattedyr, men kun reptiler, fugle, amfibier, og fisk i de Mesozoiske tider — den Sekundære.

¶ Disse *Placentalia* fra den tredie under-klasse er inddelt, ser det ud til, i Villiplacentalia (placenta sammensat af mange adskilte spredte bundter), Zonoplacentalia (bælte-formede placenta), og discoplacentalia (eller skiveformet). Hæckel ser en af de forbindende *genealogiske* links mellem mennesket og Moneronen i Marsupialia *Didelphia*!!

den Tertiære periode.* Hvorfor? Fordi mennesket skal vises yngre end de højere pattedyr. Men Esoterisk filosofi lærer os det modsatte. Og da videnskaben er helt ude af stand til at komme til noget som ligner en approksimeret konklusion med hensyn til menneskets alder, eller endda de geologiske perioders, så er den okkulte lære selv hvis den kun godtages som en hypotese, mere logisk og fornuftig.

Intet menneske er endnu tilladt at have levet i denne periode:—

‡Tertiær { Eocæn.
Miocæn.
Pliocæn.

Hr. E. Clodd siger, i *Knowledge*: — "Selv om placental pattedyrene og ordnen af Primater som mennesket er beslægtet med, fremstår i Tertiære tider og klimaet, tropisk i den Eocæne tidsalder, varm i den Miocæne, og tempereret i den Pliocæne, var fordelagtigt for hans tilstedeværelse, godtages beviset på hans eksistens i *Europa* før afslutningen af den Tertiære epoke generelt ikke her."

Tertiær tidsalder.

lige som den Første, Anden, og Tredie Rod-Race af mennesker.† Men dette vil nødvendiggøre mere plads end der nu kan gives emnet.

Den Tredie Race er nu næste fuldstændig forsvundet, båret væk af skrækkelige kataklysmen i den Sekundære tidsalder, kun efterladende bag sig nogle få hybrid racer.

Den Fjerde, født millioner af år før§ den omtalte kataklysmen fandt sted, uddør under den Miocæne periode,¶ hvor den Femte (vores Aryanske race) havde en million år med uafhængig eksistens. (Se "*Esoteric Buddhism*," pp. 53-55. *Fourth Ed.*) Hvor meget ældre er den i dens oprindelse — hvem ved? Da den "Historiske" Periode begyndte med de Indiske Aryanere, med deres *Vedaer*, for mængderne,¶ og langt tidligere i de Esoteriske Optegnelser, så er det nytteløst at etablere nogen paralleller her.

* De som føler sig tilbøjelige til at snerre af Esoterisk Etnologi's doktrin, som forudsætter eksistensen af Mennesket i den *Sekundære* Tidsalder, vil gøre godt i at notere den sandhed at en af de mest distingverede antropologer i nutiden, M. de Quatrefages, afgjort argumenterer i denne retning. Han skriver: "Der er ikke noget umuligt i antagelsen af at han (Mennesket) kan have fremstået på kloden *med de første repræsentanter af den type som han tilhører på baggrund af hans organisme*." Denne påstand approksimerer yderst nært til vores grundlæggende påstand at mennesket gik forud for andre pattedyr.

Professor Lefèvre indrømmer at "arbejder af Boucher de Perthes, Lartet, Christy, Bourgeois, Desnoyers, Broca, de Mortillet, Hamy, Gaudry, Capellini, og et hundrede andre, har overvundet al tvivl og klart etableret den progressive udvikling af den menneskelige organisme og virksomhed fra den *Miocæne epoke i den Tertiære tidsalder*." ("*Philosophy*," p. 499, kapitlet om Organic Evolution.) Hvorfor afviser han muligheden af et Sekundær-Tidsalder menneske? Ganske enkelt fordi han er involveret i den Darwinistiske Antropologi's masker!! "Menneskets oprindelse er bundet sammen med den for de højere pattedyr;" det fremstod "kun sammen med de *sidste* typer i dets klasse"!! Dette er ikke

Geologien har nu inddelt perioderne og placeret mennesket i den —

Kvartær	}	Palæolitisk menneske. Neolitisk menneske, og Historisk Periode.	}	Hvis den Kvartære periode tillades 1.500.000 år, kun i så fald tilhører vores Femte Race til den.
---------	---	---	---	---

Alligevel, mirabile dictu! — mens det *ikke-kannibalistiske* Palæolitiske menneske, som med sikkerhed må have gået forud for det kannibalistiske Neolitiske menneske med hundreder af tusinder af år ** vises at være en bemærkelsesværdig kunstner, så gøres det neolitiske

argumentation, men dogmatik. *Teori* kan aldrig ekskommunikere *fakta*! Skal alt give plads til den blotte arbejdshypotese hos Vestlige Evolutionister? Bestemt ikke.

† Denne medtagelse af den Første Race i den Sekundære er nødvendigvis kun en foreløbig arbejdshypotese — den aktuelle kronologi for den Første, Anden, og Tidlige Tredie Race er omhyggeligt skjult af de Indviede. Med alt som kan siges om emnet, så kan den Første Rod-Race have været Præ-Sekundær, sådan som det, sandelig læres. (*Se ovenfor*.)

‡ De ovenfor nævnte paralleller holder kun hvis Professor Croll's tidligere udregninger antages, nemlig, på 15.000.000 år siden begyndelsen af den Eocæne periode (se Charles Gould's "Mythical Monsters," p. 84), ikke dem i hans "Climate and Time," som kun tillader $2\frac{1}{2}$ million års, eller højest tre millioner års varighed for den Tertiære tidsalder. Dette ville imidlertid, kun gøre hele længden af den størknede jordskorpe tidsalder for verdenen til 131.600.000 år ifølge Professor Winchell, hvorimod aflejringen i den Esoteriske doktrin approksimeret begyndte i *denne Runde* for over 320 millioner år siden. Alligevel støder hans udregninger ikke meget sammen med vores med hensyn til de glaciære epokers perioder i den Tertiære tidsalder, som i vores Esoteriske bøger kaldes "Pygmæernes" tidsalder. Med hensyn til de 320 millioner af år tillagt aflejringen, så skal det bemærkes at en endda større mængde tid forløb under forberedelsen af denne klode til den Fjerde Runde *før stratificeringen*.

§ Selv om vi kun tillægger udtrykket "*virkelig menneskelig*," til den Fjerde Atlantiske Rod-Race, så er den Tredie Race alligevel næsten menneskelig i dens sidste del, fordi det er under dens femte under-race at menneskeheden *adskiltes* seksuelt, og at det *første menneske blev født* ifølge den nu normale proces. Dette "første menneske" svarer i Biblen (*Første Mosebog*) til Enos eller Henoah, Seth's søn (kap. iv.).

¶ Geologien optegner den tidlige eksistens af et universelt ocean, hylstre af marine aflejringer ensartet til stede overalt giver vidnesbyrd om det; men, det er ikke en gang den epoke som refereres til i allegorien om Vaivasvata Manu. Den sidstnævnte er et *Deva-Menneske* (eller Manu) der i en ark (det *kvindelige* princip) redder menneskeheden kim, og også de syv Rishier — som her står som symbolerne for de syv menneskelige principper — hvis allegori vi har omtalte andet steds. Den "Universelle Syndflod" er Berossus's Ur Princip's vandige dyb. (*Se Stanzaer fra 2 til 8 i Del I.*) Hvordan, hvis Croll tillod femten millioner år at have forløbet siden den Eocæne periode (som vi hævder baseret på Geologen, Hr. Ch. Gould's autoritet), kun 60 millioner af år fastlægges af ham "siden begyndelsen af den Kambriske periode, i *Ur Tidsalderen*" — overgår forståelsen. Den Sekundære aflejring er to gange så tyk som den Tertiære, og Geologien viser os således at den Sekundære tidsalder alene er to gange længden af den Tertiære. Skal vi så godtage kun 15 millioner år for både Primær og Ur tidsalderen? Ikke noget under at Darwin afviser den udregning.

¶¶ Vi håber at vi har tilføjet alle de Videnskabelige data for det andet steds.

** Det godtages af Geologien at være "uden for enhver tvivl at en betydelig periode må have stødt til efter det Palæolitiske menneskes bortgang og før ankomsten af hans Neolitiske efterfølger." (Se James Geikie's "Prehistoric Europe," og Ch. Gould's "Mythical Monsters," p. 98).

menneske næsten til en ussel vildmand, på trods af hans sø boliger.* For se hvad den lærde geolog, Hr. Charles Gould, fortæller læseren i hans "Mythical Monsters": —

"Palæolitiske mennesker var ubekendt med pottemageri og kunsten at væve, og havde tilsyneladende ingen tæmmede dyr eller dyrkningssystem; men de Neolitiske sødvælere fra Schweiz havde væve, keramik, korn, får, heste," osv., osv.

Alligevel, selv om "Redskaber af horn, ben, og træ var i almindelig brug blandt begge racer . . . så er de fra de ældre hyppigt udmærket *ved at være skulpteret med stor dygtighed, eller ornamenteret med livagtige indgraveringer med forskellige dyr som levede i denne periode*; hvorimod der forekommer at være *en markeret fravær af lignende kunstnerisk evne*† for det Neolitiske menneskes vedkommende." Lad os angive grundene til det.

(1) Det ældste fossile menneske, det primitive hule-menneske fra den gamle Palæolitiske periode, og fra den Præ-glaciale periode (uanset af hvilken længde, og hvor langt tilbage), er altid den samme menneskeslægt, og der er ingen fossile efterladenskaber som beviser om han, "det som Hipparion og Anchitherium har bevist for hesteslægten — det vil sige, gradvis progressiv specialisering fra en simpel forfædrene type til mere komplekse eksisterende former" ("*Modern Science*," p. 181).

(2) Med hensyn til den såkaldte Palæolitiske *hâches* . . . "når de placeres side om side med de groveste former af sten håndøkser nutidigt brugt af de Australske og andre vilde, så er det vanskeligt at opdage nogen forskel" (*Ibid*, p. 112). Dette beviser at der har været vilde *til alle tider*; og slutfølgen ville være at der lige så godt kan have været civiliseret mennesker i disse dage, kultiverede nationer samtidig med disse grove vildmænd. Vi ser sådanne ting i Egypten for 7.000 år siden.

* Ligner på en måde *pæle-landsbyerne* fra det Nordlige Borneo.

† "Den *klogeste skulptør i moderne tider* ville sandsynligvis ikke have meget bedre succes, hvis hans gravstik var en flinteflække og sten og ben var materialerne som skulle graves"!! (Prof. Boyd Dawkins' "Cave-Hunting," p. 344.) Det er efter sådan en indrømmelse unødvendigt yderligere at insistere på Huxley's, Schmidt's, Laing's, og andres påstande med hensyn til at det Palæolitiske menneske ikke kan betragtes med hensyn til at lede os tilbage til en pithecoïd menneske race; således nedrives mange overfladiske evolutionisters fantasier. Levn af kunstnerisk værdi som her *gen-fremstår* i det Flisehuggende-Sten-Alder menneske, er sporbar til deres *Altantiske* nedarvning. Det Neolitiske menneske var en forløber for den store *Aryanske* invasion, og immigrerede fra et helt andet verdenshjørne — Asien, og i et omfang Nordafrika. (Stammerne der befolkede det sidstnævnte hen mod Nord-Vest, var med sikkerhed af Atlantisk oprindelse — daterende tilbage hundreder af tusinder af år før den Neolitiske Periode i Europa, — men de havde afvejet så meget fra ophavs typen så de ikke længere præsenterede nogen mærkbar karakteristik særegen for det.) Med hensyn til kontrast mellem det Neolitiske og Palæolitisk Menneske, så er det *en bemærkelsesværdig sandhed, som Carl Vogt bemærker, at den førstnævnte var en kannibal, det meget tidligere menneske fra Mammut æraen ikke*. Menneskelige manerer og skikke synes, derfor, ikke at blive forbedret med tiden? I det mindste ikke på nogen måde i dette tilfælde.

(3) En forhindring som er en direkte konsekvens af de to forudgående: Hvis, mennesket ikke var noget ældre end den Palæolitiske periode, så kunne det umuligt have haft den behøvede tid for at blive transformeret fra the "missing link" til det han vides at have været under denne fjerne geologiske tid, *dvs.*, endda *et finere eksemplar end mange af de nu eksisterende racer*.

Det ovenfor nævnte giver i sig selv naturligt anledning til følgende syllogisme: (1) Det *primitive* menneske (kendt af Videnskaben) var, i nogle henseender, endda et finere menneske i hans slægt end han er nu. (2) Den tidligst kendte abe, *lemuren*, var *mindre* antropoid end de moderne pithecoid arter. (3) Konklusion: selv om et *missing link* blev fundet, så vil balancen af beviser være mere til fordel for at aben *er et degenereret menneske* gjort dumt af nogle tilfældige omstændigheder,* end det tenderer til at vise at mennesket nedstammer fra en pithecoid forfader. Teorien gælder begge veje.

På den anden side, hvis eksistensen af Atlantis godtages, og der stoles på påstanden om at i den Eocæne Tidsalder "selv i dens allerførste del, da havde den store cyklus med fjerde race mennesker, Atlantiderne allerede nået deres højeste punkt" (Esoteric Buddhism, p. 64) så kan nogle af videnskabens vanskeligheder let forårsages at forsvinde. De Palæolitiske værktøjers grove håndarbejde beviser intet imod ideen om at, der levede højt civiliserede nationer, side om side med deres skabere. Vi fortælles at "kun en lille del af jordens overflade er blevet udforsket, og af den består en meget lille del af gamle landoverflader eller friske vand formationer, hvor vi kun kan forvente at støde på spor af de højere former for dyreliv," . . . og at "selv disse er blevet så ufuldstændigt udforsket, at der hvor vi nu møder disse tusinder og titusinder af ubestridelige menneskelige efterladenskaber læggende næsten under vores fødder, så er det kun indenfor de sidste tredive år at endda deres eksistens er blevet formodet" (p. 98). Det er også meget tankevækkende at sammen med de laveste vildmands grove *hâches*, så stødte udforskerne på eksemplarer af håndværk med en sådan artistisk dygtighed som knapt kunne findes, eller forventes, hos en moderne bonde som tilhører ethvert Europæisk land — undtagen i exceptionelle tilfælde. "Portrættet" af "det spisende Rensdyr," fra Thayngin grotten i Schweiz, og de med mennesket som løber, med to hestehoveder skitseret tæt på ham — et værk fra Rensdyr perioden, *dvs.*, for *mindst 50.000 år* siden — erklæres af Hr. Laing som ikke kun overordentlig godt lavet, men især rensdyr spisningen, som en, der "*ville gøre enhver moderne maler af dyr ære*"

* Med de tilgængelige data fra moderne videnskab, fysiologi, og naturlig udvælgelse, og uden at ty til nogen mirakuløs skabelse, så kan to negroide menneskelige eksemplarer af den laveste intelligens — det vil sige idioter født dumme — ved avling måske frembringe dumme *Pastrana* arter, som ville begynde en ny modificeret race, og således i løbet af geologisk tid frembringe den regulære athropoide abe.

— uden nogen overdreven ros, sådan som enhver kan se (*Se nedenfor*). Nu, side om side med den moderne Eskimo, som også havde en tendens, lige som deres Palæolitiske forfædre fra Rensdyr perioden, *de grove og vilde menneskearter*, til konstant at tegne skitser af dyr, scener med jagt, osv., med deres knives spidser, så har vi vores største malere i Europa, hvorfor kunne ikke det samme være sket i disse dage? Sammenlignet med eksemplarer af Egyptiske tegninger og skitser — "for 7.000 år siden" — så er de "tidligste portrætter" af mennesker, hestes hoveder, og rensdyr, lavet for 50.000 år siden, med sikkerhed overlegne. Ikke desto mindre, vides Egypterne fra disse tider at have været en højt civiliseret nation, hvorimod de Palæolitiske mennesker kaldes *vildmænd* af den lavere slags. Det er tilsyneladende et mindre forhold, alligevel enormt tankevækkende med hensyn til at vise at enhver ny geologisk opdagelse forårsages at passe med de udbredte teorier, i stedet for det modsatte. Ja; Hr. Huxley har ret i at sige, "Tiden vil vise det." Den vil, og må retfærdiggøre Okkultisme.

Imens, drives de mest kompromisløse materialister af nødvendighed til de mest *okkult-lignende* indrømmelser. Mærkeligt nok, er det de mest materialistiske — de fra den Tyske skole — som, med hensyn til *fysisk* udvikling, kommer tættest på Okkultisternes læresætninger. Således Professor Baumgärtner, som mener at "kimene til de højere dyr kunne kun være æg fra de lavere dyr"; som mener at "ud over fremskridtene i udvikling i plante og dyre verdenen, så skete der i denne periode dannelsen af *nye oprindelige kim*," som dannede grundlaget for nye metamorfoser, osv. — mener også at "det første menneske som udgik fra dyrenes kim under dem, først levede i et *larve* stadie."

Lige nøjagtig, i et larve stadie, siger vi også; blot ikke fra et "dyre" kim, og denne "larve" var den sjælløse astrale form fra de præ-fysiske Racer. Og vi mener, lige som den Tyske professor gør, nu sammen med mange andre Videnskabsfolk i Europa, at de menneskelige racer "ikke nedstammer fra et par, men fremstod øjeblikkeligt i talrige racer"; (*Anfänge zu einer Physiologischen Schöpfungs-geschichte der Pflanzen und Thierwelt*, 1885). Når, vi derfor læser "Force and Matter," og ser at Materialisternes Kejser, Büchner, efter Manuen og Hermes gentager, at "planten forandres umærkeligt til at være dyr, og dyret til et menneske" (p. 85), så behøver vi kun at tilføje "og menneske til en ånd," for at fuldende det Kabalistiske aksiom. Så meget desto mere, fordi vi læser følgende indrømmelse på side 82 i samme værk: . . . "Frembragt på en måde ved spontan forplantning . . . så er det ved hjælp af intense naturlige kræfter og *endeløse perioder af tid* (at) der progressivt er opstået denne rige og uendeligt modificerede organiske verden ved hvilke vi for nuværende er omgivet." . . . Og (side 84) "Spontan skabelse spillede, uden tvivl,

*en mere vigtig rolle i den oprindelige epoke end i den nuværende; ej heller kan det benægtes at på denne måde blev væsner med en højere organisering frembragt end nu,** for det er Okkultismens påstand.

Hele forskellen ligger i dette: Moderne Videnskab placerer hendes materialistiske teori om ur kim på jorden, og det *sidste kim for* liv på denne klode, for mennesket, og alt andet, mellem *to tomrum*. Hvor fra kom det *første* kim, hvis både spontan forplantning og indvirkningen af eksterne kræfter, nu fuldkommen afvises? Kim af organisk liv, fortælles vi, af Sir W. Thomson, *kom til vores jord i et eller andet meteor?* Dette hjælper på ingen måde og flytter kun vanskeligheden fra denne jord til det formodede meteor.

Disse er vores enigheder og uenigheder med videnskaben. Med hensyn til de *endeløse perioder* er vi, selvfølgelig, ét med den materialistiske spekulation; for vi tror på Evolution, selv om det er ad forskellige linjer. Professor Huxley siger meget viist: "Hvis *nogen form* for progressiv udvikling *er* korrekt, så må vi ved lange epoker udstrække de mest liberale estimater som endnu har været foretaget for menneskets ælde." Men når vi fortælles at dette menneske er et resultat af de naturlige kræfter iboende *i* stoffet, hvor *kraft*, ifølge moderne synspunkter, blot er en kvalitet af stof, en "bevægelsestilstand," osv.; og når vi ser at Sir W. Thomson i 1885 gentager det som blev påstået af Büchner og *hans* skole for tredive år siden, så er vi bange for at al vores ærbødighed for virkelig Videnskab forsvinder i den tynde luft! Man kan næppe undgå at tænke at materialisme, i visse henseender, er en *sygdom*. For når Videnskabsfolk, konfronteret med de magnetiske fænomener og tiltrækningen af jernpartikler gennem isolerende substanser, lige som glas, fastholder at den omtalte tiltrækning skyldes "molekylær bevægelse," eller "rotationen af molekyler i magneten," så, er læren lige tåbelig uanset om den kommer fra en "godtroende" Teosof uskyldig med hensyn til nogen viden om fysik, eller fra en eminent Videnskabsmand. Den enkeltperson som fremlægger sådan en teori stik imod *fakta*, er kun et mere bevis på at "Når folk ikke har en niche i deres sind hvor i de kan indskyde sandheder, så meget værre for sandhederne."

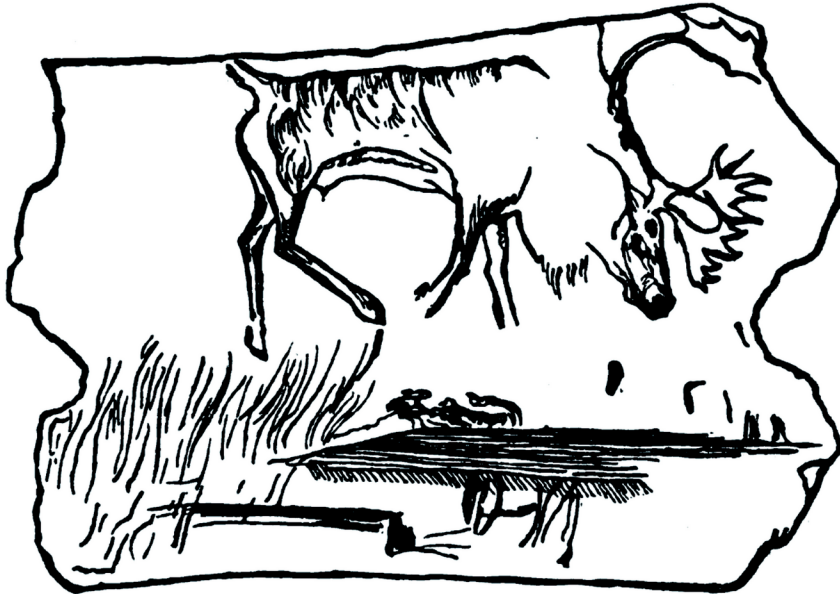
For nuværende er disputten mellem de spontane generationister og deres modstandere er i bero, og er afsluttet med den sidstnævntes foreløbige sejr. Men selv de er tvunget til at indrømme, sådan som Büchner gjorde, og Herrerne Tyndall og Huxley stadigvæk gør — at spontan forplantning *må være sket en gang*, under "specielle termiske forhold." Virchow afviser endda at argumentere med hensyn til spørgsmålet; det *må* have fundet sted en gang i vores planets historie: og der er en afslutning på det. Dette synes at se mere naturligt ud end Sir W. Thomson's lige citerede hypotese, at kimene til organisk liv faldt ned på vores jord i et eller andet meteor; eller den anden

* "Force and Matter," af Dr. Louis Büchner, oversat og redigeret af J. Frederick Collingwood, F.R.S., F.G.S., 1864.

videnskabelige hypotese koblet med den nyligt antagne tro at der *ikke* eksisterer noget som helst "Vitalt princip," men kun vitale fænomener, som alle kan spores til de molekylære kræfter fra det oprindelige protoplasma. Men dette hjælper ikke Videnskaben med at løse det endnu større problem — Menneskets oprindelse og *nedstamning*, for her er en endnu værre klagen og jamren.

"Mens vi kan spore skeletter af Eocæne pattedyr gennem mange retninger af specialiseringer i efterfølgende Tertiære tider, så repræsenterer mennesket som fænomen et *ikke specialiseret* skelet som ikke let kan forbindes ad nogen af disse linjer." ("Origin of the World," p. 39, by Sir W. Dawson, LL.D., F.R.S.)

Hemmeligheden kunne snart fortælles, ikke kun fra det esoteriske men endda fra en-

RENSDYR INDGRAVERET PÅ GEVIR AF PALÆOLITISK MENNESKE. (Efter Geike.)

hver religions standpunkt over hele verdenen, uden at nævne Okkultisternes. Det "Specialiserede skelet" ledes efter på det forkerte sted, hvor det aldrig kan findes. Det forventes at blive opdaget i menneskets fysiske efterladenskaber, i en eller anden pithecoïd "missing link," med et kranium større end abens, og med en kranie kapacitet mindre end menneskets, *i stedet* for at lede efter denne *specialisering* i *den over-fysiske essens i hans indre astrale konstitution, som næppe kan forventes at blive udgravet fra nogen geologiske strata!* En sådan vedholdende, håbefuld klamren sig til en selvdegraderende teori er dagens mest vidunderlige egenskab.

Imens, er dette et eksemplar af en indgravering udført af en *Palæolitisk* "vildmand": Palæolitisk betyder det "tidligere Stenalder" menneske, et som formodedes af have været så vild og brutal som bæsterne han levede sammen med.

Læggende den moderne Sydhavs Øboer, eller endda enhver Asiatisk race, til side, så trods vi enhver opvokset skoledreng, eller endda en Europæisk yngling, en som aldrig har studeret tegning, i at fremstille en sådan indgravning eller endda en blyantskitse. Her har vi den sande kunstneriske *raccourci*, og korrekte lys og skygger uden nogen *plan* model foran kunstneren, som kopierede direkte fra naturen, og således udviste en viden om anatomi og proportion. Kunstneren som indgraverede dette rensdyr tilhørte, bedes vi at tro på, de primitive "halv-dyriske" vilde (samtidige med mammutten og det uldhårede næsehorn), som nogle over-nidkære Evolutionister en gang søgte at afbillede for os som særskilte approksimationer til typen for deres hypotetiske "pithecoïd menneske"!

Dette indgraverede gevir beviser så elegant som nogen sandhed at racernes evolution altid har udviklet sig i serier af opgange og nedgange, at mennesket, måske, er lige så gammel som den størknede Jord, og — endnu ældre — hvis vi kan kalde hans Guddommelige forfader for "Menneske."

Selv de Mortillet selv synes at opleve en svag mistillid til de moderne arkæologers konklusioner, når han skriver: — "Det forhistoriske er en ny videnskab, som er *langt, meget langt*, fra at have sagt dens sidste ord." ("*Prehist. Antiq. of Man*," 1883.) Ifølge Lyell, en af de største autoriteter om emnet, og Geologiens "Fader": — "Forventningen om altid at støde på en lavere type af menneske kranium, jo ældre formationen hvor i de forekommer er, *er baseret på teorien om progressiv udvikling*, og den *kan vise sig sund*; ikke desto mindre skal vi huske på at vi endnu ikke *har noget særskilt geologisk bevis på at tilsynekomsten af det som kaldes de inferiøre racer hos menneskeheden altid gik forud for de højere racers i kronologisk orden.*" ("*Antiq. of Man*," p. 25.) Ej heller er noget sådant bevis blevet fundet ind til den dag i dag. Videnskaben tilbyder således bjørnens skind til salg, som hidtil aldrig er blevet set af det dødelige øje!

Denne indrømmelse fra Lyell læses som meget i samklang med de tilføjede ytringer fra Professor Max Müller, hvis angreb på Darwinistisk Antropologi fra SPROGETS standpunkt, forresten, aldrig er blevet tilfredsstillende besvaret: —

"Hvad ved vi om vilde stammer ud over *deres histories sidste kapitel?*" (Sml. dette med det esoteriske synspunkt for Australiere, Buskmænd, så vel som for det Palæolitiske Europæiske menneske, de Atlantiske forgreninger bibeholder et levn fra en tabt kultur, som trivedes da forælder Rod-Racen var på dens højdepunkt.) "Får vi nogen sinde en indsigt i deres forhistorie. . . . *Hvordan er de blevet til det de er?* Deres sprog beviser, sandelig, at disse såkaldte hedninger, med deres komplicerede system af mytologi, deres kunstige skikke, deres uforståelige luner og vildskab, ikke er væsner fra af-i-dag eller i går. Med mindre vi godtager en special skabelse for disse vilde, så må de være lige så gamle som Hinduerne, Grækerne og Romerne (langt ældre). . . .

De kan have passeret gennem nok så mange omskiftelser, og *det vi betragter som primitivt, kan, efter alt hvad vi ved, være et TILBAGEFALD TIL VILDSKAB* eller en fordærvelse af noget som var mere rationelt og forståeligt i tidligere stadier." ("India," 1883, F. Max Müller.)

"Den ur vilde er et familiært udtryk i moderne litteratur," bemærker Professor Rawlinson, "men der er intet bevis for at den ur vilde nogensinde eksisterede. *Alle beviser peger snarere i den modsatte retning.*" ("*Antiq. of Man Historically Considered.*") I hans "Origin of Nations," pp. 10-11, tilføjer han med rette: "*De mytiske traditioner i næsten alle nationer placerer en tid med glæde og fuldkommenhed ved begyndelsen af den menneskelige historie, en 'gylden tidsalder' som ikke har nogen træk af vildskab og barbarisme, men mange med civilisation og forædling.*" Hvordan skal den moderne evolutionist imødegå dette bevis's konsensus?

Vi gentager spørgsmålet stillet i "Isis Unveiled": "Beviser fundene af efterladenskaberne i hulen i Devon at der den gang ikke var nogen samtidige racer som var højt civiliseret? Når den nuværende befolkning på jorden er forsvundet, og nogle arkæologer tilhørende den 'kommende race' i den fjerne fremtid vil udgrave de huslige redskaber fra en af vores Indiske eller Andamaer Ø stammer, vil han så være retfærdiggjort med hensyn til at konkludere at menneskeheden i det nittende århundrede 'lige var trådt ud af Stenalderen'?"

En anden mærkelig uoverensstemmelse i videnskabelig viden er at det *Neolitiske* menneske vises som meget mere en primitiv vildmand end det *Palæolitiske*. Enten må Lubbock's "Pre-historic Man," eller Evans's "Ancient Stone Implements" være fejlagtige, eller — begge. For dette er hvad vi lærer fra disse værker og andre: —

(1) Mens vi passerer fra Neolitisk til Palæolitisk Menneske, bliver stenredskaberne, fra at være yndefuldt formet og polerede instrumenter, til grove erstatninger. Potteri, osv., forsvinder mens vi går ned af skalaen. Og alligevel kunne de sidstnævnte indgrave et sådant rensdyr.

(2) Det Palæolitiske Menneske levede i huler som han delte med hyæner og også løver,* hvorimod det Neolitiske menneske dvælede i sø-landsbyer og bygninger.

Enhver som overfladisk har fulgt de geologiske opdagelser i vores tid, ved at gradvis forbedring i håndværk iagttages, fra den klodsede hugning og grove afhugning hos de tidlige Palæolitiske *hâches*, til de relativt yndefulde stenredskaber i den del af den Neolitiske periode som umiddelbart gik forud for brugen af metaller. Men dette *er i Europa*, hvor nogle få dele af det knapt løftede sig fra vandende i dagene

* I et sådant tilfælde må de Palæolitiske menneske i disse dage have været begavet med tre gange Herkulisk kraft og magisk usårlighed, ellers var løven lige så svag som et lam i denne periode, for at begge kunne have delt den samme bolig. Vi kan lige så godt som det næste blive bedt om at tro at det er denne løve eller hyæne som har indgraveret hjorten på geviret, som at blive fortalt at denne smule håndværk blev udført af en vildmand af en sådan slags.

for de højeste Atlantiske civilisationer. Der var grove vildmænd og højest civiliserede mennesker den gang, lige som der er nu. Hvis pygmæ Buskmænd udgraves fra en eller anden Afrikansk hule 50.000 år senere sammen med langt tidligere pygmæ elefanter, sådan som blev fundet i hule forråd på Malta af Milne Edwards, vil det være en anledning til at påstå at i alle mennesker og alle elefanter i vores tidsalder var pygmæer? Eller hvis våbenene fra Veddhaerne på Ceylon findes, vil vores efterkommere være retfærdiggjorte i nedsætte os til at være Palæolitiske vildmænd? Alle de genstande som geologer nu udgraver i Europa kan med sikkerhed aldrig dateres tættere end fra afslutningen af den Eocæne tidsalder, fordi Europa's lande ikke en gang var oven vande før denne periode. Ej heller kan det som er blevet sagt på den mindste måde gøres ugyldigt af teoretikere, som fortæller os at disse maleriske skitser af dyr og mennesker fra det Palæolitiske menneske, kun blev udført *hen mod afslutningen af Rensdyrs perioden* — for denne forklaring ville sandelig være en meget tåbelig en, i betragtning af geologernes uvidenhed om endda den approksimerede længde for perioderne.

Den Esoteriske Doktrin lærer tydeligt *dogmet* om opståen og forfald af civilisation; og vi lærer nu at: "Det er en bemærkelsesværdigt sandhed at kannibalisme synes at have været blevet mere hyppig efterhånden som mennesket avancerede i civilisation, og at mens dens spor er hyppige i *neolitiske* tider så forsvinder de . . . helt i tidsalderen for mammutten og rensdyret." ("*Mod. Science and Mod. Thought*," p. 164.)

Et andet bevis for den cykliske lov og sandheden i vores lære. Esoterisk historie lærer at afgudsbilleder og deres tilbedelse uddøde med den Fjerde Race, ind til de overlevende fra hybrid racerne hos de sidstnævnte (Kinamænd, Afrikanske negroider, osv.) gradvist bragte tilbedelsen tilbage. Vedaerne tolererer ikke nogen afgudsbilleder; alle de moderne Hindu skrivelser gør.

"I de de tidlige Egyptiske grave, og i efterladenskaberne fra de forhistoriske byer udgravet af Dr. Schliemann, findes billeder af ugler og okse-hovede gudinder, og andre symbolske figurer, eller afgudsbilleder, i overflod. Men når vi stiger op til de Neolitiske tider, der findes sådanne afgudsbilleder ikke længere . . . de eneste som med nogen sikkerhed kan siges at have været afgudsbilleder er en eller to opdaget af M. de Braye i nogle kunstige huler fra den Neolitiske periode . . . som fremstår at have været rettet til kvindelige skikkelser i naturlig størrelse" . . . (p. 199 *Ibid.*)

Og disse kan ganske enkelt have været statuer. Uanset hvad, så er alt dette blandt de mange beviser på den cykliske fremkomst og fald af civilisation og religion. Sandheden at ingen spor af menneskelige levn eller skeletter ind til videre er fundet tidligere de post-tertiære eller "Kvaternære" tider — selv om Abbé Bourgeois's flinte kan tjene som en advarsel* — synes at pege på sandheden i en anden esoterisk påstand,

* Mere end tyve eksemplarer af fossile aber er alene blevet fundet på en lokalitet, i Miocæne strata (Pikermi, nær Athen). Hvis mennesket ikke eksisterede den gang, så er

som lyder således: "Søg dine forfædres efterladenskaber på de høje steder. Dalene er vokset til bjerge og bjergene er hensmaldret til havenes bund." . . . Fjerde Race menneskeheden, blev udtyndet med to-trediedele af dens befolkning efter den sidste kataklysm, i stedet for at slå sig ned på de nye kontinenter og øer som *genopstod* mens deres forgængere dannede de nye Oceaners bunde — forlod de det som nu er Europa og dele af Asien og Afrika til fordel for de gigantiske bjerges toppe, og havene som omgav nogle af de sidstnævnte har siden "trukket sig tilbage" og gjort plads for Centralasiens højsletter.

Det mest interessante eksempel på denne progressive march tilvejebringes måske af den berømte Kent's Hule ved Torquay. I denne mærkelige fordybning, udgravet af vand i den Devonske limsten, der finder vi en højest besynderlig optegnelse bevaret til os i jordens geologiske memoirer. Under blokkene af limsten, som dækkede hulens gulv, blev mange redskaber af *ret så fint udførte håndværk* med nogle få fragmenter af potteri fra den Neolitiske periode opdaget i en masse af sort jord — muligvis sporbare til tiden for den Romerske kolonisering. Der er ingen spor af det Palæolitiske menneske her. Ingen flinte eller spor af de uddøde dyr fra den Kvartære periode. Når vi, imidlertid, trænger endnu dybere gennem de tætte lag af stalagmit under mulden ned i den røde jord, som, selvfølgelig, selv en gang udgjorde tilflugtstedets fundament, så antager tingene et helt andet udseende. *Ikke et redskab kan ses som passer til at blive sammenlignet med de fint-udhuggede våben fundet i det overliggende stratum*; kun en hærskere af grove og klodsede små håndøkser (som, skal vi tro, den dyriske verdens monstrose giganter blev kuet og dræbt ved hjælp af det lille menneske?) og skrabere fra den Palæolitiske tidsalder, forvirret sammenblandet med ben fra arter nu enten uddøde eller immigrerede, drevet væk ved klimaforandring. Det er håndværkerne til disse små grimme håndøkser, du ser, som skulpterede rensdyret over åen, på geviret som vist ovenfor. I alle tilfælde mødes vi med det samme bevis på, at fra historisk til Neolitisk og fra det Neolitiske til det Palæolitiske menneske, så glider tingene — *igen i Europa* — nedad på et skråplan fra civilisationens rudimenter til den mest ynkelige barbarisme. Vi forårsages også se "mammut tidsalderen" i øjnene — den ekstreme eller tidligste inddeling af den Palæolitiske tidsalder — hvor i redskabernes største grovhed når dets maksimum, og den *brutale* (?) fremkomst af samtidige kranier, så som Neandertalen, peger på en meget lav type af Menneskehed. Men de kan nogle gange også pege på noget mere; på en race af menneske helt forskellig fra vores (Femte Race) Menneskehed.

perioden for kort for ham til at han kan have *transformeret* sig — udstræk det som i ønsker. Og hvis han var, og hvis ingen tidligere abe findes, hvad følger så af dette?

Som sagt af en antropolog i "*Modern Thought*" (art. "*The Genesis of Man*"): "Teorien, fra Peyrère, videnskabelig baseret eller ikke, kan betragtes at være ækvivalent med den som inddelte mennesket i to arter. Broca, Virey, og et antal af de Franske antropologer har anerkendt at menneskets lavere race, består af Australieren, Tasmaneren, og den Negroide race, udelukkende Kaffirerne og den Nordafrikanske, *bør placeres for sig*. Den sandhed at i denne art, eller snarere under-art, der er den tredje lavere kindtand normalt større end den anden, og skælbenene og frontal benene er normalt forenet med sutur, placerer *Homo Afer* på niveauet at være så meget en udpræget art lige som mange finkearter. Jeg vil ved den nuværende lejlighed afstå fra at nævne faktaene om hybriditet, som den afdøde Professor Broca så udtømmende har kommenteret om. Historien i verdenens forgangne tidsaldre, om denne race er besynderlig. Den har *aldrig været ophav til et arkitektonisk system eller dens egen religion*" (Dr. C. Carter Blake). Det er sandelig besynderligt, som vi har vist det med tilfældet med Tasmanerne. Uanset hvordan det måtte være, så kan *fossil* mennesket i Europa hverken bevise ej heller modbevise menneskets ælde på denne Jord ej heller hans tidligste civilisationers alder.

Det er tiden hvor Okkultisterne burde se bort fra ethvert forsøg på at le af dem, og foragte de tunge kanoner fra videnskabsfolkens satire lige så meget som den profanes legetøjs-bøsser, fordi det ind til nu, er umuligt at opnå enten bevis eller modbevis, mens deres teorier i det mindste kan modstå testen bedre end Videnskabens hypoteser. Med hensyn til bevis for den ælde som de påstår for mennesket, så har de, desuden, Darwin selv og Lyell. De sidstnævnte tilstår at de (naturalisterne) "allerede har fået bevis for menneskets eksistens i så fjern en periode at der har været tid til for mange fremtrædende pattedyr, en gang hans samtidige, at uddø, og *dette selv før æraen for de tidligste historiske optegnelser*."* Dette er en påstand fremsat af en af England's største autoriteter med hensyn til spørgsmålet. De to sætninger som følger er lige så tankevækkende, og kan udmærket huskes på af de studerende af Okkultismen, for sammen med alle de andre siger han: "På trods af det lange forløb af forhistoriske tidsaldre hvor under han (Mennesket) må have floreret på Jorden, så *er der intet bevis på nogen opfattelig forandring i hans kropslige struktur*. Hvis, han derfor, nogensinde afveg fra nogen ufornuftig forfader, så må vi formode at han havde eksisteret i en meget fjernere epoke, *muligvis på nogle kontinenter eller øer nu nedsænket under Oceanet*."

Således er der officielt formodning om tabte kontinenter. At verdener (også Racer) periodisk ødelægges af ild (vulkaner og jordskælv) og vand, på skift, og fornys, er en doktrin så gammel som mennesket. Manu, Hermes, Kaldæerne, hele oldtiden troede på dette. To gange er

* "*Antiquity of Man*," p. 530.

klodens overflade allerede blevet forandret af ild, og to gange af vand, siden mennesket fremstod på den. Lige som land behøver hvile og reovering, nye kræfter, og en forandring af dens jord, lige så gør vand. Deraf opstår en periodisk omfordeling af land og vand, klimaforandringer, osv., alle frembragt via geologisk omvæltning, og afsluttende i en endelige forandring af akse. Astronomer kan hånligt afvise ideen om en periodisk forandring i klodens akse adfærd, og smile af konversationen angivet i Enoks Bog mellem Noa og hans "bedstefader" Enok; allegorien er, ikke desto mindre, en geologisk og astronomisk sandhed: der er en tidsmæssig forandring af jordens askehældning, og dens tildelte tid er optegnet i en af de store Hemmelige Cyklusser. Lige som i mange andre forhold, bevæger Videnskaben sig gradvist hen mod vores måde at tænke på. Dr. Henry Woodward, F.R.S., F.G.S., skriver i *Popular Science Review* (New Series in Vol. I. p. 115), Art.: "Evidences of the Age of Ice." . . . "Hvis det er nødvendigt at indkalde ekstramondæne årsager for at forklare isens store forøgelse i denne glaciale periode, så ville jeg foretrække teorien udbredt af Dr. Robert Hooke i 1688; og siden, af Sir Richard Phillips og andre; og til sidst af Hr. Thomas Belt, C.E., F.G.S.; nemlig, en mindre forøgelse i den nuværende ekliptikas hældning, et forslag i fuldkommen overensstemmelse med andre kendte astronomiske sandheder, og hvis introduktion er essentiel for vores kosmiske tilstand som en enhed og det store solsystem."

Det følgende, citeret fra et Foredrag af W. Pengelly, F.R.S., F.G.S., afholdt i Marts, 1885, om "The extinct Lake of Bovey Tracey" viser den tøven som der er, i betragtning af ethvert bevis til fordel for Atlantis, med hensyn til at godtage sandheden. Det er et citat i Foredragets indhold:—

"Stedsegrønne Figner, Laurbærtræer, Palmer, og Bregner som har gigantiske jordstængler har deres eksisterende beslægtetheder *i et sub-tropisk klima, noget sådant, kan ikke betvivles, sådan som det er bevaret i Devonshire i Miocæne tider*, og dette er således beregnet med hensyn til at vække forsigtighed når det *nuværende klima* for ethvert område betragtes som normalt.

"Når, Miocæne planter desuden findes på Disco Øen, på Grønlands veskyst, liggende mellem 69° 20' og 70° 30' N. lat.; så lærer vi at der var to arter blandt dem som også blev fundet ved Bovey (*Sequoia couttsia*, *Quercus Lyelli*); når, vi for at citere Professor Heer, finder frem til at "den 'prægtige stedsegrønne' (*Magnolia Inglefieldi*) 'modnede dens frugter så langt mod nord som den 70° ' nordlige breddegrad" (*Phil. Trans. clix.*, 457, 1869); når også antallet, variationen, og frodigheden hos de Grønlandske Miocæne planter opleves at have været sådan, at hvis landet var fortsat så langt, så ville nogle af dem med al sandsynlighed have floreret ved selve Polen, så bringes problemet ved klimaforandringer markant ind i billedet, men kun for tilsyneladende at blive afvist med følelsen af *tiden for dets løsning endnu ikke er ankommet*.

"Det synes at blive godtaget fra alle sider at Europa's Miocæne planter har deres nærmeste og mest talrige eksisterende sidestykker i Nordamerika, og deraf opstår spørgsmålet; Hvordan blev migrationen fra et område til det andet udvirket? Var der et Atlantis, sådan som nogen har troet det? — et kontinent, eller en øhav af store øer, okkuperende området for det Nordlige Atlanterhav. Der er måske intet ufilosofisk i denne hypotese; for siden, sådan som geologer påstår det, 'har Alperne erhvervet 4.000, og endda på nogle steder mere end 10.000 fod i forhold til deres nuværende højde siden begyndelsen af den Eocæne periode' (Lyell's *Principles*, 11th ed., p. 256, 1872), en Post-Miocæn (?) fordybning kan have båret det hypotetiske Atlantis ned i næsten afgrundsdybe dybder. Men et Atlantis er tilsyneladende unødvendigt og uønsket. Ifølge Professor Oliver, 'Der eksisterer en meget særegen analogi mellem Floraen i det Tertiære Central Europa og de nylige Floraer i de Amerikanske Stater og i den Japanske region; en analogi meget tættere og mere intim end den som kan spores mellem den Tertiære og Nylige Floraer i Europa. Vi ser det Tertiære element i den Gamle Verden blive intensiveret hen mod dens ekstreme østlige margen. . . . Denne tilvækst af det Tertiære element blev snarere gradvis og ikke brat antaget på de Japanske øer alene. Selv om det der opnår et maksimum, så kan vi spore det fra Middelhavet, Levant, Kaukasus, og Persien . . . derefter langs Himalaya og gennem Kina. . . . Vi lærer også at der under den Tertiære epoke, sandelig groede modstykker af Central Europæiske Miocæne slægter i Nord-Vest Amerika. . . . Vi bemærker yderligere at de nuværende Atlantiske Øer's Flora ikke tilvejebringer nogen substantielle beviser på en direkte tidligere kommunikation med den Nye Verdens hovedland. . . . Betragtningen af disse fakta førte mig til den opfattelse af at botanisk bevis ikke er til fordel for hypotesen om et Atlantis. På den anden side, så taler det stærkt til fordel for den opfattelse at i en periode i den Tertiære epoke der var Nord-Øst Asien forenet med Nord-Vest Amerika, måske ved den linje hvor den Aleutiske kæde af øer nu udstrækker sig.' " (*Nat. Hist. Rev.* ii. 164, 1862.) Se imidlertid afsnittet, "Videnskabelige og Geologiske Beviser på Eksistensen af Flere Nedsunkne Kontinenter."

Men intet mindre end et pithecoïd menneske, ville nogensinde tilfredsstille de uheldige eftersøgninger efter det tre gange hypotetiske "missing link." Hvis, de undersøiske strata fra det tabte Atlantis nedenunder Atlanterhavets store havbunde, fra Teneriffe Pic til Gibraltar, alligevel blev brudt op flere mile i dybden, så ville intet sådant kranium blive fundet som kunne tilfredsstille Darwinisterne. Som Dr. C. R. Bree bemærker ("*Fallacies of Darwinism*"), at da ingen missing links mellem mennesket og aben er blevet fundet i forskellige grusgrave og formationer tidligere end det tertiære, hvis de gik ned med kontinenterne som nu dækkes af havet, så kan de måske

stadigvæk blive fundet "i de senge af samtidige geologiske strata som *ikke* er gået ned til bunden af havet." Alligevel er de lige så fatalt fraværende fra de sidstnævnte som fra den førstnævnte. Fastgjorde forudfattede meninger sig ikke vampyr-lignende på menneskets sind, så ville forfatteren til "*Antiquity of Man*" have opdaget en løsning på den vanskelighed i hans samme værk, ved at gå ti sider tilbage (530) og gennemlæse et citat fra ham selv fra Professor G. Rolleston's værk. Denne fysiolog, siger han, foreslår at da der er en betydelig plasticitet i den menneskelige skikkelse, ikke kun i ungdommen og under væksten, men selv som voksen, så burde vi ikke altid tage det for givet, sådan som nogle forkæmpere af udviklingsteori synes at gøre, at hvert fremskridt i fysisk kraft afhænger af en forbedring af kropslig struktur, for hvorfor kunne ikke *sjælen, eller de højere intellektuelle og moralske evner spille den primære i stedet for den sekundære rolle i det udviklende system.*

Denne hypotese fremlægges i relation til at Evolution *ikke fuldkommen skyldes "naturlig udvælgelse"*; men det gælder lige så meget for vores foreliggende tilfælde. For, vi påstår også at det er "Sjælen," eller det *indre* menneske, som nedstiger først på Jorden, det psykiske *astrale*, støbeformen hvorved det fysiske menneske gradvist er opbygget — hans Ånd, intellektuelle og moralske evner vågner senere hen efterhånden som den fysiske statur gror og udvikler sig.

"Således reducerede ulegemlige Ånder deres forme umådeligt til mindre former," . . . og blev mennesket i den Tredie og Fjerde Race. Endnu senere, tidsaldre efter, fremstod mennesket i vores Femte Race, reduceret fra deres oprindelige forfædres endnu gigantiske (i vores moderne betydning) statur, til omkring den halve nuværende størrelse.

Mennesket er med sikkerhed *ikke* nogen speciel skabelse, og han er resultatet af Naturens gradvise fuldkomne arbejde, lige som enhver anden levende enhed på denne Jord. Men det er kun med hensyn til det menneskelige tabernakel. Det som lever og tænker i mennesket lever og overlever denne skikkelse, evolutionens mesterværk — er den "Evide Pilgrim," den Proteanske differentiering i tid og rum fra den Ene Absolutte "uerkendelige."

Sir C. Lyell citerer i hans "*Antiquity of Man*," — måske i en ret så mobbende ånd — det som Hallam siger (i Vol. iv., p. 162) i hans "*Introduction to the Literature of Europe*": —

"Hvis mennesket blev skabt i Guds billede, så blev han også skabt i abens billede. Kroppens anatomi hos ham som har vejet stjernerne og gjort lynet til hans slave, nærmer sig til det umælende bæst som vandrer omkring i Sumatra skoven. Således stående ved grænselandet mellem dyriske og angeliske naturer, hvilket under er det at han skulle tage del i begge?"

En Okkultist ville have angivet det på en anden måde. Han ville sige at mennesket i sandhed var skabt i billedet fra et forbillede projekteret af hans ophav, den skabende *Engle-Kraft*, eller Dhyan Chohan; mens vandreren i Sumatras skov blev skabt *i menneskets billede*, fordi vi yderligere

siger at abens anatomi, er en genopvækkelse, ved abnorme metoder en genoplivelse af den aktuelle form i den Tredie-Runde, så vel som senere hen af Fjerde-Runde *Mennesket*. Intet går tabt i naturen, *ikke et atom*: dette sidstnævnte er i det mindste sikkert baseret på videnskabelige data. Analogi ville synes at forlange at *formen* skulle være ligeligt begavet med permanented.

Og hvad opdager vi alligevel: —

"Det er signifikant," siger Sir W. Dawson, F.R.S., "at Professor Huxley i hans foredrag i New York, mens han hovedsagelig baserede sin opfattelse med hensyn til de lavere dyr, ved hestens formodede genealogi, som ofte er blevet vist ikke at udgøre noget sikkert bevis, *helt og holdent undgik diskussionen om menneskets oprindelse fra aberne*, nu tydeligt kompliceret med så mange vanskeligheder at Wallace og Mivart er betænkelige ved dem. Professor Thomas, godtager i hans nylige foredrag ('Nature,' 1876), at der ikke er noget lavere menneske kendt end det Australske, og at der er ikke noget kendt forbindelsesled til aberne; og at Haeckel er nødt til at godtage at det næstsidste link i hans fylogeni, det abe-lignende menneske, *er absolut ukendt ('History of Creation.')* De såkaldte 'karvestokke' fundet sammen med benene fra Palæolitiske mennesker i Europæiske huler, og illustreret i de beundringsværdige værker af Christy og Lartet, viser at *selv rudimenter af skrивerier allerede var i besiddelse* hos den ældste race af mennesker kendt af arkæologien eller geologien." (Se Wilson's "*Prehistoric Man*," *op. cit.*, vol. ii., p. 54. "*Origin of the World*," p. 393.)

Yderligere læser vi i Dr. C. R. Bree's "*Fallacies of Darwinism*," på side 160: —

"Hr. Darwin siger korrekt at den fysiske forskel og, mere fremherskende mentalt, mellem menneskets laveste udgave og den højeste antropomorfske abe, er enorm. Derfor, må *tiden* — som i den Darwinistiske evolution næsten må være ufattelig langsom — have været enorm også under menneskets udvikling fra aben.* Derfor, må muligheden for at nogle af disse variationer findes i forskellige grusgrave eller fersk-vands formationer før det tertiære, være meget stor. Og alligevel er *ikke en eneste variation, ikke et enkelt eksemplar af et væsen* mellem en abe og et menneske nogensinde blevet fundet. Hverken i grusgraven, ej heller aflejret-ler, ej heller ferskvands senge, ej heller i de tertiære nedenunder dem er der nogensinde blevet opdaget efterladenskaberne af noget medlem af de manglende familier mellem aben og mennesket, som af Hr. Darwin *formodes* at have eksisteret. Er de gået ned med fordybningen af jordens overflade, og er de nu dækket af havet? Hvis, det er tilfældet, så er det udenfor enhver sandsynlighed at de ikke også skulle findes i disse senge med samtidige geologiske strata som *ikke* er gået ned til bunden af havet; endnu mere usandsynligt at nogle dele ikke skulle blive opgravet fra ocean sengen lige som efterladenskaber af mammutten og næsehornene som også findes i ferskvands senge og grusgrave og aflejringer! det berømte Neandertal kranium, som der er blevet sagt så meget om, tilhører godtaget til denne fjerne epoke (bronzealderen og stenalderen), og repræsenterer alligevel, selv om det kan have været en idiots kranium, umådelige forskelle fra den højeste kendte antropomorfske abe."

* Og hvor meget mere "enorm" hvis vi vender emnerne om og siger under abens udvikling fra Tredie Race Mennesket.

Da vores klode bringes til at ryste hver gang den *igen vækkes* til en ny periode af aktivitet, lige som en mark som er blevet pløjet og plovfuret før friske frø til dens ny afgrøde kastes ned i den — så synes det ret håbløst at fossiler som tilhører dens foregående Runder skulle findes i sengene for enten de ældste eller dens seneste geologiske strata. Enhver ny Manvantara frembringer sammen med den renovering af former, typer og arter; enhver type fra de forudgående organiske former — plante, dyr og menneske — forandres og fuldkommengøres i den næste, selv for mineralet, som i denne Runde har modtaget dens endelige ugenomsigtighed og hårdhed; dets blødere dele har dannet den nuværende vegetation; de astrale levn fra forudgående vegetation og fauna var blevet udnyttet i dannelsen af de lavere dyr, og bestemmende de højeste pattedyrs struktur i de oprindelige Rod-Typer. Og, til sidst, er formen for det gigantiske Abe-Menneske fra den foregående Runde blevet genfremstillet i den ved menneskelig dyriskhed og transfigureret til *forælder* formen i den moderne Antropoid.

Denne doktrin, selv om den er ufuldkomment skitseret ved vores utilstrækkelige pen, er med sikkerhed mere logisk, mere overensstemmende med sandheder, og *langt mere sandsynlig* end mange "videnskabelige" teorier; som, for eksempel, den, med det første organiske kim nedstigende på et meteor til Jorden — lige som Ain Soph på hans Vehikel, Adam Kadmon. Blot, er den sidstnævnte nedstigning allegorisk, sådan som enhver ved, og Kabalisterne tilbød aldrig denne talemåde med henblik på anerkendelse i dets døde-bogstavs klædning. Men kimen i meteor teorien, idet den kommer fra så høje videnskabelige kvarterer, er en berettiget kandidat for aksiomatisk sandhed og lov, en teori som folk med ære er forpligtiget til at godtage, hvis de ønsker at være på det rette niveau med moderne Videnskab. Hvad den næste teori nødvendiggjort af videnskabelige præmisser vil være — kan ingen sige. Imens, støder de *nuværende* teorier, som enhver kan se, langt mere uharmonisk sammen med dem selv, end endda de fra Okkultisterne udenfor lærdommens *hellige* områder. For hvad er der, i næste række, nu hvor nøjagtig Videnskab endda har gjort Livs-princippet til et tomt ord, et meningsløst udtryk; og nu insisterer på at liv er et resultat der *skyldes molekylær aktivitet fra ur protoplasmaet!* Darwinisternes nye doktrin kan defineres og opsummeres med nogle få ord, hvor i Hr. Herbert Spencer har defineret "speciel skabelse" . . . "den er ubrugelig. Ubrugelig, ved dens udledning; ubrugelig, i dens iboende mangel på sammenhæng; ubrugelig, som fuldkommen uden bevis; ubrugelig, med hensyn til ikke at tilføje et intellektuelt behov; ubrugelig, med hensyn til ikke at tilfredsstille et moralsk ønske. Vi må derfor, *betragte den som ikke tællende for noget i opposition til enhver anden hypotese med hensyn til organiske væsners oprindelse.*" (*Principles of Biology*, Vol. I., p. 345.)

§ V.

ORGANISK EVOLUTION OG SKABENDE CENTRE.

DET argumenteres at den Universelle Evolution, i andre henseender, den gradvise udvikling af arterne i alle naturens riger, virker via ensartede love. Dette godtages, og loven håndhæves langt mere strengt indenfor Esoterisk end indenfor moderne Videnskab. Men vi fortælles også, at det ligeligt er en lov hvor "udvikling virker fra det mindre til det mere fuldkomne, og fra det mere simple til det mere komplicerede, ved uophørlige forandringer, små i sig selv, men konstant akkumulerende i den nødvendige retning." Det er fra disse uendeligt små at de forholdsvist gigantiske arter fremkommer.

Esoterisk Videnskab er enig i det, men tilføjer at denne lov gælder kun for det som kendes af den som den *Primære Skabelse* — evolutionen af verdener fra ur atomer, og *præ-ur* ATOMET, ved den første differentiering fra den førstnævnte; og at denne lov under perioden for cyklisk evolution i tid og rum, er begrænset og kun virker i de lavere naturriger. Den virkede således i de første geologiske perioder, fra simple til komplekse, ved det rå materiale der overlevede fra den Tredie Rundes efterladenskaber, efterladenskaber som projiceres til objektivitet når jordisk aktivitet påbegyndes.

Esoterisk filosofi, godtager ikke mere end Videnskaben *design* eller "speciel skabelse." Den afviser enhver påstand om det "mirakuløse," og godtager intet udenfor de ensartede og uforanderlige Naturlove. Men den lærer om en cyklisk lov, en dobbelt strøm af kraft (eller ånd) og af stof, som, ved at begynde fra det *neutrale center* for Væren, udvikler sig i dens cykliske fremskridt og uophørlige transformationer. Da ur kimet hvor fra alle hvirveldyrs liv har udviklet sig gennem tidsaldrene, er forskellig fra de oprindelige kim som planteliv og dyreliv er evolveret fra, så er der sidelove hvis virke bestemmes af de tilstande hvor i materialerne der skal indvirkes på findes af dem, og om hvilke Videnskaben — især fysiologi og antropologi — kun synes at være lidt opmærksom på. Dens tilhængere taler om dette "ur kim," og påstår at det udenfor enhver tvivl ses at "designet" og "*designeren*," hvis der er en, med hensyn til mennesket, med hans lemmers vidunderlige strukturer og især hans hånds, "skal placeres langt længere tilbage, og (designet) er, rent faktisk, til stede i ur kimet," hvor fra ikke kun alle hvirveldyrs liv, men, "sandsynligvis alt liv, dyr og plante, langsomt er blevet udviklet" (p. 94 fra "*Modern Science and Modern Thought*").

Dette er lige så sandt med hensyn til "ur kimet" som det er falsk at dette "kim" kun er "meget mere langt tilbage" end mennesket er; for det befinder sig ved en umålelig og uopfattelig distance (*i tid*, dog ikke i rum) fra endda vores Solsystem's oprindelse. Lige som Hindu filosofien meget korrekt lærer det, så kan "*Aniyámsam Aniyásam*," kun kendes ved falske opfattelser. Det er de "mange" som udgår fra den ENE — de levende åndelige kim *eller centre af kræfter* — hver med en syvfoldig form, hvis første genererer, og derefter giver den PRIMÆRE IMPULS til evolutionens lov og gradvise langsomme udvikling.

Ved at begrænse læren strengt til denne, vores jord, så kan det vises, at lige som de ætereale former fra de første Mennesker først projiceres på syv zoner af syv Dhyan-Chohaniske Kraft *centre*, så er der centre med skabende kraft for hver ROD eller forælder art i hærskaren for plantelivs og dyrelivs former. Dette er, yderligere, ikke en "speciel skabelse," ej heller er der noget "Design," undtagen i den generelle "grundplan" udarbejdet af den universelle lov. Men der er med sikkerhed "designere," selv om disse hverken er almægtige ej heller alvidende i ordets absolutte betydning. De er ganske enkelt *Byggere*, eller *Murere*, der arbejder under impulsen givet dem af den (på vores plan) altid-vil-være-ukendte Mester Murer — det ENE LIV og Lov. Da de tilhører denne sfære, så har de ikke nogen hånd i, eller mulighed for at arbejde i nogen anden, i det mindste, under den nuværende Manvantara. At de arbejder i cyklusser og ved en strengt geometrisk og matematisk skala for udvikling, er det som de uddøde dyrearter rigeligt viser; at de handler ved *design* i mindre livs detaljer (ved sidegrene dyre forhold, osv.) er det som naturhistorien har tilstrækkeligt med bevis for. Ved *skabelsen* af nye arter, som sommetider afviger meget vidt fra den Oprindelige stamme, som i den store variation hos *genus Felis* — lige som lossen, tigreren, katten, osv. — da er det "designerne" som styrer den nye evolution ved at tilføje til, eller fratage arterne visse vedhæng, som enten behøves eller bliver unyttige i de nye omgivelser. Når, vi således siger, at *Naturen* sørger for ethvert dyr og plante, uanset stor eller lille, så taler vi sandt. For det er disse jordiske ånder i *Naturen*, som danner den aggregerede *Natur*; som, hvis den lejlighedsvis fejler i dens design, hverken skal betragtes som blind, ej heller blive beskyldes for fejltagelsen; fordi, den tilhører *en differentieret* sum af kvaliteter og attributter, så er den alene i egenskab af dette *konditioneret og ufuldkomment*.

Var der ikke sådan noget som evolutionsmæssige cyklusser, en evig spiral udvikling ind i stoffet med en proportional *formørkelse* af ånd — selv om de to er ét — fulgt af en omvendt opstigen til ånd og stoffets nederlag — aktiv og passiv på skift — hvordan så forklare zoologiens og geologiens opdagelser? Hvordan kan det være, at man ved den autoritative videnskabs maksime, kan spore dyrelivet fra bløddyret op

til den store Hav Drage, fra den mindste land-orm igen op til de gigantiske dyr i den Tertiære Periode; og at de sidstnævnte en gang blev krydsformeret ses ved sandheden i at alle disse arter *formindskedes, svandt ind og skrumpede ind*. Hvis denne tilsyneladende udviklingsproces arbejdende fra de mindre til de mere fuldkomne, og fra det enkle til de mere komplekse, i sandhed var en universel lov, i stedet for at være en meget ufuldkommen generalisering af en mere sekundær natur i den store Cosmiske proces, og hvis der ikke var sådan nogle cyklusser som de der hævdes, så burde den Mesozoiske fauna og flora skifte plads med den seneste Neolitiske. Det er Plesiosaurien og Ichthyosaurien som vi burde se udvikle sig fra de nuværende hav og flod reptiler, i stedet for at give plads til deres formindskede moderne analogier. Det er yderligere, vores gamle ven, den godt-tempererede elefant, som ville være den fossile forfader fra før syndfloden, og mammutten fra den Pliocæne tidsalder som ville være i *menageriet*; megalonyxen og kæmpedovendyret ville blive fundet i stedet for det lade dovendyr i Sydamerikas skove, hvor i de kolossale bregner fra kultiden ville erstatte pladsen for mos og nuværende træer — dette overskygger, selv Californiens giganter, i sammenligning med Titan-træer i tidligere geologiske perioder. Organismerne fra den megasthenske verden i de Tertiære og Mesozoiske Tidsaldre må sandelig have været *mere komplekse og fuldkomne* end de i mikrosthenske planter og dyr i den nuværende tidsalder? Dryopithecusen, ses for eksempel, med mere fuldkommen anatomi, mere passende for en større udvikling af hjernekraft, en den moderne gorilla eller gibbon? Hvordan kan det så være? Skal vi tro på at konstitutionen hos alle disse kolossale land og hav-drager, hos de gigantiske flyvende reptiler, ikke var langt mere udviklede og komplekse end anatomen hos firbenene, skildpadderne, krokodillerne, og endda hvalerne — kort sagt, alle disse dyr vi er bekendt med?

Lad os, imidlertid for argumentationens skyld, godtage at alle disse cyklusser, racer, syvfoldige former for evolution og the *tutti quati* af esoterisk lære, ikke er noget bedre end en illusion og en fælde. Lad os være enig med Videnskaben og sige at mennesket, i stedet for at være en indspærret "Ånd," og hans vehikel, *skallen* eller kroppen, en gradvist fuldkommengjort og nu komplet mekanisme med henblik på materiel og jordisk brug, som hævdet af Okkultisterne — ganske enkelt er et mere udviklet dyr, hvis primære form fremkom fra den ene og samme ur kim på denne jord, lige som den flyvende drage og myggen, hvalen og amøben, krokodillen og frøen, osv., osv. I dette tilfælde, må han have passeret gennem den identiske udvikling og gennem den samme proces med vækst som alle de andre pattedyr? Hvis mennesket er et dyr, og *intet andet*, et højest intellektuelt *eks-bæst*, så skulle han i det mindste være privilegeret, og tilladt at have været et gigantisk pattedyr i hans udgave, en

meganthropos på hans tid. Det er lige nøjagtigt dette, som den esoteriske videnskab viser har fundet sted i de første tre runder, og i dette, som i de fleste andre ting, er den mere logisk og overensstemmende end moderne videnskab. Den klassificerer den menneskelige krop med den dyriske skabelse, og fastholder den i dyre evolutionens vej, fra start til slut, mens videnskaben efterlader mennesket forældreløs født af ukendte forældre, sandelig et "ikke specialiseret skelet"! Og denne fejltagelse skyldes en stædig afvisning af doktrinen om cyklusser.

A.

PATTEDYRENE OPRINDELSE OG EVOLUTION: VIDENSKABEN OG DEN
ESOTERISKE FYLOGENI.

Efter næsten udelukkende at have behandlet spørgsmålet om Menneskets oprindelse i den foregående kritik af Vestlig Evolutionisme, så er det måske ikke forkert at definere Okkultisternes position med hensyn til arternes differentiering. Den *før-menneskelige* fauna og flora er blevet generelt behandlet i Kommentaren til Stanzaerne, og sandheden i meget af den moderne biologis spekulation godtaget, f.eks., fuglenes nedstamning fra reptilerne, den *delvise* sandhed i "naturlig udvælgelse," og transformations teorien generelt. Der er nu tilbage at opklare mysteriet om oprindelse af disse første pattedyrs fauna som M. de Quatrefages så brillant bestræber sig på at bevise som samtidig med Homo primigenius i den Sekundære Tidsalder.

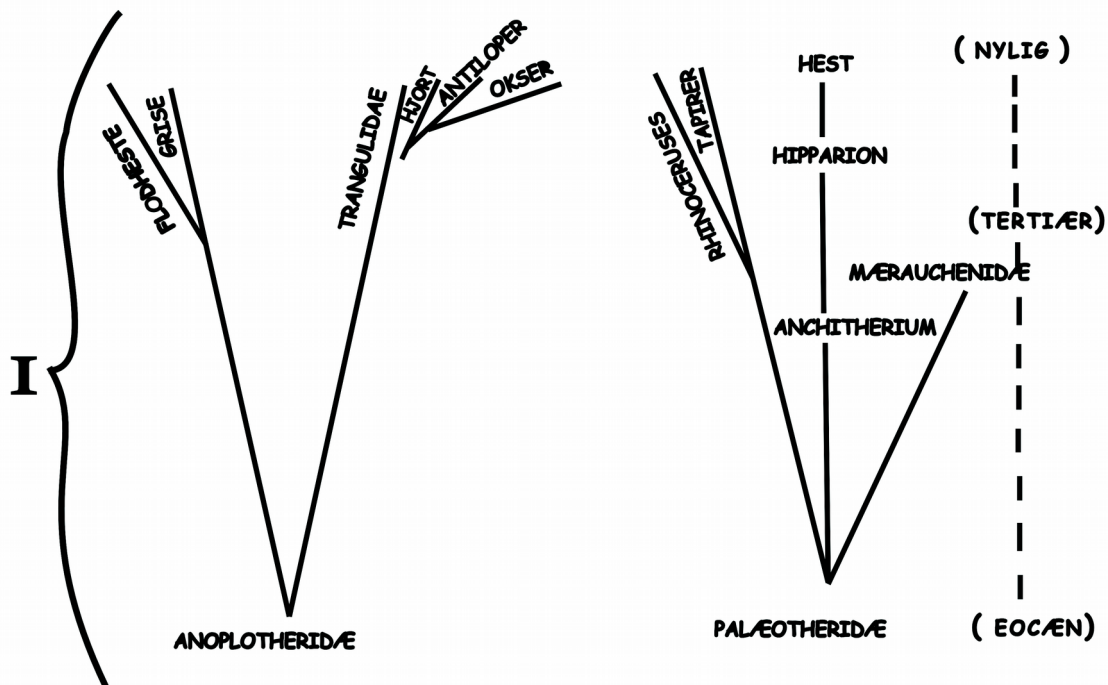
Det i nogen grad komplicerede problem med hensyn til "Arternes Oprindelse," — mere præcist for de varierede grupper af fossiler eller eksisterende pattedyrs fauna — vil gøres mindre uklart ved hjælp af et diagram. Det vil derefter blive tydeligt i hvilket omfang "Faktorerne for Organisk Evolution," som Vestlige biologer forlader sig på,* kan betragtes som

* Den Darwinistiske teori har været så anstrengt, at selv Huxley på et tidspunkt var tvunget til at forklejne dens lejlighedsvis degenerering ind i "fanatisme." Oscar Schmidt fremlægger et godt eksempel på en tænker som ubevidst overdriver hypotesens værdi. Han godtager ("The Doctrine of Descent and Darwinism," p. 158), at "naturlig udvælgelse" "i nogle tilfælde er . . . *utilstrækkelig*, . . . i andre . . . ikke fornøden, da løsningen på dannelsen af arterne findes i andre naturlige tilstande." Han hævder også at de "*mellemliggende grader . . . mangler*, hvilket ville gøre os i stand til med sikkerhed at udlede den direkte overgang fra ikke-placentale til placentale pattedyr" (p. 271); at "*vi fuldt ud henvises til gisninger og antagelser med hensyn til pattedyrenes oprindelse*" (p. 268); og de gentagne fejltagelser hos fremstillerne af "*hypotetiske stamtavler*," nærmere betegnet Haeckels. Ikke desto mindre hævder han på p. 194, at "det som vi har opnået ved Doktrinen om Nedstamning baseret på teorien om udvælgelse ER VIDEN om organismers forbindelser som 'blodsbeslægtede væsner.'" Viden i betragtning af de ovenfor-citerede indrømmelser, er, derfor kun synonym for gisninger og teori?

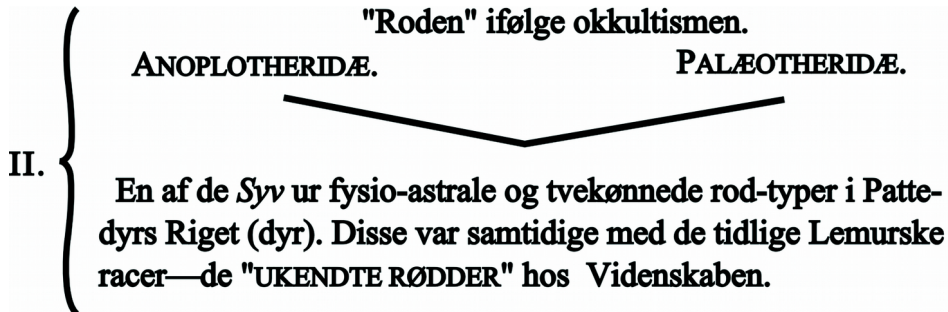
tilstrækkelige til at imødegå faktaene. Demarkationslinjen mellem ethero-åndelig, astral og fysisk evolution må drages. Hvis Darwinisterne nedlod sig til at betragte muligheden af den anden proces, så ville de måske ikke længere være nødt til at klage over sandheden at "vi henvises til gisninger og antagelser med hensyn til Pattedyrenes oprindelse"!! (*The Doctrine of Descent and Darwinism*, p. 268, af Professor O. Schmidt.) For nuværende udgør den indrømmede kløft mellem systemerne for reproduktion af æglæggende hvirveldyr og pattedyr, et håbløst kernepunkt for de tænkere, som sammen med Evolutionisterne, søger at forbinde alle eksisterende organiske former i en kontinuert linje af nedstamning.

Lad os tage — *exempli gratiâ* — tilfældet med hovdyrs pattedyrene. "I ingen anden inddeling," siges det, "besidder vi en sådan overflod af fossilt materiale." Så meget fremskridt er der blevet gjort i denne retning, at i nogle tilfælde er de mellemliggende forbindelser mellem de moderne og Eocæne hovdyr blevet afdækket; et bemærkelsesværdigt eksempel er det med det fuldendte bevis for den nuværende et-tåede hests oprindelse fra den tre-tåede *Anchitherium* fra den gamle Tertiære tid. Denne standard sammenligning mellem Vestlig Biologi og den Østlige doktrin, kunne derfor ikke blive forbedret. Stamtavlen som her benyttes, til at legemliggøre videnskabsfolkernes synspunkter, er Schmidts baseret på Rüttimeyer's udtømmende efterforskninger. Set fra evolutionismens standpunkt — efterlader dens *approximerede* nøjagtighed — ikke meget tilbage at ønske: —

HOVDYRS PATTEDYR.

Midtvejspunktet i evolution. Videnskaben kommer til en stilstand. "*Den rod som disse to familier fører tilbage til ER UKENDT*" (Schmidt).

Nr. I. repræsenterer boligen udforsket af Vestlige Evolutionister, området hvor i klimatiske indflydelser, "naturlig udvælgelse," og alle andre *fysiske* årsager til organisk differentiering er til stede. Biologi og palæontologi finder her deres domæne ved at udforske de mange fysiske interaktioner som, vist af Darwin, Spencer og andre, i så høj grad bidrager til *arternes udskillelse*. Men selv i dette domæne er det under-bevidste virke af *Dhyan-Chohanisk visdom* ved roden af alle de "uophørlige bestræbelser på fuldkommenhed," selv om dens indflydelse er modificeret betydeligt af disse rent materielle årsager som de Quatrefages betegner "*milieux*" og Spencer "Miljøet."

"Midtvejspunktet for evolution" er det stadie hvor de *astrale* prototyper med sikkerhed begynder at passere ind i det fysiske, og således bliver underlagt de differentierende interaktioner nu operative rundt om os. Fysisk årsagssammenhæng indtræffer øjeblikkeligt ved antagelsen af "frakker af skind" — *dvs.*, den fysiologiske udrustning generelt. Typerne af Mennesker og pattedyr før adskillelsen af kønnene* væves ud af astralt stof, og besidder en struktur fuldkommen ulig den for fysiske organismers, som spiser, drikker, fordøjer, osv., osv., osv. De kendte fysiske indretninger i organismer blev evolveret næsten fuldkomment efterfølgende den frembrydende fysisk-gørelse af de 7 Rod-Typer ud fra det astrale — under "midtvejs-stoppet " mellem de to eksistensplaner. Knap var "grund-planen" for evolution blevet aftegnet i disse nedarvede typer, førend indflydelsen fra tilhørende jordiske love, familiære for os, indtraf, og resulterede i hele afgrøden af pattedyrs arter. Æoner med langsom differentiering, var imidlertid nødvendig for at resultere i dette.

* Husk venligst på, at selv om dyrene — pattedyrene inkluderet — alle er blevet evolveret efter og delvist *fra* menneskets af-kastede væv, så blev, pattedyrs dyret, stadig som et langt lavere væsen, plancetal og adskiltes langt tidligere end mennesket.

Nr. II. repræsenterer domænet for de rent astrale prototyper forud for deres nedstigning til (groft) stof. Astralt stof, skal det bemærkes, er fjerde stadie stof, og har lige som vores grove stof, dets egen "protyle." Der er mange "prot Tyler" i Naturen, der korresponderer til de forskellige stoflige planer. De to sub-fysiske elemental riger, sindets plan (*manas*, femte tilstands stof), lige som Buddhi (sjette tilstands stof), er hver og en evolueret fra de seks "prot Tyler" som udgør grundlaget for Objekt-Universet. De tre såkaldte "tilstande," i vores jordiske stof, kendt som "fast," "flydende," "gaslig," er kun med streng nøjagtighed UNDER-tilstande. Med hensyn til den førstnævnte virkelighed med nedstigningen ned i det fysiske, som kulminerede i det fysiologiske menneske og dyret, der har vi et håndgribeligt vidnesbyrd på sandheden om de såkaldte spiritualistiske "materialiseringer."

I alle disse tilfælde finder en fuldkommen midlertidig sammensmeltning af det astrale ind i det fysiske sted. Evolutionen af det *fysiologiske* Menneske ud af de astrale racer i den *tidlige* Lemurien tidsalder — Geologiens Jura tidsalder — paralleliseres nøjagtigt af "materialiseringerne" af "ånderne" (?) i séance-rummet. I tilfældet med Professor Crookes' "Katie King," blev tilstedeværelsen af en *fysiologisk* mekanisme — hjerte, lunger, osv. — utvivlsomt påvist!!

Dette, er på en måde, Goethe's ARKETYPE. Lyt til hans ord: "Så meget skulle vi have opnået . . . alle ni fuldkomne organiske væsner . . . (bliver) dannet *i overensstemmelse med en arketype* som kun mere eller mindre fluktuerer i dens meget vedvarende dele, og desuden, dag efter dag, fuldender og transformerer sig selv ved hjælp af reproduktion." Dette er en tilsyneladende ufuldkommen foregriben af den okkulte sandhed om arternes differentiering fra de primære *astrale rod-typer*. Uanset hvad hele posse comitatus for "naturlig udvælgelse," osv., osv, må udvirke, så forbliver den *strukturelle plans grundlæggende enhed* praktisk talt uændret af alle efterfølgende modifikationer. "Typens Enhed" der i en henseende, er fælles, med alle dyreriger og menneskeriger, er ikke, sådan som Spencer og andre synes at mene det, et bevis på *alle* organiske formers blodbeslægtethed, men et vidne på den essentielle enhed i "grund-planen" Naturen har fulgt med hensyn til at forme hendes væsner.

For at opsummere sagen, kan vi igen benytte os af en tabel for de aktuelle involverede *faktorer* for arternes differentiering. Selve processen stadier behøver ikke yderligere kommentarer her, da den er de grundlæggende principper bag organisk udvikling, i stedet for at gå ind på den biologiske specialists domæne.

FAKTORER INVOLVERET I ARTERNES OPRINDELSE, FOR DYR OG
PLANTE.

GRUNDLÆGGENDE ASTRALE PROTOTYPER PASSERER IND I DET FYSISKE.

Den Dhyan Chohanske Impuls
indeholdende Lamarck's "i-
boende og nødvendige " lov
om udvikling. Den ligger
bag alle mindre kræfter.

1. Variation overført ved nedarvning.
2. Naturlig Udvælgelse.
3. Køns Udvælgelse.
4. Fysiologisk Udvælgelse.
5. Isolation.
6. Korrelation af Vækst.
7. Tilpasning til Miljøet. (Intelligent som i
modsatning til mekanisk årsagssammenhæng.)

ARTERNE.

B.

DE EUROPÆISKE, PALÆOLITISKE RACER. — DISTRIBUTION HVOR FRA,
OG HVORDAN.

ER Videnskaben imod de som påstår at ned til den Kvartære periode der var de menneskelige racers udbredelse vidt forskellige fra det som de er nu? Er Videnskaben imod de som, yderligere, påstår at de fossile mennesker der er fundet i Europa — selv om de næsten har nået en plan for lighed og enhed i de grundlæggende og antropologiske aspekter som fortsætter ind til denne dag — stadig adskiller sig, nogle gange meget, fra typen hos de nu eksisterende befolkninger. De afdøde Littré tilstår det i en artikel publiceret af ham over Memoiret kaldt *Antiquités Celtiques et Antediluviennes* af Boucher de Perthes (1849) — i the *Revue des Deux Mondes* (1. Mars, 1859). Han siger i den (a) at i disse perioder da Mammutterne, der blev gravet op med håndøkser i Pikardiet, levede i den sidstnævnte region, der må der have været evig forår herskende over hele den jordiske klode*; naturen var i modsætning til det som den nu er — dette efterlader således en *enorm margin for*

* Videnskabsfolk godtager nu at Europa i de Miocænske tider nød et varmt, i den Pliocæne eller senere *Tertiære*, et tempereret klima. Littré's påstand med hensyn til det milde forår i den *Kvartære* — M. de Perthes' opdagelser af flint redskaber er sporbare til disse aflejringer (siden den gang har Somme nedtrådt dens dale med snesevis af fod) — skal godtages med megen reservation. Somme-dalens levn er *post-glaciale*, og peger muligvis på immigration af vilde under en af de mere tempererede perioder liggende imellem *mindre* Istider.

disse "perioders" ælde og tilføjer derefter: (b) "Spring, professoren fra det Medicinske Fakultet i Liege, fandt i en grotte nær Namur, i Chauvaux bjergene, talrige menneske ben 'fra en race helt forskellig fra vores.' "

Kranier opgravet i Østrig tilbød en stor analogi med de fra Afrikanske negroide racer, ifølge Littré, mens andre, opdaget ved Danube's og Rhinens kyster, lignede kranierne fra Caribien og de fra de gamle beboere i Peru og Chile. Alligevel blev, *Syndfloden* benægtet, uanset Bibelsk eller Atlantisk. Men yderligere arkæologiske opdagelser har fået Gaudry til endegyldigt at skrive: "Vores forfædre var klart samtidige med *rhinoceros tichorhinus*, *hippopotamus major*"; og tilføjer at jordlagene kaldt *diluviale* indenfor geologi "blev i det mindste dannet *delvist* efter menneskets fremkomst på jorden" — udtalte Littré sig til sidst. Han viste derefter nødvendigheden af, i nærværelse af "genopstandelsen af så mange gamle vidner," at *genbehandle* alle oprindelser, alle tidslængder, og tilføjede at der var EN hidtil ukendt TIDSALDER at studere "enten ved den aktuelle epokes dagry eller, sådan som Jeg tror det, ved begyndelsen af epoken *som gik forud for den*."

Typerne af kranier fundet i Europa er af to slags, sådan som det er velkendt: orthognathous og prognathous, eller den Kaukasiske og de negroide typer; sådan nogle som nu kun findes i de i Afrikanske og de lavere vilde stammer. Professor Heer — som argumenterer at Botanikkens sandheder nødvendiggør hypotesen om et Atlantis — har vist at planterne fra de Neolitiske sø-landsbyboere hovedsagelig er af *Afrikansk* oprindelse. Hvordan kom de sidstnævnte til at eksistere i Europa hvis der ikke førhen var et forenende punkt mellem Afrika og Europa? For hvor mange tusinder af år siden levede de sytten mennesker som blev opgravet i Departmentet i Haute Garonne, i hugsiddende stilling nær efterladenskaberne af et kulbål, med nogle amuletter og itu brudt service rundt om dem, og i selskab med bjørnen *spelæus*, *Elphas primigenius*, *Uroksen* (betragtet af Cuvier som en uddød art), *Megaceros hibernicus* — alle pattedyr fra før syndfloden? Med sikkerhed til en meget fjern epoke, men ikke en som bærer os længere tilbage end Kvartærtiden. En meget større ælde for Mennesket mangler endnu at blive bevist. Dr. James Hunt, den tidligere Præsident for Anthropological Society, angiver det til 9.000.000 år. Denne videnskabsmand, gør imidlertid nogle tilnærmelser til vores esoteriske udregning, hvis vi lader de første to halv-menneskelige, ætereale racer, og den tidlige Tredie Race ude af beregningen.

Spørgsmålet, opstår imidlertid om — hvem disse Palæolitiske mennesker fra den Europæiske kvartære epoke var? Var de indfødte, eller udkommet af en eller anden immigration der daterer sig tilbage til en ukendt fortid? Det sidstnævnte er den eneste holdbare hypotese, da alle videnskabsfolk er enige om at eliminere Europa fra kategorien som mulig "vugge for menneskeheden." Hvor fra, radierede så alle de successive strømme af "primitive" mennesker?

De tidligste Palæolitiske mennesker i Europa — hvis oprindelse Etnologien er stille om, og hvis karakteristika kun er ufuldkommen kendte, dog udbredes de om som "abelignende" af fantasifulde forfattere så som Hr. Grant Allen — var af rene Atlantiske og "Afrika"-Atlantiske stammer.* (Det må huskes på at ved denne tid var det Atlantiske kontinent selv en fortidig drøm.) Europa var i den kvartære epoke helt forskellig fra Europa af i dag, den gang kun i processen for dannelse. Det var forenet med N. Afrika — eller snarere det som nu er N. Afrika — ved en tange af land løbende tværs over Gibraltar Strædet — N. Afrika udgør således en slags udstrækning af Spanien, mens et bredt hav vaskede det store Sahara område. Af det store Atlantis, hvor af størstedelen sank i den Miocænske tid, der var der kun Ruta og Daitya og en vildfaren ø eller sådan tilbage. De Atlantiske forbindelser til de Palæolitiske hule-boeres forfædre† bevidnes ved opgravningen af fossile kranier (i Europa) vendende sig tæt til den *Vest Indiske* Caribers og *gamle Peruvianske* type — sandelig et mysterium for alle de som afviser at sanktionere "hypotesen" om et tidligere Atlanterhavs kontinent der bygger bro over oceanet (Sml. med "Videnskabelige og geologiske beviser på realiteten af flere nedsunkne kontinenter"). Hvad skal vi der ud over mene om den sandhed at mens også de Quatrefages peger på denne "*fantastiske race*," de HØJE Cro-Magnon hule-mennesker og *Guanchere* fra De Kanariske Øer som repræsentanter på en type — så allierer Virchow også *Baskerne* med de sidstnævnte på en lignende måde? Professor Retzius beviser uafhængigt forholdet mellem de indfødte *Amerikanske* dolichocephalous stammer og de samme *Guanchere*. De mange led i kæden af beviser sammenføjes sikkert. Legioner af lignende fakta kunne blive fremlagt. Med hensyn til de Afrikanske stammer — de er selv afvigende forgreninger fra Atlantider modificeret af klimaet og tilstandene — så krydsede de ind i Europa over halvøen som gjorde Middelhavet til et indhav. Prægtige racer var mange af disse Europæiske hule-mennesker; Cro-Magnonen, for eksempel. Men, som det kunne forventes, så *var fremskridt næsten ikke-eksisterende* gennem hele den umådelige periode tillagt

* "Hvor fra de (de gamle hule-mennesker) kom, kan vi ikke sige" (Grant Allen).

"De palæolitiske jægere fra Somme Dalen havde ikke deres oprindelse i dette uvelkomne klima, men bevægede sig ind i Europa fra en mere mild region — (Dr. Southall "Epoch of the Mammoth" p. 315).

† De rene Atlantiske stammer — hvor af de høje kvartære hule-mennesker, delvist, var de direkte efterkommere — immigrerede ind i Europa længe før den Glaciale Periode; rent faktisk så langt tilbage som de Pliocæne og Miocæne tider i Tertiærtiden. *De udarbejdede Miocæne flintredskaber fra Thenay, og sporene fra det Pliocæne menneske opdaget af Professor Capellini i Italien, er vidne på den sandhed.* Disse kolonister var dele af den en gang gloværdige race, hvis cyklus nedad fra den *Eocæne* tid var løbet ned ad skalaen.

af Videnskaben om den Gamle Sten-Alder.* *Den cykliske impuls nedad* vejer tungt på stammerne som således blev transplanteret — den *Atlantiske Karma's* mareridt er over dem. Til sidst, gør det Palæolitiske menneske plads til hans efterfølger — og forsvinder næsten fuldstændigt fra scenen. Professor Lefèvre spørger i denne forbindelse: —

"Har den Yngre efterfulgt den Ældre Sten-Alder ved en umærkelig overgang, eller skyldes det en invasion af brachycephalous Keltene? Men hvorvidt, svækkelsen i befolkningerne fra La Vezère yderligere var et resultat af voldelige krydsninger, eller af en generel tilbagetrækning mod nord i rensdyrets kølvand, betyder kun lidt for os." Han fortsætter: —

"Imens var oceanets bund blevet hævet, Europa er nu fuldt dannet, hendes flora og fauna fastlagt. Med tæmningen af hunden begynder livet med husdyr. *Vi påbegynder disse polerede sten og bronze perioder*, som efterfølger hinanden med regelmæssige intervaller, som endda overlapper hinanden i midten af etniske fusioner og folkevandringer. . . . De primitive Europæiske befolkninger afbrydes i deres specielle evolution og, uden at uddø, bliver de absorberet i andre racer, opslugt . . . af successive bølger af folkevandring strømmende ind fra Afrika, *måske fra et tabt Atlantis* [?? alt for sent med æoner af år] og fra frodige Asien. . . alle FORLØBERE FOR DEN STORE ARYANSKE INVASION" (Femte Race).

* De kunstneriske evner hos de gamle hule-mennesker skildrer hypotesen som betragter dem som approksimationer til "pithecanthropus alalus" — dette meget mytiske Hæckelske monster — en absurditet som ikke behøver nogen Huxley eller Schmidt for at afsløre den. Vi ser i deres evner til at indgravere et *glimt* af Atlantisk kultur gen-fremstå *atavistisk*. Det vil blive husket at Donnelly betragter moderne Europæere som en *renæssance* af Atlantisk civilisation. ("Atlantis," pp. 237-264.)

§ VI.

GIGANTER, CIVILISATIONER, OG NEDSUNKNE
KONTINENTER SPORET I HISTORIEN.

NÅR påstande fremlægges sådan som det indbefattes i den ovenfor nævnte overskrift, så forventes forfatteren, selvfølgelig, at tilføje *historiske* i stedet for *legendariske* beviser til støtte for sådanne påstande. Er det muligt? Ja; for beviser af denne slags er mangfoldige, og skal ganske enkelt samles og bringes sammen for at blive overvældende i den fordomsfries øjne.

Når først den kløgtige studerende får hold på den guidende tråd så kan han selv finde ud af det. Vi angiver *fakta* og viser kende-tegn: lad den vejfarende følge dem. *Det som her gives er rigeligt tilstrækkeligt for DETTE århundrede.*

I et brev til Voltaire, synes Bailly at det er helt naturligt at sympatierne overfor "Ferneys store gamle ugyldighed" skulle blive tiltrukket af "repræsentanterne for viden og visdom, de Indiske Brahmanere." Han tilføjer derefter en besynderlig påstand. "Men," siger han, "jeres Brahmanere er meget unge i sammenligning med deres gamle undervisere."*

Bailly, som intet vidste om de esoteriske læresætninger, ej heller om Lemurien, troede, ikke desto mindre, uforbeholdent på det tabte Atlantis, og også på flere forhistoriske og civiliserede nationer som var forsvundet uden at efterlade nogen uafviselige spor. Han havde studeret de gamle klassikere og *traditioner* ekstensivt, og han så at kunstarterne og videnskaberne som var kendt af de vi nu kalder de "gamle" ikke var "resultaterne af nogen af *de nu eller endda den gang eksisterende* nationer, ej heller fra Asiens historiske folk." Og, at på trods af Hinduernes lærdom, så var deres uafviselige prioritet af deres races ælde nødt til at blive refereret til om et folk eller en race endnu ældre og mere lærd end endda Brahmanerne selv var.†

Voltaire, den største skeptiker i hans tid, materialisten *par excellence*, delte Bailly's opfattelse. Han mente det ret så *sandsynligt* "at længe før Kinas og Indiens imperier, havde der været kultiverede, lærde, og magtfulde nationer, som en syndflod af barbarere overvandt og således kastede ned i deres primitive tilstand af uvidenhed og vildskab, eller det de kalder tilstanden for ren natur." ("Lettres sur l'Atlantide," p. 15). ‡

* *Lettres sur l'Atlantide.*

† *Histoire de l'Astronomie Ancienne*, p. 25, og flg.

‡ Denne antagelse er kun et halvt-gæt. Der var sådanne "syndfloder af barbarere" i den Femte Race. Med hensyn til den Fjerde, så var det en *bona fide* syndflod af vand som fejede den væk. Hverken Voltaire ej heller Bailly, vidste noget om den Hemmelige Lære fra Østen.

Det som hos Voltaire var den snedige formodning hos et stort intellekt, var hos Bailly "et spørgsmål om historiske sandheder." For "Jeg gør meget ud af gamle traditioner bevaret gennem lange serier af generationer," skrev han. (*Ibid.*) Det var muligt, mente han, at en fremmed nation, efter at have undervist en anden nation, kunne forsvinde på en sådan måde at den ikke ville efterlade nogen spor bag sig. Da han blev spurgt om hvordan det kunne være sket at denne gamle, eller snarere arkaiske nation i det mindste ikke skulle have efterladt nogen erindring i det menneskelige sind, så svarede han at Tiden var en ubarmhertig fortærer af fakta og begivenheder. Men, historien om Fortidige begivenheder gik aldrig helt tabt, for Viismændene i det gamle Egypten havde bevaret den, og "den er bevaret på denne måde andet steds ind til denne dag." "Du ved ikke hvilken var den den bedste og smukkeste generation af mennesker som nogensinde har levet på denne jord," sagde præsterne fra Sais til Solon, ifølge Platon. "Kun en svag sæd fra den, som i (Grækere) er efterkommer af,* er alt som er tilbage." "Deres bøger, " tilføjede de," bevarede optegnelserne om en stor nation, som efter at være fremstået fra Atlanterhavet indvaderede Europa og Asien (*Timæus*). Grækerne var kun formindskede og svage levn fra denne en gang herlige nation. . . ."†

Hvad var det for en nation? Den hemmelige doktrin lærer at de var den sidste, syvende under-race til Atlantiderne, allerede opslugt i en af de tidlige under-racer til den Aryanske stamme, en som gradvist havde spredt sig over Europa's kontinent og øer, lige så snart som de var begyndt at træde frem fra havene. Nedstigende fra Asiens højslette, hvor de to Racer havde søgt tilflugt i dagene for Atlantis's kval, så havde den langsomt slået sig ned og koloniseret de nyligt fremkomne lande. Den immigrerede under-race havde hurtigt forøget og mangfoldiggjort sig på den jomfruelige jord; og havde delt sig i mange familier, som på deres side delte sig i nationer. Egypten og Grækenland, Fønikerne, og de Nordlige stammer, var således udgået fra denne ene under-race. Tusinder af år senere, begyndte andre racer — levnene fra Atlantiderne — "gule og røde, brune og sorte," at invadere det nye kontinent. Der var krige hvor i de nyankomne blev slået; og de flygtede, nogle til Afrika, andre til fjerne lande. Nogle af disse lande blev — på grund af geologiske rystelser — i tidens løb øer. Således påtvunget at blive

* Med henblik på en fuld diskussion af relationerne mellem de gamle Grækere og Romere, og de Atlantiske kolonister, sml. med "Five Years of Theosophy."

† Historien om Atlantis og alle traditionerne om den blev, som alle ved det, fortalt af Platon i hans "*Timæus og Critias*." Platon, havde den som barn, fra hans bedstefader Critias, i halvfems årene, som i hans ungdom var blevet fortalt den af Solon, hans faders Dropidas' ven — Solon, en af de Syv Græske Viismænd. Vi mener, at ingen mere pålidelig kilde kan findes.

adskilt fra kontinenterne, da var resultatet at de underudviklede stammer og familier fra den Atlantiske stamme gradvist faldt ned i en endnu mere ussel og vild tilstand.

Mødtes Spanierne i Cibola ekspeditionerne ikke *med* vilde HVIDE ledere; og er ikke tilstedeværelsen af Afrikanske negroide typer i Europa i for-historiske tider nu blevet fastslået? Det er denne tilstedeværelse af en type associeret med den negroide, og også med den Mongolske, som er antropologiens anstødsten. Individet som levede i en uberegnelig fjern periode ved La Naulette, i Belgien (*Se Dr. Carter Blake's paper "On the Naudette Jaw," Anthropol. Review, Sept., 1867*), er et eksempel. "Hulerne på Lesse's bredder, i det Syd-Østlige Belgien," siger denne Antropolog, "tilvejebringer bevis på det, som måske, er det laveste menneske, som vist ved Naulette kæben. Sådant et menneske, havde imidlertid amuletter af sten, perforeret med henblik på ornamentik; disse er lavet af sandsten nu fundet i Gironde bækkenet."

Således var det Belgiske menneske ekstremt gammelt. Det menneske som var forud for den store oversvømmelse af vand — som dækkede de Belgiske højsletter med aflejringer af *lehm* eller højlands grus 30 meter over flodernes nuværende niveau — må have kombineret karaktertrækkene fra Turanerne og negroiden. Canstadt, eller La Naulette, mennesket, kan have været sort, og havde ikke noget at gøre med den Aryanske type hvis efterladenskaber er samtidige med de fra hule bjørnen ved Engis. Beboerne fra de Aquitainske knogle-huler tilhører en langt senere periode i historien, og kan ikke være så gamle som de førstnævnte.

Hvis påstanden protesteres imod med begrundelsen at Videnskaben ikke benægter tilstedeværelsen af mennesket på jorden med en enorm ælde, selv om denne ælde ikke kan bestemmes, fordi tilstedeværelsen er betinget af de geologiske perioders længde, hvis tidsaldre ikke er fastslået; så argumenteres at Videnskabsfolkene beslutsomt protesterer imod påstanden om at mennesket gik forud for dyrene, for eksempel; eller at civilisationen daterer sig fra den tidligste Eocæne periode, eller, yderligere, at der nogensinde har eksisteret giganter, tre-øjjet og fire-armet og fir-benede mennesker, androgyne, osv., så spørges de som protesterer på deres side, "Hvordan kan i vide det? Hvilket bevis har i ud over jeres personlige hypoteser, hvor hver af dem kan væltes når som helst af nye opdagelser?" Og disse fremtidige opdagelser vil med sikkerhed bevise, at uanset hvad denne tidlige type af mennesket kendt af Atropologerne var af udseende, så var han ikke nogen henseender *abeagtig*. Canstadt mennesket, Engis mennesket besad ligeligt essentielt menneskelige attributter. (*Se de Quatrefages and Hamy. "Crânes des Races Humaines."*) Mennesker har ledt efter the missing link i den forkerte ende af kæden; og Neander dals mennesket er for længst blevet henvist til "glemslen for alle forhastede brølere" (*Ibid.*). Disraeli inddelte mennesket i abers og engles

associerede. Grunde gives i teksten til fordel for en "engle teori," — sådan som Kristne ville sige — som er mindst lige så anvendelig på nogle racer af mennesker. I alle tilfælde så er det sådan, hvis mennesket kun eksisterede siden den Miocæne periode, selv da, kunne menneskeheden som et hele ikke være sammensat af usle vilde fra den Palæolitiske tidsalder, sådan som de nu repræsenteres af Videnskabsfolkene. Alt de siger er kun arbitrært spekulativt gætte-værk, opfundet af dem for at svare på og tilpasse det med deres egne fantasifulde teorier.

Vi taler om begivenheder hundreder af tusinder år gamle, nej, endda millioner — hvis mennesket daterer sig fra de geologiske perioder* — ikke en af disse begivenheder som skete under de få tusinde år af for-historisk margen tilladt af den frygtsomme og altid-forsigtige historie. Alligevel er der mennesker indenfor videskab som næsten følger vores måde at tænke på. Fra den brave tilståelse af Abbè Brousse de Bourbourg, som siger at: — "Traditionerne, hvis spor gentager sig i Mexico, i Centralamerika, i Peru, og i Bolivia, vækker ideen om at mennesket eksisterede i disse forskellige lande ved tiden for Andesbjergenes gigantiske landhævning, og at han har bevaret minder om det" — ned til de seneste palæolitiske og antropologer, går størstedelen af videnskabsfolkene, ind for nøjagtig en sådan ælde. *Apropos* om Peru, har noget tilfredsstillende forsøg være gjort for at bestemme de etnologiske tilhørsforhold og karakteristika for racen som rejste disse *Kyklopiske* bygninger, hvis ruiner viser levn fra en stor civilisation? Ved Cuelap, findes for eksempel sådan nogen, bestående "af en væg med bearbejdede sten, 3.600 fod lange, 560 brede, og 150 fod høje, udgørende en solid masse med et højdepunkt. På denne masse var en anden, 600 fod lang, 500 bred, og 150 fod høj, skabende et aggregat på 300 fod. I den var rum og celler." (*Sml. med*, mængden af beviser samlet af Donnelly for at bevise den *Peruvianske koloni* var en forgrening af Atlantiderne.) En meget tankevækkende sandhed er den *opsigtsvækkende lighed mellem arkitekturen for disse kolossale bygninger og den for arkaiske Europæiske nationer*. Hr. Fergusson betragter analogierne mellem ruinerne fra "Inka" civilisationen og Pelasgianernes *Kyklopiske* efterladenskaber i Italien og Grækenland som "det mest bemærkelsesværdige" sammentræf "i historien for arkitektur." "Det er svært at modstå konklusionen at der kan være en relation mellem dem." "Relationen" forklares ganske simpelt ved udledningen af stammerne,

* Hæckel's "Menneske-abe" fra den *Miocæne* periode er fantasien om en monoman, som de Quatrefages (se hans "*Human Species*," pp. 105-113) klogt har skaffet af vejen. Det er ikke klart hvorfor verdenen skulle godtage lærde værker fra en psykofobisk materialist, (hvor godtagelsen af teorien nødvendiggør en godtagelse *baseret på tro* på forskellige dyr ukendt af Videnskaben eller Naturen — lige som Sozuraen, for eksempel, den padde som aldrig har eksisteret nogen steder udenfor Hæckel's forestillingsevne), mere end oldtidens traditioner.

som konstruerede disse bygningsværker, fra et fælles center i et Atlanterhavs kontinent. Godtagelsen af det sidstnævnte kan kun alene assistere os med hensyn til at tilnærme os en løsning på dette og lignende problemer i næsten enhver gren indenfor moderne videnskab.

Dr. Lartet, som behandler emnet, afgør spørgsmålet ved at erklære at:— "Sandheden, som så længe er blevet modgået, om menneskets sam-eksistens med de store uddøde arter (*Elephas primigenius*, *Rhinoceros tichorhinus*, *Hyaena spelæa*, *Ursus spelæus*, osv., osv.), fremstår for mig som fremover at være uangribelig og tydeligt overvundet af videnskaben." ("*Cavernes de Périgord*," p. 35.)

Det vises andet steds at det også er de Quatrefages' opfattelse. "Mennesket har med al sandsynlighed set Miocæne tider* og som konsekvens heraf hele den Pliocæne epoke," siger han, og der er grunde for at mene at "hans spor vil findes endnu længere tilbage, . . ." tilføjer han ("*The Human Species*," p. 152.)

Egypten er langt ældre end Europa sådan som det nu spores på kortet. Atlantisk-Aryanske stammer begyndte at slå sig ned på det, da endda de Britiske Øer† og Frankrig ikke eksisterede. Det er velkendt at "det Egyptiske Hav's landtange," eller Deltaet i lavere Egypten, meget gradvist blev et fast land, og fulgte Abyssiniens højsletter; ulig de sidstnævnte, som opsteg pludseligt, forholdsvis betragtet, så blev det dannet meget langsomt, gennem lange tidsaldre, ved successive lag af hav slim og mudder, årligt aflejret af jorden bragt ned af en stor flod, den nuværende Nilen. Alligevel har Deltaet som et lige så fast og frugtbart land, været beboet i mere end 100.000 år. Senere ankom stammer, med endnu mere Aryansk blod i sig end deres forgængere, fra Østen, og *erobrede* det fra et folk hvis egentlige navn er tabt for eftertiden, undtagen i Hemmelige værker. Det er denne naturlige barriere af slim, som langsomt og sikkert opslugede enhver båd som kom nær disse ugæstfrie kyster, det vil sige, ind til indenfor nogle få tusinde år F. Kr., det bedste værn hos de senere Egyptere, som havde lykkedes med at nå det gennem Arabien, Abyssinien, og Nubien, anført af Manu Vina i Visvamitra's tid. (*Se i "Isis Unveiled*," vol. I, p. 627, hvad Kulluka Bhatta siger.)

Så tydelig bliver mennesket ælde hver dag at selv Kirken forbereder en *ærefuld* overgivelse og tilbagetog. Den lærde Abbé Fabre, professor ved Sorbonne, har kategorisk erklæret

* Den opfindsomme forfatter til "Atlantis, the Ante-diluvian World," udtrykker i forbindelse med diskussion af oprindelsen til forskellige Græske og Romerske institutioner, hans overbevisning om at "*rødderne til nutidens institutioner rækker tilbage til den Miocæne Tidsalder*." Ja, som allerede påstået, og længere endnu.

† Sådan som vi imidlertid kender den. For Geologien beviser ikke kun at de Britiske øer har været *ned sunket fire gange og gen-eleveret*, men at stræderne mellem dem og Europa var tørt land i en tidligere fjern epoke.

at forhistorisk palæontologi og arkæologi, uden skade på Skrifterne, kan opdage spor i de tertiære aflejringer . . . af det *før-adamiske* menneske lige så meget de vil. "Siden den ser bort fra al skabelse *før den sidste syndflod* undtagen en, (den som frembragte gletsjer aflejring, ifølge Abbeden), så efterlader Bibelsk åbenbaring os frie til at godtage eksistensen af mennesket i den grå gletsjer aflejring, i Pliocæne, og endda Eocæne strata. På den anden side, *er ikke alle* geologerne imidlertid *enige med hensyn til de mennesker som beboede kloden i disse primitive tidsaldre som vores forfædre*.*

Den dag hvor Kirken vil finde ud af at dens eneste frelse ligger i den *okkulte* fortolkning af Biblen, er måske ikke så langt væk som nogen forestiller sig. Mangt en abbed og gejstlig er allerede blevet glødende Kabalister, og lige så mange fremstår i den offentlige arena, brydende lancer med Teosoffer og Okkultister til støtte for den metafysiske fortolkning af Biblen. Men de begynder, uheldigvis for dem selv, fra den forkerte ende. De rådes til, før de begynder at spekulere over det *metafysiske* i deres Skrifter, at studere og mestre det som relaterer til det rent *fysiske* — *f.eks.*, dets geologiske og etnologiske hints. Fordi sådanne hentydninger til Jordens og Menneskets Syvfoldige konstitution, til de syv Runder og Racer, findes i overflod i det Nye og også i det Gamle Testamente, og er lige så synlige som solen i himlene for ham som læser begge symbolsk. Hvad gælder lovene i kapitel xxiii., v. 15, i *Tredie Mosebog* for? Hvad er den fornuftige filosofi for alle sådanne syvfoldige ofringer og symbolske udregninger som: "i skal tælle . . . fra morgenen efter Sabbatten . . . at i bragte neget fra bølge ofringen; *syv Sabbatter skal fuldendes*" (15), "Og i skal ofre med brød syv lam uden fejl" (18) osv., osv. Vi vil, uden tvivl, blive modsagt, når vi siger at alle disse "bølge" og "freds" ofringer skete til minde om de Syv "Sabbatter" i mysterierne, de Sabbatter som er de syv pralayaer, mellem syv manvantaraer, eller det vi kalder *Runder* — for "Sabbat" *er* et elastisk ord, som betyder en Hvileperiode uanset af hvilken natur, som forklaret andet steds (Del II, "*Sektioner om Syvfoldigheden*."). Og hvis det ikke er tilstrækkeligt afgørende, så kan vi vende os til verset som følger (16), og som tilføjer, "selv ind til morgenen efter den syvende Sabbat skal i tælle halvtreds dage (ni-og-fyrre, 7 x 7, stadier af aktivitet, og ni-og-fyrre stadier *af hvile*, på kædens syv kloder, og derefter

* "*Les origines de la terre et de l'homme*," p. 454. Til dette udtrykker, Professor N. Joly, of Toulouse, som citerer Abbeden i hans "*Man before Metals*," håbet at M. Fabre vil tillade ham "at være uenig med ham i hans sidste synspunkt," p. 186. Det gør Okkultisterne også; for selv om de hævder en stor forskel i de fem hidtil udviklede racers fysiologi og ydre udseende, så påstår de stadigvæk at de nuværende menneskearter er nedsteget fra den samme oprindelige stamme, evolveret fra de "guddommelige mennesker" — vores fælles forfædre og skabere.

kommer Sabbattens *hvile*, den *halvtredsindstyvende*); hvorefter "i skal ofre *et nyt kød offer* til Herren," *dvs.*, i skal udføre et offer af jeres kød eller "klæder af skind," og, ved at afhænde jeres legemer, skal I være forblive rene ånder. Denne ofrings lov, degraderet og materialiseret med tidsaldrene, var en institution som daterede fra de tidligste Atlantider; den kom til Hebræerne *viâ* "Kaldæerne," som var de "Viise mennesker" fra en *kaste*, ikke fra en nation, et samfund af store adepter ankommet fra deres "Slangehuller," og som havde slået sig ned i Babylon tidsaldre forinden. Og hvis denne fortolkning fra *Tredie Mosebog* (fyldt med Manuens skamferede love) betragtes for langt-ude, så se på *Johannes Åbenbaringen*. Uanset hvilken fortolkning profane mystikere måtte give det berømte Kapitel xvii., med dets gåde om kvinden i purpur og skarlagensrød; uanset om Protestanter nikker af Romerske Katolikker, når der læses "MYSTERIE, BABYLON DEN STORE, MODEREN TIL SKØGER OG AFSKYLIGHEDER FRA JORDEN," eller Romerske Katolikker stirrer på Protestanterne, så erklærer Okkultisterne i deres upartiskhed, at disse ord fra begyndelsen har været tillagt, *til alle og enhver eksoterisk* Kristenhed, til det som var den "ceremonielle magi" fra gammel tid, med dens frygtelige virkninger, og er nu den harmløse (fordi den er forvrænget) farce for rituel tilbedelse. Kvindens "mysterie" og bæstets, er symbolerne på sjæle-dræbende Kristenhed og på OVERTRO. "Bæstet som var, og ikke er, og alligevel er." "Og her er Sindet som har visdom. De syv hoveder er syv bjerge (syv kontinenter og syv racer) hvor på kvinden sidder," symbolet på al eksoteriske, barbariske, afgudsdyrkende trosretninger som har dækket dette symbol "med helgenernes blod og martyrernes blod" som protesterede og stadig protesterer. Og der er *syv Konger* (syv racer); fem er faldet (vores femte race inkluderet), og en er (den femte fortsætter), og den anden (den *sjette*, og den *syvende* race) mangler at komme. . . . Og når han (race "Kongen") kommer, så må han fortsætte et kort stykke tid" (v. 10). Der er mange sådanne Apokalyptiske hentydninger, men den studerende er nødt til at finde ud af dem for sig selv. Disse fem Konger blev nævnt tidligere.

Hvis Biblen kombineres med arkæologien og geologien for at vise at menneskelig civilisation er passeret gennem tre mere eller mindre adskilte stadier, i det mindste i Europa; og hvis mennesket, både i Amerika og Europa, og lige så meget som i Asien, daterer sig fra geologiske epoker — hvorfor skulle den Hemmelige Læres doktriner så ikke tages i betragtning? Er det også mere filosofisk eller logisk og videnskabeligt, sammen med Hr. Albert Guandry, at *ikke at tro på* det Miocæne menneske, mens man tror at de berømte Thenay flintredskaber* "blev udskåret af *Dryopithecus aben*"; eller, hos Okkultisterne, at anthropo-

* "The flintredskaberne fra Thenay bærer umiskendelige spor af arbejde fra menneskehænder." (*G. de Mortillet, "Promenades au Musée de St. Germain," p. 76.*)

morphus aben kom tidsaldre senere end mennesket? For hvis det først indrømmes, og endda videnskabeligt påvises, at "der i den midterste af den Miocæne periode ikke var en enkelt art af pattedyr identisk med de nu intakte arter" (Albert Gaudry "*Les Enchainements du monde animal dans les temps géologiques*" p. 240); og dette menneske var den gang lige som han er nu; kun højere, og mere atletisk end vi er,* — hvor er vanskeligheden så? At de næppe kunne være efterkommere af aber, som ikke selv spores før den Miocæne epoke,† er, på den anden side, bevidnet af mange eminente naturalister.

"Således finder vi, i den kvartære tidsaldre, i vildmanden som var nødt til at kæmpe imod mammutten med stenvåben, alle disse kraniologiske typer der generelt betragtes som tegnet på stor intellektuel udvikling" (*de Quatrefages*, "*The Human Species*", p. 312.)

Med mindre mennesket spontant fremstod, begavet med hele hans intellekt og visdom, fra hans hjerneløse catarrhine forfader, så kunne han ikke have erhvervet sig sådan en hjerne med den Miocæne periodes begrænsninger, hvis vi skal tro på den lærde Abbé Bourgeois (*Se nedenfor*, fodnote†).

Med hensyn til forholdet med giganterne, selv om det højeste menneske hidtil fundet i Europa blandt fossiler er "Mentone mennesket" (6 fod 8 tommer), så kan andre atter blive udgravet. Nilsson, citeret af Lubbock, siger at "i en grav fra den neolitiske tidsalder . . . blev et skelet af ekstraordinær størrelse fundet i 1807," og at det blev tillagt en konge fra Skotland, Albus McGaldus.

Og hvis vi i vores egen tid lejlighedsvis finder mennesker og kvinder fra 7 fod til endda 9 fod og 11 fod, så beviser det kun — ved loven om atavisme, eller genfremtræden af nedarvet karaktertræk — at der var en tid hvor 9 fod og 10 fod var gennemsnitshøjden for menneskeheden, selv i vores seneste Indo-Europæiske race.

Men da emnet blev tilstrækkeligt behandlet andet steds, så kan vi gå videre til Lemurianerne og Atlantiderne, og se hvad de gamle Grækere vidste om disse tidlige racer og hvad de moderne ved nu.

Den store nation nævnt af de Egyptiske præster, hvor fra Grækernes forfædre fra Troja's tidsaldre nedstammede, og som, hævdet, var blevet ødelagt af den Atlantiske race, var den gang, som vi kan se, med sikkerhed ikke en race af Palæolitiske *vildmænd*. Ikke desto mindre, synes ingen allerede i Platon's dage, med undtagelse af præster og Indviede,

* Omtalende om rensdyr jægere fra Périgord, siger Joly om dem at "de var af *stor højde*, atletiske, med et stærkt bygget skelet . . ." osv. ("*Man before Metals*," p. 353).

† "Ved kysterne af Beauce's sø, levede" siger Abbé Bourgeois, "mennesket i midten af en fauna som fuldstændig forsvandt (*Aceratherium*, *Tapir*, *Mastodon*). *Med de strømmende sande fra Orléanais kom anthropomorphous aben* (*pliopithecus antiquus*); derfor senere end mennesket." (*Se Comptes Rendus fra the "Prehistoric Congress" fra 1867 i Paris.*)

at have bevaret nogen tydelig erindring om de foregående racer. De tidligste Egyptere var blevet adskilt fra de seneste Atlantider i tidsaldre efter tidsaldre; de var selv efterkommere fra en *fremmed* race, og havde slået sig ned i Egypten nogle 400.000 år tidligere,* men deres Indviede havde bevaret *alle optegnelserne*. Endda så sent som Herodots tid, havde de stadigvæk statuer af 341 konger, som havde hersket over deres lille Atlantisk-Aryanske Under-race, i deres besiddelse (*Se om de sidstnævnte "Esoteric Buddhism,"* p. 66, Fifth Edition.) Hvis man tillader kun tyve år som et gennemsnitstal for hver Konges regeringstid, så er det Egyptiske Imperiums længde nødt til at blive skubbet tilbage med omkring 17.000 år fra Herodots tid.

Bunsen tillod den store Pyramide en ælde på 20.000 år. Mere moderne arkæologer vil ikke give den mere end 5.000 år, eller højst 6.000 år; og tillader generøst Teben med dens hundrede porte, 7.000 år fra tiden for dens grundlæggelse. Og alligevel er der optegnelser som viser Egyptiske præster — Indviede — rejse til den Nord-Vestlige retning, *over land*, *viâ* det som senere blev Gibraltar Strædet; drejende mod Nord og rejsende gennem fremtidige Fønikiske beboelser i det Sydlige Gaul; derefter endnu længere Nord på, ind til de nåede Carnac (Morbihan) så vendte de sig Vest på igen og ankom, *endnu rejsende over land*, til det Nord-Vestlige forbjerg på det Nye Kontinent. †

Hvad var formålet med deres lange rejse? Og hvor langt tilbage skal vi placere datoen for sådanne besøg? De arkaiske optegnelser viser de Indviede fra den Anden Under-race i den Aryanske familie bevæge sig fra et land til det andet med henblik på tilsyn med bygningen af *bautasten* og stendysser, af kolossale Zodiakker i sten, og steder med mausoleer med henblik på at tjene som beholder for fremtidige generationers aske. Hvornår var det? Sandheden om deres krydsning fra Frankrig til Storbritannien *over land* kan give en ide om datoen for hvornår sådan en rejse kunne være udført på *terrâ firmâ*.

* "Ved sonderinger i stensjorden i Nildalen blev to brændte mursten opdaget, en ved en dybde på 20, og den anden på 25 yard. Hvis vi estimerer tykkelsen af den årlige aflejring dannet af floden på 8 tommer per århundrede (mere omhyggelige udregninger har vist ikke mere end fra tre til fem per århundrede), så må vi tillægge den første af disse mursten 12.000 år, og den anden 14.000 år. Ved hjælp af analoge udregninger, antager Burmeister 72.000 år er forløbet siden den første fremkomst af mennesket på Egyptisk jord, og Draper tillægger det Europæiske menneske, som bevidnede den sidste istid, en ælde på mere end 250.000 år." ("*Man before Metals*," p. 183.) Egyptiske Zodiakker viser mere end 75.000 år med observation! (*Se længere fremme*.) Bemærk også nøje at Burmeister kun taler om Delta befolkningen.

† Eller på det som nu er de Britiske Øer, som endnu ikke var afkoblet fra hovedkontinentet i disse tider. "Den gamle beboer i Picardiet kunne passere ind i Storbritannien uden at krydse Kanalen. De Britiske Øer blev forenet til Gaul ved en odde som siden er nedsunken." ("*Man before Metals*," p. 184.)

Det var —

"Da Østersøen og Nordsøen var 400 fod højere end de er nu; da Somme dalen ikke var udhulet til den dybde den nu har fået; da Sicilien var forenet med Afrika, Barbary til Spanien." da "Kartago, Egyptens Pyramider, Uxmal og Plaenqué paladserne ikke eksisterede, og de dristige navigatører fra Tyre og Sidon, som på en senere dato ville foretage deres farefulde rejser langs Afrikas kyster, ikke var født endnu. Det vi med *sikkerhed* ved *er at det Europæiske menneske var samtidig med* de uddøde arter fra den kvartære epoke at han var vidne til Alpernes landhævning* og udvidelsen af gletscherne, med andre ord levede han tusinder af år før de fjerneste *historiske* traditioners daggry Det er endda muligt at mennesket var samtidig med uddøde pattedyr fra arter endnu ældre fra *Elephas meridionalis* i St. Prest sandene . . . og *Elephas antiquus*, formodet at være før *elephas primigenius*, fordi deres knogler blev fundet sammen med udhuggede flintredskaber i flere Engelske huler, associeret med de fra *Rhinoceros hemitæchus* og endda fra *Machairodus latidens*, som er af en endnu tidligere dato M. E. Lartet er af den opfattelse at der ikke rigtig er noget umuligt i at mennesket eksisterede så tidligt som den Tertiære periode."†

Hvis "der ikke er noget umuligt" videnskabeligt i ideen, og det kan godtages at mennesket levede allerede så tidligt som den Tertiære periode, så er det lige så godt at minde læseren om at Hr. Croll placerer begyndelsen af denne periode 2.500.000 år tilbage (Se Croll's "*Climate and Time*"); men der var en gang hvor han fastlagde det til 15.000.000 år.

Og hvis alt dette kan siges om det *Europæiske menneske*, hvor stor er ælden for det Lemuro-Atlantiske og det Atlantisk-Aryanske menneske? Enhver uddannet person som følger Videnskabens fremskridt, ved hvordan alle levn af mennesket fra den Tertiære periode modtages. De bagvaskelser, der blev hældt ned over Desnoyers i 1863, da han gjorde Institut of France bekendt med, som han havde gjort en opdagelse "i de uforstyrrede pliocæne sande i St. Prest nær Chartres, med bevis for sameksistens mellem mennesker og *Elephas meridionalis*" – svarer til lejligheden. Den senere opdagelse (i 1867) af Abbé Bourgeois, af at mennesket levede i den Miocæne epoke, og modtagelsen det blev givet ved den Præ-historiske Kon-

* Han var også vidne til og huskede det, da "den endelige forsvinden af Atlantis's største kontinent var en begivenhed sammenfaldende med Alpernes landhævning," skriver en mester (Se *Esoteric Buddhism* p. 70). *Pari passu*, da en del af det tørre land på vores hemisfære forsvandt, fremkom noget land fra det nye kontinent fra havene. Det er på denne kolossale kataklysm, som varede i en periode på 150.000 år, at traditionerne for alle "Syndfloder" er bygget, hvor Jøderne bygger deres version på en begivenhed som fandt sted senere i "Poseidonis."

† The Antiquity of the Human Race i "Men before Metals," af M. Joly, Professor ved the Science Faculty of Toulouse, p. 184.

gres afholdt i Bruxelles i 1872, beviser at Videnskabens gennemsnits menneske aldrig vil se *andet end det han ønsker at se*.*

Den moderne arkæolog, som dog *ad infinitum* spekulerer på stendysser og deres byggere, ved, rent faktisk, intet om dem eller deres oprindelse. Alligevel, er disse sære, og ofte kolossale monumenter af ufærdige sten — som generelt består af fire eller syv gigantiske blokke placeret sammen — strøet ud over Asien, Europa, Amerika, og Afrika, i grupper eller rækker. Sten af enorm størrelse findes placeret horisontalt og på forskellig vis på to, tre, fire, og som i Poitou, på seks eller syv blokke. Folk kalder dem "djævle altre," druide sten, og gigant grave. Stenene fra Carnac i Morbihan, Bretagne — næsten en mil i længden og i antallet 11.000 arrangeret i elleve rækker — er tvillingsøstre til de ved Stonehenge. Den Koniske *bautasten* fra Loch-Maria-ker i Morbihan, måler tyve yard i længden og næsten to yard på tværs. Bautastenen fra Champ Dolent (nær St. Malo) rejser sig tredive fod over jorden, og er femten fod i dybden nedenunder. Sådanne stendysser og forhistoriske monumenter stødes på ved næsten enhver breddegrad. De findes i Middelhavs området; i Danmark (blandt de lokale *gravhøje* fra syv-og-tyve til fem-og-tredive fod i højden); på Shetland, og i Sverige, hvor de kaldes *ganggriften* (eller grave med korridorer); i Tyskland, hvor de er kendt som gigant grave (Hünengräben); i Spanien (se stendysser fra *Antiguera* nær Malaga), og Afrika; i Palæstina og Algeriet; i Sardinien (se *Nuraghi* og *Sepulture dei giganti*, eller grave af giganter); i Malabar, i Indien, hvor de kaldes grave af *Daityaer* (giganter) og af *Rákhsaer*, Lanka's menneske-dæmoner; i Rusland og Sibirien, hvor de kendes om *Koorgan*; i Peru og Bolivia, hvor de er navngivet *chulpas* eller gravsteder, osv., osv., osv.

Der er intet land hvor de mangler. Hvem byggede dem? Hvorfor er de alle forbundet med Slanger og Drager, med Alligatorer og Krokodiller? Fordi at levn fra det "palæolitiske menneske" blev menes det, fundet i nogle af dem, og fordi kroppe af senere racer blev opdaget i begravelses høje i Amerika med de sædvanlige remedier af knogle halskæde, våben, sten og kobber urner, osv., så erklæres de for gamle *grave*. Men de to berømte høje — en i Mississippi dalen og den anden i Ohio — kendte respektivt som "Alligator Højen" og "den Store Slange

* Den videnskabelige "jury" var som sædvanlig uenig; mens de Quatrefages, de Martillet, Worsæ, Engelhardt, Waldemar, Schmidt, Capelini, Hamy, og Cartailhac, så spor af menneskeligt håndværk i flintredskaberne, så afviste Steenstrup, Virchow og Desor at gøre det. Majoriteten er endnu for Bourgeois, hvis vi ser bort fra nogle Engelske Videnskabsfolk.

Høj," var med sikkerhed aldrig lavet med henblik på grave* (*Se nedenfor*). Alligevel fortælles man autoritativt at Højene, og Høj eller Stendysse Byggerne, alle er "Pelagiske" i Europa, tidligere end Inkaerne, i Amerika, alligevel "ikke fra ekstremt fjerne tider." De er *ikke* bygget af "en race af Stendysse Byggere," som *aldrig eksisterede* (opfattelse fra De Mortillet, Bastian, og Westropp) undtagen i den tidligere arkæologiske fantasi. Til sidst godtages Virchow's opfattelse om gigant grave i Tyskland nu som et aksiom: — "Gravene alene er gigantiske, og ikke knoglerne de indeholder" — siger den Tyske biolog; og arkæologien er blot nødt til at bøje sig og tilslutte sig beslutningen. †

At ingen gigantiske skeletter hidtil er blevet fundet i "gravene" er alligevel ikke nogen grund til at sige at der aldrig var efterladenskaber af giganter i dem. *Kremering var universel* ind til en forholdsvis nylig periode — for nogle 80, eller 100.000 år siden. De virkelige giganter, blev næsten alle sammen druknet med Atlantis. Ikke desto mindre, taler klassikerne, som vist andet steds, ofte om gigant skeletter endnu udgravet i deres tid. Ud over dette, kan menneskelige fossiler tælles på en finger, ind til nu. Intet endnu fundet skelet er ældre end mellem 50, eller 60.000 år, ‡ og menneskets højde blev reduceret fra 15 til 10 eller 12 fod, lige siden den tredje under-race fra den Aryanske stamme, hvis under-race — født og udviklet i Europa og Lilleasien under nye klimaer og omstændigheder — var blevet Europæisk. Siden den gang, er den som sagt støt blevet formindsket. Det er derfor mere sandt at sige, at alene gravene er arkaiske, og ikke nødvendigvis kroppene af mennesker lejlighedsvis fundet i dem; og at disse grave, siden de er gigantiske, må have indeholdt giganter, § eller snarere asken fra generationer af giganter.

* Vi tager den følgende beskrivelse fra et videnskabeligt værk. "Det første af disse dyr (alligatoren) designet med betydelig dygtighed, er intet mindre end 250 fod lang. . . . Det indre er formet af en hob af sten, hvor over formen er blevet formet i fin stift ler. Den store slange er repræsenteret med en åben mund, i færd med at sluge et æg hvis diameter er 100 fod på det tykkeste sted; dyrets krop er bugtet i yndefulde kurver og halen er rullet sammen til en spiral. Hele længden for dyret er 1.100 fod. Dette værk er unikt . . . og der er intet på det gamle kontinent som tilbyder nogen analogi til det." Undtagen imidlertid dets symbolik, som Slangen — Tidens cyklus — slugende Kosmos, ægget.

† Det kan måske være bedre, med hensyn til FAKTA hvis vi havde flere *Specialister* indenfor Videnskab og færre "autoriteter" med hensyn til universelle spørgsmål. Man hørte aldrig at Humboldt gav autoritative og endelige beslutninger med hensyn til *polyp* sagen, eller en udvæksts natur.

‡ 57.000 år er dateringen tillagt af Dr. Dowler til efterladenskaberne for menneskeskelettet fundet begravet under de fire gamle skove ved New Orleans på Mississippi flodens bredder.

§ Murray siger om Middelhavs barbarerne at de undrede sig over *Atlantidernes* dygtighed. "Deres fysiske styrke var ekstraordinær (vær især viden til deres kyklopiske bygninger), jorden rystede nogle gange ved deres tråd. Uanset hvad de gjorde, skete det hurtigt. . . . De var *viise* og kommunikerede deres visdom til mennesker" (*Mythology* p. 4).

Ej heller havde alle sådanne kyklopiske strukturer til hensigt at være mausoleer. Det er de såkaldte Druidiske efterladenskaber, så som Carnac i Bretagne og Stonehenge i Storbritannien, at de rejsende Indviede som hentydet til ovenfor havde at gøre med. Og disse gigantiske monumenter er alle symbolske optegnelser på Verdenshistorien. De er *ikke* Druidiske, men *universelle*. Ej heller byggede Druiderne dem, for de var kun arvinger til den kyklopiske overlevering efterladt til dem af generationer af mægtige byggere og — "magikere," både gode og onde.

Det vil altid være et emne for beklagelse at historien, der *a priori* afviser den reelle eksistens af giganter, har bevaret os så lidt af optegnelserne fra oldtiden om dem. I næsten enhver mytologi — som når alt kommer til alt *er* gammel historie — spiller giganterne alligevel en vigtig rolle. I den gamle Nordiske mytologi, var giganterne, Skrymer og hans brødre, som gudernes sønner kæmpede i mod, magtfaktorer i gudernes og menneskers historier. Den moderne eksegesis, som angiver disse giganter som brødre fra dværge, og reducerer gudernes kampe til historien om den Aryanske races udvikling, vil kun modtage kredit blandt de troende på den Aryanske teori, som den udbredtes af Max Müller. Imødekommende at de Turanske racer var karakteriseret ved dværge (Dwergar), og at denne mørke, rund-hovedede, og dværglignende race blev drevet nordpå af de lys-ansigtede Skandinavere, eller Æsirere, guderne der var lig mennesker, så eksisterer der stadigvæk hverken i historien ej heller noget andet videnskabeligt værk noget som helst antropologisk bevis i tid og rum på eksistensen af en race af giganter. Alligevel kan Schweinfurth bevidne, at der relativt og *de facto* eksisterer sådanne side om side med dværge. *Naym-Nyamerne* fra Afrika er regulære dværge, mens deres nærmeste naboer (mange stammer med forholdsvis lyshudede Afrikanere) er giganter når de konfronteres med Nyam-Nyamerne, og meget høje selv blandt Europæerne, for deres kvinder alle over 6 $\frac{1}{2}$ fod høje. (Se Schweinfurth's seneste værker.)

I Cornwall og i gamle Britannien er traditionerne om disse giganter, på den anden side, i overflod almindelige; de siges at leve endda ned til tiden for Kong Arthur. Alt dette viser at giganterne levede frem til en senere dato blandt Kelterne end blandt de Teutonske folk.

Hvis vi vender os til den Nye Verden, så har vi traditioner om en race af giganter ved Tarija ved Andes østlige skråninger og i Ecuador, som kæmpede mod guder og mennesker. Disse gamle trosopfattelser, som angiver visse lokationer "*Los campos de los gigantes*" — "giganternes område," er altid samtidig med eksistensen af pliocæne pattedyr og forekomsten af højtliggende pliocæne strande. "Alle giganterne er ikke under Bjerget Ossa," og det ville sandelig være fattig antropologi som ville indskrænke traditionerne om giganterne til Græske og Bibelske mytologier. Slavonske lande, Russiske især, vrimler med legender om *bogaterey* (mægtige giganter)

fra gammel tid; og deres folkløse, hvoraf det meste har tjent som grundlaget for nationale historier, deres ældste sange, og deres mest arkaiske traditioner, taler om giganter fra gammel tid. Vi kan således med sikkerhed afvise den moderne teori som kun vil gøre Titanerne til symboler der repræsenterer cosmiske kræfter. De var virkelige levende mennesker, uanset de var tyve eller kun tolv fod høje. Selv de Homeriske helte, som, selvfølgelig, tilhørte til en langt mere nylig periode i historien af racer, fremstår at have håndteret våben med en størrelse og vægt ovenfor styrken hos de stærkeste mennesker i moderne tider.

"Ikke to gange ti mennesker kunne løfte den mægtige masse,
Sådanne mennesker som lever i disse degenererede dage."

Hvis de fossile fodaftryk fra Carson, Indiana, U.S.A., er menneskelige, så indikerer de gigantiske mennesker. Om deres ægthed kan der ikke være nogen tvivl. Det er at beklage at de moderne og *videnskabelige* beviser for gigantiske mennesker skal hvile på fodaftryk alene. Om og om igen, er skeletterne af hypotetiske giganter blevet identificeret med de fra elefanter og mastodonter. Men alle sådanne bommerter før geologiens dage, og selv rejseskildringerne fra Sir John Mandeville, der siger at *han så giganter 56 fod høje*, i Indien, viser kun at troen på eksistensen af giganter aldrig, på noget tidspunkt, døde ud i menneskets tanker.

Det som vides og godtages er, at mange racer af gigantiske mennesker har eksisteret og efterladt tydelige spor. I journalen fra the Anthropological Institute (Vol. 1871, art. af Dr. C. Carter Blake) vises en sådan race at have eksisteret ved Palmyra og muligvis Midian, som udviste kranie former helt forskellige fra Jødernes. Det er ikke umuligt at en anden sådan race eksisterede i Samaria, og at det mysteriøse folk som byggede stencirklerne i Galilæa, udhuggede neolitiske flintredskaber i Jordan dalen og opbevarede et gammelt Semitisk sprog helt forskelligt fra de firkantede Hebraiske tegn — var af en meget stor statur. De Engelske oversættelser af Biblen kan aldrig blive stolet på, selv i deres moderne *reviderede* udgaver. De fortæller os om *Nefilim* og oversætter ordet som "giganter," og tilføjer yderligere at de var "behårede" mennesker, sandsynligvis store og mægtige prototyper på de senere satyrer så elegant beskrevet af den patristiske fantasi; nogle af Kirkefædrene forsikrer deres beundrere og tilhængere om at de selv havde set disse "Satyrer" — nogle i live, andre lagret og konserveret. Ordet "giganter" der en gang blev antaget som synonym med *Nefilim*, har kommentatorerne siden identificeret med Anak's sønner. Fribyttere som indtog det Forjættede Land, fandt en før-eksisterende befolkning der langt overgik deres egen statur, og kaldte den en race af giganter. Men racerne af virkelig gigantiske mennesker var forsvundet tidsaldre før Moses's fødsel. Dette høje folk eksisterede i Kana'an, og

endda i Bashan, og kan have haft repræsentanter i Nabatheanerne fra Midjan. De var af langt større statur end de underdimensionerede Jøder. For fire tusinde år siden adskilte deres kranie struktur og store statur dem fra Heber's børn. For fyrre tusinde år siden kan deres forfædre have været af en endnu mere gigantisk størrelse, og fire hundrede tusinde år tidligere *må de* i forhold til mennesker i vores tid *have været* som Brobdingnagerne i forhold til Lilleputterne. Atlantiderne fra den midterste periode blev kaldt de Store Drager, og det første symbol på deres stamme guddomme, da "guderne" og de Guddommelige Dynastier havde forladt dem, var en gigantisk Slange.

Mysteriet der slører Druidernes oprindelse og deres religion, er lige så stort som de for deres formodede helligdomme er det for den moderne Symbolog, men ikke for de indviede Okkultister. Deres præster var efterkommere efter de sidste Atlantider, og det som vides om dem er tilstrækkeligt til at tillade den udledning at de var østlige præster beslægtet med Kaldæerne og Inderne, dog lidt mere. Det kan udledes at de symboliserede deres guddom sådan som Hinduerne gør med deres Vishnu, lige som Egypterne gjorde med deres *Mysterie Gud*, og lige som byggerne fra Ohio's Serpent-Mound høj tilbad deres — nemlig i form af den "mægtige Slange," sindbilledet på den evige guddom TID (Hindu Kâlaen). Pliny kaldte dem "Gaulernes og Britonernes Magere." Men de var mere end dette. Forfatteren til "*Indian Antiquities*" oplever megen beslægtethed mellem Druiderne og Brahminerne fra Indien. Dr. Borlase påpeger en nær analogi mellem dem og Persiens Magere*; andre vil se en identitet mellem dem og det Orfiske præsteskab fra Thrakien: ganske enkelt fordi de var forbundne, med den universelle Vidsoms Religion, i deres esoteriske læresætninger, og således repræsenterede tilhørsforhold med alles eksoteriske tilbedelse.

Lige som Hinduerne, så troede Grækerne og Romerne (vi taler om de Indviede), Kaldæerne og Egypterne, Druiderne på doktrinen om en succession af verdener, lige som også på syv "skabelser" (af nye kontinenter) og transformationer af jordens overflade, og på en syv-foldig nat og dag for hver jord eller klode (*Se "Esoteric Buddhism"*). Uanset hvor Slangen med ægget bliver fundet, der var denne læresætning med sikkerhed tilstede. Deres *Dracontia* er et bevis på det. Denne tro var så universel, at hvis vi søger efter den i forskellige religionernes esoterisme, så vil vi opdage den i alle. Vi vil finde den blandt de Aryanske Hinduer og Mazdeanerne, de Grækerne, de Latinske, og selv blandt de gamle Jøder og tidlige Kristne, hvis moderne stammer

* Persiens Magere var aldrig Persere — ikke en gang Kaldæerne. De kom fra et fjernt-liggende land, Orientalisterne er af den opfattelse at det omtalte land var Medien. Det kan være rigtigt, men fra hvilken part af Medien? Til dette modtager vi intet svar.

nu knapt forstår det som de læser i deres Skrifter. Se det Seneca siger i *Epistel 9*, og Quæst. Nat. III., c., ult.: "Verdenen var smeltet og efter at være gen-indtrådt i Jupiters favn, denne gud fortsætter i nogen tid med at være absorberet i ham selv og *skjult*, fuldkommen fordybet i kontemplation. Hvorefter en ny verden springer frem fra ham. . . . En uskyldig race af mennesker og dyr frembringes på ny . . . osv." Derefter i forbindelse med omtale af periodisk mondæn opløsning involverende universel død, siger han (Seneca) yderligere at "når naturens love vil blive begravet i ruin, og verdenens sidste dag skal komme, så *vil den sydlige pol gå under*, mens den falder, vil alle regioner i Afrika, og Nordpolen overvælde alle lande under dens akse. *Den forfærdede sol vil blive berøvet dens lys*; himlens palads der går i forfald *vil på en gang frembringe både liv og død*, og en slags opløsning vil ligeligt gribe alle guddomme, som således vil vende tilbage til deres oprindelige chaos" (*Citeret i "Book of God," p. 160.*)

Man kan forstille sig selv læse den Purâniske beretning af Parasâra om den store Pralaya. Det er næsten den samme ting, idé for idé. Har Kristendommen ikke noget sådant? Den har, siger vi. Lad læseren åbne enhver Engelsk Bibel og læse kapitel iii. i Peter's *Anden Epistel*, fra vers iii. til det xiv'ende, og han vil der finde de samme ideer. . . . "Der vil i de sidste dage ankomme hånere . . . der siger, 'hvor er løftet om hans komme? . . . Siden fædrene faldt i søvn fortsætter alle ting som de var fra begyndelsen af skabelsen.' For, de er uvidende om . . . at ved Guds ord var himlene fra gammel tid, og *jorden stod ud af vandet og i vandet: hvorved verdenen som var den gang, blev overstrømmet med vand*, og gik til grunde. Men himlene og jorden *som er nu*, er forbeholdt ilden . . . hvor i himlene . . . skal opløses, og elementerne vil smelte med glødende hede . . . vi venter ikke desto mindre på *nye himle og en ny jord, osv., osv.*" Hvis fortolkerne i dette vælger at se en reference til skabelse, syndfloden, og Kristus's lovede komme, hvor de vil leve i et nyt Jerusalem i himlen, så er det ikke "Peter's" fejl. Det som forfatteren til Epistlerne mente var at ødelæggelsen af denne vores Femte Race med underjordiske ilde og oversvømmelser, og fremkomsten af nye kontinenter for den Sjette Rod-Race. For forfatterne til disse Epistler var alle lærde indenfor symbolære hvis ikke indenfor videnskaberne.

Det blev andet steds nævnt at troen på den syvfoldige opbygning af vores "kæde" var den ældste læresætning hos de tidlige Iranere, som fik den fra den første Zarathustra. Det er tiden at bevise det for disse Parsier som har tabt nøglen til deres Skrifers mening. I Avesta betragtes jorden som syvinddelt og treinddelt på en og samme tid. Dette anses af Dr. Geiger, som en *inkongruens*, af følgende grunde, som han kalder uoverensstemmelser: Avesta taler

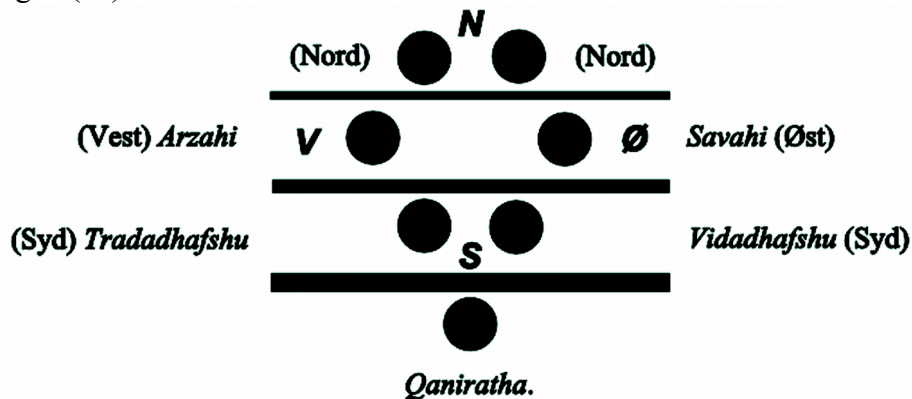
om jordens tre-trediedele fordi Rig-Veda nævner "tre jorde." . . . "Tre strata eller lag, det ene liggende ovenpå det andet, siges at være ment med dette."* Men han tager helt fejl, lige som alle profane eksoteriske oversættere. Avesta har ikke lånt ideen fra Rig-Veda, men gentager ganske enkelt den esoteriske lære. De "tre strata eller lag" refererer ikke alene til vores klode, men til de tre lag af kloder i vores jordiske kæde — to ved to, på hvert plan, den ene på den opstigende, den anden på den nedstigende bue. Således, med reference til dem seks sfærer eller kloder ovenfor vores jord, den syvende og fjerde, er den *syvinddelt*, mens med hensyn til planerne ovenfor vores plan — er den *treinddelt*. Denne mening fremlægges og bekræftes af teksten i Avesta og Vendidad, og endda ved spekulationer — et meget arbejdsomt og utilfredsstillende gætte-værk — fra oversættere og kommentatorer. Det følger således af dette at "jordens" inddeling, eller snarere jordens kæde, i syv *Karshvarer* ikke er i uoverensstemmelse med de tre "zoner," hvis dette ord læses som "planer." Som Geiger bemærker, er denne syvfoldige inddeling meget gammel — den ældste af alle — fordi Gâthâerne allerede taler om den "syvinddelte jord." (*Bûmi haptâiti, Yasna, xxxii., 3.*) For, "ifølge Perser Skrifter, skal de syv *Karshvarer* betragtes som fuldkommen uforbundne dele af jorden," hvilket de med sikkerhed er. For, "mellem dem *der strømmer Oceanet*, så at det er umuligt, sådan som det nævnes i mange pasager, at passere fra en *Karshvar* til en anden."† "Oceanet" er selvfølgelig *rummet*, for det sidstnævnte blev kaldt "Rummets Vande" før det blev kendt som *Æter*. Desuden, bliver ordet *Karshvar* vedholdende angivet som *Dwipa*, og især *Qaniratha* som *Jambudwipa* ("Neriosengh, oversætteren af *Yasnaen*."‡) Men denne sandhed tages ikke i betragtning af Orientalisterne, og derfor ser vi endda så lærd en Zoroaster og Parsi af fødsel som oversætteren af Dr. Geiger's værk ubemærket forbi passerer, og uden et kommenteret ord, diverse bemærkninger fra de førstnævnte om "uoverensstemmelser" af denne slags som findes i overflod i de Mazdeanske Skrifter. En af sådanne "uoverensstemmelser" og "sammenfald" vedrører ligheden af den Zoroastriske med den Indiske læresætning med hensyn til de syv *Dwipaer* (øer, eller rettere kontinenter) som der stødes på i *Purânaerne*, nemlig: "Dwipaerne danner koncentriske ringe, som, adskilt af oceanet, omgiver Jambu Dwipa, som er beliggende i centrum" (p. 130, vol. I.), og, "ifølge det Iranske synspunkt, er *Karshvar Qaniratha* ligeledes beliggende i centrum af resten . . . er hver af dem (de andre seks *Karshvarer*) et

* p. 129, "Civilization of the Eastern Iranians in Ancient Times."

† *Sml., f.eks.*, Vol. I., 4, fra the Pablavi Translation; Bdh. xxi., 2-3.

‡ Fodnote af Dârâb Dastur Peshotan Sanjânâ, B.A., oversætteren af Dr. Wilhelm Geiger's værk om the "Civilization of the Eastern Iranians."

særegent individuelt rum, og således grupperer de dem selv rundt om (*ovenfor*) Qaniratha" (*Ibid.* p. 131). Nu er *Qaniratha* ikke, som det menes af Geiger og hans oversætter, "landet beboet af de Iranske stammer," og de andre navne betyder ikke "de tilstødende territorier af fremmede nationer i Nord, Syd, Vest, og Øst" (p. 132), men vores klode eller Jorden. For det som menes med sætningen som følger det sidst citerede, nemlig, at "to *Vorubarshiti* og *Voru-Zarshti* ligger i Nord; to, *Vidadhafshu* og *Tradadhafshu*, i Syd; *Savahi* og *Arzahi* i Øst og Vest," er ganske enkelt den meget grafiske og nøjagtige beskrivelse af vores planets, Jordens "kæde," repræsenteret i Dzyan bogen (11) således:

De Mazdeanske navne angivet ovenfor behøver kun at blive erstattet med dem som bruges i den Hemmelige Lære for at blive en ortodoks læresætning. "Jorden" (vores Verden), er derfor, "treinddelt," fordi kæden af verdener er beliggende på tre forskellige planer ovenfor vores klode; og den er *syvinddelt* på grund af de syv kloder eller sfærer som udgør kæden. Deraf den videre betydning angivet i Vendidad XIX. 39, som viser at "*Qaniratha* alene er kombineret med *imat*, 'denne' (jord), mens alle de andre *Karshvarer* er kombineret med ordet '*avat*,' 'den' eller *disse* — øvre jorde." Intet kunne være tydeligere.

Det samme kan siges om den moderne forståelse af alle andre gamle trosopfattelser.

Druiderne forstod derfor meningen med Solen i Taurus, da, mens alle ildene blev slukket på den 1'te November, så forblev alene deres hellige og uudslukkelige ilde for at oplyse horisonten, lige som de hos Magerne og de moderne Zoroastere. Og lige som den tidlige Femte Race og senere Kaldæere, Grækerne, og yderligere lige som de Kristne, som gør det samme ind til denne dag, uden mistanke om den virkelige mening, så hilste de på Morgen Stjernen — den smukke Venus-Lucifer.*

* Dr. Kenealy citerer, i hans "Book of God," Vallancey, som siger "Jeg havde ikke været ankommet en uge i Irland fra Gibraltar, hvor jeg havde studeret Hebraisk og Kaldæisk under Jøder fra forskellige lande, da jeg hørte en bondepige sige "*Teach an Maddin Nag*" (Iagttag morgenstjernen) til en bonde der stod ved hende, pegende på planeten Venus, Kaldæernes *Maddena Nag*."

Strabo taler om en ø nær Britannien, "hvor Ceres og Persefone blev tilbudt med de samme riter som på Samotrake (lib. iv.) og denne ø var Hellige Lerna," hvor en stedsevarende flamme var tændt. Druiderne troede på menneskets genfødsel, men ikke sådan som Lucian forklarer det: "at den samme *ånd* vil animere en ny krop, ikke her, men i en anden verden," men på en serie af reinkarnationer i denne samme verden; for som Diodorus siger, så erklærede de at menneskets sjæle, efter fastlagte perioder, ville indgå i andre kroppe.*

Disse læresætninger kom til den Femte Races Aryanere fra deres forgængere i den Fjerde Race, Atlantiderne. De havde fromt bevaret læresætningerne, som fortalte dem hvordan deres forælder Rod-Race, der ved hver generation blev mere arrogant, og på grund af erhvervelsen af overmenneskelige kræfter, gradvist var gledet hen mod dens undergang. Disse optegnelser mindede dem om de foregående racers gigantiske intellekt så vel som om deres gigantiske størrelse. Man ser gentagelsen af disse optegnelser i enhver tidsalder i historien, i næsten ethvert gammelt fragment som er gået videre til os fra oldtiden.

Ælian bevarede et uddrag fra Theophrastus skrevet under Alexander den Stores dage. Det er dialogen mellem Midas, Frygeren, og Silenus. Den førstnævnte fortæller om et kontinent som havde eksisteret i gammel tid, så umådeligt, at Asien, Europa og Afrika syntes som fattige øer sammenlignet med det. *Det var det sidste til at frembringe* dyr og planter med gigantiske størrelser. Der groede mennesker, sagde Silenus, til den dobbelte størrelse af det højeste menneske i hans (beretterens) tid, og de levede to gange så langt i alder. De havde velhavende byer med templer, og en af sådanne (byer) havde mere end en million indbyggere i sig, guld og sølv blev fundet der i stor overflod. . . .

Grote's forslag om at Atlantis kun var en myte opstået fra en luftspejling — skyer på en blændende himmel som antager udseende af øer på et gyldent hav — er for uoprigtig til overhovedet at blive bemærket.

A.

NOGLE PÅSTANDE OM DE HELLIGE ØER OG KONTINENTER I KLASSIKERNE, FORKLARET ESOTERISK.

Alt det som går forud var kendt af Platon, og af mange andre. Men da ingen Indviede havde ret til at afsløre og erklære alt han vidste, så fik eftertiden kun hints. Ved at sigte mere mod at undervise som en moralist end som en geograf og etnolog eller historiker, så forenede den Græske filosof historien om Atlantis, som dækkede mange millioner af år, til en

* Der var en tid hvor hele verdenen, menneskeheden totalitet, havde en religion, og hvor de var af en "læbe." "Alle religioner på Jorden var først *Ét* og emanerede fra *ét* center," siger Faber meget sandfærdigt.

begivenhed som han lokaliserede til en forholdsvis lille ø 3000 stadier lang med 2000 i bredden; (eller omkring 350 mil med 200 i bredden, som er omkring størrelsen af Irland), hvorimod præsterne omtalte Atlantis som et kontinent stort som "hele Asien og Libyen" til sammen. Men, uanset hvor forandret i dens generelle aspekt, så bærer Platon's beretning indprægningen af sandhed i sig.* Det var i det mindste ikke ham som opfandt den, fordi Homer, som gik forud for ham med mange århundreder, omtaler også Atlanteserne (som er vores Atlantider) og deres ø i hans Odysseus. Derfor var traditionen ældre end Ulysses's skjald. Atlanteserne og Atlantiderne i mytologi er baseret på Atlanteserne og Atlantiderne i historien. Både Sanchoniathon og Diodorus har bevaret historierne om disse helte og heltinder, uanset hvor meget disse beretninger må være blevet sammenblandet med det mytiske element.

I vores egen tid er vi vidner til den forbløffende sandhed at sådanne forholdsvis nylige personager som Shakespeare og William Tell næsten benægtes, et forsøg gøres på at vise den ene at være et *nom de plume*, og den anden en person som aldrig har eksisteret. Hvilket under, er det så ikke at de to magtfulde racer — Lemurianerne og Atlantiderne — med tiden er blevet sammensmeltet og identificeret, med nogle få halv mytiske folk, som alle bar den samme navngivning?

Herodot taler om *Atlanteserne* — et folk fra Vest Afrika som gav dets navn til Atlas Bjerget; som var vegetarer, og "hvis søvn aldrig blev forstyrret af drømme"; og som, desuden, "dagligt forbandede solen ved dens opgang og ved den nedgang fordi den overdrevne hede sved og pinte dem."

Disse fremlæggelser er baseret på moralske og psykiske sandheder og ikke på fysiologisk forstyrrelse. Historien om Atlas (*se ovenfor*) angiver nøglen til det. Hvis Atlantiderne aldrig fik deres søvn forstyrret af drømme, så er det fordi denne bestemte tradition beskæftiger sig med de tidligste Atlantider, hvis fysiske skikkelse og hjerne ikke var tilstrækkeligt konsolideret, i fysiologisk henseende, til at tillade nervecentrene at virke under søvnen. Med hensyn til den anden fremlæggelse — nemlig, at

* Platon's sandfærdighed er blevet så uundskyldeligt anklaget af endda sådanne venlige kritikere som Professor Jowett, når "historien om Atlantis" diskuteres, at det synes godt at citere vidnesbyrd fra en specialist om emnet. Dette er tilstrækkeligt til at bogstaveligt placere de som kun er smålige kritikere i en meget tåbelig position: —

"Hvis vores viden om Atlantis var mere grundig, så vil det uden tvivl fremkomme at i ethvert eksempel hvor i folk i Europa er i overensstemmelse med folk i Amerika, så var de begge i overensstemmelse med folk fra Atlantis. . . . Det vil blive set at i ethvert tilfælde hvor Platon giver os information i denne henseende med hensyn til Atlantis, så ser vi denne overensstemmelse at eksistere. Den eksisterede i arkitektur, skulptur, navigation, indgravning, skrift, et etableret præsteskab, måden for tilbedelse, landbrug, og konstruktionen af veje og kanaler; og det er rimeligt at antage at den samme korrespondance udstrakte sig ned i alle de mindre detaljer." (Donnelly, "Atlantis," p. 194.)

de dagligt "forbandede Solen" — har dette igen intet at gøre med heden, men med den moralske degenerering som groede frem med racen. Det er forklaret i vores Kommentarer. "De (Atlantidernes sjette under-race) brugte magiske besværgelser selv imod Solen" — fejlende der i, forbandede de den. Thessaliens troldmænd blev krediteret med kraften at nedkalde månen, sådan som Græsk historie forsikrer os om det. Atlantiderne fra den senere periode var navnkundige for deres magiske kræfter og ondskab, deres ambition og trods overfor guderne. Derfra tog de samme traditioner form i Biblen om giganterne fra før syndfloden og Babelstårnet, også fundet i "Enoks Bog."

Diodorus optegner et anden sandhed eller to: Atlantiderne pralede af at besidde landet hvor i alle guderne havde modtaget deres fødsel; lige som også med hensyn til at have Uranus som deres første Konge, han var også den første som lærte dem astronomi. Kun meget lidt mere end dette er kommet frem til os fra Oldtiden.

Myten om Atlas er en allegori der let forstås. Atlas er de gamle kontinenter Lemurien og Atlantis, kombineret og personificeret i et symbol. Poeterne tillægger Atlas, lige som til Proteus, en overlegen visdom og en universel viden, og især *en gennemgribende bekendtskab med oceanets dybder*: fordi begge kontinenter fødte racer undervist af *guddommelige* mestre, og fordi begge blev overført til havenes bund, hvor de nu slumrer ind til deres næste tilbagevenden ovenfor vandene. Atlas er søn af en ocean nymfe, og hans datter er Kalypso — "det vandige dyb," (*Se Hesiod's Theogony*, 507-509, og *Odysseus* 1, 51): Atlantis er nedsunket under oceanets vande, og dets afkom sover nu dets evige søvn på ocean bundene. *Odysseus* gør ham til vogteren og "opretholderen" af de mægtige søjler som adskiller himlene fra jorden (1, 52-53). Han er deres "støtte." Og da både Lemurien, der blev ødelagt af undersøiske ilde, og Atlantis nedsunket af bølgerne, gik til grunde i ocean dybene,* siges Atlas at være tvunget til at forlade jordens overflade, og slutte sig til hans broder Iapetos i Tartarus's dybder. Sir Theodore Martin har ret i at fortolke denne allegori med betydningen, at Atlas "stod på det faste gulv i den inferiøre hemisfære i universet og bærer således på den samme tid jordens *skive* og himmelhvælvingen — den faste iklædning af den superiøre hemisfære" . . . (*Mémoires de l'Académie des*

* Kristne burde ikke protestere imod denne doktrin om den periodiske ødelæggelse af kontinenter med ild og vand; for Skt. Peter taler om jorden "stående *ud af vandet*, og *i vandet*, en jord, som blev *overstrømmet*, gik til grunde, men nu er *forbeholdt ild*"; (*Se også the "Lives of Alchemystical Philosophers," p. 4, London, 1815*).

Inscriptions, p. 176). For Atlas er Atlantis som støtter de nye kontinenter og deres horisonter på dens "skuldre."

Decharme, udtrykker i hans *Mythologie de la Grèce Antique*, en tvivl med hensyn til korrektheden i Pierron's oversættelse af det Homeriske ord ἔχει som *sustinet*, da det ikke er muligt at se "hvordan Atlas på en gang kan støtte eller bære mange søjler placeret ved forskellige lokaliteter." Hvis Atlas var et individ så ville det være en akavet oversættelse. Men, da han personificerer et kontinent i vesten som siges at understøtte himlen og jorden på en gang (*Aischylos*, "*Prometheus Vincetus*," 351, 429, osv.) — dvs., gigantens fod træder på jorden mens hans skuldre støtter himmelhvælvingen, en hentydning til de gigantiske toppe på de Lemuriske og Atlantiske kontinenter — så bliver tilnavnet "opretholder" meget korrekt. Udtrykket "bevarer" for det Græske ord ἔχει, som Decharme, ifølge Sir Theodore Martin, forstår har meningen φύσσει og ἐπιμελείται, angiver ikke den sammne betydning.

Opfattelsen skyldes med sikkerhed den gigantiske bjergkæde der løb langs den jordiske grænse (eller skive). Disse bjergtoppe kastede deres rødder ned i selve bunden af havene, mens de rejste deres hoveder mod himlen, med deres toppe tabt i skyerne. De gamle kontinenter havde flere bjerge end dale på sig. Atlas, og Tenerife Toppen, nu to af de formindskede levn fra de to tabte kontinenter, var tre gange så ophøjede under Lemuriens tid og to gange i den for Atlantis. Således, kaldte Libyerne Atlas Bjerget for "Himlens søjle," ifølge Herodot (*IV*, 184), og Pindar kvalificerede den senere Ætna som "den himmelske søjle" (*Pyth.* 1, 20; *Decharme*, 315). Atlas var en utilgængelig ø top i Lemuriens dage, da det Afrikanske kontinent endnu ikke var blevet opløftet. Det er det eneste Vestlige levn som, *uafhængigt*, overlever kontinentet hvor på den Tredie Race blev født, udviklede sig og *faldt*,* for Australien er nu en del af det Østlige kontinent. Stolte Atlas, som ifølge esoterisk tradition, efter at være sunken med en trediedel af dets størrelse i vandene, hvor dets to dele forblev som et arvestykke fra Atlantis.

Dette var yderligere kendt af præsterne i Egypten og af Platon selv, den højtidelige ed af hemmeligholdelse, der endda strakte sig til Neo-platonismens mysterier, forhindrer alene hele sandheden i at blive fortalt. † Så

* Dette betyder ikke at Atlas er en lokalitet hvor den faldt, for dette fandt sted i det Nordlige og Centrale Asien; men at Atlas udgjorde en del af kontinentet.

† Havde Diocletian ikke brændt Egypternes esoteriske værker i 296, sammen med deres bøger om alkymi — "*περὶ χυμείας ἀργύρου καὶ χρυσοῦ*"; Cæsar 700.000 skriftruller i Alexandria, og Leo Isaurus 300.000 i Konstantinopel (*viii'ende årh.*); og Muhammedanerne alt det som de kunne lægge deres ugudelige hænder på — så havde verden måske vidst mere i dag om Atlantis end den gør. For Alkymi havde dens fødested i Atlantis under den Fjerde Race, og fik kun sin *renæssance* i Egypten.

hemmelig var, sandelig, den viden om Atlantis's sidste øer, — på grund af de supermeneskkelige kræfter besiddet af dets beboere, de sidste direkte efterkommere af guderne eller de guddommelige Konger, som det blev lært om — at afsløring af dets opholdssted og eksistens blev straffet med døden. Theopompus siger så meget i hans evigt-mistroede *Meropis*, når han taler om Fønikerne som om de var de eneste navigatører på havene som vasker Afrika's Vestkyst; og som gjorde det så mysteriøst at de meget ofte nedsænkede deres eget fartøj for at få de for nysgerrige fremmede til at tabe ethvert spor af dem.

Der er de Orientalister og historikere — og de udgør majoriteten — som, mens de føler sig ubevæget af det ret så grove sprog i Biblen, og nogle begivenheder berettet i den, viser stor afsky ved *umoralen* i Indiens og Grækenlands gudekredse.* Vi kan blive fortalt at før dem udtrykker Euripides, Pindar, og endda Platon, det samme; at de også følte sig irriteret over de opfundne historier — "de elendige historier fra poeterne," sådan som Euripides udtrykker det (*ἁοιδῶν ὅδε δυστήνοι λόγοι*, *Hercules furens*, 1346, *Dindorf's Edition*).

Men der kan, måske, have været andre grunde til dette. For de som vidste at der var mere end én nøgle til den teogoniske symbolik, da var det en fejl at have udtrykt det i et sprog så groft og vildledende. For hvis den uddannede og lærde filosof kunne skelne kernen af visdom under frugtens grove skorpe, og vidste at den sidstnævnte skjulte de største love og sandheder om psykisk og fysisk natur, så vel som oprindelsen om alle ting — så var det ikke således hos den uindviede profane. For ham var det døde bogstav *religion*; fortolkningen — helligbrøde. Og dette døde bogstav kunne hverken virke åndeligt forbedrende ej heller gøre ham mere fuldkommen, ved at se at et sådant eksempel blev givet ham af hans guder. Men

* Professor Max Müller's Foredrag — "On the Philosophy of Mythology" — ligger foran os. Vi læser hans citater fra Herakleitos (460 B.C.), der erklærer at Homer fortjente "at blive fordrevet fra offentlige forsamlinger og pisket;" og fra Xenophanes der "holder Homer og Hesiod ansvarlig for Grækenlands populære overtro. . . ." og for at tilskrive "alt som er uværdigt og skandaløst blandt mennesker til guderne . . . ulovlige handlinger, så som tyveri, utroskab, og bedrageri." Til sidst citerer Oxford Professoren fra Professor Jowett's oversættelse af Platon, hvor den sidstnævnte fortæller Adaimantos (Staten) at "den unge mand (i Staten) ikke skulle fortælles at han ved at begå den værste af forbrydelser, at han så er langt fra at gøre noget uhyrligt, og at han må revse hans fader (lige som Zeus gjorde med Kronos) . . . på enhver måde han synes, og at han i dette kun vil følge den første og største gud's eksempel. . . . Efter min opfattelse, er disse historier *ikke egnede til at blive gentaget*." Til dette observerer Dr. Max Müller at "den Græske religion klart var en national og *traditionel* religion, og, som sådan, delte den både fordelene og ulemperne *ved denne form for religiøs tro*"; mens den Kristne religion er "en *historisk* og, i stor udstrækning, en individuel religion, og den besidder fordelene ved et autoriseret kodeks og et fastlagt trossystem" (p. 349). Så meget værre hvis den er "historisk," for Lot's episode med hans døtre ville kun vinde indpas, hvis den var "allegorisk."

for filosoffen — især den Indviede — er Hesiod's theogoni lige så *historisk* som enhver historie kan være. Platon godtager den som sådan, og fremlægger så meget af dets sandheder som hans løfter tillod ham.

Sandheden om at Atlanteserne påstod at Uranos var deres første konge, og at Platon begynder hans historie om Atlantis med inddelingen af det store kontinent ved Neptun, Uranos' barnebarm, viser at der var kontinenter og konger før Atlantis. For Neptun, hvis lod faldt på kontinentet, finder på en lille ø kun et menneskepar lavet af ler (*dvs.*, det første fysiske *menneskelige* menneske, hvis oprindelse begyndte med de sidste under-racer til den Tredie Rod-Race). Det er deres datter Clito som guden gifter sig med, og det er hans ældste søn *Atlas* som for hans vedkommende modtager bjerget og kontinentet som blev kaldt ved hans navn.

Nu var alle Olympens guder, så vel som de fra Hindu Gudekredsen og Rishiernes, syvfoldige personificeringer (1) af naturens intelligente Kræfters *noumena*; (2) af Cosmiske Kræfter; (3) af himmelske legemer; (4) af guder eller Dhyan Chohaner; (5) af psykiske og åndelige kræfter; (6) af guddommelige konger på jorden (eller inkarnationer af guderne); og (7) af jordiske helte eller mennesker. Viden om hvordan man skelnede den som der mentes blandt disse syv former, tilhørte gennem alle tider de Indviede, hvis tidligste forgængere havde skabt dette symbolske og allegoriske system.

Mens Uranos (eller hærskekaren der repræsenterede denne himmelske gruppe) således herskede og regerede over den Anden Race og deres Kontinent (den gang); Kronos eller Saturn regerede Lemurianerne; og Jupiter, Neptun* og andre kæmpede i allegorien for Atlantis, som var hele jorden i den Fjerde Races tid. Poseidonis, eller den (sidste) Atlantiske ø "det tredie skridt fra Idaspati" (eller Vishnu) i de hemmelige bøgers mystiske sprog — varede til omkring for 12.000 år siden.† Diodorus's Atlantes havde ret i at påstå at det var deres land, regionen omgivende Bjerget Atlas, hvor "guderne blev født" — *dvs.*, "inkarnerede." Men det var efter deres fjerde inkarnation at de, for første gang, blev menneskelige Konger og herskere.

Diodorus taler om Uranos som den første konge fra Atlantis, og forveksler enten bevidst eller på anden måde, kontinenterne; men, som vist, korrigerer Platon indirekte påstanden. Menneskets første astronomiske lærer var Uranos, fordi han er en af de syv Dhyan Chohaner fra den anden periode eller Race. I den anden Manvantara

* Neptun eller Poseidon er den Hinduistiske Idaspati, identisk med Narâyana (bevægeren over vanden) eller Vishnu, og lige som denne Hindu gud vises han krydsende hele horisonten *i tre* skridt. Idaspati betyder også "vandenens mester."

† Bailly's påstand om at de 9.000 år omtalt af de Egyptiske præster ikke repræsenterer "solare år" er ubegrundet. Bailly vidste intet om geologi og dens udregninger; ellers ville han have udtalt sig anderledes.

(Swârochisha's) finder vi således blandt Manu's syv sønner, denne races præsiderende guder eller Rishier, *Jyotis*,* læreren af astronomi (Jyotisha), en af Brahmâ's navne. Og således også den Kinesiske tilbedte *Tien* (eller himmelrummet, Ouranos), og navngiver ham som deres første lærer af astronomi. Uranos gav fødsel til Titanerne fra den Tredie Race, og det er dem (personificeret ved Saturn-Kronos) som lemlæstede ham. For da det er Titanerne som *faldt ned i formering*, da "skabelse *med viljen* blev afløst af fysisk forplantning," så behøvede de ikke Uranos mere.

Og her må en kort afstikker blive tilladt og undskyldt. Som konsekvens af den seneste videnskabelige fremstilling af Hr. Gladstone i det *Nittende Århundrede*, "The Greater Gods of Olympos," er den generelle offentligheds ideer om Græsk Mytologi blevet endnu mere forvrængede og partiske. Homer krediteres med en indre tanke, som af Hr. Gladstone betragtes som den "sande nøgle til den Homeriske opfattelse," hvorimod denne "nøgle" blot var en *blindgyde*. Poseidon "er i sandhed essentielt af jorden jordisk . . . stærk og selv-hævde, sensuel og intenst jaloux og hævngherrig," — men det er fordi han symboliserer den Fjerde Rod-Races Ånd, Havenes hersker, den race som levede ovenfor havenes overflade (*λίμνη*, Il. xxiv., 79), og som udgøres af giganterne, Eurymedon's børn, racen som er Polyphemus's fader, Titanen og den *en-øjede* Kyklop. Selv om Zeus hersker over den Fjerde Race, så er det Poseidon som regerer, og som er den sande nøgle til Kronid Brødrenes triade og til vores *menneskelige* racer. Poseidon og Nereus *er ét*: den førstnævnte Atlantis's hersker eller ånd før begyndelsen af dens nedsænkning, den sidstnævnte, derefter. Neptun er den titanske styrke i den *levende* race; Nereus, er dens ånd reinkarneret i den efterfølgende Femte eller Aryanske Race: og dette er hvad den store Græske videnskabsmand fra England endnu ikke har opdaget, eller endda svagt opfattet. Og alligevel foretager han mange observationer af Homer's "kunstneriske evner," som aldrig navngiver Nereus, hvis betegnelse vi kun ankommer til . . . gennem Neridernes nomenklatur!

Således er tendensen selv hos de mest lærde Hellenere at begrænse deres spekulationer til mytologiens eksoteriske billeder og at tabe deres indre mening af syne: og dette illustreres bemærkelsesværdigt i tilfældet med den Højt Ærede W. E. Gladstone, sådan som vi har vist det. Mens han næsten er den mest bemærkelsesværdige figur i vores tidsalder som statsmand, så er han på samme tid en af de mest kultiverede videnskabsmænd England har født. Græsk litteratur har været hans livs elskede studium, og han har midt blandt offentlige affærer tilbragt tid med at berige samtidig litteratur med bidrag til Græsk lærdom som vil gøre hans navn berømt gennem de kommende generationer. På den samme tid, så kan den nuværende

* Se *Matsya Purâna*, som placerer ham blandt de syv Prajâpatis fra denne periode.

forfatter, som hans oprigtige beundrer, ikke andet end føle dyb beklagelse over at eftertiden, mens hans dybdegående lærdom og strålende kultur anerkendes, alligevel vil, i det større lys som derefter *vil* skinne på hele spørgsmålet om symbollære og mytologi, vurdere at han har fejlet med hensyn til at forstå det religiøse systems ånd som han så ofte har kritiseret fra det dogmatiske Kristne standpunkt. På denne fremtidige dag vil det blive forstået at den esoteriske nøgle til mysterierne i de Kristne så vel som de Græske teogonier og Videnskaber, er den *Hemmelige Lære* for de forhistoriske nationer, som han, sammen med andre har afvist. Det er alene denne Lære som kan spore alle menneskelige religiøse spekulationers eller endda såkaldte *Åbenbaringers* beslægtethed, og det er denne lære som indgyder Ånden af liv ind i lærde skikkelser på Meru's Bjerge, Olympen, Valhalla, eller Sinai. Hvis Hr. Gladstone var en yngre mand, så kunne hans beundrere have det håb at hans skolastiske studier ville blive kronet med opdagelsen af denne underliggende sandhed. Sådant som det er, så spilder han kun de gyldne timer ved hans år som går på hæld med frugtesløse diskussioner med den store fri-tænder, Col. Ingersoll, hver af dem kæmpende med det eksoteriske temperaments våben, udtaget fra arsenalerne af *uvidende* BOGSTAVELIGHED. Disse to store polemikere er lige blinde overfor den sande esoteriske mening i teksterne som de kaster imod hinandens hoveder som jern kugler, mens verden alene lider på grund af sådanne kontroverser: fordi den ene hjælper med at styrke materialismens rækker, og den anden de indenfor blind Sekterisme og det døde bogstav. Og nu kan vi endnu en gang vende tilbage til vores øjeblikkelige emne.

Mangen en gang omtales Atlantis under et andet navn, et ukendt af vores kommentatorer. *Kraften i navne* er stor, og var kendt siden de første mennesker blev undervist af de *guddommelige* mestre. Og da Solon havde studeret det, oversatte han de "Atlantiske" navne til navne fremstillet af ham selv. I forbindelse med det Atlantiske kontinent, er det ønskeligt at huske på at beretningerne som er blevet ført frem til os fra de gamle Græske forfattere indeholder en forvirret mængde påstande, hvor nogle refererer til det Store Kontinent og andre til den sidste lille ø af Poseidonis. Det er blevet sædvane at opfatte at alle kun refererer til den sidstnævnte, men at dette er ukorrekt er indlysende ud fra forskellige påstandes uforenelighed så vel som med hensyn til størrelsen, osv., af "Atlantis."

Således siger Platon i Timæus og Critias, at området der omgav byen selv var omgivet af bjergkæder. . . . Og området var glat og plant, og med en aflang form, beliggende nord og syd, tre tusinde stadier i en retning og to tusinde i den anden. . . . De omgav området med en enorm kanal eller grøft, 101 fod dyb, 606 fod bred, og 1.250 mil i længden.

Nu er den fulde størrelse af øen Poseidonis andre steder angivet som omkring den samme som den der her alene er tillagt "*området* rundt om

byen." Det er klart, at det ene sæt af påstande referer til det store kontinent, og det andet til dets sidste levn — Platon's ø.

Og, yderligere, er den stående hær på Atlantis angivet som hen mod en million mennesker; dets flåde som 1.200 skibe og 240.000 mennesker. Sådanne påstande er helt uanvendelige om en lille østat, på Irlands størrelse!

De Græske allegorier giver Atlas, eller Atlantis, syv døtre (syv under-racer), hvis respektive navne er Maia, Elektra, Taygeta, Asterope, Merope, Alcyone, og Celaeno. Dette etnologisk, da de krediteres med at have gift sig med guder og med at være blevet mødre til berømte helte, grundlæggere af mange nationer og byer. Astronomisk, er Atlantiderne blevet de syv Pleiader (?) Indenfor okkult videnskab er de to forbundet med nationernes skæbner, disse skæbner som formes af de tidligere begivenheder i deres tidlige liv i overensstemmelse med Karmisk lov.

Tre store nationer hævdede i oldtiden at nedstamme direkte fra Saturn's eller Lemuriens kongerige (forvekslet med Atlantis allerede mange tusinder af år før vores tidsregning): og disse var Egypterne, Fønikerne (*Se Sanchoniathon*), og de gamle Grækere (*Se Diodorus*, efter Platon). Men — Indien — det ældste civiliserede land i Asien, kan ligeledes vises at påstå den samme nedstamning. Under-racer guidet af Karmisk lov eller skæbne gentager ubevidst deres respektive moder-racers første skridt. Lige som de forholdsvis lyshudede Brahminere er kommet fra Nord — da de invaderede Indien med dets mørk-hudede Dravidere — så må den Aryanske Femte Race hævde at dens oprindelse er fra nordlige regioner. De okkulte videnskaber viser at grundlæggerne (de respektive grupper af de syv Prajâpatier) af Rod Racerne alle er blevet forbundet med Polarstjernen. I Kommentaren finder vi: —

"Han som forstår Dhruva's tidsalder som måler 9090 dødelige år, vil forstå pralayaernes tider, nationernes endelige skæbner, O Lanoo."*

Desuden må der have været god grund til hvorfor en Asiatisk nation skulle lokalisere dens store skabere og helgener i *Ursa Major*, en *nordlig constellation*. Det er IMIDLERTID 70.000 ÅR SIDEN, JORDENS POL PEGEDE MOD DEN YDERSTE ENDE AF URSA MINOR'S HALE; og mange tusinder år siden de syv Rishier kunne have været identificeret med constellationen Ursa Major.

Den Aryanske race blev født og udviklet i det fjerne nord, selv om dets stammer efter sænkningen af det Atlantiske kontinent immigrerede længere mod syd ind i Asien. Derfor er Prometheus en søn fra Asien, og Deukalion, hans søn, den Græske Noa — han som skabte mennesker ud af moderjords

* Dette navns ækvivalent er angivet i originalen.

stene — kaldes en nordlig Skyte, af Lucian, og Prometheus gøres til Atlas's broder og bindes til Kaukasus Bjerget blandt Sneen.*

Grækenland havde hendes *Hyperboreanske* så vel som hendes *Sydlig* Apollon. Således er næsten alle guderne fra Egypten, Grækenland, og Fønikien, så vel som de i andre Gudekredse, af en nordlig oprindelse og havde deres oprindelse i Lemurien, hen mod afslutningen af den Tredie Race, efter dens fulde fysiske og fysiologiske evolution var blevet fuldendt.† Alle Grækenlands "fabler" blev bygget på historiske sandheder, hvis blot denne historie blot var passeret videre til eftertiden uforfalsket af myter. De "et-øjede" Kykloper, giganterne sagnomspundne lige som *Cælus's* og *Terra's* sønner — tre i antal ifølge Hesiod — var Lemurianernes sidste tre under-racer, den "et-øjede" refererede til Visdoms øjet‡; for de to forreste øjne blev først fuldt udviklede som fysiske organer i begyndelsen af den Fjerde Race. Allegorien om Ulysses, hvis ledsagere blev fortæret mens kongen fra Ithaca blev reddet ved at stikke Polyphemus's øje ud med en fakkel, er baseret på det "tredie" øjes psyko-fysiologiske hentæring. Ulysses tilhører cyklussen af helte fra den Fjerde Race, og, selv om han var en "viismand" i de sidstnævntes øjne, så må han have været en ryggesløs i de pastorale Kyklopers opfattelse.§ Hans eventyr med de sidstnævnte — en vild gigantisk race, antitesen til kultiveret civilisation i Odysseen — er en allegorisk optegnelse af den gradvise passage fra den Kyklopiske civilisation med sten og kolossale bygninger til den mere sensuelle og fysiske Atlantiske kultur, som til sidst forårsagede at de sidste i

* Deukalion siges at have bragt tilbedelsen af Adonis og Osiris til Fønikien. Nu er tilbedelsen den for Solen, tabt og fundet igen i dens astronomiske betydning. Det er kun ved Polen at Solen dør ud for en længde på seks måneder, for ved breddegrad 68° forbliver den kun *død* i fyrre dage, lige som i højtiden for Osiris. De to tilbedelser blev født i det nordlige Lemurien, eller på det kontinent som Asien var en slags brudt forlængelse af, og som strakte sig op til de Polare regioner. Dette er vist udmærket ved de Gebelin's "*Allégories d'Orient*," p. 246, og af Bailly; selv om hverken Herkules ej heller Osiris er solare myter, undtagen i en af deres syv aspekter.

† Hyperboreanerne, der nu bliver betragtet som mytiske, blev beskrevet (*Herod. IV.*, 33-35; *Pausanias*, 1, 31, 2; V., 7, 8; *ad X.*, 5, 7, 8) som de elskede præster og tjenere fra guderne, og hovedsagelig Apollon.

‡ Kykloperne er ikke de eneste "et-øjede" repræsentanter i traditionen. Arimaspes var et Skytisk folk, og blev også krediteret med kun et øje. (*Géographie ancienne, Vol. II*, p. 321.) Det er dem som Apollon ødelagde med hans pile. (*Se supra*.)

§ Ulysses stødte på grund på øen *Ææa*, hvor Circe forandrede alle hans ledsagere til grise på grund af deres *vellyst*; og efter dette blev hans kastet i Ogygia, Kalypso's ø, hvor han i nogle syv år levede i ulovlig forbindelse med nymfen (*Odysseen og andet steds*). Nu var Kalypso *Atlas's* datter (*Odys. Book XII.*), og alle de gamle traditionelle versioner, når der tales om Øen Ogygia, siger at den lå langt væk fra Grækenland, og helt i midten af oceanet: således identificerende den med Atlantis.

den Tredie Race mistede deres alt-gennemtrængende *åndelige* øje. Den anden allegori, som angiver at Apollon dræber Kykloperne for at hævne hans søns Asklepios's død, refererer ikke til de tre racer repræsenteret ved Himlens og Jordens tre sønner, men til de Hyperboreanske Arimaspiske Kykloper, racens sidste som var begavet med "Visdoms-Øjet." De førstnævnte har efterladt levn fra deres bygninger overalt, i syden så vel som i norden; de sidstnævnte var udelukkende begrænset til norden. Apollon — der først og fremmest var Seernes gud, hvis pligt det er at straffe vanhelligelse — dræbte dem — hans pile symboliserer menneskelige lidenskaber, ildagtige og dødelige — og gemte hans pil bag et bjerg i de Hyperboreanske regioner. (*Hygin. "Astron. Poétique," Book ii. c. 15*). Cosmisk og astronomisk er denne Hyperboreanske gud den personificerede Sol, som i det sideriske års (25.868 år.) forløb forandrer klimaerne på jordens overflade, skabende tropiske regioner, til kolde regioner, og *vice versa*. Psykisk og åndeligt er hans betydning lang mere vigtig. Som Hr. Gladstone træffende bemærker i hans "Greater Gods of Olympos," "er Apollon's kvaliteter (i forening med Athenê) umulige at redegøre for uden at vende sig til kilder, som ligger ovenfor de mest almindeligt udforskede traditioners begrænsninger med henblik på udredningen af den Græsk mytologi" (*Nineteenth Century*, July, 1887.)

Historien om Latona (Leo), Apollon's moder, er yderst frugtbar i forskellige betydninger. Astronomisk, er Latona den polare region og natten, der føder Solen, Apollon, Phœbus, osv. Hun fødes i de Hyperboreanske lande hvor i alle beboerne var hendes søn's præster, der fejrede hans genopståen og nedstigning til deres land hvert nittende år ved den lunare cyklus's fornyelse (*Diod. Sic. II. 307*). Latona er det Hyperboreanske Kontinent, og — geologically* — dets race.

* For at angive forskel på Lemurien og Atlantis, så refererede de gamle forfattere til den sidstnævnte som det nordlige eller Hyperboreanske Atlantis, og til det førstnævnte som det sydlige. Således siger Apollodorus (*Mythology, Book II.*): "De gyldne æbler der blev båret væk af Herkules er ikke, sådan som nogle tror, i Libyen; de er i det Hyperboreanske Atlantis." Grækerne naturaliserede alle guderne de lånte og gjorde dem til Hellenere, og de moderne hjalp dem. Således har mytologerne også søgt at gøre Eridan til floden Po, i Italien. I Phaeton's myte siges det at hans søster ved hans død dryppede varme tårer som faldt ned i Eridan og blev forandret til rav! Rav findes nu kun i de nordlige have, i Baltikum. Phaeton, som mødende sin død mens han bar varme til de frosne stjerner i de nordlige regioner, opvækkende Dragen ved Polen der var gjort kold af kulde, og blivende kastet ned i Eridan, er en allegori der refererer direkte til klimaændringer i disse fjerne tider da, de polare lande var blevet et land med moderate og varmt klima fra at være en kold zone. Som den uretmæssige benytter af solens funktioner, så er Phaeton's, nedkastning i Eridan via Jupiter's tordenkile, en hentydning til den anden forandring som fandt sted i disse regioner, da, landet hvor "magnoliaen blomstrende" endnu en gang blev det øde land længst mod nord og evig is. Denne allegori dækker begivenhederne for to *pralayaer*; og hvis de forstås i dybden så burde de være en påvisning af de menneskelige racers enorme ælde.

Når den astronomiske mening afgiver dens plads til det åndelige og guddommelige — transformerer Apollon og Athenê sig selv til *fuglenes* form, symbolet og ideogrammet på højere guddommeligheder og engle — så vil den lysende gud antage guddommelige skabende kræfter. Apollon bliver personificeringen af Seerskab, når han sender Æneas astrale dublet til kamppladsen (II. 431-53), og hans evne med hensyn til at fremstå for hans Seere uden at være synlig for andre tilstedeværende personer (Iliad, xvii., 322-36) — en evne, som imidlertid, deles af enhver høj Adept.

Kongen for Hyperboreanerne var, derfor, Boreas's søn, nord-vinden, og Apollon's Ypperstepræst. Latona's skænderi med Niobe (den Atlantiske race) — moderen til syv sønner og syv døtre personificerende de syv under-racer i den Fjerde Race og deres syv grene (se Apollodorus med hensyn til dette antal) — allegoriserer historien om de to kontinenter. Vreden hos "sønnerne fra gud," eller fra "Viljen og Yogaen," over at se Atlantidernes vedholdende degradering var stor (Se "*Guds Sønner og den Hellige Ø*"); og ødelæggelsen af "Niobe's børn" ved Latona's børn — Apollon og Diana, lysets guddomme, visdom og renhed, eller astronomisk Solen og Månen, hvis indflydelser forårsager forandringer i jordens akse, syndfloder og andre kosmiske kataklysmes — er således meget tydelig.* Fabeln om

* Så okkulte og mystiske er en af Latona's aspekter at hun selv i *Åbenbaringen* (xii.) angives at genfremstå som kvinden iklædt med Solen (Apollon) og Månen (Diana) under hendes fødder, som er med barn og "græder, i fødselsveer, forpint med henblik på at føde." En stor rød Drage, osv., står foran kvinden klar til at fortære barnet. Hun frembringer menneskebarnet som skal herske over alle nationer med et jernspir, og som blev borttrykket til Guds (Solens) trone. Kvinden flygtede ud i vildnisset stadig forfulgt af Dragen, som igen flygter, og kaster vand ud af sin mund som en flodbølge, hvor jorden hjalp kvinden og opslugte flodbølgen; og Dragen gik og førte krig mod resten af hendes sæd som overholder Guds påbud, osv. (Se xiii. 1, 17) Enhver, som læser allegorien om Latona, der forfølges af den jaloux Juno's hævn, vil genkende identiteten i de to versioner. Juno sender Python, Dragen, for at forfølge og ødelægge Latona og fortære hendes baby. Den sidstnævnte er Apollon, Solen, for "menneskebarnet, der skulle herske over alle nationer med et jernspir" fra *Åbenbaringen*, er sandelig ikke den ydmyge "Guds Søn," Jesus, men den fysiske Sol, "som hersker over alle nationer"; Dragen er Nordpolen, som gradvist jager de tidlige Lemurianere væk fra landene som blev mere og mere Hyperboreanske og uegnede med hensyn til beboelse af de som hurtigt udviklede sig til at være fysiske mennesker, for de var nu nødt til at forholde sig til de klimatiske variationer. Dragen vil ikke tillade Latona "at frembringe" — (Solen i at fremstå). "Hun drives bort fra himlen, og kan ikke finde noget sted hvor hun kan frembringe," førend Neptun (oceanet), bevæget af medlidenhed, skaber den ubevægelige flydende ø Delos (nymfen Asteria, som hidtil havde skjult sig for Jupiter under oceanets bølge) hvor på Latona finder tilflugt og hvor den lysende gud *Δήλιος* fødes, guden, som lige så snart han fremstår dræber Phyton, den Artiske regions kulde og frost, i hvis dødelige bugtninger alt liv uddør. Med andre ord, transformerer Latona-Lemurien om til Niobe-Atlantis, som hendes søn Apollon, eller Solen, hersker over — med et jernspir, sandelig, fordi Herodot får Atlaneserne til at *forbande* hans alt for store varme. Denne allegori gengives i dens anden mystiske betydning (en anden af de syv nøgler) i

Niobes aldrig-ophørende tårer, hvis sorg forårsager Zeus at forandre hende til en kilde — Atlantis dækket med vand — er ikke mindre grafisk som et symbol. Lad det blive husket, at Niobe er datter af en af Pleiaderne (eller Atlantiderne) derfor *barnebarn* til Atlas, (Se "*Metamorphoses of Ovid*," Book VI.), fordi hun repræsenterer det dømte kontinents sidste generationer.

En sand bemærkning, fra Bailly, er den som siger at Atlantis havde en enorm indflydelse på oldtiden. "Hvis disse navne," tilføjer han, "kun er allegorier, så kommer alt disse fabler indeholder af sandhed fra Atlantis; hvis fabelen er en virkelig tradition — uanset hvor forandret — så er hele den gamle historie stadigvæk i den." (*Lettres sur l'Atlantide*, p. 137.)

Så vidt så meget, at alle gamle skrivelser — prosa og poesi — er fyldt med erindringer om Lemuro-Atlantiderne, de første *fysiske* racer, selv om de er den Tredie og Fjerde i antal. Hesiod optegner traditionen om menneskerne fra Bronze tidsalderen, som Jupiter skabte ud af aske-træ og som havde hjerter hårdere end diamanter. Klædt i bronze fra isse til fod tilbragte de deres liv med at kæmpe. Monstrøse i størrelse, begavet med en frygtelig styrke, uovervindelige arme og hænder hang fra deres skuldre, siger poeten (*Hesiod, i oper. og dieb.* v. 143). Sådan var giganterne fra de første fysiske racer. Iranerne havde en reference til de senere Atlantider i Yasna ix. 15. Traditionen påstår at "Guds Sønner," eller de store Indviede fra den Hellige Ø, drog fordel af Syndfloden, med hensyn til at bortskaffe alle Troldmænd blandt Atlantiderne fra jorden. Det nævnte vers adresserer Zoroaster som en af "Guds Sønner." — Det siger: "Du, O Zarathustra, fik alle dæmoner (*dvs.*, Troldmænd), som førhen strejfede om i verdenen i menneskelige former, til at skjule sig selv i jorden " (*dvs.*, hjælp dem med at blive nedsænket).

Lemurianerne, lige som også de tidlige Atlantider, blev inddelt i to adskilte klasser — "Sønnerne for Natten" eller Mørket, og "Sønnerne for Solen," eller Lyset. De gamle bøger fortæller os om frygtelige kampe mellem de to, da de førstnævnte, forlod deres land for Mørke, hvor fra Solen gik væk i mange måneder, nedsteg fra deres ugæstfrie regioner og "prøvede at fratage lysets herre" fra deres bedre begunstigede brødre fra det ækvatoriale regioner. Vi vil måske blive fortalt at de gamle ikke vidste noget om den lange nat på seks måneders længde i de Polare regioner. Selv Herodot mere lærd

kapitlet lige citeret om *Apokalypsen*. Latona blev i sandhed en magtfuld gudinde, og så hendes søn modtage tilbedelse (solar tilbedelse) i næsten enhver helligdom i oldtiden. I hans okkulte aspekt er Apollon skytsånd for Tallet 7. Han fødes i den syvende måned, og Myorica's svaner svømmer syv gange rundt om Delos syngende om denne begivenhed; han gives syv strenge i hans Lyre — de syv stråler fra solen og naturens syv kræfter. Men det er kun i den astronomiske betydning, hvorimod det ovenfor nævnte er rent geologisk.

end resten, nævner kun et folk som *sov* i seks måneder om året, og forblev vågne i den anden halvdel. Alligevel vidste Grækerne meget godt at der var et land mod nord hvor året var inddelt i en dag og nat på seks måneders længde hver, for Pilny siger dette i hans Fjerde Bog, c. 12. De taler om Kimmerianerne og om Hyperboreanerne, og skelnede mellem de to. De førstnævnte beboede *Palus Maeotis* (mellem 45° og 50° breddegrad). Plutarch forklarer at de *kun* var *en lille del af en stor nation* der var drevet væk af Skyterne, en nation der gjorde holdt nær Tanais, efter *have krydset Asien*. "Disse krigslignende mangfoldigheder levede førhen på oceanets kyster, i tætte skove, og *under en dunkel himmel*. Der berører polen næsten toppen, der *inddeler lange nætter og dage året*" (i *Mario*). Med hensyn til Hyperboreanerne, så "sår disse folk om morgenen, høster ved middag, samler deres frugter om aftenen, og oplagrer dem i løbet af natten i deres huler," som udtrykt af Solinus Polyhistor (c. 16).

Selv forfatterne til *Zohar* kendte til sandheden (som vist i iii. fol. 10a), som det er skrevet: "I Book of Hammannunah, den Gamle, lærer vi . . . at der er nogle lande på jorden som er oplyst, mens andre er i mørke; disse har dag, når det for de førstnævnte er nat; og *der er lande hvor i* det konstant er dag, eller hvor i natten i det mindste kun fortsætter nogle øjeblikke." (Isaac Myer's "*Qabbalah*," p. 139).

Øen *Delos*, Græsk mytologi's *Asteria*, lå aldrig i Grækenland, et land som, i dens tid, endnu ikke eksisterede, end ikke i dens molekylære form. Mange forfattere har vist at den repræsenterede et land eller en ø, langt, langt større end de små punkter af land som blev Grækenland. Både Pliny og Diodorus Siculus placerer den i de Nordlige have. Den ene kalder den *Basilea* eller "kongelig" (*Vol. II., p. 225 i Diod.*); den anden, Pliny, navngiver den *Osericta* (*Bog xxxvii, c. 2*), et ord, som ifølge Rudbeck (*Vol. I., p. 462-464*), havde haft "en betydning i de nordlige sprog, ækvivalent til Øen for de *guddommelige* Konger eller gude-Kongerne," eller yderligere "gudernes royale ø," fordi guderne blev født der, *dvs.*, kongernes guddommelige dynastier fra Atlantis udgik fra dette sted. Lad geografer og geologer søge efter det blandt gruppen af øer opdaget af Nordenskiöld på hans *Vega* rejse til de arktiske regioner.* De hemmelige bøger informerer os om at *klimaet har forandret sig i disse regioner mere end én gang* siden de første mennesker beboede disse nu næsten utilgængelige breddegrader. De var et paradys før de blev til helvede;

* Disse øer blev "fundet strøet med fossiler af heste, får, okser, osv., blandt gigantiske ben af elefanter, mammuter, næsehorn," osv. Hvis der ikke var noget menneske på jorden i denne periode "hvordan kom heste og får til at blive fundet i selskab med mægtige folk fra før syndfloden?" spørger en mester i et brev. ("*Esoteric Buddhism*," 67). Svaret er angivet i teksten ovenfor.

det mørke Hades hos Grækerne og den kolde bolig for Skyggerne hvor det Skandinaviske Hel, gudinde-Dronningen fra landet for de døde, "har herredømme dybt nede i Helheim og Niflheim." Alligevel, var det Apollon's fødested, han som var den mest lysende af guderne, i himlen — astronomisk — da han var den mest oplyste af de guddommelige konger som regerede over de tidlige nationer, i hans menneskelige betydning. Den sidstnævnte sandhed fremlægges i *Iliaden IV.*, 239-62, Se "The Greater gods" — hvor i Apollon sige at have fremstået fire gange i hans egen form (som guden for de fire racer) og seks gange i menneskelig form, *dvs.*, i forbindelse med de guddommelige Dynastier fra de tidligere ukønnede Lemurianere.

Det er disse tidlige mysteriøse folk, deres lande (som nu er blevet ubeboelige), så vel som navnet givet til mennesket både som død og i live, som har forsynet de uvidende Kirkefædre med en mulighed for at opfinde et helvede, som de har transformeret til et brændende et i stedet for en frysende lokalitet.*

Det er, selvfølgelig, indlysende at det hverken er Hyperboreanerne, ej heller Kimmererne, Arimasperne, ej heller endog Skyterne — kendt af og kommunikerende med Grækerne — som var vores Atlantider. Men de var alle efterkommer af deres sidste under-racer. Pelasgianerne var med sikkerhed en af det fremtidige Grækenlands rod-racer, og var et levn af en under-race fra Atlantis. Platon hentyder så meget ved omtale af de sidstnævnte, hvis navn påstås det, kom fra *pelagus*, det store hav. Noa's Syndflod er astronomisk og allegorisk, men den er ikke mytisk, for historien er baseret på den samme arkaiske tradition om mennesker — eller snarere nationer — som blev reddet under kataklysmen, i kanoer, arker, og skibe. Ingen vil driste sig til at sige at den Kaldæiske Xisuthrus, Hinduens Vaivasvata, den Kinesiske Peirun — "gudernes elskelige," som redde ham fra oversvømmelsen i en kano — eller den Svenske Belgamer, som guderne gjorde det samme for i norden, alle er identiske som en personage. Men deres legender er alle udsprunget fra den katastrofe som involverede både kontinentet og Atlantis øen.

Allegorien om giganterne fra før syndfloden og deres bedrifter indenfor Trolddom er ikke nogen myte. Bibelske begivenheder *afsløres* i sandhed. Men, det er hverken ved Guds stemme blandt torden og lynild på Bjerget

* Et godt bevis på at alle guderne, og de religiøse trosopfattelser, og myter er kommet fra norden, som også var det *fysiske* menneskes vugge, ligger i mange tankevækkende ord som har deres oprindelse og ind til denne dag forbliver blandt de nordlige stammer i deres oprindelige betydning; men selv om der var en gang hvor alle nationerne var "af en tunge," så modtog disse ord en anden betydning hos Grækerne og Latinerne. Et sådant ord er *Mann*, *Menneske*, et levende væsen, og *Manes*, døde mennesker. Laplænderne kalder den dag i dag deres lig *manee*, (*Voyage de Rénard en Laponie I.*, 184). Mannus er den Tyske races forfader; Hinduens *Manu*, det tænkende væsen, fra *menneske*; den Egyptiske *Menes*; og *Minos*, Kongen fra Kreta, dommer over infernalske regioner efter hans død — udgår alle fra den samme stamme eller ord.

Sinai, ej heller ved en guddommelig finger der sporer optegnelsen på en stentavle, men ganske enkelt gennem tradition *viâ* paganske kilder. Det var med sikkerhed ikke Pentateuken som Diodorus gentog da han skrev om Titanerne — giganterne født i Himlen og på Jorden, eller, rettere, født af Guds Sønner som for sig selv tog menneskers døtre som var skønne til husturer. Ej heller citerede Ferekydes fra Første Mosebog da han gav detaljer om disse giganter som ikke kan findes i de Jødiske Skrifter. Han siger at Hyperboreanerne var af Titanernes race, en race som nedstammede fra de tidligste giganter, og at det var den Hyperboreanske region som var de første giganters fødested. Kommentarerne til de hellige bøger forklarer at den omtalte region var det fjerne nord, de nuværende polare lande, det tidligste præ-Lemuriske kontinent, som en gang omfattede det nuværende Grønland, Spitzbergen, Sverige, Norge, osv.

Men hvem var *Nefilimerne* i Første Mosebog vi. 4? Der var Palæolitiske og Neolitiske mennesker i Palæstina tidsaldre før de optegnede begivenheder i Begyndelsesnes bog. Den teologiske tradition identificerer disse Nefilimer med behårede mennesker eller Satyrer, de sidstnævnte er mytiske i den Femte Race og de førstnævnte historiske både i den Fjerde og Femte Race. Vi har andet steds fremlagt hvad prototyperne til disse Satyrere var, og har omtalt den tidlige og senere Atlantiske races bestialitet. Hvad er meningen med Poseidon's kærlighedsaffærer i en sådan variation af *dyre* former? Han blev delfin for at vinde Amfitrite; en hest, for at forføre Ceres; en vædder, for at bedrage Theofane, osv., osv. Poseidon er ikke kun personificeringen af Ånden og Racen på Atlantis, men også disse giganters laster. Gesenius og andre henlægger en enorm mængde plads til ordet *Nefilim's* betydning og forklarer meget lidt. Men Esoteriske optegnelser viser at disse behårede væsner er de sidste efterkommere af disse Lemuro-Atlantiske racer, som undfangede børn på kvindelige dyr, på arter nu uddøde i lange tider; således frembragtes *sløve* mennesker, "monstre," sådan som Stanzaerne angiver det.

Nu taler mytologi, baseret på Hesiod's Theogony, som blot er en poetiseret optegnelse af reelle traditioner, eller oral historie, om tre giganter, kaldt Briareios, Kottos, og Gyges, der levede i et mørk land hvor de blev indespærret af Kronos på grund af deres oprør imod ham. Alle tre er i myten begavet med et hundrede arme og halvtreds hoveder, de sidstnævnte repræsenterer racer, de førstnævnte under-racer og stammer. Ved at huske på at enhver personage indenfor mytologi næsten er en gud eller halv-gud, og også en konge eller simpel dødelig i hans andet aspekt;* og

* Således, er Gyges for eksempel et et hundrede-armet og halvtreds hovedet monster, en halv-gud i et tilfælde, og en Lydier, Candaules's efterfølger, landets konge, i en anden version. Det samme findes i den Indiske Gudekreds, hvor Rishier og Brahmâ's Sønner genfødes som dødelige.

at begge står som symboler på lande, øer, naturkræfter, elementer, nationer, racer og under-racer, så vil den esoteriske Kommentar blive forståelig. Den siger at de tre giganter er tre polare lande som har forandret sig mange gange, ved hver ny kataklysm, eller forsvinden af et kontinent for at gøre plads for et andet. Hele kloden skælver periodisk; og har skælvet fire gange, siden den Første Races fremkomst. Alligevel, selv om hele overfladen af jorden hver gang blev transformeret ved det, har de arktiske og antarktiske polers udformninger kun forandret sig lidt. De polare lande forenes og brækker væk fra hinanden til øer og halvøer, men forbliver alligevel de samme. Derfor kaldes Nordasien det "evige eller stedsevarende land," og Antarktis det "evigt levende" og "det skjulte"; mens Middelhavet, det Atlantiske, Stillehavet og andre regioner forsvinder og genfremstår efter tur, ned i og ovenfor de store vande.

Fra den første tilsynekomst af det store kontinent Lemurien, var de tre polare giganter blevet indespærret i deres cirkel af Kronos. Deres fængsel er omgivet af en bronze væg, og udgangen er gennem porte fabrikeret af Poseidon (eller Neptun, deraf havene), som de ikke kan krydse; og det er i denne fugtige region, hvor det evige mørke hersker, at de tre brødre sygnede hen. Illiaden (viii., 13) angiver det som Tartaros. Da guderne og Titanerne på deres side gjorde oprør mod Zeus — den Fjerde Races guddom — så betænkte gudernes fader sig med hensyn til de indespærrede giganter for at besejre guderne og Titanerne, og for at kaste de sidstnævnte ned i Hades; eller, med tydeligere ord, at få Lemurien kastet ned til havenes bund midt i blandt torden og lynild, for at gøre plads til Atlantis, som på dens side skulle nedsænkes og gå til grunde.* Thessaliens geologiske landhævning og syndflod var i en mindre skala en gentagelse af den store kataklysm; og, mens den forblev indprentet i Grækernes hukommelse, blev den forenet med, og forvekslet med, Atlantis's skæbne. Lige så, også krigen mellem Råkshasaerne fra Lanka og Bharateanerne, Atlantidernes og Aryanernes håndgemæng i deres store kamp, eller konflikten mellem Deverne og Izederne (eller Perierne), blev, tidsaldre senere, Titanernes strid, adskilt i to fjendtlige lejre, og endnu senere var det krigen mellem Guds engle og Satans engle. Historiske sandheder blev teologiske dogmer. Ambitiøse kommentatorer, mennesker fra en mindre under-race kun født i går, og en af de seneste udgaver af den Aryanske stamme, påtog sig selv at omvælte verdens religiøse

* Kontinenterne går efter tur til grunde ved *ild* og *vand*: enten gennem jordskælv og vulkanske udbrud, eller ved nedsenkning og den store forskydning af vandene. Vores kontinenter er nødt til at gå til grunde på grund af den førnævnte kataklysmiske proces. De uophørlige jordskælv i dette og tidligere år kan være en advarsel.

tænkning, og havde succes. I næsten to tusinde år indprægede de den tænkende Menneskehed med troen på eksistensen af Satan.

Men da det nu er mere end én Græsk videnskabsmands overbevisning — lige som det var for Bailly og Voltaire — at Hesiod's teogoni var baseret på historiske sandheder (*se Decharme's Mythol. de la Grèce Antique*), så bliver det lettere for den okkulte lære at finde vej til eftertænksomme menneskers sind, og derfor bringes disse passager fra mytologien frem i vores diskussion om moderne lærdom i dette *Tillæg*.

Sådanne symbolikker som findes i alle de eksoteriske trosretninger, er tilsvarende lige så mange kendetegn på forhistoriske sandheder. Det solrige, glade land, de tidligste menneskelige racers oprindelige vugge, er mange gange siden da blevet hyperboreansk og Saturnsk*; således visende Saturn's Gyldne Tidsalder og herredømme fra mangfoldige aspekter. Den var sandelig mange-sidet i dens karakter — klimatisk, etnologisk og moralsk. For, den Tredie, Lemuriske Race må blive fysiologisk inddelt i den tidlige androgyne og den senere tvekønnede race; og dets bopæles og kontinenters klima i det evige forår og den evige vinter, i liv og død, renhed og urenhed. Legendernes Cyklus transformeres konstant på dens rejse af populær fantasi. Alligevel kan den renses fra den slagger som den har opsamlet på dens vej gennem mange nationer og gennem utallige sind som har tilføjet deres egne over-strømmende tilføjelser til de oprindelige fakta. Mens vi et øjeblik forlader de Græske fortolkninger kan vi søge efter nogle flere bekræftelser på det sidstnævnte i de videnskabelige og geologiske beviser.

* Denis, geografen, fortæller os at det store hav Nord for Asien blev kaldt glacial, eller *Saturnsk* (v. 35). Orfeus (v. 1077) og Pliny (*Book IV, c. 16*) bekræfter påstanden ved at vise at det er dets gigantiske beboere som gav det navnet. Og den Hemmelige Lære forklarer begge påstande ved at fortælle os at alle kontinenterne blev dannet fra Nord til Syd; og at den pludselige klimaforandring formindskede racen som var blevet født på den, stoppende dens vækst, således, at forskellige tilstande, mange grader sydpå, altid havde frembragt de højeste mennesker i enhver ny menneskehed, eller race. Vi ser det den dag i dag. De højeste mennesker der nu findes er de i de Nordlige lande, mens de mindste er de Sydlige Asiatere, Hinduer, Kinesere, Japanere, osv. Sammenlign de høje Sikher og Punjabere, Afghanere, Nordmænd, Russere, Nordtyskere, Skottere, og de Engelske, med beboerne i det centrale Indien og den gennemsnitlige Europæer på kontinentet. Således er også giganterne fra Atlantis, og deraf Titanerne fra Hesiod, alle Nordboere.

§ VII.

VIDENSKABELIGE OG GEOLOGISKE BEVISER PÅ
EKSISTENSEN AF FLERE NEDSUNKNE KONTINENTER.

DET er måske — ikke helt galt — til fordel for de som fastlægger den tabte Miocæne Atlantis myte som en "antikveret myte," at vedhæfte nogle få videnskabelige indrømmelser på dette sted. Det er sandt, at Videnskaben stort set er ligeglad med sådanne spørgsmål. Men der er Videnskabsfolk som er klar til, i ethvert tilfælde, at godtage, at en forsigtig agnosticisme med hensyn til geologiske problemer der vedrører den fjerne fortid er langt mere filosofisk end en *a priori* benægtelse, eller endda hastige generaliseringer baseret på utilstrækkelige data.

Imens kan to meget interessante tilfælde, som på det seneste er blevet imødegået, påpeges som en "begræftelse" af visse passager i et brev til en Mester, publiceret i "Esoteric Buddhism." Eminencen blandt autoriteter vil ikke blive modsagt:—

Uddrag fra p. 61 i "Esoteric Buddhism."

No. 1.

"Nedsænkningen af Atlantis (gruppen af kontinenter og øer) begyndte under den Eocæne periode . . . og kulminerede i den Miocæne, først med den *endelige forsvinden af den største, en begivenhed sammenfaldende med Alpernes landhævning*, og for det andet nedsænkningen af den sidste af de smukke øer nævnt af Platon.

Uddrag fra et Foredrag af W. Pengelly, F.R.S., F.G.S.

No. 1.

"Var der, sådan som nogen har troet, et Atlantis — et kontinent, en Øgruppe af store øer okkuperende Nord Atlantens område? Der er måske ikke noget ufilosofisk i hypotesen. For, siden den gang, sådan som geologien påstår, '*har Alperne erhvervet sig 4.000 og endda nogle steder mere end 10.000 fod i forhold til deres nuværende højde siden begyndelsen af den Eocæne epoke*' (Lyell's Principles 2nd Ed. p. 256.) — en *post-Miocæn nedsænkning kan have båret det hypotetiske Atlantis ned i næsten afgrundsdybe dybder.*"*

* Efter allerede at have angivet mange eksempler på Videnskabens luner, så er det herligt at opleve en sådan *enighed* i dette bestemte tilfælde. Læst i forbindelse med den videnskabelige indrømmelse (citeret andet steds) af geologernes uvidenhed om selv den approksimerede længde af perioderne, så er den følgende passage højest lærerig: "Vi er endnu ikke i stand til at fastlægge en *approksimeret* datering for den seneste epoke hvor vores Nordlige Hemisfære var dækket med gletschere. Ifølge Hr. Wallace, kan denne epoke være forekommet for *halvfjerds tusinde år* siden, mens andre vil tillægge den en ælde på mindst *to hundrede tusinde år*, og endnu andre som med stærke argumenter fremlægger på vegne af opfattelsen af at en *million år* knapt er nok til at have frembragt de forandringer som har fundet sted siden denne begivenhed." (Fiske, "Cosmic

No. 2.

"Lemurien kan ikke længere forveksles med det Atlantiske kontinent mere end Europa kan med Amerika. Begge sank og blev druknet med alle deres 'guder'; alligevel forløb der mellem de to katastrofer en kort periode på omkring 700.000 år; Lemurien florerede og endte hendes karriere nær, et lille tidsforløb før den tidlige *Eocæne* Tidsalder, fordi dens Race var den Tredie. Iagttag *levnene fra den en gang store race i nogle af de flad-hovedet indfødte fra AUSTRALIEN.*" ("Esoteric Buddhism," p. 55.)

No. 2.

"Det ville være for forhastet at sige, at *mennesker ikke kan have eksisteret i den Eocæne Tidsalder*, fordi intet bevis endnu er blevet fremlagt, især da det kan vises at *en race af mennesker, den laveste vi kender til, sam-eksisterer med dette levn fra den Eocæne flora som stadig eksisterer på det Australiske kontinent og øer.*" (Uddrag fra en artikel i "Popular Science Review," Vol. V. p. 18, af Professor Seemann, Ph.D., F.L.S., P.A.S.).

Haeckel, der fuldt ud godtager virkeligheden om et tidligere Lemurien, betragter også *Australierne som direkte efterkommere af Lemurianerne.* "Udholdende former (fra begge hans Lemuriske stammer,) overlever med al sandsynlighed . . . Papuanere og Hottentotter. . . *Australiere . . . en del af Malayerne.*"

Med hensyn til en tidligere civilisation, hvoraf en *del* af disse degraderede Australiere er den sidste overlevende forgrening, så er Gerland's opfattelse stærkt tankevækkende. I forbindelse med kommentering af stammernes religion og mytologi skriver han, "Påstanden at den Australiske civilisation (?) indikerer en *højere grad*, bevises ingen andre steder mere klart end her, hvor *alting giver genlyd lige som uddøende stemmer fra en tidligere og rigere tidsalder.* Ideen at Australierne ikke har nogen religion eller mytologi er fuldkommen falsk. Men denne religion er med sikkerhed *meget degenereret.*" (Citeret i Schmidt's "*Doctrine of Descent of Darwinism*," pp. 301-2.) Med hensyn til denne anden påstand, nemlig, at Australierne er en "del af Malayaerne" (Se hans etnologiske teorier i the "*Pedigree of Man*"), tager Haeckel fejl, hvis han klassificerer Australierne sammen med resten. Malayerne og Papuanerne er en *blandet* stamme, som et resultat af blandede ægteskaber af de lave Atlantiske under-racer med den Syvende under-race fra den Tredie Rod-Race. Lige som Hottentotterne, er de af en indirekte *Lemuro-Atlantisk* nedstamning. Det er en meget tankevækkende sandhed — for de konkrete tænkere som forlanger et *fysisk* bevis på Karma — at de laveste racer af mennesker nu hurtigt uddør; en fænomen som stort set skyldes en ekstraordinær sterilitet blandt kvinder, fra tiden hvor de først blev kontaktet af Europæerne. En udtyndingsproces finder

Philosophy," Vol. II., p. 304). Prof. Lefèvre, angiver yderligere som *hans* estimat 100.000 år. Tydeligt er det, så, at hvis den moderne Videnskab er ude af stand til at estimere datoen for en så forholdsvis nylig æra som Istiden, så kan den næppe anklage den Esoteriske Kronologi for Race-Perioder og Geologiske Tidsaldre.

sted over hele kloden, blandt disse racer, hvis "tid løber ud" — lad det blive bemærket, blandt lige nøjagtig disse stammer, som esoterisk filosofi betragter som de senile repræsentanter for de tabte arkaiske nationer. Det er unøjagtigt at fastholde at uddøen af en lavere race *uvægerligt* skyldes grusomheder eller misbrug udøvet af kolonister. Forandring af diæt, drukkenskab, osv., osv. har gjort meget; men de som forlader sig på sådanne data med hensyn til at tilbyde en fuldt tilstrækkelig forklaring af sagens kerne, kan ikke imødegå rækken af sandheder som nu står så tæt i række. "Intet," siger endda materialisten Lefèvre, "kan redde *disse som har fuldført deres forløb*. . . . Det vil være nødvendigt at forlænge deres *skæbnebestemte cyklus*. . . . *Folkene som er blevet mest skånet*. . . *Hawaiianerne eller Maoirerne, er ikke blevet mindre udtyndet end stammerne massakreret eller smittet med Europæisk indtrængen*." ("Philosophy," p. 508.)

Sandt; men er fænomenet her bekræftet af den CYKLISKE LOV'S operation ikke svær at gøre rede for ad materialistiske linjer? Hvor fra denne "skæbnebestemte cyklus" orden her bevidnet? Hvorfor angriber og udrydder denne (Karmiske) sterilitet visse racer i deres "udpegede time"? Svaret at det skyldes et "mentalt misforhold" mellem de koloniserende og indfødte racer er tydeligvis undvigende, fordi det ikke forklarer den pludselige "*kontrol af fertiliteten*" som så hyppigt indtræffer. Hawaiianernes uddøen for eksempel, er en af dagens mest mysteriøse problemer. Etnologien sammen med Okkultisterne vil før eller senere være nødt til at anerkende at den sande løsning er nødt til at blive søgt efter i en forståelse af Karmaens virke. Som Lefèvre bemærker, "tiden nærmer sig hvor der ikke vil være andet end tre store mennesketyper tilbage" (før den Sjette Rod-Races dagry), den hvide (Aryanske, Femte Rod-Race), den gule, og den Afrikanske negroide — med deres krydsninger (Atlantisk-Europæiske inddelinger). Rødhuder, Eskimoer, Papuanere, Australiere, Polynesere, osv., osv. — uddør alle. De som realiserer at enhver Rod-Race løber gennem et register af syv under-racer med syv sidegrene, osv., vil forstå "hvorfor." Tidevandsbølgen med reinkarnerende EGOER er rullet forbi dem for at høste oplevelse i mere udviklede og mindre senile stammer; og deres uddøen er derfor en Karmisk nødvendighed. Nogle ekstraordinære og *uforklarede* statistikker med hensyn til Race uddøen er angivet i de Quatrefages' "*Human Species*," p. 428 *og flg.* Ingen løsning, undtagen ad okkulte linjer, er i stand til at gøre rede for disse.

Men vi er kommet bort fra vores direkte emne. Lad os nu høre hvad Professor Huxley har at sige om emnet for tidligere Atlantiske og Stillehavs Kontinenter.

Han skriver i "NATURE," 4. Nov., 1880: "Der er, ind til nu så vidt jeg er klar over, intet, i de biologiske og geologiske beviser tilgængelige for nuværende, med hensyn til at gøre hypotesen udholdbar om at *et område i den midt-*

Atlantiske eller Stillehavs havbund så stort som Europa, skulle være blevet landhævet så højt som Mont Blanc, og være nedsunken igen, en gang siden den Palæozoiske epoke, hvis der var nogle grunde til at finde det interessant."

Det vil derfor sige, at der er intet som kan modvirke *bekræftende* bevis for den sandhed; intet, derfor imod de geologiske postulater fra Esoterisk Filosofi. Dr. Seemann forsikrer os i "Popular Science Review" (Vol. V., p. 18), artiklen "*Australia and Europe formerly one Continent*," * at: —

"Faktaene som botanister har akkumuleret med henblik på at rekonstruere disse tabte kort over kloden er ret så omfattende; og de har ikke holdt sig tilbage med hensyn til at påvise den tidligere eksistens af store områder af fast land i egne som nu er okkuperet af de store oceaner. De mange slående lighedspunkter af kontakt mellem den nuværende flora i de Forenede Stater og Østlige Asien, forårsagede at de antog, at der under den nuværende tingenes tilstand, eksisterede en kontinental forbindelse mellem Syd-Øst Asien og Vestlige Amerika. Den enestående korrespondance mellem den nuværende flora i det Sydlige Forenede Stater med Europa's brunkuls flora forårsager at de mener, at *Europa og Amerika var forbundet med land passage, i den Miocæne periode, hvor af Island, Madeira, og de andre Atlantiske øer er levn; at, historien om et Atlantis, som en Egyptisk præst fortalte Solon, i virkeligheden, ikke kun er ren fiktion, men hviler på et solidt historisk grundlag. . . . Europa modtog i den Eocæne periode planter som spredte sig over bjerge og sletter, dale og flod-breder (generelt fra Asien), hverken eksklusivt fra Syd ej heller fra Øst. Vesten forsynede også tilføjelser, og selv hvis disse i denne periode var ret så magre, så viser de i alle tilfælde, at broen allerede blev opbygget, som, i en sen periode, faciliterede kommunikation mellem de to kontinenter på en sådan bemærkelsesværdig måde. På denne tid begyndte nogle planter på det Vestlige Kontinent at nå Europa ved hjælp af *Atlantis øen*, den gang sandsynligvis først lige rejsende sig (?) over oceanet."*

Og i et andet nummer i det samme tidsskrift (Vol. I., p. 143) hentyder Hr. Duppa Crotch, M.A., F.L.S., i en artikel med overskriften "*The Norwegian Lemming and its Migrations*," til det samme emne.

"Er det sandsynligt at land kunne have eksisteret hvor det nu brede Alantierhav ruller? Al tradition siger dette: gamle Egyptiske optegnelser taler om Atlantis, sådan som Strabo og andre har fortalt os. Sahara selv er sandet fra det gamle hav, og muslingeskaller som findes på dens overflade

* Uden tvivl en sandhed og en bekræftelse på den esoteriske opfattelse af Lemurien som oprindelig ikke kun omfattede store områder i det Indiske ocean og Stillehavet, men projicerede sig rundt om Sydafrika ind i Nord Atlanten. Dens Atlantiske del blev efterfølgende det geologiske grundlag for det fremtidige hjem for den Fjerde Races Atlantider.

beviser, at et hav, ikke længere siden end den Miocæne periode, rullede hen over det som nu er ørken. 'Challengers' rejse har bevist eksistensen af *tre lange højderygge* i Atlanterhavet*, † *den ene udstrækkende sig mere end tre tusinde mil*, og lodrette udløbere kan, ved at forbinde disse højderygge, gøre rede for *den fantastiske lighed med faunaen på de Atlantiske øer*. ‡ LEMURIENS nedsunkne kontinent, i det som nu kaldes det Indiske Ocean, *betragtes at tilvejebringe en forklaring på de mange vanskeligheder med hensyn til distributionen af organisk liv*, og, jeg mener, eksistensen af et MIOCÆNT ATLANTIS vil ses at have et *stærkt forklarende forbindelse til emner af større interesse* [I sandhed Ja!] end lemningens migration. I alle tilfælde, hvis det kan vises at land eksisterede i tidligere tidsaldrer hvor det Nordlige Atlanterhav nu ruller, så findes ikke kun et motiv til disse tilsyneladende selvmorderiske migrationer, men også et stærkt beslægtet bevis på at det vi kalder instinkter kun er blinde og nogle gange endda skadelige nedarvinger fra foregående erhvervede oplevelser."

(I visse perioder, lærer vi, svømmer skarer af disse dyr til havet og dør. Ankommende som de gør, fra alle egne af Norge, forårsager det kraftfulde instinkt, som overlever gennem tidsaldrer som en arv fra deres forfædre, dem til at søge et kontinent, der en gang eksisterede men nu er nedsunket under oceanet, og udgør en vandig grav.)

I en artikel der indeholder en kritik af Hr. A. R. Wallace's "Island Life" — et værk stort set dedikeret til spørgsmålet om distributionen af dyrene, osv. — der skriver Mr. Starkie Gardiner ("Subsidence and Elevation," Geological Magazine, June, 1881): —

"Ved en ræsonnerings proces støttet af en lang række af fakta af forskellige slags, når han frem til den konklusion at distributionen af liv i landet som vi nu ser det, er blevet opnået uden hjælp af vigtige forandringer i kontinenternes og havenes relative positioner. Hvis vi alligevel godtager hans synspunkter, så må vi antage at Asien og Afrika, Madagaskar og Afrika, New Zealand og Australien, Europa og Amerika, i en ikke så fjern geologiske periode har været forenet, og at havene ned til dybden af 1.000 favne har været bygget bro over; men vi må behandle formodningen om det tempererede Europa og tempererede

* Sml. de publicerede rapporter fra "Challenger" ekspeditionen; også Donnelly's "Atlantis," p. 468 og pp. 46-56, chap. "The Testimony of the Sea."

† Selv den forsigtige Lefèvre taler om eksistensen af *Tertiære mennesker* på "landhævede lande, øer og kontinenter som den gang florerede, men siden nedsank under vandene," og introducerer andet steds et "*muligt Atlantis*" for at forklare etnologiske fakta. Sml. med hans "*Philosophy*," Eng. Ed., pp. 478 og 504. Hr. Donnelly bemærker med sjælden intuition at "moderne civilisation er *Atlantisk* den '*opfindsomme*' evne i den nuværende tidsalder har *genoptaget det uddelegerede Skabelses arbejde* hvor *Atlantis forlod det for tusinder af år siden*" (Atlantis, p. 133). Han refererer også til oprindelsen af kultur til de *Miocæne* tider. Den skal, imidlertid, søges efter i læren givet til *Tredie-Race*-menneskerne af deres Guddommelige Herskere — ved en betydelig tidligere periode.

‡ En ligelig "besynderlig" lighed spores mellem noget af den Vest Indiske og Vest Afrikanske fauna.

Amerika, Australien og Sydamerika, nogensinde har været forbundet undtagen ved de Arktiske og Antarktiske cirkler og at lande som nu adskilles af mere end 1.000 favnes dybde nogensinde har været forenet, som fuldkommen umotiveret og helt imod alle beviser til vores rådighed (!!). Det indrømmes, at Hr. Wallace har haft succes med at forklare hovedtrækkene af eksisterende livs-distributioner, uden at slå bro over Atlanterhavet eller Stillehavet, undtagen hen mod Polerne, men jeg kan alligevel ikke undgå at tænke at nogle af faktaene *måske kan forklares lettere ved at godtage den tidligere eksistens af forbindelsen mellem Chiles kyst og Polynesien* og Storbritannien og Florida*, akkompagneret af undervands bredder som strakte sig mellem dem. Intet ytres som gør den mere direkte forbindelse umulig, og ingen *fysisk grund fremlægges med hensyn til hvorfor oceanets bund ikke skulle være blevet hævet fra nogen dybde*. Ruten som (ifølge Wallace's anti-Atlantiske og Lemuriske hypoteser) Sydamerikas og Australiens *floraer* formodes at have blandet sig ved hjælp af, er plaget af næsten uoverstigelige forhindringer, og den tilsyneladende pludselige ankomst af en række sub-tropiske amerikanske planter i vores Eocæne flora, nødvendiggør en forbindelse længere mod syd end den nuværende 1.000 favnes linje kræfter indvirker uophørligt, og der er *ingen grund til hvorfor en eleverende kraft, når den først er aktiveret i centrum af et ocean skulle ophøre med at virke, indtil et kontinent dannes*. De har virket, og ud fra havet, i forholdsvis nylige geologiske tider løftet, de højeste bjerge på jorden. Hr. Wallace selv indrømmer gentagne gange at hav-sengene er blevet eleveret 1.000 favne og øer er opstået fra dybder på 3.000 favne; og at antage at opløftende kræfter er begrænset i kraft, er synes det for mig, 'fuldkommen umotiveret og helt i modsætning til alle beviserne til vores rådighed.' "

"Faderen" til Engelsk Geologi — Sir Charles Lyell — var en tilhænger af Aktualitetsprincippet i hans synspunkter om kontinental dannelse. På side 492 i hans "Antiquity of Man" ser vi ham sige: —

"Professor Unger (*Die versunkene Insel Atlantis*) og Heer (*Flora Tertiaria Helvetiæ*) har af botaniske grunde godtaget den *tidligere eksistens af et Atlantisk Kontinent i nogle dele af den Tertiære Periode*, som tilvejebringende den eneste mulige forklaring som kan forestilles med hensyn til analogien mellem den Miocæne flora i central Europa, og den eksisterende flora i det Østlige Amerika. Professor Oliver, er på den anden side, efter at have vist hvordan mange af de Amerikanske typer af fundne fossiler i Europa er fælles for Japan, tilbøjelig til teorien, først fremlagt af Dr. Asa Gray, at migreringen af arterne, som skyldes de fælles typer i de Østlige Stater i Nordamerika, og den Miocæne flora i Europa, fandt sted da der var en kommunikation over land fra Amerika til central Asien mellem den halvtredsindstyvende og tresindstyvende breddegrad, eller syd for Beringstrædet, følgende retningen for de Aleutiske øer. Via denne retning *kan* de have fundet deres vej, i enhver epoke, Miocæn, Pliocæn, eller Pleistocæn, på et tidligere tidspunkt end Istiden, til Amoorland, på Østkysten i Nordasien."

De nødvendige vanskeligheder og komplikationer som her påtages for at undgå hypotesen om et Atlantisk Kontinent, er virkelig for

* Stillehavsdelen i det gigantiske Lemuriske Kontinent døbt "Pacifcus" af antropologen Dr. Carter Blake.

tydelige til at undgå bemærkning. *Hvis de botaniske beviser stod alene*, så ville skepticisme være halvt legitim; men i dette tilfælde konverger alle grene af videnskaben i et punkt. Videnskaben har lavet bommerter, og har udsat sig selv for større fejl end godtagelsen af vores to nu usynlige kontinenter, nu ville gøre den åben overfor. Den har endda benægtet det uafviselige, fra matematikeren Laplace's dage ned til vores egen, og det kun for nogle få år siden.* Vi har Professor Huxley's autoritet med hensyn til at sige at der *à priori* ikke er nogen som helst usandsynlighed imod mulige beviser, der støtter opfattelsen. (*Se ovenfor.*) Men nu hvor det BEKRÆFTENDE BEVIS *er fremlagt*, vil den eminente videnskabsmand så godtage konsekvensen?

Ved at berøre problemet et andet sted ("*Principles of Geology*," pp. 12-13), fortæller Sir Charles Lyell os: "Med hensyn til de Egyptiske præsters kosmogoni, samler vi meget information fra forfattere fra de Græske sekter, som lånte næsten alle deres læresætninger fra Egypten, og blandt andet den om den tidligere successive ødelæggelse og renovering af verdenen. (*Kontinentale*, ikke *cosmiske*, katastrofer.) Vi lærer fra Plutarch at dette var temaet i en af Orfeus hymner, så meget højtideligholdt i Grækenlands legendariske tidsaldre. Den blev frembragt af ham fra Nilens bredder; og vi finder endda i hans vers, lige som i de Indiske systemer, en fastlagt periode tillagt længden for enhver successiv Verden. De tilbagevendende store katastrofer blev bestemt af den nuværende Magnus Annus periode, eller det store år — en cyklus bestående af solens, månens, og planeternes omløb, som ophører når disse sammen vender tilbage til tegnet hvor fra de blev formodet at havde begyndt fra i en fjern epoke. Vi lærer særligt i Platon's *Timæus at Egypterne troede at verdenen var underlagt lejlighedsvis storbrande og syndfloder*. Sekten med Stoikere antog mest fuldkomment systemet for katastrofer skæbnebestemt til med intervaller at ødelægge verdenen. De lærte at disse var af to slags — *kataklysmen, eller ødelæggelse ved vand*, og *Ecpyrosis, eller ødelæggelse af ild* (undersøiske vulkaner). De udledte doktrinen om menneskets gradvise fornedrelse fra en tilstand af uskyldighed fra Egypterne" (spirende enkelhed i de første under-racer i hver Rod-Race). "Hen imod

* Da Howard foran the Royal Society i London, oplæste et papir over de første seriøse efterforskninger som var blevet udført over meteorstenen, da kommunikerede Geneve naturalisten Pictet, som var til stede, ved hans tilbagevenden til Paris, faktaene rapporteret til det Franske Videnskabernes Akademi. Men han blev straks afbrudt af Laplace, den store astronom, som råbte: "Stop! vi har hørt nok om sådanne *fabler*, og ved alt om dem," og fik således Pictet til at føle sig meget lille. Globulær-dannede lyn og tordenkiler er kun blevet godtaget af Videnskaben siden Arago påviste deres eksistens, siger de Rochat ("*Forces non-definies*," p. 4): "Enhver husker Dr. Bouilland's ulykke ved Academy of Medicine da han havde erklæret Edison's fonograf til at være '*et bugtaler trick!*' "

afslutningen af hver æra kunne guderne ikke længere bære over med menneskets ondskab, og rystede elementerne, eller en syndflod, overvældede dem; (se Atlantidernes degenerering til magiske praksisser og grov dyriskhed) efter denne ulykke, nedsteg Astræa igen på jorden for at forny den gyldne tidsalder." (En ny Rod-Races daggry.)

Atræa, retfærdighedens gudinde, er den sidste af guddommene til at forsage jorden, når guderne siges at forlade den og *igen blive taget op i himlen af Jupiter*. Men, ikke så snart Zeus bærer Ganymedes (målet for personificerede *lyster*) væk fra jorden førend gudernes fader kaster Astræa tilbage til jorden igen, hvor på hun *falder på sit hoved*. Astræa er *Virgo*, konstellationen i Zodiakken. Astronomisk har den en meget klar betydning, og en som angiver Nøglen til den okkulte mening. Men den er uadskillelig fra *Leo*, tegnet som går forud for den, og fra Pleiaderne og deres søstre, Hyaderne, hvoraf Aldebaran er den brillante leder. Alle disse er forbundet med jordens periodiske renoveringer, med hensyn til dens kontinenter — selv Ganymedes, som indenfor astronomi er *Aquarius*. Det blev allerede vist at mens Sydpolen er *pytten* (eller figurativt og cosmologisk de infernalske regioner), så er Nordpolen geografisk det første kontinent; mens den himmelske pol astronomisk og metafysisk, med dens pol stjerne i *himlen*, er Meru, eller Brahmâ's sæde, Jupiter's trone, osv. For i tidsalderen hvor guderne forsagede jorden og blev sagt at opstige til himlen, var ekliptika blevet parallel med meridianen, og en del af Zodiakken fremstod af nedstige fra nordpolen til nord horisonten. Aldebaran var i konjunktion med Solen den gang, lige som den var det for 40.000 år siden, ved den store fest til minde om denne Magnus Annus, som Plutarch omtaler. Siden dette år (for 40.000 år siden) har der været en retrograd bevægelse af ækvator, og for omkring 31.000 år siden var Aldebaran i konjunktion med forårsjævnøgnet jævnøgns punkt. Rollen tillagt *Taurus*, selv indenfor Kristen mystik, er for velkendt til at behøve gentagelse. Den berømte Orfiske hymne over den store periodiske kataklisme afslører hele begivenhedens esoterisme. Pluto (i *pytten*) bærer Eurydike væk, bidt af den (polare) slange. Derefter besejres Leo, *løven*. Når Løven nu *er i pytten*, eller under sydpolen, så følger Virgo ham som det næste tegn, og når hendes hoved, ned til livet er *nedenfor* den Sydlige horisont — *vendes* hun *modsat*. På den anden side, er Hyades regnen eller *Syndflod* konstellationerne; og *Aldebaran* (han som følger, eller *efterfølger* Atlas's, eller Pleiadernes døtre) ser ned fra Taurus' øje. Det er fra dette punkt i ekliptika at udregningerne af den nye cyklus blev påbegyndt. Den studerende er også nødt til at huske på, at når Ganymedes (*Aquarius*) rejses til

himlen (eller ovenfor Nordpolens horisont) så nedstiger *Virgo* eller *Astræa*, som *er Venus-Lucifer*, hovedkuld nedad under Sydpolens eller pyttens, horisont; en *pyt*, eller polen, som også er den Store Drage, eller Oversvømmelsen. Lad den studerende træne hans intuition ved at placere disse fakta sammen; intet mere kan siges.

"Forbindelsen," kommenterer Lyell, "mellem doktrinen for successive katastrofer og gentagne forringelser af moralsk karakter i den menneskelige race, er mere intim og naturlig end det først kunne tænkes. For, i et samfunds grove tilstand, betragtes alle store ulykker af folket som Guds domme over menneskets ondskab. . . . På lignende måde finder vi i beretningen givet af de Egyptiske præster til Solon om nedsænkningen af øen Atlantis under oceanets vande, efter gentagne skælv fra et jordskælv, at *begivenheden skete da Jupiter havde set beboernes moralske fordærv.*"

Sandt; men skyldes det ikke den sandhed at alle esoteriske sandheder blev givet offentligheden af de Indviede fra templerne *forklædt som allegorier*? "Jupiter," er blot personificeringen af den uforanderlige Cykliske Lov, som stopper den nedadgående tendens i hver Rod-Race, efter at den har opnået sin glories højdepunkt.* Med mindre vi støtter Prof. John Fiske's enestående dogmatiske opfattelse† at *enhver* myte "er en forklaring fra det uciviliserede sind, på et eller andet naturligt fænomen; ikke en allegori, ikke et esoterisk symbol, for spildt er opfindsomheden (! !) der stræber efter at opdage levn efter en forfinet ur videnskab i overleverede myter — men kun en forklaring. Primitive mennesker havde ikke nogen dybdegående videnskab at forevige ved hjælp af allegori [Hvordan ved Hr. Fiske det?], ej heller var de sådanne sørgelige pedanter som talte i gåder når tydeligt sprogbrug ville tjene deres formål." Vi drister os til at sige at sproget fra de få *Indviede* var langt mere "tydeligt", og deres videnskabsfilosofi langt mere om-

* Den Cykliske Lov for Race-Evolution er meget uvelkommen for videnskabsfolk. Det er tilstrækkeligt at nævne sandheden om "ur civilisationen" for at vække Darwinisternes vrede; det er tydeligt at jo længere kultur og videnskab skubbes tilbage, jo mere vaklende bliver grundlaget for abeforfader teorien. Men som Jacolliot siger: — "Uanset hvad der måtte være i disse traditioner (nedsunkne kontinenter, osv.), og uanset hvor stedet måtte have været hvor en civilisation ældre end den fra Rom, fra Grækenland, fra Egypten, og den fra Indien, blev udviklet, så *er det sikkert at denne civilisation eksisterede*, og det er yderst vigtigt for Videnskaben at genvinde dens spor, uanset hvor svage og flygtige de måtte være." (*Histoire des Vierges; les peuples et les continents disparus*, p. 15.) Donnelly har bevist den sandhed ud fra de klareste forudsætninger, men Evolutionisterne vil ikke lytte. En *Miocæn* civilisation forstyrrer den "universelle stenalder" teori, og den for menneskets *kontinuerte* opstigning fra dyriskhed! Og alligevel, løber i det mindste Egypten, imod nuværende hypoteser. Der er ingen stenalder synlig der, men en mere gloværdig kultur er synlig, jo længere tilbage vi er i stand til at bære vores tilbageblik. (Verb. Sap.)

† "Myths and Myth-Makers," p. 21.

fattende og ligeligt tilfredsstillende for menneskets fysiske og *åndelige* ønsker, end endda terminologien og systemet respektivt udbredt af Hr. Fiske's Mester — Herbert Spencer. Hvad, er imidlertid Sir Charles Lyell's "forklaring" på "myten"? Han, støtter sandelig på ingen måde ideen om dens "astronomiske" oprindelse, sådan som påstået af nogle forfattere.

De to fortolkere er fuldkommen i modstrid med hinanden. Lyell's løsning er som følger. Som en ikke troende på kataklysmiske forandringer, på grund af fraværet (?) af nogen som helst pålidelige data om emnet, så vel som fra en stærk partiskhed til fordel for Aktualitetsprincippets opfattelser om geologiske forandringer,* så forsøger han at spore Atlantis "traditionen" til følgende kilder: —

(1) Barbariske stammer forbinder katastrofer med en hævnende Gud, som antages at straffe umoralske racer på denne måde.

(2) *Deraf* er begyndelsen af en ny race logisk en retskaffen en.

(3) Den primære kilde til traditionens geologiske grundlag var Asien — et kontinent underlagt voldsomme jordskælv. Overdrevne beretninger ville således blive overleveret gennem tidsaldrene.

(4) Egypten, som selv var fri for jordskælv, baserede ikke desto mindre hendes ikke ubetydelige geologiske viden på disse kataklysmiske traditioner.

En opfindsom "forklaring," sådan som alle sådan nogen er. Men at bevise en negation er indlysende en svær opgave. Studerende indenfor esoterisk videnskab, som ved hvad det Egyptiske præsteskabs ressourcer virkelig var, behøver ikke en sådan udarbejdet hypotese. Desuden, mens en fantasifuld teoretiker altid er i stand til at tilføje en fornuftig løsning til problemer, som i en gren af videnskab, synes at nødvendiggøre hypotesen for periodiske kataklysmiske forandringer på planetens overflade, så vil den upartiske kritiker, som ikke er en

* Voldelige mindre kataklysmes og kolossale jordskælv er optegnet i de fleste nationers annaler — hvis ikke i alle. Hævning og nedsynkning af kontinenter er altid i udvikling. Hele Sydamerikas kyst er blevet hævet 10 til 15 fod og nedsænket igen på en time. Huxley har vist at de Britiske øer har været nedsænket fire gange under oceanet og efterfølgende hævet igen og befolket. Alperne, Himalayaerne og Cordilleraerne var alle et resultat aflejring som flød til havbundene og opløftet af Titanske kræfter til deres nuværende højde. Sahara var bassinet for et Miocænt hav. Indenfor de sidste fem eller seks tusinde år har Sveriges, Danmarks og Norges kyster hævet sig fra 200 til 600 fod; i Skotland er der højtliggende strande med fremspringende klippesøjler og skær *omgivende* kysten som nu er eroderet af den sultne bølge. Det Nordlige Europa hæver sig stadigvæk fra havet og Sydamerika repræsenterer fænomenet med ophævede strande på over 1.000 mil i længden, nu i en højde varierende fra 100 til 1.300 fod over havoverfladen. På den anden side, så synker Grønlands kyst hurtigt, så meget at Grønlanderen ikke vil bygge ved kysten. Alle disse fænomener er sikre. *Hvorfor kan en gradvis forandring ikke havde givet plads til en voldsom kataklysmes i fjerne epoker?* — sådanne kataklysmes sker selv nu i en *mindre skala* (f.eks., tilfældet med Sunda øen med 80.000 Malayer).

specialist, erkende den umådelige vanskelighed i at bortforklare de *ophobede* beviser, — nemlig, de arkæologiske, etnologiske, geologiske, traditionelle, botaniske, og endda biologiske — til fordel for tidligere nu nedsunkne kontinenter. Når hver videnskab kæmper for sin egen hånd, så tabes bevisets ophobede kraft kollektivt set næsten uvægerligt af syne.

I the "*Theosophist*" (August, 1880), skrev vi: "Vi har som beviser de ældste traditioner fra forskellige og vidt-spredte folk — legender i Indien, i gamle Grækenland, Madagaskar, Sumatra, Java, og alle Polynesiens hovedøer, så vel som legender i begge Amerikaer. Blandt vilde; og i traditionerne i verdens rigeste litteratur — Indiens Sanskrit litteratur — er der en enighed med hensyn til at sige, at, der for tidsaldre siden, *eksisterede, et stort Kontinent, i Stillehavet, som ved en geologisk kataklysm blev omsluttet af havet,** (Lemurien). Og det er vores faste opfattelse . . . at de fleste, hvis ikke alle, fra øerne fra den Malayiske øgruppe til Polynesien, er levn efter dette en gang umådelige nedsunkne Kontinent. Både Malacca og Polynesien, som ligger ved oceanets to yderender, og som, siden mindet om mennesket aldrig havde, og aldrig kunne have nogen samkvem med, eller endog viden om hinanden, har alligevel en tradition fælles for alle øerne og småøerne, om at deres respektive lande udstraktes langt, langt ud i Havet: at der i verdenen var to umådelige kontinenter, det ene beboet af gule, det andet af mørke mennesker; og at Oceanet, ved gudernes ordre, og for at straffe dem for deres uophørlige skænderier, opslugte dem. På trods af det geografisk bevis på at New Zealand, Sandwich og Påskeøerne, er i en afstand til hinanden på mellem 800 og 1.000 leagues, og at, ifølge ethvert vidnesbyrd, kunne hverken disse ej heller nogen andre mellemliggende øer, for eksempel, Marquesas, Selskabsøerne, Fiji, Tahiti, Samoa, og andre øer, siden de blev øer, uvidende som deres folk var om kompas, have kommunikeret med hinanden før ankomsten af Europæere; alligevel hævder de alle som en at deres respektive lande udstrakte sig langt mod Vest på den Asiatiske side. Desuden, taler de alle tydeligt dialekter af det samme sprog, med meget små forskelle; og forstår hinanden med lille vanskelighed; har de samme religiøse trosopfattelser og overtro; og omtrent de samme skikke. Og da få af de Polynesiske øer blev opdaget for mindre end et århundrede siden, hvor Stillehavet var ukendt for Europa ind til Columbus's dage, og da disse øboere er aldrig ophørt med at gentage de samme gamle traditioner siden Europæerne først satte

* Med henblik på Jacolliot's opfattelser, efter lange rejser gennem de Polynesiske Øer og hans beviser på tidligere store kataklysmes i Stillehavet, se hans "*Histoire des Vierges: Peuples et Continents disparus*," p. 308.

fod på deres kyster, så synes det for os en logisk udledning at vores teori er tættere på sandheden end nogen anden. "Tilfældighed ville være nødt til at forandre sit navn og mening, hvis alt dette alene kun var en tilfældighed."

"En stor serie af dyre-geografiske fakta," erklærer Professor Schmidt, der skriver til forsvar for hypotesen om et tidligere Lemurien, "kan kun forklares ved teorien om den tidligere eksistens af *et Sydligt Kontinent hvor fra Australien er et levn. . . .*" [distributionen af arter] "peger på at Sydens forsvundne land hvor måske *hjemmet for forfædrene til Makierne på Madagaskar* også kan ledes efter."*

Hr. A. R. Wallace, når i hans "Malay Archipelago," til følgende konklusion efter en gennemgang af mængden af til rådighed stående beviser: — "Den udledningen vi må uddrage fra faktaene er uden tvivl at alle øerne mod øst ovenfor Borneo og Sumatra essentielt set danner en del af *et tidligere Australien eller Stillehavs Kontinent . . .* Dette kontinent må have været brudt op før den yderste syd-østlige del af Asien blev hævet over oceanets vande, for en stor del af Boreno's og Java's land er kendt for geologisk at være en meget ny dannelse."

Ifølge Haeckel: — "var Sydasien selv ikke den tidligste vugge for den menneskelige race, men *Lemurien, et som lå mod Sydasien, og senere sank under det Indiske Oceans overflade.*" ("*Pedigree of Man,*" *Eng. Overs. p. 73.*) I en henseende har Haeckel ret med hensyn til Lemurien — "den Menneskelige races vugge." Dette kontinent var hjemmet for den første *fysiske* Menneskelige Stamme — det senere Tredie-Race Menneske. Før denne epoke var Racerne langt mindre konsolideret og fysiologisk helt forskellige. (Haeckel forårsager Lemurien at udstrækkes fra *Sunda Øen til Afrika og Madagaskar og østpå til Øvre Indien.*)

Professor Rutimeyer, den eminente Palæontolog, spørger: — "Behøver formodningen om at de næsten eksklusive græsspisende og insektædende pungdyr, dovendyr, bæltedyr, myre-slugere og strudser, en gang besad et konkret forenings punkt i et *Sydligt Kontinent hvor fra den nuværende flora fra Terra del Fuego og Australien må være overleveringer* — behøver denne formodning at skabe vanskeligheder i et øjeblik når Heer fra deres fossile efterladenskaber, visuelt for øjnene genopretter de gamle skove fra Smith's Sund og Spitzbergen." (*Citeret i Schmidt's "Doctrine of Descent and Darwinism," p. 237.*)

Efter generelt at have behandlet den brede videnskabelige holdning til de to spørgsmål, så vil det, måske bidrage til enig kortfattet, hvis vi opsummerer de mere slående isolerede fakta til fordel for den grundlæggende påstand hos Esoteriske Etnologer — om realiteten af Atlantis. Lemurien

* "*Doctrine of Descent and Darwinism,*" p. 236. (Sml. også hans lange argumenter om emnet, pp. 231-7.)

er så bredt godtaget, at yderligere forfølgelse af emnet er unødvendig. Med hensyn til, den førstnævnte, opleves det imidlertid at: —

(1) Den Miocæne flora i Europa har deres talrige og slående analogier i de Forenede Staters floraer. I Virginia's og Florida's skove findes magnoliaer, tulipantræer, stedsegrønne ege, plataner, osv., osv., osv., som korresponderer med Europæisk Tertiær flora periode for periode. Hvordan blev migrationen fremkaldt, hvis vi udelukker teorien om et Atlantisk Kontinent som bygger bro mellem Amerika og Europa? Den foreslåede "forklaring" med hensyn til at overførslen skete via Asien og de Aleutiske øer er kun en mal-placeret teori, som tydeligt forstyrres ved den sandhed at et stort antal af disse floraer *kun fremgår ØST for Rocky Mounatins*. Dette negerer også ideen om en trans-Stillehavs migration. De er nu blevet fortrængt af Europæiske kontinenter og øer mod Nord.

(2) Kranier udgravet på bredderne af Danube og Rhinen bærer *en slående lighed med de fra Caribien og Gamle Peruvianere* (Littré). Monumenter er blevet udgravet i Central Amerika, som bærer *udseendet af ubetvivlede negroide hoveder og ansigter*. Hvordan kan sådanne fakta redegøres for undtagen ved hjælp af den Atlantiske hypotese? Det som nu er N. V. Afrika var en gang forbundet med Atlantis ved et netværk af øer, hvor få nu er tilbage.

(3) Ifølge Farrar ("*Families of Speech*") har Baskernes "*isolerede sprog*" ingen slægtskab med andre sprog* i Europa, men med "*indfødte sprog i det store modsat liggende kontinent (Amerika) og disse alene*." Professor Broca er også af samme opfattelse.

Det Palæolitiske Europæiske menneske fra de Miocæne og Pliocæne tider var en ren Atlantide, sådan som vi tidligere har påstået det. Baskerne er, selvfølgelig, fra en meget senere dato end dette, men deres beslægtethed, som her vises, går langt med hensyn til at bevise deres fjernes forfædres oprindelige herkomst. Dette "mysteriøse" slægtskab mellem deres tunger og de Dravidiske racer i Indien vil blive forstået af de som har fulgt vores skitsering af kontinentale dannelser og forskydninger.

(4) *Sten er blevet fundet på de Kanariske Øer der bærer skulpterede symboler lig de som findes på kysten af Lake Superior*. Berthollet blev ved

* Med henblik på yderligere fakta med hensyn til Baskernes *isolering* i Europa og deres etnologiske relationer, sml. med Joly, "*Man before Metals*," p. 316. B. Davis er, efter en undersøgelse af kranierne fra *Guancherne fra Kanarie Øerne og de moderne Baskere* tilbøjelig til at medgive, at begge tilhører en race der passer til *disse gamle øer, som Kanarierne er levn af!* Dette er sandelig et fremskridt. De Quatrefages og Hamy tillægger også begge Cro-Magnon mennesker fra Sydfrankrig og Guancherne til *en type* — et udsagn som involverer visse logiske konsekvenser som begge disse forfattere måske ikke ønsker at stå bag.

sådan et bevis forårsaget at postulere race enhed for tidlige mennesker fra Kanarieøerne og Amerika (Sml. med Benjamin, the "*Atlantic Islands*," p. 130.)

Guancherne fra Kanarieøerne var direkte efterkommere fra Atlantiderne. Denne sandhed vil gøre rede for den *store statur* påvist ved deres skeletter, så vel som ved deres Europæiske slægtninge de Cro-Magnon Palæolitiske mennesker.

(5) Enhver erfaren sømand behøver blot at navigere det ufattelige ocean langs *Kanarieøerne* for at spørge sig selv hvornår eller hvordan denne gruppe af vulkanske og klippeagtige små øer var blevet dannet, omgivet på hver side af vandigt rum. Sådanne hyppige spørgsmål førte til sidst til den berømte Leopold von Buch's ekspedition, som fandt sted i det første kvartal i dette århundrede. Nogle geologer påstår at de vulkanske øer var blevet hævet direkte fra havets bund, hvis dybde i den øjeblikkelige nærhed af øen varierer fra 6.000 til 18.000 fod. Andre var tilbøjelige til i disse grupper, inklusiv Madeira, Azorerne, og Kap Verde øerne, at se — levnene fra et gigantisk men nedsunken kontinent som en gang havde forenet Afrika med Amerika. De sidstnævnte videnskabsfolk støttede deres hypoteser med en mængde af beviser til fordel for dette, baseret på gamle "myter." Ældgammel "overtro," så som Platon's eventyr-lignende Atlantis, *Hesperidernes Have*, Atlas støttende verdenen på hans skuldre, alle sammen mythoi forbundet med Teneriffe's top, kom ikke langt hos den skeptiske Videnskab. Identiteten af dyr og plante arter — visende enten en tidligere forbindelse mellem Amerika og de tilbageværende grupper af øer — (hypotesen om at de er flydt fra den Nye til den Gamle Verden via bølgerne var for absurd til at holde længe) — oplevede mere seriøs overvejelse. Men det er kun meget nyligt, og efter Donnelly's bog var blevet publiceret i flere år, at teorien har større chancer end nogensinde med hensyn til at blive en godtaget sandhed. *Fossiler fundet på Sydamerikas Østkyst er nu blevet bevist at tilhøre Jura dannelserne, og er næsten identiske med Jura fossilerne fra Vesteuropa og Nordafrika. Begge kysters geologiske strukturer er næsten identiske; ligheden mellem de mindre havdyrs boliger i de mere lavvandede områder i Sydamerika, det Vestlige Afrika, og de Sydeuropæiske kyster, er også meget stor. Alle sådanne fakta vil ganske bestemt bringe materialister til den konklusion at der, i fjerne for-historiske tidsaldre, har været et kontinent som udstrakte sig fra Venezuelas kyst, tværs over Atlanterhavet, til Canarese Øerne og Nordafrika, og fra Newfoundland næsten til Frankrigs kyst.*

(6) Den store lighed mellem Jura fossilerne fra Syd

Amerika, Nordafrika, og Vesteuropa er en tilstrækkeligt slående sandhed i sig selv, og godtager ikke nogen forklaring, med mindre oceanet brobygges med et Atlantis. Men, hvorfor er der også, en så *markant lighed mellem faunaen* (dyrelivet) *i de — nu — isolerede Atlantiske øer?* Hvorfor lignede arter i *Brasiliansk fauna* opskrabt af Sir C. Wyville Thompson de fra *Vesteuropa?* Hvorfor eksisterer der en lighed mellem mange af de *Vestafrikanske* og *Vestindiske* dyregrupper? Yderligere:

"Når dyrene og planterne fra den Gamle og Nye Verden sammenlignes, så *kan man ikke andet end blive slået over deres identitet*; næsten alle, tilhører til samme slægt, mens endda mange, af arterne, er fælles for begge kontinenter . . . hvilket indikerer at de udgik fra *et fælles center*" (*Atlantis*), ("*Westminster Review*," Jan., 1872).

Ifølge Videnskaben havde hesten sin oprindelse i Amerika. I det mindste, er en stor del af de en gang "missing links" der forbinder den med inferiøre former blev udgravet i de Amerikanske strata. *Hvordan trængte hesten sig ind i Europa og Asien, hvis ingen land kommunikation byggede bro over de oceaniske mellemrum?* Eller hvis det hævdes at hesten havde sin oprindelse i den Nye Verden, hvordan kom sådanne former som hipparionen, osv., ind i Amerika fra begyndelsen baseret på migrations hypotesen?

Yderligere "havde Buffon . . . i *gennemgangen af den Afrikanske i den Amerikanske fauna* bemærket, hvordan, *lamaen* for eksempel er en ungdommelig og svag *kopi af kamelen*, og hvordan *pumaen* fra den Nye repræsenterede *løven* fra den Gamle Verden" (*Schmidt, "Doctrine of Descent and Darwinism," p. 223*).

(7) Det følgende citat løber sammen med No. (2), men dets betydning er sådan og forfatteren citerede så autoritativt, at det fortjener en plads for sig selv: —

"Med hensyn til den *primitive dolichocephalæ fra Amerika*, så fremlægger jeg en endnu mere dristig hypotese, nemlig, at de er *nært beslægtet til Guancherne fra Kanarieøerne, og til Afrikas Atlantiske befolkninger*, Moorene, Tuaregerne, Kopterne, som Latham sammenfatter under navnet Egyptisk-Atlantidæ. Vi ser *det selv samme kranium form på de Kanariske Øer, foran den Afrikanske kyst, og på de Caribiske øer, på de modsatte kyster overfor Afrika*. Skindets farve på begge sider af Atlanten er i disse befolkninger repræsenteret som en rødlig-brun." (Professor Retzius, "*Smithsonian Report*," 1859, p. 266.)

Hvis, Baskerne og Cro-Magnon Hule-Mennesker derfor er af den samme race som de Kanariske Guancher, så følger det at de førstnævnte også er allieret til Amerikas indfødte. Dette er konklusionen som Retzins', Virchow's, og de Quatrefages's uafhængige undersøgelser nødvendiggør. *Atlantidens beslægtethed* med disse tre typer bliver tydelig.

(8) Hav-lodningerne foretaget af H.M.S. "Challenger" og "Dolphin," har etableret den sandhed at en mægtig elevering på nogle 3.000 *mil i længden*, projicerende sig opad fra de afgrundsdybe dybder i

Atlanterhavet, udstrækker sig fra et punkt nær de Britiske Øer sydpå, kurvende rundt nær Kap Verde, og løber i en syd-østlig retning langs den Vestafrikanske Kyst. Denne elevering har et gennemsnit på nogle *9.000 fod i højden*, og rejser sig op over bølgerne ved Azorerne, Ascension og andre steder. I oceanets dybder rundt i nabolaget for den førstnævnte er ribberne for et tidligere massivt stykke land blevet opdaget (*se undersøgelser fra Forenede Staters Skib "Dolphin" og andre*). "Dets overflades *bjerges og dales* ujævnheder, *kunne aldrig være blevet frembragt i overensstemmelse med nogen kendte love for aflejring af sediment, ej heller ved undersøisk elevering*; men, må tværtimod være blevet udskåret af kræfter indvirkende over vand-overfladen." — (*Scientific American*, July 28th, 1877). Det er højest sandsynligt at halse af land tidligere eksisterede og knyttede Atlantis til Sydamerika, et eller andet sted ovenfor udmundingen af Amazon; til Afrika nær Kap Verde, mens et lignende sammenføjningspunkt med Spanien ikke er utænkelig, sådan som hævdet af Donnelly. (*Se hans kort, "Atlantis," p. 47, Eng. Ed., 1884, selv om han kun beskæftiger sig med et fragment af det sande kontinent.*) Hvorvidt den sidstnævnte eksisterede eller ikke, er ikke af nogen betydning, da sandheden at (det som nu er) N. V. Afrika — før eleveringen af Sahara og afkoblingen Gibraltar's forbindelse — var en forlængelse af Spanien. Som konsekvens heraf kan ingen vanskelighed rejses med hensyn til hvordan migrationen af den Europæiske fauna (osv.) fandt sted.

Nok er nu blevet sagt fra det *rent videnskabelige standpunkt*, og det er unødvendigt, i betragtning af måden hvor på emnet nu er blevet udviklet ad linjerne for *esoterisk viden*, yderligere at udbygge mængden af vidnesbyrd. Som konklusion, kan ordene fra en af dagens mest intuitive forfattere citeres som beundringsværdigt illustrativt med hensyn til okkultistens opfattelser, som med tålmodighed venter på dagens kommende daggy:

—

"Vi er kun ved begyndelsen på forståelsen af fortiden; for et hundrede år siden vidste verdenen intet om Pompeji eller Herculaneum; intet om den sproglige forbindelse som binder de Indo-Europæiske nationer sammen; intet om betydningen af den store mængde inskriptioner på Egyptens grave og templer; intet om meningen med de Babylonske pile-hoved inskriptioner; intet om de vidunderlige civilisationer afsløret i efterladenskaber i Yucatan, Mexico, og Peru. Vi er ved tærsklen. Videnskabelige undersøgelser skrider frem med store skridt. Hvem vil sige et hundrede år fra nu, at de store museer i verdenen ikke kan blive udsmykket med gemmer, statuer, våben, og redskaber fra Atlantis, mens verdens biblioteker vil indeholde oversættelser af dets inskriptioner, der kaster nyt lys på hele den fortidige historie for den menneskelige race, og alle de store problemer som nu forvirrer nutidens tænkere."*

* Donnelly, "Atlantis; the Ante-Diluvian World," p. 480.

Og nu for at konkludere.

Vi har beskæftiget os selv med nationernes gamle optegnelser, med doktrinen for kronologiske og psykiske cyklusser, som disse optegnelser er et håndgribeligt bevis på; og med mange andre emner, som ved første blik, kan synes malplaceret i dette bind.

Men de var sandt at sige nødvendige. Ved at beskæftige sig med hemmelige annaler og traditioner fra så mange nationer, hvis selve oprindelser aldrig har været fastlagte på mere sikre grundlag end afledte formodninger, med hensyn til at udgive trosopfattelser og filosofi fra mere end *forhistoriske* racer, så er det ikke helt så let at beskæftige sig med emnestoffet som det ville være hvis kun én filosofi fra en speciel race, og dens evolution, var givet opmærksomhed. Den Hemmelige Lære er den fælles ejendom for de utallige millioner af mennesker født under forskellige klimaer, i tider som Historien afviser at beskæftige sig med, og som esoteriske læresætninger tillægger dateringer uforenelige med teorier indenfor Geologi og Antropologi. Fødslen og evolutionen af Fortidens Hellige Videnskab er tabt i selve Tidens nat; og selv det, som er historisk — *dvs.*, det som findes spredt hid og did overalt i gammel klassisk litteratur — bliver, næsten i ethvert tilfælde, af moderne kritikere tillagt mangel på observation hos de gamle forfattere, eller tillagt overtro født af uvidenhed i oldtiden. Det er, derfor, umuligt at behandle dette emne sådan som man ville det med den almindelige evolution for kunstarter eller videnskab i en eller anden velkendt historisk nation. Det er kun ved at fremlægge en overflod af beviser for læseren som alle tenderer til at vise, at de uddannede klasser i enhver nation gjorde sig til mere eller mindre trofaste ekkoer af et identisk system og dets grundlæggende traditioner i enhver tidsalder, under enhver tilstand af civilisation og viden — at han kan forårsages at se at så mange strømme fra det samme vand må have haft en fælles kilde hvor fra de begyndte. Hvilken var denne kilde? Hvis kommende begivenheder siges at kaste deres skygger foran sig, så kan fortidige begivenheder ikke fejle i at efterlade deres indtryk bag sig. Det er derfor, ved disse skygger fra ældgammel Fortid og deres fantastiske silhuetter på enhver religions og filosofis ydre skærm, at vi, ved at tjekke dem mens vi går frem, og sammenligne dem, til sidst kan spore dem til det legeme som frembragte dem. Der må være sandhed og fakta i det som ethvert folk i oldtiden godtog og gjorde til grundlaget for dets religion og dets trosopfattelse. Desuden, som Haliburton sagde, "Hør én side, og du vil være i mørket; hør begge sider, og alt vil være klart." Offentligheden har hidtil haft adgang til, og kun hørt en side — eller snarere de to ensidige synspunkter fra to direkte modsatrettede klasser af mennesker, hvis *primâ facie* antagelser eller respektive forudsætninger adskiller sig meget, men hvis endelige konklusioner er de samme— Videnskaben og Teologien. Og nu har vores

læsere en mulighed for at høre den anden — forsvarernes — retfærdiggørelse og lære om naturen af vores argumenter.

Hvis offentligheden blev overladt til dens gamle opfattelser; nemlig, på den ene side, at Okkultisme, Magi, legender fra gammel tid, osv., var et fuldkomment resultat af uvidenhed og overtro; og på den anden side, at alting udenfor den ortodokse skure var djævlens værk, hvad ville resultatet så være? Med andre ord, havde ingen teosofisk og mystisk litteratur opnået en høring i de sidste få år, så ville det nuværende værk have en fattig chance for en upartisk betragtning. Det ville være blevet proklameret — og vil stadigvæk af mange blive således proklameret — som et eventyr vævet over dunkle problemer, svævende i, og baseret på tynd luft; bygget af sæbebobler, som brister ved den mindste berøring af oprigtig refleksion, *uden* noget grundlag, at stå på, sådan som det ville blive påstået. Selv "de gamle *overtroiske* og *godtroende* klassikere" har med klare og umiskendelige udtryk ingen ord som reference om det, og symbolerne fejler i sig selv i at give et hint om eksistensen af sådan et system. Sådan vil dommen være hos alle. Men når det bliver uafviseligt bevist at de moderne Asiatiske nationers påstand om en Hemmelig Videnskab og en esoterisk historie for verdenen, er baseret på fakta; og at, selv om den hidtil har været ukendt af masserne og et skjult mysterium selv for de lærde, (fordi de aldrig havde nøglen til den korrekte forståelse af de rigelige hentydninger fremlagt i de gamle klassikere), så er den stadigvæk ikke et eventyr, men en realitet — så vil det nuværende værk blot blive pioneren for mange flere af sådanne bøger. Påstanden at hidtil har selv nøgler opdaget af store lærde vist sig at være for rustne til brug, og de kun var de stille vidner på at der virkelig eksisterer mysterier bag sløret som er uopnåeligt uden en ny nøgle — udledes af de kun alt for mange beviser som ikke let kan afvises. Et eksempel kan gives som en illustration fra Frimureriets historie.

I hans "Franc-maçonnerie Occulte," korrekt eller ukorrekt, bebrejder Ragon, en berømt og lærd Belgisk Murer, de Engelske Murere for at have *materialiseret* og vanæret Mureriet, en gang baseret på de Gamle Mysterier, ved på grund af fejløpfattelse af kunstens oprindelse at antage, navnet *Fri Mureri* og *Fri Murere*. Fejlen skyldes, siger han, de som forbinder Mureri *med bygningen* af Salomon's Tempel, og udleder dets oprindelse fra det. Han forklejnser ideen, og siger: . . "Den *Frankiske Murer* (som ikke er *maçon libre*, eller fri mureri) vidste udmærket, at det ikke var et spørgsmål om at *bygge en væg*, når han antog titlen, men om at *blive indviet ind i de gamle Mysterier* skjult under navnet *Françmaçonnerie* (Frimureri); at hans arbejde kun skulle være fortsættelsen af reoveringen af de gamle mysterier, og at han skulle blive en *murer* på samme måde som *Apollon* eller *Amphion*. Og ved vi ikke at de gamle *indviede* poeter, når de talte *om grundlæggelsen*

af en by, hermed mente *etableringen af en doktrin*? Således præsenterede *Neptun*, guden for ræsonnement, og *Apollon*, guden for *skjulte* ting, dem selv som murere overfor Laomedon, Priam's fader, for at hjælpe ham med at bygge byen Troja — det vil sige, at etablere den Trojanske religion." (*Maçonnerie Orthodoxe*, p. 44.)

Sådanne *slørede* sætninger med dobbelt betydning vrimler det med hos gamle klassiske forfattere. Derfor, var et forsøg blevet gjort på at vise, at Laomedon *f.eks.* var grundlæggeren af en gren af arkaiske mysterier hvor i den jord-bundne materielle sjæl (det fjerde princip), var personificeret i Menelaus' trofaste hustru (den skønne Helene), og hvis Ragon ikke var kommet for at bekræfte det vi påstår, så ville vi måske blive fortalt at ingen klassisk forfatter taler om det, og at Homer viser Laomedon bygge en *by*, ikke en *esoterisk tilbedelse* eller MYSTERIER! Og hvem er de som nu er tilbage, bortset fra nogle få *Indviede*, som forstår sproget og den korrekte mening med sådanne symbolske udtryk?

Men efter at have påpeget mangt et fejløpfattat symbol med indflydelse på vores tese, så forbliver der stadigvæk mere end en vanskelighed tilbage at overkomme. Mest vigtig blandt mange sådanne forhindringer er den for kronologi. Men det kunne næppe undgås.

Kilet ind mellem teologisk kronologi og den fra geologerne, der bakkes op af alle de materialistiske Antropologer, der tildeler datoer for mennesker og natur, der alene passer til deres egne teorier — hvad kunne forfatteren gøre, bortset fra hvad der bliver gjort? Nemlig, at siden teologien placerer Syndfloden til 2448 F.Kr., og verdens skabelse til kun 5890 år tilbage; og da de præcise undersøgelser ved hjælp af metoder for *nøjagtig* Videnskab, har ledt geologer og fysikere til at tildele alderen for vores Klodes jord-skorpe-dannelse til mellem 10 millioner og 1.000 millioner år* (sandelig, en *ubetydelig* forskel!): og Antropologerne til at variere deres meningsforskelle med hensyn til menneskets fremkomst — til mellem 25.000 og 500.000 år — hvad kan den som studerer den Okkulte doktrin gøre, andet end at fremkomme med og tappert præsentere de esoteriske udregninger for verdenen?

Men for at gøre dette, så var bekræftelse af nogle få "historiske" beviser nødvendig, selv om alle kender den sande værdi af det såkaldte "historiske bevis." For, uanset mennesket var fremkommet på jorden for 18.000 eller 18.000.000 år siden, så kan det ikke gøre nogen forskel for profan Historie, fordi den knapt begynder nogle få årtusinder før vores tidsregning, og siden, den selv der, håbløst søger at fatte sammenstødene og larmen fra selvmodsigende og fælles-ødelæggende opfattelser om det. Ikke desto mindre, i betragtning af respekten den gennemsnitlige læser er blevet opdraget i med henblik på *nøjagtig* videnskab, vil selv en sådan kort *Fortid* forblive meningsløs, med mindre esoteriske læresætninger med det samme blev bekræftet og støttet —

* Se Sir W. Thomson and Mr. Huxley.

når som helst det er muligt — med referencer til historiske navne fra en såkaldt *historisk* periode. Det er den eneste guide som kan gives begynderen før han tillades at begynde blandt de (for ham) uvante snoninger i den mørke labyrint kaldt de forhistoriske tidsaldre. Denne nødvendighed er blevet imødekommet. Det håbes kun at ønsket om at gøre sådan, hvilket har ført forfatteren til konstant at bringe gamle og moderne beviser som en bekræftelse på den Arkaiske og helt uhistorisk Fortid, ikke vil bringe beskyldninger ned over hende om brutalt uden orden og metode at have sammenblandet de forskellige og vidt-adskilte perioder for historie og tradition. Men litterær form og metode var nødt til at blive ofret af hensyn til en større klarhed i den generelle fremlæggelse.

For at udføre den foreslåede opgave, var forfatteren nødt til at ty til de ret så usædvanlige metoder med at inddеле hvert bind eller Bog i tre Dele; hvor den første kun er den videreførte, dog meget fragmentariske, historie om Kosmogoni og Menneskets Evolution på denne klode. Men disse to bind var nødt til at tjene som en PROLOG, og forberede læserens sind for de som nu vil følge. I forbindelse med behandlingen af Kosmogoni og derefter af Antropogenese for menneskeheden, var det nødvendigt at vise at ingen religion, siden de allertidligste, nogensinde fuldstændig har været baseret på fiktion, da ingen var genstand for speciel åbenbaring; og at det er dogmer alene som altid har dræbt oprindelig sandhed. Til sidst, at ingen menneskefødt doktrin, ingen trosretning, uanset hvor helliggjort af skikke og ælde, kan sammenlignes i hellighed med Naturens religion. Visdommens Nøgle som oplåser de massive porte som fører til de allerinderste helligdommes hemmelige lære kan kun findes skjult i hendes favn: og denne favn peges i landene på af Emanuel Swedenborg den store seer fra det sidste århundrede. Der ligger naturens hjerte, det skrin hvor fra ur Menneskehedens tidlige racer udgik, og som er det *fysiske* menneskes vugge.

Så vidt er de grove skitseringer forløbet af trosopfattelser og læresætninger fra de arkaiske, tidligste Racer indeholdt i deres hidtil hemmelige Skriftlige optegnelser. Men vores forklaringer er på ingen måde fuldkomne, ej heller foregiver de at udgive den fulde tekst, eller at være blevet læst ved hjælp af mere end tre eller fire nøgler ud af det syvfoldige bundt af esoterisk fortolkning, og selv dette er kun delvist blevet nået. Værket er for gigantisk for enhver person at påtage sig, endnu mere at udføre. Vores hovedbekymring var ganske enkelt at forberede jorden. Det, har vi tillid til at vi har gjort. Disse to bind udgør kun en pioners arbejde, som har banet hans vej ind i den næsten uigennemtrængelige jungle i det Okkulte Lands jomfruelige skove. En begyndelse er gjort for at fælde, og udrydde de dødelige upas træer for overtro, fordomme, og indbildsk uvidenhed, således at disse to

bind for den studerende skulle danne en passende optakt til Bindene III. og IV. Før end tidsaldrenes affald er ryddet væk fra Teosoffernes sind, som disse bind er dedikeret til, så er det umuligt at den mere praktiske lære indeholdt i det Tredie Bind vil blive forstået. Som konsekvens heraf så afhænger det udelukkende af modtagelsen som disse Bind I. og II. mødes med i hænderne på Teosoffer og Mystikere, hvorvidt de sidste to bind nogensinde vil blive offentliggjorte, selv om de *næsten* er færdiggjorte.

Satyât Nâsti paro dharmah.

DER ER INGEN RELIGION HØJERE END SANDHEDEN.

SLUT PÅ BIND. II.

INDEX.

INDEX.

- Aanroo, i 221, 674, ii 374
Abacus, i 361
Abba, ii 625
Abbas, Rabbi, ii 627
Abd, Allatif, ii 362
Abe, ii 184
Abe riget, ii 289
Abel, ii 125
Abenephius, i 362
Aber og Primater, i 185
Abjayoni, i 372
Abraham, i 578
Abram, ii 77
Abraxas, i 350, ii 214
Absolutte, i 16, 135, 247
Abul Feda, i 366
Abydos, i 385, ii 464
Achad, ii 508
Achamoth, ii 43
Achar, ii 508
Achath, i 129
Acheron, ii 357
Achilles, ii 637
Achod, i 129
Achyuta, i 19, ii 47
Acosta, i 209
Acunha, Tristan d', ii 333
Ad-ah, ii 203
Adam, ii 1, 4, 41, 123, 193, 216, 220, 394, 410, 441, 467
Adam og Eva, i 193; uddrevet fra Paradis, i 216; Racer før, i 394; forbandet af Jehovah, i 410; hans krop holdt over jorden, i 467; skabelse af, ii 1; ikke et rigtigt navn, ii 4; modtager æble, ii 129
Adam-Adami, i 355, ii 42, 452
Adam-Galatea, ii 150
Adam-Jehovah, ii 43
Adam Kadmon, i 99, 129, 137, 215, 247, 337, 427, 443, ii 46, 95, 128, 234
Adam Kadmon = Tetragrammaton = Logos, i 99; Sefira dets kvindelige modpart, i 215; af støv, i 247; Sefirot, i 427; Arketypisk menneske, i 443; lighed med Gud, ii 46; skabt af Elohim, ii 95; adskiller sig selv, ii 128; det Himmelske menneske, ii 234
Adam, the Patriarken, i 642
Adam, Rishoon, ii 397
Adams, ii 441
Adelaide, ii 19
Adepter, ii 94, 211
Adi, i xix, 129
Adi-Buddha, i 54
Adi-Buddhi, i 635
Adi-Budh, i 48
Adikrit, i 372
Adi-Nidana, i 31, 98
Adi-Sakti, i 10
Adi-Sanat, i 98
Aditi, i 4, 99, 101, 137, 142, 332, 355, 357, 430, 434, 448, 527, 571, ii 20, 43, 65, 107, 210, 527, 623
Aditi, i *Det*, i 1, 4; otte sønner født fra, i 99; Sønnens Fader-Moder, i 104, 448; Vâch, en form for, i 141; Faderen og Moderen, i 355; den Cosmiske, i 359
Aditi, allegoriseret fra Akâsa, i 527
Aditi-Gæa, ii 65
Aditi, Ur Lys, ii 107; Universel Visdom, ii 210; kaldt Moderen, ii 527
Aditi Vâch, i 355
Aditi-Vâch-Sophia, i 430, 434, ii 43
Aditi-Varsha, ii 201
Adityaer, i 71, 92, 100, 101, ii 65, 90, 182
Adonai, ii 463, 508, 577
Adonis, ii 767
Adrasteia, ii 305
Adwaita, i 636
Adwaitaer, i 6, 54, 522, 636, ii 598
Adyta, i xxxvi
Æolus, i 466
Æoner, i 350, 351, 416, 442
Ærober, i 249
Æsir, ii 27
Æskulap, i 353, ii 106, 209, 259
Æter, i 14, 76, 87, 141, 365, 486, 487, 524
Afrika, ii 254, 368
Afrikanske Racer, ii 168
Agassiz, ii 133, 170, 607, 610, 645
Agathodæmon, i 410, 442, 472, ii 27, 210, 344, 377
Ages of Man, ii 198
Agneyâstra, ii 629
Agni, i 90, 341, 448, ii 38, 85, 311, 500, 521, 526, 605
Agni, Element i Treenhed, i 90; Strålende Guddom, i 341; Syv-Strålet, i 448; Ni-og-fyrre, ii 85; navne for, ii 311; en Asura Gud, ii 500; Abhimanin, ii 521; frembragt ved friktion, ii 526; menneske race dannet fra, ii 605
Agni Abhimanin, ii 247
Agni Hôtri, ii 499
Agni-Sandhami, i 103
Agnishwattaer, i 87, ii 77, 88, 411
Agrippa, 611
Ahamkara, i 66, 256, 260, 335, 452, 536, ii 616, 638
A-hamsa, i 20
Ah-hi, i 27, 38, 53, 202
Ahriman, ii 95, 398, 420, 479 *og flg.*, 516 *og flg.*
Ahu, i 113
Ahura-Mazda, i 210, ii 92, 97, 233, 358, 480, 488, 609
Ain-Soph, i 113, 350, 356, 423, 429, ii 39, 128, 386, 536, 540, 736
Ain-Soph, synonym for Parabrahm, i 113, 423;

- navnløs, i 350, ii 736;
 fremsender Logos, i 356;
 formulerer sig selv som en
 geometrisk figur, i 429;
 geometriserer i skabelse, ii
 39; intet, ii 128; Esote-
 riske natur af, 386; Zohar
 om, 536; den navnløse
 Guddom, 540
 Aion, i 349
 Airy, Sir G., i 583
 Aischylos, ii 271, 411, 414,
 419
 Aitareya Brâhmana, i 7
 Ajutas, ii 90
 Akâsa, i 10, 13, 76, 97,
 110, 137, 140, 197, 205,
 231, 296, 326, 332, 343,
 452, 487, 488, 511, 527,
 561, 601, 635
 Akâsa, Radiering af Mulaprakriti, i
 10; en form for stof, i 13; Ur
 Æter, i 76; foring af, i 97;
 syntese af kræfter i naturen,
 i 137; Cosmisk støv, i 140; og
 Astral Lys, i 197; og Æter,
 i 295; ii 332; en Sjæl
 skjult i, i 231; emanerer
 fra Absolutte, i 295; Ur
 Substans, i 326;
 gennemtrænger alle ting, i
 343; = Chaos eller
 Vakuum, i 452; ikke kendt
 af moderne fysik, i 487; et
 Væsen ikke på et plan, i
 489; Universel kraft, i
 571; Syvfoldig, i 527; en
 inter-æterisk kraft, i 561;
 vores ur stof, i 601;
 objektiv evig, i 635
 Akbar, i xxiii, 68
 Akkad, i 319, ii 42, 61
 Alaya, i 27, 47, 48
 Albertus Magnus, i 582
 Alcámenes, i 387
 Alcyone, ii 767
 Aldebaran, ii 785
 Aldobrandus, ii 207
 Alkymi, ii 763
 Alteæ, ii 141
 Alexander, i 117, ii 417
 Alexander Polyhistor, ii 53,
 65
 Alexandria, ii 763
 Alexandrinere, i 364, 409
 Algæ, i 177
 Algeriet, ii 750
 Alhim, i 91
 Allahabad, ii 221
 Allen, Grant, ii 288, 679,
 687, 740
 Alm, ii 462
 Almeh, ii 462
 Alpha Polaris, i 435
 Amanasa, ii 191
 Ambrose, St., i 123
 Ambhamsi, i 460
 Amdo, i 108
 Amenophis, i 388
 Amenti, i 134, 365, 385,
 674, ii 481
 Amerika, ii 8, 327
 Amesha Spentaer, ii 516
 Amita Buddha, i 108
 Amitabha, i 108, 356
 Ammianus Marcellianus, ii
 429
 Ammon, i 365, *og flg.*, ii 135
 Ammon, Ra, i 393
 Ampère, i 512
 Amphioxus, ii 370
 Amphitrite, ii 775
 Amrita, i 67, 348
 Amshaspendere, i 113, ii 6, 92,
 358, 365, 488
 Amøbe, ii 116
 Anærober, i 249
 Anagemin, i 206
 Anagraniyam, i 357
 Anakim, ii 340
 Analogi, ii 155
 Anaxagoras, i 50, 117, , 332,
 568, 595, 623
 Anaximenes, i 77
 Andrews, ii 136
 Androgyn Ged, i 253
 Androgynne mennesker, ii 197
 Androgynner, ii 165, 216
 Anemos, i 342
 Ani , i 78
 Anima Mundi, i 47, 97, 197
 Aniyâmsam, Aniyâsam, i 542
 Ank, ii 30
 Ankh, ii 19, 544
 Anouki, i 367; ii 31
 Anson, W. S. W., i 424
 Antropogenesis, ii 13
 Anthropos, i 449
 Antikristus, i 612
 Antipodes, ii 407
 Antiquity of Man, ii 688
 Antropologi, ii 9
 Anu, i 357, 542, ii 62
 Anubis, i 410, ii 27, 385, 388
 Anugîtâ, i 87, 94, 101, 571,
 ii 637
 Anugraha, i 448
 Anupadaka, i 10, 47, 52, 571
 Apam Napât, ii 400
 Apâna, i 94, 95, ii 567
 Apap, ii 213, 588
 Apis, i 135
 Apocrypha, ii 529
 Apollodorus, ii 53, 770
 Apollo Python, ii 208
 Apollon, i 167, 366, ii 6, 44,
 122, 383, 769, 774
 Apollon, født fra Leda's æg, i
 366; Solen, ii 6; Karneios,
 ii 44; døtre af, ii 122; født
 på en siderisk ø, ii 383;
 Hyperboreansk Apollon, ii
 769; fødested for, ii 774
 Apollonius Rhodius, ii 342
 Apollonius of Tyana, ii 345
 Apollyon, ii 229
 Apophis, ii 589
 Apsaraer, ii 174
 Apteryx, ii 681
 Apuleius, ii 491
 Aquarius, i 651, ii 785
 Arachnidæ, ii 257
 Arani, ii 526
 Ararat, ii 145
 Archæopteryx, ii 183
 Archebiosis, i 455, ii 164
 Arcturus, i 647
 Ares, i 294, ii 392
 Argha, ii 142
 Argyha, ii 416
 Argyhanath, ii 416
 Arghya Varsha, ii 416, 419
 Argos ii 122, 293
 Arhan, i 206
 Arhat, i xxviii, 6, 95, 157,
 172, ii 18, 339
 Ariadne, ii 67
 Arimaspi, ii 416, 767
 Arion, ii 3, 399
 Aristarchus, i 117
 Aristobulus, i 648
 Aristofanes, i 359, ii 133.
 Aristoteles, i 117, 123, 279,
 336, 361, 461, 481, 493, ii
 155, 159

- Aristoteles, lærer om jordens kugleform, i 117; ulegemlige principper, i 123; om Sandhed, i 279; om Chaos, i 336; om Ny-pytagoræere, i 361; om Elementer, i 461; dårligt fordøjet af Bacon, i 481; Herskere, i 493; imod jordens omløb, ii 153; upassende for Gud, 159
- Arjuna, ii 6, 221, 628
- Arjuna Misra, i 94, ii 638
- Ark, i 319, 444, ii 313
- Arka, ii 463
- Arkadien, ii 352
- Arkaiske Stanzaer, i ii, 1
- Arkaiske Læresætninger, ii 252
- Arkimedes, i 117
- Arkitekt, i 279, 613
- Arkites, ii 142
- Arnaud, i 262
- Arnobius, i 353, ii 143, 342
- Arrian, ii 418
- Artemis, i 228, 387
- Arthur, ii 754
- Arupa, i 30, 89, 98, 118, 122, 196, 200, 436
- Arvaksrotas, i 456, ii 162
- Aryabhata, i 117
- Aryan, i 190, 644, ii 68, 147, 371, 378, 398, 754, 767
- Aryanere, i 388, 534, ii 470, 631
- Aryanister, ii 425
- Aryanske Racer, ii 42
- Aryas, ii 85, 196, 225, 336, 526, 536, 603
- Arya Sanga, i 49, 158
- Asat, ii 449
- As-burj, ii 402
- Asch, ii 114
- Ascidians, ii 119
- Asclepiades, ii 342
- Aser, ii 97
- Asgard, i 424, 427, ii 95
- Ashburj, ii 407
- Asien, ii 401
- Asiatiske nationer, ii 795
- Ashmogh, ii 205
- Ask, ii 97
- Aske træ, ii 97, 181, 519
- Asklepios, i 286, 566, ii 211, 770
- Asoka, ii 220
- Assier, Paul d', i 620
- Assyrien, i 390, ii 202, 638
- Assyrisk, ii 428
- Astaphai, i 577
- Astarte, i 468
- Asterope, ii 768
- Astral, i 424, 639, ii 74
- Astræa, ii 785
- Astrologi, i 105
- Astronomer, Før Syndfloden, ii 47
- Astronomi, i 163, 593
- Asura, i 92, 126, 202, 348, 419, ii 59, 87, 90, 163, 174, 230, 227, 247, 323, 318, 390, 405, 457, 487, 500, 571
- Asura-maya, ii 47, 49, 69, 326, 436
- Asura-Medha, ii 22
- Asura-medha Parvan, i 94
- Asuraer, navne på, i 92; fire Maharajaher, i 126; Cosmiske Dæmoner, i 202; Dæmoner, i 348, ii 405; bodsøvelser af, i 419; åndelige Væsner, ii 59; Engle i den Tredie Race, 87; Høje himmelske Væsner, ii 90; første skabte Væsner, ii 103; hellighed, kyskhed, ii 174; Guddommelige navne på, ii 227; guders fjender, ii 230; flammer, ii 247; menneskelige, ii 323; inkarnationer af, ii 318; konflikt med guder, ii 390; skabere af Adam, ii 457; navne givet i flæng, ii 487; krig med, ii 571
- Asvattha, i 406, 523, 536, 549, ii 97
- Atah, i 78
- Atala, ii 147, 322, 402
- Atavisme, i 260
- Ateisme, i 7, 279
- Athanor, i 81
- Athena, ii 519, 771
- Athenæus, ii 31
- Atlantisk, Sanskrit ikke talt af, i 23; nedsunken races Gibborim, i 415; sindløses dage, ii 609; Atlantis's kontinentet, ii 8; Asura-Maya den den Atlantiske Rishi, ii 49; Atlantis, syndflod i, ii 144; oprindelige type for, ii 201; med uddøde dyr, ii 218; Guds Sønner, ii 224; engles fald, ii 229; forlængelse af Afrika, ii 263; tilhører Fjerde Race, ii 266; finere fysiske mennesker, ii 271; valgte hustruer, ii 286; historie, ii 313 *og flg.*; syndens land, ii 322; nedsænkning af, ii 330; optegnelse af syndflod, ii 365, nået af gode ånder, ii 371; Telchines en Atlantisk form, ii 391; Atlantiske giganter, ii 394; ondes bolig, ii 401; eksisterer ikke længere, ii 408; civilisation, ii 429; arven fra, ii 431; sidste befolkning på, ii 433; blandet med Aryansk element, ii 444; Atlantidernes skæbne, ii 493; stor syndflod bærer Atlantis væk, ii 533; Druider nedstammer fra, ii 756; transmitterer til 5'te Race, ii 760
- Atlantis, i 23, 415, 609, ii 6, 49, 141, 201, 217, 224, 229, 249, 263, 266, 271, 286, 302, 313, *og flg.*, 322, 330, 365, 371, 394, 401, *og flg.*, 408, 429, 431, 433, 444, 464, 493, 533, 756, 760
- Atlantiske giganter, ii 424
- Atlantiske Race, ii 603
- Atlanto-Aryansk, ii 750, 760
- Atlas, ii 277, 404, 493, 760
- Atma, i 110, 130, 157, 158, 220, 226, 291, 570, ii 57, 79, 241, 403, 579, 581, 593, 632
- Atma, hos Vedantisterne, i 110; ikke Parabrahm, i 130; klassifikation af, i 157; en Upadhi, i 158; efter menneskets død, i 220; ånd, i 226, 229; syvende princip, i 571; Tre-et princip, ii 57; ikke det Menneskelige Ego, ii 79; regnet fra, ii 241; region i,

- ii 405; syvende element, ii 579; Ren Ånd, ii 732
 Atma Buddhi, i 178, 213, 216, 226, ii 254
 Atma-Buddhi-Manas, i 18
 Atma Mâtrâsu, i 334
 Atman, i 110, 199, 471, ii 36, 109
 Atma Vidya, i 168, 199
 Atom, i 120, 143, 147, 177, 221, 481
 Atom, mineral, i 120; liv og oplevelse i et, i 142; Guder, Monader, og Atomer, i 147; Leibnitz', i 179; atomiske former, i 218; atomers ånder, i 221; atomiske kræfter, i 481; sjæl atom, i 568
 Atomer, i 206, 218, 568
 Atri, ii 78
 Attika, ii 352
 Attock, ii 418
 Atyantika, ii 309
 Audhumla, i 367
 Audubon, ii 440
 Augurs, ii 518
 Augustin, Skt., i 123, ii 313, 476, 535, 589
 Augustinus Riccius, i 664
 Aum, ii 408
 Aura, ii 117
 Aurora Borealis, i 205
 Australiere, ii 162, 176, 196, 197, 721
 Avabodha, ii 528
 Avalôkitêshwara, i xix, 72, 108, 110, 130, 213, 428, 471, ii 213, 637
 Avalôkitêshwara, manifestation af, i xix; to indenfor Esoterisme, i 72; den første Buddha, i 109; manifesteret Iswara, i 110; navngivet af Buddhister, i 130; manifesteret i Logos, i 136; sind-fødte sønner fra den første Herre, i 212; Hinduernes, i 428; i Rhys Davis' definition, i 471; den Buddhistiske Logos, ii 637
 Avastha, i 66, ii 757
 Avatar, ii 484, 638
 Avatarer, ii 423
 Aveling, ii 652
 Avidhya, i 7
 Avogadro, i 512, 622
 Avyakta, i 522
 Avyakta ungrahâna, i 54
 Avyaya, i 370, 582
 Ayesha, ii 319
 Ayin, i 350
 Azazel, i 441, ii 376, 389, 409
 Azhi-Dahaka, ii 390
 Aztekere, ii 445
 Baal, ii 450, 471
 Babbage, i 104, 124
 Babylonere, i 390, ii 203
 Babylonien, ii 202, 139
 Bacchisk Ophidselse, ii 460
 Bacchus, i 347, ii 416, 471
 Bacon, i 481, 503, ii 155, 439, 443
 Bacon, Roger, i 553, 581
 Badaoni, i xxiv
 Bæotia, ii 270
 Baer, von der, ii 648
 Bahakzivo, i 194, ii 150
 Bailly, ii 265 *og flg.*, 332, 368, 371, 394, 399, 620, 648, 742, 765, 777
 Bain, i 121, 125, 326, 528, ii 156
 Baissac, ii 245, 509
 Bakterie, i 249, 260
 Balaam, ii 409
 Balfour Stewart, ii 650
 Bal-ilu, i 100
 Balu Rama, ii 6
 Balzac, i 66
 Bamian, ii 227, 336
 Banadores, ii 366
 Bandha, i 132
 Barthelemy, Skt. Hilaire, ii 204
 Baphomet, i 253
 Barahiel, i 618
 Barhishad Pitrier, ii 77, 88
 Barnabas, ii 481
 Barni, i 614
 Barth, ii 346, 450
 Bartholdi, ii 338
 Basiliderne, i 350, 472
 Baskere, ii 792
 Bastian, i 260
 Bath-Kol, i 137, 431, ii 106
 Bathybius, ii 190, 674
 Batoo, ii 270
 Baudry, ii 524
 Baumgärtner, ii 718
 Beale, L. S., i 540
 Bede, ii 395
 Bedømmere, i 104
 Beglor, i xx
 Behemoth, ii 486
 Bel, i 357, 435, ii 23, 139, 284, 379, 503, 540
 Bel, Guds Skabende Ånd, i 357; Jupiter, i 435; en præsiderende Gud, ii 23; en Babylonisk Gud, ii 139; Umsimi på sædet af, ii 284; og Dragen, ii 379; kamp, ii 503; Solen, ii 540
 Belzebug, ii 389
 Benares, Maharajah of, i xli
 Benfey, ii 92
 Ben-Iochai, Rabbi Simeon, ii 504
 Beni Shamash, ii 506
 Benjamin, ii 791
 Bentley, i 369, 494, 667, ii 63, 76, 253, 431, 499, 550
 Barashith Rabbi, ii 34
 Bergerac, ii 703
 Berkeley, i 3, 96
 Bernard, Claude, i 249, 401
 Berosus, i xxvi, 345, 648, ii 65, 115, 143, 394, 454, 477, 504
 Bert, J., ii 693, 695
 Berthollet, ii 790
 Bes, i 385
 Bethel, ii 472
 Bevidst liv, ii 22
 Bevidsthed, i 38, 47, 56
 Bevægelse, ii 68, 115, 116, 251
 Bhagavad Gitâ, i 10, 68, 130, 137, 138, 428, 535, 620, ii 25, 140
 Bhagavat, ii 48
 Bhagavata, i 371
 Bhagavata Purâna, ii 418
 Bharata, ii 408
 Bharata Varsha, ii 321, 403, 501
 Bhâsha, i 271
 Bhashyâcharya, i 132
 Bhaskara Acharya, ii 321
 Bhodisatwa, ii 178
 Bhoots, i 529
 Bhrantidarsanatah, i 19
 Bhrigu, ii 76
 Bhumi, i 237, 250, 605
 Bhuta, i 446, 452, ii 17, 100, 183
 Bhutadi, i 372, 373, 452
 Bhutasarga, i 452
 Bhualoka, i 372
 Bibel, i 355, 465

- Bibel, Fransk, ii 537
 Bibliotek, ii 692
 Binah, i 6, 98, 230, 239, 392, 394, 438, ii 84, 134, 269, 595
 Binah, den tredje Sefirot, i 6; i den Mystiske Triangel, i 98; identifikation med Jehovah, i 230; et kvindeligt princip, i 239; den øvre mediterende Moder, i 392; er den Kaldæiske Tiamat, i 394; det feminine navn, i 438; er Intelligent Natur, ii 84; er Intelligens, ii 134; er Adam-Kadmon's kvindelige del, ii 269; del af Sefirot, ii 595
 Bischoff, ii 693, 695
 Bjerregaard, i 632
 Blake, Carter, ii 725, 744, 755, 783
 Blanchard, ii 151, 159, 160, 253
 Bodhisatva, i 42, 52, 571, 572, ii 34
 Bodhisatvas, i 18
 Boehme, i 494, ii 630
 Boethius, i 361
 Bogolubof, i 249
 Bogstavelig, ii 355
 Bopaveda, ii 591
 Bordj, i 341
 Boreas, i 466, 467
 Borhu, i 457
 Borlase, ii 756
 Borsippa, ii 456
 Boscovitch, i 507
 Bossuet, i 331, ii 279, 485
 Bosuage, ii 366
 Boucher de Perthes, ii 675, 714
 Bouilleand, ii 784
 Boulanger, ii 372
 Boulaq, i xxix
 Bourbourg, Brasseur de, ii 96, 213, 379, *og flg.* 745
 Bourdin, i 587
 Bourgeois, ii 675, 723, 751, 752
 Bourges, ii 653
 Brachman, ii 573
 Brachycephalie, ii 168
 Brahm, i 359
 Brahma, i 41, 59, 80, 147, 206, 245, 257, 285, 367, 420, 623, ii 43, 59, 60, 82, 115, 176, 233, 237, 465, 578
 Brahma, det uendelige rum, i 8; i ethvert atom i Universet, i 17; det Uendelige, i 80; stoffets natur, i 147; (Para) Brahma, i 420; den Sorte Svane, ii 195
 Brahmâ, i 8, 17, 333, 344, 345, 366, 376, 379, 381, 427, 445, 446, ii, 53, 90, 471
 Brahmâ, Æg, i 257; Vishnu og Siva, i 286; kun første Enhed, i 333; Theos, i 344; Universets arkitekt, i 345; født fra et Æg, i 366; en dag, i 457; Brahmanda Purana, i 367; en Nat, i 370; Aditi eller form af, i 623; født fra vand, i 379; den Anden Logos, i 381; i vedaerne, i 427; eller Ånd, i 445; en Tidsalder i 446; identisk med Mars, ii 43; i form af et Vildsvin, ii 53; Guder udgående fra lår, ii 59; er Viraja, ii 90; Yoga forening med, ii 115; en nat, ii 41, 245; et år, ii 206; Logos skabende Lys, ii 233; Asuraer gør oprør imod, ii 237; femte hoved, ii 578
 Brahma Kalaharrisa, ii 122
 Brahmâ Prajâpati, i 79, ii 625
 Brahmâ Purusha, i 349
 Brahmâ Rudra, i 458
 Brahmâ-Vâch, i 81, ii 124
 Brahmâ-Virâj, i 355
 Brahmâ-Vishnu, i 538
 Brahmachari Bâwa, ii 427
 Brahmâcharya, ii 458
 Brahmaer, i 655
 Brahman, i 406, ii 638
 Brâhmanaer, i 164
 Brahmanaspati, i 120, ii 497
 Brahmanda Purâna, i 367, 436
 Brahmandica, i 442
 Brahmanisme, ii 95
 Brahmaputra, i 413, ii 374
 Brahmarandra, i 132
 Brahminere, eksklusivitet, ii 471; fire ordner af ii 60; Brahma's første-fødte, ii 82
 Brauchiostoma, ii 370
 Braye, ii 723
 Bréal, ii 209
 Bree, C. R., i 298, ii 727
 Brewster, Sir D., i 580, ii 702
 Briareus, ii 70
 Brihaspati, i 120, ii 23, 45, 454, 497
 Brimstone, ii 513
 Brinham, ii 347
 Brittany, ii 342
 Broca, ii 249, 681, 725
 Brody, ii 84
 Bronze, ii 520
 Brown, Robert, Junr., ii 218, 317
 Bruce, ii 530
 Brücker, i 450
 Brunk, ii 305
 Bryant, i 359, 360, 444, ii 364, 391, 597
 Bubastis, i 387
 Buch, Leopold, ii 791
 Büchner, L., i 519, 528, 639, 640, ii 154, 651, 693, 718,
 Buckle, H. T., i 298, 515
 Blackwell, i 510
 Budbringere, i 123
 Buddha, i 270, 419, ii 110, 234, 329, 359, 415, 420, 586
 Buddhaer, ii 224
 Buddhaer, Bekendelsens, ii 423
 Buddha Dâkini, ii 285
 Buddha-Lha, ii 423
 Buddhi, i 101, 120, 157, 177, 228, 453, 567, 572, 574, ii 57, 79, 81, 215, 230, 241, 247, 593, 632
 Buddhi, *Manas*, Upadhi fra, i 101; formløs guddommelig sjæl, i 120, 567; åndelig sjæl, i 157, ii 632; Cosmisk Monade, i 177; Visdom, i 228; en Enhed, i 453; Roden til Intelligens, i 572; på en højere planet, i 574; i Treenigheden, ii 57; ikke Egoet, ii 79; sjælen i forbindelse med, ii 81; Naturens Mysterier, ii 215; del af Højere Selv, ii 230; cementeret til Atma, ii 241; "Friktions Ild," ii 247; i et diagram, ii 593
 Buddhisme, i xvii
 Buddhist ii 220, 339
 Buddhistiske værker, ii 224
 Budh, i 472
 Budha, ii 45, 228
 Buffon, i 596, ii 645, 698, 792
 Bull, Sir R. S., ii 64, 95
 Bunsen, i xxvi, 115, 435, ii 32, 82, 423
 Burmeister, ii 154
 Burnell, i 334
 Burnes, ii 337
 Burnouf, i 380, 439

- Burns, i 304
 Buskmænd, ii 289, 721
 Buthos (Bythos), i 214, .349, ii 574
 Butler, ii 200
 Butlerof, i 251, 517, 518, 520, 581, ii 650
 Bygger, i 277
- Cæsar, ii 763
 Cagliostro, ii 156
 Calypso, ii 769
 Cambry, ii 342, 344, 347
 Candaules, ii 775
 Capellini, ii 714, 740, 752
 Carlyle, i 211, 212, 303
 Carnac, ii 380, 754
 Carnac, Rivett, ii 346
 Carmelly, i 583
 Carpenter, ii 257
 Carron, i 253
 Carson, ii 755
 Cartailhac, ii 752
 Cassell, i 113
 Cassini, i 660, 661
 Cassius Hermóne, ii 363
 Castor, i 366, ii 121
 Catarrhini, ii 193, 329
 Catherine de Medicis, ii 70
 Celle-Sjæle, ii 670
 Celsus, i 446
 Centrifugal kærfter, i 282
 Centripetal kærfter, i 282
 Chackra, i 114, 215, 287
 Chackshub, ii 22
 Chaitanya, i 6
 Chambers, J. D., ii 2
 Champollion, i 436, 473, ii 210
 Chananea, i xiiii
 Chandravansaer, i 388
 Chantong, ii 179
 Chaos, i 109, 336, 342, 434, 600
 Charcot, ii 156, 371
 Chariclides, i 117
 Charles, i 84
 Charlton, ii 343
 Chateaubriant, i 403
 Chatur, i 73
 Chaubard, i 506
 Chebel, ii 125
 Chemi, i 367
 Chemis, i 367
 Chenresi, ii 173, 178
 Chhayaer, i 181, ii 17, 120, 174, 233
- Chiim, i 130
 Child, Lydia M., i 388
 Chimpanse, ii 263
 Chit, i 6
 Chitra Gupta, i 103
 Chitrasikandhinaer, i 453
 Chnoubis, i 473
 Chnouphi, ii 210
 Chnouphis, ii 379
 Chochmah, i 53, 98, 239, 355, 438, ii 84, 134, 269, 276
 Chohaner, ii 5, 16, 34
 Christen, P., i 91
 Christos, i 132, 198
 Christos Sophia, i 473
 Christy, ii 714
 Chronos, i 417, 452
 Chthonia, ii 130
 Chuang, ii 219
 Chyuta, ii 47
 Cicero, ii 212
 Cidaspes, ii 218
 Ciffer, i 360
 Cifron, i 360
 Circe, ii 769
 Cirkel, i 98, 99, 359
 Clausius, i 513, 587
 Clavigero, ii 35
 Clemens Alexandrinus, i 125, 387, 462, ii 361
 Clivius, i 297
 Clodd, Edward, i 3, ii 686, 710
 Cobras, ii 209
 Cæcum, ii 681
 Colebrooke, i 47, 275, 334
 Coleridge, i 275, 645, 653
 Collingwood, J. F., ii 154, 693, 719
 Congreve, ii 304
 Constantine, i xliv, 469
 Cook, Capt., ii 331
 Cooke, J. P., i 512, 580
 Cope, ii 205
 Coronado, ii 35
 Cory, i 70, 340, 348, 462.
 Cosmiske Ideogrammer, ii 356 54, 34
 Cosmiske Guder, i 463
 Cosmos, i 83, ii 29
 Coste, ii 141
 Couchy, i 482, 486, 489
 Coulomb, i 501
 Cow, i 390, 434
 Cowell, i 7
 Cox, i 304
 Cratylus, i 2, 352
 Crawford, ii 169
- Creuzer, i 461, 463, 652, ii 285, 348, 367, 369
 Croll, i 54, ii 9, 141, 144, 314, 685, 715
 Cromagnon kranier, ii 740, *og flg.*
 Crookes, i 140, 283, 333, 460, 514, 528, 520, 525, 530, 543 *og flg.*, 550, 553, 562, 580 *og flg.*, 582, 586, 597, 598, 620, ii 51, 106, 211, 695
 Crotch, Duppa, ii 781
 Cruden, i 127
 Crux ansata, i 366
 Cudworth, ii 159, 264
 Cumberland, ii 264, 361, 393
 Cuningham, i xxviii
 Curtis, ii 683
 Cusa, ii 158
 Cushing, F. Hamilton, ii 629
 Cutha tablet, ii 55
 Cuvier, i 472, 491 ii 205, 739
 Cuzco, 209
 Cyklusser, i 642, ii 379
 Cynocephalus, i 388
 Cyrus i, 682
 Cytoplasma, ii 255
 Czolbe, ii 154
 Czoma diKoros, i 49
- Dabar, i 350
 Dabarim, i 432
 Dagon, i 139, 345, 394, ii 54, 366, 653
 Dagon, Kaldæiske legende om, i 343; en fisk, i 394; Oannes eller Dagon, ii 54, 366
 Daityaer, i 92, 419, 422, ii 224, 225, 227, 314, 319, 336, 381
 Daityaer, besejrer Guddomme, i 419; dæmoner, i 422; Atlantider, ii 224; monark for, ii 225; bragt i vanry, 11 227; øen ødelagt, 314; lever på Sort Land ii 319; i Indien, ii 336; gigant, en halv-gud, ii 381
 Daivi, i 216
 Daivi prakriti, i 137, 293, 430, 602, ii 38
 Dakini, ii 20
 Daksha, i 366, 430, 436, 623, ii 177, 178, 182, 183, 192, 247, 275

- Daksha, kemiske atomer, i 142; hans datter Vihata, i 366; hans datter Vâch, i 430; en form af Brahmâ, i 623; fader til første menneskelige forfædre, ii 177; syntesen af racer, ii 378; skaber af fysisk menneske, ii 182; betegner tidlig Tredie Race, ii 183; reinkarnerede skaber af mennesket, ii 192; hans datter, ii 247; første afkom af, ii 275
- Daksha's døtre, i 521
- Damascius, i 70, 235, 342, 343, 425
- Damavend, ii 397
- Dan, ii 211
- Dana, ii 324
- Danavaer, i 92, ii 192, 336, 381
- Dangrna, i 27, 45 *og flg.*
- Dankhmoe, i 228
- D'anville, ii 394
- Daren, i 466
- Darmesteter, i 336, ii 97, 291
- Darsanas, i 47
- Darwin, i 155, 185, 186, 585, 600, ii 9, 40, 64, 118, 155, 187, 195, 245, 256, 259, 287
- Darwinisme, i 186, ii 57
- Daumling, i 165
- Davids, Rhys, i 108, 471, 539
- Davis, Barnard, ii 790
- Davy, Sir Humphry, i 480
- Dawkins, Boyd, ii 675, 713
- Dayanand Saraswati, i xxx, xxxiv, ii 68, 214
- Dayus, i 176
- De Boucheporn, ii 330
- Decharme, ii 122, 123, 268, 363
- De Gignat, ii 111
- De Gobelin, i 642
- Delambre, i 499
- De la Vega, ii 345, 357
- Delgarme, i 310
- Delhi, ii 221
- Demaimieux, i 310
- De Maistre, i 604
- De Mirville, i 400, 418, 503, 506, 651, ii 207, 342, 347, 367, 371, 369
- Demiurgos, i 279, 280, 413, 442, ii 75, 243
- Demiurgos, en kollektiv skaber, i 279; skaber af himlen og jorden, i 413; skaber, i 442; nedstigning af, ii 75; Nazaræernes, ii 243
- Demokrites, i 2, 543, 518, 579, 611, ii 285
- Demon est deus inversus, i 411
- De Mousseaux, i 670
- Demrusch, ii 398
- Denon, ii 332
- Denton, i 201
- Desbosses, i 631
- Descartes, i 117, 206, 623, 628
- Desnoyers, ii 751
- Deucalion, ii 270, 309, 335, 768
- Deus, i 347
- Deus in verus, i 70
- Deus Lunus, i 396
- Deus Mundus, i 463
- Deva, i 206, ii 70, 292, 295
- Devachan, i 39, 173, 221, 244, 365, ii 57, 374
- Devachan, den falske lyksalighed fra, i 39, 221; bolig for lyksalighed, i 365; Manas's højere element, ii 57; de højere principper i Devachan, ii 374
- Devagnanarns, ii 90
- Devaloka, i 132, 605
- Devamatri, i 28, 53, 357, 527
- Deva Rishi, ii 47
- Devaer, i 142, 276, 295, ii 90, 95, 233, 373
- Deva, engle, ii 292 *et seq.*; et slags åndeligt væsen, ii 90; deres symbolære i Grækenland, ii 95; eller Dhyani Chohaner, ii 233; guder og halv-guder, ii 373
- Devaer, Gnana., ii 90
- Deva Sarga, i 454
- Devasena, ii 199
- Devayana, i 132
- Devidurga, i 91
- Dever, ii 394
- Dhaivata, i 534
- Dharmmaparla, ii 110
- Dhruva, i 435, ii 307
- Dhyâna, ii 116
- Dhyani Bodhisattva, i 109, ii 116
- Dhyani Buddhaer, i 42, 113, 572
- Dhyani Chohaner, i 10, 16, 21, 22, 38, 42, 51, 114, 119, 145, 188, 221, 226, 265, 278, 295, 375, 427, 442, 452, 458, 477, 573, 600, 604, 630, 635, 638, 652, ii 60, 102, 108, 120, 233, 267, 274, 281, 303, 307, 318, 361, 366, 693
- Dhyani Chohaner, ur mennesker, i 10; transmitterer tanke, i 16; besidder guddommelige kræfter, i 22; åndelige væsner, i 38; skabende ånder, i 42; de højeste, i 51; den usynlige guddom og den, i 114; hærsker af engle væsner, i 119; guidende intelligens, i 145; ætereale racer af, i 188; er nødt til at blive en engel, i 221; relationer med menneskeheden, i 226; et individ, i 265; højere planetare ånder, i 278, 635; Elohim, i 295; naturkræfter, i 375; skabende kræfter, i 427, ii 60; solare og lunare Pitrier, i 442; aggregat af intelligenser, i 452; syv inddelinger af, i 458; menneskelige, i 478; bevidsthed, i 573; intelligenser, i 601; cosmiske, i 604; relationer med Monader, i 630; eller ærkeengle, i 638; of supra-mundæne sfærer, i 652; fire ordner eller klasser af, ii 102; er Devaer, ii 108; essens, ii 120; rene himmelske væsner, ii 233; Visdommens Sønner, ii 267; inkarnerer ii 274; lavere, ii 281; de selv guder, ii 303; hjælp fra, ii 307; hierarkier af, ii 318; skabende grupper af, ii 361 oprindelige, ii 366; himmelske menneske, ii 683
- Dhyani-pasa, i 90
- Dhyani-er, i 181, 184, 571, ii 16, 80, 210, 228
- Diana, i 386, 395, ii 123
- Didymium, i 141
- Dinosaurians, i 218
- Diodorus Siculus, i 366, ii 143, 344, 363, 775
- Diogenes, i 434
- Diogenes Laertius, i 650
- Dionysius, i 360
- Diorit, ii 692
- Dioscuri, ii 363
- Dirghotamas, ii 97
- Disc, i 1, 4

- Djool-jool, ii 338
 Djævel, i 44, 70, 73, 442, ii 228
 Djævlé, i 233
 Dolichocephalic, ii 168
 Donnelly, ii 221, 333
 Dorjesempa, i 52
 Douay Version, i 128
 Dove, i 353
 Dowler, i 352
 Drach, i 467
 Draco, i 411
 Dracontia, ii 756
 Drage, ii 98, 206, 210, 353, 354, 351, 365, 379, 386, 413, 657
 Drage, den gamle Djævel, ii 98; Kinesisk, ii 206; og Slangér, ii 210; Store, ii 351; Konstellationen, ii 353; Legendariske, ii 354; Gule, ii 365; dens Sønner, ii 379 og *flg.*; den ildagtige slange, ii 386
 Drage Logos, i 409
 Drager, ii 202
 Draper, i 104, 357
 Druidé Cirkler, i 209
 Druschim, i 438
 Dryden, i 644
 Dryopithecus, ii 675 og *flg.*
 Du Bois-Reymond, i 518
 Due overtro, i 81
 Dugpaship, ii 221
 Du Jardin Beaumetz, ii 154
 Dulaure, i 652
 Duncan, P. B., i 102
 Dunlap, i 195, 348, ii 212
 Dupuis, i 652, ii 32
 Duran, ii 276
 Dvâpara Yuga, ii 147
 Dwija, ii 70
 Dwijas, i 209
 Dwipa, i 257
 Dwipaer, ii 154, 264, 320, 350
 Dwipaer, i 257; beskrevet i Purâner, ii 264; syv Dwipaer, ii 320; syv Store Øer, ii 350
 Dyan, i 295, 347
 Dyaner, i 101
 Dzenodoo, i 173
 Dzyan, i xx, xxii, 39, 674, ii 46, 220, 241, 375
 Dzyan, Bogen, i 606
 Dzyu, i 31
 E. Delphicum, ii 580
 Ea., ii 61, 139, 226
 Ebioniter, i 197
 Echath, i 130
 Echod, i 73, 113, 130
 Eckstein, ii 356
 Ecphantus, i 117
 Eddaerne, i 344, ii 27, 386
 Eddin, Ahmed Ben Yahya, ii 362
 Eden, i 127, 243, ii 42, 410, 494
 Eden, gudernes bolig, i 127; træet på godt og ondt, ii 247; sande og fuldkomne slange, ii 410
 Eden'er, ii 202
 Edison, ii 784
 Edkins, Rev. T. C., i xxviii, 72, 126
 Edom, ii 2
 Edris, ii 366, 529
 Edwards, Milne, ii 723
 Ego, i 129, ii 109
 Egoer, i 181, 245, ii 291
 Egypten, ii 557
 Egyptens Templer, i 125
 Egyptere, i 134, 229, ii 357, 435, 536
 Ejendommeligheder, i 151
 Eka, i 73, 113, 129, 217
 Ekasloka Shastra, i 61
 El, ii 505
 Eleazar, Rabbi, ii 134, 200, 315, 532
 Elektra, ii 768
 Elektricitet, i 81, 111, 138
 El-El, i 463
 Elefant, ii 219
 Elementer, i 218, 460, ii 114
 Elephanta, ii 221
 Eleusis, ii 270
 Elias, i 466, ii 530
 Elivagar, i 367
 Ellora, ii 221
 Eloah, ii 508
 Elohim, i 73, 90, 113, 114, 197, 225, 421, 442, 447, 493, 548, ii 37, 38, 44, 55, 61, 95, 134, 220, 243, 280, 474
 Elohim, som Jehovah, i 73; tallet for, i 90; indre guddommeligt entitet, i 113; meningen med i 114; i Gnostikernes systemer, i 197; menneskebarn fra, i 225; stamme guder, i 421; antagende guds-navn, i 442; lad der være en himmelhvælving, i 447; ofring til i 493; syvfoldigt, i 548; mindre logoi, ii 37; Jehovah, 38; skaber mennesket, ii 44; inferior, ii 61; lavere guddommeligt væsner ii 95; frembragte mennesket, ii 134; indgiver hemmeligheder, ii 220; kender godt og ondt, ii 243; symboler på, ii 474
 Elohim-Kadmon, i 355
 Elohistisk, ii 473
 Eloï, i 577
 Elan, ii 380
 Emepth, i 367
 Emerson, i 48
 Empedocles, i 497
 Enfield, ii 594
 Engelsk Bibel, i 128
 Engle, i 127, 276, 416; ii 80, 222
 Ennis, Jacob, i 300
 Ennoia, ii 244
 Enoïchion, ii 529
 Enok, i, 207, 609, ii 26, 145, 229, 230, 366, 482, 529, 532, 533
 Enok, Viismand og Hierofant, i 207; Uriel til ham, i 609; filosof ii 26; velsignelse af, ii 145; visioner, ii 229; Ærkebiskop Laurence om, ii 230; traditioner om, ii 366; oversættelse af Book of, ii 482; Book of, ii 529; næsten kanoniske værker, ii 532; Menneske Sønnen, ii 533
 Enos, ii 469
 Enosh, ii 129
 Ensoph, i 109, 214, 357, 429
 Entitet, i 14, 143, 145, 154
 Entiteter, i 106, 133, 215, 233
 Eocæn, ii 10, 690
 Ephialtes, ii 70
 Epigenes, ii 620
 Epikur, i 491, 518, 568, 579, 621, ii 285
 Epiphanius, ii 570
 Erard Mokien, i 657
 Eratosthenes, ii 367
 Erdmann, i 630
 Erebus, i 109
 Eridu, ii 203, 226, 693
 Eros, i 109
 Eros-Phanes, i 365
 Esajas, i 70, ii 212, 480, 556

- Esculapius, ii. 26
 Esoterisk, i 306
 Esoterisk Buddhism, i bogen
 Esoteriske Læresætninger, ii
 449
 Essenere, ii 111
 Essens, Absolute, i 273
 Esvara, i 130, 137
 Ethiops, ii 417
 Eugene Sue, ii 402
 Eugenius Philalethes, i 260
 Eugibinus, ii 134
 Euklid, ii 522, 552
 Euler, i 491
 Euripides, ii 123
 Europa, ii 368
 Eusebius, i xxvi, ii 53, 278,
 342, 357, 368, 693
 Eustathius, ii 463
 Eva, i 129, 355, ii 43, 95, 130,
 193, 220, 270, 410, 467
 Evans, J., ii 722
 Evolution, i 187, 219, ii 131,
 191, 544, 649, 683, 719
 Evolution, Cyklisk, i 634
 Evolution, Lov om, ii 256
 Evolutionister, ii 187
 Ewald, ii 454
 Exodus, ii 426
 Ezekiel, i 363
 Ezekiel's hjul, ii 128
 Ezra, i 655, ii 4, 143, 461
- Faber, i 360, ii 142, 144, 264,
 343, 360, 364, 365, 391, 472
 Fabre, ii 746
 Fafnir, i 404
 Fa-Hwa-King, i 470
 Falconnet, ii 342
 Faldet, ii 62
 Falden Engel, ii 475
 Fallicisme, ii 285
 Fallisk, 364, ii 548
 Fallisk Guddom, i 358
 Fallisk tilbedelse, i 264, 471
 Fallos, i 390, ii, 104, 467, 541
 Faraday, i 507, 510
 Farao, i 319, 422, ii 174,
 426, 428, 466, 494
 Farao Thutmose, i 400
 Fargard, ii 609
 Farvashi, ii 480
 Faste former, i 141
 Faye, i 165, 496, 500, 505,
 541, 588, 599
- Fergusson, ii 220, 225
 Feridan, ii. 398
 Ferouer, i 233, ii 478, 480
 Ferrel, ii 64
 Ferrier, i 125
 Fetahil, i 195
 Fichte, i 50, 51, 79, 281
 Figanière, ii 287
 Figuier, ii 135
 Filioque, ii 635
 Filippi, ii 645
 Fisk, Palæozoisk, ii 170
 Fiske, ii 681, 786
 Fjerde Dimension, i 257
 Fjerde Race, i 227
 Fjerde Race Men, ii 198
 Flagæ, i 222
 Flammarion, i 45, ii 135, 606,
 699, 707
 Flamme, i 81, 121, ii. 234
 Florence, ii 221
 Flower, W. H., ii 169
 Fludd, i 70
 Foetus, ii 131
 Fohat, i 16, 30, 76, 84, 85,
 109, 122, 137, 138, 142,
 143, 147, 204, 216, 328, 493,
 557, 590, 635, 673, ii 65,
 400, 585, 648
 Fohat, det animerende princip,
 i 16; håndterer, atomer, i 30;
 hisser mens han glider, i 76;
 giver en i 84; indpræger sind
 på stof, i 85; en uddød
 filosofisk ide, i 109; tager
 fem skridt, i 122; sønnernes
 søn, i 137; uendelig, i 138;
 indenfor Okkult Videnskab,
 i 142; spreder resultater, i
 143; frembringer syv laya
 centre, i 147; har mange
 boliger, i 204; hans syv
 sønner, i 216; cosmisk
 energi, i 328; energigivende
 og guidende intelligens, i
 493; de guddommelige
 byggere, i 590; potentielt
 åndedrag fra, i 635; nøglen til
 okkultisme, i 673; i
 manifestation, ii 65; Vediske
 navne på, ii 400
 Foh-tchou, ii 215
 Foix, ii 96
 Fokien, i 271
 Foraminifera, ii 257
 Forbandelse, i 192
- Fossil Levn efter Mennesket, ii 675
 Foster, Sir Michael, ii 131
 Foucault, i 502
 Frank, i 195, 350
 Francoeur, i 529
 Francois de Tours, ii 114
 Frankenstein, ii 349, 427
 Franz Lambert, i 227
 Fresnel, i 482, 486
 Frøen, i 355
 Frø-symbol, i 385
 Fuerst, ii 541
 Fuglens Rede, ii 292
 Fuller, ii 617
 Fylfot, ii 546
 Fønikere, ii 3, 430
 Føniks, ii 617
 Før-syndfloden folk, ii 410
 Første Mosebog, i 70, 73, ii 1,
 60, 81, 213, 375, 453
 Første Årsag, i 342
- Gabalis, Count de, i 606
 Gabriel, i 379, ii 538
 Gæa i 109
 Galen, ii 131
 Galileo, i 117, 568, 623, ii 534
 Galilæisk Adept, ii 231
 Gamma, ii 583
 Gandharvaer, i 92, 126, 523,
 534, ii 90
 Ganga, i 385
 Gangadwara, ii 571
 Ganymedes, ii 785
 Gardiner, Starkie, ii 782
 Garga, ii 49
 Garuda, i 366, 420, ii 253,
 564, 570
 Gasser, i 82
 Gaudry, Albert, ii 645, 678, 714,
 739, 752
 Gaura mukha, ii 322
 Gautama, i xxi, 47, 108, 160
og flg., 368, 379, ii 339, 423
 Geberne, i 114
 Gebirol, S. Ben Jehudah, i 376,
 ii 461
 Geborim, i 114
 Ged, ii 587
 Gehenna, i 463
 Geiger, ii 358, 757
 Geikie, ii 715, 720
 Gemara, ii 472
 Genii, i 248
 Gennemtrængelighed, i 251

- Genopstandelse, i 386
 Gentil, M. C., i 663
 Geoffroy St. Hilaire, ii 645
 Geologisk Kronologi, 711
 Geologiske Perioder, ii 688
 Geometriske Former, i 97
 George, Skt., ii 238
 Gharna-ja, ii 124
 Giamshid, ii 398
 Gibborim, i 415, ii 70, 279, 340
 Gibraltar, ii 8
 Gift fra Slanger, i 262
 Giganter, ii 277 *og flg.*, 341, 751, 777
 Gilgoolen, i 568
 Girmil, ii 100
 Ginnunga-gap, i 367, 427
 Ginsburg, ii 284
 Giraldu Cambrensis, ii 345
 Gladstone, W. E., ii 250, 452
 Globigerina, ii, 257
 Gnana, ii 282
 Gnostikere, i xlv, 357, 410, 448, 473, 576, 636, ii 96, 214, 243, 388, 538, 567, 580, 605
 Gnostikeres, doktriner, i xlv; symboler, i 357; C. W. King's bog, i 410; deres Hebdomade, i 448; hellig slange, i 472; Christos Sophia, i 473; indviede Adepter, i 576; okkultister, i 636; Codex Nazaræus, ii 96; beundrer slanger, ii 214; Ilda Baoth, ii 243; grundlagt af Indviede, ii 389; talrige sekter af, ii 538; "Fem sår," ii 580; "Pistis Sophia," ii 604
 Gnostiske værker, ii 530
 Gobi, ii 331
 Godefroy, i 489, 506
 Goethe, i 83
 Gogard, ii 97
 Goldstücker, i 524
 Gordon-Cumming, ii 440
 Gorilla, ii 263
 Goriesio, i 416
 Gosse, ii 440
 Gott, i 347
 Gould, Charles, ii 8, 54, 207, 280, 293, 302, 311, 429, 441, 693, 715 *og flg.*
 Grafit, ii 700
 Gratiolet, ii 681
 Gravitation, i 490
 Greely, i xxii
 Gregorie, ii 467
 Grihasta, i 209, ii 17, 499
 Grote, i 760
 Grove, Sir W., i 102, 465, 469, 483, 486, 491, 495, 496, 508, 509
 Grønland, ii 4, 11
 Guanches, ii 740
 Guatemala, ii 56
 Gubernatis, i 304
 Gud, i 147, 295, 347, 636, ii 60
 Gud, navnet på, ii 600
 Guddom, i 2, 35, 645
 Gudekredse, i 349
 Guder, i 287, 396, 548, 610
 Guder, Mørkets, ii, 484
 Gudinder, i 396
 Gueber, ii 363
 Guhya, i 90
 Guinness, H. Grattan, ii 622
 Gull, i 540
 Gultweig, ii 520
 Gupta Vidya, i xxxviii 357, ii 497
 Guru, ii 215
 Gurudeva, i 120
 Gyalugpaer, i 108
 Gyan, ii 394
 Gyges, ii 775
 Gyldne Tidsalder, i 471
 Ha Idra Zuta Kadusha, i 240
 Hades, ii 137
 Haeckel, Ernst, i 306, 542, ii 87, 154, 157, 164, 185, 187, 193, 196, 258, 261, 295, 296, 316, 327 *og flg.*, 348, 490, 522, 644, 645, 648, 650, 674, 679, 683, 685, 779, 787
 Hagar, ii 76
 Haliburton, ii 797
 Hall, A. Wilford, i 146
 Hall, Fitzedward, i xix, 46, 419, 453, 545, ii 154
 Ham, ii 146, 343, 391
 Hamilton, ii 158
 Hamlet, ii 306
 Hamy, ii 714, 790
 Hanneberg, ii 530
 Hanokh, ii 532
 Hansa (Hamsa), i 79, 80, 549
 Hansa Vahana, i 80
 Hanuman, i 190, ii 163, 681
 Haoma, ii 97
 Hare, i 520
 Hari, i 286, 370, 372, 420, ii 76
 Hari Vamsa, i 457, ii 75, 89, 572
 Harikesa, i 515
 Haris, ii 90
 Hartmann, E. von, i 1, 50, 281, 282, 539, ii 156, 649
 Hartman, Franz, i 532
 Hatha, ii 596
 Hatha Yoga, ii 638
 Hathor, i 91, 400
 Hatteria, ii 296
 Haug, M., ii 155
 Hawaiianere, ii 780
 Hayo Bischat, ii 262
 Hea, i 359, ii 282
 Hebdomad, i 448, ii 590
 Hebe, ii 130
 Hebrarisk Stil, i 115
 Heer, ii 726, 739, 783
 Hegel, i 51, 52, 257, 640, ii 450
 Hekate, i 387
 Hel, ii 774
 Hela, i 463
 Helanos, ii 342
 Heliocentrisk System, i 441
 Heli-on, ii 357, 508
 Heliopolis, i 311, 395
 Helios, ii 383, 540
 Helium, i 218, 584
 Hell, ii 237
 Hellenbach, ii 627, 653
 Hellig Ild, ii 80
 Hellig Ånd, i 81, 353
 Helmholtz, i 111, 509, 581, 671, ii 64, 154
 Helte ii 336
 Hemmelig Lære, ii 441
 Heptachord, i 166
 Heptad, ii 602
 Heraklit, i 77, ii 764
 Heraklides, i 117
 Heraklius, ii 342
 Herbelot, ii 394, 398
 Herbert, ii, 652
 Herculeaneum, ii 236, 793
 Herkules, ii 44, 130
 Herkules', Søjler, ii 225
 Hermafroditter, i 397, ii 118, 124
 Hermes, i 207, 279, 281, 436, 473, 480, 625, 664, ii 2, 48, 99 *og flg.*, 109, 137, 210, 211, 234, 267, 270, 380, 383, 529, 538, 541, 556, 725

- Hermes, opfandt magi, i 473;
generisk navn på Thoth, ii
210; ikke opfinder af magi, ii
211; mysterier ii 234; eller
Thot, ii 267; Visdommens
Gud, ii 380; skjuler hans
bøger, ii 530; Leder af de Syv,
538; Logosen, ii 541
- Hermes Trismegistos, i 671, ii
113, 379
- Hermes Trismegistos, Fru
Kingsford's oversættelse. i
671; en viismand, i 207; hans
visdom, i 279; Virgin of the
World, i 281; Fader, Moder,
og Søn, i 436; de Syv
Regenter, i 480; et stort skridt
til Huxley, i 625; astronomis-
ke observationer, i 664;
Smaragd Tavler, ii 99, 109,
113; Pymander, ii 270; vej til
Biblen, ii 383; tavler ved
Hebron, ii 556
- Hermetisk, i 287
- Hermias, i 343
- Hermon, ii 401
- Herodes, ii 504, 680
- Herodot, i 362, ii 332, 334,
345, 360, 367, 368, 395, 419,
429, 431, 534, 752
- Herrer, ii 60
- Herschell, Sir John, i 541
- Herschell, Sir William, i 99,
499, 530, 576, 595, 597
- Hesiod, i 336, 425, 466, ii 63,
181, 268, 270, 413, 440, 450,
525, 530
- Hesperiderne, i 129
- Hesperornis, ii 183
- Hest, Den Hvide, i 87
- Heterogenese, ii 177
- Hexagon, i 224
- Hezekiah, i 364
- Hierofanter, i 363
- Higgins, G., ii 105
- Hiketas, i 117
- Hilasira, ii 122
- Hilkiah, i 649
- Hillwell, ii, 347
- Himalayaerne, ii 145, 401
- Himlen, i 419
- Hinayana, i 38
- Hindu filosofi, i 161
- Hindu style, i 115
- Hinduer, i 390
- Hipparchus, i 409, 658
- Hippokrates, i 222, ii 132, 259, 312
- Hippolytus, ii 567, 570
- Hippopotami, ii 219
- Hiquet, i 385
- Hiram Abif, i 314
- Hiranya, i 360
- Hiranya Gharba, i 18, 66, 89,
286, 406, 426, ii 470
- Hiranyagarba, manifestation
af Ånd, i 18; lysende æg, i 66;
gylden livmoder, i 89; hæder
til, i 286; er Brahmâ i dens
højeste manifestation, i 406;
gyldne Æg, i 426; det
Radierende Æg, ii 470
- Hiranyakasipu, i 420
- Hiranyapura, ii 382
- Him, G. A., i 482, 511
- Hivim, ii 380
- Hjul, i 127, 143, 206
- Hoa, i 78
- Hochmah, ii 85
- Hodson, ii 342
- Holmboe, ii 424
- Helligste af det Hellige, ii,
458, 459, 470
- Homer, i 425, 647, ii 11, 97,
383, 440
- Homogen, i 411
- Homunculus, ii 120
- Hopkins, E. W., i 334
- Horne, Rev. H., ii 473
- Horus, i 59, 71, 366, 379, ii
385, 471
- Houghton, ii 11
- Hovelacque, ii 169
- Huc, ii 502
- Huggins, i 598
- Hugo, Victor, ii 440
- Human Races, ii 161
- Humboldt, i 178, 322, 496
- Hume, ii 156
- Hunt, E. B., i 486
- Hunt, James, ii 739
- Hunt, Robert, i 495, 530, 538,
580, ii 169, 695
- Huschenk, ii 396, 399
- Huxley, Prof., i 224, 477, 501,
540, 542, 625, 634, 627, 640,
669, ii 11, 72, 152, 155, 169,
252, 256, 259, 262, 315, 522,
645, 651, 675, 679, 687, 698,
780, 784, 787, 796
- Hvide Djævel, ii 402
- Hvirveldyr, ii 184
- Hvirvlende sjæl, i 568
- Hyde-Jekyll, i 416
- Hydrogen, i 121, ii 106, 112
- Hyginus, ii 493
- Hylo-Idealistisk, i 297
- Hylozoism, ii 159
- Hyperborean, ii 6, 769
- Hyperboreanere, ii 11, 775
- Hypnotisme, ii 156, 371
- Høje mennesker, ii 777
- Iamblichus, i 235, 473, 650, ii
210
- Iao, i 577, ii 465, 536, 541
- Iapetus, ii 143
- Ibis, i 362
- Idealisme, i 605
- Iguanodon, ii 151, 154
- Ikkslawaku, ii 524
- Ild, i 6, 121, 140, 203, 253
- Ild Tåge
- Ild Filosofer i 81
- Ild Tilbedere, i 121
- Ilda-Baath, i 197, 449, 577, ii
215, 242, 389
- Ilda Baath, Mørkets Søn, i
197; hans søn, i 449;
Jehovah, i 577; Jehovah en
emanation af, ii 389
- Ilus, i 140
- In, i 217, 241
- Inachos, ii 519
- Indien, i 311, ii 178
- Indra, i 128, 202, 376, ii 174,
176, 500
- Indra, Øst, i 128; Himmel-
hvælvingens Gud, i 202;
oprindelige menneske, i 376;
sender Apsaraser, ii 174;
sender Kama, ii 176; tilhører
Asuraerne, ii 500
- Indriya, i 446
- Indviede, i 516
- Indus, ii 417
- Infusoria, i 147, 177
- Ingersoll, ii 767
- Inkaer, ii 141
- Inkquisition, ii 238
- Inman, i 405, ii 38
- Intelligenser, i 106
- Io, ii 415, 417
- Iran, ii 393, 439
- Iranerne, ii 772
- Irisk udtryk, i 44
- Irisk bonde pige, ii 759
- Iræneus, i 194, 448, 449

- Isidorus, ii 342
 Isis, I 91, 136, 137, 362, 366, 387, 400, 434, ii 26, 30, 43, 418, 575
 Isis, Himlens Dronning, i 91; i Kina og Egypten, i 136; Osiris' datter, i 137; Ibis helliget, i 362; holdende en Lotus, 366; kat helliget til, i 387; infernalsk Isis, i 400; er mystisk Natur, i 434; en form for Venus, ii 30; identisk med Aditi, ii 43; og Månen, ii 418
 Isis Latona, ii 130
 Isis Unveiled, i ,xlv, 234, 641, ii 630, 688
 Isis Unveiled, plagiat fra Paracelsus, i xlv.; geometriske tal, ii 575; Egyptologiske sjæle, ii 630
 Iskarioter, ii 380
 Ister, ii 43
 Isu, i 217
 Iswara, i 110, 434, ii 76
 Itala, ii 408
 Itcha-sakti, i 292
- Jablonski, ii 463
 Jack. the Giant Killer, ii 336
 Jacob, G. A., i 7
 Jacob's Drøm, ii 281
 Jacob's stige, ii 357
 Jacolliot, i 377, ii 441, 786, 788
 Jagad Yoni, i 46, 582, ii 108
 Jagad-natha, ii 130
 Jah, i 355
 Jah-Heva, ii 125
 Jah-Hova, i 113, ii 125, 468
 Jaina-Kors, ii 98
 Jakob, ii 211
 Jamhlichus, i 409
 Jarnbu, ii 404
 Jambu-dwipa, ii 403
 James, ii 315
 Jana-loka, i 116
 Janardana, i 370
 Jannæus, ii 504
 Japansk, i 307
 Japanske Kunstnere, ii 441
 Jared, ii 597
 Jâtayu, ii 570
 Jaumes, i 506
 Java-Aleim, ii 220
 Jaya, ii 182
 Jayaer, ii 90, 585
- Jehoshua, ii 539
 Jehovah, i 73, 129, 197, 230, 327, 399, 414, 417, 418, 422, 492, 548, 576, 577, ii 38, 62, 76, 88, 96, 216, 245, 269, 397, 415, 458, 465, 467, 472, 509 *og flg.*, 537, 538, 539
 Jehovah, Slangen eller Dragon, i 73; ikke den Ene Højeste Essens, i 129; en af Elohim, i 197; identificeret med Binah, i 230; ikke den sande Gud, i 327; profeteret af Egypterne, i 399; frister Israel's Konge, i 414; identisk med Satan, i 417; synonym med Samael, 422; en stammegud, i 492; en national gud, i 576; Ilda Baoth, i 577; er Elohim, ii 38; tve-kønnede, ii 62; gaver fra ii 76; Sjæl Guds åndedrag, ii 88; den Jødiske Gud, ii 96; Karma for symbologer, ii 216; kongerige, ii 245; Herren Gud, ii 269; de Lunare Ånder, ii 397; "Faderen," ii 415; Fader og Moder ii 458; læses kun som Adonai med Masoretiske punkter, ii 465; tale til Moses, ii 467; erstatning for Guddom, ii 472; mange Ånder, ii 509 *og flg.*; Ain-Soph, ii 537; hans del er hans folk, ii 538; Månens skytsånd, ii 539
 Jehovah-Kain, ii 388
 Jehovah-Elohim, i 114
 Jehovistisk ii 473
 Jehudah, Rabbi, ii 315
 Jennings, Hargrave, i 358, 472, ii 467
 Jesus, i 132, 264, 574, ii 111, 313, 507 *og flg.*, 567, 580, 708
 Jesus og Maria, i 72
 Jethro, ii 465
 Jevons, i 104, 124
 Jin, i 241
 Jiva, i 130, 224, 246, 522, 526, 570, 605, ii 46, 185
 Jiva, fuldkommen i mennesket, i 224; monaden, i 246; gennemtrængt af Parabrahm, i 522; er alene i hvile. i 526; en sand udelelig ting, i 570; uoverstigelig kløft, ii 185
 Jivanmukta, i 371
 Jivaer. i 216, 629, ii 18, 81
 Jivatma, i 140, 226, ii 33
 Jivatmaer, i 132
 Jnana.-sakti, i 292
 Job, i 70, 422, 647, ii 206, 651
 Jod, ii 128, 518
 Jod hé vau hé, i 60
 Johannes, Skt., ii 95, ii 566
 Johannes Døberen, ii 443
 Johnson, M., i 426
 Jolly, ii 101
 Joly, ii 747, 751, 752
 Jomfru Maria, i 91
 Jomfru-Moder, i 460
 Jones, Sir W., i xxx, 57, 379, 623, ii 48, 441
 Jorden, i 131, 141, 155, 159, 180, 250, 257, ii 33, 66, 121
 Jorden, Devaloka verdener, i 131; personificering af, i 141; månen som en satellit af, i 155; synlig repræsentant for kloderne, i 159, 180; tre jorde, i 250; former for natur, i 257; afkom fra månen, ii 33; dannelsen af, ii 66
 Jordens's rundhed, ii 708
 Joseph, i 649
 Josephus, i 125, 462, ii 200, 409, 530, 552
 Joshua, i 264, ii 535, 539
 Jotun, i 402
 Jowett, ii 761, 764
 Jubal, ii 390
 Judas, ii 229, 482
 Judas stammen, ii 130
 Jukes, ii 219
 Julian, ii 28
 Julien, i xxv
 Juno, i 129, 229
 Jupiter, i 129, 164, 373, 463, 464, 575, ii 10, 23, 137, 197, 269, 406, 484, 523
 Jupiter, modtager træ med gylden frugt, i 129; planeten, i 164; Dodonisk, i 463; firefoldige, i 464; den eksoteriske planet, i 575; afstande fra planeten, ii 10; planeter, ii 23; Jupiter's masse, ii 137; fabler om, ii 197; Zeus, ii 269; med Neptun, ii 406; nedkastet af Kronos, ii 484; ønsker at

- "undertrykke mennesket," ii 523
 Jupiter Fulgur, i 467
 Jupiter Mundus, i 463
 Jupiter Phivius, i 467, 554
 Justin Martyr, i 194, 433, ii 487
 Jyotis, ii 766
 Jyotsna, ii 527
 Jøder, i 128, 230, ii 308
- Kabala, i 114, 125, 215, 230, 270, 350, 444, ii 37, 39, 54, 85, 216, 229, 238 *og flg.*, 246, 284, 458, 487, 538, 544
 Kabala, Elohim's cirkel, i 114; Hebraisk metode for tale, i 115; ord i Første Mosebog, i 215; Sefirot, i 230; afdøde Ånder, i 276; den Kaldæiske, i 350; skabelsen af mennesket, i 444; lys indenfor Okkultisme, ii 37; Sepher Jezirah, ii 39; Zohar, ii 54; Oprindelig, ii 85; livets træ, ii 216; faldne engle, ii 229; moderne Kabalister, ii 238 *og flg.*; Pratt om Kabalaen, ii 246; først lært om af Gud, ii 284; fra Gnostikere, 458; fra Simeon Ben Jochai, ii 487; Jehovah's herlighed, ii 538; Kabalistiske bøger, ii 544
 Kabalisme, ii 75
 Kabalister, i 413, 610, 636
 Kabiri, ii 264, 275, 360, 362 *og flg.*, 390, 393
 Kabirim, ii 141
 Kadeshim, i 466
 Kadeshuth, ii 458
 Kadmos, ii 267
 Kadush, i 463
 Kaempfer, ii 365
 Kafaristan, ii 396
 Kailasa, ii 500
 Kain, i 416, ii 268, 391
 Kain-Abel, i 412
 Kainitere, ii 146, 385
 Kakodæmon, i 344, 410, 412
 Kala, i 62, 452, 582
 Kalahamsa, i 20, 77, 80, 362 ii 465
 Kaldæa, ii 202, 386
 Kaldæerne, i 267, 575, ii 62
 Kalesh, ii 458
- Kali, i 443, ii 548
 Kali Karaka, ii 48
 Kali Yuga, i 378, 470, 645, 662, ii 51, 435, 549, 614
 Kalki, Avatar, i 87, 268
 Kalpa, i 35, 183, ii 46, 65, 249, 294, 307, 320, 325
 Kalpa, forudgående Kalpaer, i 183; cyklusser, ii 49; eller tidsaldre, ii 320; Jorden nævnt i, ii 616; forskelle, ii 617
 Kalpaer, i 116, 430, 673, ii 49, 320, 616, 617
 Kalpaer, æoner af liv, i 116; Gud i alt, i 430; Kalpiske masker, i 673; indeni cyklusser, ii 49; eller Serier af Tidsaldre, ii 320; senere Kalpaer, ii 616; forskelle på, i 617
 Kama, ii 18, 79, 176, 241, 255, 578, 580, 633
 Kama-loka, i 122, 244, 463
 Kama-Rupa, i 122, 154, 157, 527, ii 105, 111, 126, 593
 Kambyes, ii 360
 Kamschatka, ii 402
 Kanada, i 495, 518, 599
 Kanariske Øers Guanches, ii 678
 Kandu, ii 171, 174, 175
 Kanjur, i xxvii
 Kant, i 103, 133, 150, 590, 597 *og flg.*, 601, 614, 623, ii 644
 Kanya, i 92, 292
 Kapila, i 186, 234, 585, ii 42, 259, 484, 522, 571.
 Kapilaksha, i 563
 Kapilavastu, i 271
 Karabtanos, i 195
 Karakorum, i xxiv
 Karakorum Kæden, ii 356
 Karana, i 41, 46
 Karma, i 104, 127, 132, 171, 174, 189, 221, 276, 415, 634 *og flg.*, 636 *og flg.*, 642 *og flg.*, 646, ii 41, 168, 191, 192, 228, 234, 244, 249, 262, 302, 304, 318, 350, 411, 420, 446, 477, 492, 780
 Karma, principper for, i 101; Cruden vidste intet om, i 127; og doktrinen om genfødsel, i 171; compensation, i 174; og evolution, i 189; tanker underlagt, i 221; uforander-
- lig, i 276; ondt og, i 415; og verden af væren, i 634 *og flg.*; den Græske Nemesis, i 642 *og flg.*; justerer menneskelig latter, i 646; og skæbne, ii 41; Australiere uden, ii 168; vores fremtidige boliger, ii 191; samkvem med mennesket, ii 192; Karmisk straf, ii 228; Guds retfærdighed, ii 234; og menneskelig bevidsthed, ii 244; reinkarnerende Monaders, ii 249; og inkarnation i dyreformer, ii 262; forbundet med det tredje øje, ii 303; svar til pessimister, ii 304; mennesket begunstiget af, ii 318; og naturlig lov, ii 350; sæd eller resultatet af, 411; og oprindelsen til ondt, ii 420; Karmisk lov, ii 446; ondt en agent for, 477; Ezekiel som et vidne til, ii 492; sterilitet, ii 780
 Karnak, ii 70, 380, 430
 Kasbinath Trimbak Te-Lang, ii 566
 Kashyapa, i xxviii
 Kasi-Khanda, ii 182
 Kasyapa, ii 132, 181, 253
 Katedral orgel, ii 348
 Katolikker, Romerske i 481
 Kebar-Zivo, i 195
 Kedara, i 415
 Keely, J. W., i xxxv, 147, 148, 253, 555 *og flg.*
 Kemien, i 586
 Kenealy, Dr., i 209, 364, ii 48, 114, 397, 418, 566, 619, 759
 Kennedy, Vans, i xxxi, ii 226, 310
 Keops, i 362
 Kepler, i 103, 493, 497, 589, 622, 653, 654, ii 486
 Kepli, i 408
 Kesari, i 190
 Kether, i 239, 358, 433, 438, ii 595
 Kether, Makro-prosopus's pande, i 239; det Himmelske Menneske, i 433 første Sefirot, i 438; Kronen, ii 595
 Khado, ii 29, 271

- Khamism, i 115
 Khandakala, i 62
 Khanoom, ii 394
 Khem, i 220
 Khnoum, i 385, 472
 Khonsoo, ii 464
 Khopiroo, ii 552
 Khunrath, i 611
 Kin-kwang-ming-king, i 470
 Kinesisk, i 307, ii 280
 Kinesiske værker, ii 301
 King Arthur, ii 393
 King, C. W., i 361, 440, 449, ii 243, 570, 577, 605
 King Lear, ii 306
 Kingsford, Mrs., i 281, 674, ii 233
 Kioto, i 173
 Kircher, i 365, 435, ii 207, 371
 Kirchoff, i 528
 Kirjath Sepher, ii 529
 Kiu-ti, i xliii
 Klaproth, ii 203
 Klee, ii 534
 Klimakterisk, i 656
 Kneph, i 344, 353, 364, ii 26
 Knight, Payne, i 405
 Knoom, i 365
 Knouph, i 472
 Kobhibabha, ii 338
 Kold tåge, i 81
 Kolossale stene, ii 341
 Kometer, i 204, 600
 Kommentarer, i 34
 Kon-ton, i 214, 241
 Konjunktioner, i 656
 Kontinenter, nedsunkne, ii 324
 Kopernikus, ii 27
 Koptisk, i 115
 Koptiske MSS., ii 32
 Kor, ii 317
 Koros, i 352
 Kors, i 321, ii 216, 217
 Kosa, i 157
 Kosmokrater, ii 23
 Kosmokratorer, i 124, 331, ii 97
 Kosmos, 2, 65, 67, 148, 199, 251, 274, 342, 348, 392, 453, 477, 480, ii 86, 188, 357
 Kosmos, chaos for sansning, i 2; fremkommer fra rummet, i 65; guddomme, i 67; Fohat operationer, i 147; højere planer i, i 199; dimensioner i rummet, i 251; love, i 274; indeslutning af rummet, i 342; kaldt periodisk i aktivitet, i 348; begrænsning i tid og rum, i 392; Buddhi ikke en udelelig mængde, i 458; dannelse af, i 477 *og flg.*; mirakuløs skabelse af, ii 86; skabelse af organisk stof, ii 188; en mægtig ildagtig cirkel, ii 357
 Kouyunjik, ii 5
 Kraft, i 147, 482, 518, 529, 587
 Kraft, den kommende, i 554
 Kranier, ii 523
 Kranier i Stenalderen, ii 168
 Krati-dwishaer, ii 501
 Kratu, ii 78
 Krauncha, ii 404, 405
 Krig i Himlen, ii 492
 Krishna, ii 70, 140, 230, 318, 323, 358, 407, 420, 638
 Krishna, Logosen. ii 70; fire Manuer, ii 140; Kristen Frelser ii 230; fuglen Karshipta, ii 292; tilbedelse af, ii 318; hans vehikel, ii 323; stjerners engle, ii 358; repræsentant for Solen, ii 407; Brahmaniske læresætninger fra, ii 420; i Bhagavat-gita, ii 638
 Kristendommen, i 468
 Kristne, i 7, 121, ii 215
 Kristne Fædre, i xxxix
 Kristus, i 611, ii 231, 708
 Krita, ii 308
 Krittika, ii 435, 551
 Kriya-Sakti, i 207, 211, 292, 293, ii 60, 140, 172, 181, 228, 651
 Kriva-Sakti, frembringer afkom, i 207; Sønner fra, i 211; tankens mysteriøse kraft, i 293; mysteriøs Yoga kraft, ii 60; skabelse af kvinder ved viljen, ii 140; skabte Viljens og Yogaens Sønner, ii 172; hellige viismænds kraft, ii 181; halvguddommelige mennesker, ii 228
 Kroenig, i 513
 Krokodille, i 219, 233, 403
 Kronologi, ii 71
 Kronos, ii 142, 268, 269, 341, 415, 484
 Kronos-Sadic, ii 360
 Kræfter, i 423
 Kshattriya, i 378
 Kshetragna, i 284, ii 638
 Kugleform, jordens, i 117
 Kuhn, ii 413
 Kulluka, i 334
 Kulm, ii 526
 Kumâra, i 89, 236, 372, 457, 458, ii 70, 88, 89, 95, 106, 165, 173, 192, 235, 243, 246, 248, 318, 576, 579, 584
 Kumâra Pati ii 44
 Kumâraer, kaldes de "Fire," i 89; de "Syv," i 236; Jomfru Guder, i 372; skaber Væsner, i 457; sind-fødte sønner, i 458; udtryk brugt i Indien, ii 88; Inkarnerede i Tredie Race, ii 89, 248; Skabere af det tænkende menneske, ii 95; Niende Skabelse, ii 106; Inkarnerede Guder, ii 165; fra Hindu Gudekredsen, ii 173; Rudra som en, ii 192; inkarnerer, ii 235; jomfru ynglinge, ii 243; jomfru engle, ii 246; Arupa Guder, ii 318; forbundet med Makara, ii 576; anagrammatisk betydning, ii 579; afviser at skabe afkom, ii 584
 Kundalini Sakti, i 293
 Kungfutse, i xxxvi., 441
 Kuni-to-ko tachi-no-mitro-tu, i 241
 Koran, ii 484, 529
 Kurios, i 352
 Kusa, ii 404
 Kuvera, i 128
 Kvaternær, ii 603
 Kven-lun, i xxiv
 Kvintessens, ii 125
 Kwan-shai-yin, i 71, 72, 136, 431, 470, 471, 473
 Kwan-Yin, i 32, 137, 287, 431, 470, 471, 473
 Kwan-yin-tien, i 32, 136, 137
 Kwoh P'oh, ii 54
 Kykloper, ii 70, 93, 289, 337, 345
 Kyklopiske ruiner, ii 341
 Kyriel, ii 22
 Kæder, ii 699

- Køn, ii 184
- Lalayrinthodon, ii 299
- La Caille, i 661, ii 216
- Lachelier, i 629
- Laertius, ii 159
- Lahgash, i 354
- Laing, Samuel, i 504, ii 71 126, 154, 155, 172, 254, 509, 669, 716
- Lakshmi, i 380, ii 76
- Lamarck, i 585, ii 645
- Lamech, ii 266
- Lane's, Homer, i 85
- Lange, i 518
- Lanka, ii 70, 163, 236, 276, 333, 408, 435
- Lankester, ii 295
- Lanoo, i 21, 29, 120, 205, ii 18, 295
- Lao-tse, i xxv, 173
- Laplace, i 103, 105, 151, 165, 498, 500, 502, 505, 576, 588, 591, 592, 595 *og flg.*, 652, 784
- La Pluche, i 613
- Lares, ii 361
- Lartet, ii 278, 690, 714, 750
- Lassen, i xxviii
- Latona, i 366, ii 419, 773
- Laura, ii 207
- Laurence, Ærkebiskop, ii 230, 482
- Laurentisk, ii 150
- Lavoisier, i 468
- Lay, i 88
- Laya, i 138, 140, 143, 147, 258, 557, ii 240
- Laya, syv centre, i 138; Ilus, hviler i, i 140; universet i, i 143; Fohat frembringer Laya centre, i 147, tilstand, i 258; okkultist med hensyn til, i 557; en neutral tilstand, ii 240
- Layard, i 125
- Laycock, ii 622
- Lebanon, ii 494
- Le Clerc, i 354
- Le Couturier, i 492, 494, 500, 502, 604
- Leda, i 358, 366, ii 121, 197
- Lefèvre, ii 66, 169, 187, 709, 714, 741, 779
- Legge, i xxxvii
- Legender, ii 311
- Leibnitz, i 103, 178, 310, 489, 491, 613, 622, 623, 620 *og flg.*, 628 *og flg.*, ii 186
- Lemming, Norsk, ii 781
- Lemnos, ii 3, 391
- Lemurien, ii 7, 31, 45, 141, 193, 195, 201, 323 *og flg.*, 327 *og flg.*, 333 *og flg.*, 368, 371, 402, 405, 433, 454, 762, 768, 779, 783, 790
- Lemurien, foreslået navn for Tredie-Race Kontinent, ii 7; dens syndflod en universel tradition, ii 141; det oprindelige fysiske menneskes vugge, ii 193, 790; dets halvdyriske racer og stammer, ii 195; gigantiske Lemuriere, ii 201; navnet på Lemurien, ii 323 *og flg.*; Afrika senere end, ii 368; dets nordlige og sydlige inddelinger, ii 371; Skandinavien del af, ii 402; overleveringer fra, ii 405; ved civilisationens højeste punkt, ii 433 *og flg.*; kombineret med Atlantis, ii 762; Saturn Kongerige, ii 768; Hottentotter et eksempel, ii 779; gigantisk Lemurisk kontinent, ii 783
- Lemuriere, ii 263, 274, 286, 301, 330, 351
- Lemuriske-Atlantider, ii 184, 191, 195, 221, 250, 316 *og flg.*, 426
- Le Noir, ii 386
- Lenormant, ii 432
- Leo, i 213, ii, 407, 433 *og flg.*
- Leo Isaurus, ii 763
- Leon, Moses de, ii 27
- Leslie, i 515
- Leto, ii 770
- Leucippus, i 2, 117, 343, 518, 579
- Leverrier, ii 441
- Lévi, Eliphas, i xlv, 196, 243, 253 *og flg.*, 259, ii 74, 212, 238, 268, 359, 377, 409, 506, 509, 545, 554, 589
- Leviathan, ii 206
- Levitter, ii 211
- Lewes, i 125, 528
- Lewins, Dr., i 484
- Lewis, i 650
- Lha, i 34, 238, ii 15 22, 63, 110
- Lhamáyin, ii 16, 63, 65
- Liafail, ii 342
- Light, i 40, 81, 259, 481, 483
- Lila, ii 54
- Lilalohita, ii 192
- Lilith, ii 262, 285, 679
- Linga, i 458, ii 6
- Linga Purâna, ii 248, 250
- Linga Sarira, i 154, ii 241, 593
- Lingham - Yoni, ii 466, 472
- Linnæus, ii 287
- Lipika, i 31, 103, 127 *og flg.*, 192, 293
- Lipika, det Andet Syvtal, i 31; frembragt af de Tre, i 103; gruppe af Dhyan Chohaner, i 127 *og flg.*; Karmiske Lipikaer i 192; Lipikaer og arkaisk astronomi, i 203
- Litré, ii 790
- Liv, i 1, 529
- Lob, ii 280
- Lodur, ii 97
- Logan Stone, ii 342
- Loge, i 488
- Logoi, i 72, 74, 246, 411
- Logos, i 15, 80, 110, 130, 137, 138, 214, 246, 279, 349, 350, 473, 571, ii 25, 38, 70, 230, 234, 247, 310, 318, 373, 418, 541, 599, 703
- Logos, første årsag, i 15; en stråle, i 80; Demiurgen, i 110; eller Esvara, i 130; Brahmâ, i 137; dets lys, i 138, ii 70; Platon's, i 214; "det Himmelske Menneske" i 246, ii 599; den kollektive "skaber" af universet, i 279; den skabende Guddom, i 349; står ved siden af Gud, i 350; Gnostikernes, i 350; den Højeste Buddha, i 571; et spejl reflekterende universelt sind, ii 25, 38; visdom, ii 230; dens første søn, ii 234; Ilda Baoth, ii 244; store usete, ii 390; dens karakter, ii 312; syntesen af, med hærskere, ii 373; en tyr hos Egypterne, ii 418; fortolkeren, ii 541; det ukendte lys, ii 703
- Loka, ii 47
- Loka-Chakshuh, i 100
- Loka-Palas, i 128
- Lokaer, i 204, ii 44
- Loki, i 402, ii 283
- Lotus, i 57, 380, ii 15, 44, 179, 578

- Lotus symbol, i 379
 Lubbock, ii 169, 315, 439, 722, 752
 Lucae, ii 645
 Lucian, ii 603
 Lucianister, ii 239
 Lucifer, i 30, 168, ii 45, 237, 238, 511
 Lucina, i 401
 Lucretius, i 568, 579, 594, ii 521
 Ludolph, ii 530
 Luft, i 120, 140
 Lundy, ii 56
 Lung-shu, i 61
 Lunus, ii 464
 Lutaud, ii 151
 Luther, ii 128
 Luxor, ii 430
 Lyda, ii 504
 Lydus de mensibus, i 542
 Lyell, Sir C., ii 260, 323, 676, 693, 721, 728, 778, 783
 Lynceus, ii 122
- Ma, ii 577
 McCiatchey, i 471
 Mackenzie, Kenneth, i 127, 305, 568, ii 556
 Mackey, ii 357, 362, 407, 431, 436
 Madagascar, ii 177
 Madhavi, i 384
 Madhya, i 138
 Madhyama, i 134, 534
 Madhyarnikaer, i 44, 48
 Mädlar, i 501, ii 551
 Magendie, ii 131
 Mager Litteratur, ii 511
 Magere, ii 323
 Magendie, ii 131
 Magi, i 654, ii 323, 756
 Magnes, i 344
 Magnus Limbus, i 283
 Maha, i 461, ii 282
 Mahabhārata, i 23, 90, 397, ii 43, 47, 139, 214, 237, 390
 Maha Buddha, i 257, 334, 420
 Maha Chohan, ii 220, 369
 Mahadeva, ii 591
 Maha Guru, i 207
 Maha Kalpa, i 35, 40, 53, 368, ii 565
 Maha Manvantara, i 359, ii 602
- Maha Maya, i 292, ii 88, 100, 446
 Maha PraIaya, i 134, 140, 151, 172, 369, 373, 552
 Maharajaher, i 122, 123, 292, ii 427
 Mahat, i 62, 221, 257, 330, 350, 360, 385, 450, 454, 574, 602, ii 6, 37, 79, 81, 88, 103, 163, 478, 513
 Mahat, universel intelligens, i 62; dets tal er fem, i 221; og stof, i 257; i Purānaerne, i 330; og Brahmā, i 350; og intellekt, i 360; det første manifesterede intellekt, i 385; det guddommelige sind, i 450; den første skabelse, i 454; højere plan for, 574; sind og, i 602; dets element, fraværende Barhishad Pitriar, ii 79; dets refleksion, ii 81; universelt sind, ii 88, 163; dets sønner, ii 103; emanerer Logos, ii 478; rent guddommeligt princip, ii 513
 Mahatattva, i 446
 Mahatmaer, i 46, ii 173, 423
 Mahatorvavat, i 357
 Maha Vidya, i 168
 Mahayana, i 39, 158
 Mahayogin, ii 548
 Mahayoga, i 63, ii 69, 246
 Mahomet, ii 203
 Maia, i xxxii
 Maier, i 661
 Maimonides, i 394, ii 134, 205, 376, 454
 Maistre, i 502
 Maitland, E., ii 441
 Maitreya, i 286, 377, 384, 456
 Maitreva Buddha, 470
 Makara, i 219, 233, 376, 384, ii 93, 268, 576, 579
 Makara Ketu, ii 578
 Makrocosmos, i 128, ii 573
 Makroprosopus, i 61, 215
 Malachim, i 462
 Malcolm, i 649
 Malebranche, i 631
 Malkuth, i 239, ii 595
 Malthus, i 228, ii 34, 245
 Maithusianere, i 228
 Maluk, ii 514
 Manas, i 153, 220, 242, 243, 334, 570, ii 57, 80, 88, 191, 241, 247, 254, 283, 318, 378, 413, 576, 593
 Manas, den menneskelige sjæl, i 153; det femte princip, i 220, ii 88; og Nephesch, i 242; og sind, i 334; den højere, i 570; del af Treenigheden, ii 57; ur mennesket manglede, ii 80; de Sindløses synd, ii 191; dets højere attributter, ii 241; viden, ii 247; er trefoldig, ii 254; Slangen for Viden, ii 283; Rishiernes Viden, ii 318; Intellektets Sæde, ii 378; i myten om Prometheus, ii 576; det menneskelige princip, ii 593
 Manāsa, ii 19, 87
 Manasa Dhyanier, i 181
 Manasaputraer, i 543, ii 48, 167
 Manas-Buddhi, ii 638
 Manas Sukra, ii 31
 Mandakim, i 385
 Mandala., i 384
 Mandrake, ii 27
 Mandukya Upanishad, i 83
 Manes, ii 79, 101, 143
 Manetho, ii 36, 692
 Mangala, ii 124
 Manomaya kosa, i 157
 Mansarovara, i 357
 Mantraer, i 436, 454
 Mantrika-sakti, i 293
 Manu, i 9, 186, 248, 376, 385, ii 67, 185, 259, 311, 366, 573, 718, 725
 Manu, Brahmā's beretning, i 63; dens tænkende entiteter, i 174; som danner mennesket, i 248; Kongerne, hans sønner, i 376; et helligt navn i Indien, i 385; udregninger angivet i, ii 67; dens Sarisripa, ii 185; troede på Evolution, ii 259; skabt af Virāj, ii 311; fortæller om Dynastier, ii 366; dens Love, ii, 573
 Manuer, i 63, 174, 371, 453, 585, ii 34, 88, 307, 358, 365 og *flg.*, 579, 774
 Manuer, fjorten i enhver Brahma's dag, i 63; tænkende entiteter, i 174; Swarlokanere søger ly hos, i 371; hierarki af, i 453; Kapila og Manu, i

- 585; ovenfor den Store
 Bjergkæde, ii 34; eller sind, ii 88; generisk navne, ii 307; opblandet i antal, 358; syv og ti, ii 365 *og flg.*; forbinder entitet og ikke-entitet, ii 570; levende væsner, ii 774
 Mânushi, i 52, 571
 Manushi Buddha, i 107
 Manu Swayambhuva, i 452, ii 128
 Marsvantara, i 1, 3, 11, 12, 17, 35, 63, 88, 103, 119, 143, 182, 237, 250, 281, 328, 369, 370, 373, 390, 398, 454, 505, 523, 527, 548, 582, ii 25, 57, 74, 80, 88, 94, 180, 249, 308, 310, 320, 328, 400, 458, 600, 608, 614, 651, 730
 Manvantara, eller Manu manifestationer, i 1; nye Manvantaraer, i 3; periodes daggry, i 11; Brahmâ's dag, i 12; dens fænomen verden, i 17; syv evigheder, i 35; cyklusser for væren, i 63; oprindelige syv under Manvantara, 38; Manvantarisk liv, i 103; begyndelse til afslutning af Manvantara, i 119; millioner af verdener frembragt i, i 143; perioder med, i 182; Manvantara afsluttes, i 237; aktivitetsperiode, i 281; Manvantarisk impuls, i 328; eller Kalpaer, i 369; og Pratayaer, i 370; nat følger dag, i 373; Manvantariske guder, i 390; førgenetiske dag, i 398; særskilte Kalpaer, i 454; omløbsmæssige bevægelse under, i 505; vores nuværende, i 523; uforanderlig under Manvantariske perioder, i 527; solen under, i 582; begyndelsen af, ii 25; ny Manvantara, ii 57; fra den ene ende til den anden, ii 74; begyndelsen af en, ii 80; evighed, ii 83; tredje Manvantara, ii 94; Manvantarisk cyclus, ii 186; den store Manvantara, i 249; en Manvantarisk periode, ii 308; Vaivasvata Manvantara, ii 310; meninger med en, ii 320; langt senere, ii 328; vores runde, ii 400; helligste af det hellige, ii 458; Tetraktisens harmoni, ii 600; Føniksen, ii 618; skabte væsner beskyttet, ii 611; fortidige Manvantaraer, ii 652; tidligere Manvantaraer, ii 730
 Mara, ii 580
 Marcellus, ii 409
 Marco Polo, ii 441
 Marcosianere, i 350, 448
 Marcus, i 410, 449
 Maria, i 379, 384, 410
 Maria-afgudsdyrkelse, i 388
 Maria, Jomfru, i 458
 Marichi, ii 78
 Mariette Bey, i 75, 311
 Mar Isaac, i 435
 Marisha, ii 175
 Marius, ii 277
 Mars, i 163 *og flg.*, 195, 435, 575, ii 43, 124, 136, 143, 392
 Mars, relation til Jorden, i 163 *og flg.*; regeret af dyder, i 435; Lysets Syv Sønner, i 575; identisk med Jehovah, ii 43; Hinduns Mangala, ii 124; vand ville være et smelteligt faststof, ii 136; Egyptiske Artes, ii 143
 Marsupial typer, ii 7
 Martianus Capella, i 650
 Martinister, ii 409
 Mårtanda, i 99, 100, 527, 529, 625
 Mårtanda, vores Sol, i 99; Bal-Ilu ikke tilfreds, i 100; Akâsa's søn, i 527; våger og truer, i 529; evolution from "Moderens" favn, i 625
 Marutter, ii 613, 615
 Masondi, ii 453
 Maspero, i 91, 311, 386, 436, 675, ii 270, 432, 464
 Massey, C. C., 133
 Massey, Gerald, i 219, 220, 303, 352, 387, 402, 405, 408, 650, ii 353, 546, 552, 586, 602, 630, 631
 Massorah, i 463
 Mastodont, ii 219
 Matematisk Bevis, i xlvi
 Mater, i 65
 Materialisme, i 124, 518
 Mathers, S. L. McG., i 78, 242, 357, 458, 619, ii 543, 625
 Mati, ii 414
 Matripadma, i 28, 57
 Matsya, i 369, ii 6, 89
 Matsya Avatar, ii 139
 Matsya Purâna, i 378
 Maudsley, i 553
 Maury, ii 363, 481, 497
 Maxwell, Clerk, i 111, 143, 486, 513, 552, 607
 May, month of, i 396
 Maya, i 11, 28, 39, 40, 44, 45, 54, 56, 120, 237, 255, 384, 390, 430, 525, 574, 633, 638, ii 36, 50, 108, 229, 506
 Maya, uvidenhedens illusion, i 11; dens skød, i 28; går ind i alle endelige ting, i 39; vrangforestillinger fremstillet ved, i 40; udkommet af Nidana og Maya, i 44; ingen Maya har essentielt indflydelse, i 45; er nødt til at dø, i 54; absolut bevidsthed, i 56; en manifestation, i 120; dens bølger, i 237; Prakriti, illusion, i 255; objektiv eksistens er, i 450; sanser ofre for, i 525; evige mørke i 574; både stof og ånd er, i 633
 illusorisk fremkomst, i 638; som illusion, ii 108
 Mayamoha, i 419, 422
 Mayae fra Yucatan, i 267
 Mayasabha, ii 426
 Mazdeanere, i 113, ii 92, 290, 516
 Mazdæisme, ii 607
 Medea, i 253
 Medhatiti, i 333
 Medusa, ii 178
 Meenam, ii 580
 Megalosaurus, ii 151
 Megasthenes, ii 218
 Melia, ii 519
 Melkisedek, ii 392
 Memphis, ii 363
 Mendeleef, i 585, 586
 Mendes's Ged i 253
 Menes, i 243, ii 374
 Menelaus, ii 276, 796
 Mennesket, i 160, 174, 241, ii 66, 185, 191, 371
 Mennesket, Eksistensen af, ii 148
 Mennesket, Evolutionen af, ii 257

- Menneskets Fald, ii 228
 Menneskets Skabelse, ii 797
 Mennier, S., ii 159
 Mentone, ii 752
 Merkabah, i 214, 354
 Merkur, i 155, 163, *og flg.*,
 362, 389, 435, 575, ii 27, 48,
 136, 374, 529, 541, *og flg.*
 Merkur, har ingen måne, i 155;
 tilhører ikke vores kæde, i
 163 *og flg.*; ibis, helliget
 Guden, i 362; den udpegede
 budbringer, i 389; regeret af
 "ærkeengle," i 435; ét med
 Solen, ii 27; Hermes og, ii
 48; vand en kondenserbar gas
 på, ii 136; Sirius, stjernen for, ii,
 174; den Græske, ii 529;
 Caelus' og Lux's søn, ii 541
 Merkur Trismegistos, ii 545
 Merkurstav, i 388, 550
 Merodach, ii 210, 384, 503
 Merope, ii 768
 Merr, J. Theodore, i 626
 Merian, ii 441
 Mertz, i 629
 Meru, i 127, 204, ii 6, 357,
 401, 403, 404, 493, 785
 Meru, gudernes bolig, i 127, ii
 357; nordpolen, i 129;
 bjerget, ii 6; dens rødder,
 ii 401; lande nord og syd for,
 ii 403, Swar-lokaen, ii 404;
 guders bjerg, ii 493; den
 himmelske pol, ii 785
 Meshia, ii 134
 Meshiane, ii 134
 Mesmer, ii 156
 Mesozoisk, ii 676
 Messias, i 384, ii 23
 Metafysikere, i 96
 Metatron, ii 479
 Metis, i 384
 Metcalfe, Samuel, i 498, 524,
 538, 582
 Meteorites, ii 706
 Metusalem, ii 195
 Mexicansk, ii 213
 Mexicanere, i 267
 Mexico, ii 793
 Miao-tse, ii 337
 Michael, St., 418, 438, 459, ii
 62, 63, 238, 378, 478 *og flg.*,
 508. *og flg.*, 538
 Michael, hans hær, i 418; den
 skjulte Jødiske Gud, i 438;
 "som er lige som Gud," i 459;
 svarende til Jehovah, ii 62; en
 Buddhist, ii 63; og Skt.
 Jørgen, ii 238; den højere
 Visdom, ii 378; Kristus's
 Ferouer, ii 478; ækvivalent
 til Jehovah, ii 508 *og flg.*; våger
 over Jøderne, ii 538
 Michelet, i 676
 Mico, i 364
 Middelhavet, ii 752
 Midas, ii 760
 Midrashim, ii 535
 Mikrococosmos, i 128, ii 573
 Mikroprosopus, i 61, 215, 241,
 ii 625, 626
 Mikroprosopoi, ii 44
 Mill, John Stuart, i 588
 Milton, i 147, 252, 481, 622, ii
 62, 355, 482 *og flg.*
 Mimir, i 402
 Mimrah, i 384
 Minas, i 376
 Minerva, i 384, ii 396
 Ming-ti, i xxviii
 Miocæne periode, i 184, ii 11,
 60, 395, 676, 727, 786
 Miriam, i 384
 Mirville, de, i 465, 467, ii 209,
 278, 414, 476, 479
 Misorta, ii 337
 Misra, Arjuna, 96
 Mitford, G., ii 514
 Mitra, ii 27
 Mithras, i 341, 384
 Mivart, St. George, ii 696
 Mizpeth, ii 409
 Mlechchhas, i xxxiv., 270, ii
 405
 Mohini, M. Chatterji, i 570
 Moksha, i 38, 132
 Moleschott, i 124, 297, ii 244
 Molok, i 463, ii 304
 Mon (Ammon), i 366
 Monade, i 64, 179, 246, 384,
 425, ii 80, 110, 185
 Monade, the Pythagoræisk, i
 64; Muktaer eller Jivatmaer, i
 132; Monadernes hierarki, i
 173; esoterisk filosofi om, i
 171; Atma-Buddhi, i 179;
 højere principper, i 233;
 Monader, mysteriet om i 384;
 Monade, et punkt, i 425;
 Gudernes genesis, i 548; evigt
 stof, i 552; Goder, Monader
 og Atomer, i 610; den
 dobbelte drage, ii 56; den uni-
 verselle, ii 80; og dens
 bevidste princip, ii 110; den er
 skæbnebestemt til at animere
 fremtidige racer, ii 150; og
 Jivaer, ii 185; Monader,
 inkarnerede, ii 303
 Monader, i 132, 171, 173, 174,
 233, 548, 552, 610, ii 56, 150,
 216, 303
 Monera, ii 185
 Moneron, i 157 *og flg.*, 189,
 652
 Moneron Haeckelii, ii 674
 Mongoler, ii 425
 Mongoliet, ii 586
 Monisme, i 124
 Montfaucon, ii 542
 Moore, ii 548, 561
 Moore, Mrs. Bloomfield, i
 556, 561
 Morgana, ii 398
 Morgen Stjerne, ii 238
 Mortillet, De, ii 678, 686, 687,
 714
 Moru, ii 66
 Mosasaurus, ii 205
 Mochus, i 365, 461
 Moses, i 70, 80, 313, 314, 374,
 422, ii 3, 26, 63, 116, 124,
 208, 212, 387, 426, 428, 465,
 477, 538, 557, 559, 566
 Moses Cheronensis, ii 597
 Moses de Leon, i 214, ii 461
 Moses's Tabernakel, 347
 Mot, i 451
 Mousseaux, des, ii 414
 Mout, i 91, ii 464
 Mouth, i 334, ii 464
 Movers, i 348, 365, 366, 461,
 ii 380
 M'rira, ii 406
 Muir, i 422, ii 268, 608
 Mukhya, i 446, 454
 Mukta, i 7
 Muktaer, i 132
 Mukti, i xx
 Mulaprakriti, i 1, 8, 10, 15, 19,
 35, 46, 61, 69, 130, 137, 147,
 176, 255, 272, 337, 346, 349,
 357, 426, 522, 629, ii 25, 65,
 597
 Mulaprakriti, og Parabrahm, i
 10; for-cosmisk Rod-
 substans, i 15; Prakriti

- evolverede fra, i 19; sjælen, i 35; Vedantinsk ide om, i 46; noumenon, i 61; på det højeste plan, i 69; the Parabrahm's slør, i 130; naturens rod, i 137; stoffets essens, i 147; ur homogent stof, i 176; Roden til alt, i 255, 522; ét med Parabrahm, i 272; identisk i essensen, 337; sløret som skjuler det Absolute, i , 346, 426; kendt af Iswara, i 349; i Kaldæa, i 357; en usynlig Tilstedeværelse, i 629
 Murer, ii 795
 Mælk, i 67
 Mælkemassen, i 206
 Månen, i 155, 156, 159, 172, 179, 180, 227, 305, 386, 396, ii 75, 115, 139, 463, 464
 Månen, som en måne fra jorden, i 155; en kold restmængde, i 156; overfører dens energi, i 159; lunar kæde, i 172; lunare monader, i 179; bevæger sig rundt om Jorden, i 180; måne-guden, i 227; intimt relateret til jorden, i 305; Deus Lunus, i 380; et okkult mysterium, i 396; Månens Herrer, ii 75; en skal af jorden, ii 115; "Moderen," ii 139; Halvmånen, ii 463; Månens navn, ii 464
 Måne-guden, ii 63
 Måne-tilbedelse, i 388
 Müller K. O., i 5
 Müller, Max, i xviii *og flg.*, xxxviii, xIvi, 47, 69, 94, 304, 360, 367, 378, 472, ii 42, 97, 194, 199, 225, 253, 442, 425, 450, 521, 721
 Münchausen, ii 441
 Munis, ii 259
 Murray, ii 753
 Muspel, i 202
 Musselin, ii 226
 Myer, Isaac, i 347, 374, 619, ii 116, 457, 478, 543
 Mylitta, ii 43
 Mysterie Sporg, i 308
 Mystikere, ii 244
 Myte, i 425
 Myter, ii 517
 Mælkemasse, i 206
 Naasenianske Gnostikere, ii 355
 Nabathean Agriculture, i 417, ii, 452
 Nabhastala, i 372
 Nabhi, ii 321
 Nadeylac, M. de, ii 338
 Naga, i 408, ii 181, 208, 572
 Naga-dwipa, ii 501
 Nagal, ii 213
 Nagaler, ii 182
 Nagâjuna, i 49
 Nagaer, i 126, 348, 404, ii 26, 132, 211, 213, 214, 501
 Nagaer, allegorisk beskrivelse, i 126; dæmoner, i 348; menneskelige, ikke reptiler, i 404; i Esoterisk Buddhism, ii 26; en Race af mennesker, ii 132; Buddhistiske Nagaer ii 211; Nagaler and Nagaer, ii 213; Indviede, ii 214; Slinger eller Serafer, ii 501
 Nægeli, ii 648
 Nagpur, ii 501
 Nahash, ii 247
 Nahbkoon, i 472
 Nahesh, ii 246
 Nahuatler, ii 35
 Nairmittika, i 370
 Namak, ii 139
 Nanda, ii 550
 Nandi, ii 408
 Narada, i 104, ii 48, 49, 275, 323, 502, 566, 584
 Naradiya Purâna, ii 82
 Narâyana, i 64, 231, 333, 458, 626
 Nargaler, ii 182, 223
 Naros, ii 619
 Nasmyth, i 530
 Naudin, ii 119, 181
 Nautch piger, ii 460
 Nautchni, ii 463
 Nazaræere, i xxxv, 195, ii 96
 Neandertaler kranie, ii 687
 Nebo, ii 211, 454
 Nebu, ii 476
 Nebukadnesar , ii 453
 Nebulæ, i 598
 Nebular teori, i 587
 Negroide, ii 790
 Nehhaschim, ii 409
 Neibban, i 38
 Neilos, i 390
 Neith, i 393, 399
 Nemesis, i 641 *og flg.*, ii 305, 421
 Nemi, ii 524
 Neodymium, i 141
 Neoplatonister, i xliv, 409
 Nephesh, i 225, 242 *og flg.*, ii 315
 Nephesh chaiah, i 226
 Nephilim, ii 229, 279, 775
 Neptun, i 100, 149, 444, ii 406, 408, 795
 Neras, ii 65
 Nereus, ii 766
 Nergas, ii 2
 Neschamah, i 242, *og flg.*, ii 457
 Newcomb, i 104, ii 149
 Newman, ii 416
 Newton, Sir I., i 103, 484, 490 *og flg.*, 496, 498, 503, 543, 544, 594, 601, 652, 607, ii 485, 674
 Nidana, i 38, 39, 44, 93, 509
 Nidana, årsagen til elendighed, i 38; årsag til væren, i 39; ønske om sansende liv, i 44; evig Nidana. i 93
 Nifl-heim, ii 245, 774
 Nilakantha, i 94, ii 89
 Nilsson, ii 752
 Nimrod, ii 453
 Nimroder, ii 272
 Nimrod Eposet, ii 353
 Nineve, ii 691
 Nippang, i 38
 Nirguna, ii 95
 Nirmanakaya, i 233, ii 201, 255, 494
 Nirmanakayaer, ii 94, 636, 651
 Nirupadhi, i 582
 Nirvana, i xix, 38, 140, 172, 177, 208, 245, 635, ii 246
 Nirvancee, ii 80
 Nitrogen, i 397
 Nitya, i 371, ii 69
 Nitya Sarga, ii 310
 Niza, ii 35
 Noa, i 360, 444, ii 4, 138, 145, 266, 270, 306, 309, 335, 360, 385, ii 390, 397, 453, 532
 Noa's, ark, i 360; i Kabalaen, i 444; den Bibelske Syndflodflod, ii 4; Xisuthrus, ii 138, 397; flydende på vandene, ii 145; beboede tidligere Atlantis, ii 266;

- Deukalion konstruerer ark, ii 270; syndfloder, ii 306; Hindu legemliggørelse af, ii 309; syndflodens hovedfigur, ii 335; Kabeiri "Syndflods-Guder," ii 360; en myte, ii 390; Noa's oldebørn, 453; udregning af sæsoner, ii 532
- Nod, ii 286
- Nominalister, i 274
- Nonnus, ii 144
- Noot, i 228
- Nordenskiöld, ii 773
- Nordiske Legender, ii 97
- Nordisk Mytologi, i 427
- Norge, ii 399
- Nordmænd, ii 424
- Nott og Gliddon, ii 607 620
- Noumena, ii 518
- Noumenale Årsager, i 145
- Navngivning, ii 123, 270
- Novalis, i 212
- Nox, i 109
- Numa, ii 552, 620
- Nurhagi, ii 352
- Nyam-Nyam, ii 445, 754
- Nætter, i 155
- Oanini, ii 225
- Oannes, i 264, ii 54, 226, 366
- Ob, i 76
- Obelisker, i 125
- Objekt, 139
- Ocean, 345
- Oceanos, ii 413
- Od, i 76
- Odin, i xxix, 402, 427, ii 97, 100, 423
- Odysseus, ii 604
- Oeahoo, i 29, 68, 71, 72, 93
- Ofitter, i 127, 403, 472
- Ogdoad, ii 448, ii 358
- Ogygia, ii 770
- Oi-Ha-Hoo, i 93
- Okkultisme, i xxxviii *og flg.*, 245, 424, ii 180
- Okkultisme, og Gupta Vidya, i xxxviii *og flg.*; svarer til Kabalister, i 245; myte er oral tradition, i 425; de hævder stoffets uforgængelighed, i 147, ii 180; udregner menneskeheden alder, i 150; skelner evolutionens stadier, i 178; forberedt på at modtage deres tilgodehavender fra materialismen, i 470
- Okkultister, i 147, 150, 178, 479, ii 156, 187, 228, 240
- Olaus Magnus, ii 346
- Olcott, H. S., i xix, 111, 635, ii 149
- Oliphant, Laurence, i 479
- Oliver, i 113, 613, ii 322, 727, 783
- Olympus, ii 404
- Om, i 432
- Omoie, i 214
- Omoroka, ii 114
- Ond Ånd, ii 475
- Onokoro, i 217
- Ophanim, i 92
- Ophiomorphos, ii 385
- Ophis, i 459, ii 214
- Ophis-Christos, i 413
- Orai, i 577
- Orangutang, ii 263
- Orfeus, i 207, 362, 426, ii 143, 267, 529, 777
- Orfiske hymner, i 461
- Organ, Mrs. M. S., i 566
- Origen, i 387, 446, 448, ii 448, 536, 538
- Orion, ii 70, 277
- Ormazd, i 128, 429, ii 358
- Ormazd-Ahriman, i 412
- Ormazd, dets Træ, ii 517
- Osiris, i 59, 72, 134, 230, 312, 348, 362, 365, 366, 379, 387, 409, 429, 463, ii 130, 385 *og flg.*, 420
- Osiris, en mandlig Guddom, i 59; udskiftelige med Isis, i 72; hans henvendelse til Solen, i 134; Jehovah og Binah, i 230; siger han er Toum, i 312; broder til Horus, i 348; Ibis, symbol på, i 362; Osiris-Solen, i 365, 387; født fra et æg, i 366; krokodille helliget til, i 409; aspekt af Logos, i 429; Jordens Ånder, i 463; repræsenterer Æter, ii 130; hans morder, ii 385 *og flg.*; mysterier, ii 420
- Osiris-Horus, ii 588
- Osiris-Lunus, i 228
- Osiris-Ptah, i 231
- Osiris-Typhon, i 412
- Ossa, ii 754
- Ostewald, ii 537
- Ouech, ii 617
- Oulom, i 354
- Ouranos, ii 65
- Ourches, ii 476
- Overskrides-ikke, i 130
- Ovid, i 387, ii 122
- Ovum, i 222
- Owen, Sir R., ii 334, 645, 648, 681
- Oxus, ii 200
- Oxygen, i 121, 143, 249, 263
- Ozimandyas, i 321
- Ozon, i 143
- Pachacamac, ii 317
- Padma, i 57, 380, 454, ii 53
- Padma-pani, ii 178
- Padma Purâna, ii 89
- Palæolitiske mennesker, i 208, ii 686, 718
- Palæolitiske økser, ii 173, 439
- Palæozoiske klipper, ii 251
- Palenque, i 390, ii 35, 430, 556
- Pali sprog, i xvii
- Pan, i 358, ii 508, 579
- Panadorus, ii 368
- Panchana, i 534
- Panchasikha, i 457
- Pandora, ii 270, 411
- Pânini, ii 225, 253, 439, 522
- Panteisme, i 349
- Panteister, ii 475
- Papuanere, ii 168
- Para, i 138
- Parabrahm, i 6, 7, 10, 15, 42, 46, 69, 113, 130, 138, 226, 255, 272, 330, 337, 346, 357, 368, 390, 423, 449, 522, 629, ii 23, 36, 108, 189, 245, 310, 553
- Parabrahm, Uforlignelig Virkelighed, i 6; højeste Alt, i 7; ækvivalent til mulaprakriti, i 10; det Absolutte, i 15; absolut fuldkommenhed, i 42; unconditioneret virkelighed, i 69; den Uerkendelige, i 113; Logosen, i 136; Vâch's *para* form, i 138; det ene Liv, i 226; substans, princip, i 272; uudsigelige mysterie, i 330; ét i essensen med

- mulaprakriti, i 337; slør skjulende det Absolutte, i 346; mindre end det mindste atom, i 357; Vedantisk opfattelse af, i 390; Ain-Soph, i 423; navn svarende til, i 449; gennemtrænger enhver Jiva, i 522; universel udelelig substans, i 629; dets manifestation, ii 23 den Ene Evigt-Uforanderlige, ii 36; Alt-Årsagen, ii 108; den Universelle Sjæl, ii 189; Jehovah ikke et synonym for, ii 245; definitioner af, ii 310; det Store Ekstreme, ii 553
 Paracelsus, i xlv, 61, 222, 297, 345, 514, 532, 538, 583, 611, ii 120 349
 Paramapadha, i 132
 Paramapadhâtnavat, i 420
 Paramârtha, i 27, 47, 48, .56
 Paramarthika, i 356
 Paranirvana, i 42, 53, 135
 Paramishpanna, i 27, 28, 53
 Parasanti, i 292
 Parasâra, i 286, 415, 456, ii 163, 309, 321
 Paratantra, i 48
 Paravey, ii 206
 Parcha, Rabbi, ii 397
 Parikalpita, i 48
 Parker, John, i 313, 315
 Parkhurst, ii 129, 458
 Parsere, i 121, 388, 479, ii 398
 Parthenogenesis, ii 177
 Pâsa, ii 548
 Pasht, ii 552
 Pashut, i 374
 Pastel, ii 268
 Pasteur, i 249
 Pasyanti, i 138
 Pâtâla, ii 49, 237, 357, 407, 446
 Pâtâla, nedre eller infernalske regioner, ii 49, 357; Siva kastede Mahadeva ned i, ii 237; Antipoderne, ii 407
 Patanjali, i 158
 Pattedyr, ii 180
 Paulus, Skt., ii 481, 513
 Paulinske Epistler, ii 82
 Pausanias, i 469; ii 5, 122, 144, 278, 363, 419
 Pavaka, i 521, ii 57, 247
 Pavamâna, i 521, ii 57, 247
 Pavana, i 190
 Pègues, ii 278
 Pelikan, i 19
 Pember, J. H., ii 229
 Pengelly, i 567, ii 72, 322, 696, 726, 778
 Pentakel, i 91
 Pentagon, i 219
 Peri, ii 398
 Peripatetikere, i 178
 Periere, ii 394
 Perisprit, i 196
 Peronne, ii 375
 Persepolis, ii 398
 Persien, ii 394
 Persiske traditioner, ii 393
 Personlig Gud, i 3
 Peru, ii, 793
 Peruvianere, i 267
 Pesh-hun, ii 48
 Pessimister, ii 475
 Peter, ii 466
 Peter Eremitten, i 357
 Petrarch, ii 207
 Petrie, Flinders, i 314, 315, ii 344
 Petronius, 358
 Pfaff, ii 87, 193, 522, 682
 Pfliiger, ii 711
 Pfoundes, Capt., i 241
 Phaeton, ii 535, 770
 Phanes, 583
 Pherecydes, ii 552, 775
 Philalethes, i 514
 Philebus, i 426
 Philo Byblus, ii 129, 342
 Philo Judæus, i 7, 71, 649, 350, 649, ii, 111, 200, 471, 477, 489
 Philæ, i 363
 Philostratus, 404, ii 278
 Philo-Theo-Sophia, i 533
 Phlegyæ, ii 144
 Phoebe, 386, ii 122
 Phöbos, i 165
 Phoihos Apollo, ii 383
 Phorminx, ii 529
 Phoroneus, ii 519
 Phosphorus, ii 244, .513
 Photius, ii 342
 Phta, i 353, 365, 367
 Piazz Smyth, ii 466
 Pickering, ii 332
 Pierius, ii 552
 Pierret, Paul, i 134
 Pikardiet, ii 752
 Pikermi, ii 723
 Pilatus, Mons., ii 207
 Pindar, i 401, ii 5, 122, 123, 225
 Pippala, ii 97
 Pisachas, i 571
 Pisces, i 264
 Pistis Sophia, i 410, 449, ii 566, 567
 Pitar, ii 92, 605
 Pitar, Devata, ii 97
 Pithecoider, ii 683
 Pitri, Pati., ii 44
 Pitrier, i 87, 160, 174, 179, 181, 222, 225, 247, 264, 457, ii 34, 57, 80, 89, 137, 142, 233, 247, 325, 393, 394, 683
 Pitrier, i 87; fra Første Rod-Race, i 160; de lunare Guder; i 174; syv klasser af, i 179; Agnishwattaen, i 181; forfædrene, i 222; livets Elohim, i 225; lavere Dhyan Chohaner, i 247; lavere Prajâpatier, i 457; udtrykket bruges ikke i de oprindelige stanzaer, ii 34; deres ild, ii .57; de højere Pitrier, ii 80; dæmonernes, ii 89; Elohim's billede, ii 137; Guds Syv Sønner, ii 142; de store, ii 233; flammerne, ii 247; månens regenter, ii 325; ulegemlige Pitrier, ii 393; forfædre til den Femte Race, ii 394; det himmelske menneske, ii 683
 Placentale pattedyr, ii 714
 Plaksha, ii 404
 Planeter, 1 163
 Platon, i xxxv, 2, 50, 123, 160, 161, 338, 340, 343, 348, 352, 365, 367, 425, 426, 460, 461, 465, 491, 492, ii 8, 96, 97, 133, 141, 155, 159, 175, 217, 263 *og flg.*, 314, 322, 324, 366, 371, 372 *og flg.*, 395, 402, 405, 412, 429, 522, 545, 448, 555, 589, 761, 767
 Platyrhini, ii 193
 Plenum, i 147
 Pleroma, i 406, 416, 449, ii 79, 506
 Plesiosaurus, ii 205
 Pleiaderne, i 501, 647, ii 407,

- 549 *og flg.*, ii 785
Pleiocæn, ii 60
Plongeon, Auguste le, i 268, ii 34
Pliny, i 154, 655, ii 5, 278, 342, 345, 552, 620, 773, 777
Plutarch, i 125, 348, 614, ii 122, 278, 346, 599, 600, 620
Pluto, i 463, ii 26, 408
Pneuma, i 96, 342
Pococke, i 339
Polia, i 345
Pollux, i 366, ii 121
Polynesere, ii 108, 223, 332
Pompeii, ii 236, 793
Popol Vuh, i 345, ii 35, 55, 96, 222
Porphyry, i 360, 361, 425, 541
Poseidon, ii 356, 399, 578, 765
Poseidonis, i 266, 314
Poseidon-Neptun, 464
Prabhavapyaya, ii 108
Prachetasas, ii 177
Pradhana, i 49, 62, 255, 284, 445, 452, 545, 587
Pradhana., er Alaya, i 49;
ikke-differentieret substans, i 62; ur stof, i 255; ur substans, i 284; grovt stof, i 445; chaos, i 452; stof er evigt, i 545
Pragna, i 138
Prahlada, i 420
Prajâpati, i 81, 94, 137, 349, 355, 375, 426, 432, 571, ii 7, 30, 34, 139, 141, 150, 163, 176, 232, 247, 259, 284, 308, 318, 358, 365 *og flg.*, 768
Prajâpati, Brahmâ, i 81; det højere selv, i. 94; associeret med Kwan Yin-Tien, i 137; Rishier, i 349; Sefirot, i 355; Dhyan Chohaner, i 375; Prajâpati-Vâch, i 432; Rishi, i 571; Venus en af, ii 30; grundlæggende intelligens, ii 34; Herre for Væren, ii 163; Brahmâ's Søn, ii 223; Prajâpatiernes Leder, ii 247; fædre til forskellige, ii 259; *personerne* i Brâhmanaer og Purânaer, ii 284; ti Prajâpatier, 308; syv og ti Prajâpatier, ii 365 *og flg.*; syv Prajâpatier, ii 768
Prakriti, i 51, 81, 83, 178, 247, 248, 255, 283, 284, 452, 542, 552, 582, 602, ii 42, 65, 527, 598, 635
Prakriti, ur aspekt for, i 51; stof, i 81, ii 598; nedre ende til stof, i 83; Ånden stiger op på, i 247; dannelse af det fuldkomne menneske, i 258; forvekslet med Akâsa, i 255; Aditi-Prakriti, i 283; liv og ånd, i 204; dens mandlige ånd, i 452; både evolveret og uevolveret, i 542; svane i mørket, i 552; dens første form, i 582; i Purânaerne, i 602; Purusha og, ii 42; natur, ii 65; uendelig og subtil essens, ii 527; tredobbelte-overfladet prisme, ii 635
Prakritika, ii 309
Pralaya, i 1, 12, 18, 21, 41, 68, 83, 130, 147, 160, 166, 172, 244, 255, 281, 370, 373, 552, 570, 582, 649, ii 307, 404, 504, 598
Pralaya, differentiationens daggyr, i 1; dens periode, i 12, 166; stor og mindre, i 18; Universet opvågning, i 21; Brahmâ's nat, i 41; tiden med absolut hvile, i 68; under Pralaya, i 88; syv Layu centre, i 147; afslutningen af Brahmâ's Tidsalder, i 172; timen for, i 255; dens værens passivitet, i 281; mange slags af, i 370; Kosmos's død, i 373; delvis, i 552; mellemliggende periode, i 570; eksistensens bevidsthed, i 582; verdensbranden, i 649; ordet allerede forklaret, ii 307; "Jambu," ii 404; krigen i Himlen, ii 504; cosmisk tankevirksomhed ophører under, ii 598
Pralina, i 372
Pramantha, ii 413, 524
Prarmlochâ, ii 171, 175
Prâna, i 95, 154, 157, 224, 526, ii 567, 593, 632
Pranava, i 432
Prânâyâma, i 95
Pranidhana, ii 88
Prasanga Madhyamika, i 43
Praseodymium, i 141
Pratisanchara, i 372
Pratisarga, ii 106
Pratt, Henry, i 9, 226, 615, ii 246
Pratyâhâra, i 96
Priapus, ii 541
Prithivi, i 237, ii 616
Prithu, i 398
Priyavarta, ii 320, 326, 369
Prjevalsky, i xxxiii
Proclus, i 409, 426, 650, ii 408, 552
Proctor, i 314, 324, 650, ii 352, 431
Prometheus, i 643, ii 5, 100, 195, 237, 244, 269, 376, 411, 413 *og flg.*, 420, 422, 519, 523
Propator, i 214, 349
Proserpine, ii 408
Protagoras, ii 412
Protesilaus, ii 278
Protista, i 96; ii 154, 594
Protogonos, ii 490
Proto-ilus, i 283
Protoplasm, ii 151
Prototype, i 638
Protyle, i 130, 283, 328, 582, 598
Proteus, i 326
Psyche, i 194, ii 377
Psychometry, i 201
Pterodactyl, ii 151, 218
Ptolemæus, i 658, 664, ii 150, 200
Ptolemæus Philadelphus, ii 200
Ptomaine, i 262
Puebloer, ii 181
Pulastya, i 456, ii 78, 181
Pulaka, ii 78
Pums, i 373
Punda-Rikaksha, ii 108
Punjâb, ii 411
Purânaerne, i 66, 165, 168, 255, 272, 306, 307, 350, 381, 442, 523, ii 22, 35, 58, 67, 75, 81, 181, 232, 320, 378, 403, 406, 497, 527, 571, 585, 608, 615, 621, 757
Purânisk, i 106
Purânisk astronomi, ii 253
Pururavas, i 523
Purusha, i 51, 81, 83, 247, 335, 368, 452, 542, 552, 582, ii 42, 225, 528
Purusha, ånd og stof, i 51; ånd, i 81, 83; stiger op på Prakriti's skuldre, i 247, ii 42;

- Phanes, i 452; aspekt af, i 542; "Svanen i Mørket," i 552; adskilt fra Parabrahm, i 582; uretfærdig, men tapper monark, ii 225
- Purushasakti, ii 606
- Purvaja, ii 107
- Pushkara-Mahatmya, ii 275
- Pushkara, ii 402, 404, 407
- Püto, i 72
- Pygmalion, ii 150
- Pymander, i 63, 74, 281, ii 2, 53, 96, 103, 107, 115, 213, 231, 236, 267, 270, ii 488, 491, 541
- Pyramider, 115, 125, 264, 314, 317, 322, 424, ii 431, 466, 750, 752
- Pyrrha, ii 270
- Pythagoras, i xxxv., 64, 117, 361, 425, 432, 440, 449, 492, 495, 611 *og flg.*, 649, ii 31, 155, 217, 463, 522, 573, 592, 597
- Pythagoræiske Dekade, ii 573
- Pythagoræiske Triangel, ii iii
- Pythagoræere, i 343, ii 602
- Python, ii 383
- Påskøen, i 321, ii 224, 316, 331, 336
- Qabalah, i 78
- Qabalah, i 376, ii 116, 315, 478, 539
- Qaniratha, ii 759
- Quadrumana, ii 291
- Quain, R., ii 296
- Quatrefages, de, i 487, 540, ii 56, 87, 119, 155, 157, 287, 426, 444, 644, 645, 650, 674, 681, 686, 711, 740, 746, 790
- Quatrefages og Hamy, ii 678
- Quatremère, ii 453
- Quiches, i 267, ii 36, 229, 506
- Quimanes, ii 276
- Quintus Curtius, ii 620
- Ra, i 231, 364
- Rabbinere, ii 397
- Race, Femte, ii 316
- Race, Fjerde, ii 316
- Racer, Menneskets, ii 227, 249, 443, 780
- Racer, Syv, ii 634
- Ragon, i 100, 363; ii 574 *og flg.*, 581, 591, 795
- Ragoonath Rao, Dewan Bahadoor, i 378
- Raivata, ii 90
- Raj-Yoga, i 95, 157, 158
- Rajas, i 348
- Rajases, ii 89
- Rākshasaer, i 415, 416, 571, ii 163, 165, 323, 331
- Rākshasaer, frister og fortærere af mennesket, i 415; skabt af Swabhava, i 571; onde ånder, ii 163; dæmoner, ii 165
- Ramayana, ii 163, 570, 613
- Ramses, ii 368
- Ramses II, ii 559
- Raphael, i 622
- Rasit, ii 313
- Raven, i 443
- Rawlinson, i xxxi, ii 5, 130, 722
- Reade, ii 11
- Realister, i 3
- Rees, ii 392
- Rémusat, i 472
- Renan, i xlvi, 204, 334, 367, 452
- Renouf, Le Page, i 304, 398, 402, 675
- Rensdyr, ii 717
- Rephaim, ii 279
- Retzius, ii 740
- Reuchlin, ii 600
- Reymond, Du Bois, i 485
- Reynaud, i 503
- Reynolds, Emerson, i 550, 585
- Rhea, ii 142, 269
- Richardson, Dr. B. W., i 498, 524, 531, 537, 580, 603, 634, ii 298, 346, 683
- Richet, i 640, ii 156
- Rig-Veda, i xxvii, 112, 138, 195, 270, ii. 27, 60, 92, 378, 450, 548, 605, 607, 758
- Riksha, i 227, 453, ii 361
- Ripheus, ii 7
- Rishabha, i 534, ii 408
- Rishi Kapila, i 207
- Rishi Prajapati, i 10
- Rishier, i 92, 114, 198, 349, 355, 371, 521, ii 34, 76, 175, 181, 248, 259, 284, 318, 365 *og flg.*, 373, 423, 502, 550
- Rishier, har synonymer i S.D., i 92; syv oprindelige, i 114; emanationer eller engle, i 198; i deres Avatarer, i 349; de syv, i 355; vandene når deres region, i 371; Daksha's døtres husbonde, i 521; og Pitriur, ii 60; og den Sataniske myte, ii 378; forfædre til alt levende og åndende, ii 605
- Roc, ii 617
- Rochas, A. de, i 646
- Rochette, Raoul, i 400, ii 345, 546
- Roger Bacon, i 611
- Rolleston, Prof., ii 728
- Romakapura, ii 67
- Romanes, G. J., ii 426, 646
- Rod-Racer, ii 300, 428, 429, 435
- Romerske Katolikker, i 235, 382, 441, 576
- Roscellini, i 3
- Rosen Kors, i 19
- Rosenkrans, ii 38
- Rosenroth i 215, 391
- Rosette Sten, ii 464
- Rosenkreuzere, i 70, 80, 121, ii 237
- Rosenkreuzere, Mørke adopterer, i 70; pelikanen fodrer hendes unger, i 80; deres definition af ild, i 121; krig i Himlen, ii 237
- Rossi, de, ii 586
- Rossmassler, i 640
- Rotæ, 117
- Rotation, Jordens, 117
- Roth, ii 605
- Rougé, M. de, i 134, 398
- Rougemont, F. de, ii 278, 371
- Row, T. Subba, i 157, ii 3, 318
- Ruach, i 225, 242 *og flg.*, ii 633
- Ruach Hajan, i 466
- Rudbeck, ii 402
- Rudra-Kumâras ii 255
- Rudras, i 71, 143, 370, 435, 457, 460, ii 181, 192, 246, 318
- Rudras, Vedisk Guddomme, i 71; bliver Janardana, i 370; de mægtige, i 435; Brahmâ's skabelse, i 457; deres syvfoldige karakter, i 460; deres afkom, ii 181; som en Kumâra, ii 192; Guddom-

- melige oprørere, ii 246;
 uddød race, ii 318
 Rummet, i 2, 54, 277
 Runder, i 231, ii 301
 Rundere, Femte, 162
 Rupa, i 31, 89, 115, 122, 183,
 218, ii 15, 18, 51, 65, 632
 Rupa, Arupa Univers, i 31; med
 legemer, i 89; Rupa verdener
 dannet, i 122; form, i 183, ii
 51; atomiske former, i 218
 Rupaer, skabt af jorden, ii 15;
 Kama rupa fyldt op, ii 18;
 ødelæggelse af, ii 65;
 formens legeme eller
 element, ii 632
 Rüppell, ii 530
 Russiske folk, i 81
 Ruta, ii 222, 314
 Rutilius ii 358
 Rutimeyer, ii 789
 Røde Hav, ii 427
 Råd, ii 279
- Sabao, i 577
 Sabasianere, ii 419
 Sabbat år, ii 397
 Sabda Brahman, i 428
 Sabeianere, ii 366
 Sabha, ii 426
 Sabianisme, i 402
 Sabianere, ii 455 *og flg.*
 Sacr', i 5, ii 467
 Sacy, ii 533
 Saddukæere, ii 472
 Sadhyaer, ii 90
 Sadik, ii 392
 Safekh, i 228
 Sagara, ii 572
 Sagardana, i 206
 Sahagun ii 35
 St. Clair Deville, i 544
 St. Hilare, ii 650
 St. Marc, ii 491
 St. Martin, ii 511
 St. Yves d'Aivedre, ii 549
 Sais, i 399 ii 396
 Saitisk Epoke, i 367
 Saiva Purâna, i 457
 Sâka, i 73, ii 404
 Sakra, i 376
 Sakti, i 292, 390, 472, 473, ii
 579
 Sakti, forskellige kræfter, i
 292; symboliseret af
- gudinder, i 390; kvinder som
 har været beundret som, i
 472; hvide side af, ii 579
 Sakyamuni, ii 423
 Salmali, ii 404
 Salomon, ii 156, 553
 Salverte, ii 205
 Samadhi, i xix 515, ii 339
 Samael, i 417, ii 235, 378, 385,
 420
 Sambhuti, ii 80
 Samotrake, ii 391, 760
 Samotrakiske Mysterie, ii 4
 Samothrakerne, ii 360
 Samuda, i 89
 Samvartarta, i 368
 Samvriti, i 48
 Sanaka, i 89, 457, ii 140
 Sananda, i 457
 Sanandana, ii 78, 140, 173, 579
 Sanat Kapila, i 457
 Sanatana, i 89, 457
 Sanat-kumâra, i 89, 457, ii 140
 Sariat-sujata, i 457
 Sancha, ii 408
 Sanchoniathon, i 109, ii 129,
 141, 142, 342, 361, 380, 490,
 692, 761, 768
 Sanctum Sanctorum, ii 459,
 470
 Sandhya i 431, ii 239, 308
 Sandhyamsa, ii .308
 Sandwich Øerne, ii 223
 Sanjânâ, D.D.P., ii 758
 Sanjna, ii 101
 Sankara, i 18, 286
 Sankarâcharya, i xliv, 6, 86,
 162, 271, 570, ii 638, 570
 Sankha-dwipa, ii 405
 Sankhasura, ii 405
 Sankhya, i 247, 448, ii 253
 Sankhya-karika, i 256
 Skt. Germaine, i 611, ii 156
 Skt. Johannes, i 658, ii 356,
 506, 567
 Skt. Michael, i 611
 Skt. Paulus, i 632
 Skt. Vincent, ii 196
 Sanser, i 87
 Sanskrit, ii 222
 Sanskrit sproget, i 269
 Sanskrit-kyndige, ii 225, 450
 Santidhara, ii 38
 Saphar, i 92
 Sapta, i 29, 71
 Saptaparna, i xx, 34, 200, 231,
 ii 574, 590
 Saptarshi, i 436, 439
 Sapta-rishier, 198, ii 631
 Sapta Sarmudra, i 348
 Saptasûrya, ii 239
 Saquqara, i 367
 Sara, ii 77
 Sarai, ii 422
 Saram, ii 27
 Saraph, ii 212
 Sarasvati, i 95, 352, 360, ii 76, 199
 Sarcodæ, ii 155
 Sargon, ii 428
 Sargona, i 319
 Sarira, i 521, 522
 Sarisripa, ii 51, 185
 Sarpa, ii 181, 501
 Sarpa-rajni, i 74, ii 47
 Sarvaga, i 451, 582
 Sarva-Mandala, i 373
 Sarvatma, i 90
 Sarvvasu, i 515
 Sat, i 119, 556, ii 58, 449
 Satan, i 193, 198, 410, 418,
 442, 611, ii, 31, 60, 209, 229,
 234, 235, 243, 387 *og flg.*,
 420, 476, 506, 507
 Satan, engles fald, i 193; et
 guddommeligt menneske, i
 198; Slangen, i 410; og de
 oprørske engle, i 418;
 brølende med henblik på
 fortæring af mennesket, i
 442; er Venus - Lucifer, ii 31;
 med faldne engle, ii 60; har
 ingen realitet, ii 209; Guds
 Søn, ii 229; subjektiv
 guddommelighed, ii 234;
 Satan's herlighed, ii 235;
 Slangen i Første Mosebog, ii
 243; stødt fra tronen på den
 store dag, ii 420; og hans
 engle, ii 476; den Gamle
 Drage, ii 506; en Sol Gud, ii
 507
 Satanisk, i 325, ii 378
 Satapatha Brâhmana, i 67,
 431, 436, 447
 Satarupa, i 94, 431
 Satellitter, i 593
 Sati, i 367
 Satta, i 373
 Sattoah, i 69
 Saturn, i 422, 575, 578, ii 23,
 63, 235, 341, 360, 373, 454,
 768

- Saturn, Lysets Syv Sønner, i 575; Farisæernes Fader, i 578; Guds planet, ii 23; planeten, ii 63; og de syv planeter, ii 360; tilbageholdte kraft, ii 373
- Saturn-Kronos, ii 768
- Satua, i 348
- Satya Yuga, i 67, 377
- Satyaer, ii 90, 520
- Sayce, i 320, ii 203, 226, 691, 693
- Schelling, i 52, 510
- Scherer, Christopher, ii 207
- Schindler, ii 212
- Schlegel, ii 658
- Schlieman, Dr., ii 101, 236, 440, 723
- Schmidt, i 596, ii 9, 166, 172, 183, 645, 715, 779, 789
- Schwartz, ii 566
- Schopenhauer, i 96, ii 156, 304
- Schott, i xxxvii
- Schwegler, i 51
- Science, Modern, i 479
- Sciator, P. L., ii 7, 171
- Scorpio, ii 129
- Sçrôtâpanna, i 206
- Seb, i 359
- Sebak, i 219
- Sebti, 408
- Secchi, i 541
- Seemann, ii 288, 333, 781
- Sefira, i 431, 355, 357
- Sefirot, i 89, 128, 215, 241, 357, 361, 375, 579, 618, ii 1, 36, 97, 234, 388
- Sefirot Elohim, i 129
- Seiffarth, ii 464, 502
- Sekhem, i 228
- Seldenus, i 394
- Seleucus, i 117
- Sey, i 129
- Semele, i 400
- Semit, i 383, ii 200, 470, 543
- Seneca, i 648
- Senzar, i xliii, ii 439
- Sepher, i 92
- Sepher Jezirah, i xliii, 92, 299, 337, 447, ii 39, 234, 536
- Sephra Dzenioutha, i xlii, 239, 375, 376, ii 504
- Sepp, i 654, ii 619
- Serafer, ii 501
- Serapeum, i 385
- Seraphim, i 92, 126, ii 63, 238
- Serapis, ii 66
- Sesha, i 73, ii 49
- Sesostris, i xxix
- Set, ii 380, 385
- Seth, ii 82, 361, 380, 391
- Set-Typhon, ii 213
- Sevekh, i 408
- Sfinks, ii 403, 617
- Sfære, i 359
- Sfæriskhed, Jordens, i 117
- Shaddai, ii 508
- Shadga, i 534
- Shaitan, i 295
- Shakespeare, ii 761
- Shakya Thüb-pa, ii 423
- Shambhallah, ii 319, 400
- Shaw, i 317
- Shekinah, i 109, 355, 430, 618, 629, ii 215, 293, 527
- Shelley, ii 349
- Shetland, ii 752
- Shiloh, ii 460
- Shinto, i 241
- Shoo, i 364, ii 545, 548
- Shuckford, ii 264
- Shu-king, i xliii
- Sibac, ii 181
- Sibree, i 52, 64
- Siddhaer, i 372, ii 401, 636
- Siddhier, i 97
- Sideriske ideogrammer, ii 356
- Siderisk år, ii 330
- Si-dzang, i 271
- Siemens, Sir W., i 102
- Sien Tehan, i 137, 138
- Sigé, ii 574
- Sigurd, i 404
- Silenos, ii 760
- Siliki Muludag, ii 476
- Siloam, ii 558
- Simeon, i 356, ii 211
- Simeon Ben lochai, ii 487
- Simeon Rabbi, i 356, 450, ii 211, 626
- Simorgh, ii 399, 617
- Simplicius, i 650
- Simpson, Sir J. Y., ii 346, 546
- Sinai, ii 76, 692
- Sind, i 38
- Singhaleser, ii 286, 407
- Sinnett, A. P., i xvii, 108, 151, 156, 160, 170, 186, 190, 191, ii 293, 308, 434, 436
- Siphra Dzenioutha, i xlii, 239, 375, 376, ii 504
- Sipur, i 92
- Sirius, ii 374
- Sishta, ii 150, 530
- Siva, i 286, 455, 538, ii 115, 237, 548, 578
- Siva Rudra, ii 615
- Sivatherium, ii 218
- Sjæl, i 2, ii 298
- Skabelse af Mennesket, ii 86
- Skabelse af Manu, ii 75
- Skal, ii 115
- Skaller, ii 111
- Skandinavere, i 297
- Skandha, 457
- Skildpadde, i 441
- Skinner, Ralston, i 91, 308, 313, 316
- Skridt, i 122
- Skrifter, ii 409
- Skrymir, ii 754
- Skyts-Engle, i 222
- Slack, H. J., i 600
- Slange, omcirkler Tau, i 253 ; bronze slange, i 364, 472; livets træ, i 405; symbol på Djævlen, i 442; slanger, i 549; Edener og drager, ii 202; Moses's slange, ii 208; nedfalden fra det høje, ii 230; i Første Mosebog, ii 234; slangen og dragens identitet, ii 356; dragens betydning, ii 504; slangen fra Eden, ii 528
- Slanger, i 253, 364, 403, 442, 472, 549, ii 202, 208, 230, 234, 356, 504, 528
- Slangers gift, i 262
- Slaughter, Rev. W. B., i 97
- Slokas, i 129, ii 15
- Smith, George, i xxvi, xxxix, 319, 357, ii 2, 61, 104, 145, 248, 282, 353, 383, 691
- Smyth, Piazzi, i 115, 314, 316
- Sod, ii 626
- Sods, i 463
- Sofokles, ii 674
- Soyuti, ii 361
- Sohar, i 374 (*se Zohar*)
- Sokrates, i 611, ii 522
- Solon, ii 27
- Solus, ii 575
- Soma, i 228, 238, 386, 395, ii 139, 466
- Soma, Budha's fader, i 228; fisk, synd og, i 238; Konge, i 386; mandlig, i 395; månens søn, ii 139; Hinduens Deus

- Lunus, ii 466
 Sopatrus, i 469
 Sophia, i 72, 352, 434
 Sophia Achamoth, i 132, 197, ii 215, 243
 Sophia Achamoth, tabt i Chaos
 bølger, i 132; Sophia's datter, i 197; oprindelsen til det åndelige princip i det tidlige menneske, ii 215; Ilda-Baath's moder, ii 243
 Sort Magi, i 254
 Soshiosh, i 87
 Source of Measures, ii 37
 Sourya, i 376
 Sparsa, i 372
 Spencer, Herbert, i 12, 14, 54, 79, 96, 125, 281, 496, 528, 600, 615, 622, 675, ii 156, 348, 451, 490, 787
 Speusippus, ii 555
 Sphinxiad, ii 408
 Spiller, i 493, 509
 Spinoza, i 628
 Spiritualister, i 235, ii 86, 229
 Spiritus, i 248, ii 342
 Spontan formering, ii 150
 Sreenivas Row, ii 69
 Sri, ii 76
 Sringa-giri, i 272
 Sruti, i 269
 Stallo, i 482, 483, 485 *og flg.*, 508, 546, 556
 Stanley, ii 600
 Stanzaer, i 20, ii 13 *og flg.*
 Star, Ely, i 79
 Statuer, ii 692 (*se Bamian*)
 Stauridium, ii 178
 Sten monumenter, ii 752
 Stenbukken, i 219, 233
 Stephenson, L., i 317
 Sterling, i 51
 Sterling, J. H. Hutchinson, i 634, 637
 Stewart, D., 488, ii 442
 Sthula-sarira, i 154, 157, 222, 260, 598, ii 242
 Sthula-sarira, fysisk krop, i 153; in Esoterisk Buddhisme, i 157; og formens sidste atom, i 222; den menneskelige krop, i 260; og livs princip, ii 242
 Stjerner, 572
 Stobæus, ii 137, 555
 Stockwell, ii 141, 144
 Stof, i 83, 120, 124, 138, 145, 179, 189, 258, 280, 329, 451, 518, 587
 Stof, Fohat bygger i, i 83; enhed eller sammensatte bestanddele, i 120; tanken og bevægelsen af, i 124; stoffets forsvindingspunkt, i 138; Laya-Centre, i 145; er ånd stof? i 179; fysisk menneske, i 189; ånd og stof, i 258, 481; er evig, i 280; aggregat af sanseobjekter, i 329; univers sammensat af atomer, i 518; ren og enkelt, i 587
 Stoicheion, i 461
 Stonehenge, ii 73, 342
 Strabo, ii 5, 781
 Stråle, i 80
 Subba Row, i 110, 292, 349, 428, 574, 620, ii 576, 580
 Subhair, ii 61
 Subjekt, 189
 Substans, i 121, 329
 Suchi, 521, ii 57, 247
 Suddha Satwa, i 132, 522
 Sufier, ii 245
 Suidas, i 362, 655, ii 342, 619
 Sukra, ii 31
 Sukshma Sarira, i 132, 138
 Suleimans, ii 396
 Solen, i 99, 100, 227, 479, 524, ii 66, 557, 575, 588
 Solen, central, ii 240
 Solen, temperatur, i 484
 Sung-ming-shu, ii 215
 Sura, ii 237
 Surârani, ii 527
 Suraer, i 92, 418, ii 86
 Surya, i 90, 100, 112, 289, ii 605
 Surya, ur Vedisk, i 90; legemer evolueret efter ham, i 100; solen, i 289, ii 605
 Surya-mandala, i 132
 Suryaer, i 388
 Surya Siddhanta, ii 326, 401
 Surya-vansas, i 397
 Sushumna, i 132, 515, 523
 Sutraman, i 610
 Svabhava, i 571
 Svâbhâvat, i 28 *og flg.*, 60, 83, 84, 98, 671, ii 115
 Svâbhâvat, i mørket, i 28 *og flg.*; konkret aspekt af Mulaprakriti, i 60; den ene substans, i 83; universel plastisk stof, i 98; affødt i Ea's favn, ii 115
 Svabhâvikaer, i 3, 4
 Svasamvedana, i 53
 Sved-født, ii 117, 131, 176
 Sverige, ii 402
 Sweta-dwipa, ii 319, 327, 402
 Svale, i 327
 Svane, i 357
 Svastika, i 5, 90, 411, 657, ii 29, 98, 413, 546, 557, 586
 Svastika, Thor's Hammer, i 5; det mystiske, i 90; og evighedens slange, i 411; Jaina korset, i 657; et dobbelt tegn, ii 29; mest filosofiske videnskabelige symbol, ii 98; et instrument til at tænde ild med, ii 413; Fylfot, ii 546; og Egyptiske Tau, ii 557; og gammelt kors, ii 586
 Swa, ii 302
 Swâha, ii 521
 Swanwick, A., ii 411, 419
 Swapada, ii 51
 Swaraj, i 515
 Swarga, ii 203
 Swar-loka, i 371, ii 404
 Swayambhuva, i 375, 398, ii 148, 307, 310 *og flg.*
 Swayambhuva, den fjortende, i 375; forening med hans datter, ii 148; Manu, søn af, ii 307; den første Manu, ii 310 *og flg.*
 Swedenborg, i 117, 623, ii 33, 42
 Syene, i 209
 Symboler, Guddommens, 462
 Syndflod, i 649, ii 313
 Syndfloder, ii 139
 Syv, tallet, i 638, ii 618, 747
 Syv engle, 332
 Syv nøgler, i 325
 Syv regenter, 480
 Syvfoldig, ii 607
 Syvfoldigt element, ii 604
 Søndagsskoler, i 228
 Sønner fra Gud, ii 220
 Sædcelle, i 221
 Taaron, ii 194
 Tabernakel, i 125

- Tabor, ii 361
 Tad, i 77
 Tahmurath, ii 397
 Taine, ii 334
 Tairyagyonya, i 440, 455
 Tait, i 488, 501, ii 10
 Tale, i 93
 Tallene, ii 35
 Talmud, i xlirii, 437, 454, 471
 Talmudister, i 320
 Taltegn, i 89
 Tamas, i 348
 Tanaim, i 202, ii 469
 Tanais, ii 773
 Tanha, ii 109
 Tanjur, i xxvii
 Tanmatras, i 452, 454, 572, ii 638
 Tanmatras, de rudimæntere principler, i 452, 454; typer rudimenter, i 572
 Tantrikere, i 155
 Tara, ii 138
 Taradaitya, ii 402, 404
 Taraka, ii 497
 Taraka Raja, i 158
 Taraka Maya, i 45
 Tarija, ii 754
 Tarim, i xxiv
 Taro Maya, i 418
 Tasmanien, ii 195
 Tasmanere, ii 725
 Tathagata, ii 339
 Tatios, i 286
 Tau, ii 30
 Taurida, i 395
 Taurus, i 656, 657, ii 407, 551
 Taygeta, ii 768
 Taylor, Thomas, i 425, ii 599
 Tchad, ii 599
 Tchandalaer, ii 200
 Tchertchen, i xxxiii
 Teakwood, ii 226
 Telang, K. T., i 69, 86, 419, ii 496
 Telchinere, ii 391
 Tell, William, ii 761
 Tel-loh, ii 692
 Telt, ii 600
 Temple, Bishop, il 644
 Tenerife, ii 408
 Teosof, ii 229, 245
 Teosofi, ii 798,
 Teosofi og Darwinism, i 186
 Teraphim, i 394
 Tertullian, i 331, ii 278, 476
 Tethys, i 467, ii 65
 Tetrade, i 357
 Tetragrammaton, i 72, 99, 344, 618, ii 25, 312, 463, 625, 627
 Tetragrammaton, Jehovah, i 72; den Kabalistiske Logos, i 99; i Sefiroten, i 344; Symbollære, fortid, nutid, og fremtid, i 618; det himmelske menneske, ii 25; guddommens hellige navn, ii 312; udgjort af ti punkter, ii 463; det Hebraiske JHVH, ii 625
 Tetraktis, i 89, 99, 134, ii 22, 36, 312, 598, 626
 Teutobochus, ii 277
 Thackeray, ii 424
 Thalamencephalon, ii 297
 Thalassa, ii 65, 115
 Thales, i 77, 345
 Thallath, ii 65
 That, i 77, 89
 Theben, ii 363
 Themis, ii 305
 Theodelinde, ii 587
 Theodoret, ii 465
 Theodosius, i 312
 Theon, ii 600
 Theopompus, ii 76, 371
 Theos, i 342
 Theos ek petros, i 340
 Thessalien, i 155
 Thevetata, ii 222
 Thibet, i 72
 Thomas Aquinas, i 582
 Thomson, Sir W., i 55, 117, 478, 482, 488, 492, 501, 505, 513, 579, ii 60, 64, 154, 158, 258, 673, 719, 796
 Thor's Hammer, ii 99
 Thoth, i 362, 577, ii 267, 380, 529
 Thraetaona, ii 390
 Tia-Huanaco, ii 317
 Tiamat, i 357, ii 104, 503
 Tiaou, i 227
 Tibet, ii 178, 586
 Tibetansk, ii 408
 Tid, i 36
 Tien, i 356, 366, ii 766
 Tikkun, ii 25
 Tillæg, i 477, ii 643
 Timæus, ii 132, 463, 767
 Tiresias, ii 381
 Tirukkanda, Panchanga, ii 67
 Tiryaksrotas, i 455
 Tisuras, i 418
 Titan, ii 9, 142, 266, 413, 418, 519
 Titanosaurus, ii 218
 Titanere, i 417, ii 63, 236, 274, 288, 336
 Titanere-Kabeirim, ii 263
 Tod, Colonel, i 578
 Tohu Bohu, ii 477
 Ton, ii 343
 Tooke, ii 343
 Topinard, ii 249
 Toricchi, i 623
 Torquemada, ii 70
 Toum, i 673
 Toyambhudi, ii 402
 Tredie Race, ii 30
 Treta, ii 308, 520
 Triade, i 128
 Triangel, i 131
 Trias pattedyr, ii 684
 Tri-bochana., ii 495
 Tridasa, i 29, 71
 Trimurti, i 355, 387
 Trinity, i 58, 384, 387, 668
 Trismegistos, i 286, 287
 Trisuli, ii 548
 Trisuparna, i 210, ii 591
 Tritheim, ii 512
 Triton, ii 578
 Troldmænd, ii 272, 427
 Troja, ii 236, 437
 Trumholdt, i 205
 Træ, i 403, ii 215, 588
 Træ, Hellig, ii 97
 Træ, Livets, ii 97
 Tsanagi-Tsanami, i 217
 Tsien-tchan, i 32
 Tsi-tsai, i 356
 Tubal-Cain, ii 390
 Tudic, i 411
 Tulam, i 336
 Tura Maya, ii 50
 Turanere, ii 425
 Tushitas, ii 90
 Tusmørket, i 143
 Twashtri, ii 101
 Tycho Brahé, i 493, 590, ii 486
 Tyndall, i 249, 324, 483, 507, 584, 633, 637, 669, ii 150, 719
 Tyndarus, ii 121
 Tyngdekraft, i 529
 Typhceus, i 466
 Typhon, i 387, 399, ii 380,

- 385, 420, 549, 579
 Tzaphon, i 466
 Tzelem, ii 503
 Tzyphon, ii 216
 Tænkning, i 61
- Ubesmittet Undfangelse, i 58
 Uhlemann, ii 464
 Ulug Beg, i 659
 Uma Kanya, i 92
 Under-racer, ii 330
 Universals, i 151
 Upadhi, i 35, 151, 154, 158, 280, 291, 326, 409, 515, ii 90, 105, 157
 Upadhi, et vehikel, i 35; materiale grundlag, i 153; tre aspekter af, i 158; et fysisk grundlag, i 158; kimen bliver en Upadhi, i 291; Akâsa, den Guddommelige Tankes Upadhi, i 326; den fysiske Upadhi, i 515; komponent Upadhi, ii 90; ilden og vandets grundlag, ii 105
 Upadhvipas, ii 404
 Upanishader, i 94, 138, 164, 267, 270, 432, 522, ii 26, 483, 567
 Ur, ii 139
 Ur Substans, i 325
 Uraeus, i 227
 Uranides, i 418
 Uranus, i 99, 147, 575, 268, 269
 Uranus, Hinduerne kendte til den syvende planet, i 99; modtager 390 gange mindre lys end Jorden, i 575; en modificeret Varuna, ii 268; Gaia's børn, ii 269
 Urdhwasrotas, i 446, ii 162
 Uriel, i 609, ii 484
 Uterus, male, ii 118
 Uttara Mimansa, i 46
 Uxmal, ii 430
 Vâch, i 8, 89, 137, 352, 430, 431, ii 106, 128, 147, 199, 418
 Vâch, den kvindelige, i 9; en af Brahmâ's halvdele, i 89; den Hinduistiske, i 137; eller Saraswati, i 352; Aditi-Vâch, i 431; Brahmâ's datter, ii 128; Brahmâ og Vâch, ii 147; som Devasena, ii 199; den melodiose ko, ii 418
- Vachaspattya, i 378
 Vach-sata-Rupa, ii 148
 Vahan, i 80, 151, 214, 391, 527, ii 241, 563
 Vaichari Vach, i 138
 Vaidhâtra, i 89
 Vaidhyata, i 521
 Vaikhari, i 434, 435
 Vaikunthas, ii 90
 Vaikuntaloka, i 522
 Vairagas, ii 90
 Vaisnavata, ii 4
 Vaistubhuva, ii 608
 Vaisvanara, ii 496
 Vaivasvata Manu, i 68, 417, ii 69, 137, 211, 249, 306, 308, 335, 425
 Vaivasvata Manu, hans "syndflod," i 68; det menneskelige væsen, ii 69; hans hustru og datter, ii 139; den Store Rishi, ii 211; et generisk navn, ii 306; den syvende Manu, ii 308; hovedfigur i "Syndfloden," ii 355; en stor gammel Adept, ii 425
 Vajra, i 52
 Vajradhara, i 571
 Valentinus, i 349, 410, 446, 568, ii 604
 Valentinere, i 310
 Vallabacharyaere, i 335
 Vallancey, i 642, ii 264, 759
 Vamadeva Modelyar, i 376
 Van Helmont, i 514, 611
 Vand, i 140, 257, 384
 Vand, Livets, i 81
 Vara, ii 291 *og flg.*
 Vârâha, i 368, ii 53
 Vârâha Kalpa, i 368
 Varme, i 85, 103
 Varna, i 419
 Varshaer, ii 264, 403
 Varuna, i 128, 220, ii 65, 268, 500, 577, 606
 Varuna, Vesten, i 128; krokodillen, dens vehikel, i 220; Varuna-Ouranos, ii 65; Uranus modificeret, ii 268; den Asuriske Gud, ii 500; Ocean Guden, ii 577; Han som bryder hans love, ii 606
 Vasishta, i 415, ii 78
 Vasudeva, i 286
 Vasus, i 71
- Vayan, ii 19
 Vayu, i 90, 190, 458, ii 6
 Vayu Purana, i 50, 454, 521, ii 89, 90, 524, 572, 612
 Veda, i 330, ii 191, 384, 400, 414, 450
 Vedanta, i 269
 Vedanta sara, i 7
 Vedantaer, ii 483
 Vedantin, ii 159
 Vedantinere, i 330
 Vedantisk, i 226
 Vedaer, i 164, 270, 523, ii 209, 526
 Veddhas, i 88, ii 287, 421, 723
 Vendidad, ii 61, 270, 290, 476, 480, 609
 Ventrikler, ii 297
 Ventus, i 342
 Venus, i 155, 164, 165, 380, 435, 575, ii 27, 31, 33, 43, 65, 418, 707
 Venus Afrodite, i 458
 Venus-Lucifer, i 305
 Verbum, i 93, 138, ii 515
 Vibhavâsu, i 372
 Vibriones, i 249
 Vibhutayah, i 8
 Vidhya, i 168, 192, 241, ii 439
 Vidya, Yajna-Vidya, i 168; videns fakta, i 192; Esoteriske Vidyaer, i 241; den hellige videnskab, ii 439
 Vidyadharas, i 539
 Vignanamaya Kosa, i 157, 570
 Vildsvin, som formen hos et, i 252
 Viljes-Kraft, i 292
 Villapandus i, 649
 Villiers, i 262
 Vinata, i 366
 Viraj, i 9, 57, 89, ii 31, 43, 90, 308, 471, 606
 Viraj, and Vâch, i 9; Det er Viraj, i 89; Brahmâ-Viraj, ii 43; Viraj er Brahmâ, ii 90; skaber mennesket, ii 308; født, ii 606
 Viraja-loka, ii 89
 Virchow, ii 440, 752
 Virgil, i 331, ii 28, 417, 593, 602
 Virgo, ii 433 *og flg.*, 785
 Virgo-Scorpio, i 413, 502
 Virkelighed, i 3
 Virkninger, ii 74

- Visdom, Tidsaldrenes, i 272
 Visdommens Have, ii 204
 Visha, i 348
 Vishnu, i 8, 18, 112, 215, 286, 290, 345, 348, 366, 370, 381, 419, 420, ii 38, 115, 146, 215, 307, 403, 407, 408, 484, 560, 591, 608
 Vishnu, Hinduers Guddom, i 8; dens første Avatar, i 18; forbundet med Surya og Fohat, i 112; symbol på, i 215; prising til, i 286; energi eller refleksion af, i 290; bevæger af bølger, i 345; Purānaernes kosmogoni, i 348; Vishnu's vehikel, i 366; Avyayaen, i 370; den Første Logos, i 381; bønner til Vishnu, i 419; hans store energi, i 420; kæmpende sig gennem himlen, ii 38; Gud's energi, ii 115; den mange formede Brahmā, ii 146; dens Fiske Avatar, ii 307; den inkarnerede søn, ii 407; Vishnu Avatarer, ii 408; den evigtvarende konge, ii 484; Wittoba, en form for, ii 560; tegnet på Vishnu, ii 591; Agni-Vishnu-Surya ii 608
 Vishnu Purāna, i 36, 163, 206, 255, 284, 373, 376, 416, 423, 445, 447, 452, 521 ii 4, 58, 162, 174, 276, 320, 495, 548, 616, 624
 Visishadwaita, i 57, 132
 Visishadwaita Vedantinere, i 522
 Viswakarman, i 268, 470, 575, ii 101, 470, 559
 Visishta Adwaites, i 233
 Viswatryarchas, i 515
 Vitruvius Pollio, i 208, 209
 Vivien, ii 175
 Viwān, ii 427
 Vixanghāt, ii 609
 Vogt, C., i 540, 637, 650, ii 193, 645, 682, 715
 Vulkan, ii 408
 Volger, ii 154
 Volney, i 658, ii 436
 Voltaire, ii 89, 700, 777
 Voluspa, i 367
 Von Hartmann, i 615, ii 304
 Vormius, ii 346
 Vertical bevægelse, i 117
 Vossius, i 123, ii 28, 480
 Votan, ii 35, 379 *og flg.*
 Vrīl, i 563
 Vritra, ii 384
 Vritra Han, ii 38
 Vritri, i 202
 Vulkan, ii 390, 392
 Vyakta, i 10
 Vyavahārika, i 356
 Vyse, ii 366
 Vædders horne, ii 213
 Væren, i 14, 352
 Vær-med-os, i 130
 Wagner, i 251
 Wake, C. Staniland, i 314, 317, ii 32, 82, 353, 431
 Wallace, A. R., i 107, 339, 520, 585, ii 7, 193, 645, 650, 778, 787
 Ward, Robert, i 484
 Wassilief, i 43
 Waterston, i 511
 Watson, ii 344
 Watts, i 154
 Web, i 83
 Weber, A., i 47, 365, 436, 461, 647, ii 49, 166, 230
 Weissmann, i 223, ii 711
 Welcker, ii 363
 West Hoadley, ii 343
 Westminster, ii 342
 Whewell, i 607, ii 149
 Whiston, ii 395
 Whitechapel Murderer, ii 507
 Wigred, i 202
 Wilder, A., ii 25, 133, 135
 Wilford, i xxx, 369, 654, ii 147, 320, 402, 405, 406, 409
 Wilkinson, J. Gardner, i 490, ii 432
 Williams, W. Mattieu, 102, 585, ii 136
 Williams, Sir Monier, i 47, 380, ii 570
 Wilson, i 36, 255, 360, 370, 419, 446, 451, 452, 522, ii 89, 152, 183, 224, 307, 565, 674, 729
 Winchell, A., i 102, 104, 155, 494, 498, 500, 505, 528, 543, 544, 592, 607, 638, ii 9, 324, 693, 695
 Wiseman, Cardinal, i 607, ii 704
 Wittoba, ii 560
 Wolf, i 500, 590, 595, 597, 598, 602, ii 386, 604
 Woodward, ii 725
 Wordsworth, ii 128
 Wuliang, Shen, i 356
 Wundt, i 513
 Xenokrates, ii 555
 Xenophantes, ii 535
 Xenophon, i 652
 Xerxes, i 467
 Xisuthrus, ii 4, 139, 309, 335, 397, 774
 Xisuthrus, den Bibelske syndflod, ii 4; hans oversømmelse, ii 139; den Babyloniske oversømmelse, ii 309; syndfloden, ii 335; Noa, ii 397; Kaldæeren, ii 774
 Yaçna, i 439
 Yajna Vidhya, i 168
 Yakshas, ii 90
 Yama, i 39, 128, 463
 Yamaboosi, i 67, 173
 Yard, ii 597
 Yezod, i 240
 Yggdrasil, i 344, 427, ii 97, 520
 Yima, ii 27, 609
 Yliaster, i 283
 Ymir, i 367, 427, ii 97
 Yo, i 216, 241
 Yod, i 347
 Yoga, i 47, 95, ii 15, 19, 89, 109, 116, 163, 281, 296, 394
 Yoga, dens lavere form, i 47; regulering af åndedraget i, i 95; sønner af Vilje og, ii 19, 281, 394; dens øje, ii 89; dens sønner, ii 109, 116; meditation under, ii 163
 Yogacharyaer, ii 44, 48, 49
 Yoginere, i 458
 Yogier (Yoginere), i 516, ii 32, 94, 243, 246, 411, 516
 Yogier, en Yogi rite, ii 32; mangeårige Adepter, ii 94; deres fromhed, ii 243; himmelske Yogier, ii 246; en kysk Yogi, ii 411; indtage himlen med vold, ii 516

- Yong-Grüb, i 42
 Yoni, i 264
 Young, i 276, 541, 578
 Yttrium, i 141
 Yu, i 271
 Yucatan, ii 793
 Yudhisthira, i 369
 Yuga, i 378, ii 30, 58, 322
 Yung-Yin, ii 554
 Yurbo-Adonai, i 463
- Zalmat Gaguadi, ii 5
 Zarathustra, i 464, ii 6, 292, 385, 480, 610
 Zarpanitu, ii 210
 Zend Avesta, i xxxviii, 307, ii 35, 61, 270, 476
 Zeno, i 76, ii 159
 Zeruana Akerne, i 113, ii 488
 Zeus, i 425, ii 122, 244, 412, 414 *og flg.*, 519, 574, 580
 Zeus, agter mægtighed, i 425; gudernes fader, ii 122; forbandelsen imod Prometheus, ii 244; ønsker om at undertrykke den menneskelige race, ii 412; halvgud overgivet til Zeus, ii 414 *og flg.*; beordrer Prometheus og Athena, ii 519; Pater Zeus, ii 574
 Zeus-Zen, ii 130
 Zipporah, i 385, ii 465
 Zodiak, i xxxviii, 376, 647, ii 23, 332, 357, 433 *og flg.*, 438
 Zodiak, forandringer i, i 376; dens ælde, ii 647; tegnene i, ii 23; viden om, ii 332; positioner i, ii 357; cirkulær, ii 433 *og flg.*; ælde i
- Egypten, ii 438
 Zodiakal, ii 580
 Zohar, i 19, 115, 214, 230, 241, 346, 349, 356, ii 27, 53, 54, 84, 112, 205, 215, 216, 247, 290, 356, 376, 398, 409, 448, 479, 535, 536, 553, 603, 625
 Zohar, viser den symbolske cirkel, i 19; sat i kontrast med Hindu esoterisme, i 115; bearbejdet af Moses de Leon, i 214; Book of Numbers, i 230; jorden, i 241; Treenigheden, i 346; En-Soph, i 349; viljen, i 356; hvis kompileret i det 13'ende århundrede, ii 28; taler om ur verdener, ii 53; Kosmosgoniske tavler, ii 54; Første blev Anden Race, ii 84; lyset i dette lys, ii 112; flyvende kamel i, ii 205; Metraton forenet med Shekinah, ii 215; træet opstiger, ii 216; korrekte fortolkning af, ii 247; ur verden, ii 290; Azaz-El, det ofrede offer, ii 376; tronraneren, ii 398; forklaringer på magi, ii 409; doktrinenes ikklædte beretninger, ii 448; mester og ambassadør, ii 479; citerer book of Enoch, ii 535; mesterværk i okkult videnskab, ii 536; Kabalistiske prædikeres ordbog, ii 553; Ibn Gebirol, ii 603; det skjulte mysteries bøger, ii 625
 Zöllner, i 251, 520
 Zoner, ii 264
- Zoroaster, i 196, ii 6, 442
 Zoroastrianisme, ii 95
 Zoroastere, i 233, 576
 Zuñi Indianere, ii 628
- Æble, ii 97
 Æg, i 65, 359, 366, 368, ii 181
 Æg, mondæne, i 65; et universelt symbol, i 359; evolverer Chemi, i 366; Buddha's afvisning mht. at spise, i 368; fra den Store Slange, ii, 181
 Ærkeengel, i 4, 638
 Æter, i 13, 325, 342, 462, 481, 482, 587
 Æter, groveste form for Akâsa, 13; bølgeformet, i 325; underinddelinger af, i 342; alle ting er kommet fra, i 462; og lys i 481; universel, i 482; frembragte lyd, i 587
- Ædipus, i 161, ii 540
 Øje, Tredie, ii 288
 Ørn, i 442
 Ørsted, i 484, 590
 Øst, ii 240
- Ånd, i 83, 179, 187
 Åndedrag, i 2, 12, 14, 55, 95
 Ånder, i 133, ii 370
 Årsagssammenhæng, i 138
 Årsag, i 569
 Årsag, Første, i 327, 369
 Årsager, ii 74

